Cổ Long

Thiên Phật Quyển

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

VNTHUQUAN.NET, 2009.

Hồi 1

Thiếu Niên Bảo Tiêu

Con đường đồng thổ thẳng tắp giữa thảo nguyên, đến gần một cánh rừng bỗng rẽ ngoặc đâm thẳng vào rừng.

Trời sắp hoàng hôn nhưng cái nắng tháng sáu hình như vẫn chưa chịu tắt, trời nóng bức đến ngạt thở, không một ngọn gió. Bầu trời xanh ngăn ngắt không một gợn mây.

Trên con đường thẳng tắp không một bóng người, từ chân trời bỗng nổi lên một cột bụi màu, trong đám bụi mù ẩn hiện bóng dáng mấy kỵ sĩ.

Ngựa phi như bay thoáng chốc đã hiện rõ năm thớt ngựa, năm thớt ngựa đến gần cánh rừng thì dừng lại.

Lúc này một lão nhân buôn lụa cưỡi trên lưng con la vừa từ trong rừng đi ra, nhìn thấy năm ky sĩ bất giác ngẩn người. Nhưng nhìn thấy mục quang như đao nhọn của năm kỵ sĩ vội vàng cúi đầu ra roi, con la chừng như thất kinh quay người chạy tuốt vào rừng mất dạng.

Kỵ sĩ mình mặc trường bào bằng lụa, trên vạt áo thêu hình kim tiền, người nào người nấy vạm vỡ, thái dương nhô cao, nhìn qua cũng đủ biết là nội gia cao thủ.

Năm kỵ sĩ từ từ thúc ngựa vào rừng, một tên râu quai hàm rậm rì gò

ngựa lại, đảo mắt nhìn quanh rồi cất giọng như lệnh vỡ:
- Chỗ này vừa mát mẻ lại vắng vẻ, hay là dừng lại nghỉ một chút đi. Chờ mấy tên tiểu tử tới đây ra tay một cái là lấy gọn. Ha ... Ha ... Ha ...
Dứt lời không chờ đồng bọn phản ứng, gã đại hán tung người xuống ngựa, thân hình gã tuy to lớn nhưng hành động lại linh hoạt dị thường.
Một đại hán cao gầy lên tiếng:
- Hừ, lão nhị mấy năm nay coi bộ bỏ bê luyện tập, mới đi có chút xíu như vậy mà đã mệt bở hơi tai rồi. Đã vậy mở miệng lại ra giọng đại gia, cứ tưởng như thò tay vào túi lấy đồ không bằng.
Đại hán râu xồm cười ha hả nói:
- Đại ca, đệ nói thiệt chứ trời nắng gắt như vậy ai có thuê bao nhiêu đệ cũng chẳng ra khỏi nhà. Ngặt nỗi người ta đãi huynh đệ chúng ta trọng hậu như vậy chừng có chuyện nhờ không lẽ chối từ.
Gã vỗ một chưởng vào mông ngựa cho chạy vào rừng gặm cỏ rồi cười lớn tiếp:
- Đại ca không biết lần này Yên Kinh tiêu cục phái bao nhiêu hảo thủ ...
Bỗng hán tử cao gầy giơ tay ngăn đại hán râu xồm lại, mắt nhìn vào trong rừng vẻ mặt trầm trọng. Ba tên còn lại cũng nhìn theo. Chỉ thấy một hàn sinh đang nửa nằm nửa ngồi dựa vào một cội tùng. Gã hàn sinh chân mang giày rách, nho phục cũng chẳng lành lặn gì hơn, tay cầm một quyển sách rách nát, mắt lim dim chừng như đang say giấc điệp.
Đại hán râu xồm cười ha hả chỉ gã cùng nho:
- Đại ca càng lúc càng cẩn thận thái quá, một gã cùng tử như vậy mà

cũng đem lòng úy kỵ.
Đại hán cao gầy nhíu mày phi thân xuống ngựa. Lựa một chỗ mát ngồi nhắm mắt dưỡng thần. Hai đại hán còn lại cũng xuống ngựa ngồi dựa cội tùng nghỉ ngơi.
Đại hán râu xồm cởi bớt nút áo để lộ bộ ngực đầy lông, phẩy phẩy tay tạo chút gió, vừa lẩm bẩm:
- Giờ mà có một chén "Băng chấn mai thang" thì còn gì bằng.
Bất giác gã ngẩn người, bên cạnh gã cùng sinh có một cái chén có nắp bằng sứ, trên nắp đậy còn ngưng đọng mấy giọt nước, đó không phải là thứ Mai thang ướp băng sao ?
Đại hán râu xồm mặt cười cười, đi tới, cố ý đá vào chân gã cùng sinh một cái.
Gã cùng sinh chừng như giật mình, mở mắt ngơ ngác nhìn quanh..
Đại hán râu xồm giờ mới nhìn kỹ mặt gã cùng sinh, tuổi gã hãy còn trẻ, da trắng hồng hào, môi đỏ như son, trông không tương xứng chút nào với nho phục rách bẩn của gã.
Thấy gã cùng sinh tỉnh dậy, đại hán râu xồm chỉ chiếc chén, nhe răng cười:
- Tiểu tử, chén gì vậy ?
Gã cùng sinh vẫn chưa tỉnh hẳn, dụi dụi mắt nói:
- Trong chén dựng mai thang, tiểu sinh ướp băng cả đêm qua, từ trưa tới giờ khát mà chưa dám uống.
- Ha ha ha, mau đưa đây cho đại gia uống, đại gia đang khát cháy cổ đây Gã cùng sinh trố mắt, lắp ba lắp bắp:
- Tiểu ... tiểu sinh còn muốn uống ... chưa thể tặng cho các hạ được ...
Đại hán râu xồm trợn mắt:

- Hừ, bữa nay nhị bá cao hứng mới khách sáo như vậy, bằng không ...

Bỗng nghe đại hán cao gầy quát khẽ:

- Lão nhị ! Im lặng ! Lão tứ, ngươi nghe thử coi phải chúng đến đó không ?.

Một đại hán lập tức áp tai xuống đất nghe ngóng một lát rồi ngẩn lên cười nói:

- Đai ca thật thính tai, chúng đến rồi, có ba xe, chín ngựa, cách đây không xa.

Lúc này đại hán râu xồm không còn lòng dạ nào uống Mai thang nữa lập tức nhảy một bước tới cửa rừng nhìn ra. Quả nhiên đã nhìn thấy bụi bốc cao phía xa xa.

Nhảy một bước trở lại rút dao cầm nơi tay nhìn gã cùng sinh cười lớn:

- Hảo huynh đệ, ngươi ngủ như vậy kể cũng nhiều rồi hãy tránh xa xa ra.

Dứt lời thanh đao trong tay hươ lên một cái, làm gã cùng sinh tái mặt bưng vội chén mai thang đứng dậy, nhưng vì luống cuống làm mai thang bắn ra ngoài ướt cả vạt áo.

Đúng lúc đó thì đoàn xe ngựa cũng vừa xông vào rừng, đi đầu là hai thớt ngựa, ngồi trên ngựa một béo một gầy.

Đại hán rau xồm nhảy một bước ra giữa đường quát lớn:

- Bằng hữu đứng lại, Yên Vân Ngũ Thiên Bá cung hầu đại giá đã lâu.

Mấy tiếng Yên Vân Ngũ Thiên Bá vừa thốt ra, hai đại hán ngồi trên ngựa mắt thất sắc gò ngựa lại.

Đại Hán râu xồm lại quát:

- Mau để xe hàng lại rồi xéo đi, nhị gia sẽ tha mạng cho các ngươi.

Thì ra năm người này là đại đạo danh chấn lưỡng hà Yến Kinh Ngũ Thiên Bá.

Ngũ Thiên Bá vốn là đồng bào huynh đệ, hành tung ngụy dị, võ nghệ lại cao cường, hoạt động ở vùng lưỡng hà đã gây ra không ít sóng gió.

Người béo tròn cưỡi ngựa mới vào rừng là là "Sóc danh bốc" Trịnh Bá Tượng tuy là người của nha môn nhưng vốn xuất thân giang hồ. Lẽ nào không biết đến Yến Kinh Ngũ Thiên Bá.

Trịnh Bá Tượng tuy trong lòng kinh hãi, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, vội vòng tay thi lễ:

- Tưởng là ai hóa ra là Lệ đương gia, bấy lâu nay không thấy cứ tưởng các vị phát tài rồi không dấn thân trong chốn giang hồ nữa, không ngờ hôm nay được hạnh hội !

Dứt lời vội nhảy xuống ngựa hướng về từng người một thi lễ.

Lão nhị của Ngũ Thiên Bá là Nhị Bá Lệ Văn Báo ngữa mặt lên trời cười cuồng ngạo, khiến Trịnh Bá Tượng không khỏi nổi da gà. Lần này hắn áp giải một món hàng quý giá lại là hàng của quan gia, không ngờ mới tới đây dã gặp phải Yến Vân Ngũ Thiên Bá chặn đường cướp tiêu.

Trịnh Bá Thiên mắng thầm lão tổng tiêu đầu của Yến Kinh Tiêu cuộc, oán lão phái chi một gã tiêu sư miệng còn hôi sữa, gặp phải Ngũ Thiên Bá làm sao mà chống đỡ.

Nhị Ba Lệ Văn Báo lạnh lùng nói:

- Trịnh Bá Tượng ! Ngươi đừng hòng giở cái giọng đó trước mặt nhị gia, biết điều thì liệu đường rút lui đi.

Dứt lời Lệ Văn Báo quay nhìn đại hán cao gầy cười đắc ý:

- Đại ca, tiểu đệ nói có sai đâu Bỗng từ phía sau một thiếu niên xuất

hiện quát vang như sấm:
- Đạo tặc cả gan dám chặn đường người của Yến Kinh tiêu cục !
Lệ Văn Báo quay phắt lại đảo mắt nhìn thiếu niên, bất giác phá lên cười ha hả, giọng cười đầy vẻ khinh thị Thì ra thiếu niên tuy diện mạo rất tuấn tú nhưng mình mặc bố y, xem ra như vừa từ thôn dã mới ra, không có chút dáng mạo của một tiêu sư.
Lệ Văn Báo hừ lạnh:
- Hừ tiêu tử ! Ngươi không muốn sống nữa thì cũng kiếm cách khác mà chết, chứ gì phải bức Lê nhị gia ra tay !
Trịnh Bá Tượng nhìn thấy thiếu niên không khỏi mắng thầm:
- “Bộ dạng ngươi ma cũng dám khiêu chiến với Yến Vân Ngũ Thiên Bá ! Thật không ngờ Yên Kinh tiêu cuộc danh chấn giang hồ lại phái một tên tiểu tử đi bảo tiêu !” Bụng nghĩ vậy nhưng Trịnh Bá Tượng lại tính kế khác, cười tươi nói:
- Lệ đương gia, món hàng này tuy là hàng của quan gia, nhưng trách nhiệm hộ tống là của Yến Kinh tiêu cục, Lệ đương gia không tin thì nhìn tiêu kỳ khắc biết.
Vừa nói vừa chỉ tay ra phía sau, chì thấy trên ba cỗ xe đều có cắm một lá cờ thêu một bàn tay đen sì sì, vừa nhìn đã biết đó là dấu hiệu Yến Kinh tiêu cuộc, nó đại diện cho Thiết chưởng Nhữ lão tiêu đầu.
Thiếu niên cười lạnh một tiếng đưa tay ra sau rút soạt thanh trường kiếm, chỉ thấy hàn quang rờn rợn.
Trường kiếm vừa tuốt khỏi vỏ, Lệ gia huynh đệ và Trịnh Bá Tượng đều biến sắc, cả gã cùng sinh không ai để ý tới cũng lộ vẻ kinh dị, không ai lường được một thiếu niên nhà quê lại có được thanh bảo kiếm như vậy.
Thiếu niên kiếm giơ cao trước ngực, mắt trừng trừng nhìn Lệ Văn

Báo, giọng lạnh lùng:
- Các ngươi muốn cướp tiêu phải hỏi thanh kiếm này trước.
Lão đại của Ngũ Thiên Bá, Lệ Văn Hổ là người thâm trầm, thấy tình hình đột biến vội bước lên trước Lệ Văn Báo cười nhẹ nói:
- Nhị đệ của ta hồ đồ, có mắt mà không nhận ra cao nhân, Lệ Văn Bá xin cáo tội trước.
Dừng lời, hắn liếc một cái sắc lẹm về phía Trịnh Bá Tượng:
- Có điều bằng hữu liều mình cho loài ưng trảo của nha môn thật không đáng chút nào.
Thiếu niên cao giọng:
- Triển Bạch này kiến thức thô lậu không hiểu được những lời các hạ nói. Có điều chuyến tiêu này Nhữ lão tiêu đầu đã giao cho tại hạ, nhất định phải đi đến nơi. Chư vị bằng hữu nếu coi trọng tại hạ thì xin nhường lộ bằng không ...
Lệ Văn Báo quát lớn:
- Bằng không thì sao ?
Hắn vốn tính nóng như lửa tuy thấy thiếu niên có thanh bảo kiếm xem ra lai lịch không tầm thường nhưng hắn không nhịn được nữa hươ đao xông tới chém xéo một đao tấn công thiếu niên xưng là Triển Bạch.
Triển Bạch trụ thế, trường kiếm hươ lên, giữa bang ngày mà chỗ trường kiếm lướt qua như thấy mang theo hàn quang rợn người.
Lệ Vân Báo không dám để đao chạm kiếm đối phương, vội đổi thế, một chiêu “Thiên Phong cuồng tiếu”, vẽ một vòng tránh đường kiếm đồng thời công tiếp về phía Triển Bạch, đao pháp không những tinh thục lại còn dũng mãnh phi thường.
Nào ngờ Triển Bạch ăn mặc thô thiển nhưng thân thủ lại rất linh hoạt,

không chờ chiêu thế của Lệ Văn Báo tới nơi, hơi rùn người, một chiêu "Phụng Hoàng triển dực" nhằm giữa vùng đao ảnh sấn tới. Lệ Văn Báo thất kinh ngửa người lui về một bước mới tránh được thế công của đối phương, nhưng tay ướt mồ hôi lạnh.

Chỉ mới qua hai chiêu, Lệ Văn Hổ không khỏi nhíu mày, hắn đã nhận ra Triển Bạch sử dụng chẳng qua là Tam Tài kiếm pháp, thứ kiếm pháp dùng để luyện ở các võ đường nhỏ, giang hồ kiếm khách chẳng ai thèm dùng, bởi đó là thứ kiếm pháp rất tầm thường. Có điều do thiếu niên này sử dụng, không những thân pháp, lộ số rất cao minh mà thời gian bộ vị lại dùng rất chính xác lại thêm có lợi thế của thanh bảo kiếm, xem ra nhị đệ không phải là đối thủ của đối phương Lệ Văn Báo vừa mới thất thủ, nộ hỏa càng cao chỉ nghe hắn gầm lên một tiếng, phóng tới trước “vù, vù” liên tiếp công hai đao.

Triển Bạch tuy đã chiếm thế thượng phong nhưng vẻ mặt vẫn bình thản không lộ vẻ kiêu ngạo, mắt mở lớn nhìn thẳng vào thanh đao của đối phương. Thấy Lệ Văn Báo như hổ đói xông tới, bước xéo hai bước tránh thế công đồng thời một chiêu trong Tam Tài kiếm pháp thích thẳng vào đầu vai Lệ Văn Báo.

Cứ như vậy qua chưa được mười chiêu Lệ Văn Báo mình đã ướt mồ hôi, hơi thở hổn hển, đã bắt đầu thấy bại tướng.

Lệ Văn Hổ thấy nhị đệ, sắp bại đến nơi đồng thời hắn cùng đã nhìn ra Triển Bạch tuy vô công không kém, nhưng kiếm chiêu rất tầm thường, chứng tỏ không phải là đệ tử của cao nhân, chẳng qua do hắn khổ luyện lâu ngày nên Tam Tài kiếm mới đạt đến mức thuần thục như vậy mà thôi. Lúc này Lệ Văn Hổ không còn cố kỵ gì nữa, phất tay ra hiệu, đồng thời miệng kêu lớn:

- Huynh đệ, mau hợp lực hạ tên tiểu tử này trước !

Lệ gia huynh đệ chỉ chờ lệnh của lão đại, lập tức xông vào. Chỉ thấy kiếm quang rợp trời, toàn bộ nhắm Triển Bạch công tới.
Triển Bạch lập tức rơi vào thế hạ phong, chỉ còn chống đỡ chứ không thể hoàn thủ được.
Hai tên bốc đầu một béo một gầy lúc đầu thấy Triển Bạch thân dũng áp đảo Nhị Bá Thiên trong lòng thầm mừng, giờ thấy tình hình không khỏi đổ mồ hô lạnh Bỗng có tiếng cười sang sảng vọng tới. Lệ gia huynh đệ hơi biến sắc nhưng nhìn kỹ lại thì tiếng cười do gã cùng sinh phát ra.
Vừa cười gã cùng sinh vừa khật khưởng bước qua, một tay cầm chén một tay cầm quyển sách rách nát, chân mang giày nửa trong nửa ngoài, bước đi hai hàn chân không giơ lên khỏi mặt đất, coi không có chút điệu bộ của người luyện võ. Nhưng tiếng cười của gã lại cao vút. Lọt vào tai nghe như tiếng đại hồng chung chứng tỏ nội công cao thâm vô lượng Cả mấy người đang động thủ bị tiếng cười chấn động, không ai bảo ai cùng thu binh khí lui lại.
Gã cùng sinh lúc này cũng đã ngưng cười, ba ngón tay đỡ lấy đáy chén, hai ngón tay giở nắp, đưa lên miệng hớp một ngụm lớn, xong chép miệng cười cười nói:
- Các vị sao không đánh nửa ? Tiểu sinh muốn được thưởng thức năm người đánh một người, xem cách đánh như thế nào để mai mốt biết mà tránh.
Lời nói mang đầy ý vị chọc tức Ngũ Thiên Bá. Lệ Văn Báo làm sao chịu được, gầm lên:
- Tiểu tử ! Ai bảo ngươi xen vào chuyện của người khác, lão gia phải dạy ngươi một bài học !
Dứt lời hươ đao chém xả về phía gã cùng sinh.

Lệ Văn Hổ nhíu mày quát:

- Nhị đệ ! Dừng tay ?

Lệ Văn Báo chưa kịp thu đao, Triển Bạch đã múa kiếm đón thế.

Gã cùng sinh hốt hoảng lùi lại, thấy Triển Bạch đã đón đầu Lệ Văn Báo, gật đầu lia lịa:

- Đúng rồi, người ta có bảo kiếm ngươi không dám đánh, kiếm chuyện với ta làm gì.

Lệ Văn Hổ nhíu mày quát lớn:

- Triển bằng hữu, nhị đệ, xin dừng tay !

Vừa nói vừa tiến lên chắn giữa hai người, đồng thời hướng về phía cùng sinh ôm quyền nói:

- Huynh đệ tại hạ có mắt không tròng, khộng nhìn thấy cao nhân, xin các hạ xá tội. Nhưng tại hạ có nỗi khó trong lòng xin các hạ đừng nhúng tay vào việc này, sẽ có ngày tại hạ đến quý cư tạ lễ.

Lời lẽ cùng thái độ của Lệ Văn Hổ vô cùng khách khí, nào ngờ gã cùng sinh không nhượng bộ, chỉ làm ra vẻ không dám nhận, nói:

- Tiểu sinh không dám ! Tiểu sinh không dám !

Bỗng gã cùng sinh nhíu mày.

Thì ra trời sắp tối tới nơi mà bên ngoài lại nghe tiếng vó ngựa đến gần.

Lệ Văn Hổ nghiến răng nói:

- Các hạ đã nói vậy huynh đệ tại hạ đành đắc tội.

Dứt lời hắn quắc mắt quét một vòng:

- Chư đệ ! Thời gian e không nhiều nữa, động thủ !

Nào ngờ năm người chưa kịp động thủ, gã cùng sinh đã đứng chắn phía trước, đồng thời tiếng vó ngựa dồn dập, từ cửa rừng xuất hiện ba thớt ngựa.

Ba kỵ sĩ xuất hiện khiến Ngũ Thiên Bá và hai bốc đầu thất sắc. Đi đầu là một lão nhân mình mặc trường bào màu tím, tuổi đã quá ngũ tuần nhưng song mục thần quang rất vượng Lệ Văn Hổ và Trịnh Bá Tượng đồng bước lên kính cẩn thi lễ. Không ngờ lão nhân chỉ hứ lạnh một tiếng không thèm đáp lễ, không thấy lão có động tác gì thân hình đã tung khỏi lưng ngựa lướt đến trước mặt gã cùng sinh khom lưng thi lễ.

Sự việc diễn ra càng khiến cho Ngũ Thiên Bá kinh hãi. Nên biết lão nhân dó chính là một nhân vật giang hồ nghe danh tán đởm, Ma Vân Thủ Hướng Xung Thiên !

Gã cùng sinh cười ha hả, thân hình đứng thẳng lên, song mục xạ thần quang, dáng thư sinh lúc này biến mất.

Gã dùng quyến sách rách chỉ Ma Vân Thủ Hướng Xung Thiên nói:

- Hướng lão ca đến thật đúng lúc Yến Vân Ngũ Thiên Bá đang định hà hiếp ta, nếu chư vị đến trễ, mạng ta kể xong rồi.

Hướng Xung Thiên quay phắt lại nhìn từng người một trong Ngũ Thiên Bá.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 2
Truy Phong Vô Ảnh

Ánh mắt của Hướng Xung Thiên nhìn tới người nào người ấy lập tức mặt xanh như chàm đổ. Ngày trước lão một mình lãnh đạo Triết Đông Thất gia tiêu cục, một lần đại đạo Thiết Kỵ kim đao Đới Đông Dực chặn đường cướp tiêu, lão chỉ một chưởng đánh chết Đới Đông Dực khiến hắc bạch lưỡng đạo nghe danh không khỏi thất sắc.

Hướng Xung Thiên giọng lạnh như băng:

- Lão khiếu đến chậm một bước khiến bọn cẩu tặc mạo phạm, giờ

lão khiếu trói chúng lại chờ công tử phát lạc.
Cùng sinh cười lớn:
- Hướng lão ca ! Ta nói chơi vậy thôi, Hướng lão ca bớt giận.
Dứt lời bước đến bên Triển Bạch, lấy quyển sách vỗ lên vai chàng cười nói:
- Triển huynh, kiếm pháp của Triển huynh khiến huynh đệ bội phục, nếu Triển huynh không chê xong việc ở đây xin dời giá đến hàn xá. Huynh đệ tuy bất tài nhưng rất thích kết giao với giang hồ bằng hữu.
Triển Bạch hơi đỏ mặt, đứng thẳng lưng ôm quyền nói:
- Công tử quá khen, Triển Bạch nhờ công tử giải vây, ân đức này sẽ không bao giờ quên, mai này nhất định sẽ đăng môn thỉnh giáo.
Cùng sinh gật đầu:
- Hay lắm ! Tại hạ cung hầu !
Quay sang Lệ Văn Hổ mỉm cười - Lệ đại hiệp có thể nể tình tại hạ để cho họ đi qua. Lệ đại hiệp nếu có túng quẩn một vài trăm lạng tại hạ sẽ tặng chư vị dùng tạm.
Trịnh Bá Tượng nghĩ thầm, gã cùng sinh này khẩu khí khá lớn, vài trăm lạng mà nói như không, không lẽ hắn là một trong bốn chủ nhân của chuyến tiêu này ?
Lệ Văn Hổ lật đật ôm quyền:
- Công tử dặn dò bọn tiểu nhân nào dám bất tuân, công tử hậu thưởng bọn tiểu nhân không dám nhận, chỉ xin công tử cho biết tôn danh đại tánh để bọn tiểu nhân về thưa lại với chủ nhân.
Cùng sinh đảo mắt một vòng cười nhẹ:
- Không ngờ Lệ đương gia mà cũng có chủ nhân, xin hỏi quý chủ nhân là ai ?
Hướng Xung Thiên giọng băng lạnh:
- Công tử không cần nói nhiều với bọn này, chỉ cần dặn dò chúng không được động đến tiêu xa là được rồi, khách sáo với chúng càng làm chúng thêm hống hách.
Yến Vân Ngũ Thiên Bá dù sao trên giang hồ cũng có chút hư danh, nghe Hướng Xung Thiên nói vậy sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nhưng lại không dám phát tác, chỉ lạnh lùng nói:
- Lệ huynh đệ tuy chỉ là giang hồ nhược tiểu, nhưng tệ chủ nhân trên giang hồ cũng có chút danh oai.
Hướng Xung Thiên hừ lạnh ngắt lời:
- Hừ ! Đừng nhiều lời, mau cút khỏi chỗ này về báo lại với tên tiểu tử đó việc này do Hướng mỗ làm, hắn cần gì cứ tìm Hướng mỗ thanh toán !
Lệ Văn Hổ giận xanh mặt, nghiến răng:

- Chư đệ, Hướng tiền bối đã nói vậy, chúng ta đi !
Quay sang Trịnh Bá Tượng cười lạnh:
- Họ Trịnh kia, ngày hôm nay may cho ngươi. Nhưng mấy tiêu xa này không phải huynh đệ ta muốn lấy. Người đó là ai, tự thân ngươi cũng biết, nếu muốn đứng chân trong giang hồ thì liệu hồn mang tới đó, chờ người khác tìm đến thì không dễ nói chuyện như ta đâu.
Mấy lời này tuy nói với Trịnh Bá Tượng nhưng kỳ thực là nhắm vào Hướng Xung Thiên.
Hướng Xung Thiên hành tẩu giang hồ hơn ba mươi năm nay lẽ nào không hiểu được ý của Lệ Văn Hổ, Chỉ thấy thân hình lão nhanh như điện xẹt đến trước Lệ Văn Hổ, Lệ Văn Hổ thất kinh lùi lại, nhưng hắn làm sao tránh kịp. Hướng Xung Thiên chộp một cái túm lấy ngực áo Lệ Văn Hổ, vung tay quát:
- Nằm xuống !
Lệ Văn Hổ tay chân bủn rủn bị ném một cái lăn luôn mấy vòng dưới đất.
Hướng Xung Thiên cười lạnh ; - Tiểu tử ngươi dám cả gan cuồng ngạo trước mặt lão phu, thử coi chủ của ngươi có ba đầu sáu tay thì tìm lão phu báo thù.
Triển Bạch nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi thở dài ảo não.
Sau bao năm khổ luyện những tưởng chàng đã có thể tranh được chút danh vị trên giang hồ đồng thời có thể báo được mối huyết hải thâm cừu. Nào ngờ trước những hào thủ như Hướng Xung Thiên, công phu của chàng chẳng khác nào hạt cát giữa sa mạc.
Lại nghe cùng sinh cười lớn:
- Hướng lão ca không cần phải nóng giận như vậy !
Quay sang Lệ Văn Hổ tiếp:
- Lệ đương gia, tại hạ tuy bất tài nhưng đâu đến nỗi không đủ tư cách nghe tên quý chủ nhân ?
Lệ Văn Hổ lúc này đã đứng dậy nghiến răng:
- Lệ Văn Hổ này ngày hôm nay bị nhục chỉ hận mình học nghệ không tinh.
Hướng tiền bối, tệ chủ nhân ở Nam Kinh, họ Kim, người có giỏi thì tới đó.
Vừa nói vừa giơ bốn ngón tay ra phía trước.
Nghe lời nói và dấu hiệu của Lệ Văn Hổ, Hướng Xung Thiên bất giác hơi biến sắc.
Trong khi đó Trịnh Bá Tượng nghe lạnh toát toàn thân chỉ có gã cùng sinh là phá lên cười ha hả.

Thái độ của gã cùng sinh khiến Lệ Văn Hổ ngẩn người, hắn cứ nghĩ sau khi nghe tên chủ nhân bọn này tất phải kinh hồn bạt vía, chưa biết chừng còn mau mau dâng mấy tiêu xa rồi rút lui nữa. Không ngờ gã cùng sinh chẳng những không kinh hãi ngược lại còn cười ngạo nghễ.
Gã hàn sinh vừa cười vừa đưa chiếc chén sứ ra phía trước ba ngón tay đỡ chén, hai ngón tay mở nắp lên để cho Lệ Văn Hổ nhìn vào !
Lệ Văn Hổ nhìn thấy trong nắp đề mấy chữ.
"An Lạc công tử tối phong lưu" Hạ khoản đề:
"Tranh huynh nhã hứng, Phàm Phi bái tặng".
Chữ chu sa đỏ chót, nét bút như rồng phi phụng vũ.
Lệ Văn Hổ thấy chới với, suýt chút nữa không đứng vững được. Ngước mặt nhìn gã cùng sinh thấy song mục đang nhìn mình chăm chăm, bất giác cúi đầu. Đứng trước An Lạc công tử Vân Tranh, thì chủ nhân của hắn vốn là chỗ dựa rất vững chắc, đã không còn là chỗ dựa chắc chắn nữa.
Cùng sinh cười lớn:
- Lệ đương gia, giờ thì ngươi đã biết tại hạ là ai, về bẩm báo lại với Kim công tử rằng hôm nay ngươi nể mặt tại hạ. Ha ha ha ... Tại hạ với Tường Lân công tử tuy chưa có duyên gặp mặt nhưng ngưỡng mộ đã lâu. Lệ đương gia xin thay tại hạ thỉnh an Kim công tử.
Lệ Văn Hổ chỉ còn cách dạ dạ vâng lời.
Gã cùng sinh cười lớn tiếng:
- Lệ đương gia, việc ở đây coi như đã xong, xin cứ tự tiện ngày sau nếu có nhã hứng xin đến Tô Châu, hàn xá luôn mở rộng cửa đón chư vị.
Lệ Vãn Hổ lại vâng dạ một lúc rồi không ai bảo ai cả năm người cúi đầu rút lui.
Triển Bạch nãy giờ đứng một bên, thấy hết, nghe hết. Nhìn thấy thần thái phiêu diêu, cử chỉ hào sảng của An Lạc công tử bất giác nghĩ lại mình, lòng chàng bỗng trào dâng những cảm xúc khó tả.
Ma Vân Hướng Xung Thiên nhìn theo bóng Yến Kinh Ngũ Thiên Bá khuất dần, cười lạnh nói:
- Tên tiểu tử ở Nam Kinh càng lúc càng tác tệ, công tử ...
Vân Trang cười lớn ngắt lời:
- Hướng lão ca ! Cây càng lớn càng gặp gió mạnh, mấy tên tiểu tử này mười phân có chín là mượn danh Tường Lân công tử để tác oai tác phúc. Những chuyện như vầy ta cũng đã gặp nhiều. Hướng lão ca chắc cũng còn nhớ Lữ lão lục gây sự Ở Chấn Giang rồi, cũng lôi tên của ta ra đó sao ? Nếu không phải Phàm lão gia biết chuyện,

chắc ta cũng khó tránh khỏi thị phi.
Ma Vân Thủ tuy vẻ mặt có vẻ không đồng tình nhưng miệng cũng tán đồng. Triển Bạch thấy An Lạc công tử tâm lương khoáng đạt không khỏi thầm cảm phục. Vị công tử hào phú bậc nhất Tô Châu, một trong võ lâm tứ công tử quả danh bất hư truyền.
An Lạc công tử quay sang Triển Bạch mỉm cười:
- Hàn xá ở Tô Châu thành ngoại. Vân Mộng sơn trang, huynh đài có đi ngang Tô Châu nhất định ghé vào hàn xá hàn huyên mộ phen.
Dừng một lát tiếp:
- Còn nữa, huynh đài về đến tiêu cục xin cho tiểu đệ gởi lời thỉnh an Nhữ lão tiêu đầu.
Triển Bạch vừa định trả lời bỗng thấy mắt hoa lên một cái, thanh kiếm trong tay đã bị cướp mất.
Triển Bạch thất kinh nhìn lại, trước mặt chàng đã xuất hiện một lão nhân gầy gò, chính là một trong ba người vào rừng cùng lúc với Hướng Xung Thiên.
Lão nhân cầm thanh kiếm trong tay xăm xoi kỹ lưỡng như đang giám định một món đồ cổ.
Triển Bạch nộ khí xung thiên quát:
- Các hạ là cao nhân phương, nào ? Lấy kiếm của tại hạ là có ý gì ?
An Lạc công tử cũng lộ vẻ ngạc nhiên, xảy nghe lão nhân cất giọng lạnh lùng hỏi:
- Tiểu bằng hữu ! Thanh kiếm này ở đâu ngươi có được ?
Triển Bạch nghiến răng:
- Các hạ không có quyền hỏi !
Dứt lời lập tức xông vào lão nhân, tả thủ một quyền kích vào mặt lão nhân, hữu thủ chộp về phía thanh kiếm trong tay lão nhân.
Chàng tuổi trẻ tính nóng lại thêm bảo kiếm bị người vô cớ cướp mất nên bất kể tốt xấu. Lập tức động thủ.
Nhưng song thủ chàng vừa chớp động mắt bỗng hoa lên, lão nhân đã như biến mất, biết tình hình bất diệu nhưng chàng chưa kịp có phản ứng, mạch môn đã bị đối phương nắm cứng.
Nhìn kỹ lại thì người ra tay ngăn cản chàng chính là An Lạc công tử.
An Lạc công từ cười lớn:
- Huynh đài không nên nóng nảy !
Triển Bạch ngẩn người thu tay lại lúc đầu chàng cứ ngỡ An Lạc công tử nổi danh trên giang hồ chẳng qua nhờ vào đám thực khách trong Vân Mộng sơn trang, nào ngờ công lực của An Lạc công tử lại lợi hại đến như vậy Tuy biết võ công của mình còn kém rất xa đối phương nhưng không vì thế mà chàng chịu nhục, nghiến răng nói:

- Vân công tử ! Nếu các hạ có ý thích thanh kiếm này chỉ cần các hạ nói một tiếng tại hạ sẵn lòng hai tay dâng tặng, hà tất phải hành động như vậy !
Mấy lời nói này nói với An Lạc công tử có thể nói là lời chỉ trích rất nặng nề, tuynhiên An Lạc công tử chỉ mỉm cười nói:
- Huynh đài hiểu lầm rồi !
Quay sang lão nhân:
- Hoa lão ca, mau trả kiếm lại cho người đừng để người hiểu lầm !
Dứt lời tươi cười nhìn Triển Bạch - Để tại hạ giới thiệu, vị này là Truy Phong Vô Ảnh Hoa Thanh Tuyền. Huynh đài yên tâm, với danh vọng của Hoa lão ca trên giang hồ, không khi nào lại làm chuyện đê tiện đi cướp đoạt của người !
Bốn tiêng "Truy Phong vô ảnh" thốt ra làm Triển Bạch không khỏi giật mình,bất giác chàng nhìn lại lão nhân một lần nữa. Nếu không phải chàng vừa mục kích quyết không thể tin được một lão nhân tướng mạo rất tầm thường ấy lại là nhân vật danh chấn giang hồ, Thiên hạ đệ nhất thần thâu Truy Phong vô ảnh Hoa Thanh Tuyền.
Không ngờ nhân vật này cũng đã về dưới trướng của An Lạc công tử.
Hoa Thanh Tuyền sắc diện vẫn âm trầm, lạnh lùng cất tiếng:
- Ta hỏi ngươi thanh kiếm này ở đâu ra ? Sư thừa của ngươi là ai ?
Lão nhìn như dán mắt vào Triển Bạch tựa hồ không nghe thấy mấy lời của An Lạc công tử.
Triển Bạch nghiến răng gằn giọng:.
- Hoa lão tiền bối, thịnh danh của các hạ ta đã nghe từ lâu, nhưng không biết các hạ vì lẽ gì lại hỏi ta như vậy ?
Hoa Thanh Tuyền cười lạnh:
- Hừ, nếu ngươi không trả lời thỏa đáng các câu hỏi của lão phu, ngươi sẽ chết không có đất chôn !
Mấy lời của lão khiến những người có mặt không khỏi thất sắc, An Lạc công tử gượng cười:
- Hoa lão ca, ngươi sao vậy ? Lão ca nể mặt ta mà trả lại thanh kiếm cho Triển thiếu hiệp. Bằng không người ta lại hiểu lầm ta có ý đồ chiếm đoạt bảo kiếm.
Hoa Thanh Tuyền mặt lạnh như tiền:
- Vân công tử, Hoa mỗ đắc tội với người trong võ lâm quá nhiều phải đến nương thân với Vân Mộng sơn trang, được công tử đãi như thượng khách Hoa mỗ cảm kích bất tận, công tử muốn Hoa mỗ nhảy. vào lửa mỗ cũng không từ nan. Nhưng hôm nay Hoa mỗ nhất định phải hỏi cho ra lẽ lai lịch của thanh kiếm này ! Lai lịch của thiếu niên

này ! Xin công tử lượng thứ.
Dứt lời thân hình lão như một làn khói thoắt cái đã như chiếc pháo thăng thiên phóng lên cao hai trượng hàn quang chớp động "rắc !" một cái cành tùng to hơn miệng chiến đứt lìa, khẽ phát một chưởng, cành tùng bay xa năm sáu trượng rơi xuống đất, xong thân hình lão nhẹ nhàng rơi xuống Lão quét mắt một vòng giọng băng lạnh:
- Ai xen vào chuyện của Hoa mỗ đêm nay, kẻ đó sẽ là tử địch của Hoa mỗ !
An Lạc công tử vốn tính khoáng đạt, vậy mà lúc này cũng không khỏi biến sắc.
Hương Xung Thiên nhanh như chớp phóng đến trước mặt Hoa Thanh Tuyền quát lớn:
- Hoa huynh ! Ngươi điên rồi sao ?
Hoa Thanh Tuyền mắt lóe hàn quang:
- Hướng Xung Thiên, ngươi với ta giao hảo mấy chục năm nay lẽ nào ngươi còn không hiểu. Ngươi nhìn xem thanh kiếm này là thanh kiếm gì ?
Lão càng nói thần thái càng kích động tay cầm thanh kiếm không ngớt run run.
Hướng Xung Thiên bước đến gần nhìn thanh kiếm một lúc rồi như nghĩ ra được điều gì, sắc diện không ngừng biến đổi, miệng lẩm bẩm điều gì không ai nghe rõ.
Triển Bạch sắc diện cũng không ngừng biến đổi, quát lớn:
- Hoa tiền bối, tại hạ đã nói không nói là không nói thử coi một người nổi danh trong giang hồ sẽ làm gì một hậu sinh như ta. Nói cho ngươi biết Triển Bạch này chỉ cần còn chút hơi thở nhất định sẽ đoạt lại thanh kiếm đó.
Song mục Hoa Thanh Tuyền tóe tinh quang rợn người:
- Ngươi nhất định không nói ?
Triển Bạch ưỡn người:
- Không nói thì đã sao ?
Hoa Thanh Tuyền quát lên một tiếng, hàn quang rợn trời, thanh kiếm nhanh như điện xẹt thích về phía Triển Bạch.
An Lạc công tử không nhịn được nữa nhanh như chớp tiến tới đứng chắn trước mặt Triển Bạch, miệng quát lớn:
- Không được động thủ !
Hoa Thanh Tuyền vội vận công thu thế, mũi kiếm vừa kịp lúc dừng trước chiếc chén, chỉ cần sai một ly nữa thì chiếc chén đã bị bể nát rồi An Lạc công tử giở lấy nắp dậy, đỡ lấy mũi kiếm mỉm cười:
- Hoa lão ca nếu muốn động thủ ta cũng không thể cản ngăn, nhưng

ít nhất cũng phải nói rõ nguyên do chứ !
Hướng Xung Thiên bước tới:
- Công tử, Hoa huynh làm vậy là có nguyên do, việc này công tử đừng ra tay ngăn cản.
An Lạc công tử từ từ thu tay lại, trong lòng bất giác nổi lên mối nghi vấn khó tả.
Chàng biết Hướng Xung Thiên hành tẩu giang hồ lâu năm, kiến văn vô cùng quảng bác, lão khuyên chàng đừng xen vào việc này tất có nguyên do. Thêm nữa Hoa Thanh Tuyền thường ngày rất điềm tĩnh, tánh tình rất là trọng nghĩa, quyết chẳng vì động lòng tham một thanh bảo kiếm mà lại vô cớ giết người.
Suy nghĩ một lúc An Lạc công tử chậm rãi nói:
- Theo thiển ý của ta, Hoa lão ca nên giải thích rõ ràng rồi hãy động thủ, bằng không việc này truyền ra ngoài thanh danh của Hoa lão ca sẽ bị tổn thương không ít.
Đại trượng phu quang minh lỗi lạc, có gì mà không thể nói ra ?

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 3
Tại Sao Tự Vẫn

Hoa Thanh Tuyền nghe An Lạc công tử nói ra vậy, thở dài ảo não nói:
- Công tử nói vậy Hoa mỗ cũng không biết sao hơn.
Lão lại thở dài nhìn qua Hướng Xung Thiên:
- Hướng huynh, ngươi là người hiểu rõ ta, hay là ngươi thay ta nói ra để khỏi đau lòng.
Dứt lời song mục lão bỗng lóe lên những tia hàn quang rợn người, cao giọng nói:
- Sau khi nói rõ việc này, nếu chư vị thấy hành động của Hoa mỗ là hồ đồ, Hoa mỗ sẽ tự vẫn để tạ tội !
Lão vừa dứt lời, Triển Bạch run bắn toàn thân, gương mặt anh tuấn của chàng hoàn toàn biến dạng, da mặt không ngớt giật giật, chứng tỏ chàng bị kích động đến cực điểm.
Hướng Xung Thiên thở dài:
- Hai, ba mươi năm về trước có một vị võ lâm hào kiệt, cả đời hành hiệp, anh minh lỗi lạc. Trong giang hồ bất luận là ai trong hắc bạch

lưỡng đạo, chỉ cần là người biết trọng nghĩa khí thì dù ít dù nhiều cũng có chịu ân huệ của vị hào kiệt này. Trong vòng trăm năm trở lại đây có thể nói trong võ lâm không một ai có được đức vọng cao vời như chàng.
An Lạc công tử buộc miệng kêu lên:
- Tích Lịch kiếm Triển Vân Thiên ?
Theo từng lời kể của Hướng Xung Thiên, thân hình Triển Bạch rúng động từng hồi, đến khi An Lạc công tử kêu lên mấy tiếng chàng đột ngột tung người chạy vào rừng.
Nhưng thân hình chàng vừa chớp động thì Hoa Thanh Tuyền đã quát lớn một tiếng, thân hình lão như ma ảnh hiện ra trước mặt Triển Bạch.
Triển Bạch biến sắc, nhưng chỉ một thoáng chàng đã quay đầu chạy về hướng khác. Nhưng chàng làm sao nhanh bằng Truy Phong Vô Ảnh, chỉ nghe toàn thân tê tái, không còn chút sức lực cử động nữa.
Hoa Thanh Tuyền nắm ngựa áo chàng ném trở về chỗ cũ. Vì thân hình chàng không còn cử động được nữa nên đành để cho đối phương ném lăn dưới đất.
An Lạc công tử nhìn thiếu niên lăn cù dưới đất, lòng thầm tiếc rẽ, lúc đầu chàng cứ nghĩ thiếu niên này là người tiết nghĩa, kiên cường thà chết không chiu nhục, bởi vậy mới ba lần bảy lượt ra tay yểm trợ. Thậm chí còn có lòng lôi kéo về dưới trướng.
Nào ngờ vừa nhắc tới tên Tích Lịch kiếm Triển Vân Thiên, thiếu niên này lập tức tìm đường đào tẩu.
Hoa Thanh Tuyền lạnh lùng lên tiếng:
- Vân công tử, giờ thì công tử đã rõ rồi chứ ? Với thanh Vô Tình kiếm này năm xưa Tích Lịch kiếm đã thi ân cho không biết bao nhiêu người, nhưng ông trời thật bất công bắt Triển đại hiệp phải chết oan chết ức. Hoa mỗ từng thọ ân tái tạo của Triển đại hiệp. Ngày ấy nơi Động Đình hồ, Triển đại hiệp thảm tử. Hoa mỗ khổ công mười mấy năm trời vẫn không tìm ra chút manh mối của hung thủ. Nay Triển đại hiệp linh thiên khiến xui Hoa mỗ tìm thấy ...
Trong đôi mắt già tràn lệ, lão nghẹn ngào nói không nên lời. Cả Vân Tranh mặt luôn luôn nở nụ cười giờ cũng không khỏi u ám.
Bỗng song mục Hoa Thanh Tuyền chợt quắc lên dữ dội, lão khom lưng giải khai huyệt đạo cho Triển Bạch, thanh kiếm chỉ ngay yết hầu chàng, gằng giọng:
- Tiểu tử, lời ta nói ngươi đã nghe hết rồi. Giờ thì ngươi nói sư thừa ngươi là ai ?
Thanh kiếm trong tay lão run run, bích quanh run rẩy lão nghiến răng:

- Nếu ngươi còn không chịu nói thì lão phu sẽ lấy máu ngươi để tế vong linh Triển đại hiệp.
Triển Bạch sụp quỳ xuống dập đầu ba cái trước mặt Hoa Thanh Tuyền.
Hành động của chàng khiến mọi người có mặt tại hiện trường không khỏi kinh ngạc.
An Lạc công tử thở dài tiếc rẽ lắc đầu quay người bước đi.
Trên gương mặt của Hướng Xung Thiên cũng lộ vẻ xem thường, không ngờ thiếu niên này lúc đầu thì ngoan cường giờ bỗng trở nên nhu nhược, tham sinh úy tử.
Hoa Thanh Tuyền cũng ngẩn người thu kiếm lại.
Chỉ thấy Triển Bạch lấy từ trong ngực áo ra một túi vải, hai tay dâng lên trước mặt Hoa Thanh Tuyền, thái độ cực kỳ cung kính.
Hoa Thanh Tuyền tiếp lấy giở ra nhìn vào bên trong, bất giác song mục lão mở to, đứng tròng, thần thái lão trông rất khủng khiếp, toàn thân run lẩy bẩy, gương mặt lão biến dạng, không nói được lời nào.
Lúc này An lạc công tử và Hướng Xung Thiên đã quay mặt bước đi được hơn trượng, bỗng hai người nghe Hoa Thanh Tuyền phát lên tràng cười như cuồng loạn, rồi trở kiếm cắt vào yết hầu. An Lạc công tử và Hướng Xung Thiên vừa quay lại đã thấy máu tươi tràn ướt ngực áo, hai mắt lão trợn trừng trừng chứng tỏ lão căm phẫn đến cùng cực, chiếc túi vải rơi xuống đất, từ trong túi vải rơi ra một mảnh vải không biết bằng chất liệu gì, có điều mảnh vải như bị xé ra từ một vạt áo, màu đã ố vàng.
Thân hình Hoa Thanh Tuyền từ từ gục xuống.
An Lạc công tử và Hướng Xung Thiên đứng chết lặng tại chỗ, không ai cử động, không ai lên tiếng nói, sự việc diễn diến quá ly kỳ, quá nhanh, trên gương mặt hai người vẫn còn đọng nét kinh hoàng.
Không biết bao lâu sau, An Lạc công tử mới hoàn hồn bước tới lượm mảnh vải lên, mảnh vải không có chữ, cũng không có bất kỳ một vết tích nào, có điều chất liệu vải hơi khác với các loại nhiễu lụa bình thường mà thôi.
Không ai hay biết là ánh tà dương đã tắt từ lúc nào, trăng đã bắt đầu ló lên khỏi ngọn cây ở đằng đông, một cơn gió lạnh thoảng qua, khiến mọi người không khỏi rùng mình. An Lạc công tử chuyển mục quang nhìn qua Triển Bạch, chỉ thấy chàng đứng chết lặng, sắc mặt trắng như tờ giấy, nỗi kinh hoàng còn đọng trong mắt.
Hướng Xung Thiên bước đến gần đỡ thi hài Hoa Thanh Tuyền lên, lòng lão ngổn ngang trăm mối. Giao tình với Hoa Thanh Tuyền mấy chục năm, lão biết rõ tánh tình của lão hữu, nếu không phải do một

sự kích động đến cùng cực không khi nào Hoa Thanh Tuyền lại phải tự vẫn. Nhưng mảnh vải kia có một ma lực gì mà đến Hoa Thanh Tuyền phải tự vẫn ?
Bỗng lão nhanh như chớp xuất chưởng nhắm ngay ngực Triển Bạch, nhưng thật bất ngờ Triển Bạch vẫn đứng bất động. Chưởng Hướng Xung Thiên đánh ra giữa chừng đột ngột biến thành trảo, nhanh như chớp nắm chặt Mạch Môn Triển Bạch, gằn giọng quát:
- Việc này nghĩa là sao ?
Đến lúc này Triển Bạch mới từ từ thoát khỏi cơn mê, quay nhìn Hướng Xung Thiên bằng cặp mắt vô hồn, lắc lắc đầu.
Hướng Xung Thiên vận lực siết chặt, song mục như hai luồng điện nhìn xoáy vào mắt Triển Bạch:
- Ngươi là ai ? Mảnh vải này là vật gì ?
Cánh tay Triển Bạch bị siết đau đến nỗi mất hết cảm giác nhưng chàng không kêu la một tiếng, chỉ một mực lắc đầu.
Chàng biết trong túi vải ngoài mảnh vải kia ra còn có mấy vật nữa, chàng đã từng xem đi xem lại nhiều lần nhưng chàng thật tình không hiểu được đó là vật gì, và biến cố vừa rồi khiến chàng cũng như bao người khác, vô cùng kinh ngạc, chàng không ngờ mấy vật này lại có một ma lực khủng khiếp như vậy.
Hướng Xung Thiên tăng thêm mấy thành công lực. Triển Bạch không chịu nổi rên khẽ một tiếng, chàng biết chỉ cần đối phương tăng thần lực nữa thì cánh tay chàng sẽ bị tàn phế, nhưng chàng không thể thốt lên lời van xin Xảy thấy An Lạc công tử bước tới nhẹ nhàng kéo tay Hướng Xung Thiên ra khỏi tay Triển Bạch, đồng thời nhìn chàng hỏi:
- Huynh đài họ Triển, không biết có phải là hậu nhân cua Tích Lịch kiếm Triển đại hiệp ?
Triển Bạch đứng thẳng người lên:
- Tại hạ vô năng chỉ sợ làm nhục tiên nhân nên không dám nhắc tới danh hiệu người.
An Lạc công tử mỉm cười:
- Vậy thì phải rồi. Nếu huynh đài không phải là hậu nhân của Triển đại hiệp khi nào lại cúi mình trước Hoa Thanh Tuyền.
Triển Bạch thở dài:
- Tấm lòng của Hoa tiền bối đối với tiên phụ tại hạ ba lạy thật, không đủ báo đền trong muôn một.
Hướng Xung Thiên nhíu mày chỉ mảnh vải:
- Nói vậy mảnh vải này lai lịch thế nào ?
- Mảnh vải này ... thật tình tại hạ cũng không biết tại sao lại dẫn đến

kết cục này.
Nếu biết trước tại hạ quyết chẳng đưa cho Hoa tiền bối làm gì.
An Lạc công tử tươi cười.
- Huynh đài là kẻ chính nhân quân tử, tại hạ hoàn toàn tin tưởng vào lời giải thích của huynh đài, hơn nữa sự việc quá ly kỳ mà kiến văn của mấy người chúng ta chưa đủ để phân định ...
Dừng một lát An Lạc công tử cúi người lượm thanh kiếm lên tiếng:
- Thanh kiếm này quả là một báu vật trong võ lâm, giang hồ bằng hữu chắc không ít người nhận biết lai lịch của nó, huynh đài mang kiếm trong người muốn giữ bí mật thật không dễ.
Triển Bạch gật đầu:
- Tại hạ sức yếu thế cô sống lang bạc giang hồ, hôm nay có duyên hội ngộ với công tử tại hạ lấy làm vinh hạnh có điều tại hạ bất tài không. thiết làtn sao để báo đáp được ân tri ngộ của công tử.
Dứt lời giơ tay định đón lấy thanh kiếm.
Bỗng có tiếng cười sang sảng vọng lại một bóng người như quỷ ảnh xẹt ngang cất tiếng như chuông ngân:
- Vậy thì thanh kiếm này để ta cất giữ dùm cho !
Thinh âm càng lúc càng xa dần, mấy tiếng cuối cùng đã ở xa hơn mười trượng.
Đương nhiên thanh kiếm ở trong tay An Lạc công tử đã bị người kia cướp mất rồi. Thân thủ nhanh nhẹn kinh nhân, không chỉ Triển Bạch mà cả Hướng Xung Thiên, An Lạc công tử cũng không kịp nhìn rõ mặt mũi đối phương ra sao. Kẻ này không những võ công cao diệu mà cũng rất táo gan, dám ngang nhiên cướp đồ ngay trước mặt hai trang tuyệt thế cao thủ.
Vân Tranh và Hướng Xung Thiên đồng quát lớn, tung người đuổi theo.
Triển Bạch cũng vội vàng phóng người lướt đi mặc kệ tiếng kêu réo của nhóm người bảo tiêu rộn lên sau lưng.
Triển Bạch giở hết khinh công đuổi theo nhưng đến cả bóng dáng của An Lạc công tử và Hướng Xung Thiên chàng cũng không thấy !
Cắm đầu chạy một lúc chàng đã ra khỏi rừng, bên ngoài tứ bề dã nguyên vắng lặng kéo dài đến chân trời, trăng soi vằng vặc bốn bề không thấy một bóng người.
Triển Bạch dừng chân, quay người đón ngọn gió đêm thổi tới để mong tìm lại sự bình tâm. Nhưng trong lòng chàng trăm ngàn ý nghĩ lộn xộn không đầu không đuôi.
Tại sao Hoa Thanh Tuyền lại tự vẫn ? Những vật trong túi vải ẩn chứa một bí mật gì ? ý nghĩ của chàng trở ngược lại những ngày cũ

...
Đã lâu lắm rồi, lúc chàng hãy còn là một đứa trẻ vừa mới hiểu biết được ít nhiều, vào một đêm trung thu trăng sáng, chàng và mẫu thân đang trông ngóng phụ thân trở về. Và phụ thân chàng trở về nhưng không phải mang theo những tiếng cười như những lần trước mà thân hình phụ thân đầy những thương tích.
Tuy việc xảy ra đã mười mấy năm nhưng những hình ảnh như vẫn còn mới nguyên trong tâm não. Hình ảnh phụ thân mình bê bết máu, đầu tóc rũ rượi, loạng choạng bước vào nhà gọi chàng đến gần và đưa cho chàng một túi vải, bên trong có một mảnh vải được xé ra từ một vạt áo, một viên thiết đạn và một vật giống như đồng tiền cổ đồng thời nói ra mấy cái tên, dặn phải đi tìm những người đó và đưa túi vải cho những người đó xem. Lúc đó hơi thở của phụ thân đã yếu lắm, người run run chỉ thanh kiếm - Ngươi cố gắng ...
Chưa kịp nói hết câu thì người đã tắt thở. Lúc ấy chàng hãy còn nhỏ, nhưng chàng cũng ý thức được phụ thân chàng không phải hạng người thường. Vì vậy chàng càng đau đớn khi thấy phụ thân chết thảm, lúc trút hơi thở cuối cùng gương mặt người còn đọng nét đau đớn tột cùng:
- Ngươi cố gắng học võ công rồi dùng thanh kiếm này báo thù cho phụ thân.
Bỗng chàng lẩm bẩm nói tiếp câu nói phụ thân chàng nói chưa trọn. Câu nói này mười mấy năm nay không lúc nào quên, đồng thời cũng làm chàng đau khổ không ít.
Trước kia chàng cùng mẫu thân chưa hề bước chân ra giang hồ nên không biết đến một ai trong võ lâm, võ lâm Trung Nguyên cũng không ai hay biết Tích Lịch kiếm Triển Vân Thiên lại có thê tử. Điều này có lợi cho chàng vì không sợ bị cừu nhân truy sát nhưng cũng tai hại vì không được ai trợ giúp.
Thế là mẫu tử chàng lưu lạc rày đây mai đó với ước vọng có thể học được tuyệt thế công phu để trả thù nhưng họ đã thất vọng, và mẫu thân chàng cũng ra đi vĩnh viễn sau những tháng ngày đau khổ. Còn lại một mình chàng chịu đựng không biết bao nhiêu nỗi khổ nhục khi mới hơn mười tuổi đầu đã phải vừa lăn lộn kiếm sống vừa tìm học võ công. Nhưng võ công chàng học được chỉ là thứ võ công tầm thường. Tuy chàng có tư chất tốt, luyện tập rất chăm chỉ, nhưng võ công chàng chỉ thuộc hạng tầm tầm.
Rồi chàng lại lưu lạc xin vào làm việc tại Yến Kinh tiêu cuộc đến nay. Bởi vậy giờ đây chàng vừa giận vừa thẹn lại tự trách mình vô dụng, chẳng những cừu gia chưa thấy chút tâm hơi mà đến cả di vật của

tiên phụ cũng không giữ nổi.
Bốn bề vắng lặng, chỉ có tiếng gió đêm và tiếng côn trùng nỉ non Triển Bạch không còn phân biệt phương hướng nữa, cứ cắm đầu bước đi. Chàng đang mong An Lạc công tử lấy lại được kiếm trả cho chàng:
Bỗng chàng nghe sau lưng có tiếng động lạ, nhưng chưa kịp quay lại thì chàng đã nghe lạnh toát toàn thân, phía sau lưng chàng in dưới đất có một bóng người khác.
Bỗng nghe có tiếng quát:
- Ngươi tiết lộ hành tung của lão phu, lão phu đánh chết ngươi !
Triển Bạch bủn rủn tay chân, lại thêm một sự hiểu lầm phiền toái nữa, chàng đâu có làm tiết lộ hành tung của ai.
Quay phắt lại. trước mặt chàng là một lão nhân vừa mập vừa lùn đang giơ chưởng đánh vào bóng lão in dưới đất Bình ! Một tiếng đất cát cỏ dại văng tứ tung, dưới đất hiện ra một hố sâu hoắm.
Chừng như chưa nguôi giận lão đánh thêm một chưởng nữa.
Triển Bạch đứng ngây người mặc cho đất cát văng đầy mặt. Chỉ trong một thoáng sau bóng lão nhân dưới đất không còn ra hình thù gì nữa.
Lão nhân lúc này mới cười lớn chỉ hố đất nói:
- Thứ đồ này có đánh chết cũng đáng lắm. Tiểu tử, ngươi thấy có đúng không ?.
Đến lúc này Triển Bạch mới nhớ ra lão nhân này là một trong ba người vào rừng sau cùng, cùng với Hoa Thanh Tuyền và Hướng Xung Thiên.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 4
Thần Bí Mỹ Phụ

Triển Bạch chưa kịp đáp lời, lão nhân đã nói tiếp:
- Tiểu tử, ngươi đưa cái túi vải cho lão phu coi thử trong đó có vật gì mà khiến cho Hoa lão tiểu tử phải táng mạng. Ha, nếu lão phu mà cũng có một túi như vậy thì còn gì bằng.
Triển Bạch nghe nói thất kinh lùi lại:
- Đây là di vật của tiên phụ, lão tiền bối lượng thứ.
Lão nhân hừ lạnh.

- Hừ, ngươi có đưa hay không ?
Lão nhân tính tình bất thường, lúc thì cười cười lúc thì mặt lạnh như tiền, ánh mắt trông như mắt rắn.
Triển Bạch lạnh người, chàng nhớ lại lúc nãy lão phát chưởng đánh vào bóng lão dưới đất thần thái lão cũng giống như lúc này.
Thấy Triển Bạch cứ đứng ngẩn ra đó, lão nhân chừng như không còn nhẫn nại được nữa, từ từ bước lên.
Triển Bạch xưa nay chưa từng biết sợ, không hề tránh né bất kỳ việc gì nhưng đêm nay chàng gặp phải nhiều chuyện lạ kỳ, biết mình đang đối diện với một nhân vật cực kỳ khó đối phó nên định giở chước đào tẩu:
- Vãn bối có việc phải đi đây !
Dứt lời quay đầu lủi vào rừng.
Nào ngờ chỉ nghe hừ một tiếng, lão nhân đã đứng chắn trước mặt:
- Tiểu tử, ngươi muốn chạy ? Trước mặt Phí Nhất Đồng mà muốn chạy, tiểu tử ngươi đừng nằm mơ !
Triển Bạch tuy bước chân vào giang hồ không lâu, nương nhờ ở Yến Kinh tiêu cuộc nên các việc trong giang hồ, các nhân vật có chút danh vọng đều đã nghe qua.
Mấy tiếng Phí Nhất Đồng lọt vào tai khiến chàng bủn rủn tay chân. Bởi nhân vật này võ công rất cao cường mà tính tình cực kỳ cổ quái, không ai có thể biết trước lão sẽ làm gì và không ai hiểu nổi tại sao lão lại làm việc đó.
Triển Bạch đảo mắt một vòng, bỗng động linh cơ, chỉ bóng Phí Nhất Đồng dưới đất, nói:
- Phí tiền bối, tên đáng chết kia lại đến rồi !
Phí Nhất Đồng quắc mắt nhìn qua bóng lão, từ từ giơ tay lên. Triển Bạch mừng thầm, nào ngờ lão thu chưởng về cười ha hả nói:
- Đến cũng mặc kệ hắn, lão phu không mắc mưu tiểu tử ngươi.
Dứt lời lão xông tới như tia chớp.
Triển Bạch quát lớn một tiếng nhằm mặt đối phương đẩy một chưởng, nhưng chàng bỗng thấy mắt hoa lên một cái, chưởng đánh vào khoảng không, đồng thời nhìn thấy Phí Nhất Đồng đã ở ngoài hai trượng tay cầm chiếc túi vải của chàng.
Triển Bạch vừa tức vừa thẹn, chưa kịp có phản ứng gì thì Phí Nhất Đồng đã quay lưng đi vào rừng, một tay cầm túi vải tay kia đưa đưa vào trong túi ...
Triển Bạch gầm lên một tiếng xông lên, vận toàn lực nhắm lưng Phí Nhất Đồng, song chưởng quất tới. Phí Nhất Đồng không quay lại, nhưng sau lưng lão như có mắt, nhẹ nhàng tránh song chưởng chí

mạng của Triển Bạch, tiếp tục đi vào rừng. Vừa đi vừa lẩm bẩm:
- Hừ, tiểu tử này đúng là đồ điên, trong túi toàn là đồ chơi trẻ con.
Vừa nói lão vừa vứt từng món từng món một xuống đất, rồi đột ngột tung người nhảy lên, một tay nắm lấy một cành cây, tay kia lấy túi vải móc vào một nhánh nhỏ.
Triển Bạch ngẩn mặt nhìn lên, cách mặt đất khoảng ba trượng, thân hình Phí Nhất Đồng đung đưa tựa như một mớ bông vậy. Quát lớn một tiếng chàng vận lực nhảy lên nhưng chỉ với tới chừng hai trượng rồi rơi trở xuống.
Phí Nhất Đồng cười ha hả lộn người ngồi lên trên cành cây nhìn Triển Bạch té nằm dưới đất, dáng điệu rất đắc ý Triển Bạch nộ hỏa xung thiên, bất kể hậu quả lại vận lực nhảy lên.
Lần này thì khá hơn một chút, nhưng cũng không sao với tới được cành cây thì đã hết đã rơi trở xuống.
Phí Nhất Đồng vỗ tay cười ầm lên, bỗng lão rơi xuống đất.
Triển Bạch thấy vậy ngầm vận lực chờ sẵn, định lão vừa rơi xuống là công một chưởng chí mạng. Nào ngờ thân hình Phí Nhất Đồng trong không trung bỗng lộn một cái như chiếc pháo thăng thiên vọt lên ngồi trở lại trên cành cây, cười lớn nói:
- Tiểu tử ngươi mà lên được đến đây, lão phu sẽ trả lại túi cho ngươi.
Triển Bạch thấy khinh công của lão xuất thần nhập hóa như vậy, biết lão quái nhân này tuy ngôn hành có hơi điên điên khùng khùng nhưng võ công cao thâm vô lượng, chàng bỗng nghĩ lại mình bấc giác máu nóng như trào sôi trong huyết quản, nam nhi đại trượng phu không thể thấy khó mà nản lòng.
Chàng lập tức phóng đến gốc cây leo lên, bên taivẫn còn nghe tiếng cười liên miên bất tuyệt nhưng càng lúc càng xa. Triển Bạch nhìn lên, quả nhiên cành cây đã trống không nhưng chiếc túi vẫn còn đung đưa trong gió.
Leo tiếp lên mấy thước nữa, chàng với tay, không tới. Bất giác chàng lại giận mình sao lại bất tài đến như vậy. Chàng lấy thế phóng một cái chộp được chiếc túi vải nhưng không kịp nắm cành cây, thân hình rơi xuống đất đánh bịch một cái, đau điếng.
Đến khi chàng ngồi lên kiểm tra lại thì chiếc túi đã trống rỗng, các di vật của tiên phụ không biết đã biến đi đàng nào. Trong một thoáng, tất cả những oán hờn uất ức chất chứa trong lòng bấy lâu nay đồng trào dâng lên cổ họng, chàng gầm lên một tiếng vang động cả rừng đêm rồi cắm đầu chạy, không biết chạy đi đâu để làm gì nữa.
Chạy được một lát, gió lạnh tạt vào mặt làm chàng bình tâm trở lại, sự thể đã như vầy mình đành phải nhẫn nhục sống qua ngày để chờ

thời cơ trả thù cho phụ thân.
Nhất định phải sống bằng bất cứ giá nào, dù có khổ nhục như thế nào cũng phải chịu đựng bởi bây giờ chàng không sống cho riêng mình nữa, chàng còn có trọng trách bên mình.
Lúc này Triển Bạch đã hoàn toàn tĩnh tâm, mới phát hiện ra chàng đã trở lại nơi gặp An Lạc công tử lúc chiều. Qua bao nhiêu bất trắc chàng cảm thấy mỏi mệt, liền ngồi dựa gốc cây ven đường nghỉ ngơi. Gió đêm mát rượi nhè nhẹ thổi tới làm Triển Bạch ngủ thiếp đi lúc nào không hay.
Chàng mơ màng trở lại những ngày ấu thơ, thấy mẫu thân đang nhẹ nhàng lay chàng dậy, chàng mơ màng nghe giọng nói dịu dàng của mẫu thân:
- Ngủ trong sương trong gió như vầy ngươi không sợ cảm lạnh hay sao ?
Triển Bạch ngỡ ngàng mở mắt ra, đứng trước mặt chàng là một trung niên mỹ phụ, ăn mặc rất hoa lệ đang dùng ánh mắt ấm áp nhìn chàng, ánh mắt mà từ khi mẫu thân qua đời chàng không còn được nhìn thấy nữa.
Thấy chàng mở mắt, trung niên mỹ phụ mỉm cười đôn hậu:
- Còn trẻ tuổi mà không biết quý trọng tính mệnh mình chừng lớn tuổi có hối cũng không kịp.
Âm điệu nghe vừa thân thiết vừa rầu rầu của người gặp nhiều điều không như ý trong cuộc sống.
Triển Bạch đứng dậy, chàng vốn là người chí tình chí nghĩa, thấy mỹ phụ với mình tuy không quan biết nhưng lại có sự quan tâm như từ mẫu, bất giác cảm động khôn cùng, định nói mấy lời cảm kích nhưng ấp úng mãi không nên lời.
Mỹ phụ thấy thái độ chàng như vậy, bất giác thở dài nói:
- Nam tử hán chí tại bốn phương, lẽ nên ngang dọc bên ngoài mới phải, có điều ... thấy ngươi hình dung tiều tụy chắc bỏ nhà đi đã lâu, ta thấy ... ngươi nên về nhà đi.
Dứt lời nhìn Triển Bạch một cái nữa mới quay người bỏ đi.
Triển Bạch nghe mắt cay xè, buột miệng nói:
- Ta không có nhà ...
Mỹ phụ mới đi được mấy bước, nghe vậy liền quay lại thìn thật sâu vào mắt Triển Bạch.
Triển Bạch phóng tầm mắt ra ngoài đường thấy bên ngoài dừng một cỗ xe ngựa trang hoàng lộng lẫy, hai bên có bốn võ sĩ mang kiếm ngồi trên ngựa, tên nào tên nấy đều nhìn chàng với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Triển Bạch khẽ nhíu mày:
- Phu nhân có việc xin tự tiện, những lời vàng ngọc của phu nhân tại. hạ xin ghi nhớ.
Mỹ phụ thở dài nói:
- Trên đời này người không có nhà không hiếm, ngươi còn trẻ không nên tự Oán tự trách, đời người có biết bao điều tốt đẹp đang chờ ta hưởng. Con người được sinh ra mang trong mình nhiều món nợ, nếu tự hủy hoại tính mệnh mình không những mắc tội với song thân mà còn mắc tội với trời đất nữa, ngươi nên nhớ lời ta.
Dứt lời mỹ phụ quay người bỏ đi lên xe đi mất. Triển Bạch đứng lặng giữa rừng, lời nói của mỹ phụ cứ văng vẳng bên tai, ánh mắt dịu dàng như còn đọng mãi trong trí.
Bỗng có tiếng vó ngựa dồn dập.
Triển Bạch ngẩn mặt nhìn lên, đã thấy ba tên võ sĩ theo hộ vệ mỹ phụ lúc nãy trở lại. Đến trước mặt Triển Bạch cả ba ky sĩ đồng gò cương xuống ngựa.
Triển Bạch lấy làm kỳ, không biết ba tên này trở lại làm gì.
Ba tên vừa xuống ngựa chẳng nói chẳng rằng xăm xăm bước tới trước mặt Triển Bạch sắc mắt đầy sát khí. Vừa tới nơi lập tức chia ra ba lộ bao vây Triển Bạch.
Triển Bạch thất kinh lùi lại hai bước dựa lưng vào gốc cây, giơ chưởng thủ thế.
Ba tên đại hán cười lạnh múa chưởng tấn công.
Triển Bạch võ công không cao, trong tay lại không có kiếm, thêm nữa mệt mỏi suốt đêm qua chưa kịp hồi phục, nên vừa giao thủ đã bị rơi vào thế hạ phong. Nhưng chàng vốn tính quật cường, thấy đối phương vô duyên vô cớ tấn công mình cũng không chịu mở miệng hỏi nguyên do, cứ gắng gượng xem chiêu chiết chiêu hầu bảo toàn tính mệnh.
Ba tên đại hán cười lạnh luôn miệng, ra chiều càng lúc càng mạnh, càng ác hiểm.
Triển Bạch thấy mắt hoa lên một cái, khí huyết đảo lộn, ngực chàng đã trúng phải một chưởng của dối phương rồi. Nhưng chàng cắn răng chịu đau, quát một tiếng công luôn hai thế "Lực phách hoa sơn", "Hoành hổ xuyên tâm", hữu cước một chiêu "Tiến bộ liêu âm" đá vào bụng dưới đại hán bên phải.
Hai chưởng bức hai đại hán kia lùi lại còn đại hán bên phải bị bất ngờ lãnh trọn một cước, thoái lui ba bước mới đứng vững được. Gã vừa đau vừa thẹn, bất thần đưa tay ra sau lưng rút ra một thanh quỉ đầu đao. quát:

- Tên tiểu tử cuồng ngạo, giết chết không tha ?
Dứt lời múa đao nhắm đầu Triển Bạch bổ xuống, hai tên còn lại cũng rút đao tấn công.
Triển Bạch thấy đối phương nhất quyết giết người, tuy kinh hãi nhưng cũng nổi giận bọn người vô cớ hại người. Nhưng lực bất tòng tâm, chàng tránh được hai ba chiêu đã nghe đùi lạnh toát, thân hình cơ hô sụm xuống Chàng than thầm phen này khó thoát khỏi tai kiếp. Nghĩ đến phụ cừu chưa báo mà mình đành phải chết dưới tay bọn vô danh tiểu tốt thật không nhắm mắt. Nghĩ đến đây không biết sức lực ở đâu hỗ trợ, chàng gầm lên một tiếng như con hổ bị thương ngang dọc giữa đao ảnh. Bình ! Bình ! Hai tên bị trúng chưởng thoái lui bốn năm bước mới đứng vững, Trong khi đó tả thủ của chàng cũng trúng một đao rách một đường dài, máu tuôn xối xả.
Bỗng có tiếng vó ngựa gấp gáp vọng lại, có tiếng quát lớn:
- Dừng tay !
Ba tên đại hán thất sắc lùi lại. bỗng thấy bóng người thoáng qua, tiếp đó là ba tiếng "Bốp ! Bốp ! Bốp !" liên tiếp. Bóng người dừng lại, thì ra là mỹ phụ lúc nãy. Trong khi đó ba tên đại hán đồng ôm mặt, tên nào tên nấy má sưng cao lên còn in rõ dấu bàn tay.
Mỹ phụ nhìn ba tên đại hán cười lạnh:
- Bọn nô tài các người càng lúc càng quá quắc, hở một chút là động sát khí, động thủ là giết người. Không trừng trị các ngươi, Mộ Dung gia sẽ suy sụp vì các ngươi.
Ba đại hán dáng khiếp hãi không dám ngẩng mặt lên.
Mỹ phụ chưa nguội cơn giận. quát:
- Còn chưa chịu xéo khỏi mắt ta !
Ba đại hán lui lại bốn, năm bước mới dám quay người chạy đi quên cả ngựa.
Triển Bạch tuy bị trọng thương đau đớn tột cùng nhưng hãy còn tỉnh táo nhìn thấy thân thủ của mỹ phụ chàng không khỏi ngẩn người. Lúc đầu chàng cứ ngỡ mỹ phụ này là thê thiếp của quan gia hoặc ít ra cùng là hào phú một vùng, vốn chân yếu tay mềm.
Nào ngờ, mỹ phụ không những biết võ công mà lại còn là một cao thủ nữa.
Chờ ba đại hán đi khỏi, Triển Bạch gượng lên tiếng:
- Đa tạ phu nhân cứu mạng ?
Mỹ phụ quay lại nhìn Triển Bạch, bất giác kêu lên một tiếng kinh hãi:
- Ngươi. ngươi có biết là ngươi đã lâm trọng bệnh rồi không ?
Triển Bạch gượng cười lắc đầu:
- Tại hạ chỉ bị chút thương ngoài da ...

Mỹ phụ lắc đầu thở dài:
- Ta không nói đến đao thương, lúc nãy ta chưa nhìn ra, giờ mới thấy ngươi đã bị hàn khí nhập thể, lại thêm đao thương ...
Nói đến đây mỹ phụ lại thở dài.
Triển Bạch thấy lòng ấm áp vô hạn, vẻ mặt và ánh mắt hiền hòa của mỹ phụ khiến chàng nhớ đến mẫu thân, trong ký ức của chàng ngoài mẫu thân ra, không có ai được ánh mắt như mỹ phụ này.
Triển Bạch dịu giọng:
- Tại hạ có thân lang bạc, được phu nhân đối đãi như vầy thật không dám nói lời cảm tạ. Chỉ biết khắc cốt ghi tâm ân đức của phu nhân. Tại hạ hứng chịu phong trần đã quen rồi, xin phu nhân chớ bận tâm !
Mỹ phụ lắc đầu:
- Ngươi không biết, tuy trong người chưa thấy biểu hiện bệnh trạng, nhưng thần quang trong mắt ngươi đã thất tán, dù ngươi không bị thương cũng đã khó lòng chi trì được, đàng này thương thế của ngươi không nhẹ, ngươi nên nghe lời ta tìm nơi tịnh dưỡng một thời gian mới được.
Dứt lời mỹ phụ lấy ra một bình ngọc, đổ ra một dược hoàn đỏ sậm đưa cho Triển Bạch nói:
- Ta nhất thời sơ ý để bọn nô tài hại ngươi phải thọ thương. Ta biết ngươi không trách ta, nhưng trong lòng cũng áy náy không yên, dược hoàn này sẽ có ích cho thương thế của ngươi, ngươi uống đi.
Triển Bạch cầm lấy dược hoàn lòng cảm kích bất tận, tuy chàng không muốn nhận lấy ân huệ của người, nhưng trước mặt mỹ phụ này chàng không có năng lực phản kháng. Chàng cho dược hoàn vào miệng nhai nát nuốt xuống. Chàng bỗng thấy trong bụng nóng như lửa đốt, một luồng nhiệt khí chạy rần rật trong người. Chàng bỗng thấy nghẹn thở, há miệng quát lớn một tiếng rồi bất tỉnh nhân sự.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 5
Lăng Phong Công Tử

Triển Bạch hồi tỉnh lại, trước mặt chàng trống rỗng, phải một lúc lâu sau chàng mới nhìn thấy cảnh vật quanh mình. Giờ thì chàng đã nhận ra đây là một gian phòng bày trí cực kỳ hoa lệ, cạnh giường để

một kỹ trà nhỏ, trà cụ toàn băng bích ngọc chạm trổ cầu kỳ, cạnh đó đặt một con hạc bằng đồng, một làn khói mỏng từ miệng hạc từ từ bay lên, tỏa hương thơm dìu dịu.
Thần trí Triển Bạch hoàn toàn tỉnh táo, hàng loạt câu hỏi thoáng qua trong não:
"Đây là đâu ? Đã xảy ra chuyện gì ? Tại sao ta lại ở đây ... ".
Tiếp đó chàng hồi tưởng những sự việc xảy ra từ khi tiêu xa bị chặn lại đến lúc bất tỉnh. Có thể sau khi chàng bất tỉnh, mỹ phụ ấy đã cứu chàng mang đến đây.
Mỹ phụ có dáng vẻ của một mệnh phụ cao quí nhưng thân mang tuyệt thế võ công. Bà là ai ? Tại sao lại đối đãi với chàng tốt như vậy ? Ý nghĩ chàng lại trở về, với các di vật của tiên phụ, những vật đó tàng chứa bí mật gì khiến Hoa Thanh Tuyền phải tự sát ? Các ý nghĩ của chàng càng lúc càng lộn xộn, không đầu không đuôi.
Triển Bạch thở dài định ngồi dậy, nhưng thân thể chàng không chút sức lực, vừa nhổm lên đã ngã vật xuống giường. Chàng ngao ngán nhìn ra cửa sổ bất giác giật minh, ngoài cửa sổ không biết tự hao giờ có một người đang chiếu đôi mắt lạnh như hàn tinh vào người chàng. Sắc diện lạnh lùng đến tàn khốc không có chút tình người.
Triển Bạch bất giác lạnh người, tuy chàng đang trong cơn bệnh, nhưng tai mắt vẫn còn tinh tường không ngờ đối phương đến từ khi nào chàng hoàn toàn không hay biết.
Người đứng bên ngoài là một thiếu niên cũng trạc tuổi Triển Bạch, phong tư rất anh tuấn, y phục hoa mỹ, có điều sắc diện cực kỳ âm lạnh.
Thiếu niên nhanh như chớp nhảy vào phòng, lướt tới trước giường, cất giọng như từ cõi âm vọng về:
- Ngươi là ai ?
- Tại hạ ...
Thiếu niên bất giác nộ khí xung thiên, quát lớn:
- Bất kể ngươi là ai, lập tức xéo khỏi nơi đây ?
Triển Bạch bất giác động nộ khí, cười lạnh:
- Hừ ! Các hạ là ai ? Giữa hai ta chưa từng quen biết, nói năng nên giữ lễ một chút.
Sát khí bốc mờ gương mặt tuấn tú, thiếu niên gằn từng tiếng:
- Ngươi biết ta là ai ? Đây là nơi nào không ?
Triển Bạch nghe khẩu khí đối phương hình như là chủ nhân nơi này, hơi ngẩn người một chút rồi hỏi:
- Các hạ là chủ nhân ở đây ?
Thiếu niên quắc mắt:

- Hừ, không lẽ ngươi là chủ nhân ở đây sao ?
Triển Bạch hơi đỏ mặt đáp:
- Quả tình tại hạ cũng không biết đây là đâu, cũng không biết tại sao mình lại ở đây, nếu các hạ là chủ nhân ở đây ...
Vừa nói vừa định chống tay dậy, nhưng vừa nhỏm lên đã ngã trở xuống giường, thở dài u oán tiếp - Các hạ cứ ném tại hạ ra ngoài, tại hạ không oán trách đâu !
Thiếu niên thấy Triển Bạch thọ thương khá nặng không thể cử động được mục quang có hơi dịu đi đôi chút nhưng gã chỉ hừ lạnh một tiếng nói:
- Bất kể thương thế của ngươi nặng nhẹ thế nào cũng phải tìm cách ra khỏi đây lập tức, còn bản thiếu gia ra tay thì ngươi khó lòng sống sót.
Triển Bạch tuy biết mình vô cớ vào phòng người là việc không nên không phải, nhưng là vi chàng không có ý làm như vậy hay vì thái độ khinh miệt của đối phương động đến lòng tự tôn của không, nên nổi giận lạnh lùng:
- Hừ, các hạ dù giết được tại hạ. Một người bị trọng thương không thể cử động chân tay, thì có gì đáng gọi là anh hùng.
Thiếu niên cười lạnh liền nói:
- Nói bậy, nếu ngươi không thọ thương thì bản thiếu gia không làm gì được ngươi ?
Triển Bạch lạnh lùng:
- Cái đó không hẳn ?
Thiếu niên đỏ mặt tía tai, giơ chưởng lên, nhưng ngần ngừ một lát rồi bỏ tay xuống, phất tay áo rộng đi ra ngoài.
Triển Bạch một lần nữa cố ngồi dậy. Nhưng tay chân không chút khí lực, đành nằm xuống nhìn quanh. Trong phòng, trần thiết cực kỳ xa hoa, hương trầm ngan ngát, bên ngoài đình viện liên miên hoa liễu phất phơ trước gió.
Bỗng bên ngoài lại nghe giọng thiếu niên cao ngạo nọ vang lên:
- Mấv hôm nay trời nóng nực, chắc các ngươi đòi đi nghỉ mát rồi !
Thiếu niên chắp tay sau lưng đầu ngẩng cao bước vào, tiếp theo sau là bốn tên đại hán tướng mạo dữ dằn, nhưng lúc này tên nào tên nấy mặt mày như tro, vẻ khúm núm trông rất đáng thương.
Thiếu niên chỉ Triển Bạch lạnh lùng hỏi:
- Người này là ai ? Tại sao lại nằm trên giường ta ? Các ngươi lười nhác quen thôi, nhưng cũng đâu đến nỗi đui điếc mà không hay có người vào chiếm phòng ta ?
Giọng điệu của thiếu nien lạnh lùng không có vẻ quát mắng, nhưng

bốn tên đại hán nghe mà sợ đến hầu như đứng không vững nữa.
Triển Bạch nhìn thấy dáng điệu của bốn tên đại hán không khỏi ngạc nhiên nghĩ thầm, không ngờ trên đời này lại có người đi sợ người khác đến như vậy.
Lại thấy thiếu niên lạnh lùng quét mắt nhìn bốn tên đại hán một cái:
- Nếu các ngươi còn động tay động chân thì làm ơn khênh người này đi chỗ khác giùm !
Bốn tên đại hán đồng dạ một tiếng, xăm xăm bước tới trước giường Triển Bạch.
Triển Bạch mắt nhìn bốn tên đại hán bước tới lòng vừa thẹn vừa tức, nghĩ mình cũng thân chính đại lại để cho bọn phàm phu làm nhục, máu nóng chạy rần rật trong huyết quản:
- Đứng lại !
Triển Bạch thu hết sức lực quát một tiếng, bốn tên đại hán giật mình dừng lại.
Trong khi đó, thiếu niên cao ngạo mắt nhìn lên trần nhà như không nghe thấy Bốn tên đại hán quay nhìn thiếu niên một cái rồi tiếp tục bước tới.
Triển Bạch biết giờ này chàng không còn chút sức lực phản kháng, đành nhắm mắt mặc cho đối phương làm gì thì làm.
Bỗng ngoài cửa sổ có tiếng quát thanh tao:
- Dừng tay !
Triển Bạch mở bừng mắt quay đầu nhìn ra, chỉ thấy mắt hoa lên một cái, trước giường chàng nằm đã xuất hiện một hắc y nhân.
Bốn tên đại hán lại thất sắc cúi gập người hành lễ.
Thiếu niên cao ngạo hơi nhíu mày, hỏi:
- Ngươi định làm gì ?
Hắc y nhân đứng quay mặt ra ngoài cửa, Triển Bạch tuy không nhìn thấy mặt mũi đối phương, nhưng nhìn thân hình có thể nhận ra đó là một thiếu nữ, chàng đang ngạc nhiên không hiểu nàng là ai mà bốn tên đại hán lại có vẻ cung kính với nàng như vậy.
Nữ nhân đứng đối mặt với thiếu niên cao ngạo, chẳng nói chẳng rằng không khí trong phòng bỗng trở nên căng thẳng lạnh lùng.
Bốn tên đại hán liếc mắt nhìn nhau, khẽ ra hiệu rồi nhẹ nhàng rút lui.
Nào ngờ đi vừa được mấy bước đã nghe hắc y nữ nhân quát:
- Đứng lại !
Bốn tên đại hán mặt lộ vẻ kinh hãi lại nghe hắc y nữ nhân tiếp:
- Lúc nãy các người định làm gì ?
Giọng nói tuy trong trẻo nhưng lạnh đến buốt tai. Triển Bạch nhủ thầm cũng lại giọng điệu đó.

Một trong bốn tên đại hán run run đáp:
- Lúc nãy thiếu gia hạ lệnh khiêng người này ra ngoài.
Hắc y nữ nhân cười nhẹ:
- Các ngươi giỏi lắm !
Quay sang thiếu niên cao ngạo tiếp:
- Ngươi ra lệnh cho chúng khiêng người đi ?
Thiếu niên cau mày:
- Không lẽ ta ra lệnh khiêng một kẻ không quen biết ra khỏi phòng ta cũng không được phép ?
Dứt lời quay sang trừng mắt nhìn bốn tên đại hán.
Bốn tên đại hán lúc nhìn hắc y nữ nhân, lúc nhìn thiếu niên cao ngạo, mắt lấm lét trông rất thảm hại.
Hắc y nữ nhân cười lạnh:
- Đầu óc của ngươi để ở đâu mà không biết suy nghĩ ? Người này bệnh nặng như vậy không lẽ tự vào đây được ? Không lẽ trong nhà không có người sao ?
Thiếu niên cao ngạo mắt vẫn không rời đám thuộc hạ:
- Ta thấy các ngươi chết đi còn hơn, sống như vậy sống làm chi !
Thân hình hắc y nữ nhân run run chứng tỏ sự tức giận lên đến cực điểm, nghiến răng quát:
- Ta thật không ngờ đường đường là người có danh vọng trong giang hồ lại ăn nói thô hậu trước mặt tỷ tỷ ngươi như vậy. Chắc cả mẫu thân ngươi cũng không coi ra gì !
Thiếu niên hơi biến sắc.
- Không lẽ mẫu thân đem hắn về đây ?
Vừa nói vừa quay nhìn Triển Bạch.
Triển Bạch lúc này mới lờ mờ hiểu được mối quan hệ giữa hai người này với mỹ phụ mà chàng gặp trong rừng. Thảo nào lúc gặp chàng thái độ của mỹ phụ ra vẻ rất thất vọng về con trai của bà, nhưng dù sao thiếu niên này cũng là người có danh vọng trên giang hồ, như lời hắc y nữ nhân nói còn bản thân chàng thì ...
Nghĩ đến đó, chàng không nén được nổi một tiếng thở dài.
Bỗng có bóng người chớp động, tiếp theo là mấy tiếng "Bốp ! Bốp !" liên hồi.
Triển Bạch định thần nhìn lại thì thấy bốn tên đại hán đã lui ra đến cửa nhưng đồng giơ tay ôm má, trong khi đó hắc y nữ nhân vẫn đứng xuôi tay trước mặt chúng. Còn thiếu niên thì tròn mắt giận dữ nhìn hắc y nữ nhân, hắn nghiến răng gằn giọng:
- Ngươi biết chúng là thuộc hạ của ai không ?
Hắc y nữ nhân cườl lạnh:

- Ngoài Lăng Phong công tử ra, còn ai xứng đáng làm chủ nhân của chúng nữa.
Triển Bạch bất giác nghe tim đánh thót một cái, thì ra chàng đang ký thân trong Mộ Dung gia, và thiếu niên cao ngạo kia chính là Lăng Phong công tử Vô Tình Khách.
Thảo nào thái độ của hắn lại lạnh lùng tàn nhẫn đến như vậy. Triển Bạch tuy mới bước chân vào giang hồ không bao lâu, nhưng thịnh danh của võ lâm tứ công tử, chàng không thể không biết, giang hồ truyền miệng mấy câu về "An Lạc phong lưu, Đoạn Phương phiêu linh, Lăng Phong vô tình. Tường Lân nhiệt tâm" Đấy cũng là lời miêu tả phong cách của tứ công tử vậy.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 6
Thân Thế Khổ Ải Bất Khả Thuật

Triển Bạch chú mục nhìn thiếu niên cao ngạo, người ta nói lời đồn đãi trong giang hồ không đáng tin nhưng xem ra đôi lúc cũng có điều tin được.
Lăng Phong công tử khẽ nhích đôi môi mỏng cười lạnh:
- Hừ, thật không ngờ phòng của ta, ta cũng không có quyền sắp xếp, thuộc hạ của ta ai muốn đánh cũng được.
Dứt lời phất tay áo rộng quay người đi ngay.
Bốn tên đại hán đứng tần ngần không dám cử động.
Hắc y nữ nhân thở dài:
- Cho các ngươi đi !
Bốn tên hán tử như được đại xá vội vàng chạy đi.
Gian phòng trở lại trạng thái u nhã vốn rất phù hợp với sự trần thiết của nó. Triển Bạch cùng thầm thở dài như trút được gánh nặng, nhưng trong lòng chàng lại cảm thấy bất an. Một là vì mình mà tỉ đệ hắc y nữ nhân lại phải gây cãi nhau, hai là vì nơi này xem ra không chút yên ổn. Bất kỳ lúc nào cũng có nguy cơ bị làm nhục, mà đối với một người tâm cao khí ngạo như chàng thà bị giết chết chứ không chịu bị khuất phục.
Nhưng dù sao đối với hắc y nữ nhân chàng cũng cảm kích bất tận, nhưng chàng vốn là người không thuần ăn nói nên ấp úng mãi mà không nói nên lời.
Trong khi đó, lại nghe nữ nhân dịu dàng nói:
- Xá đệ vô tri, không hiểu cách đối nhân xử thế, mong công tử lượng thứ !
Giọng nói tuy dịu dàng nhưng nghe tràn ngập âm điệu buồn bã, giống như giọng nói của mỹ phụ khiến những tổn thương trong lòng Triển Bạch theo đó mà bình phục trở lại.
Chàng cảm động đáp:
- Tại hạ tứ cố vô thân có đáng gì đâu ... cô nương đối đãi như vậy tại hạ đã cảm kích bất tận. Nếu cô nương còn nói vậy, tại hạ làm sao dám nhận.
Hắc y nữ nhân giọng trầm ngâm:
- Tứ cố vô thân thì có gì không tốt ? Như vậy càng được tự do tự tại

dù sao cũng còn tốt hơn bị nhốt trong lầu son gác tía.
Triển Bạch ngẩn người, nàng sinh trưởng trong nhà hào phú như vầy sao lại có những lời như than như oán đến vậy ? Chàng lại nhớ đến mỹ phụ, dường như bên trong lớp vỏ phù du kia, mỗi người trong nhà Mộ Dung đều ẩn tàng trong lòng một nỗi niềm riêng.. Triển Bạch bỗng thấy trước mắt sáng hẳn lên, thì ra hắc y nữ nhân quay mặt lại. Chàng vốn là người không thiện ăn nói, trong lúc này càng không nói được nên lời, không sao diễn đạt được bằng lời cái dung nhan diễm kiều trước mặt chàng. Chỉ biết nàng rất đẹp, trong cái đẹp ẩn tàng một nét buồn man mác.
Nàng chú mục nhìn chàng, chậm rãi nói:
- Công tử hôn mê mấy ngày liền, khí lực chắc suy nhược nhiều, để ta cho người mang thức ăn đến ...
- Đa tạ cô nương quan tâm. tại hạ cảm thấy trong người khỏe nhiều.
Bỗng giọng nói nàng nghe lạnh lùng đến nhức tai:
- Ngươi không cần phải đa tạ, mọi việc đều do người khác nhờ ta làm, ta cứu ngươi cũng vì người ta mà thôi.
Dứt lời quay mình đi ra. Triển Bạch có cảm giác như mình vừa đánh mất một báu vật giá trị liên thành.
Mấy lời nói trước cùng với nét mặt nàng như một làn gió xuân ấm áp lùa về trong tâm hồn hoang lạnh của chàng, làm nó ấm áp lên đôi chút, và mấy lời nói sau cùng như một khối băng giá tàn nhẫn ập xuống làm nó trở nên hoang lạnh hơn. Đặc biệt là mấy lời "ta cứu ngươi cũng vì người ta mà thôi" như những mũi kim châm vào tâm khảm, một nỗi ghen tức vô cớ dâng tràn trong tâm khảm.
Từ ngày mẫu thân chàng tạ thế đến giờ, chàng bị người đời khinh khi, chịu không biết bao nhiêu là khổ ải. nhưng tất cả những thứ đó còn dễ chịu hơn nhiều lần so với thái độ lạnh nhạt của nữ nhân lúc nãy, còn cảm giác này chàng mới được nếm trải lần đầu tiên trong đời.
Bỗng ngoài cửa có tiếng ho khẽ, một thanh y nữ tỳ tay bưng một chiếc mâm màu ngọc bích bước vào. Trên mâm đặt một chén ngọc chẳng biết đựng thứ gì mà khói bốc nghi ngút, theo bước chân nữ tỳ đến gần mùi thơm cũng bốc lên nức mũi.
Đặt mâm ngọc lên chiếc kỹ bên cạnh giường, nữ tỳ dịu dàng:
- Mời công tử dùng !
Vừa nói vừa múc từng muỗng thứ nước thơm lựng trong chén đút vào miệng Triển Bạch.
Triển Bạch ăn hết chén canh thấy tinh thần khỏe khoắn hẳn, nhưng trong lòng chàng lại cảm thấy khó chịu.

Chàng có cảm giác như vừa nhận sự bố thí mà người bố thí lại chỉ làm vì "người ta" mà thôi.
Vừa nghĩ tới dó, bỗng thấy có bóng người xuất hiện nơi cửa. Tiếp đó là một tràng cười trong vắt, không khí tịch mịch như bị tiếng cười xé nát.
Triển Bạch khẽ chau mày, trong lòng chàng lúc này không thích hợp với tiếng cười.
Lại một nữ nhân yểu điệu tay bưng mâm ngọc bước vào, trong mâm cũng có một chén ngọc, miệng tươi cười nhìn Triển Bạch:
- Công tử, ngươi phải ăn một chút gì đi. Mấy ngày nay ngươi có ăn uống gì đâu.
Thinh âm trong trẻo vang vang, chỉ nghe giọng nói của nàng cũng có thể đoán được nàng chưa hề biết đến sầu não trong cuộc sống.
Nhưng Triển Bạch càng thấy khó chịu trước vẻ nhiệt tâm của đối phương, chàng hừ lên một tiếng quát lớn:
- Bưng ra, bưng ra đi !
Thiếu nữ dừng lại trố mắt nhìn Triển Bạch:
- Ngươi sao vậy ?
Thanh âm vẫn dịu dàng không có gì là giận dữ.
Triển Bạch bất giác cảm thấy hối hận, dù gì đi nữa đây cũng là lòng tốt của người ta, chỉ vì chàng cảm thấy đó là một sự bố thí nên mới có phản ứng như vậy. Triển Bạch dịu giọng:
- Đa tạ hảo ý của cô nương, nhưng ... cô nương bưng ra đi thì hơn !
Nói xong, quay mặt ra cửa sổ Những tưởng thiếu nữ sẽ giận mà bỏ đi, nhưng không ngờ nàng lại cười nói:
- Ngươi không ăn thì thôi, làm gì mà dữ dằn như vậv ? Người ta đã phí biết bao nhiêu tâm cơ để giúp ngươi vậy mà ... ngươi còn xua đuổi người ta nữa.
Lần này thì Triển Bạch ngẩn người quay lại, chàng quan sát thiếu nữ kỹ hơn, mình mặc cẩm y, tóc vấn cao thần thái tuy có hơi ngang tàng nhưng không giấu vẻ quí phái.
Thiếu nữ ngưng mục nhìn Triển Bạch một lúc, rồi bật cười hỏi:.
- Ngươi dữ dằn với ta như vậy là có lỗi lớn đó. Ngươi biết không cũng vì muốn giúp ngươi mà ta đã gây ra nhiều chuyện phiền phức. Ngươi ... thật là không biết hay dở gì hết !
Vừa nói vừa đặt mâm ngọc lên chiếc kỷ.. rồi ngồi ghé lên giường Triển Bạch tiếp ; - Thôi để ta đút cho ngươi ăn, ngươi có muốn giận thì cứ việc, có điều đừng để bụng đói meo mà giận giận hờn hờn.
Triển Bạch tròn mắt nhìn sững thiếu nữ, giữa hai người chưa từng có sự quen biết vậy mà nàng ăn nói cử chỉ ra vẻ như hai người đã thân

thiết lắm rồi vậy, lại còn nói giúp mình, nàng giúp gì cho mình ? Khi nào ?
Một mùi thơm dìu dịu từ thân hình nàng lan tỏa, nàng ngồi càng lúc càng gần vào Triển Bạch, gương mặt đầy đặn, làn da mịn màng hầu như áp sát trước mặt chàng.
Triển Bạch tuy không có ác ý với thiếu nữ này, nhưng tác phong phóng túng, cử chỉ sỗ sàng của nàng làm chàng hơi khó chịu.
Triển Bạch nghiêm sắc mặt nói:
- Tại hạ với cô nương không quen không biết, nếu quả cô nương có ân với tại hạ ngày sau nhất định đền báo. Nhưng giờ này tại hạ không muốn ăn, cô nương vui lòng mang ra cho. Hơn nữa, cô nam quả nữ ở trong phòng cũng nên tránh tiếng dị nghị, cô nương nên giữ ý một chút.
Thiếu nữ nghe nói lấy tay đỡ cằm, mắt nhìn lên trần nhà, chừng như không nghe thấy lời của Triển Bạch.
Chờ chàng nói xong mới nhại lại giọng Triển Bạch:
- Quả cô nương có ân với tại hạ, tại hạ ... cô nương ...
Rồi bụm miệng cười khúc khích. quay qua nhìn thẳng vào mắt Triển Bạch:
- Nói vậy ngươi cho là giả hả ?
Giơ ngón tay búp măng trắng muốt chỉ vào ngực chàng, tiếp:
- Nói cho ngươi biết, nếu không có ta thì ngươi đã bị người ta khiêng đi từ lâu rồi.
Giọng nói trong trẻo, hợp với ánh mắt, tư thái ... khiến người đối diện là Triển Bạch không khỏi ngơ ngẩn tâm hồn. Một người như vậy dù có trách có mắng thì người bị trách mắng ấy cùng cảm thấy dễ chịu nữa là Triển Bạch nhìn nàng thất thần bụng nghĩ thì ra hắc y nữ nhân nói nàng cứu mình chỉ vì người ta, vậy ra "người ta" đó chính là thiếu nữ này. Vậy mà mình cứ tưởng ... nghĩ đến đây chàng bất giác đỏ mặt.
Vậy ra nàng cùng hắc y nữ nhân và Lăng Phong công tử là huynh muội với nhau chăng ? Nhưng sao cùng một nhà mà người thì lạnh lùng như băng giá, người thì nhiệt thành như xuân phong ? Bỗng chàng chợt nhớ đến mỹ phụ, một người mẹ mà có ba người con như vậy chắc không nhẹ nhàng gì.
Lại nghĩ đến võ lâm tứ công tử; trên giang hồ thịnh danh của Tứ công tử rất lớn; nhưng thân thế của Tứ công tử thì rất mơ hồ, chỉ biết sinh trưởng trong hào phú gia, võ công nghệ nghiệp bất phàm.
Triển Bạch suy nghĩ càng lúc càng xa, đến chừng nghe thiếu nữ cười khúc khích nói:

- Ngươi làm gì mà như người mất hồn vậy ?
Lúc này chàng mới trở về với thực tại. Nhưng chàng lúng túng không biết phải đối đáp với thiếu nữ này ra sao, mẫu thân nàng cứu chàng, ca ca nàng định cho người tống chàng đi, nàng lại cần tỉ tỉ giải vây cho chàng, còn bản thân nàng với chàng lại không hề quen biết trước đó. Bọn họ là người một nhà, không ngờ vì sự xuất hiện của chàng mà tình hình lại phức tạp đến như vậy.
Bỗng có giọng nói lạnh toát tử phía cửa sổ phát ra:
- Tiểu tử ngươi câm hay điếc mà không đáp lời người ta ?
Triển Bạch giật mình quay đầu nhìn lại, trong phòng cạnh cửa sổ không biết từ bao giờ có thêm một người, áo quần rách rưới, râu tóc bờm xờm rối bời bời, còn đôi mắt thì như hai vì sao sáng quắc băng lạnh đang chiếu về phía chàng.
Quái nhân xuất hiện đột ngột, càng khiến Triển Bạch bối rối, không nói nên lời.
Thiếu nữ vẫn tĩnh như không, thậm chí không thèm ngước nhìn quái nhân nữa.
Quái nhân trợn mặt quát:
- Ngươi có nghe ta nói không ?
Triển Bạch vẫn thất thần nhìn quái nhân chẳng nói chẳng rằng.
Quái nhân bỗng cười lạnh một tiếng vung tay lên, ống tay áo rách của lão phất lên phát ra một luồng kình phong lạnh toát.
Thiếu nữ thất kinh điểm chân lộn một vòng đáp xuống chặn giữa quái nhân và Triển Bạch, đón lấy cánh tay lão ôm chặt, đồng thời kề tai lão nói nhỏ mấy câu.
Mục quang quái nhân bỗng trở nên hòa dịu nhìn Triển Bạch một cái rồi đột ngột vọt người qua cửa sổ biến mất sau mấy khóm hoa rặng tùng.
Quái nhân đến đột ngột đi cũng đột ngột, thân thủ cực cao khiến Triển Bạch có cảm giác như đang nằm mộng.
Thiếu nữ trở về ngồi lại trên mép giường cười hỏi:
- Ngươi sợ không ?
Triển Bạch vẫn chưa hết ngẩn ngơ:
- Lão là ai ? Tại sao lại phải sợ ?
- Tại sao ngươi không sợ ?. Võ công của lão ghê gớm lắm, cả nhị ca và phụ thân ta cũng nói võ công của lão cao thâm vô lượng, có điều từ trước đến giờ lão chưa từng động thủ với ai nên không ai biết võ công lão cao đến bực nào. Có điều ...
Nàng mỉm cười vẻ bí mật tiếp:
- Ai mà ăn hiếp ta thì không yên thân với lão đâu !

Trầm ngâm một lúc lại nói tiếp:
- Lần trước có một người từ Lỗ Bắc tới bái kiến phụ thân ta tình cờ gặp ta ngoài hoa viên, tưởng ta dễ ăn hiếp, buông lời sàm sỡ, ta vừa thẹn vừa giận chưa kịp ra tay giáo huấn hắn thì Lôi đại thúc xuất hiện. Tên kia thấy Lôi dại thúc còn diễu võ dương oai, nào ngờ lão chỉ khẽ giơ tay một cái tên kia đã mất mạng.
Nàng nói một thôi một hồi, kể chuyện giết người mà cứ như người ta giết một con vật không bằng, thái độ rất ngây thơ, nghĩ sao nói vậy. Tuy nhiên cũng nhờ vậy mà Triển Bạch biết được quái nhân họ Lôi, đồng thời cũng biết lão là người rất được trọng vọng trong Mộ Dung gia.
Lại nghe nàng cười tiếp:
- Lúc nãy Lôi đại thúc đã nóng giận, nếu không có ta coi như mạng ngươi tiêu rồi.
Nói đến đây bỗng nàng nhìn ra cửa sổ thở dài, Triển Bạch ngạc nhiên, không hiểu sao thiếu nữ này đang tươi cười lại bỗng dưng buồn bã vậy, lại nghe nàng tiếp:
- Kể cũng lạ, không biết tại sao khi mẫu thân mang ngươi về đây, vừa thấy ngươi ta đã thấy thích ...
Thiếu nữ này tuy ngây thơ lại ngang tàng quen thói, nhưng khi nói đến chuyện nam nữ cũng không khỏi đỏ mặt, nàng đưa tay vuốt mát tóc để che giấu nỗi ngượng ngùng, rồi tiếp:
- Bởi vậy ngày nào ta cũng ở đây trông chừng ngươi. Sáng nay nhị ca từ Thái Hồ trở về, trong khi mẫu thân lại không có ở nhà mà ta thì lại sợ nhị ca. Ta biết nhị ca thế nào cũng quăng ngươi ra ngoài nên chỉ còn cách cầu viện đại tỉ. Ngươi không biết chứ đại tỉ tính tình không như ta đâu, quanh năm suốt tháng không khi nào thấy đại tỉ cười với ai, ta phải năn nỉ mãi đại tỉ mới chịu ra tay cứu trợ, vậy mà ngươi còn đối xử với ta như vậy !
Càng nói mắt nàng càng đỏ như sắp khóc đến nơi.
Triển Bạch lúc đầu thấy nàng phóng túng có ý không ưa, nhưng nam nhân nhất là những người tâm cao khí ngạo thì càng dễ mềm lòng trước nữ nhân, nói chi đối phương lại là một thiếu nữ tuyệt sắc và ngây thơ. Bởi vậy chàng tươi cười dịu giọng nói:
- Cô nương đối đãi với tại hạ như vậy, lòng này cảm kích vô cùng, lúc nãy lỡ lời mong cô nương lượng thứ !
Nào ngờ thiếu nữ mặt lạnh lùng quát:
- Ai cần ngươi cảm kích ? Ai cần ngươi tạ lỗi ?
Triển Bạch lại ngẩn người nhưng nàng bỗng bật cười, nói:
- Nói vậy thôi chứ ngươi biết vậy là được rồi, chỉ cần ngươi đừng dữ

dằn với ta là ta vui rồi.
Triển Bạch từ nhỏ được mẫu thân dạy dỗ rất kỹ, nam nhi phải giữ tam cương ngũ thường, lại thêm thân mang phụ cừu, nên trong lòng chàng chưa từng có tình ý với ai, thậm chí cả ý nghĩ đó cũng không có, nhưng giờ đối diện với thiếu nữ này chàng cảm thấy lòng lâng lâng khó tả, cảm giác mà trước nay chàng chưa từng trải qua.
Thiếu nữ cúi đầu vân vê tà áo:
- Ngươi tên gì ? Ta có hỏi mẫu thân nhưng người nói là không biết. Mà kể cũng lạ, mẫu thân xưa nay cũng như đại tỷ vậy, lúc nào cũng thâm trầm, lạnh lùng hiếm khi thấy người nở một nụ cười. Vậy mà người rất quan tâm đến ngươi, ta cứ ngỡ người thân thuộc với ngươi lắm hay ít nhất cũng quen biết lệnh tôn lệnh đường, nào ngờ cả tên họ ngươi, người cũng không biết.
Triển Bạch chợt nhớ đến mỹ phụ, người ta đối đãi với mình đại ân đại đức như vậy mà đến tên họ của mình, người cũng không biết. Tự trách xong chàng mới hắn giọng nói:
- Lệnh đường đại nhân cao quý hiển tự, nếu không nhờ người ra tay cứu giúp, mạng của tại hạ đã không còn, ân đức này nguyện khắc cốt ghi tâm, nếu cô nương không trách tội đường đột xin cho biết húy danh của người. để ngày sau ...
Không chờ Triển Bạch nói hết, thiếu nữ đã bật cười khanh khách nói:
- Nhìn ngươi cũng phong trần như ai, không ngờ nói năng nghe chua loét như toan tú tài.
Triển Bạch đỏ mặt, lại thấy nàng tươi cười tiếp:
- Phụ thân ta họ Mộ Dung, đại tỉ nhị ca cũng họ Mộ Dung, ngươi thử đoán ta họ gì ?
Triển Bạch ngẩn người, chàng thật không đoán nổi thiêu nữ này định giở trò gì, đành gượng cười nói:
- Cô nương chắc cũng mang họ Mộ Dung ?
Thiếu nữ vỗ tay cười:
- Ta biết mà, ngươi đoán sai rồi, ta họ Triển, theo họ mẹ ta. Ngươi đoán thử xem ta tên gì ?
Triển Bạch mỉm cười lắc đầu, thiếu nữ lại cười tiếp:
- Ta tên Uyển Nhi. Ngươi tên gì ? Nhà ở đâu ? Đã có ...
Hai má nàng vụt ửng hồng, cúi đầu nói nhỏ:
- Thê tử chưa ?
Triển Bạch nhìn nàng, chàng cảm thấy thiếu nữ này, Triển Uyển Nhi, phải, tên nàng nghe cũng hay hay, thật hoạt bát, thật đáng yêu. Cảm giác ban đầu của chàng là nàng hoàn toàn biến mất, nhìn ngẩn ngơ một lúc chàng mới đáp:

- Tại hạ cũng mang họ Triển, Triển Bạch. Tại hạ không có nhà, thân cô thế quả một mình phiêu bạt ... cả phụ cừu cũng chưa báo được.
Triển Uyển Nhi nghe nói hai mắt chợt đỏ, cuối cùng không ngăn được, hai khóe mắt trào lệ thương cảm.
Tình cảm của con người đôi khi rất vi diệu, có người biết nhau gần cả đời người cũng không sao nói ra những điều thầm kín trong lòng cho đối phương nghe, nhưng có người chỉ vừa gặp mặt như đã thân thiết tự bao giờ, bao nhiêu tâm sự trong lòng cũng có thể kể hết cho đối phương nghe. Triển Bạch thấy Uyển Nhi rơi lệ cũng cầm lòng không được, hai dòng lệ bi ai trào ra. Từ khi mẫu thân chàng quá cố đến giờ lần đầu tiên lòng chàng lại yếu mềm đến như vậy.
Bỗng Triển Bạch giật mình, bả vai chàng bị bấu chặt, tiếp theo nghe tiếng quát hỏi:
- Ngươi là ai ? Là gì của Triển Vân Thiên ?
Triển Bạch kinh hãi quay lại người vừa xuất hiện không ai khác hơn là quái nhân râu tóc bờm xờm Lôi đại thúc. Đồng thời chàng cảm thấy lực đạo của lão càng lúc càng lớn, bả vai chàng như sắp rớt ra đến nơi, đau thấu tâm can.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 7
Tình Càng Lúc Càng Nồng

Triển Bạch sinh ra vốn bản tính gan lì tâm cao cốt ngạo phần chí nghe dịu ngọt không khuất phục trước bạo lực. Nên lúc này thấy đối phương ra vẻ như bức cung, chàng tuy có kinh hãi không biết vì sao đối phương lại biết thân phụ mình nhưng chỉ hừ lạnh một tiếng không đáp.
Lôi đại thúc trợn tròn mắt quát - Nói ? Ngươi là ai ?
Thấy Triển Bạch vẫn im lặng, lão tỏ ra vô cùng kích động, run giọng quát:
- Ngươi có phải là hậu nhân của Triển Vân Thiên ?
Trong lúc kích động, bàn tay lão bóp càng lúc càng mạnh, Triển Bạch nghiến răng chịu đau, sắc mặt nhợt nhạt, mồ hôi tuôn ra hai bên thái dương, chính tay chàng đã mất hết cảm giác, cuối cùng ngất đi.
Triển Uyển Nhi kêu lên kinh hãi:
- Lôi đại thúc ! Còn chưa chịu buông tay, người ta bất tỉnh rồi kìa !

Thấy quái nhân còn chưa chịu buông ra, nàng không kịp suy nghĩ thiệt hơn, trong thâm tâm nàng chỉ sợ Triển Bạch chết, lập tức giơ tay đẩy một chưởng vào giữa ngực quái nhân.
Trong khi đó quái nhân vì quá kích dộng chưa phát hiện ra Triển Bạch đã ngất đi, cũng không hay chưởng phong quét tới, lãnh trọn một chưởng vào giữa ngực, buông tay loạng choạng lui lại. Lão ngỡ ngàng nhìn Uyển Nhi, lão có nằm mơ cũng không tưởng tượng được nàng lại ra tay tấn công lão.
Nhưng rất nhanh lão chuyển mục quang sang Triển Bạch, miệng lẩm bẩm:
- Trời xanh có mắt ... Triển đại gia còn có hậu nhân ...
Rồi lão gật gật đầu, tiếp:
- Đúng rồi ! Đúng rồi ! Cũng dáng dấp đó ... cũng tính khí ngang tàng đó ... Ha ha ha ...
Trong lúc quái nhân lẩm bẩm thì Uyển Nhi vội vàng xoa lưng xoa ngực cho Triển Bạch, nàng không còn nghe, không thấy thái độ bất thường của Lôi đại thúc. Nàng càng không biết Lôi đại thúc của nàng, Lôi Chấn Viễnnăm xưa từng kết nghĩa kim lang với Tích Lịch Kiếm Triển Vân Thiên, thề đồng sinh đồng tử. Hai người sánh vai hành hiệp giang hồ, từng làm nên không biết bao nhiêu việc chấn thiên động địa.
Nào ngờ trong một lần Lôi Chấn Viễn theo dấu lần tìm một quyển bí kíp, khi vừa tìm được thì nghe tin dữ, nghĩa huynh đã táng thân nơi Động Đình hồ. Lão tức tốc đến nơi thì đã không còn bất kỳ một dấu vết nào khả dĩ tìm ra hung thủ, lão đau khổ muốn chết đi để tạ tội với người, nhưng nghĩ lão phải sống để lấy máu hung thủ tế vong linh nghĩa huynh. Nhưng mười mấy năm nay bóng dáng kẻ thù vẫn bặt vô âm tín.
Đến cách đây mấy năm, Mộ Dung trang chủ Mộ Dung Hàm ngưỡng mộ hiệp danh lão dùng trọng lễ mời lão về làm môn khách. Lão tuy không có ý dựa dẫm nơi người, nhưng mấy năm trở lại đây Mộ Dung sơn trang lôi kéo nhiều hào khách giang hồ để phô trương thanh thế, đây cùng là một cách tốt để lão nghe ngóng tin tức về vụ công án ngày xưa, và thế là lão trở thành môn khách của Mộ Dung sơn trang.
Mộ Dung trang chủ giàu có bậc nhất, thực khách trong nhà có hàng trăm toàn là giang hồ hảo thủ, người nào người nấy y trước cực kỳ hoa lệ, duy chỉ Lôi Chấn Viễn là biệt lệ. Mộ Dung trang chủ rất biết dùng người, biết Lôi Chấn Viễn người tài cao nhưng tính tình cổ quái nên không ép uổng, và vì lão là người rất trọng nghĩa khí nên được trọng vọng như thân huynh đệ với trang chủ, đồng thời được giao

trọng trách trấn giữ nội viện.
Mộ Dung gia ai ai cũng thâm trầm, duy có Uyển Nhi tính nhiệt thành hoạt bát, rất hợp tính khí Lôi Chấn Viễn nên dần dà hai người trở nên rất thân thiết và đó cũng là một yếu tố khiến lão quyết định ở lại luôn nơi Mộ Dung sơn trang.
Giờ đây sau một hồi kích động, lão bình tâm trở lại, thấy Uyển Nhi nước mắt lưng tròng, không ngớt gọi tên Triển Bạch. Lão mỉm cười gật đầu nghĩ thầm, thảo nào a đầu lại nhẫn tâm đánh mình một chưởng vì một thiếu niên xa lạ như vậy. Nghĩ xong lão cười ha hả nói:
- Uyển Nhi, đừng sợ ! Đại thúc sẽ trả cho người một người sống.
Uyển Nhi lườm lão một cái:
- Hắn mà có mệnh hệ nào thì đại thúc không yên thân đâu !
Lôi Chấn Viễn cười lớn:
- Hắn có mệnh hệ nào Lôi đại thúc nguyện chết để tạ tội với ngươi.
Uyển Nhi hừ lạnh:
- Ai cần đại thúc chết ! Ta chỉ cần hắn sống thôi.
Nói đến đây nàng bỗng đỏ mặt cúi đầu lui vé phía sau nhường chỗ cho Lôi Chấn Viễn.
Triển Bạch sau một hồi được Lôi Chấn Viễn vận công đả huyệt đã dần dần hồi tỉnh, trước mặt chàng như có một màn sương mù dày đặc, ẩn hiện trong sương mù là gương mặt Uyển Nhi như tiên nữ.
Chàng cất giọng yếu ớt:
- Nước.
Uyển Nhi thấy chàng hồi tỉnh vội vàng rót trà rồi một tay đỡ đầu chàng dậy, tay kia bưng chén trà kề bên miệng Triển Bạch, cho chàng uống từng ngụm nhỏ.
Sau khi uống mấy hớp trà, Triển Bạch tỉnh hẳn, nhưng liền đó chàng lại rơi vào trạng thái mê khác. Một cảm giác lâng lâng, mùi hương dìu dịu của xử nữ, vai chàng tựa vào ngọc thể nàng, êm ái, ấm áp ... Triển Bạch như đang lạc vào cõi thần tiên.
Chàng đảo mắt nhìn qua thấy quái nhân vẫn còn đứng đó đang chú mục nhìn chàng. Bất giác đỏ mặt gượng ngồi dậy. Vết thương trên vai chàng đau nhói, khiến chàng nhăn mặt kêu lên một tiếng "ối chà !" Uyển Nhi thấy chàng bị đau, cũng kêu lên kinh hãi, ngay lúc đó từ ngoài cửa có tiếng nói vọng vào:
- Uyển Nhi, có chuyện gì vậy ?
Tiếp đó là trung niên mỹ phụ bước vào.
Uyển Nhi chỉ bả vai Triển Bạch:
- Bả vai chàng ...

Mỹ phụ nhìn thấy bả vai Triển Bạch sưng phồng, vội đưa tay nắn nắn thử rồi điểm nhanh hai huyệt "tí ngọ" "Tâm dư" xong quay lại nói:
- Ngươi đi bảo làm nhanh một chén canh nhân sâm yến sào mang lên.
Triển Uyển Nhi dạ một tiếng chạy biến đi.
Lôi Chấn Viễn gọi với theo:
- Uyển Nhi ! Không cần đi !
Nhưng Uyển Nhi đã khuất sau cánh cửa. Lão thở dài nói:
- Đệ có một dược hoàn, công hiệu còn mạnh hơn nhân sâm yến sào.
Lôi Chấn Viễn lấy ra một bình ngọc, trút ra một dược hoàn đỏ chót
Triển Bạch lần này tuy vết thương nơi vai đau thấu tâm can nhưng vẫn còn tỉnh táo, thấy mỹ phụ với Uyển Nhi quan tâm lo lắng như vậy lòng cảm kích vô cùng. Nghĩ người ta thân phận cao quý, trong nha nô bộc đông như kiến vậy mà vì một kẻ lang bạc như chàng phải đích thân chạy đi chạy lại như vậy, lòng áy náy không yên.
Ngược lại đối với lão quái nhân chàng không có chút thiện cảm, không biết lão với thân phụ chàng quan hệ thế nào mà gặng hỏi lai lịch chàng, giờ lại còn định lấy dược hoàn để lấy lòng chàng. Triển Bạch vốn người cao ngạo đã không ưa người thì quyết chẳng nhận ân huệ của người. Bởi vậy khi Lôi chấn Viễn đưa dược hoàn đến bên miệng chàng, chàng lập tức ngậm miệng lại quay đi nơi khác.
Thái độ của chàng càng khiến Lôi Chấn Viễn vốn tính nóng như hỏa diệm sơn, giận run, râu tóc như dựng đứng cả lên.
Mỹ phụ thấy thái độ Triển Bạch cũng không khỏi ngạc nhiên, dịu giọng:
- Tiểu huynh đệ, Long Hổ tục mệnh vốn là bửu bối trấn sơn của Thiếu Lâm, người luyện võ uống vào bằng luyện công mười năm, người trong võ lâm có cầu cũng không được, mau cảm tạ Lôi đại thúc rồi uống vào !
Triển Bạch giọng lạnh lùng:
- Đa tạ Mộ Dung phu nhân chỉ giáo, nhưng dùng trân dược để bức cung thì tại hạ không dám nhận.
Lôi Chấn Viễn mặt đỏ phừng phừng quát lớn:
- Thật tức chết ! Đúng là ...
Nữ nhân bao giờ cũng tinh ý hơn nam nhân, mỹ phụ nghe giọng điệu của Triển Bạch biết chàng có điều không bằng lòng với Lôi Chấn Viễn nên không chịu nhận linh dược của lão. Thấy Lôi Chấn Viễn định ném dược hoàn xuống đất, vội ngăn lại dùng phép Truyền âm nhập mật nói vào tai Lôi Chấn Viễn mấy câu. Chỉ thấy lão dịu nét mặt, giao dược hoàn cho mỹ phụ rồi phóng mình qua cửa sổ đi mất.

Mỹ phụ dịu giọng nói:
- Tiểu huynh đệ. Lôi đại thúc là người tốt, có điều tánh tình lão có hơi nóng nảy, ngươi có điều không bằng lòng với người cũng nên bỏ qua. Bằng như ngươi không chịu nói điều mà Lôi đại thúc cần biết thì thôi, bỏ qua đi.
Lúc này Uyển Nhi đã trở lại, đặt mâm lên kỷ, nói ngay:
- Bạch ca ca uống thêm chén canh cho khỏe rồi hãy nói chuyện.
Dứt lời đỡ đầu Triển Bạch dậy, rồi múc từng muỗng canh đút cho chàng.
Triển Bạch ăn xong chén canh lấy tay lau mồ hôi trán. Uyển Nhi vội rút khăn lụa ra lau cho chàng vừa tươi cười nhìn mỹ phụ nói:
- Mẫu thân, Bạch ca ca cũng họ Triển cùng họ với mẫu thân ta đó Mỹ phụ tỏ vẻ ngạc nhiên:
- Ồ thì ra tiểu huynh đệ họ Triển ! Lúc nãy Lôi đại thúc hỏi điều chi mà Triển thiếu hiệp lại giận như vậy ?
- Lão hỏi tại hạ là ai, lại còn hỏi ...
Triển Bạch ngập ngừng không nói tiếp.
Mỹ phụ tỏ vẻ quan tâm hỏi tiếp:
- Còn hỏi sao ?
Nhìn thấy vẻ mặt Triển Bạch lộ vẻ khó xử, mỹ phụ mỉm cười nói ngay:
- Nếu ta hỏi như vậy làm khó cho Triển thiếu hiệp thì cứ coi như ta chưa hề hỏi.
Triển Bạch cảm thấy như có lỗi với mỹ phụ, người ta đã cư xứ tốt với mình như vậy mà mình còn giấu giếm, nên chàng vội mỉm cười nói:
- Cũng không phải có điều chi khó nói, lão chỉ hỏi tại hạ là gì của Triển Vân Thiên. Có điều ... tiên phụ đã khuất, tại hạ không dám nhắc tới tên người ....
Nói đến đây chàng lại mủi lòng rơi lệ.
Không ngờ mỹ phụ cũng rơi lệ nói:
- Thì ra ngươi là hậu thân của Tích Lịch kiếm Triển đại hiệp, vậy thì ngươi càng nên uống dược hoàn này ?
Triển Bạch tròn mắt ngạc nhiên:
- Tại sao ?
- Bởi vì Lôi đại thúc là chí giao của thân phụ ngươi.
Triển Bạch há bốc mồm nhìn mỹ phụ, nhớ lại những ý nghĩ của mình về Lôi đại thúc, chàng đỏ mặt lẩm bẩm:
- Tại hạ vô tri ... vô tình mạo phạm Lôi đại thúc ...
Mỹ phụ tươi cười nót:
- Không biết không có tội, giờ thì uống dược hoàn này rồi nghe ta

nói.
Xong quay sang Uyển Nhi:
- Rót trà cho Triển đại ca uống thuốc.
Uyển Nhi rót trà xong đón lấy dược hoàn bỏ vào miệng Triển Bạch, xong đỡ đầu chàng dậy cho uống trà.
Triển Bạch bỗng cảm thấy một luồng hơi nóng từ đan điền lan tỏa khắp châu thân. Toàn thân nghe ngứa ngáy rất khó chịu, trong khi đó thì mỹ phụ cất giọng kể:
- Ta với phụ thân ngươi Triển Vân Thiên vốn có họ xa, ngày trước huynh muội thường hay đi lại với nhau. Trượng phu ta, Mộ Dung lão gia là thân hữu với Triển đại ca, chính vì những mối quan hệ này mà ta mới trở thành người của Mộ Dung gia.
Dừng một lát bà thở dài tiếp:
- Cũng tại Triển đại ca ít khi nào chịu mở miệng nói về mình nên trên giang hồ, cả những thân hữu và chính ta cũng không biết người có nhi tử lớn như vầy ...
Nói đến đây bà lấy khăn thấm nước mắt tiếp:
- Từ khi Triển đại ca ... ngộ hại, ngươi cùng đại tẩu sống thế nào ?
Triển Bạch nãy giờ nghe Mộ Dung phu nhân kể lòng có cảm giác như trong mơ, cả những biến đổi trong nội thể cũng không hay biết, giờ nghe hỏi mới giật mình đáp:
- Sau khi gia phụ thảm tử, gia mẫu cùng điệt nhi lang thang rày đây mai đó, mấy năm sau gia mẫu cũng lâm trọng bệnh qua đời ...
Mộ Dung phu nhân nước mắt ròng ròng, nghẹn ngào:
- Khổ quá ... Trong khi cô cô sống trong nhung lụa thì điệt nhi lại lang thang khổ ải trong giang hồ, từ nay cô cô sẽ không để điệt nhi chịu khổ nữa.
Triển Bạch nghe lòng ấm áp hẳn, nhưng bỗng chàng nhớ lại sắc mặt lạnh như băng của Lăng Phong công tử, người ta hào phú địch quốc, võ công gia thế bất phàm, còn mình ...
Chàng thở dài nghĩ tiếp, dù cô cô có lòng thương mến, Uyển Nhi có nhiệt thành nhưng còn Lăng Phong công tử, lại còn Mộ Dung trang chủ nữa. Nhớ lại lúc nãy, cũng vì mình mà huynh muội Mộ Dung gia lại xung khắc nhau, tháng rộng ngày dài, sự phiền phức không chỉ có vậy. Triển Bạch bản tính nhân hậu, quyết chẳng vì lợi ích của mình mà để người khác lại thiệt thòi.
Nghĩ xong chàng lắc đầu nói:
- Thịnh tình của cô cô điệt nhi cảm kích bất tận. nhưng ngặt vì phụ cừu chưa tìm được chút manh mối nào, hơn nữa điệt nhi còn phải tìm minh sư học nên tuyệt thế võ công để trả thù cho gia phụ.

Uyển Nhi nãy giờ ngồi yên vội chen vào:.
- Mộ Dung sơn trang cao thủ đông như rừng, phụ cừu của Bạch ca ca lo gì không trả được, còn việc luyện võ công thì không đâu thuận tiện hơn ở đây, Bạch ca ca cứ ở đây là được rồi.
Triển Bạch cười buồn:
- Thịnh tình của Uyển Nhi cô nương ...
Uyển Nhi ngắt ngang lời Triển Bạch:
- Cái gì mà Uyển Nhi cô nương ? Nghe chua quá ! Đã là huynh đệ một nhà, Bạch ca ca gọi muội một tiếng muội muội có phải dễ nghe hơn không ?
Triển Bạch đỏ mặt vừa định tiếp lời, bỗng có một nữ tì chạy vào, vẻ mặt hớt hãi:
- Phu nhân ... lão gia ...
Mộ Dung phu nhân nghiêm mặt ; - Có chuyện gì ?.
- Bẩm, lão gia đang đùng đùng nổi giận, biểu phải tìm phu nhân lập tức !
Mộ Dung phu nhân nhíu mày, miễn cưỡng đứng dậy, nói:
- Hiền điệt cứ yên tâm ở đây tịnh dưỡng đến khi khỏi hẳn rồi sẽ tính sau. Cô cô phải đi đây, Uyển Nhi ! Ngươi ở đây chăm sóc Bạch ca ca cho mẫu thân.
Uyển Nhi nhanh nhảu:
- Mẫu thân cứ yên tâm, con sẽ không cho Triển ca ca đi đâu.
Mộ Dung phu nhân nhìn Uyển Nhi, rồi quay nhìn Triển Bạch, sắc mặt bà bỗng hiện lên một nét dị dạng, nhưng chỉ thoáng qua rồi bà thở dài quay người bước đi.
Triển Bạch nhìn theo bóng dáng Mộ Dung phu nhân, vẻ mặt hiền từ của bà như vẫn còn hiển hiện trong trí, nhìn nét mặt của bà khi nghe tiểu tì nhắc tới lão gia thì hình như bà có điều không hài lòng với trượng phu, ông trời sao bất công, cứ bắt người tốt phải chịu khổ, mắt chàng bỗng đỏ hoe.
Uyển Nhi nhìn thấy nét mặt bi ai của Triển Bạch, bất giác nàng nhoài người ôm chầm lấy chàng úp mặt xuống ngực chàng, thổn thức.
Triển Bạch như bị điện giật, bất giác chàng cũng vòng tay ôm lấy bờ vai đầy đặn của Uyển Nhi.
Uyển Nhi cất giọng dịu dàng:
- Bạch ca ca, góc bể chân trời từ nay bất kể ca ca đi đâu Uyển Nhi cũng sẽ không bao giờ rời xa ca ca.
Tấm chân tình của một thiếu nữ khiến trái tim băng giá của Triển Bạch cháy bỏng, chàng từ từ siết chặt vai nàng, hai thân thể áp sát vào nhau. hòa làm một, chơi vơi trong bể tình, chàng nói như trong

mộng:
- Phải, chúng ta sẽ không bao giờ rời xa ...
Bỗng từ ngoài cửa sổ, có tiếng hừ lạnh, tiếng hừ như gáo nước lạnh xối lên đầu hai người.
Triển Bạch và Uyển Nhi vội buông nhau ra cùng nhìn về cửa sổ:
- Con a đầu vô sỉ này, ngươi cả gan làm bại hoại gia phong !
Uyển Nhi quát lớn:
- Việc của ta can bệ gì đến ngươi ?
- Hừ, không ngờ mặt của ngươi lại dày đến như vậy, ngươi nên tự kết liễu đi thì hơn, đừng chờ ta ra tay.
- Ngươi dám ...
Vừa dứt lời tung người ra cửa sổ, tiếng chưởng phong tiếng quát tháo xa dần rồi mất hẳn.
Không gian lại trở về sự yên tĩnh cố hữu, Triển Bạch cảm thấy như vừa đánh mất một bảo vật vô giá, không khí ngột ngạt, chàng muốn ngồi dậy đi ra. Chàng chống tay ngồi dậy cứ ngỡ là sẽ ngã trở lại giường như hai lần trước, nhưng không ngờ chàng lại ngồi dậy được, thậm chí còn cảm thấy tay chân nhẹ nhàng hơn lúc trước nữa. Chàng ngồi dậy mang giày, định bụng sẽ bỏ đi. Nhưng khi chàng vừa phóng người ra khỏi cửa sổ, chân chưa chạm đất đã bị tóm chặt, tiếp đó là gió vù vù, cây cối đua nhau chạy ngược về phía sau.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 8
Thạch Thất Luyện Công

Triển Bạch thất kinh có sức vùng vẫy, nhưng đôi tay của đối phương như chiếc kềm sắt, mặc cho chàng vùng vẫy, đôi gọng kìm càng lúc càng siết chặt, càng lúc chàng càng thấy người tê tái. Biết vô phương chống cự chàng nhắm mắt để mặc cho đối phương mang đi đâu thì đi.
Không biết bao lâu sau chàng nghe gió ngưng thổi, tiếp đó là giọng nói:
- Đến nơi rồi !
Triển Bạch mở mắt ra cũng là lúc chàng được đặt xuống đất. Lúc này chàng mới nhận ra người mang mình đi từ nãy đến giờ là Lôi đại thúc, nhìn lại nơi chàng vừa đặt chân xuống là một gian thạch thất,

bên trong mặc dù khá tối nhưng qua ánh trăng sao bên ngoài rọi vào cũng đủ để lờ mờ nhận thấy thạch sàng thạch kỷ, tuy bày trí rất đơn giản nhưng không kém phần u nhã. Nhìn lại dáng vẻ của Lôi đại thúc thật không xứng vai nơi này chút nào, không hiểu đây là đâu và tại sao Lôi đại thúc lại mang chàng đến đây.
Lôi đại thúc từ khi đến buông mấy tiếng liền im bặt, chừng như đang đắm chìm vào mớ ý nghĩ mông lung. bỏ mặc cho Triển Bạch ngơ ngẩn nhìn quanh.
Bỗng Triển Bạch thấy hai đầu vai đau nhói, thất kinh quay phắt lại đã thấy Lôi đại thúc nhanh như chớp đánh vào ngực chàng một chưởng, chàng cảm thấy toàn thân chàng như có muôn vàn còn kiến đang cắn xé. Chàng chỉ kịp rú lên một tiếng đau đớn rồi đổ vật xuống. Trước khi mất hẳn tri giác, chàng còn lờ mờ nhận ra Lôi đại thúc ôm chàng đặt lên thạch sàng, đồng thời phát lên một tràng cười nghe quái dị.
Triển Bạch từ từ mở mắt ra. chỉ thấy một màu tối đen, tựa như chàng chưa mở mắt ra vậy. Triển Bạch thất kinh vội đưa tay dụi dụi mắt. Nhìn trở lại về phía cửa động vẫn một màu tối đen. Không lẽ giờ này vẫn còn là nửa đêm ? Nhưng dù đêm tối thế nào thì bầu trời cùng có sao chứ ? Chàng bước xuống lần dò từng bước đi ra phía cửa động, tay chàng bỗng chạm phải vách đá lạnh ngắt. Quái lạ, cửa thạch động sao bây giờ lai kín bưng thế này ? Chàng sờ soạng về hai phía, thấy hai bên như dính liền với vách động, không một kẽ hở ! Tại sao cửa động lại có một tảng đá liền trơn bịt kín ? Kỳ lạ hơn là nó như liền một khối với hai bên vách động ?
Chàng cất tiếng gọi:
- Lôi đại thúc !
Chỉ nghe tiếng của chính chàng vọng lại, hồi âm dứt hẳn bốn hề im ắng đến lạ kỳ. Thậm chí đến tiếng côn trùng kêu cũng không nghe thấy.
Không ! Dường như có tiếng động là lạ Ở cuối thạch thất. Chàng lần ra sau thạch thất, thì ra đó là tiếng gió luồn qua lỗ thông hơi thổi vào. Quay trở lại giường ngồi xuống, nhưng chàng không sao tập trung được.
Từ nhỏ đến giờ chàng đã nếm trải nhiều khổ ải của cuộc đời, gặp không biết bao nhiêu là con người man trá, bởi vậy nỗi ám ảnh mình bị gia hại, bị cầm tù làm chàng phát điên lên được. Các ý nghĩ cứ đảo lộn trong đầu, rồi gương mặt hiền hậu của mỹ phụ hiện lên, người mà vừa mới đây nhận là cô cô chàng, rồi Lôi đại thúc hình dung cổ quái mà theo lời mỹ phụ thì lại là tri giao của thân phụ.

Không lẽ những thứ đó đều là giả dối ? Đó chỉ là mưu kế để rồi bắt chàng giam vào thạch lao ?
Nhưng chừng nghĩ kỹ lại thì không phải vậy, lúc chàng còn ở trong phòng của Lăng Phong công tử bản thân chàng không cử động được, đối phương muốn làm gì thì làm đâu cần phải nhọc sức như vậy ? Hơn nữa mình với Mộ Dung gia không cừu không oán, vả lại Mộ Dung phu nhân lại là người cứu chàng mang về Mộ Dung sơn trang.
Không ? Bà ta không có lý do gì để hãm hại chàng.
Nhưng hiện giờ chàng đang bị giam cầm lại là một sự thật không thể chối cãi được. Việc này phải lý giải ra sao đây ? Nghĩ đi nghĩ lại, đặt ra không biết bao nhiêu giả thiết nhưng xem ra không có giả thiết nào khả dĩ đứng vững được. Cuối cùng chàng đành đứng dậy đi tới đi lui giải khuây và điều an ủi duy nhất là hiện giờ chàng cảm thấy trong người cực kỳ khỏe khoắn, thể lực chàng dồi dào hơn lúc trước bội phần, điều này làm lòng chàng nhẹ đi đôi chút.
Vừa đi vừa suy nghĩ miên man, bất giác chàng đụng vào chiếc thạch kỷ kê cạnh giường, khiến chàng ngã chúi tới trước. Chàng vội vàng giơ tay chống tới trước, bỗng chàng chạm phải một bọc trong chứa đầy những vật mềm mềm êm êm. Cầm lên giở ra thì nghe hương thơm sực nức, thì ra là bánh bao. Cả một gói lớn đủ để ăn trong mười ngày.
Mùi thơm của bánh bao khiến chàng cảm thấy đói cồn cào, không cần biết bánh bao của ai mang tới, chàng vội lấy ra một cái ăn ngấu nghiến, vừa định lấy cái thứ hai bỗng chàng rụt tay lại. Hiện thời chàng đang ở một nơi chưa biết hung cát thế nào, lương thực cũng nên dùng dè xẻn để phòng bất trắc.
Thế là chàng sờ sang bên cạnh. Tay chàng chạm phải một vò nước cực lớn.
Khom người ngửi thử, thấy nước tỏa một mùi hương nhè nhe, tự như trà mà không phải là trà. Rồi chàng nghiêng vò uống luôn mấy hớp, nước vừa vào miệng chàng cảm thấy một mùi thơm dễ chịu đồng thời hơi có vị đắng chát. Nhưng vừa qua khỏi cổ họng lại nghe ngòn ngọt. Cả đời chàng chưa từng nghe nói đến chứ đừng nói là được thưởng thức một thức uống như vậy.
Với bọc bánh và vò nước này trong vòng mười, mười lăm ngày chàng không lo bị đói khát. Vậy là tạm ổn phần nào.
Bỗng tay chàng chạm phải vật gì như là là một quyển sách. Chàng mừng rỡ vì ít ra cũng có cái để tiêu thì giờ. Nhưng chàng thất vọng vì chợt nhớ ra ở đây tối đen, xòe tay còn không nhìn thấy ngón nói gì

đến đọc sách. Định bỏ xuống nhưng cuối cùng chàng cũng nhặt lên, đưa tay sờ thử.
Bất giác chàng kinh ngạc vì chàng sờ thấy có chữ nổi lên trên mặt giấy Động lòng hiếu kỳ chàng giở ra bên trong sờ thử thấy ghi chữ chi chít. chàng lần hồi cũng "đọc" được mấy câu. Nhưng thấy từng chữ từng chữ một ý nghĩa thâm ảo, và hình như ghi chép một thứ võ công thượng thừa.
Triển Bạch vốn đam mê võ thuật. nhưng khổ vì chưa gặp được minh sư chỉ giáo.
Giờ bỗng nhiên gặp được kỳ kíp võ công không cần nói cũng thấy được nỗi vui mừng kích động của chàng đến bực nào. Nỗi vui mừng lấn át lý trí khiến chàng không kịp nghĩ bí kíp là của ai, tại sao lại xuất hiện ở đây ? Thế là chàng trở về giường mà đọc từng chữ một. Nhưng ngặt mỗi chữ ý nghĩa thâm ảo phải dừng lại ngẫm nghĩ rất lâu, thêm nữa phải xem xét sự tương quan giữa chữ này với chữ kia để nhận định đến đâu là một câu, đến đâu là một đoạn. Bởi vậy chàng "đọc" rất chậm.
Nhưng bất kể là dọc chậm đến đâu thì cuối cùng chàng cũng đọc xong bí kíp, thậm chí có thể đọc thuộc làu làu. Chàng nằm dài xuống giường để dằn bớt sự kích động trong lòng. Nhưng tâm trí chàng vẫn không sao thoát khỏi những ghi chép của bí kíp, càng hiểu sâu vào nội dung chàng càng bị kích động đến phát cuồng, bởi chàng nhận ra đây là phép tu luyện nội công thượng thừa.
Chàng ngồi dậy ăn vội một cái bánh, uống mấy ngụm nước rồi bắt đầu ngồi xếp bằng, ngũ tâm hướng thiền, theo phương pháp thổ nạp ghi trong sách, bắt đầu luyện tập.
Cứ tập được một lúc chàng lại nghỉ ngơi, ăn uống rồi lại luyện tập tiếp. Càng về sau thời gian nghỉ ngơi của chàng càng ít đi, bởi càng lĩnh hội được nhiều điều tinh diệu trong võ học chàng càng bị cuốn hút, và cũng bởi luyện tập càng tinh tiến nội lực càng dồi dào, sự mệt mỏi cũng không nhiều như lúc đầu.
Cứ như vậy thời gian lẳng lặng trôi đi, hang thạch thất ngày cũng như đêm cứ tối đen, mà cho dù có ngày có đêm thì điều đó cũng không ảnh hưởng chút nào đến sự tu tập của Triển Bạch, chàng như đắm chìm vào cõi hư ảo, chỉ có nội lực cuồn cuộn trong kinh mạch chàng mới cảm thấy được mà thôi.
Đến khi cái bánh cuối cùng được ăn hết, nước ở trong vò cũng còn lại không bao nhiêu thì cũng là lúc chàng hoàn toàn lĩnh hội được tâm pháp ghi chép trong bí kíp, chỉ còn chờ đả thông được Nhâm, Đốc nhị huyệt là thành công viên mãn. Nhưng đến đây chàng không

sao thông được hai huyệt Nhâm, Đốc. Loay hoay nửa ngày vẫn không sao tiến triển thêm được chút nào.
Đang lúc chàng thu tạp niệm chuẩn bị hành công tiếp thì bỗng nghe sau vách động có tiếng lách cách. Chàng vội tung người xuống giường quay lại thủ thế. Bỗng ...
Ầm ! Ầm !
Đá văng tứ tung, trên vách thạch thất hiện ra một lỗ hổng, ánh sáng cũng theo đó ùa vào.
Triển Bạch nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi lắc đầu le lưỡi không biết vì lẽ gì mà vách đá bỗng dưng thủng một lỗ to như vậy.
Chàng chưa kịp nghỉ ngợi gì nhiều đã thấy một bóng người lẹ làng luồn qua lỗ hổng, phi thân vào thạch thất. Chờ khi bóng người dừng lại, chàng mới nhận ra đó là Lôi đại thúc, chỉ nghe lão phát ra một tràng cười vang như sấm động.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 9
Dư Âm Kỳ Công

Triển Bạch ngẩn ngơ nhìn Lôi đại thúc, chỉ thấy lão ngưng cười bước tới gần chàng mỉm cười, nói:
- Ngươi đang lấy làm lạ là tại sao ta đem ngươi đến đây rồi đột ngột bỏ đi phải không ?
Triển Bạch gật gật đầu, lại nghe Lôi đại thúc hỏi tiếp:
- Ngươi cũng đang lấy làm lạ là thạch thất này có chỗ bất thường phải không ?
Triển Bạch không nói được gì hơn, đành gật gật đầu.
Lôi Chấn Viễn cười lớn:
- Thạch động này vốn không có gì lạ, chỉ có điều lúc ngươi ngủ say ta đã quay chiếc giường đá lại, nên ngươi cứ tưởng là cửa động ở phía kia, kỳ thực cửa động ở phía đầu giường !
Triển Bạch nhìn lại lỗ hổng nơi đầu giường, thấy ánh sáng rọi vào, trong thạch thất sáng như ban ngày, chàng mới ngẩn người, một điều đơn giản như vậy mà chàng cũng không nghĩ ra. Đồng thời chàng cũng đã nhận thấy Lôi đại thúc tuy người thô lỗ, ngôn hành có lúc bất thường nhưng tâm cơ rất tinh tế. Nhưng lão làm như vậy để

làm gì.
Nghĩ đến đây chàng đưa mắt nhìn về quyển bí kíp, chỉ thấy đó là một quyển sách màu sắc rực rỡ tựa như sách hoa bướm dành cho trẻ con đọc chứ không có chút dáng dấp gì của bí quyết võ công.
Bỗng Lôi đại thúc giơ tay cầm lấy quyển sách, vẻ mặt đăm chiêu, tiếp:
- Còn việc tại sao lão phu mang ngươi đến đây, thì nguyên do chính là quyển sách này. Mấy hôm nay chắc là ngươi đã đọc hết rồi phải không ?
Triển Bạch vốn cứ ngỡ bí kíp võ công phải là một tập sách giấy ố vàng nào ngờ đó không phải là bí kíp. Chàng chợt nhớ đến lúc nhỏ từng nghe mẫu thân kể chuyện người mù xem voi. Càng nghĩ càng thấy tức tối vì mình đã bị người gạt gẫm, đùa bỡn như vậy. Chợt nghe Lôi đại thúc hỏi, liền lạnh lùng gằn giọng:
- Chỉ sợ nguyên nhân không đúng như vậy, muốn tại hạ đọc bí kíp thì cần gì đem tới nơi tối tăm như vậy !
Lôi Chấn Viễn nghe giọng điệu của Triển Bạch tỏ ý bất mãn chỉ cười nhẹ, ném quyển sách về phía Triển Bạch, miệng nói:
- Làm bất kỳ việc gì, nói bất kỳ điều gì cũng phải suy nghĩ chín chắn. Không được làm ẩu nói càn, hiểu chưa ?
Triển Bạch giơ tay chộp lấy quyển sách. Lòng còn đang cân nhắc lời nói Lôi đại thúc hàm chứa điều gì, đã nghe lão nghiêm giọng tiếp:
- Mở ra coi thử !
Triển Bạch kinh ngạc nghĩ thầm, những điều ghi chép bên trong chàng đã thuộc làu, không lẽ còn điều gì đáng xem nữa sao ?
Nhưng cuối cùng chàng cũng giở trang đầu tiên ra xem, bất giác mặt nóng phừng phừng, tim đập loạn xạ, suýt chút nữa chàng xé nát quyển sách rồi. Nhưng đồng thời một ma lực khủng khiếp cũng lôi kéo chàng nhìn dán chặt vào trang giấy.
Trong một thoáng chàng như mê như muội, không còn làm chủ được bản thân nữa, tay chàng run run giở sang trang thứ hai.
Bỗng !
"Bốp !" một tiếng, má chàng nghe nóng rát một cái, quyển sách trên tay cũng biến mất.
Triển Bạch như vừa thoát khỏi cơn mộng ảo, ngẩn nhìn Lôi đại thúc, chỉ nghe lão cười lạnh nói:
- Để cho ngươi đọc trong bóng tối thì hay hơn phải không ?
Nghe mấy lời trách cứ nhẹ nhàng của Lôi đại thúc, bất giác hai má chàng đỏ bừng.
Thì ra bên trong sách ngoài những nét chữ mờ mờ in dấu trên mặt

giấy, còn vẻ đầy những thiếu nữ tuyệt sắc không một mảnh vải che thân. Lại dùng toàn những màu sắc nóng khiến người nhìn không khỏi rúng động tâm can. Các thiếu nữ hoặc ngồi hoặc nằm hoặc đứng, bất kể trong tư thế nào cũng phô bày những đường nét khiêu gợi đầy dục tính. Triển Bạch tuy người chính trực, nhưng dù gì cũng là con người bằng xương bằng thịt, lại trong độ tuổi thanh xuân, nên không khỏi bị ma lực cuốn hút.
Lúc này chàng đã tỉnh táo hẳn, nhưng mắt vẫn không dám nhìn thẳng vào Lôi đại thúc, chỉ nghe lão cất giọng ôn hòa.
- Nhưng ngươi cũng dừng buồn. Tỏa cốt tỏa hồn Thiên Phật Quyển này, tự cổ chí kim đã hủy hoại không biết bao nhiêu là hùng tâm tráng khí của võ lâm hào kiệt, ngươi tuổi còn nhỏ, tránh sao được ma hỏa công tâm.
Triển Bạch lòng cảm kích vô ngần, ngượng ngùng cất tiếng:
- Vãn bối ... ngu muội ... chỉ mong tiền bối bỏ qua cho ...
Lôi Chấn Viễn mỉm cười tiếp:
- Tỏa cốt tỏa hồn thiên phật quyển là thiên hạ đệ nhất kỳ thư, tuổi ngươi còn nhỏ, lại nữa mới ra giang hồ nên chắc chưa nghe nói đến. Ngươi coi lại một lần nữa coi, điều ảo diệu của quyển sách này không chỉ có bấy nhiêu.
Triển Bạch nghe nói vội cúi mặt xuống không dám nhìn lên. Lôi Chấn Viễn cầm quyển sách ấn vào tay chàng, tiếp:
- Ngươi thử đọc các hàng chữ trong trang sách.
Triển Bạch như con chim bị tên, thấy cây cong hãy còn sợ, liếc mắt nhìn các hàng chữ:
"Mỹ nhân hữu thái, hữu tình, hữu thú, hữu thần, đào hoa hướng nhật, ngọc thể nghênh phong ... " Triển Bạch đỏ mặt ngẩn lên, không dám đọc tiếp, nhìn Lôi Chấn Viễn:
- Lúc vãn bối dùng tay sờ thì hình như ghi chép không phải thế này !
Lôi Chấn Viễn gật đầu:
- Ngươi nhắm mắt lại sờ thử.
Triển Bạch y lời, quả nhiên những chữ mà chàng "đọc" được đúng như khẩu quyết mà chàng đã luyện trong mấy ngày qua, vội mở bừng mắt ra, ngạc nhiên:
- Ủa, sao lại như vầy ?
Lôi Chấn Viễn ôn tồn:
- Lúc đầu ta chỉ sợ ngươi dù có tìm thấy sách cũng không biết cách đọc, không ngờ ngươi đã đọc hết rồi Triển Bạch gật đầu:
- Mấy hôm nay vãn bối đã mày mò đọc hết quyển sách, giờ đã thuộc làu.

Lôi Chấn Viễn nhướng mặt ngắt lời:
- Ngươi có hiểu những điều ghi chép trong đó ?
Triển Bạch lắc đầu:
- Vãn bối bản chất ngu muội, qua mấy ngày nghiền ngẫm chỉ thấu triệt được đôi điều.
Lôi Chấn Viễn thở dài:
- Đây đúng là thiên duyên ngẫu hợp, công lao của ta bấy lâu nay không đến nỗi uổng phí.
Lão chậm rãi đến bên thạch sàng ngồi xuống, tiếp:
- Nếu ngươi có thể thấu triệt tất cả những điều ghi trong kỳ thư này đồng thời ra công diễn luyện thì võ lâm sẽ không có đối thủ.
Triển Bạch không ngăn được, - Quyển sách này rõ ràng là bí kíp nội công chính tông, sao lại có cái tên nghe tà phái thế kia ? Người viết sách vốn muốn đem tuyệt thế võ công truyền cho hậu thế, hà cớ gì lại vẽ nên những hình ảnh này ? Xem ra có ý muốn hại hậu thế. Võ công của một con người như vậy không đáng để luyện theo !
Nói mấy câu sau cùng chàng ngẩng cao đầu, biểu lộ chính khí ngất trời.
Lôi Chấn Viễn mỉm cười, tỏ vẻ rất hài lòng vì hậu nhân của nghĩa huynh, lão gật đầu nói:
- Ngươi nói không sai, quyển sách này tuy hơi có tà khí, nhưng một điều chắc chắn rằng, nội công tâm pháp được ghi chép trong đó là nội gia chính tông, một thứ nội công phật môn, uy lực vô song, thêm nữa người viết ra quyển sách này còn có thâm ý khác.
Dừng một lát lão từ từ tiếp:
- Về lai lịch của quyển sách này lời đồn đãi trong võ lâm mỗi người một khác, nhưng tóm lại, sách này đã có hơn trăm năm nay do một kỳ nhân võ lâm là Chỉ Nhãn lang quân lưu lại.
- Chỉ Nhãn lang quân ? "Chỉ nhãn" là "độc nhãn", không lẽ người này chỉ có một mắt ?
- Việc của hơn trăm năm trước, e rằng không ai có thể nói chắc lão có phải là độc nhãn hay không. Nhưng theo suy đoán của ta, "độc nhãn" ở đây không có nghĩa là "một mắt" mà có nghĩa là người có cái nhìn độc đáo, không người thứ hai có được cái nhìn của lão.Theo lời đồn đãi, người này võ công cực cao, lại người thông tuệ, phàm bất kỳ việc gì lão cũng có kiến giải xuất chúng.
Triển Bạch nhíu mày:
- Nếu vậy xem ra lão không phải hạng tà ác, vậy hà cớ gì lại làm ra quyển sách quái ác này ?
Lôi Chấn Viễn trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Con người bâ l kể là thiện là ác, phàm hễ chết rồi thì mọi thứ đều chấm dứt.
Nhưng đối với vị võ lâm kỳ nhân này, sau khi chết vẫn còn làm giang hồ dậy phong ba trong một thời gian dài. Nhận xét về lão mỗi người có một ý khác nhau, nhưng dù thế nào đi nữa thì bí kíp võ công của lão lưu lại cũng không thể coi là thứ quái ác hại người.
Triển Bạch vẫn chưa phục:
- Nếu không phải là thứ quái ác hại người thì tại sao tiền bối lại nói nó đã từng hủy hoại không biết bao nhiêu hùng tâm tráng khí của võ lâm hào kiệt ?
Lôi Chấn Viễn mỉm cười:
- Không ngờ tánh khí ngươi cũng cố chấp không kém Triển Vân Thiên. Nhưng cố chấp tức nhận chân điều thiện, nhận chân điều thiện rồi cố chấp, đó mới là chính nhân quân tử.
Dừng một lát lão tiếp:
- Cũng theo lời đồn đãi, vị võ lâm kỳ nhân này tài mạo không kém Tử Đô, bởi vậy gặp không ít tinh nghiệp. Nhưng lão là người ham mê võ công không màng đến sắc dục, bởi vậy làm thương tâm không ít kỳ nữ đương thời. Một lần lão đang nghiên luyện một thứ võ công thượng thừa ở một nơi vắng vẻ, tuy đã để tâm phòng bị nhưng không ngờ bị một bằng hữu chí thân vì đố kỵ nên gia tâm hãm hại. Người này đem nơi tịnh tu của lão truyền ra giang hồ. Thân tại giang hồ khó tránh khỏi gây thù chuốc oán, đặc biệt đối với Chỉ Nhãn lang quân lại còn thêm bị nữ nhân câm hận. Trong số đó có một ma nữ chờ lúc lão luyện công, đến thi triển "Sa nữ mê hồn đại pháp" hòng làm lão động tâm tẩu hỏa nhập ma.
Triển Bạch cũng là người đam mê võ học, nghe đến đây chàng ta không khỏi thở dài buột miệng:
- Đáng tiếc !
Lôi Chấn Viễn tiếp lời:
- May mà vừa lúc lão bị tẩu hỏa nhập ma thì được Võ Đang chưởng giáo Thiết Tâm đạo nhân và Thiếu Lâm phương trượng Khổ Thủy đại sư nghe tin đến kịp, quần ma bị đẩy lùi đồng thời dùng nội lực cứu lấy tính mạng Chỉ Nhãn lang quân. Nhưng lão đã trở thành phế nhân, từ đó về sau không còn luyện võ công được nữa.
Triển Bạch nghe đến thất thần, nghe nói đến đây. bất giác thở dài não nuột.
Lôi Chấn Viễn cũng thở dài tiếp:
- Dù trở nên tàn phế nhưng lão cũng không đành để võ công của mình bị mai một đi, đồng thời cũng không muốn hậu nhân học được

võ công này một cách dễ dàng.
Chính vì lẽ đó mà quyển kỳ thư này mới ra đời, đồng thời lão tuyên bố ra giang hồ rằng toàn bộ võ công do lão sáng tạo đều ở trong quyển kỳ thư, nhưng người nào không đủ định lực thì không thể luyện.
Dừng lại, nhìn Triển Bạch, lão tiếp lời:
- Chỉ trách người trong giang hồ không biết tự lượng, định lực đã không đủ mà vẫn muốn thử, đó là mình tự hại mình, đâu trách được lão tà ác ?
Triển Bạch cúi đầu lặng thinh.
Lôi Chấn Viễn cũng đứng lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Hai người đứng lặng như vậy không biết qua bao lâu, một luồng gió thổi vào trong động, Triển Bạch ngẩng đầu lên nhìn Lôi Chấn Viễn.. - Rồi làm sao mà quyển kỳ thư này lại đến tay tiền bối ?
Lôi Chấn Viễn ngẩn đầu lên, phải mất một lúc lão mới hiểu Triển Bạch muốn nói gì. Lão nhìn ra xa xa kể:
- Sau khi Chỉ Nhãn lang quân truyền ngôn ra ngoài, không đầy nửa năm sau La Phù Sơn, nơi lão chỉ rõ có cất giấu kỳ thư quần hào đổ về đông như kiến, người nào cũng rắp tâm chiếm cho được kỳ thư. Nhưng cũng phải đến cả năm sau, thì "Pháp Hoa nam tông" môn hạ mới tìm thấy.
Triển Bạch nóng lòng hỏi tiếp:
- Vậy những người kia chắc không thể nào để yên cho họ, hơn nữa quyển sách này nhìn bề ngoài chẳng khác một quyển dâm thư làm sao biết được đó là bí kíp ?
Lôi Chấn Viên mỉm xười:
- Nghe nói quyển sách này được đặt trong một cái tráp gỗ đàn hương, trên nắp tráp đề "Tỏa cốt tỏa hồn thiên phật bí lục". Chính vì vậy mà lấy đó đặt tên cho nó.
Chuyện kể hai tên đệ tử của Pháp Hoa nam tông tìm được sách lẳng lặng giấu đi, thay vào tráp quyển Thái cực quyền pháp yếu quyết, đặt tráp vào chỗ cũ rồi giả đò tiếp tục tìm kiếm.
Triển Bạch nhíu mày:
- Pháp Hoa Nam Tông là võ lâm chính phái không ngờ có hạng đệ tử như vậy !
Lôi Chấn Viễn cười lớn:
- Không chỉ Pháp Hoa Nam Tông mà hầu hết các danh môn chính phái trong giang hồ đều có thứ võ lâm bại loại ấy. Số võ lâm hảo thủ tập trung ở đó phần thì bị giết chết. Phần thì thất vọng bỏ đi. Số còn lại chỉ vài chục mạng. Ngay trong đêm tìm được bí kíp, hai tên đệ tử

Pháp Hoa Nam Tông lẻn ra một nơi lấy sách ra xem, số còn lại đang tụ tập trong một hang động đốt lửa sưởi. Bỗng nghe có tiếng cười như điên cuồng từ xa vọng lại, quần hùng lấy làm lạ chạy tới xem. thấy trong tay một tên hãy còn cầm quyển sách.
Triển Bạch khẽ rùng minh, nghĩ đến cảm giác của mình khi nhìn quyển sách.
Lôi Chấn Viễn vẫn kề đều đều:
- Quần hùng lấy làm lạ ra tay chế ngự hai tên này, nhưng khi xem quyển sách lại quay ra ẩu đả để tranh giành, một trận sát kiếp khủng khiếp đã xảy ra. Trong số đó có một người gọi là Ngũ Trảo linh hồn. tên này tuy võ công không cao nhưng cơ trí hơn người, thấy mọi người quần đả hắn chỉ núp sau một tảng đá chờ cơ hội. Đến khi kẻ còn đứng vững cuối cùng cũng mang trọng thương, hắn mới xuất hiện ra tay giết nốt tên đó độc chiếm kỳ thư.
Triển Bạch người nhân hậu, thấy vì quyển sách này mà không biết bao nhiêu người phải bỏ mạng. Trong lúc tức giận giơ tay định xé nát quyển kỳ thư.
Lôi Chấn Viễn quát một tiếng như sấm, xuất thủ như điện vỗ vào vai Triển Bạch một cái. Triển Bạch thấy thân hình chới với, vội buông tay xoay người chụp chiếc bàn đá để giữ thân hình khỏi ngã còn quyển sách cũng rơi xuống đất.
Ngay lúc đó trước cửa động có bóng người xuất hiện, cả hai đồng hướng mắt ra ngoài.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 10
Hắc Y Nữ Nhân

Bóng người xuất hiện bên ngoài mình mặc hắc y, dáng yểu điệu, tóc vấn cao, chính là thiếu nữ từng giải vây cho Triển Bạch khi Lăng Phong công tử định cho người khênh chàng ra khỏi phòng.
Lôi Chấn Viễn nhìn thấy thiếu nữ khẽ nhíu mày, hỏi:
- Có chuyện gì ?
Hắc y thiếu nữ liếc nhanh Triển Bạch một cái rồi mới cất giọng bình thản đáp:.
- Đệ đệ cùng muội muội lại đánh nhau rồi !
- Tại sao ngươi không ngăn cản ?

- Không ngăn cản nổi !
Giọng nói bình thản của hắc y thiếu nữ làm Lôi Chân Viễn nổi giận:
- Ngươi không ngăn cản nổi thì còn người khác ! Không lẽ việc trong nhà Mộ Dung nhất định phải có ta mới giải quyệt được ?
- Những người khác không ngăn nổi.
Triển Bạch đứng một bên nghe mà không khỏi ngạc nhiên, việc Lăng Phong công tử với Uyển Nhi đánh nhau Lôi đại thúc chừng như rất lo lắng, ngược lại hắc y thiếu nữ chừng như không có liên can, thái độ bình thản đến lạnh lùng.
Lôi Chấn Viễn giọng hậm hực:
- Để ta đi coi thử.
Quay sang Triển Bạch:
- Ngươi ở đây chờ ta !
Dứt lời thân hình đã như làn khói xám vọt ra khỏi động.
Lôi Chấn Viễn đi rồi hắc y thiếu nữ chẳng những không bỏ đi mà còn bước vào trong thạch thất, làn thu thủy của nàng dán chặt vào Triển Bạch.
Lần trước Triển Bạch không có dịp nhìn kỹ thiếu nữ này, giờ hai người đối diện lại thêm ánh mắt của đối phương làm thần trí Triển Bạch có hơi bấn loạn. Khó khăn lắm chàng mới lúng túng mấy tiếng.
- Cô nương, qua bên này ngồi ...
Chợt phát hiện có điều đường đột vội nín lặng. Giữa nơi thanh vắng như vầy cô nam quả nữ làm sao lại có thể mời người vào trong ngồi. Bởi vậy chàng đỏ mặt cúi đầu.
Nhìn thấy quyển kỳ thư còn rơi dưới đất vội khom người nhặt lên.
Nào ngờ hắc y thiếu nữ động tính hiếu kỳ, hỏi:
- Ngươi có sách gì mà đẹp vậy, ta coi thử một chút.
Triển Bạch kinh hãi ấp úng:
- Sách này cô nương.. không thể coi.
Hắc y thiếu nữ hừ lạnh:
- Coi ngươi khí sắc không đến nỗi nào không ngờ lại nhỏ mọn như vậy Triển Bạch nghe nóng mặt, lòng tự trọng của chàng bị tổn thương nặng nề. Nhưng quyển sách này không thể để nàng xem được, đang lúc lúng túng chưa biết phải xử lý thế nào, bỗng thấy hoa mắt một cái, Thiên Phật Quyển đã bị hắc y thiếu nữ đoạt mất rồi.
Hắc y thiếu nữ vì ra tay đột ngột, hơn nữa vì chiêu "Diệp để thâu đào", nàng sử dụng quá tuyệt, dù Triển Bạch có phòng bị cũng khó lòng ngăn cản.
Triển Bạch ngẩn đầu lên thì hắc y thiếu nữ đã lướt ra đến cửa động, cười lạnh nói:

- Để ta xem thử coi sách gì mà ngươi quý đến độ này !
Vừa nói vừa giở ra xem.
Triển Bạch vừa xông ra vừa kêu lớn:
- Cô nương ... không được xem ...
Hắc y thiếu nữ vừa giở ra xem đã đỏ mặt, định quay lại ném trả, nào ngờ Triển Bạch trong lúc gấp rút dụng lực quá mạnh, thân hình lỡ trớn đâm sầm vào hắc y thiếu nữ.
Hắc y thiếu nữ bị Triển Bạch đâm sầm vào người, trước ngực tê tái, đồng thời một cảm giác thật lạ thoáng qua trong lòng, khiến tim đập loạn nhịp, nàng đứng ngẩn ra quên cả thối lui.
Triển Bạch thì chỉ cảm thấy mình chạm vào một vật mềm mại, đồng thời một mùi u hương xộc vào mũi khiến thần trí bấn loạn nhưng cũng kịp trấn tỉnh lùi lại, đỏ mặt ấp úng nói mấy lời tạ lỗi rồi mới cúi người nhặt Thiên Phật quyển cất vào ngực áo.
Bỗng có tiếng cười lạnh như băng tan vọng lại, hai người giật mình quay nhìn ra cửa động. Bên ngoài không biết tự bao giờ đã xuất hiện hơn chục người.
Dẫn đầu là một thiếu niên phong mạo tuấn tú nhưng sắc mặt lạnh như được phủ một lớp sương. Chính là Lăng Phong công tử. Tiếp sau lưng Lăng Phong công tử là tám tên kình trang đại hán tay lăm lăm khí giới.
Bên phải là một đạo nhân mù, đạo bào màu xám, gò má nhô cao, hai hốc mắt sâu hoắm, toàn thân lão toát lên một vẻ âm trầm khủng khiếp. Kế tiếp đó là một trung niên nho sinh, nho phục màu trắng trông rất thanh thoát chỉ có sắc diện là lạnh lùng cao ngạo.
Bên trái Lăng Phong công tử cũng có hai người, một lão nhân đầu nhẵn thín không một cọng tóc, bị cụt mất một tay, người còn lại mặt mày tròn trịa, y phục rõ ràng tựa như thân hào sĩ phú.
Bốn người hợp với Lăng Phong công tử đứng thành hàng ngang, người nào người nấy sắc diện lạnh lùng, đôi mắt bắn ra những tia hàn quang rợn người chứng tỏ nội công đã đạt đến tuyệt đỉnh.
Hắc y nữ nhân hừ một tiếng lạnh lùng:
- Ngươi hà hiếp Uyển Nhi chưa đủ sao lại còn tìm đến đây nữa ?.
Lăng Phong công tử chỉ khẽ nhíu mày nhìn Triển Bạch lạnh lùng:
- Xem ra ngươi đã lành bệnh rồi ?
Triển Bạch nãy giờ chỉ lo quan sát những người vừa xuất hiện, bỗng thấy Lăng Phong công tử có vẻ quan tâm đến bệnh tình của mình vội ôm quyền ôn tồn đáp:
- Thương thế của tại hạ lành hẳn rồi !
- Ngươi còn hậu sự gì cứ nói ra. bản công tử sẽ làm thay ngươi ?

Khóe môi của Lăng Phong công tử khẽ nhếch lên thể hiện một nụ cười, có điều nụ cười khiến người ta không rét mà run.
Hơi bất ngờ, Triển Bạch không biết phải đối đáp ra sao.
Lăng Phong công tử cười lạnh:
- Ngươi còn nhớ lúc ở trong phòng ta ngươi đã nói gì không ?
Triển Bạch vốn không mồm mép. trong tình thế này lại càng không biết đối đáp ra sao, lại nghe Lăng Phong công tử cười lạnh:
- Đại trượng phu dám làm dám chịu, ngươi sợ rồi sao.
Triển Bạch thấy đối phương khinh nhờn, nổi giận cười lạnh:
- Tại hạ xưa nay chưa hề biết sợ là gì !
Triển Bạch cừa dứt lời đã nghe trung niên thư sinh phá lên cười ha hả, tiếng cười đinh tai nhức óc, chứng tỏ nội lực của gã trung niên thư sinh không phải tầm thường.
Dứt tiếng cười gã hừ lạnh một tiếng nói:
- Tiểu tử này chắc hết muốn sống rồi nên mới dám ngạo mạn trước mặt công tử như vậy.
Triển Bạch tuy có hơi rúng động trước uy thế của trung niên thư sinh nhưng chàng vốn là người cứng cỏi thà chết chứ không chịu nhục thấy đôi phương ra vẻ muốn động thủ, dù biết rõ mình không phải là đối thủ cũng ngầm vận công phòng bị.
Xảy thấy hai tên đại hán phía sau lưng Lăng Phong công tử bước tới trước cung thân:
- Công tử gia, đối phó với tên tiểu tử này không cần nhọc đến các vị, bọn tiểu nhân xin bắt trói hắn lại chờ công tử gia phát lạc.
Triển Bạch nhìn thấy hai tên đại hán bất giác nóng mặt, chàng đã nhận ra đây chính là hai tên từng vây công chàng hôm trước, nghiến răng nghĩ thầm:
"Đến cả bọn nô tài này mà cũng dám khinh khi mình ..." Lại nghe Lăng Phong công tử lạnh lùng cất tiếng:
- Phải bắt sống, không được giết chết !
Câu nói lọt vào tai Triển Bạch khiến huyết quản chàng như muốn vỡ tung.
Lại nghe trung niên thư sinh cười lớn:
- Ta thấy một trong hai người ra tay cũng đủ rồi, bất tất phải liên thủ.
Song mục Triển Bạch đỏ dọc, thấy ai ai cũng coi thường mình đến mức đó, liền hạ quyết tâm dù có chết cũng phải chết sao cho xứng đáng.
Hai tên đại hán cười ngạo nghễ một tên rút đao nói:
- Vậy để một mình tiểu nhân đối phó hắn ?
Dứt lời tiến lên đối diện Triển Bạch quát:

- Tiểu tử, lấy khí giới ra !
Triển Bạch cười lạnh:
- Đối phó với hạng nô tài các ngươi, bản thiếu gia cần gì dùng đến binh khí.
Lời nói của Triển Bạch không những khiến bọn đại hán nộ khí xung thiên mà đến cả Lăng Phong công tử cùng mấy tên tùy tùng cùng biến sắc Nên biết trong Mộ Dung gia mặc dù chỉ là mấy tên thuộc hạ nhưng tên nào tên nấy đều là võ lâm hảo thủ, võ công cũng đáng liệt vào hàng cao thủ võ lâm. Nào ngờ lời nói miệt thị lại xuất phát từ miệng một tiểu tử vô danh, thử hỏi chúng làm sao nhận được, chỉ thấy tên đại hán quát vang như sấm múa đao xông tới.
- Dừng tay !
Bỗng có tiếng quát thanh tao khiến tên đại hán khựng lại, hắc y thiếu nữ cười lạnh:
- Thủ hạ của Mộ Dung gia có đâu hạng võ sĩ như ngươi. Người ta đã dùng tay không mà ngươi lại dùng binh khí ?
Tên đại hán nghe nói mặt lúc xanh lúc trắng, hết nhìn Lăng Phong công tử đến nhìn hắc y thiếu nữ.
Lăng Phong công tử nhíu mày:
- Việc ở đây không cần ngươi xen vào. Ngươi cùng với tên tiểu tử ở đây làm gì ta còn chưa hỏi tới, tránh sang một bên !
Hắc y nữ nhân biến sắc chỉ tay vào mặt Lăng Phong công tử, toàn thân run bắn, nói không nên lời:
- Ngươi ... ngươi ...
Lăng Phong công tử hừ lạnh một tiếng quay sang tên đại hán quát:
- Động thủ !
Tên đại hán liếc hắc y nữ nhân một cái rồi quát lớn một tiếng trợ Oai, múa đao chém xả xuống đầu Triển Bạch.
Triển Bạch đã vận công chờ sẵn thấy đối phương xông tới vội bước xéo sang trái một bước đồng thời hữu thủ một chiêu "Lực phách hoa sơn" đánh thẳng vào ngực đối phương.
"Bình !" một tiếng, tên đại hán lãnh trọn một chưởng ngay giữa ngực, rú lên một tíếng thê thảm thân hình văng bắn ra xa ba trượng rơi phịch xuống đất bất động.
"Xoảng !" tên đại hán còn lại cũng vội rút đao quát một tiếng xông vào định một đao kết liễu đối phương vãn hồi danh dự cho võ sĩ nhà Mộ Dung. Nào ngờ vừa giơ đao lên đã thấy trước ngực nặng như núi đè, thất kinh nhảy ra phía sau tránh đòn.
Nguyên Triển Bạch biết ngày hôm nay đối mặt với nhiều cao thủ như vây chắc chắn dữ nhiều lành ít, nên quyết ý hạ độc thủ giết được một

vài tên cho hả giận. Bởi vậy vừa thấy tên đại hán rút đao lập tức tiến lên thuận tay biến chiêu thành "Đảo đả kim chung".
Lại nói tên đại hán bị bức lui vừa thẹn vừa giận hai lay ôm đao phi thân lên không trung một chiêu "Cái thiên áp hạ" định một đao bổ đôi Triển Bạch bất chấp lời căn dặn của Lăng Phong công tử.
Nhưng Triển Bạch lúc này không phải tầm thường như mấy ngày trước, một là được linh dược hỗ trợ, hai là đã luyện được cái thế thần công trong Thiên Phật Quyển nên công lực đã tiến rất xa.
Thấy đối phương lại xông tới, chàng giữ nguyên thế "Đảo đả kim chung" gia tăng thêm mấy thành công lực. Chỉ thấy tên võ sĩ đang thế xông tới bỗng như chạm phải bức tường sắt hự lên một tiếng nặng nề lộn ngược trở lại rơi phịch xuống đất, thất khiếu ra máu đoạn khí mà chết.
Thấy Triển Bạch trong nháy mắt đã sát hại hai tên võ sĩ, Lăng Phong công tử cùng bọn tùy tùng tròn mắt ngạc nhiên, chúng không sao ngờ được thiếu niên coi không ra gì này lại có được công lực đó.
Trong khi đó hắc y thiếu nữ cũng ngạc nhiên không ít nhưng nàng lại mừng vì ít ra võ công của chàng không phải như Lăng Phong công tử tưởng. Và chính bản thân Triển Bạch, chàng cũng kinh ngạc và mừng rỡ không kém, võ công của chàng đã bước sang một cảnh giới mới.
Trong khi mọi người còn chưa hết ngạc nhiên thì ...
- Ha ... Ha ... Ha ...
Tiếng cười cuồng ngạo cao vút tận chín tầng mây, đến khi tiếng cười đã dứt mà dư âm như vẫn còn oong oong trong tai. Trung niên thư sinh cười xong lạnh lùng nhìn Triển Bạch:
- Tiểu tử ngươi có gan ! Dám giết chết liên tiếp hai võ sĩ của Mộ Dung gia ngay trước mặt công tử đây !
Triển Bạch lần đầu dụng đến nội lực không biết phân lượng nặng nhẹ gặp đang lúc nóng giận đánh chết hai người lòng đã hơi hối hận. Nhưng thấy những người này đều tỏ ý khinh khi mình nên vẫn chưa nguôi giận lạnh lùng đáp:
- Bất kể là ai, hễ có ý khinh thị tại hạ là tại hạ nhất định toàn lực để bảo vệ thanh danh.
- Khá lắm ! Ngươi biết ta là ai không ?
- Thứ cho tại hạ mắt kém không nhận ra các hạ là ai Trung niên thư sinh mục bắn hàn quang trầm giọng quát:
- Thiên Nhai cuồng sinh. Thiên Nhai cuồng sinh Triệu Cửu Châu, ngươi có nghe bao giờ chưa ? Hừ, nội tam chiêu ta sẽ lấy mạng tiểu tử ngươi.

- Nếu sau ba chiêu tại hạ không chết ?
Trên giang hồ danh vọng của Thiên Nhai cuồng sinh ai mà không biết. Hắn vốn là thủ hạ của Trường Bạch phái, nhưng chỉ sau ba năm học nghệ đã đánh bại tất cả các cao thủ trong phái, kể cả sư phụ hắn cũng không hơn được. Từ đó hắn xuống núi từng tuyên bố trong giang hồ, bất kể là ai có thể thắng được hắn, hắn sẽ bái người đó làm sư phụ. Bởi tư chất hắn cực cao, nên bất kỳ võ công của môn phái nào chỉ cần nhìn là hắn đã thuộc làu lại còn biết biến hóa cho lợi hại hơn. Bởi vậy chỉ trong vòng mấy năm số võ lâm cao thủ tìm hắn tỉ thí võ công đông vô số, nhưng không ai là đối thủ của hắn.
Sau đó hắn đến Thiếu Lâm một mình phá La Hán trận, rồi xông lên cả Võ Đang, một mình lực đấu Võ Đang tam tử vẫn phá được vòng vây an toàn rút lui. Từ đó danh tiếng Thiên Nhai cuồng sinh chấn động cả giang hồ.
Bỗng dưng có một thời gian Thiên Nhai cuồng sinh vắng bóng trên giang hồ, cứ tưởng với bản tánh ngông cuồng ấy hắn đã bị võ lâm cao thủ nào đó giết chết rồi, không ngờ giờ lại trở thành thực khách của Mộ Dung sơn trang.
Lại nói Triển Bạch tuy biết võ công của đối phương cao hơn mình không biết bao nhiêu lần, nhưng chàng không thể tỏ vẻ kém thế. Không ngờ lời nói của Triển Bạch không làm Thiên Nhai cuồng sinh tức giận, chỉ thấy hắn cười lớn:
- Không ngờ trên đời này lại có người cuồng ngạo hơn cả Thiên Nhai cuồng sinh này. Tiểu tử, nếu sau ba chiêu ngươi không chết cái ngoại hiệu Thiên Nhai cuồng sinh tặng luôn cho ngươi. Chuẩn bị chịu chết !
- Nếu tại hạ không chết đó là cái may của tại hạ, bất tất phải nhận lấy ngoại hiệu của người. Các hạ ra tay đi !
Thiên Nhai cuồng sinh cười ha hả - Chiêu thứ nhất !
Tiếng "nhất" vừa dứt, thân hình Thiên Nhai cuồng sinh như luồng điện xẹt lên không trung, tả thủ hoành ngang cổ tay và khuỷu tay song song điểm vào Tam Dương và Phân Thủy hai trọng huyệt trước ngực Triển Bạch. Trong khi đó hữu thủ hắn đã vẽ lên một vòng tròn tạo nên một luồng tuyền phong công vào trước mặt Triển Bạch.
Triển Bạch kinh hãi, một chiêu hai thức mà thức nào thức nấy đều ngụy dị đến nghe chàng cũng chưa từng nghe qua. Chàng không dám lơ mãng tiếp chiêu, chỉ dùng "Khoa sơn bộ pháp" tránh thế.
Kể cũng may, khi chàng vừa bước chân đi vô tình giẫm phải một hòn đá làm trượt chân, thân hình mất thăng bằng trượt xéo đi một cái. Ngay lúc Triển Bạch giẫm phải hòn đá lại nghe Thiên Nhai cuồng

sinh quát lớn:
- Chiêu thứ hai !
Chỉ thấy hắn giang hai cánh tay, co một chân lại, thân hình điểm lên mặt đất một cái lại tung trở lên, thuận tay phất ra một chưởng.
May thay lúc ấy thân hình Triển Bạch đã ngã nhoài xuống đất bằng không chắc đã tán mạng dưới chưởng phong rồi.
Chưởng phong như cơn lốc quét qua, chỉ nghe "rắc !" một tiếng, một cây tiểu tùng to bằng miệng bát bị bứt gốc văng xa hơn trượng mới rơi xuống đất !
Chưởng phong quả nhiên lợi hại, Thiên Nhai cuồng sinh quả không phải đại ngôn dọa người, cây tùng cách xa như vậy mà đã bị kình phong bứt trốc cả gốc, nghĩ năm xưa hắn không phải may mắn mà được nổi danh đến như vậy !
Thiên Nhai cuồng sinh xử xong chiêu thứ hai thấy chưa đánh trúng Triển Bạch có hơi kinh ngạc, vì hắn không biết Triển Bạch vô tình bị té ngã cứ tưởng chàng dùng thân pháp đặc dị gì tránh được sát chiêu. Chừng khi nhìn kỹ lại thấy chàng té nằm dài dưới đất, không khỏi nực cười.
- Tiểu tử ! Đứng dậy đi !
Vừa nói vừa phất tay về phía Triển Bạch một cái.
Triển Bạch vừa định ngồi dậy, xảy thấy kình phong phất tới thất kinh, tưởng đối phương lại công tiếp nên vội vàng sử một chiêu "lăn la đã cổn" lăn ra năm, sáu thước mới tung người đứng dậy.
- Ha ... ha ... ha tiểu tử, đừng quá hoảng hốt như vậy, chiêu thứ ba ta đưa thi triển mà !
Dứt lời đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào Triển Bạch chầm chậm bước tới sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng, song mục tràn ngập sát quang.
Bỗng hắc y thiếu nữ hừ lạnh một tiếp:
- Hừ, Triệu thúc thúc ! Ngươi là nhân vật thành danh trong võ lâm không lẽ nói mà không giữ lời ?
Thiên Nhai cuồng sinh dừng chân mắt vẫn không rời Triển Bạch:
- Triệu mỗ xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh. Làm gì có chuyện nói mà không giữ lời ?
Nếu ta coi nhẹ lời nói của mình thì đã không ở trong Mộ Dung sơn trang của các ngươi hơn mười năm nay. Hồng cô nương, ngươi nói vậy là có ý gì ?
Hắc y thiếu nữ sắc diện vẫn không chút biểu cảm thản nhiên đáp:
- Nói vậy Triệu thúc thúc không còn ly do gì để đấu với người ta nữa. Triệu thúc thúc đã thi triển xong ba chiêu rồi !

Thiên Nhai cuồng sinh quay phắt lại nhìn hắc y thiếu nữ:
- Rõ ràng ta mới dụng có hai chiêu. Ở đây mọi người đều thấy. Tại sao ngươi lại nói là ba chiêu ?
Hắc y thiếu nữ vẫn thản nhiên:
- Chiêu thứ nhất là "Lan giang tiết đẩu", chiêu thứ hai là "Hoành giang đoạn lưu".
Triệu thúc thúc, điệt nữ nói không sai chứ ?
Thiên Nhai cuồng sinh mặt phát dị quang gật đầu:
- Không sai ! Còn chiêu thứ ba ?
Thiên Nhai cuồng sinh lòng thầm khâm phục đại tiểu thư nhà Mộ Dung, đến cả Truy Phong kỳ hình chưởng, một pho chưởng do hắn độc sáng mà nàng cũng nhận ra.
Nhưng rõ ràng là chiêu thứ ba hắn chưa đánh dù nàng có tinh ý thế nào cùng chẳng thể nhận ra, nên hỏi tỏ ý thách đố rồi bình tĩnh chờ nàng đáp:
- Chiêu thứ ba ngay khi người này té ngã Triệu đại thúc đã đánh rồi.
- Hừ, Triệu mỗ xưa nay không hề đánh người nằm dưới đất, đó chẳng qua là ta đánh gió để hắn ngồi dậy cho mau thôi !
Hắc y thiếu nữ buông gọn:
- "Lang Kích lưu sa" ! Một đại sát chiêu mà có thể coi là đánh gió thôi sao ? Nếu hắn không tránh kịp thì hồn đã sớm lìa khỏi xác rồi Thiên Nhai cuồng sinh ngẩn người. Trong pho Truy Phong kỳ hình chưởng đúng là có một sát chiêu Lang Kích lưu sa, đúng là tư thế cũng giống như cái vẫy tay lúc nãy, nhưng lúc nãy vì không có ý tấn công đối phương nên hắn không vận lực lại không sử dụng hết biến hóa của chiêu thức mà thôi. Nhưng hắn là võ lâm cao thủ, thịnh danh của hắn vang dội trong giang hồ bao năm nay, lại thêm bản tính cuồng ngạo, nào chịu để mang tiếng là người nuốt lời. Bởi vậy sau một lúc ngẩn người hắn cười lạnh nói:
- Ngày hôm nay coi như Triệu mỗ bị bại nhưng ta bại dưới miệng của Hồng cô nương ngươi chứ không phải bại dưới tay của hắn !
Dứt lời quay sang Lăng Phong công tử tiếp:
- Triệu mỗ ở trong quý phủ hơn mười năm nay nghĩ cũng chẳng lập được công tích gì, nay xin cáo biệt !
Dứt lời thân hình như một làn khói nhạt vọt đi mất hút sau rừng tùng. Lăng Phong công tử không kịp ra tay ngăn cản thì thân hình Thiên Nhai cuồng sinh đã mất hút, hắn quay sang hắc y thiếu nữ gằn giọng:
- Hừ, ngươi dám chọc giận để Triệu nhị thúc bỏ đi, thử coi lần này ngươi ăn nói ra sao với phụ thân !

Hắc y thiếu nữ cũng lạnh lùng không kém:
- Tự hắn muốn bỏ đi, làm sao lại trách ta được.
Lăng Phong công tử trề môi:
- Uổng phí tâm cơ của ngươi, Triệu nhị thúc đi rồi ta cũng không tha cho hắn !
Dứt lời định cất bước tiến lên trước.
Bỗng người đứng bên trái ăn mặc như thân hào phú sĩ giơ tay ngăn lại:
- Công tử xin lưu bộ, lão phu muốn thổi một tiểu khúc hầu vị tiểu ca này.
Triển Bạch nhìn cẩm y nhân, mặt y tròn vành vạnh không thấy râu, tuổi tác ước chừng không quá ba mươi vậy mà mở miệng tự xưng là lão phu, bất giác hơi ngẩn người.
Nhưng chàng cũng hiểu rằng trong lúc đối địch, địch thủ càng hòa hoãn thì sự hung hiểm càng lớn. Và dù vậy chàng cũng không thể tỏ vẻ khiếp sợ trước đối phương.
Chàng ưỡn ngực nói:
- Bất kể chư vị dùng thủ pháp gì tại hạ cũng nhất định bồi tiếp.
Hắc y thiếu nữ nghe Triển Bạch nói vậy không khỏi nhíu mày nghĩ thầm:
- Ngốc ơi là ngốc ! Ngân tiêu phách hồn Chương Sĩ Bằng này còn khó đối phó hơn Thiên Nhai cuồng sinh gấp mấy lần, vậy mà ngươi cũng dám khiêu chiến với người ta ?" Cẩm y nhân cười lớn nói:
- Tiểu ca hào khí ngất trời, ngày hôm nay coi như lão phu gặp được tri kỷ vậy !
Dứt lời thò tay vào ống tay áo lấy ra một ống ngân tiêu màu bạc lấp lánh nét mặt tươi cười đưa lên môi:.
"U lu ! U lu !" Lăng Phong công tử giơ tay làm hiệu, mọi người lùi ra xa lấy vải nhét vào tai.
Hắc y nữ nhân đang kêu khổ thầm thay cho Triển Bạch.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 11
Ngân Tiêu Sách Hồn

Hắc y nữ nhân muốn ngăn cản nhưng không kịp, ống tiêu bên môi Chương Sĩ Bằng liên tục tấu lên những tiếng "U ... lu ! U ... lu !" thoắt

trầm thoắt bổng.
Tiêu thanh không lớn nhưng rất trong trẻo, từng tiếng từng tiếng một như xoáy vào tâm khảm. Âm trầm thì như thiếu phụ khóc chồng, thê thiết đoạn trường, khiến người nghe khó ngăn được dòng lệ thảm. Còn âm bổng thì sắc ngọt cao vút tận trời xanh.
Tráng nhưng lại bi, càng khiến anh hùng khó cầm nước mắt.
Tiêu khúc này thật phù hợp với tâm trạng Triển Bạch lúc này, chàng chợt nhớ đến hình ảnh phụ thân thảm tử, tiếp theo là vẻ ủ ê của mẫu thân chàng cho đến lúc lìa trần, rồi tất cả những hoạn nạn thống khổ mà chàng gặp phải từ khi mẫu thân qua đời.
Từng sự việc từng sự việc châm chậm diễn qua trong tâm não, chàng thổn thức từng cơn quên mất đại địch trước mắt, quên cả mình đang ở nơi nào.
Hắc y thiếu nữ vốn biết trước sự lợi hại nên từ lúc đầu đã ngưng thần giới bị, nên chưa bị tiếng tiêu làm tổn hại. Nhưng nhìn thấy Triển Bạch mặt ủ mày ê lệ thảm tuôn trào thì biết chàng đã bị tiếng tiêu khống chế thần hồn rồi. Vội kêu lớn:
- Chương thúc thúc ! Như vậy là không công bằng !
Thì ra Mộ Dung trang chủ Trích Tinh thủ Mộ Dung Hàm dùng trọng lễ để lôi kéo quần hùng, lại coi như thủ túc nên không chỉ Trích Tinh thủ xưng huynh xưng đệ mà cả đại tiểu thư Mộ Dung Hồng cũng theo đó mà xưng thúc xưng bá, âu đó cung là thủ pháp để thu phục nhân tâm của Mộ Dung Hàm vậy.
Chương Sĩ Bằng mỉm cười dừng tiếng tiêu, hỏi:
- Hồng cô nương còn có cao kiến gì ?
Hắc y thiếu nữ, Mộ Dung Hồng bất giác đỏ mặt. Nàng từ nãy đến giờ không ít lần lên tiếng bênh vực cho Triển Bạch mà ra mặt chống đối với người nhà, giờ bị Chương Sĩ Bằng hỏi ngược một câu, lại kèm thêm nụ cười đầy ẩn ý khiến nàng thấv hai má nóng bừng. Nàng vốn tính tình lãnh đạm, thái độ xưa nay luôn trầm tĩnh lạnh lùng.
Nhưng từ khi gặp được Triển Bạch lòng như được gió xuân sưởi ấm, xua hết cái lạnh lùng của mùa đông, bởi vậy tâm tình đổi khác hẳn nên giống như bao thiếu nữ xuân thì khác, cũng mẫn cảm cũng hổ thẹn như mọi người.
Phải một lúc lâu sau nàng mới lấy lại được điềm tĩnh nói:
- Chương thúc thúc danh trọng võ lâm, sao lại có thể ám toán một hậu sinh tiểu bối như vậy ?
Vẻ mặt nung núc thịt lúc nào cũng điểm sẵn nụ cười của Chương Sĩ Bằng, bỗng rắn lại, lão lạnh lùng hỏi - Hồng cô nương nói vậy nghĩa là sao ?

- Âm Ma đoạt hồn tiêu pháp của Chương thúc thúc là tuyệt kỷ vô song, lẽ ra phải nói trước như vậy rồi mới đấu. Chương thúc thúc đánh người không phòng bị đó không gọi ám toán thì gọi là gì ?
Chương Sĩ Bằng thấy Mộ Dung Hồng cứ khăng khăng nói mình ám toán người, bất giác nổi giận, nhưng lão vốn người thâm trầm, chỉ lạnh lùng nói:
- Ai nói lão phu không nói trước ? Lão phu đã mời và chính miệng hắn cũng nhận lời vậy mà còn nói không nói trước ?
Mộ Dung Hồng vì thấy Triển Bạch sắp bị hại đến nơi nên cố cưỡng từ đoạt lý chứ kỳ thực nàng không còn lý do gì khác để cứu người.
Lúc này nghe Chương Sĩ Bằng nói vậy vội gật đầu đáp:
- Không sai ! Nhưng thúc thúc không nói rõ là dùng tiêu thanh để tấn công người nên đương nhiên người ta không phòng bị.
Dứt lời quay sang Triển Bạch tiếp luôn:
- Ta nói vậy có đúng không ? Ngươi biết Âm Ma đoạt hồn tiêu pháp của Chương lão tiền bối là thứ công phu đặc dị trên giang hồ không ?
Nàng vốn ý muốn ngăn Chương Sĩ Bằng lại rồi dùng lời lẽ để cảnh tỉnh Triển Bạch, nhưng không ngờ nàng quay sang nói với chàng mà chàng vẫn như còn trong cõi mộng.
Nàng vội đẩy Triển Bạch một cái quát:
- Ta nói ngươi có nghe thấy không ?
Triển Bạch nghe một luồng khí lạnh thoáng qua người giật mình thoát khỏi cơn mê, giương mắt ngỡ ngàng nhìn Mộ Dung Hồng.
Thì ra trong lúc đẩy Triển Bạch một cái Mộ Dung Hồng đã kín đáo điểm vào "Thái đài" và "Khí hộ" nhị huyệt của Triển Bạch để lay tỉnh chàng.
Thấy Triển Bạch đã hồi tỉnh, nàng vội nói thêm:
- Ngân Tiêu sách hồn Chương lão tiền bối định dùng tuyệt kỷ Âm Ma đoạt hồn tiêu pháp danh chấn giang hồ tỉ thí với ngươi, ngươi liệu có tiếp nổi không ?
Mộ Dung Hồng năm lần bảy lượt nhắc đến danh hiệu của Chương Sĩ Bằng cũng như tuyệt kỷ Âm Ma đoạt hồn tiêu pháp để ngầm nhắc Triển Bạch không nên sính cường mà mang họa vào thân. Với danh vọng của Chương Sĩ Bằng nếu chàng không chấp nhận khiêu chiến thì lão sẽ không có cớ để hạ thủ nữa.
Nhưng Triển Bạch lại không hiểu được thâm ý của Mộ Dung Hồng, cứ ngỡ nàng cũng xem thường mình, nên ngẩng cao đầu cất giọng sang sảng:
- Đoạt luồn tiêu pháp của Chương tiền bối oai chấn giang hồ, hậu sinh mạc học Triển Bạch được tiền bối ưu ái như vậy còn vinh dự

nào bằng. Ngày hôm nay dù có bỏ xác ở đây, tại hạ cũng nhất định phải hưởng vinh dự này. Mời chỉ giáo !
Ngân Tiêu đoạt hồn Chương Sĩ Bằng hai mươi năm trước với một chiếc ngân tiêu, một mình lực đấu Trung Nguyên tam lão trên đỉnh Hoa Sơn, từ đó tiếng tâm của lão vang động khắp giang hồ. Thịnh danh của Ngân Tiêu đoạt hồn không phải Triển Bạch không biết, nhưng xem ra hôm nay chàng khó lòng thoát khỏi tai kiếp. Vậy chết dưới tay kẻ càng có danh vọng, thì càng vinh quang vậy Chương Sĩ Bằng gật đầu tán thưởng:
- Có chí khí ! Có chí khí ! Vậy mời tiểu ca chuẩn bị thưởng thức tiêu khúc của lão phu để người đời khỏi chê ta hà hiếp kẻ hậu sinh Dứt lời quay người chọn một tảng đá ngồi xuống, vẻ mặt tươi cười nhìn Triển Bạch, từ từ đưa ống tiêu lên môi ...
Mộ Dung Hồng trừng mắt nhìn Triển Bạch một cái mắng thầm anh chàng ngốc này không biết trời cao đất dày gì cả, nhưng trong lòng nóng như lửa đốt không biết làm cách nào để ngăn cản cuộc đấu. Những người còn lại thì lùi ra thật xa. giương mắt chờ đợi được tận mắt chứng kiến Âm Ma tiêu pháp, một tuyệt thế công phu mà xưa nay chỉ có nghe chứ chưa thấy.
U ... lu ! U ... lu !
Tiếng tiêu trong trẻo lại vang lên. Nhưng tiết điệu lần này không nghe u sầu như lúc này, mà nghe như xuân phong phơi phới, trong tiếng tiêu hình như có tiếng chim ríu rít, như nhìn thấy muôn hoa khoe sắc. Lại như thấy một thanh niên tráng si cùng ái nữ nhảy múa giữa ngàn hoa nở rộ.
Tóm lại nghe tiếng tiêu bất kỳ ai dù có tâm sự nặng nề đến thế nào cũng cảm thấy trong lòng thư thái, mọi khổ não đều rũ sạch.
Lần này thì Triển Bạch đã biết được sự lợi hại của tiếng tiêu, nên vội vàng ngồi xếp bằng xuống đất, ngũ tâm hướng thiên, lòng nhẩm đọc khẩu quyết trong Thiên Phật Quyển theo phép thổ nạp luyện công. Tỏa cốt tỏa hồn Thiên Phật Quyển quả không hổ là thiên hạ đệ nhất kỳ thư. Triển Bạch theo khẩu quyết đó mà luyện công quả nhiên đạt đến cảnh giới vong ngã, linh đài thanh tịnh, tuyệt nhiên không bị tiếng tiêu cảm nhiễm.
Đám võ lâm quần hùng ở đàng xa mặc dù đã lấy vải nhét vào tai, nhưng mấy tên đại hán vì công lực kém đã bị tiêu thanh hớp hồn, mặt tên nào tên nấy đều tươi cười tay chân giậm giật theo tiếng tiêu trầm bổng.
Cả Mộ Dung Hồng công lực cao thâm nhưng vì đứng ngay trong vòng ảnh hưởng của tiêu thanh, nên cũng đã bắt đầu rúng động, xem

ra nàng đã không chế ngự nổi âm ma.
Tiêu khúc hoan lạc vẫn cứ tiếp tục vút lên, nhưng Triển Bạch vẫn vững như bàn thạch.
Chương Sĩ Bằng vừa tấu tiêu vừa quan sát Triển Bạch, thấy chàng ngồi xếp bằng nhắm mắt, thần thái ung dung tự tại như lão tăng, nhập định, trong lòng không khỏi ngạc nhiên nói thầm:
"Tiểu tử này nhìn căn cốt tuy tốt, nhưng xem ra căn bản võ công không nhiều, sao lại có định lực đến dường ấy".
Tiếng tiêu đang tấu khúc hoan lạc, bỗng đột ngột chuyển sang âu sầu ảo não. Tựa như cảnh sắc mùa xuân với nắng ấm, trăm hoa nở rộ tiếng chim ríu rít đột ngột biến mất ; thay vào đó là cảnh tối tăm lạnh lẽo, chỉ có gió lạnh gào thét, đất trời không có chút sinh khí. Lại nghe như có tiếng chinh phụ khóc chồng, nỉ non ai oán không sao tả xiết.
Đến lúc này. mấy tên võ sĩ sau lưng Lăng Phong công tử tình hình cực thảm. Tiêu thanh vừa biến đổi, thần thái của chúng cũng lập tức thay đổi, đang vui cười nhảy múa chợt chuyển sang sầu não, nước mắt đầm đìa.
Cả Mộ Dung Hồng cũng đã bị tiếng tiêu chi phối hoàn toàn tâm tri, gương mặt tuyệt thế của nàng giờ cũng tràn ngập vẻ bi ai, làn thu ba cũng sũng lệ.
Lăng Phong công tử, đạo sĩ mù cùng lão nhân đầu hói thì chưa có dấu hiệu bị tiếng tiêu chi phối. Cả Triển Bạch thần thái vẫn tự tại, ngồi im bất động.
Chương Sĩ Bằng không khỏi kinh hãi thầm, cả hai khúc "Dương Xuân hiển lộ" và "Hàn Đông thụy tuyết" đều không làm gì được gã thiếu niên Tiếng tiêu lại một lần nữa thay đổi tiết tấu từ "Hàn Đông thụy tuyệt" chuyển sang "Thu Phong sương đạo".
Tiếng tiêu u sầu ai oán đột ngột biến thành tiếng thiên binh vạn mã sát phạt nhau.
Tiếng tiêu cao vút từng tiếng từng tiếng một như xoáy vào tâm khảm khiến người nghe như muốn tuốt gươm chém giết.
Keng ! Keng ! ...
Hàng loạt tiếng binh khí chạm nhau vang lên, sáu tên võ sĩ sau lưng Lăng Phong công tử đã rút đao sát phạt lẫn nhau. Thoáng cái đã có ba tên trúng đao, máu tuôn như suối. Nhưng lạ một điều là đã bị trọng thương mà những tên này vẫn liều chết múa đao xông tới.
Lăng Phong công tử vội quát lớn:
- Ngừng tay !
Nhưng sáu tên võ sĩ như đã phát cuồng vẫn xông vào sát phạt nhau.

Lão nhân đầu hói nhíu mày một cái, xuất thủ như điện, thoáng cái cả sáu tên võ sĩ đều bị điểm trúng huyệt đạo ngã lăn xuống đất.
Mộ Dung Hồng trán mướt mồ hôi, giữa đôi mày nàng cũng bắt đầu lộ sát khí, nhưng nàng hãy còn gắng gượng chống đỡ được, nhưng xem ra không còn gắng gượng được bao lâu nữa.
Đạo nhân mù tuy không nhìn thấy được tình hình xung quanh, nhưng nhờ vào thính giác tinh nhạy cũng biết được âm ma của Chương Sĩ Bằng đã không chế ngự nổi thiếu niên kia, ngược lại người nhà đã bị Âm ma làm cho thất điên bát đảo, vội dùng phép truyền âm nhập mật nói vào tai Chương Sĩ Bằng:
- Chương huynh, tên tiểu tử này có điểm bất thường, nên nghĩ cách khác chế ngự hắn, không nên làm kinh động đến lão trang chủ.
Nào ngờ mấy lời của đạo sĩ mù lai càng kích nộ Chương Sĩ Bằng. Âm Ma đoạt hồn tiêu pháp của lão mà không chế ngự nổi một thiếu niên vô danh tiểu tốt. Việc này nếu để truyền ra giang hồ thì Ngân tiêu đoạt hồn Chương Sĩ Bằng làm sao có đất dung thân ? Bởi vậy chẳng những lão không ngưng thổi mà còn gia tăng công lực, nhưng dù lão có gia tăng công lực đến cực điểm thì Triển Bạch vẫn ngồi im bất động, sắc mặt vẫn ung dung thư thái không có dấu hiệu gì là bị kích động.
Ngân Tiêu đoạt hồn Chương Sĩ Bằng với một ống tiêu hoành hành giang hồ mấy chục năm có thể nói chưa từng gặp đối thủ. Năm xưa lão một mình lực chiến Trung Nguyên tam lão trên tuyệt đỉnh Hoa Sơn, Âm Ma đoạt hồn tiêu pháp cao thâm vô lượng đã khiến cho Trung Nguyên tam lão biết khó mà tự lui. Từ ngày ấy đến giờ công lực lão ngày một cao, tuy lớn tuổi tráng khí không còn vượng như ngày xưa, nhưng đối mặt với một thiếu niên vô danh tiểu tốt này mà lão không hạ được đối phương thì còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ. Bởi vậy lão càng quyết chí, không hạ được đối phương thì không chịu ngưng.
Nhưng Chương Sĩ Bằng có nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi Triển Bạch đang dùng thần công trong tỏa cốt tỏa hồn Thiên Phật Quyển để đối kháng lại tiêu âm của lão.
Cũng bởi năm xưa Chỉ Nhãn lang quân bị Thiên tiên ma nữ dùng Sài nữ mê hồn đại pháp làm nhiễu loạn thân tâm đến nổi tẩu hỏa nhập ma. Sau khi được cứu sống tuy lão không còn luyện võ công được nữa, nhưng lão đã sáng chế ra được một. môn thần công chuyên dùng chế ngự tâm ma. Chính vì lẽ đó mà âm ma của Ngân Tiêu đoạt hồn đại pháp không sao công phá nổi vô thượng thần công của Triển Bạch.

Lại nói về Chương Sĩ Bằng thấy tiếng tiêu không công hiệu, nộ hỏa càng lúc càng vượng, tiếng tiêu lại một lần nữa biến đổi tiết điệu. Âm thanh đang rần rật như thiên binh vạn mã sát phạt nhau bỗng biến thành khoan thai dìu dặt. Điều kỳ lạ là người nghe bỗng trong lòng phát sinh ảo giác, như thấy vô số tiên nữ thoát y vũ điệu nghê thường.
Đó là ảo giác trong lòng nam nhân, còn đối với nữ nhân sẽ thấy nam nhân trong mộng của mình đang âu yếm đang thì thầm những lời yêu đương thảm thiết.
Điều đặc biệt là ảo ảnh phát sinh trong lòng mỗi người mỗi khác nhưng đều rất thật, thật đến nỗi có thể giơ tay ra là chạm được mà tất cả các ảo ảnh đều vô cùng gợi dục, khiến lòng người như thiêu như đốt.
Lăng Phong công tử cùng hai lão nhân đều là những người từng trải phong trần, ảo ảnh phát sinh trong lòng càng khó chế ngự. Bởi vậy tiếng tiêu vừa biến đổi, song lão lập tức đỡ Lăng Phong công tử thoái lui thêm mấy trượng, đồng thời ngồi xuống vận công chống lại âm ma.
Nhưng Triển Bạch vẫn ngồi yên bất động, vậy mới biết nội công tâm pháp trong Thiên Phật quyền quá cao thâm vô lượng.
Trong khi đó thì Mộ Dung Hồng, ái nữ của Trích tinh thủ Mộ Dung Hàm, đã bắt đầu mất hết lý trí. Chỉ thấy thân hình yểu điệu của nàng run rẩy, hai má ửng hồng, song mục sáng rực hai ngọn lửa dục vọng, miệng nở một nụ cười đầy vẻ pbong tình.
Hai tay giơ ra phía trước từng bước từng bước tiến về phía Triển Bạch miệng rên rỉ:
- Triển đại ca ... lang quân ....chàng ... chàng hãy đến đây ... muội chờ chàng đã lâu rồi.
Và nàng nhào vào lòng Triển Bạch vòng tay siết chặt cổ chàng, đôi môi nóng bỏng áp vào má Triển Bạch, trong khi đó miệng không ngớt rên rỉ.
Triển Bạch đang lúc nhắm mắt hành công, bất giác bừng tỉnh mở mắt ra thấy một thiếu nữ tuyệt sắc đang ở trong lòng mình, đang có những cử chỉ vô cùng gợi tình thì tâm thần lập tức bấn loạn, tim đập thình thình, một luồng nhiệt khí từ dưới đan điền xông lên rồi mau chóng lan tỏa khắp châu thân như con ngựa chứng bất kham đang tung vó.
Chỉ một thoáng bất phòng âm ma đã công tâm, chàng lập tức bị âm ma chế ngự, trong lòng chàng chỉ còn cảm thấy đang cùng ái nữ trong cơn hoan lạc. Thế là chàng cũng siết chặt Mộ Dung Hồng, hai

thân thể hòa làm một ...
Mộ Dung công tử nhìn thấy cảnh tượng trước mắt vừa giận vừa thẹn, quát vang một tiếng như sấm:
- Đủ rồi !
Tiếng quát hàm chứa nội công thâm hậu của Lăng Phong công tử làm chấn động cả không gian khiến Chương Sĩ Bằng cũng giật mình buông ống tiêu xuống.
Lăng Phong công tử quát xong, lập tức tung người một cái nhảy đến trước hai con người đang chìm đắm trong biển lửa dục vọng, tả thủ chộp lấy vai Mộ Dung Hồng ném ra phía sau, hữu thủ tung một chưởng giữa ngực Triển Bạch.
Bình ! Một tiếng, thân hình Triển Bạch như cánh diều đứt dây lộn mấy vòng trên không trung. “Ụa !” một tiếng, búng ra một ngụm máu tươi rải đầy xuống mặt cỏ.
"Bốp !" một tiếng. Lăng Phong công tử ôm mặt thoái lui lại mấy bước. Thì ra trong lúc bất tri, Lăng Phong công tử bị chính Mộ Dung Hồng đánh một chưởng trúng mặt.
Mộ Dung Hồng đang lúc thần trí mê loạn thấy ý trung nhân bị đánh lập tức nổi trận lôi đình, một chưởng đẩy lui Lăng Phong công tử, xong phóng người đến cạnh Triển Bạch vừa kéo vạt áo lau vệt máu còn đọng bên khóe mép vừa dịu dàng nói:
- Triển đại ca .... đại ca có đau không ? Để muội săn sóc vết thương cho đại ca ...
Triển Bạch vừa bị âm ma khống chế không lâu. nên sau khi bị đánh một chưởng thần trí đã tỉnh táo lại, thấy Mộ Dung Hồng lại xông đến vội đẩy nàng ra, lạnh lùng nói:
- Cô nương tránh ra đi. Chút thương thế này chưa giết được tại hạ đâu.
Dứt lời, đứng dậy lảo đảo bước đi.
- Triển đại ca ! Chờ muội với !
Dứt lời cũng bước theo, đồng thời thấy chàng tỏ ý lạnh nhạt khiến nàng đau lòng đến rơi lệ.
Lăng Phong công tử từ nhỏ được sống trong nhung lụa, được nuông chiều đã quen, cả một câu nói trái ý cũng chưa bị nghe chứ đừng nói bị đánh. Giờ bỗng dưng bị tỉ tỉ đánh cho một chưởng choáng váng mặt mày. Tuy trong lòng rất lấy làm tức giận, nhưng chàng cũng kinh hãi, không hiểu sao tỉ tỉ chàng bỗng dưng biến đổi thành một người hoàn toàn khác như vậy Chàng hầu như quên mất cái đau, trố mắt nhìn ...
Trong lúc đó, đạo sĩ mù cùng lão nhân đầu hói đã song song phóng

tới cản đường Mộ Dung Hồng, đồng thời cất tiếng kêu:
- Đại tiểu thư !
Không ngờ Mộ Dung Hồng trừng mắt quát:
- Tránh ra !
Nên biết hai người này cùng là tiền bối dị nhân, bối phận trong giang hồ cực cao.
Ngay cả Mộ Dung trang chủ đối xử với hai người cũng rất kính nể, giờ thấy Mộ Dung Hồng dám nạt nộ như đối với bọn thuộc hạ trong sơn trang, bất giác ngẩn người.
Lão nhân hói nhíu mày nói:
- Cho dù ngươi bất kể đến danh vọng của Mộ Dung gia thì lão phu cũng không thể để cho ngươi làm bậy được.
Đạo nhân mù cùng lên tiếng:
- Đại tiểu thư ? Dù sao cũng nên nghĩ đến địa vị của lệnh tôn trong giang hồ ...
Mộ Dung Hồng cười lạnh ngắt lời:
- Đừng nhiều lời !
Dứt lời song thủ giơ lên, một chiêu "Dã mã phân đề" chia tả hữu tấn công song lão. Song lão trong lúc bất bị, song song thoái lui một bước.
Mộ Dung Hồng thừa cơ đó phi thân đến bên Triển Bạch miệng kêu lên:
- Triển đại ca ... chờ muội ...
Hai lão nhân sau khi thoái lui một bước, đã lại tung người chắn trước mặt Mộ Dung Hồng.
Lần này thì Mộ Dung hồng bật khóc tấm tức:
- Tránh ra ! Tránh ra ! Việc của ta không cần các ngươi xen vào.
Vừa nói, nàng vừa dùng tay xé áo quần trên người, từng mảng từng mảng một vải vụn tung bay trong gió như những cánh bướm, thoắt cái thân mình trắng muốt như ngọc chuốc của nàng đã lồ lộ trước mắt mọi người.
Lão nhân hói thất sắc, hốt hoảng thoái lui. Lão sống đến ngần tuổi này giang hồ quái sự lão chứng kiến không biết bao nhiêu mà kể, nhưng việc xảy ra ở đây quá đột ngột, quá phũ phàng khiến một kẻ lịch lãm giang hồ như lão cũng đành bó tay.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 12
Thạch Động Khai Huyền Quan

Cả đạo nhân mù tuy mắt không nhìn thấy gì, nhưng bằng vào thính giác lão cũng biết được diễn biến trước mắt, dù không nhìn thấy gì nhưng lão cũng kinh hãi ngẩn người.
Lăng Phong công tử mặt mày thất sắc, miệng lẩm bẩm:
- Cái gì ? Thật là ... thật là ...
Nhưng đến lúc này trên người Mộ Dung Hồng không còn chút vải che thân, chàng cũng không biết phải làm sao hơn, chỉ giậm chân thở dài.
Triển Bạch đang lảo đảo đi bỗng nghe sau lưng ồn ào vội quay đầu nhìn lại, toàn thân lõa lồ của Mộ Dung Hồng hiện ra trước mặt, một vẻ đẹp thuần khiết, thánh thiện khiến chàng cũng ngẩn người há hốc mồm nhìn.
- Ta không cần các ngươi xen vào việc của ta. Ta yêu chàng !
Khi trên người nàng không còn gì để mà xé mà ném nữa, nàng bắt đầu gở bỏ trâm cài lược giắt, rồi hoa tai, vòng cổ đến cả vòng ngọc đeo tay cùng tháo nốt. Tất cả những đồ trang sức đều được cởi bỏ hết, chỉ có mái tóc mây óng ả thả dài trên ngực, gió nhẹ thổi qua tóc mây tung bay, nàng trở về với vẻ thuần mỹ nguyên sơ của con người.
Triển Bạch nhìn nàng, lòng không vương chút tà ý. Cảnh vật mà chàng được thưởng thức ấy vô cùng thanh khiết, núi rừng tịch mịch, dưới chân là thảm cỏ xanh mướt, trên đầu mây trắng nhởn nhơ, trên thảm cỏ xanh, một tiên nữ với vẻ đẹp thánh thiện nguyên sơ đang thong dong cất bước, đây không phải là cảnh thần tiên sao ?
Trong tâm trí chàng bỗng nảy sinh một ý tưởng, lẽ ra con người phải nên như vậy, giữa thiên nhiên tươi đẹp con người nên sống bằng một tâm linh thiện lương nhất, trong một thân thể thuần mỹ không trang sức, không che giấu.
Và chàng cũng tự động cởi bỏ áo quần của mình, nhưng khi chàng vừa trút bỏ hết áo thì Mộ Dung Hồng đã nhào đến vùi đầu vào bộ ngực rộng lớn rắn chắc của chàng.
Một lần nữa hai thân thể lại áp chặt vào nhau, da thịt, hơi thở hòa quyện làm một.

Đối với hai người thế gian này ngoài hai người ra không còn bất kỳ thứ gì đáng để lưu ý nữa.
Chỉ có những người còn lại ở hiện trường là kinh hãi thất thần, những gì mà họ được mục kích thật không thể nào tưởng tượng nổi là nó có thể xảy ra, giá như có ai kể lại chắc không thể tin được.
Trong đó đặc biệt là Chương Sĩ Bằng thấy khó xử nhất, lão không sao tưởng tượng nổi Âm Ma đoạt hồn tiêu pháp của lão lại gây ra cái kết cục thế này.
Bỗng có tiếng hừ lạnh:
- Hừ ! Đúng là đồ vô dụng ! Còn chưa bắt nó đem. Để ở đây càng làm xấu mặt ta.
Tiếp đó là tiếng nữ nhân kêu lên thất thanh:
- Hồng nhi ! Hồng nhi !
Tiếu sau nữa là tiếng bước chân dồn dập. Triển Bạch giật mình tỉnh khỏi cơn mê ngẩng đầu lên đã thấy trước mắt xuất hiện mấy chục người.
Mấy chục người ấy đứng xếp hàng sau lưng một người sắc diện hoa quí, tuổi quá ngũ tuần, thân hình tráng kiện, sắc mặt hồng hào. Chỉ cần nhìn chiếc trường bào lấp lánh ánh bạc, mắt hổ mày tằm, mặt vuông miệng lớn, tóc mai chải ngược về phía sau đỉnh đầu điểm vài sợi bạc, song mục lóng lánh thần quang không giận mà oai cũng đủ thấy lão là người ở trên vạn người.
Đứng sóng vai với lão nhân là mỹ phụ nhân đã cứu chàng hôm nào.
Vậy ra lão nhân này đúng là Trích tinh thủ Mộ Dung Hàm chứ không sai.
Mấv chục người theo sau lão nhân tuy mập ốm cao thấp không đều nhau nhưng ai nấy đều thần khí đầy đủ thân hình vạm vỡ, đủ biết số này toàn là kỳ nhân dị sĩ của tam sơn ngũ nhạc, đám người như quần tinh ung nguyệt, theo sau phu phụ Mộ Dung Hàm.
Ngay trong lúc Triển Bạch đang kinh ngạc nhìn số người vừa xuất hiện thì có bốn nữ tì đã cởi áo ngoài choàng lấy thân hình Mộ Dung Hồng xong dìu nàng đi ra.
Mộ Dung Hồng liếc mát nhìn Mộ Dung Hàm một cái rồi vùng vằn bước đi, miệng không ngớt lẩm bẩm những lời bất mãn.
Mộ Dung Hàm lại lạnh lùng ra lệnh:
- Ném cho hắn một chiếc áo rồi bảo hắn theo ta về sơn trang.
Một tên võ sĩ lập tức cởi áo ngoài ném cho Triển Bạch.. Lúc này thần trí Triển Bạch đã hoàn toàn tỉnh hẳn, chàng chợt nhớ lại tỏa cốt tỏa hồn Thiên Phật Quyển, nhìn thấy quyển sách còn nằm lăn lóc trên đất, may mà trước biến cố này không ai còn tâm trí đâu mà lưu ý tới

một quyển sách màu sắc tựa như một quyển họa thư của trẻ con.
Mộ Dung Hàm lập tức quay người dắt đám tùy tùng đi trước. Triển Bạch thừa cơ không ai để ý nhặt Thiên Phật Quyển nhét vào ngực áo.
Triển Bạch vốn không muốn dễ dàng phục tùng đối phương như vậy nhưng thế địch quá mạnh, bất kỳ một cao thủ nào trong bọn họ chàng cũng không địch nổi, hơn nữa trong Mộ Dung sơn trang còn có mỹ phụ, còn Lôi đại thúc, Uyển Nhi chắc họ không để chàng phải bị ngược đãi. Thế là chàng quyết định đi theo họ.
Vừa đi chàng vừa nhìn ngắm sau lưng Mộ Dung Hàm xem Trích tinh thủ, lãnh tụ võ lâm Bắc ngũ tinh có chỗ nào đặc biệt hơn người.
Sau lưng Mộ Dung Hàm hàng mấy chục người đi nhưng vẫn không che khuất được dáng vẻ uy nghi của lão. Đặc biệt là chiếc trường bào của lão không biết may bằng chất liệu gì mà lấp lánh dưới ánh dương quang trông rất lạ mắt. Chàng nhìn sang những người khác, ai ai cũng mặc y phục rất hoa lệ nhưng tuyệt nhiên chẳng có được thứ áo đặc dị như của lão Bỗng một tia sáng thoáng qua trong óc, chất liệu để may trường bào của lão trông rất giống với mảnh vải trong chiếc túi, một trong những di vật phụ thân chàng để lại.
Phát hiện vô tình này làm chàng choáng váng như nghe sét đánh ngang tai.
Nhưng chàng cố trấn tỉnh lại, phụ thân trước lúc lâm chung có giao cho chàng chiếc túi vải trong đó có mảnh vải chất liệu rất đặc biệt mà lại như được xé ra từ một chiếc áo.
Hay Mộ Dung Hàm chính là hung thủ giết chết phụ thân ? Cho dù lão không phải là nguyên hung thì ít ra đây cũng là một đầu mối rất quan trọng.
Triển Bạch lòng ngổn ngang những suy nghĩ cắm cúi đi theo đoàn người, chừng nhìn lại thì thấy đã về đến sơn trang nhưng Mộ Dung Hàm chẳng buồn hỏi han gì đến chàng, chỉ ra lệnh giam chàng vào thạch lao.
Lúc vừa mới bị giam vào thạch lao Triển Bạch cũng bồn chồn không an, nhưng sau nghĩ lại chắc Lôi đại thúc sẽ không để mình bị hại, nên chàng yên tâm, nhân cơ hội này tiếp tục diễn luyện võ công ghi trong Thiên Phật Quyển.
Mộ Dung Hàm lãnh tụ võ lâm Bắc ngũ tỉnh, vốn người vô cùng điềm tĩnh, xưa nay hỉ nộ ái lạc đều không lộ ra ngoài mặt. Nhưng lần này thì lão đã nổi trận lôi đình, đại tiểu thư nhà Mộ Dung trước mặt bao nhiêu người mà không có chút vải che thân.
Việc này truyền ra giang hồ, lão còn mặt mũi nào nhìn võ lâm đồng

đạo ?
Trong một gian mật thất nằm sâu trong nội viện, Mộ Dung Hàm cùng phu nhân đang nghiêm khắc hỏi Mộ Dung Hồng ?
- Tại sao lại không biết xấu hổ đến như vậy ?.
Nhưng Mộ Dung Hồng chỉ một mực khóc lóc, chẳng buồn đáp lời phụ thân.
Việc này càng làm động nộ hỏa Mộ Dung Hàm. "Rầm !" một tiếng, chiếc kỹ tử đàn mộc nát vụn dưới chưởng, đứng phắt đậy với tay lấy thanh đoản kiếm treo trên vách.
"Xoảng !" một tiếng ném xuống trước mặt Mộ Dung Hồng, nghiến răng gầm gừ - Ngươi chết đi cho rảnh nợ ! Ngươi còn sống ngày nào là còn xấu mặt ta ngày đó.
Dứt lời hùng hổ đi ra.
Mộ Dung Hồng ngẩng mặt nhìn lên thấy phụ thân đã đi ra, không chút do dự nhặt lấy thanh đoản kiếm đưa lên cổ.
Mộ Dung phu nhân nhanh như cắt đoạt lấy thanh đoản kiếm trong tay Mộ Dung Hồng, dang tay ôm lấy nàng dịu giọng:
- Hồng nhi, không nên dại như vậy ! Phụ thân con nhất thời nóng giận mới nói như vậy thôi, qua vài ngày thì mọi chuyện sẽ qua.
Mộ Dung Hồng chỉ kêu được một tiếng "Mẫu thân", rồi gục đầu vào vai mẫu thân khóc tấm tức.
Trích tinh thủ hùng hùng hổ hổ đi ra khỏi mật thất thẳng đến biệt viện phía đông tìm nhi tử Mộ Dung Thanh. Tiểu đồng giữ cửa hơi chậm chân một chút lão đã phi cước.
Rầm !
Cánh cửa nát vụn, gỗ bay tung tóe, khiến bọn gia nhân run lẩy bẩy tên nào tên nấy đồng nép mình tránh tia nhìn của lão gia.
Không biết là may hay rủi, Lăng Phong công tử lại không có ở trong phòng càng khiến nộ hỏa Mộ Dung Hàm bốc cao, hàng loạt tiếng loang xoảng vang lên, tất cả các đồ sứ cổ trong phòng đều văng xuống đất bể nát.
- Công tử ở đâu ?
Tiếng quát của Mộ Dung Hàm càng làm cho đám gia nhân hồn phi phách tán, không ai dám lên tiếng trả lời - Các ngươi câm hết rồi sao ?
Cuối cùng cũng có một tên gia đinh bạo gan đáp:
- Bẩm lão gia ! Công tử ở trước tiền sảnh.
Mộ Dung Hàm hừ một tiếng rồi phất tay áo đi khỏi biệt viện Lăng Phong công tử.
Đến lúc này đám gia nhân mới dám thở mạnh, đồng thời tạ Ơn trời

đất chúng vừa mới nhặt lại được cái mạng của chính chúng.
Mộ Dung Hàm đang lúc nộ hỏa thiêu đốt tâm can, ra khỏi biệt viện Lăng Phong công tử lập tức xăm xăm đi về phía tiền viện. Trời đã tối hẳn, các phòng trong sơn trang bắt đầu có ánh đèn.
Bỗng có ba bóng người thoáng qua một cái rồi mất hút giữa các khóm hoa.
- Kẻ nào ?
Thân hình Mộ Dung Hàm như một làn khói nhạt lướt qua, khi thân hình lão chạm đất thì đã chắn ngang trước mặt ba dạ hành khách, tay tên nào tên nấy đều lăm lăm trường kiếm.
Nhìn thấy dáng dấp ba dạ hành khách xem ra cũng là cao thủ trong giang hồ, có điều đáng ngạc nhiên là kẻ nào lại lớn mật đến độ đang đêm mang kiếm hoành hành trong Mộ Dung sơn trang. Mộ Dung Hàm tuy nộ hỏa đang đốt tâm can, nhưng trước mặt các nhân vật giang hồ, lão cũng phải giữ thân phận, chỉ lạnh lùng hỏi:
- Bằng hữu phương nào ? Đang đêm đến viếng bản trang có điều chi chỉ giáo ?
Một trong ba người lạnh lùng lên tiếng:
- Đã đến viếng quí trang vào giờ này đương nhiên không phải là bằng hữu rồi !
Thinh âm vừa dứt, cả ba đã múa kiếm đồng loạt tấn công. Cả ba dạ hành khách này võ công không phải tầm thường. Chiêu thức tinh kỳ, xem ra tương tự như kiếm pháp cua Võ Đang, trường kiếm tạo thành muôn vàn kiếm hoa vây kín Mộ Dung Hàm Nhưng Mộ Dung Hàm tiếng là lãnh đạo võ lâm Bắc ngũ tinh nào chỉ có hư danh.
Chỉ thấy đơn chưởng của lão sấn vào vùng kiếm ảnh, vận công vào chỉ búng vào hai thanh kiếm bên tả và bên hữu. Chỉ nghe hai tiếng "keng ! keng" thanh tao ngân lên, hai thanh kiếm đã bị dạt ra xa. Đồng thời thân hình lão xoay như một cơn lốc lướt đến sau lưng người đứng giữa.
Hai dạ hành khách hai bên bỗng thấy hổ khẩu nóng ran, trường kiếm suýt nữa vuột khỏi tay văng đi. Lại thấy lão lướt ra sau lưng người đứng giữa, vội vàng đổi thế công vào hai bên dể giải cứu nhưng đã trễ.
Trích tinh thủ ra tay như điện, dạ hành nhân đả lãnh trọn một chưởng, chỉ nghe "Bình" một tiếng, thân hình gã bị chấn văng ra hơn trượng, mồm hộc máu tươi, có lẽ đã tử vong rồi.
Ngay lúc đó thì kiếm của hai người còn lại cũng song song thích tới, Mộ Dung Hàm khẽ xoay người vừa tránh dược hai kiếm công tới lại vừa áp sát người bên phải, hữu trảo nhanh như chớp chộp trúng

mạch môn của đối phương cười lạnh ngắt:
- Nằm xuống !
Dạ hành khách thấy toàn thân vô lực không tự chủ được ngã lăn ra đất Tên còn lại biết gặp cường địch định tìm đường tháo lui, nhưng thân hình vừa cất lên đã nghe tiếng cười lạnh sau lưng:
- Chạy đâu cho thoát !
Tiếp theo là "Kiên tĩnh" huyệt nghe tê tái té nhào trở xuống.
Mộ Dung Hàm đến bên một dạ hành khách. "Xoạt" một tiếng, giật phăng mảnh khăn che mặt. Thấy đối phương là một thanh niên tuổi độ đôi mươi, chưa kịp quát hỏi đã nhận ra trên vạt áo trước ở bên trái thêu một con kỳ lân, lập tức trầm giọng quát:
- Hừ ! Phàm Phi ! Thì ra các ngươi là thủ hạ của Phàm Phi.
Lão quay sang mấy tên võ sĩ nghe động chạy đến, quát:
- Trói lại cho ta !
Không chờ tên võ sĩ vâng dạ, khẽ điểm chân trên mặt đất, thân hình lão đã như một con ưng khổng lồ vọt đi.
Thì ra trong lúc đó từ tiền viện đã có tiếng sát phạt vọng tới, xem ra đã có không ít người đột nhập sơn trang.
Mấy tên võ sĩ chờ trang chủ đi xong, lập tức dùng đây thừng trói chặt thanh niên khiêng vào thạch lao.
Lúc này Triển Bạch đang diễn luyện võ công trong Thiên Phật quyển đến cảnh giới vong ngã, chỉ còn cảm thấy một luồng chân khí đang di chuyển thông suốt trong kinh mạch. Bỗng có tiếng xích sắt khua leng keng, tiếp theo là “Bịch !” một tiếng. Một người bị ném từ ngoài cửa vào. Triển Bạch mở bừng mắt nhìn ra. Chàng bỗng thấy cảnh vật trước mắt rõ ràng như ban ngày, chàng mừng rỡ suýt chút nữa kêu lên thành tiếng.
Thì ra trong lúc đang vận công chống lại âm Ma Đoạt hồn tiêu pháp của Chương Sĩ Bằng, bỗng chàng bị Mộ Dung Hồng đến quấy nhiễu suýt chút nữa là đã bị tẩu hỏa nhập ma. May mà hành động của hai người chọc giận Lăng Phong công tử, một chưởng của Lăng Phong công tử đánh trúng ngực chàng không những không làm chàng bị thương mà kình lực còn trấn áp nội lực trong người chàng đi trở lại quĩ đạo, đồng thời xung lực đó còn kích thông luôn hai mạch Nhâm, Đốc.
Nên biết người luyện võ công khó khăn nhất là phải đả thông được nhâm đốc nhị mạch, nếu không thì nội công không thể luyện tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh được.
Qua biết bao nhiêu khuất phục, cuối cùng Triển Bạch gặp họa nhưng lại được phúc, nhâm đốc nhị mạch được đả thông. Chính vì vậy mà

nội công chàng tiến bộ nhanh như vậy, chỉ cần gia công luyện tập, nội công chàng còn tiến xa hơn nữa.
Lại nói Triển Bạch nhìn thấy người vừa bị ném vào đó là một thiếu niên thư sinh, gương mặt cực kỳ tuấn tú môi đỏ như thoa son, da trắng như bạch ngọc, mình mặc dạ hành y màu đen bó sát người, tay chân bị trói chặt đang nằm co quắp dưới đất.
Triển Bạch nhìn thấy thiếu niên lòng bỗng phát sinh một mối hảo cảm khó giải thích, bất giác chàng nhìn thiếu niên nở một nụ cười thân thiện.
Nào ngờ thiếu niên trừng mắt nhìn lên trời không thèm chú ý gì tới chàng.
Lúc dầu chàng có hơi ngạc nhiên. Nhưng sau đó chàng hiểu ra, trời tối đen mà trong lao không có đèn đóm chi hết, chàng nhờ võ công tăng tiến nên có thể nhìn thấy đối phương, còn đối phương chắc là không nhìn thấy chàng.
Triển Bạch khẽ hắng giọng một cái.
- Huynh đài vì cớ gì mà phải bị giam vào đây ?
- Ai đó ? Ngươi là ai ?
Thiếu niên giật nảy người, đôi mắt mở to kinh hãi nhìn về phía Triển Bạch, rõ ràng hắn vẫn chưa nhìn thấy chàng.
Triển Bạch diu giọng:
- Tại hạ Triển Bạch, chẳng hay huynh đài có thể cho biết cao danh quí tánh ?
Thiếu niên hơi nhíu mày một lát, rồi thở dài:
- Đã làm tù nhân của người ta rồi còn xưng danh báo tánh làm gì nữa. Bằng hữu, nói thật cho ngươi biết, ta và ngươi thân hiểm long đàm hổ huyệt, chỉ còn chờ chết thôi.
Dứt lời lại thở dài đánh sượt một cái coi bộ rất ảo não.
Triển Bạch cười nhẹ đáp:
- Sinh tử hữu mệnh, đại trượng phu sống không tham chết không sợ. Chỉ sợ phải làm những việc hổ thẹn với lương tâm mà thôi. Đó là chưa kể hiện giờ chúng ta vẫn còn sống, còn sống tất còn cơ hội thoát thân. Giả như chúng ta có thể chết thì trước khi chết còn được kết giao thêm một bằng hữu, há chẳng phải là điều an ủi lớn sao ?
Thiếu niên nghe lời Triển Bạch hàm chứa một hào khí ngất trời, nỗi u oán trong lòng cũng giảm đi ít nhiều, cao giọng nói:
- Đa tạ chỉ giáo. Tại hạ Phàm Tố ...
Triển Bạch tươi cười:
- Thì ra là Phàm Tố huynh ! Để tại hạ cởi trói cho Phàm huynh.
Triển Bạch đến gần cởi trói cho Phàm Tố, nào ngờ tay Triển Bạch

vừa chạm vào người Phàm Tố, gã bỗng đỏ mặt, rồi bất giác hai khóe mắt tràn lệ.
Triển Bạch không hiểu vì sao Phàm Tố lại rơi lệ, chỉ dịu giọng an ủi:
- Phàm huynh ! Một chút ngược đãi như vầy có đáng gì đâu. Ngay cả Khổng thánh nhân còn mắc nạn Trần Thái nữa là.
Dứt lời chàng kể sơ lược về những khổ sở của chàng cho Phàm Tố nghe. Phàm Tố nghe xong trong lòng bỗng cảm thấy nảy sinh hảo cảm với người bạn tù không quen này.
Triển Bạch cởi trói cho Phàm Tố xong thấy đối phương vẫn nằm yên bất động, biết gã đã bị điểm huyệt, chàng định dùng phép thôi cung đả huyệt, nhưng Phàm Tố một mực cự tuyệt không cho chàng động thủ. Triển Bạch nhìn Phàm tố mặt đỏ tía tai không biết tại sao đối phương lại có thái độ kỳ quặc như vậy. Nhưng chàng là người đôn hậu, không muốn làm cho đối phương khó xử thêm đành dùng Lăng không phất huyệt thủ pháp mà chàng đã học được trong Thiên Phật qưuyển ra dùng thử giải huyệt cho Phàm Tố Nên biết Lăng không phất huyệt thủ pháp là tuyệt nghệ của Phật môn, đừng nói người trong giang hồ biết dùng thủ pháp này, đến cả học được cũng không có đủ công lực để sử dụng.
Vậy mà Triển Bạch không những biết dùng mà còn dùng được.
Phàm Tố kinh hãi thầm không ngờ kẻ bị cầm tù trong nhà lao của Mộ Dung sơn lại là một cao thủ võ lâm mình mang tuyệt học đến như vậy.
Ngay lúc đó thì bên ngoài lửa cháy rợp trời, tiếng người hò hét, tiếng binh khí chạm nhau loạn xạ vang lên ...

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 13
Sơn Trang Dạ Chiến

Hai người trong thạch lao còn đang ngơ ngác, bỗng bên ngoài có hai tiếng hự nhẹ, tiếp theo là tiếng xích sắt khua leng keng, cửa lao bật mở, ngoài cửa xuất hiện một quái nhân đầu tóc bù xù, quay vào bên trong quát khẽ:
- Đi mau !
Triển Bạch vừa thấy quái nhân đã nhận ra Lôi đại thúc, vội nắm tay Phàm Tố kêu:

- Đi !
Phàm Tố vùng tay ra khỏi tay Triển Bạch:
- Ngươi đi trước, ta theo sau !
Triển Bạch hơi ngẩn người một thoáng, rồi quay người phóng ra cửa. Phàm Tố cũng theo sau gót.
Ngoài cửa thạch lao, nơi tiểu viện phía bên tả đèn đuốc rực trời đao quang kiếm ảnh loạn xạ có mấy chục người đang say máu sát phạt lẫn nhau.
"Bùng ! Bùng !" Chưởng phong chạm nhau long trời lở đất, tiếng hự nặng nề, tiếng cười đắc ý vang động một góc trời.
Triển Bạch nhìn quanh quất một hồi không thấy bóng dáng Lôi đại thúc đâu.
Phàm Tố nhìn thấy người phe mình bị tử thương thảm trọng, phần lớn vừa đánh vừa hú.
Còn người của Mộ Dung sơn trang càng đánh càng hăng, đặc biệt là một đạo nhân mù uy dũng vô song, thân hình lão như lưu thủy hành vân, song chưởng đánh ra như mưa bấc, kinh phong sắc như dao.
Phàm Tố không cần biết đạo nhân là nhân vật như thế nào, chỉ biết nhị ca mình là Truy Phong kiếm Phàm Kiệt cùng Bôn Ngưu sơn nhị Nghĩa Kim thị huynh đệ, ba thanh kiếm hợp vây mà không thắng nổi đạo nhân mù. Thậm chí chốc chốc còn suýt tán thân dưới chưởng phong của lão.
Ngay lúc đó thì Phàm Kiệt một chiêu "Kinh phong chết thảo" một tuyệt chiêu của Truy phong kiếm, thân hình như một mũi lao phóng tới, trường kiếm, quét một đường bạch quang thích vào "Tam tiêu", "Phụng nhãn", "Thần đường" ba đại huyệt sau lưng lão đạo mù.
Đạo nhân mù tả thủ vươn ra, ba ngón tay như năm chiếc móc sắt chụp vào hậu tâm Kim lão đại, hữu chưởng dựng như lưỡi đao chém sả vào "Kiên tĩnh" huyệt của Kim lão nhị, một chiêu hai thức song song công hai người, thân thủ bất phàm.
Kim nhị huynh đệ cảm thấy áp lực như núi áp tới, chưởng chưa tới mà khí huyệt như muốn chạy loạn. trong huyệt mạch, muốn cử kiếm để hóa giải mà tay thì thiếu khí lực, xem đã thấy sắp tán mạng dưới chưởng, trảo của đạo nhân mù.
May sao chiêu "Kình phong chiết thảo" của Phàm Kiệt cũng vừa tới nơi, mũi kiếm chỉ còn cách hậu tâm đạo nhân mù không quá ba tấc.
Đạo nhân mù như có mắt sau lưng, thân hình đột ngột quay một vòng, trường kiếm của Phàm Kiệt sượt qua vai lão đâm vào khoảng không, đồng thời quát lớn một tiếng, tung một chưởng về phía hông của Phàm Kiệt.

Phàm Kiệt dụng hết sức bình sinh để quyết một kiếm kết liễu đạo nhân mù, nhưng không ngờ lão phản ứng thần tốc đến như vậy không những tránh được sát chiêu "kình phong chiết thảo" mà còn phản chiêu. Phàm Kiệt thân hình giữa không trung hết đường tránh né.
Bỗng một bóng đèn như điện xẹt xông tới, song chưởng đẩy ra "Bùng !" một tiếng chấn thiên động địa, bóng đen bị chấn văng ra hai trượng lộn mấy vòng rơi xuống đất, thối lui mấy bước ngã nhào xuống đất.
Chính nhờ một chưởng đó mà Phàm Kiệt tránh khỏi tai kiếp và người cứu tinh đó chính là Phàm Tố.
Đạo nhân mù cười cuồng ngạo:
- Hảo tiểu tử ! Bọn ngươi còn bao nhiêu người cứu đến đây để đạo gia đưa các ngươi về tây thiên.
Dứt lời tả chưởng từ ngang ngực đưa ra kích về phía Phàm Kiệt cùng Kim thị huynh đệ, hữu chưởng giơ cao khỏi đầu hươ hai vòng, các khớp xương vang lên tiếng lách cách, chưởng tâm như hiện lên một làn khói lam trông rất quái gỡ, xong phất về phía Phàm Tố một cái.
Rõ ràng là đạo nhân mù muốn một chiêu kết liễu mạng Phàm Tố nên đã dùng đến toàn lực. Trong khi Phàm Tố còn đang thọ thương chưa kịp đứng dậy.
Triển Bạch thấy mạng Phàm Tố lâm nguy bâ l kể chưởng của đối phương lợi hại đến bực nào, liền quát lớn một tiếng, song chưởng đẩy ngược lên một chiêu "Ba vương cử đỉnh".
"Ầm !" một tiếng, kình phong tứ tán, cát đá tung lên mù mịt Phàm Kiệt cùng Kim thị huynh đệ liên tiếp thối lui, dư kình còn cuốn cả Phàm Tố ném về phía sau.
Chờ khi bụi mù tan đi đã thấy đạo nhân mù cùng Triển Bạch đồng lui về phía sau và đang đứng bất động thủ thế, vẻ mặt hai người cùng hiện rõ nét kinh ngạc.
Nên biết từ lúc tối đạo nhân mù nghe tiếng reo hò biết có đại địch thâm nhập sơn trang nên lão lập tức có mặt tại hiện trường tham chiến. Nhưng võ công lão quá cao siêu nên thoắt cái đã có không ít người bỏ mạng dưới chưởng của lão; lão nhị của Phàm môn Tam kiệt là Truy Phong kiếm.
Phàm Kiệt thấy vậy mới xông ra ngăn lại, nhưng ba mươi sáu chiêu Truy Phong kiếm từng nổi danh trên giang hồ của Phàm Kiệt vẫn không làm khó dễ được đối phương, chỉ qua hơn chục chiêu là đã thấy bại tướng. Bôn Ngưu Sơn Nhị Nghĩa Kim thị huynh đệ sợ thiếu

chủ sơ thất nên bất kể tiếng ỷ đông hiếp ít vội vàng rút kiếm vây công. Nhưng võ công của đạo nhân mù quá là cao siêu, với đôi tay không đối địch với ba tay kiếm khách lão vẫn dễ dàng chiếm thế thượng phong.
Phàm Kiệt quá nóng lòng thủ thắng, lại thấy phe nhà càng lúc càng kém thế nên mạo hiểm dụng đến sát chiêu "Kình phong chiết thảo" hòng vãn hồi thế trận, không ngờ đạo nhân mù chẳng những không bị bại mà còn phản kích một chiêu chí mạng.
Lại nói đạo nhân mù sau khi đón chưởng với Triển Bạch trong lòng không khỏi kinh hãi, chưởng lực của đối phương hùng hậu, mang khí thế của phật môn giáng ma chưởng, bình sinh lão mới gặp lần đầu. Triển Bạch cũng bị chưởng lực đối phương chấn động đến thất thần, phải một lát sau chàng mới hồi tỉnh lại, nhìn thấy Phàm Tố vẫn còn phủ phục dưới đất, sắc mặt nhợt nhạt, bên khóe miệng còn vết máu tươi, lại thấy đạo nhân mù đã bị Phàm Kiệt cùng Kim thị huynh đệ tiếp tục vây công nên vội ôm Phàm Tố lên nhằm chỗ tối băng đị. - Tiểu Tử ! Chạy đi đâu cho thoát !
Tiếng quát bất ngờ khiến Triển Bạch giật mình, tiếp đó đã thấy một bóng người như con ưng khổng lồ vọt lên không trung, một chiêu Phách không chưởng từ trên cao chụp xuống đầu chàng, khí thế kinh nhân.
Triển Bạch trong tay đang ôm một người, thấy thế công của đối phương quá uy mãnh, không dám nghinh chiến vội dùng thế "Thiên cân trụy", thân hình lập tức dừng lại, rơi xuống đất. Nhưng khi chàng còn chưa đứng vững thì đối phương chừng như đã đoán trước biến chiêu "Vân long hiện trảo" chụp xuống đầu chàng, chỉ phong xé gió sì sì trông rất ghê rợn.
Thân pháp chiêu thức của nhân vật này nhanh nhẹn dị thường lại ra tay rất tàn độc, trong phạm vi phương viên hai trượng. Triển Bạch dù có bản lãnh thông thiên cũng không sao tránh nổi, còn muốn phản đòn dĩ công vi thủ thì lại không làm được, vì chàng không muốn Phàm Tố phải mang thêm thương tích. Chỉ một thoáng ngần ngừ đó chỉ phong của đối phương đã áp xuống tới nơi, da thịt như muốn rách toét dưới kình phong.
Ngay trong lúc thế như nghìn cân treo sợi tóc ấy bỗng có một bóng người từ đàng xa phóng tới như điện xẹt, trong không trung hai bóng người giao nhau, "bốp !" một tiếng nho nhỏ, hai hóng người dội ra rơi nhanh xuống đất - Lôi Chấn Viễn !
Một trong hai người đó là một lão nhân đầu hói cụt một tay, vừa đáp xuống đất lão đã gầm lên, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống người

kia, một quái nhân đầu tóc bù xù, gằn giọng tiếp:
- Ngươi quả là đồ ...
Quái nhân đầu tóc bù xù, Lôi Chấn Viễn quát lớn ngắt lời:
- Tư Mã Kính ! Không được hồ đồ ! Ngươi cũng biết Lôi mỗ là hạng người nào.
Triển Bạch thấy Lôi đại phúc xuất hiện kịp thời cứu nguy lòng mừng rỡ, nhưng khi nghe lão nhân một tay đầu trọc này là một nhân vật hai mươi năm trước giang hồ nghe danh tán đởm "Truy hồn linh" Tư Mã Kính thì không khỏi rùng mình.
Truy hồn linh Tư Mã Kính vốn là một ma đầu nổi danh cả vùng Tây Bắc cùng "Độc cước Phi Ma" Lý Cử hợp thành Tái Ngoại song tàn. Tái ngoại song tàn võ công cao thâm mạc trắc, hành sự quái dị, thủ đoạn tàn độc, giang hồ đạo thượng bất kể chính tà hễ gây sự với chúng thì sẽ không có ngày yên, nhất định chúng phải tàn cùng sát tận mới nghe. Chính vì vậy mà giang hồ hắc bạch tránh Tái Ngoại song tàn như tránh tà.
Không ngờ ngày hôm nay lão lại về dưới trướng của Trích Tinh Thủ.
Tư Mã Kính cười lạnh:
- Nói vậy tại sao ngươi lại ngăn cản ta truy bắt đào phạm ?
- Tư Mã huynh nói sai rồi, thiếu niên này là vãn bối của Lôi mỗ, nào phải là đào phạm của bản trang.
Tư Mã Kính cười lạnh:
- Tên tiểu tứ này do Trang chủ và ta đích thân bắt về còn giả được hay sao ?
Ngươi đúng là đồ phản phúc !
- Câm miệng !
Lôi Chấn Viễn quát lớn, tóc như muốn dựng ngược cả lên, mục quang như điện quét nhìn Tư Mã Kính:
- Cho dù Lôi Chấn Viễn này có lòng phản phúc thì cũng không cần lão trọc ngươi nhiều lời !
Kẻ không tóc vốn không ưa người chê mình trọc đầu, Tư Mà Kính nghiến răng ken két nói:
- Lôi chó diên ! Người khác ngán ngươi chứ Tư Mã Kính này không ngán đâu. Hừ, đừng tưởng bảy mươi hai đường Thiên Phật chưởng của ngươi là thiên hạ vô địch ? Dưới mắt ta thì chẳng đáng một xu !
Lôi Chân Viễn song chướng đặt trước ngực, cười lạnh đáp:
- Vậy thì ngươi cứ thử xem !
- Được ! Ngày hôm nay ta thử lãnh giáo tuyệt học Thiên Phật chưởng của Lôi chó điên ngươi coi có gì ghê gớm.
Dứt lời độc chưởng vươn ra, thân hình như cơn lốc xoay tròn vút lên

cao nhắm đầu Lôi Chấn Viễn bổ xuống. Kình phong xé gió vù vù, khí thế di sơn phá thạch, chưởng lực kinh nhân.
Lôi Chấn Viễn miệng tươi cười hai chân trụ thế vững như bàn thạch ra vẻ không coi chưởng lực của Tư Mã Kính vào đâu cả. Chờ khi chưởng phong của Tư Mã Kính sắp chụp xuống bỗng đột ngột biến chưởng thành trảo, năm ngón tay như móc sắc chụp vào mấy nơi yếu huyệt trước ngực Lôi Chấn Viễn.
Triển Bạch đứng bên ngoài không khỏi lo cho Lôi đại thúc, không ngờ lão nhân đầu hói này chỉ còn có một cánh tay lại có thể xuất chiêu nhanh mạnh, hiểm ác lại biến hóa thần kỳ như vậy.
Lôi Chấn Viễn ngược lại vẫn bình tỉnh như không, vẫn lập chưởng chờ đợi, mãi đến lúc trảo ảnh đã đến trước ngực thân hình lão như ảo ảnh, chợt tan biến rồi tụ lại, khi thân ảnh dừng lại thì đã ở bên ngoài vùng chưởng ảnh, đồng thời hữu chưởng chém xéo vào "Phong Phú một trọng huyệt sau gáy của Tư Mã Kính, tả cước nhanh như chớp đá vào hạ bàn đối phương một chiêu hai thức ảo diệu tuyệt luân.
Triển Bạch lần đầu tiên được nhìn thấy cao thủ tương đấu, Lôi đại thúc kiến chiêu chiết chiêu, trong đầu chợt bừng lên những tia sáng ...
Tư Mã Kính dù sao cũng là tay lão luyện giang hồ, lâm nguy bất loạn, chỉ thấy thân hình lão khẽ co lại rồi bung ra, thân hình tà tà đáp ra xa hai trượng tránh khỏi một chưởng một cước của Lôi Chấn Viên, vừa dừng chân song mục lão đã đỏ rực như hai cục than hồng. điểm chân xông lên lần thứ hai.
Hai bóng người xoắn lấy nhau thoắt hợp thoắt phân, thân pháp chiêu thức đều kỳ ảo khôn lường. Triển Bạch nhìn đến xuất thần quên cả việc cứu người, đào tẩu cũng quên bén, hai mắt mở to trừng trừng nhìn hai người giao đấu, ghi nhớ từng chiêu từng thức cũng như cách thức giải phá các thế công của đối phương.
Người ta có câu, nhìn cao thủ giao dấu một trận hơn cả tòng sư học nghệ ba năm.
Trần Bạch thân mang phụ cừu, lòng say mê luyện võ công, ngặt chưa gặp được minh sư, những điều chàng học được chẳng qua là những chiêu thức tầm thường nhiều lắm cũng chỉ đủ để luyện gân luyện cốt mà thôi. May mắn mấy ngày trước đây được Lôi Chân Viễn truyền thụ cho tuyệt học trong " Tỏa cốt tỏa hồn thiên phật quyển", đã luyện được phép thổ nạp luyện nội công chính tông, qua trận đấu với Âm Ma đoạt hồn tiêu pháp của Chương Sĩ Bằng, lại bị một chưởng của Lăng Phong công tử vô tình làm đã thông kỳ kinh bát mạch, khí

huyết lưu thông, thông suốt, từ nay công lực của chàng sẽ thăng tiến qua mỗi lần vận khí hành công cho đến khi đạt thành kim cang bật hoại. Tuy vậy đối với việc xử dụng chiêu thức kỳ ảo, vận dụng thời cơ, ứng biến trong từng trường hợp thì chàng vẫn chưa có được chút khái niệm gì.
Ngay lúc đó thì được mục kích trận kịch chiến giữa Lôi Chấn Viễn và Tư Mã Kính, hai người này đều là những nhân vật hàng đầu võ lâm đương thời, được liệt vào thập đại cao thủ của Mộ Dung sơn trang. Ngày thường vốn được Mộ Dung Hàm rất trọng vọng, tuy nhiên trong lòng mỗi người không ai phục ai, có điều hai người thân phận rất cao nên không có cớ gì thì không thể giao thủ với nhau được.
Nay được dịp này người nào cũng giở hết bình sinh tuyệt học ra để hòng hạ được đối phương. Và đó cũng là diễm phúc của Triển Bạch vậy !
Triển Bạch đang lúc nhìn đến xuất thần nhập tâm từng chiêu từng thức, từng cách thức giải phá thế công đồng thời tận dụng từng thời cơ để phản công đối phương bỗng giật mình khi nghe Lôi đại thúc quát lớn:
- Tiểu tử to gan ! Còn đứng đó làm gì mà chưa chịu đi ?
Giật mình hồi tỉnh lại vừa bước đi được mấy bước bỗng thấy một bóng người hiện ra, lòng không khỏi kinh hãi thầm.
Xảy đâu bóng đen kêu lên khe khẽ:
- Bạch ca ca ! Theo muội muội.
Triển Bạch mừng rỡ nhận ra Uyển Nhi vội phóng bước đuổi theo.
Trải qua không biết bao nhiêu là lầu to gác nhỏ, qua không biết bao nhiêu lần cửa.
Cuối cùng dừng chân nơi một khoảng rừng vắng, ánh đèn đuốc, tiếng sát phạt đã bỏ tận ngoài xa, Uyển Nhi mới dừng bước, quay lại hỏi:
- Ngươi đang ôm người nào vậy ?
Triển Bạch cũng dừng chân vội đáp:
- Một bằng hữu vừa mới kết giao, tên là Phàm Tố ...
Triển Uyển Nhi nhíu mày:
- Họ Phàm ? Vậy hắn là đại cừu gia của nhà muội rồi. Để muội xem hắn là ai.
Vừa nói vừa bước tới nhanh như chớp chộp về phía Phàm Tố.
Triển Bạch nghe Uyển Nhi nói họ Phàm là đại cừu gia của nàng lại thấy Uyển Nhi xuất thủ nhanh như điện, trong khi Phàm Tố thọ thương vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh. Chàng với Phàm Tố tuy mới sơ kiến mà như đã thân thiết tự bao giờ, thấy Uyển Nhi giơ tay chộp

tới, sợ nàng đả thương Phàm Tố, nên vội vàng lách người tránh né. Nào ngờ thân thủ Uyển Nhi quá thần tốc nên mặc dù Triển Bạch đã nhanh chân tránh sang một bên nhưng trảo của Uyển Nhi vân chộp trúng chiếc võ sĩ cân trên đầu Phàm Tố Chiếc khăn vừa rơi xuống Triển Bạch cùng Uyển Nhi song song ủa lên một tiếng ngạc nhiên. Thì ra chiếc khăn rơi xuống, tóc Phàm Tố xõa ra, đến giờ mới nhận ra Phàm Tố là nữ nhân cải dạng nam trang.
Uyển Nhi hừ lạnh một tiếng, giọng lãnh đạm:.
- Hừ ! Thảo nào ngươi lại liều chết giải cứu cho thị !
Triển Bạch ngẩn người:
- Ta ... ta thật tình không biết Phàm Tố lại là nữ nhi ...
- Ngươi không cần giả bộ nữa !
Ghen ! Vốn là bản tính của nữ nhân, Uyển Nhi vốn là một thiếu nữ ngây thơ trong trắng. Nhưng đã là nữ nhân, đã vương vào đường tình ái thì khó tránh khỏi ghen tức khi thấy tình lang đang ôm một thiếu nữ trong lòng.
Lại nghe nàng lạnh lùng tiếp:
- Vậy giờ thì chắc là ngươi biết rồi ?
Ý nàng muốn nói giờ đã biết đối phương là nữ nhân thì lẽ ra Triển Bạch phải mau mau bỏ Phàm Tố xuống.
Nhưng Triển Bạch tuy to xác, nhưng tâm tính vẫn còn rất ngây thơ, chưa hiểu sự đời thì làm sao biết được tâm trí của nữ nhân ?
Chàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy đây chính là thạch động nơi Lôi đại thúc an trí cho chàng luyện công, liền lẩm bẩm:
- Nàng bị nội thương rất nặng, ta phải trị thương cho nàng.
Dứt lời, cứ ôm Phàm Tố như vậy đi về phía thạch động.
Triển Uyển Nhi thấy Triển Bạch tỏ vẻ quan tâm đến Phàm Tố như vậy, trong lòng càng thêm tức tối, giơ tay định ngăn chàng lại, nhưng không biết nghĩ sao lại buông tay xuống, trừng mắt nhìn Triển Bạch đi về phía thạch động, hai mắt bỗng dưng tràn lệ.
Nàng đứng ngẩn ra một lúc rồi giậm chân mấy cái òa khóc bỏ đi.
Triển Bạch vì quan tâm đến sự sinh tử của Phàm Tố nên thái độ của Uyển Nhi chàng cũng không lưu lý, thậm chí nàng bỏ đi khi nào chàng cũng không hay.
Đặt Phàm Tố lên chiếc giường đá, đưa tay sờ mũi thấy hơi thở yếu ớt, xem ra thương thế rất nguy kịch, Triển Bạch không còn nghĩ đến tỵ hiềm nam nữ nữa, việc cứu người là quan trọng. Trước tiên chàng dùng phương pháp xoa bóp để lục phủ ngũ tạng trở về nguyên vị. Sau đó mới đặt chưởng tâm lên "mệnh môn" huyệt của nàng bắt đầu thôi cung hoạt huyệt.

Tỏa cốt tỏa hồn Thiên Phật quyển không hổ với danh xưng thiên hạ đệ nhất kỳ thư, nội công được ghi chép trong đó quả là uy lực vô song.
Chỉ một lát sau, Phàm Tố đã phát ra tiếng rên nhè nhẹ, dần dần hồi tỉnh.
Triển Bạch lần đầu dụng công cứu thương cho người, công lực tiêu hao quá nhiều nên vừa hành công xong vội vàng lùi lại một chút để điều tức.
Phàm Tố tỉnh dậy mở mắt ra thì thấy một màn tối đen, không biết mình đang ở nơi nào. Nhắm mắt lại từ từ kiểm điểm sự việc diễn ra. Nàng cùng với ba vị ca ca lén phụ thân soái lãnh bọn môn khách đến tập kích Mộ Dung sơn trang để báo cừu cho mẫu thân. Nhưng vừa thâm nhập sơn trang, nàng đã gặp phải Trích Tinh thủ, bị bắt trói giam vào thạch lao, sau dó được bạn đồng lao cứu ra. Sau đó vì giải nguy cho nhị ca.
nên liều thân cùng lão đạo mù đối một chưởng. Trong ký ức của nàng thì hình như gã thiếu niên đồng lao đã cứu nàng ra, sau đó thì nàng mất hết tri giác. Thử duỗi chân tay thì thấy không còn đau đớn nữa, thương thế đã khỏi hẳn rồi. Nhưng ai đã trị thương ?
Bất kể là ai, điều cốt yếu là phải ra khỏi chỗ này để tìm lại ba vị sư ca rồi tính sau.
Vì nóng lòng muốn đi ngay lại thêm trong động tối đen nên Phàm Tố không nhìn thấy Triển Bạch đang ngồi điều tức ở ngay cạnh đó. Chờ khi Phàm Tố phát hiện thấy ánh sao ngoài cửa động lần ra thì Triển Bạch cũng điều tức xong, thấy Phàm Tố định bỏ đi, vội gọi với theo:
- Phàm huynh ! A ... không ... Phàm cô nương, cô nương định đi đâu ?
Trong động tối đen Phàm Tố bỗng nghe có tiếng người phát ra, không khỏi kinh hồn bạt vía, phóng một bước vọt ra bên ngoài cửa động.
Trên trời ánh sao đã thưa dần, phương đông chuyển sang màu trắng. xem ra đã sắp bình minh.
Triển Bạch cũng đứng dậy ra khỏi động, thấy Phàm Tố còn chưa bỏ đi mà vẫn còn đứng cách đó vài trượng, tóc mây khẽ bay bay trong gió nhìn Phàm Tố trong trang phục dạ hành bó sát người, càng thấy một vẻ mĩ miều nhưng không kém phần oai dũng.
Phàm Tố thấy Triển Bạch hơi lộ vẻ ngạc nhiên, lãnh đạm:
- Ồ thì ra là Triển huynh đã cứu giúp. Đa tạ !
Triển Bạch thấy nàng bỗng lạnh nhại hơi ngẩn người rồi đáp:
- Phàm ... Phàm cô nương thương thế vừa khỏi, không tiện đi lại

nhiều ...
Phàm Tố khẽ nhíu mày:
- Việc này không phiền Triển huynh lo lắng.
Dứt lời quay người bỏ đi.
Triển Bạch bước nhanh lên hai bước:
- Cô nương xin lưu bộ !
Phàm Tố quay ngoắc lại:
- Phải chăng Triển huynh có ân với ta, nên có yêu cầu gì ?
Triển Bạch ngẩn người, chàng đâu có làm gì đắc tội với nàng mà bỗng dưng nàng tỏ ra lạnh nhạt như vậy Ngay lúc đó thì từ vạt rừng xa xa xuất hiện ba bóng người.
Thân pháp của ba người này khá nhanh nhẹn thoắt cái đã đến trước mặt hai người. Cả ba đều mặc kình trang màu đen, ba thanh bảo kiếm tỏa hàn quang rợn người, đồng chỉ vào các yếu huyệt trước ngực Triển Bạch.
Triển Bạch quan sát ba người, tuổi tác vào khoảng từ hai mươi, ba mươi, người nào người nấy tuấn tú đĩnh đạt, ba đôi mắt như sáu hạt minh châu đang chăm chăm nhìn chàng, giữa đôi mày hiện rõ sát khí.
Triển Bạch nhận ra một trong ba người là người đã đấu với đạo sĩ mù đêm qua, vậy ra ba người này không phải là thủ hạ của Mộ Dung sơn trang.
Lại nghe Phàm Tố kêu lên:
- Đại ca ! Hắn không phải là tay chân của Mộ Dung sơn trang.
Một trong ba ngời quát khẽ:
- Tiểu tử ! Tại sao ngươi lại bắt cóc tiểu muội của ta ? Mau khai rõ để khỏi chết oan uổng !
Triển Bạch vừa nghe lửa giận bốc lên phừng phừng, mình đã hao tổn không biết bao nhiêu chân lực để cứu người. Không ngờ lại được báo đáp như vậy. Thấy ba kiếm khách này thị chúng hiếp cô càng làm cho Triển Bạch tức giận, nên chỉ ném một tia nhìn khinh bỉ về phía ba người không thèm nói một lời.
Tên nhỏ tuổi nhất lên tiếng:
- Đại ca, nhìn thấy chiếc áo trên người tên tiểu tử này cũng đủ biết hắn là nha trảo của kẻ thù rồi, còn ở đây đấu khẩu làm chi. Giết hắn xong rồi còn đi cho sớm.
Dứt lời kiếm đà nhằm ngực Triển Bạch thích tới.
Thì ra chiếc áo trên người Triển Bạch có thêu một con báo đốm đó là dấu hiệu của Mộ Dung sơn trang nên mới bị hiểu lầm như vậy.. Triển Bạch thấy trước ngực lành lạnh, vội vung tay gạt mạnh một cái.

"Xoạt !" chiếc áo chàng mặc trên người rách toạt một đường, mũi kiếm cũng làm sướt một đường da chảy máu, may mà chưa phạm sâu vào thịt.
Thiếu niên kiếm sĩ không ngờ đối phương có được một công lực hùng hậu đến như vậy chỉ thấy hổ khẩu tê tái, trường kiếm suýt chút nữa vuột khỏi tay rồi. Tức giận quát:
- Tiểu tử khá lắm ! Tiếp thiếu gia thêm một chiêu nữa.
Dứt lời trường kiếm quét ngang một đường "Bạt thảo tầm xà", mũi kiếm như phun ra một chùm hàn quang quét ngang hông Triển Bạch.
Lại nói Triển Bạch một chưởng gạt phăng thanh kiếm trước ngực, không dừng lại, song thủ tạt sang hai bên một chiêu "Bạt Vân kiến nhật" đánh gạt hai thanh kiếm hai bên. Hai kiếm sỉ hai bên không ngờ Triển Bạch dám dùng tay không đỡ gạt kiếm, trong lúc bất bị, bỗng thấy trước ngực có một luồng kình lực như núi áp tới, cả hai song song lùi lại hơn trượng.
Lúc này kiếm của thiếu niên kiếm sĩ cũng vừa quét tới, Triển Bạch vội vận đủ kình lực nhắm trường kiếm vỗ xuống một thế phách không chưởng, thuận đà một chiêu "Tiếu bộ liêu âm" phóng cước đá vào "Đan điền" huyệt của thiếu niên kiếm sĩ.
Thiếu niên kiếm sĩ ngã ngửa người ra sau mới tránh được một cước của Triển Bạch.
Triển Bạch đẩy lui được ba kiếm sĩ liền nhảy lùi về sau hơn trượng lạnh lùng:
- Các ngươi không có chút liêm sỉ ba thanh kiếm đi bức hiếp một người tay không !
Ba kiếm sĩ này vốn là danh gia kiếm thuật cả vùng Trấn Giang, nức tiếng giang hồ là Trấn Giang Phàm thị tam kiệt. Đêm nay thống lãnh môn khách đến Mộ Dung sơn trang tầm cừu, tuy phóng hóa đốt nhà, làm náo động cả sơn trang, nơi mà giang hồ coi như cấm địa, nhưng kết quả hơn hai mươi đệ nhất lưu cao thủ bị cao thủ của Mộ Dung trang sát thương gần hết. Thấy trời sắp sáng Phàm Thị tam kiệt mới ra hiệu thoái binh Lão nhị "Truy Phong kiếm" Phàm Kiệt nhìn thấy muội muội bị một thiếu niên mang đi, lập tức phi báo tới lão đại Tiết Tình kiếm Phàm Tuấn cùng lão tam Ma Vân kiếm Phàm Anh đến cánh rừng sau sơn trang tìm kiếm.
May sao vừa đến đây đã gặp Phàm Tố cùng Triển Bạch, cả ba dùng thế kiếm thần tốc bất thần chế ngự Triển Bạch dưới ba mũi kiếm, có điều cả ba không ngờ Triển Bạch lại có thể dễ dàng thoát khỏi vùng kềm chế như vậy.
Họ phàm cùng họ Mộ Dung vốn tình giao hảo, chỉ vì một hiểu lầm

nho nhỏ mà trở mặt với nhau. Phàm phu nhân cũng vì lẽ đó mà xấu hổ tự tận khiến hai nhà kết nên mối thâm cừu.Tuy Phàm đại gia có lòng hóa giải, định không nhắc đến chuyện này nữa, nhưng Phàm thiếu gia cùng Phàm tiểu thư lại không sao quên được, lúc nào cũng rắp tâm báo thù.
Gần đây Phàm lão gia có việc đi xa. Phàm Thị tam kiệt cùng muội muội soái lãnh môn khách tầm cừu, nhưng không ngờ thế địch quá mạnh, chẳng những báo không được cừu mà còn bị tổn thương thảm trọng.
Uất khí lúc đêm còn chưa tan nay lại bị Triển Bạch nhục mạ, cả ba đồng quát lên một tiếng, đồng tung người lên không trung, từ trên cao xuất chiêu, ba thanh kiếm như ba cầu vồng màu trắng đồng bổ xuống đầu Triển Bạch.
Triển Bạch hiện thời đã có được căn bản nội công rất tốt, chỉ cần rèn. luyện thêm một thời gian và được cao nhân chỉ điểm thì sẽ dễ dàng đạt được cảnh giới xuất thần nhập hóa. Nhưng hiện thời chàng một vì thiếu kinh nghiệm lâm địch nên dù có nội công cũng không sao vận dụng được. Xảy thấy ba thanh kiếm tới sát trên đầu, thoắt cái biến hóa thành muôn vàn chùm ngân quang tỏa xuống, nhất thời không biết nên xử trí ra sao.
Bỗng nghe có tiếng nữ nhân kêu lên:
- Tam vị ca ca, dừng tay !

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 14
Phàm Thị Tam Kiếm

Phàm Thị Tam Kiệt nghe muội muội kêu thất thanh, kiếm trong tay hơi chậm lại một chút.
Triển Bạch nhân cơ hội ngàn vàng đó, bặm môi vận đủ khí lực đẩy luôn hai chưởng "Phong đả khô hà", "Báo ẩn nam sơn". Trong lúc nguy cấp lại dụng hết toàn lực nên hai chưởng tuy tầm thường mà uy mãnh vô song.
Chỉ thấy kình phong như di sơn phá thạch mang theo sấm sét xông thẳng đến trước mặt Phàm Thị Tam Kiệt. Phàm Thị Tam Kiệt có nằm mơ cũng không ngờ nổi thiếu niên nhìn không ra gì này lại luyện được thứ chưởng lực ghê gớm như vậy, vội vàng vận công bảo hộ

tâm mạch thủ thế lùi lại.
Tiết Tình kiêm Phàm Tuấn trầm giọng quát:
- Tiểu tử khá lắm ! Thảo nào lại cuồng ngạo đến như vậy !
Ma Vân kiếm Phàm Anh cười lạnh tiếp:
- Nhưng tiểu tử ngươi muốn thoát khỏi tay Phàm Gia Tam Kiếm thì có mà nằm mộng.
Triển Bạch chưa kịp đáp lời thì Phàm Tố Loan, tiểu thư Phàm gia nguyên tên là Phàm Tố Loan, nhưng vì cải dạng nam trang nên không xưng danh với Triển Bạch, chỉ nói tên Phàm Tố, lúc này Phàm Tố Loan đã chạy lên đứng chắn giữa hai bên:
- Tam vị ca ca, hắn ... Triển thiếu hiệp đã cứu muội thoát khỏi đại lao nhà Mộ Dung, còn ... còn trị thương cho tiểu muội ...
Phàm Tố Loan tuy phận nhi nữ nhưng thường ngày tính tình cương ngạnh không thua kém nam nhi, không hiểu sao hôm nay bỗng dưng trở nên lúng túng như vậy.
Tiết Tình Kiếm Phàm Tuấn vốn người lãnh đạm vô tình, nhưng lại rất thương yêu muội muội, tuy trong lòng vẫn còn nóng giận gã thiếu niên vô danh tiểu tốt kia dám khinh thường Phàm thị Tam Kiệt nhưng cũng đành nể mặt muội muội mà tha cho gã một phen. Chỉ thấy Phàm Tuấn thu kiếm hậm hực nói:
- Chúng ta đi !
Tam Kiếm Nhất Loan kẻ trước người sau tung người phóng đi.
Triển Bạch nhìn theo bóng dáng bốn người dần dần khuất sau rặng cây không khỏi thở dài nghĩ thầm:
- Người đời sao lại vô lý đến như vậy, mình đã nhiệt tâm cứu người không ngờ lại chuốc lấy bực mình.
Nhưng khi nhìn lại dáng dịu dàng của Phàm Tố Loan lòng không khỏi bồi hồi xúc cảm, tự thân chàng cũng không hiểu vỉ sao lại như vậy, chỉ biết lúc còn ở trong thạch lao, chỉ vài lời trao đổi đã thấy như thân thiết. Giờ nàng đã bỏ đi lòng chàng như cảm thấy bị mất mát, trống vắng, cả những lời nói vô lễ cùng thái độ ngạo mạn của Phàm Thị Tam Kiệt chàng cũng không để tâm.
Lại nói Phàm Thị huynh muội vừa tiến vào rừng dã nghe một giọng nói lạnh lùng vang lên:
- Các ngươi tưởng có thể đi một cách dễ dàng như vậy sao ? Mộ Dung sơn trang không phải là nơi để cho người ngoài tự tiện đi về.
Thoắt cái đã thấy xuất hiện mấy chục người chặn đứng đường rút lui của Phàm Thị huynh muội.
Phàm Thị Tam Kiếm vội vàng rút soạt kiếm đứng thành hình chữ phẩm bảo vệ Phàm Tố Loan.

Triển Bạch phóng mắt nhìn qua thấy xuất hiện mấy chục người, đi đầu là Mộ Dung Hàm thì máu nóng lập tức dồn lên mặt. Tuy chàng không thể nói chắc Mộ Dung Hàm chính là hung thủ sát hại phụ thân, nhưng trước lúc lâm chung phụ thân chàng để lại một số di vật, trong đó có một mảnh vải được xé ra từ một vạt áo mà chất liệu vải rất đặc biệt, giống hệt như chất liệu của trường bào mà Mộ Dung Hàm mặc. Hiện thời có thể nói đây là đầu mối duy nhất dể truy tầm hung thủ giết chết phụ thân chàng.
Trong khi đó Mộ Dung Hàm đã giận dữ quát:
- Bọn tiểu tử cả gan ! Còn chưa chịu bỏ kiếm thúc thủ, không lẽ còn chờ bản trang chủ ra lệnh ?
Phàm Tuấn nghiến răng quát:
- Lão tặc ? Chớ có diệu võ dương oai ! Các ngươi chẳng qua cũng là đồ vô si ỷ đông hiếp ít mà thôi. Phàm Thị Tam Kiệt đã đến thì không sợ, các ngươi có bản lãnh gì cứ ra tay !
Mộ Dung Hàm không chút nóng giận trước những lời nói khích của Phàm Tuấn, chỉ cười nhạt nói:
- Tiểu tử ! Chết tới nơi mà còn lớn lối, nếu các ngươi thúc thủ chịu trói, bản trang chủ có thể niệm tình phụ thân các ngươi mà tha chết cho, bằng không thì ... hừ ! Nơi đây sẽ là nơi táng thân của các ngươi.
Nói mấy tiếng cuối cùng, giọng lão nghe dữ dội, cộng thêm song mục tóe hàn quang trông đầy sát khí.
Phàm Tuấn thấy thế địch quá mạnh cũng hơi nhụt chí, nhưng khi nghĩ tới tiên mẫu vì chịu nhục phải tự sát bất giác nộ khí xông thiên, quát:
- Chớ có phí lời, có bản lãnh cứ ra tay !
Mộ Dung Hàm mặt lạnh như băng, không nói thêm tiếng nào chỉ khẽ phất tay một cái, sau lưng lão đã có bốn, năm cao thủ bước ra khỏi hàng.
Thập đại cao thủ trong Mộ Dung sơn trang lúc còn trong giang hồ người nào cùng xưng bá nhất phương, cứ ngỡ mình ở trong Mộ Dung sơn trang thì không ai còn dám xâm phạm, nào ngờ không những có người dám xâm phạm mà còn phóng hỏa đốt nhà, làm náo loạn cả trang viện. Bởi vậy thập đại cao thủ quá nửa cho rằng đó là điều sỉ nhục lớn đối với oai danh họ.
Trong số những người bước ra đó Chương Sĩ Băng bước lên trước thi lễ trước mặt những người khác nói:
- Chư vị hiền đệ ! Đối phó với bọn tiểu bối này không cần phiền nhiều người, một mình lão ca đối phó đủ rồi.

Dứt lời lấy ống tiêu trong tay áo ra định xuất thủ.
Nhìn Chương Sĩ Bằng mặt tròn vành vạnh, không có râu trông lão bất quá cũng chỉ trên dưới bốn mươi vậy mà lại xưng "lão ca ca" trước những người khác, xem ra thuật trú xuân của lão rất đỗi cao minh.
Bỗng có một lão đạo mù bước ra nói:.
- Đoạt Hồn Tiêu pháp của Chương huynh nổi danh khắp thiên hạ, giết ruồi không đáng dùng đao mổ trâu, để bọn này cho lão phu giải quyết.
Nhưng lão dạo mù vừa dứt lời đã thấy Tư Mã Kính bước ra:
- Đạo huynh xin cứ nghỉ ngơi, để lão phu xuất trận cho.
Dứt lời độc tí (một cánh tay duy nhất) đã hoành ngang một chiêu "Hoành tảo thiên quân" quét về phía huynh muội Phàm Thị.
Truy Phong kiếm Phàm Kiệt múa kiếm thành bức tường sắt ngăn cản chưởng phong của Truy hồn linh Tư Mã Kính, trong khi đó Phàm Tuấn, Phàm Anh cũng hươ kiếm một trái một phải nhằm yếu huyệt đối phương thích tới. Phàm Tố Loan cũng không chịu đứng yên, bước xéo một bước múa chưởng tấn công.
Tam Kiến Nhất Loan phối hợp nhịp nhàng, kẻ công người thủ uy lực không phải tầm thường. Nguyên tam kiếm hợp với song chưởng thành "Hỗn Nguyên tam tài trận" vốn là trận pháp độc môn của Phàm gia.
Tư Mã Kính một trong Tái Ngoại song tàn, võ công cao thâm mà tính tình lại tàn độc. Về với Mộ Dung sơn trang bao lâu nay chưa từng lập được công tích gì, nay nhân dịp này hiển lộng thần uy trước mặt trang chủ lẽ nào lại chịu để kém thế. Nhưng ba kiếm một chưởng phối hợp tinh diệu mười qua một chiêu mà đã thấy kiếm khí lạnh toát bao bọc khắp người vội điểm chân một chiêu Thiết Bản Kiều đảo ngược vê phía sau hơn trượng mới ra khỏi tầm khống chế của "Hỗn Nguyên Tam Tài" trận.
Chỉ thấy lão nghiến răng quát một tiếng lấy trong ngực áo ra một chiếc chuông đồng, điểm chân xông lên.
Chiếc chuông đồng thoạt nhìn cũng chẳng có chi đặc biệt, cũng giống như chuông đồng của các thầy lang bán thuốc dạo, có điều miệng chuông hơi to hơn một chút. Nhưng một khi đã ở trong tay Tư Mã Kính thì lại hoàn toàn khác. Chuông dùng làm vũ khí, cán chuông bằng gỗ có thể dùng điểm huyệt, lại thêm tiếng kêu leng keng có tác dụng làm rối loạn thần trí đối phương, chính vì vậy mà lão có mỹ hiệu "Truy Hồn Linh".
Số đông cao thủ sau lưng Mộ Dung Hàm thấy Tư Mã Kính lấy

chuông đồng ra đã vội vàng lùi lại, xem thế cũng đủ biết chiếc chuông đồng không đơn giản chút này.
Phàm Tuấn nhìn thấy đối phương lấy chiếc chuông đồng ra, bất giác nghĩ tới một người, sắc mặt cũng theo đó trầm hẳn xuống.
Phàm Tố Loan thấy đối phương xông tới, ba vị ca ca vung kiếm chống đỡ nàng cũng phối hợp một chiêu Ngọc Điệp xuyên lâm, ngọc thủ xuyên qua rừng kiếm ảnh đẩy ra một chưởng.
Tư Mã Kính hú lên một tiếng dài, chuông đồng trong tay hoa lên một vòng, ánh kim quang loang loáng kèm theo ba tiếng keng ! Keng ! Keng ! Kiếm chuông chạm nhau tóé lửa lợp trời. Ba thanh kiếm lập tức bị chấn văng ra. Phàm Thị Tam Kiệt cũng thối lui bốn, năm bước mới đứng vững.
Nói thì chậm nhưng diễn tiến rất nhanh, ngay lúc ba thanh kiếm bị đánh vẹt ra.
Tư Mã Kính phát lên cười ha hả, hướng miệng chuông vê phía Phàm Tố Loan rung lên liên hồi.
Từng đợt từng đợt âm thanh như xé màng tai chụp xuống đầu Phàm Tố Loan.
Nàng bỗng cảm thấy tay chân vô lực, chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngã ngược về phía sau. Truy Hồn Linh của Tư Mã Kính quả nhiên lợi hại. chỉ một chiêu "Trước Hồn Đoạt Phách" đã phá tan Hỗn Nguyên Tam Tài trận của Phàm gia, thậm chí Phàm Tố Loan cũng sắp tán mạng dưới Truy Hồn Linh.
Bỗng có một tiếng quát lớn:
- Dừng tay !
"Choang !" một tiếng, Tư Mã Kính lộn mấy vòng rơi ra ngoài hơn hai trượng.
Trước mặt Phàm Tố Loan xuất hiện một thiếu niên dáng quê mùa cục mịch.
Không ít người nhìn thấy thiếu niên đã kêu lên kinh ngạc:
- Thì ra là hắn !
Thiếu niên quê mùa ấy không ai khác hơn là Triển Bạch.
Triển Bạch sinh ra vốn hiệp tâm nghĩa cốt, lẽ nào thấy chết mà không cứu huống hồ chàng lại có hảo cảm với Phàm Tố Loan. Thấy nguy tất cứu, chàng không còn nhớ gì đến thái độ vô lễ của Phàm Thị Tam Kiệt nữa, thấy Tư Mã Kính sắp hạ độc thủ với Phàm Tố Loan, vội quát một tiếng "dừng tay" đồng thời phi như bay tới vận đủ mười thành công lực vào song chưởng nhắm Truy Hồn Linh quét tới.
Tư Mã Kính thấy sắp đắc thủ tới nơi xảy thấy một luồng kình phong như vũ bão quét tới. Lão không còn tâm ý đâu để đả thương đối

phương nữa vội lộn người ra sau tránh né, nhưng mặc dù vậy Truy Hồn Linh cũng trúng phải kình phong của đối phương lão phát ra một tiếng kêu rợn người.
Tư Mã Kính vốn ngỡ là võ lâm cao thủ nào xuất hiện, nào ngờ chính là gã thiếu niên đã khiến lão cùng Lôi Chấn Viễn nảy sinh xung đột, bất giác nộ khí xung thiên quát:
- Tiểu tử ! Nghe nói ngươi là vãn bối của Lôi Chân Viễn, tại sao lại năm lần bảy lượt đối đầu với bổn trang ?
Triển Bạch liếc mắt nhìn khắp lượt không thấy có Lôi đại thúc ở đó. Chàng tuy bề ngoài chất phác cục mịch, nhưng bản chất lại rất thông minh, nghe khẩu khí của Tư Mã Kính, chàng đã nhận ra lão muốn giá họa cho Lôi đại thúc. Chàng không thiện việc ăn nói, nói dối lại càng không quen, nửa muốn phủ nhận không phải là hậu bối của Lôi đại thúc, nhưng Lôi đại thúc có ân trời bể với chàng, chàng không thể làm chuyện bất nghĩa như vậy được, còn nếu thừa nhận, Lôi đại thúc hiện là khách khanh trong Mộ Dung sơn trang, còn mình thì đã mấy lần ra mặt đối nghịch với Mộ Dung sơn trang, không khéo làm liên lụy đến Lôi đại thúc chứ chẳng không. Bởi vậy chàng ấp úng mãi nói chẳng nên lời.
Phàm Thị Tam Kiệt lúc này đứng vững được quay đầu nhìn lại thấy thiếu niên kia lại cứu muội muội một lần nữa, sắc diện không khỏi có chút hổ thẹn. Riêng Phàm Tố Loan đứng dậy thấy Triển Bạch hiện thân, chú mục nhìn chàng lòng tràn dâng một cảm xúc khó tả.
Mộ Dung Hàm quan sát Triển Bạch một chút chau mày lẩm bẩm những gì không ai biết.
Chương Sĩ Bằng tiến lên một bước tươi cười:
- Tiểu bằng hữu tài nghệ bất phàm, chẳng hay là môn hạ của ai ? Tên họ là chi ?
Triển Bạch chưa kịp đáp lời đã nghe tiếng quát lớn:
- Chương huynh hà tất phải phí lời ! Cứ trói tên tiểu tử này lại sợ gì sư phụ hắn không ra mặt !
Âm thanh chưa dứt đã thấy bóng người chớp động, thân hình còn đang trong không trung trảo đã vươn ra như móc sắt chộp về phía Triển Bạch.
Triển Bạch bỗng thấy bóng đen to lớn chụp xuống đầu mình. Trảo chưa tới mà chỉ phong nghe như muốn xẻ thịt banh da, biết đối phương võ công cao cường không dám đối chưởng chỉ lách sang một bước, tả thủ mượn thế quét ngang một chưởng.
Bóng người cười ha hả quát:
- Nằm xuống !

Thân hình hắn bỗng quay ngoắc một cái xẹt sang phải, một chiêu cầm nã thủ chộp lấy cổ tay trái Triển Bạch, Thân pháp huyền kỳ chiêu số biến hóa ảo diệu vô song.
Triển Bạch thất kinh thu chưởng lùi lại, bước ngang một bước lớn nhưng cổ tay trái cũng bị chỉ phong quét trúng, chỉ cảm thấy một luồng kình lạnh lướt qua. Một nửa thân hình nghe tê tái Triển Bạch thất kinh ngẩn mặt nhìn lên thì ra đối phương là một độc cước lão nhân, hai mắt ti hí trông tà ác vô song.
Độc cước lão nhân này chính là một trong Tái Ngoại song tàn "Độc Cước phi ma" Lý Cử. Lão ma này tính tình tàn bạo, quỷ kế đa đoan. Đứng sau lưng Mộ Dung Hàm nhìn thấy thiếu niên này tuổi nhỏ lại có thể luyện được công lực hơn người, nhưng lão đã nhận ra thiếu niên này ngoài công lực hùng hậu ra, không có được thủ pháp tân kỳ gì ? Bởi vậy lão nảy ra một kế, định dùng tuyệt kỹ "Truy Phong cầm nã thủ" để chế ngự chàng.
Lão quái vật đã nghĩ là làm trong lúc Chương Sĩ Bằng cùng Triển Bạch đối đáp lão bất thần xuất một chiêu "Kim bão lộ trảo" chụp xuống đầu Triển Bạch, đoán chác Triển Bạch sẽ tránh né đồng thời xuất chưởng phản công. Lão lại vận dụng tuyệt kỹ khinh công một chiêu lăng không hoán vị đồng thời xuất tiếp một chiêu "Phân Viên liệt hổ". Với ba tuyệt chiêu liên tiếp mười phân chắc chín lão đã có thể hạ được đối phương.
Nhưng thật không ngờ thiếu niên này coi bề ngoài chậm chạp nhưng phản ứng khá thần tốc tránh được hai thế công kỳ ảo của lão.
Lý Cử đã lỡ lớn lối, thấy đối phương nhẹ nhàng tránh được. Lão vừa giận vừa thẹn, không để đối phương kịp hoàn hồn liên tiếp ba chiêu "Ngự quan điểm nguyên".
"Đoạn cân tuyệt mạch". "Ngạ quỷ sưu hồn" vừa chưởng vừa chỉ tấn công liên tu bất tận.
Đừng thấy lão ma chỉ có một chân rồi tưởng lão chậm chạp mà lầm, nếu chậm chạp thì đã không có mỹ hiệu Độc Cước Phi Ma ! Đó là còn chưa kể cầm nã thủ của lão xuất thủ như dông như gió, liên hoàn bất tận.
Nhưng Cầm nã thủ pháp của lão có thể khiến cao thủ giang hồ nhìn mà ớn lạnh lại không hề làm khó dễ được thiếu niên cục mịch này. Quần hào quan chiến không khỏi kinh hãi thầm, bởi dưới lớp lớp chỉ chưởng liên tu bất tận của Lý Cử, chỉ thấy Triển Bạch chậm chạp xoay bên này trở bên kia, cứ thấy sắp bị thương dưới chưởng chỉ thì chỉ trong đường tơ kẻ tóc tránh được thế công. Nhưng nhìn cái dáng vẻ lúng ta lúng túng của chàng không ai có thể nói đó lại là một thứ

thân pháp kỳ ảo được.
Chỉ thấy đôi mắt Triển Bạch chăm chú nhìn Lý Cử, còn việc tránh thế phản đòn thì hình như không quan tâm cho lắm ! Nhìn một cách tổng thể tựa như hai sư đồ đang luyện võ. Đồ nhi thì quan sát sư phụ ra chiêu một cách xuất thần, còn sư phụ thì xuất chiêu tuy nhanh nhẹn tuyệt luân nhưng bao giờ cũng chừa một khoảng nhỏ để đồ nhi tránh né vậy ! Thật là một trận đấu hiếm thấy trong võ lâm.
Kỳ thực không chỉ những người bên ngoài kinh ngạc mà Lý Cử còn kinh ngạc gấp bội. Qua mười mấy chiêu lão vẫn không sao chạm đến được đối phương bất chấp lão gia tăng tốc độ kình lực đến cực điểm. Trong khi đó thì Triển Bạch sở dĩ có thể tránh được thế công của đối phương hoàn toàn nhờ vào phản ứng tự nhiên, nên không hiểu được điều kỳ ảo này. Đương nhiên ở đây có thể quy về công hiệu của võ công trong Thiên Phật Quyển.
Theo sự thăng tiến của nội công thì tai mắt chàng cũng linh mẫn hơn, lại thêm nội lực di chuyển thông suốt trong kỳ kinh bát mạch, ý động cộng sinh, hoàn toàn cử động theo ý nghĩ nên mới dễ dàng tránh được thế công của đối phương.
Nhưng chàng cũng không nhớ đến việc phải phản công đối phương, chỉ chăm chú nhìn cách thức ra đòn của Lý Cử mà thôi. Như vậy chàng vừa đấu vừa lén học được chiêu thức của đối phương. Trong khi đó thì Lý Cử không hề hay biết, cứ ra sức ra chiêu càng lúc càng nhanh, sát chiêu càng lúc càng nguỵ dị.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 15
Thần La Thiết Đảm

Quần hào có mặt ngày hôm nay phần lớn là cao thủ giang hồ đi Nam về Bắc, kiến văn quảng bác, nhưng hầu như chưa từng nhìn thấy một trận đấu như vầy. Ai nấy cũng đều xúm lại vừa xem vừa bàn tán, không ai còn nhớ đến tính chất sinh tử của trận đấu nữa.
Duy chỉ có một mình Tư Mã Kính là không bị thu hút vào trận đấu. Vốn chỉ bằng vào một chiêu "Tước hồn đoạt phách" thấy đã thủ thắng không ngờ bỗng đâu có tên tiểu tử tới phá bỉnh. Bây giờ đã có Lý Cử tiếp tay đối phó với tên tiểu tử ấy lão đâu chịu bỏ qua cơ hội để lập công trước Mộ Dung trang chủ.

Nghĩ xong bước tới trước mặt Phàm Thị huynh muội cười lạnh, nói:
- Bốn tên tiểu tử các ngươi còn chưa chịu trói ?
Vừa nói vừa rung chiếc chuông trong tay phát ra mấy tiếng leng keng chói tai.
Phàm thị Tam Kiệt thấy Tư Mã Kính lại đến vội vàng giơ cao kiếm thủ thế, riêng Phàm Tố Loan vẫn chú mục nhìn Triển Bạch.
Tư Mã Kính giơ cao Truy Hồn Linh quát lên một tiếng như sấm. Tam Kiệt đồng thất kinh lùi lại một bước tay cầm kiếm không tránh khỏi run run.
Tuy nhiên Tư Mã Kính chưa xuất chiêu, thấy chỉ mới hù dọa mà Tam Kiệt đã sợ hãi như vậy không khỏi đắc ý cười lên ha hả.
Tam Kiệt đồng biến sắc, vì dù sao Phàm thị tam kiệt cũng có chút hư danh trong gianh hồ nào chịu để đối phương hí lộng như vậy. Nhân lúc Tư Mã Kính còn đang cười ha hả, Phàm Tuấn bắt đầu ra hiệu, ba thanh kiếm đồng loạt nhắm các yếu huyệt Huyền cơ, Tam dương và Khí hải của Tư Mã Kính thích tới.
Phàm thị Tam Kiệt nổi danh nhờ vào Truy phong kiếm, kiếm pháp này sở trường ở chỗ thần tốc, đặc biệt khi được Phàm thị tam kiếm hợp công thì uy lực gia tăng bội phần - Tiểu tử muốn chết !
Tư Mã Kính quát lớn đồng thời co chân nghiêng người tránh được hai kiếm, dộc tí giơ cao Truy Hồn Linh vẽ một vòng tròn.
"Reng !" Lão nhị Phàm Kiệt sau một chiêu trực diện với Truy Hồn Linh bị chấn động thối lùi năm, sáu bước mới đứng vững được, đồng thời hổ khẩu cảm thấy tê buốt.
Tư Mã Kính phá lên cười ha hả tay rung Truy Hồn Linh xông theo bén gót đồng thời hươ chưởng từ trên cao đánh xuống Thiên linh cái Phàm Kiệt.
Lúc này Phàm Tố Loan nghe tiếng động quay lại, thấy nhị ca lâm nguy vội quát lên một tiếng bất kể sống chết ngọc chưởng giơ lên bổ vào lưng Tư Mã Kính.
Phàm Tuấn, Phàm Anh thấy lão nhị thất thế cũng vội vàng biến chiêu công về phía Tư Mã Kính để giải vây.
Tư Mã Kính không đổi thế vẫn giáng Truy Hồn Linh xuống. Phàm Kiệt rú lên một tiếng đau đớn, lăn ra xa.
May mà chàng đã kịp lách sang một bên nên Truy Hồn Linh chỉ trúng vào vai.
Keng ! Keng !
Tư Mã Kính sau khi đả thương Phàm Kiệt vẫn còn thì giờ hồi thủ đánh bạt hai thanh kiếm công đến sau lựng, tuy nhiên lão không kịp tránh một chưởng của Phàm Tố Loan, đành vận công vào lưng chịu

một chưởng.
"Bộp !" một tiếng, Phàm Tố Loan nghe tay tê tái như vừa đập vào tường sắt, ôm tay lùi lại một bước.
Trong khi đó Tư Mã Kính cũng chúi tới trước hai bước mới gượng lại được. Vừa dừng chân lão vừa giận vừa thẹn điểm chân phóng lên. Truy Hồn Linh trong tay hướng về Phàm Tố Loan rung liên hồi.
Phàm Tố Loan đánh trúng đối phương một chưởng nhưng cũng bị nội lực của đối phương làm chấn dộng lùi lại, chưa kịp biến thế thì đã thấy Truy Hồn Linh áp tới, từng lớp từng lớp sóng âm chiêu hồn lạc phách cứ ập tới khiến nàng choáng váng ...
- Tư Mã tiểu nhi ! Dám cả gan thị cường giết người ?
Tiếng nói từ đàng xa vọng lại, âm thanh không lớn nhưng rõ ràng từng tiếng từng tiếng một như xoáy vào tai Tư Mã Kính nghe nói thất kinh thu thế quay đầu nhìn lại ...
Bỗng đâu có một bóng người to lớn loạng choạng xông về phía Tư Mã Kính, lão vội vàng dùng Truy Hồn Linh đỡ lấy thân hình đối phương, khì nhìn lại thì chính là Lý Cử.
Lý Cử mặt mày nhợt nhạt, hơi thở nặng nề, xem ra đã bị nội thương không nhẹ.
Việc này khiến Tư Mã Kính kinh ngạc ngẩn người, không lẽ lão đã bị tên tiêu tử hỉ mũi còn chưa sạch ấy đả thương ?
Tư Mã Kính ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Triển Bạch đứng đó, song mục thần quang rỡ rỡ nhìn Lý Cử. Nhìn mục quang của Triển Bạch, Tư Mã Kính không khỏi kinh hãi đến nước này lão mới nhận ra thiếu niên coi không ra gì này có một nội công cực kỳ thâm hậu. Nhưng dù nói thế nào lão cũng không tin thiếu niên này lại có thể đả bại Độc Cước Phi Ma Lý Cử !
Nhưng sự thực "Độc Cước Phi Ma" Lý Cử đã bị Triển Bạch một chưởng đả thương.
Nguyên Triển Bạch lúc đầu vì đam mê chiêu thức tân kỳ của Truy Phong cầm nã thủ nên chỉ chăm chú quan sát chỗ biến hóa ảo diệu của chiêu thức mà quên cả phản công.
Trong khi đó Lý Cử công một lúc lâu không kiến hiệu, cuối cùng cũng nhận ra thâm ý của Triển Bạch.
Lão lập tức sáp gần Triển Bạch, một chiêu "khai môn kiến sơn", song chưởng phất tới trước mặt đối phương. Bởi chiêu thức của Lý Cử biến hóa thần tốc nên khi đánh gần rất khó đề phòng, Triển Bạch đảo người tránh đòn suýt chút nữa lãnh trọn một chưởng giữa mặt.
Nhưng chàng có biết đâu đó chỉ là hư chiêu, ngay trong lúc chàng đảo người lão ma cũng đảo người tả thủ nhanh như điện điểm vào

trọng huyệt Tàng huyết của Triển Bạch.
Triển Bạch thất kinh co cổ tránh chỉ ...
Lão ma Lý Cử cười lớn đắc ý hữu chưởng dựng lên như đao xẻ vào ngực Triển Bạch.
Không chỉ Lý Cử mà tất cả các cao thủ ở hiện trưởng đều có cùng nhận xét Triển Bạch vô phương tránh được chưởng này.
Triển Bạch điếng hồn thấy không còn đường nào tránh được nữa, song chưởng đề trước ngực đẩy ra, chính là một chiêu Phật Tổ Tham Thiền, được ghi trong Thiên Phật Quyển.
"Bình !" một tiếng chấn động không gian. Triển Bạch chỉ hơi đảo người, trong khi đó Lý Cử thối lui năm, sáu bước nhưng vì lão chỉ có một chân, nên không gượng đứng lại được, nếu không có Tư Mã Kính đỡ thì có lẽ lão đã nằm dài dưới đất rồi.
Trước mắt bao nhiêu là võ lâm cao thủ đặc biệt trước sự chứng kiến của Mộ Dung trang chủ, lão làm sao chịu được mối nhục này, bởi vậy lão gầm lên một tiếng định xông lên cùng tên tiểu tử liều chết một phen.
Nhưng Lý Cử đã bị Tư Mã Kính ôm chặt, lão ngạc nhiên quay nhìn Tư Mã Kính thì thấy Tư Mã Kính giương đôi mắt kinh hãi đến thất thần nhìn về phía xa xa. Lý Cử không tự chủ được quay nhìn theo, bất giác cũng ngẩn người, sát khí trên gương mặt tan biến hết thay vào đó là vẻ khiếp hãi.
Thì ra phía xa xa vừa xuất hiện một lão nhân bán lụa cỡng trên lưng một con la.
Lão nhân chừng như đã già lắm rồi, tóc mày, râu đều bạc trắng, thân hình gầy gò bé nhỏ, trên mặt hằn sâu các nếp nhăn chằn chịt, duy chỉ có song mục thần quang lấp lánh là không tỏ vẻ suy lão mà thôi.
Lão nhân mặc áo quần trắng muốt, cả giày vớ, và đuôi tóc nhỏ xíu sau gáy cũng trắng nốt.
Lão ngồi trên lưng la, sau lưng là mấy chục cuộn lụa được cột chặt vào lưng la.
Tay cầm chắc roi da quất liên tục vào mông để thúc nó đi cho nhanh.
Nhưng con la lại không chịu đi về phía trước, bốn vó chổng ngược về phía trước dường như không dám đi tới lão nhân thấy vậy càng sốt ruột, miệng không ngớt hò hét, tay liên tục ra roi.
Con la chẳng những không chịu đi mà còn rống cổ kêu vang dậy cả núi rừng.
Lão nhân bực mình mắng:
- Súc sinh ! Ngươi thấy người đông rồi sợ phải không ? Nhưng ta lại có việc gấp không thể để trể mãi.

Dứt lời lại ra sức quất roi da vào mông la.
Lão nhân bán lụa này vừa xuất hiện, khiến Tái Ngoại song tàn thất kinh hồn vía.
Tư Mã Kính không tự chủ được đưa cánh tay độc nhất lên lau mồ hôi trán, nói thầm:
- Thảo nào lại nghe giọng nói quen như vậy ! Không ngờ lại gặp lão ở đây ...
Lý Cư ư cũng run run nghĩ thầm:
“Thế là hết ! Không ngờ Độc Cước Phi Ma này có thù mà không trả được ...” Không những chỉ có Tái Ngoại song tàn lộ vẻ kinh hãi, cả Mộ Dung Hàm, thân phận cao quý, gia chủ của đệ nhất hào môn, nhìn thấy lão nhân bán lụa đột ngột xuất hiện cũng không khỏi biến sắc. Đó đúng là quái sự khiến người ta không sao hiểu nổi.
Triển Bạch lấy làm kỳ nghĩ thầm:
"Lão nhân bán lụa này từ khi mình đi áp tiêu tới giờ đã đụng mặt mấy lần, mà lão bán lụa sao cứ xuất hiện ở những nơi có nhân vật giang hồ tụ tập, hình như không phải chuyên tâm buôn bán".
Trong lúc đó thì con la bỗng dưng tung vó cứ nhắm phía người của Mộ Dung sơn trang xông tới.
- Ái chà ! Ái chà !
Lão nhân lộ nét kinh hoàng, tay níu chặt dây cương, miệng la lớn:
- Chư vị hương thân hào sĩ, giúp dùm già này ! ái chà ! Không xong rồi ? Kéo nó lại dùm ! Ái ...
Lão vừa kêu la, tay chân vừa hươ lia lịa tựa như sắp ngã xuống đất tới nơi.
Con la đã không chịu đi thì thôi, đến khi đi thì nhanh khôn tả, mười máy trượng ngoài thoắt cái đã đến nơi, đám cao thủ nhà Mộ Dung không ai dám ngăn cản vội vàng tránh ra hai bên.
Lão nhân vẫn kêu la không ngớt:
- Ái ! Cứu ! Cứu ! Sao các ngươi không cứu ? Thấy chết mà không cứu sao ? Thời buổi này người ta không ai biết giúp người già cả yếu đuối.
Thân hình lão đã tuột xuống đến hông con la, xem ra sắp rơi luôn xuống đất.
Mộ Dung Hàm đột ngột bước lên mấy bước vòng tay thi lễ:
- Lão tiền bối chắc là Thần La thiết đảm Đổng tiền bối. Vãn bối Mộ Dung Hàm bái kiến tiền bối.
Nhìn thấy Mộ Dung Hàm lão nhân bỗng toét miệng cười, kể cũng lạ con la đang lúc kinh hoàng như vậy bỗng nhiên dừng lại không chạy nữa.

Mấy lời của Mộ Dung Hàm khiến quần hùng không khỏi thất sắc. Thì ra lão nhân này chính là Thần La Thiết Đảm Đổng Thiên Lý. Một nhân vật mà bốn, năm mươi năm trước giang hồ nghe danh vỡ mật. Những truyền ngôn về lão mang đậm sắc thái truyền kỳ, nhưng gần bốn mươi năm nay ít nghe nói có người nhìn thấy lão.
Nghe đâu Tái Ngoại song tàn kẻ mất một tay người mất một chân chính là kiệt tác của lão. Tái Ngoại song tàn sau khi bị lão phế mất một tay một chán có về khóc lóc kể lể với sư môn, nhờ sư phụ trả thù. Sư phụ của Tái Ngoại song tàn biết là bằng vào sức của hai người thì chưa đủ để đối phó với Thần La thiết đảm nên đã liên kết với mấy tay cao thủ trong hắc đạo, hẹn Thần La Thiết Đảm tỉ thí. Giang hồ hắc bạch nghe tin thảy đều kéo đến mục kích.
Nhưng cả sư phụ của Lý Cử và Tư Mã Kính cả mười mấy tay cao thủ hắc đạo đều bị bại dưới sáu mươi bốn chiêu Kỳ Hình chưởng và ba hạt Thiết Đảm của lão. Không một ai chống nổi qua mươi chiêu. Từ đó oai danh của Thần La Thiết Đảm vang dội khắp giang hồ. Nay nhân vật như trong thần thoại lại xuất hiện ở đây thì hỏi quần hào không kinh hãi sao được ?
Lão nhân bán lụa nhìn Mộ Dung Hàm cười lớn nói:
- Ngươi nhận lầm người rồi. Đâu phải cứ thấy lão khiếu cưỡi la rồi cho là "Thần la", lão khiếu càng không có Thiết Đảm. Ha ha ha, lão khiếu là "Đậu phụ đảm", sợ nhận là thấy người ta đánh nhau.
Dứt lời lão nhân thúc la đến gần Phàm thị huynh muội, lúc này Phàm Tuấn, Phàm Anh cùng Phàm Tố Loan đang ra sức cứu chữa cho Phàm Kiệt.
Lão nhân ngồi trên lưng la nhìn Phàm Tuấn nhăn mặt hỏi:
- Các ngươi thấy có đáng sợ không ? Hễ có đánh nhau là có thương vong.
Dừng lại lào nhìn quanh hỏi:
- Ai động thủ đả thương người ?
Tái Ngoại song tàn vốn cao ngạo trong mắt không có ai vậy mà giờ đây mặt mày xám ngoét chẳng dám thừa nhận cũng không dám phủ nhận.
Lão nhân lại nhìn sang Triển Bạch, tươi cười.
Triển Bạch không hiểu sao lần nào gặp mình lão nhân bán lụa này cũng cười cười như vậy.
Lại nghe lão nhân hắng giọng:
- Tiểu ca ! Ta với ngươi xem ra rất có duyên với nhau !
Dứt lời lão bước xuống la, đi đến bên Phàm Kiệt chỉ vào vết thương trên vai Phàm Kiệt nói:

- Thiên Phong huyệt bị tổn thương, nếu không mau trị sẽ bị bán thân bất toại.
Phàm Tuấn đang mệt bở hơi tai, nãy giờ chàng dùng thủ pháp Thôi Cung hoạt huyệt mà vẫn không giải nổi huyệt đạo bị ngưng trệ của nhị đệ, đang nóng lòng không biết phải làm sao bỗng thấy lão nhân chỉ một cái, một luồng âm kình lướt nhẹ qua.
Phàm Tuấn bỗng tỉnh ngộ, thì ra lão nhân đã dùng "Lăng không phất huyệt" thủ pháp để giải huyệt cho nhị đệ, lòng không khỏi cảm kích.
Chưa kịp lên tiếng tạ Ơn thì thấy Phàm Kiệt đã rên lên một tiếng mở mắt ra.
Trong khi đó Triển Bạch thấy lão nhân bước xuống la để lộ ra một thanh kiếm treo bên yên mà lúc nãy bị trường bào của lão che khuất.
Khi thanh kiếm lọt vào mắt Triển Bạch bỗng thấy máu nóng dồn lên mặt.
Thì ra thanh kiếm đó chính là thanh "Vô tình bích kiếm", di vật của tiên phụ chàng mà mấy hôm trước đã bị người cướp mất trên tay An Lạc công tử.
Nhận ra bảo kiếm của mình Triển Bạch quát lớn một tiếng, nhanh như chớp phóng về phía con la. Nhưng con la nhìn bề ngoài nhỏ thó ốm yếu kỳ thực lại là một linh vật thấy có người xông tới, nó nhanh như điện tung vó chạy đến nấp sau lưng lão nhân.
Triển Bạch chộp một cái vào khoảng không, khi nhìn lại đã thấy con la ở sau lưng lão nhân, vội chỉ thanh kiếm:
- Lão tiền bối, thanh kiếm của vãn bối sao lại ở trong tay tiền bối như vậy ?
Lão nhân ngỡ ngàng nhìn Triển Bạch:
- Tiểu ca, thanh kiếm này của ta, ngươi ... ngươi ...
Triển Bạch nổi giận quát:
- Thì ra ngươi cứ theo sát ta là chính vì thanh bảo kiếm này !
Dứt lời hươ chưởng nhằm lão nhân đánh tới.
Lão nhân ôm đầu la oai oái nhảy lên lưng la ra roi. Con la tung vó chạy như bay.
Triển Bạch một chưởng đánh vào khoảng không, sợ để lão nhân chạy thoát thì không biết đi đâu để tìm lão, vội vận hết công lực vận dụng "bát bộ cản thiền" thân pháp, thân hình phóng một cái theo sau gót, đồng thời nhằm hậu tâm lão nhân phóng một chưởng.
Lão nhân lại kêu lên oai oải, nằm rạp xuống mình la tránh chưởng đồng thời ra sức quất roi như mưa bấc vào mông la để giục nó chạy cho nhanh.
Triển Bạch lại một chưởng đánh hụt chân vẫn tiếp tục đuổi theo

miệng quát lớn:
- Lão già thối tha kia ! Nếu không chịu trả kiếm thì dù ngươi có chạy lên trời, thiếu gia cũng đuổi theo.
Lão nhân ôm đầu kêu lớn:
- Các vị hương thân mau cản hắn lại giùm lão khiếu, nếu không hắn giết lão khiếu mất. Cứu ! Cứu !
Triển Bạch giận cành hông, vừa ráng sức đuổi theo vừa phóng chưởng hầu đả thương lão già để lấy lại kiếm.
Nhưng kỳ lạ thay, lão nhân cứ nghiêng ngã trên lưng la mà chàng không sao đánh trúng được lão. Cứ như vậy kẻ trước người sau thoắt cái đã biến mất trong rừng.
Cao thủ của Mộ Dung sơn trang nhiều người tính đuổi theo, nhưng đều bị Mộ Dung Hàm cản lại.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 16
Tử Thi Quái Nhân

Triển Bạch cứ đuổi theo sau lão nhân cưỡi la được gần năm mươi dặm đường, đến một cánh rừng tòng rậm rạp thì lão nhân cùng con la biến mất không để lại vết tích gì, tựa như tan biến vào không khí vậy. Điều quái lạ là lão nhân cùng con la biến mất nhưng Vô Tình bích kiếm lại được treo lơ lửng trên cành thông.
Triển Bạch cơ hồ không tin vào mắt mình nữa, thiên hạ làm gì có chuyện quái lại như vậy. Nhưng sự thực hiển hiện trước mắt nào phải là mộng.
Ngẩn mặt nhìn lên, thanh kiếm được treo cao có đến bốn trượng. Nhớ lại hôm trước Phí Nhất Đồng giật lấy chiếc túi vải của chàng, treo trên cao chừng ba trượng nhưng lúc ấy chàng không sao nhảy lên để lấy được. Nhưng lần này Triển Bạch không cần nghĩ ngợ nhiều, đề khí phóng một cái quá bốn trượng, giơ tay chộp lấy thanh kiếm, sau đó đáp xuống.
- Hảo thân pháp !
Triển Bạch nóng lòng lấy lại kiếm, vốn không để ý rằng đề tung thuật của mình vượt xa lúc trước. Chừng nghe có người khen mới giật mình nhìn lại, đồng thời rút kiếm phòng thân.
Chờ khi định thần nhìn kỹ người vừa lên tiếng, chàng không khỏi

rùng mình ớn lạnh.
Thì ra cách chàng không đầy hai trượng xuất hiện hai quái nhân, mình mặc vải thô trắng toát, lưng cột dây rơm, tóc xõa quá vai, sắc mặt trắng nhợt như tử thi, lại không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, trông không khác gì hai cỗ tử thi.
Dù giữa ban ngày ban mặt, nhưng vì rừng rậm vốn âm u, đột ngột xuất hiện hai cỗ tử thi biết nói như vậy khiến Triển Bạch không khỏi nổi gai óc rùng mình. Đặc biệt là hai quái nhân này từ sắc diện, thân hình, y phục thảy đều giống hệt nhau không một điểm dị biệt nào dù là nhỏ nhất. Càng khiến cảm giác thần bí gia tăng gấp bội.
Một trong hai quái nhân nhìn thần thái kinh hoàng của Triển Bạch liền toét miệng cười. Có điều hắn không cười còn khá, nụ cười của hắn càng khiến người ta rợn người. Nói là cười kỳ thực hắn chỉ nhếch mép để lộ hai hàm răng trắng ởn, còn cả khuôn mặt không một chút biến đổi.
Tên còn lại giơ tay ra, cất giọng âm u nói:
- Đưa đây ?
Triển Bạch thoái lui một bước vận công phòng bị, trầm tĩnh nói:
- Tại hạ cùng hai vị vốn không quen biết, không biết hai vị muốn tại hạ phải đưa vật gì cho hai vị ?
Hai quái nhân đồng bật cười khanh khách, giọng cười nghe âm âm như ma trêu quỉ hờn.
Triển Bạch khẽ rùng mình, lại nghe một trong hai tên lên tiếng:
- Thứ nhất là đưa kiếm đây !
Tên thứ hai tiếp luôn:
- Thứ hai là đưa mạng đây ! Có điều ngươi muốn đưa cái nào trước cũng được.
Khẩu khí cực kỳ cao ngạo nghe xong cảm giác ớn lạnh trong người Triển Bạch liền biến mất, thay vào đo là nộ khí. Chàng cười lạnh nói:
- Hừ ! Hai ngươi thật ngông cuồng ! Mau báo danh tánh, kiếm của Triển Bạch không giết kẻ vô danh ?
Hai quái nhân nghe chàng báo danh tánh quay nhìn nhau một cái, rồi đồng thanh hỏi:
- Ngươi cũng họ Triển ?
Triển Bạch ưỡn ngực nói:
- Danh tánh là thứ không thể giả được, không lẽ hai ngươi dùng tên họ giả hay sao mà không dám nói ?
Không ngờ lời nói của chàng như chạm phải nỗi đau tiềm ẩn của hai người, chỉ nghe một trong hai người quát:
- Ta là Hoạt Tử Nhân (người chết còn sống) !

Người kia tiếp luôn:
- Ta là Tự Hoạt Nhân. (người sống đã chết) !
Xong cả hai đồng thanh:
- Hai ta là kẻ không tên không họ, nhưng hễ danh hiệu đã nói ra thì cũng là lúc ngươi sắp chết rồi đó !
Dứt lời cả hai đồng vươn trảo mỗi người một bên công tới.
Triển Bạch siết chặt đốc kiếm, gạt đỡ tả hữu, sử luôn năm, sáu kiếm liên hoàn mới tạm đẩy lui được hai quái nhân.
Thời gian gần đây,Triển Bạch liên tiếp gặp những võ lâm cao thủ, nhưng không ai có được những chiêu thức cổ quái như hai quái nhân này.
Chiêu thức xuất ra thấy vô cùng chậm chạp nhưng thoắt cái lại như điện xẹt tới bên mình. Cứ đối phương công một thế, Triển Bạch phải sử luôn ba, bốn thức mới ngăn cản được.
Triển Bạch lúc này không còn trấn tỉnh được như lúc đối mặt với Độc cước phi ma Lý Cử nữa. Bởi chiêu thức của Lý Cử tuy nhanh, nhưng còn có thể theo thế mà đoán tốc độ, bộ vị. Còn hai quái nhân này xuất chiêu hoàn toàn không giống với qui luật chung của võ học.
Võ công của Triển Bạch vốn rất hỗn tạp, mười năm đầu chàng khổ luyện toàn những thứ võ công tầm thường. Gần đây được luyện chính tông tâm pháp trong Thiên Phật Quyển, nội công đại tiến, nhưng nói về võ công chiêu số thì còn kém. Sau nữa nhờ giao đấu với mấy tay đại cao thủ, nhờ vào tư chất mẫn tiệp nên mới ngộ được vài ba chiêu thức. Nay lại gặp phải hai tay quái nhân dụng toàn quái chiêu thì làm sao chống cự nổi ? Bởi vậy giao đấu chưa được chục hiệp đã bị rơi vào thế hạ phong.
Bốn phương tám hướng đều thấy chưởng chỉ phong vây kín. Kình phong vừa chạm vào người đã thấy tê buốt.
Triển Bạch càng đấu càng kinh hãi, vội múa kiếm tạo thành một bức tường kiếm quang bảo vệ các nơi yếu huyệt.
Kiếm pháp của Triển Bạch tuy thuộc vào loại tầm thường, nhưng được cái nội lực chàng hùng hậu, kiếm lại. là Vô tình bích kiếm nên uy lực cũng khá kinh nhân.
Hai quái nhân cũng kinh hãi không kém Triển Bạch, xưa nay hai người liên thủ hiếm ai có thể chống đỡ nổi quá mười chiêu Thái Cực Lưỡng Nghi ly hồn chưởng của hai lão. Vậy mà một tên tiểu tốt không ra gì này lại có thể giao đấu chục hiệp mà chưa bại.
Lại thêm năm, sáu chiêu nữa qua đi.
Hoạt Tử Nhân tính trầm tĩnh, vẫn cứ từng chiêu từng chiêu một chậm rãi ra đòn.

Nhưng Tử Hoạt Nhân tính nóng nảy, thấy đã lâu mà không hạ được đối phương, tức giận gầm lên một tiếng, tả chưởng quét ngang một đường, hữu chưởng dựng đứng chém thẳng tới, một chiêu "âm dương dị lộ" công vào mấy nơi yếu huyệt trước mặt Triển Bạch.
Triển Bạch vốn đã bị hai quái nhân vây khốn đến tối tăm mặt mũi không còn phân biệt chiêu thức của đối phương từ đâu tới, đánh vào đâu. Chỉ cố sức huy động trường kiếm loang loáng không mong gì đả thương đối thủ, chỉ momg tự vệ mà thôi, nào hay biết đối phương đã xuất sát chiêu.
Nhưng Hoạt Tử Nhân bỗng phát hiện chùm tua nơi chuôi kiếm của Triển Bạch có treo một vật bỗng chấn động tâm hồn, vội vàng xuất chiêu ngăn cản sát chiêu của Tử Hoạt Nhân, đồng thời nhanh như chớp chộp lấy vật treo ở chuôi kiếm rồi tung người lùi lại.
Tử Hoạt Nhân tuy không hiểu dụng ý của Hoạt Tử Nhân, nhưng hai người xuất chiêu xưa nay đồng tiến đồng thoái. Thấy Hoạt Tử Nhân thoái lui hắn cũng cố dằn lòng lui lại.
Triển Bạch thấy áp lực bỗng biến mất, các bóng trắng xung quanh cũng không còn, liền thu thế hoành kiếm chờ đợi.
Thì ra vật treo dưới chuôi kiếm của Triển Bạch là một túi lụa nhỏ.
Hoạt Tử Nhân mở chiếc túi ra, lôi từ bên trong ra một mảnh vải lụa không giống lụa, tơ không giông tơ, như được xé ra từ vạt áo.
Triển Bạch nhìn thấy mảnh vải, bất chợt máu nóng dồn lên mặt. Đó chính là di vật của tiên phụ lần trước đã bị Phí Nhất Đồng vứt đi, không biết sao lại ở trong tay đối phương. Bởi lúc nãy chàng không để ý tới túi vải này được treo ở nơi chuôi kiếm, lại cũng không hay biết Hoạt Tử Nhân giật lấy từ trên kiếm của chàng.
Triển Bạch song mục ngầu đỏ quát:
- Làm sao ngươi lại có vật đó ? Trả cho ta !
Hoạt Tử Nhân nhíu mày:
- Làm gì mà hung hãng vậy ? Trả thì trả, đồ rác rưởi có gì quí giá đâu !
Nói xong vứt về phía Triển Bạch. Xong lại từ trong túi lôi ra một đồng tiên bằng đồng như một thứ ám khí cổ quái. Lần này thì thái độ của hai quái nhân như gặp phải rắn độc, Hoạt Tử Nhân ném túi vải xuống đất.
Cả hai nhìn nhau một cái rồi ra tay như điện, mỗi người nắm chặt lấy một cánh tay của Triển Bạch.
Triển Bạch trong lúc bất ngờ, mà hai quái nhân lại ra tay quá thần tốc, nên hai tay chàng đã bị đối phương nắm chặt. Chàng cố sức vùng ra, miệng quát - Thả ta ra ! Thả ta ra !

Hoạt Tử Nhân run giọng hỏi - Đây có phải là Vô Tình Bích kiếm ?
Triển Bạch hừ lạnh không trả lời.
Tử Hoạt Nhân cũng run giọng hỏi:
- Ngươi là hậu nhân của Triển Vân Thiên, Triển đại hiệp ?
Triển Bạch nghe nhắc đến thân phụ, nhìn thấy các di vật của người lại sắp bị người ta cướp mất, lòng không khỏi chua xót, bất giác lệ anh hùng tuôn rơi.
Hai quái nhận đột ngột buông Triển Bạch ra, song song quì xuống ngẩng mặt lên trời. Hoạt Tử Nhân cất giọng ai oán thốt:
- Trời xanh có mắt, ân nhân không tuyệt hậu.
Tử Hoạt Nhân ai oán than:
- Không, trời xanh không có mắt. Mối thù của ân nhận kiếp này không thể báo được !
Hoạt Tử Nhân xòe tay nhìn đồng tiền, giọng ảo não:
- Chúng ta gượng sống đến ngày nay cũng vì muốn tìm cho ra hung thủ báo thù cho ân công, nhưng giờ đã biết kẻ thù là ai, sức của huynh đệ ta không thể báo được.
Vậy còn sống trên thế gian này làm chi ?
Dứt lời, cả hai đồng ôm mặt khóc rưng rức trông rất thảm.
Triển Bạch không ngờ hai quái nhân trông âm trầm như thây ma này lại có được nhiệt tâm dường ấy. Đặc biệt lại là cố giao của tiên phụ, nên những ác cảm đối với hai người bỗng tan biến hết. Ngược lại còn cảm thấy vô cùng thân thiết. Thấy hai người quá ảo não, không ngăn được đến gần khuyên giải:
- Nhị vị không nên đau lòng, sách có câu quân tử trả thù mười năm chưa muộn.
Tấm lòng của nhị vị đừng nói Triển Bạch này mà cả tiên phụ mẫu nơi chín suối cũng cảm kích vô cùng.
Nào ngờ Triển Bạch vừa nói xong, hai quái nhận càng khóc lớn hơn, miệng nói:
- Thật hổ thẹn không dám gặp cố nhân dưới cửu tuyền !
Dứt lời, cả hai đồng đâm đầu vào thân cổ tùng tự sát.
Triển Bạch muốn ngăn cản cũng không ngăn cản nổi.
Bùng ! Bùng !
Rắc ! Rắc !
Ầm ! Ầm !
Hai cây cổ tùng to tày ôm bị đụng gãy ngang. Hai quái nhân lại quay đầu tìm gốc tùng khác.
Chỉ thoáng sau cả một khoảng rừng, cổ tùng lớp bật gốc lớp gãy ngang mà hai quái nhân vẫn tự sát không thành. Cảnh tượng này

khiến Triển Bạch không khỏi lắc đầu lè lưỡi.
Cuối cùng hai quái nhân nhận ra không thể tự sát bằng cách này, liền bỏ mặt Triển Bạch vừa khóc vừa chạy biến đi.
Triển Bạch đứng chôn chân tại chỗ nhìn theo bóng dáng hai quái nhân từ từ mất hút, thật lâu sau mới thu thần lại nghĩ thầm:
- Xem ra hai người đã biết được kẻ giết phụ thân ...
Nghĩ đến đây bỗng chàng giậm chân kêu lên thành tiếng:
- Chết ! Mình quên hỏi xem đó là ai ...
Vừa định phóng mình đuổi theo bỗng nghe sau lưng có tiếng người:
- Tiểu tử, ngươi làm gì mà lẩm bẩm một mình ở đây vậy ?
Triển Bạch quay đầu nhìn lại thì ra là Lạt Thủ đồng tâm Phí Nhất Đồng, bất giác chau may. Thì ra lại gặp phải lão quái không biết phân biệt phải trái này, chắc là không thế ra đi một cách êm thấm rồi.
Phí Nhất Đồng cười ha hả nói:
- Tiểu tử ngươi chán gặp lão phu lắm phải không ?
Lão nghiêng đầu ngắm Triển Bạch một lát, rồi tiếp:
- Nhưng chúng ta lại gặp nhau nữa rồi, mà lại đúng vào chỗ cũ. Tiểu tử ngươi không thấy hai ta có duyên sao ?
Lúc này, Triển Bạch mới chợt nhận ra đây chính là nơi mà cách đây ít lâu Yến Vân Ngũ Thiên Bá chặn đường cướp tiêu.
Lại nghe Phí Nhất Đồng tiếp:
- Đã có duyên gặp mặt thôi thì đưa đây !
Triển Bạch kêu khổ thầm, ngoài mặt làm ra vẻ không hiểu:
- Lão tiền bối, lần trước tiền bối lấy độ của vãn bối ném mất hết còn chưa đủ sao, giờ còn đòi lấy gì nữa ?
Phí Nhất Đồng híp mắt cười hềnh hệch:
- Lần này thì ta không cần mấy đồ rác rưởi đó nữa, ta chỉ muốn xem thử thanh kiếm của ngươi một lát thôi.
Triển Bạch trừng mắt nhìn Phí Nhất Đồng.
- Võ khí vốn là tính mạng của người luyện võ, lão tiền bối nói như vậy không thấy quá đáng sao ?
Phí Nhất Đồng mặt bỗng lạnh như tiền, trầm giọng:
- Lão phu chỉ hỏi ngươi có đưa hay là không ?
Triển Bạch cười lạnh:
- Vậy thì phải hỏi thanh kiếm này coi nó có thuận ý hay không !
Song mục Phí Nhất Đồng thoáng hiện sát quang. Triển Bạch ngỡ lão sắp ra tay đoạt kiếm lập tức ngầm vận công phòng bị, bỗng thấy Phí Nhất Đồng đảo mắt nhìn hiện trường thấy cây cối ngã đổ ngổn ngang, sắc diện lão trở nên hòa dịu, chỉ đám cây ngã hỏi:
- Ở đây vừa xảy ra chuyện gì ? Cây cối sao lại lớp gãy ngang lớp

trốc gốc thế kia ?
Triển Bạch thật muốn cười không cười nổi, muốn khóc, khóc chàng xong. Không ngờ lão quái bỗng dưng chuyển mục tiêu chú ý sang mấy cây ngã. Chàng tính toán rất nhanh, lão quái này hành sự quái đản chẳng theo một lề lối nào cả. Hà tất phải mất thì giờ với lão. Nghĩ xong, gãi gãi đầu nói:
- Việc này ... hay là tiền bối ở lại nghiên cứu thử. Vãn bối còn có việc gấp cần làm, cáo từ !
Dứt lời quay lưng định bỏ đi, nào ngờ nghe lão quái hừ lạnh một tiếng, lão đã chắn trước mặt Triển Bạch lạnh lùng:
- Tiểu tử cả gan ! Định tẩu thoát hử ?
Triển Bạch cũng bắt đầu nổi nóng:
- Vậy thì mời tiền bối xuất chiêu đi ?
Phí Nhất Đồng trề môi, chỉ vào mũi mình giọng khinh khỉnh:
- Tiểu tử, ngươi dám động thủ với ta ?
Triển Bạch ưỡn ngực nhìn đối phương:
- Ngày hôm nay chắc khó tránh khỏi việc lãnh giáo cao chiêu với tiền bối.
Phí Nhất Đồng ngẩn người một chút, sắc diện lúc vui lúc buồn liên tục thay đổi.
Triển Bạch biết lão quái này tuy bề ngoài điên điên khùng khùng nhưng tâm địa ác độc gian trá khôn lường, chỉ sợ lão bất thần ám kích, bởi vậy chàng đã sớm vận công phòng bị Nhưng Lạt Thủ đồng tâm Phí Nhất Đồng này quả là quái dị hết chỗ nói, khi song phương sắp đến lúc động thủ tới nơi thì chỉ thấy lão chú mục vào một nơi cách đó hai trượng dường như quên béng việc động thủ, sắc diện lão lại tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, rồi lão bất thần tiến về phía đó, miệng lẩm bẩm:
- Ủa, có ai viết cái gì ở dưới đất vậy kìa !
Phi Nhất Đồng cứ lúc dùng lúc thẳng như vậy khiến tâm trí Triển Bạch cũng biến đổi theo. Nhưng lần này chàng quyết định không để ý đến lão nữa quay lưng bỏ đi, đồng thời dặn lòng, nếu mà lão còn ngăn cản nữa chàng sẽ ra tay trước.
Nào ngờ chàng bỏ đi được một khoảng xa vẫn không thấy Phí Nhất Đồng đuổi theo, chỉ nghe lão đọc đứt quãng không thành câu:
- Sát phụ cừu ... Bàn ... Kim Lảng ... thế lực ... không được vọng động ... La ...
Đảm ...
Triển Bạch không tự nhủ được dừng chân quay lại, chỉ thấy lão đang gõ gõ tay vào trán, lắc đầu:

- Không được ! Không thể được ! Đúng là đồ láo !
Lúc này Triển Bạch mới nhớ ra, kêu thầm:
“Không lẽ chính là lão nhân cưỡi la để lại chữ cung cấp tin tức về kẻ thù giết phụ thân ?” Chàng lập tức phóng người như bay về phía Phí Nhất Đồng, nhưng đã trễ, lão quái miệng la mắng, chân đạp lung tung, các chữ dưới đất đều bị xóa hết.
Triển Bạch hét lên:
- Lão tiền bối ! Đừng xóa !
Nhưng lão đã xóa sạch hết rồi, thấy Triển Bạch chạy tới, lão trợn mắt:
- Sao ? Chữ này là do ngươi viết à ? Thật hồ đồ !
Triển Bạch thấy lão đã xóa hết chữ, lòng tức giận, định thóa mạ mấy câu nhưng không biết phải nói thế nào mặt mày cứ đỏ gay lên.
Phí Nhất Đồng nhìn dáng điệu Triển Bạch hình như đắc ý lắm, cứ nhảy cỡn lên vỗ tay cười lớn.
Triển Bạch thở dài, nghĩ thầm:
"Lão nhân bán lụa treo kiếm lại viết chữ tức có lòng ám trợ mình, nội mấy chữ.
"sát phụ cừu", "bàn kim lăng" cũng đủ đoán cừu nhân ở Nam Kinh rồi. Vậy tốt hơn hết là đi Nam Kinh ngõ hầu tìm ra tung tích kẻ thù. Hơi sức đâu ở đây dây dưa với lão quái này.
Nghĩ xong qay người bước đi.
Nhưng Phí Nhân Đồng nào để cho chàng đi dễ dàng như vậy, lão phóng một cái chắn trước mặt Triển Bạch, quát:
- Tiểu tử muốn đi để kiếm lại rồi đi !
Triển Bạch chẳng nói chẳng rằng rút soạt thanh kiếm. Một chiêu "Kiếm chỉ thiên nam" nhắm "Mi tâm" huyệt của Phí Nhất Đồng đâm tới.
Phí Nhất Đồng quát một tiếng "hay lắm" điểm chân tránh qua đường kiếm, tả thủ một chiêu "Độc xà xuất động" chộp về phía Mạch môn bên tay phải Triển Bạch, đồng thời hữu thủ vỗ một chưởng nhằm ngực trái Triển Bạch. Lạt Thủ đồng tâm quả không phải hư danh, một chiêu hai thức, không những nhanh nhẹn hiểm ác, mà kình đạo cũng dũng mãnh phi thường.
Triển Bạch thất kinh, chàng không sao ngờ được Phí Nhất Đồng tay không đối kiếm chẳng những không lui mà còn lại tiến tới công như vũ bão. Chàng xuất chiêu dùng lực quá mạnh, muốn biến chiêu thì không còn kịp nữa. Chỉ kịp hạ thấp cổ tay phải xuống một chút, nhưng cũng bị kình phong quét trúng, trường kiếm vuột khỏi tay bay ra. May mà tay phải còn chưa bị nắm trúng, nhưng chưởng đánh tới

trước ngực đã không còn tránh kịp, vội vận đủ kình lực vào tả chưởng đẩy ra.
Bùng ! một tiếng chấn động không gian, cả hai đồng thoái lui ba bước.
Phí Nhất Đồng trợn tròn mắt nhìn Triển Bạch, tên tiểu tử mà cách đây không đầy một tháng lão từng chứng kiến nội công không có giờ lại có thể đối chưởng bình thủ với lão.
Càng nghĩ lão càng tức giận, quát lớn một tiếng:
- Hảo tiểu tử ! Tiếp lão phu một chưởng nữa !
Dứt lời vận đủ tám thành công lực, đề chưởng ngang ngực đẩy ra.
Chưởng phong rít gió ào ào, khí thế kinh nhân.
Triển Bạch thấy chưởng đầu mình đã bình thủ với lão quái, lần này tự tin hơn.
Thấy chưởng phong ép tới, vận dủ công lực vào hữu chưởng, đối chưởng.
Bùng ! Song chưởng trực đối, kình phong tứ tán, cát bụi mù trời.
Triển Phạch hơi đảo người một chút, Phí Nhất Đồng thoái lui ba bốn bước mới đứng vững được.
Lần này thì Phí Nhất Đồng kinh hãi thật sự. Bằng vào kinh nghiệm mấy mươi năm hành tẩu giang hồ của lão, lão chưa từng thấy ai tuổi trẻ chừng này đã có được công lực dường ấy. Hơn nữa, làm sao chỉ trong vòng một tháng ai có thể luyện được nội công với tiến bộ lớn như vậy ?
Phí Nhất Đồng bề ngoài điên điên khùng khùng nhưng bên trong lại là một con người cực kỳ tự phụ. Nếu việc lão bị một thiếu niên quê mùa như vầy đẩy lui mà truyền ra giang hồ thì từ nay lão làm sao đứng được trên giang hồ ?
Lại nghe lão quái quát lớn:
- Tiểu tử ! Có gan thì tiếp thêm chưởng nữa !
Dứt lời bỗng thấy áo bào lão phình to như tang trông, tóc dựng đứng cả lên trông lão chẳng khác hung thần ác sát, tiến lên mấy bước, chưởng từ từ đẩy ra, các khớp xương lão phát ra những tiếng kêu lách cách nghe rợn người.
Triển Bạch bị câu nói của Phí Nhất Đồng khích, bản thân chàng cũng muốn thử xem công lực của mình đến mực nào. Liền vận đủ mười thành công lực đứng thành thế kỵ mã, đơn chưởng đẩy ra.
Triển Bạch có biết đâu dùng nội công đối chưởng là thể thức tỉ đấu rất hung hiểm, chỉ cần nội lực yếu hơn một chút là đủ mất mạng, không còn cơ hội để thử lần thứ hai.
Nhưng chàng đã nhận lời đối phương rồi.

Phí Nhất Đồng thấv đối phương nhận lời đối chưởng lão không khỏi mừng thầm bởi với nội công tu luyện mấy mươi năm, lão không tin thiếu niên này lại có thế thắng nổi lão.
Song chưởng từ từ chạm nhau hút chặt.
Chỉ thấy Phí Nhất Đồng mắt trợn tròn, tóc dựng ngược, trường bào phình to như tang trống, hai cánh tay nội kình tạo nên từng đợt từng đợt sóng di động dưới da trông rất ghê rợn.
Triển Bạch hai mắt nhắm nghiền như nhập định, trên gương mặt chàng tỏa ra một thứ ánh sáng huyền hoặc như bảo ngọc.
Hai người tỉ thí nội công một lúc lâu vẫn không ai hơn ai kém, trong khi Triển Bạch nóng lòng đi Nam Kinh dò la tông tích cừu nhân, nghĩ không nên ở đây lâu để phí thời gian, liền vận dụng khẩu quyết chữ "hấp" để thu nội công lại rồi bỏ đi. Bởi chàng không hiểu biết nên mới có ý định chết người như vậy.
Nên biết trong lúc tỉ đấu nội lực, mỗi bên đều dùng nội lực của mình để chống đối với nội lực của đối phương. chỉ cần nội lực kém hơn dần dần sẽ bị nội lực đối phương áp đảo đến khi nội lực đối phương tràn qua phá nát nội tạng mà chết, đàng này chàng lại tự thu nội lực để nội lực đối phương tự do tràn qua.
Nhưng khi chàng vừa vận dụng khẩu quyết chữ "hấp" bỗng thấy nội kình đối phương như nước lũ vỡ bờ ùn ùn kéo sang. Triển Bạch thất kinh hồn vía ...

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 17
Tiểu Trấn Ngộ Hiểm

Phí Nhất Đồng thấy nội lực của Triển Bạch đột ngột biến mất, lòng mừng rỡ, ngỡ chàng không đương cự nổi, lập tức quát lớn một tiếng:
- Nằm ...
Tiếng "xuống" còn chưa kịp phát ra, đã cảm thấy lực đạo của đối phương phản ngược lại, vì lão mở miệng nói nên lội lực phát tiết ra ngoài, nội lực của đối phương như nước lũ tràn sang.
Lão thấy trước mắt tối sầm lại, ngực như bị chiếc búa ngàn cân giáng một cái, trong tai như nghe có tiếng sấm, không gượng được nữa, lão há miệng rú lên một tràng thê thảm, thân hình văng ra hơn trượng, thất khiếu ra máu đoạn khí chết tốt.

Thì ra Triển Bạch vận dụng khẩu quuyết chữ "Hấp" thấy tình thế bất lợi, vội vàng dùng khẩu quyết chữ "Đàn" đẩy ngược kinh lực của Phí Nhất Đồng. Chàng hoàn toàn không biết đó chính là chỗ diệu dụng của công phu Phật môn ghi chép trong Thiên Phật Quyển, nội lực có thể thu phát tùy ý mà lại không làm giảm uy lực chút nào. Thấy Phí Nhất Đồng thảm tứ chàng cũng cảm thấy có chút hối hận, nhìn lão nằm ngửa trên mặt đất, thất khiếu đều có máu, chàng đã quên hết những bực mình mà lão gây ra cho mình, lẩm bẩm:
- Lão tiền bối, vãn bối thật không có ý sát nhân, nhưng việc dĩ lỡ xin tiền bối đừng trách vãn bối.
Nói xong đến nhặt thanh kiếm định đào hố án táng di thể lão để tránh bị sài lang ăn thịt.
Khi chàng vừa đào xong hố bỗng:
Xoạt ! Xoạt l Xoạt ! Xuất hiện ba tên kình trang đại hán, một trong ba tên quát lớn:
- Giỏi cho tên tiểu tử ! Giữa thanh thiên bạch nhật giết người còn định xóa vết tích !
Một tên cười hềnh hệch nói:
- Bằng hữu thuộc lộ nào vậy ? Ăn được hàng phải chịu cho huynh đệ chớ !
Triển Bạch tuy hành tẩu giang hồ không lâu, nhưng kiểu nói lóng của phường hắc đạo nghe cũng hiểu được đôi phần. Biết ba tên đại hán lầm tưởng chàng là đạo tặc giết người cướp của, lại còn đòi chia phần, lòng đã thấy khó chịu, nhưng muốn nói cho qua để còn đi Nam Kinh, liền giả giọng hắc đạo nói:
- Thì ra là tam vị Đương gia, đáng tiếc không phải tại hạ đang ăn hàng, chẳng qua là đồng lộ của tại hạ bị bạo bệnh mà chết !
Ba tên đại hán chừng như không tin, xúm lại xem, bỗng một tên kêu thét lên:
- Á ! Phí lão tiền bối !
Cả ba tên đồng chấn động lùi lại. "Xoảng ! Xoảng !" mấy tiếng, đồng rút đao bao vây Triển Bạch vào giữa.
Một tên trầm giọng:
- Tiểu tử, sao ngươi lại giết người ?
Một tên khác:
- Lão đại ! Cần gì phải lôi thôi ! Cứ bắt hắn đền mạng cho Phí lão tiền bối là được rồi !
Triển Bạch giơ tay ngăn lại:
- Khoan đã ! Tại hạ với Phí lão tiền bốt tỉ võ, nhất thời lỡ tay ...
- Hừ ! Bằng vào bản linh của ngươi nếu không phải dùng thủ đoạn đê

hèn ám oán toán thì sao hại được Phí lão tiền bối.
Dứt lời ba thanh đao đồng chém tới Triển Bạch có miệng mà chẳng nói thành lời, thấy đối phương hung hăng vội giơ Vô tình bích kiếm lên xoay người một vòng.. Choang ! Choang ! Choang ! liên tiếp ba tiếng kim thiết chạm nhau, chỉ một chiêu "Kiều Giang Đoạn Lưu" ba thanh quỷ đầu đao của ba đại hán bị cụt mất một đoạn ngắn.
Cả ba vừa kinh hãi vừa tức giận, múa đao tấn công Triển Bạch như mưa bấc.
Triển Bạch tuy một chiêu thắng thế nhưng thấy chiêu thức của đối phương quá dũng mãnh cũng không dám xem thường, thân hình hơi rùn xuống, vận dụng thân pháp "Bạch Lộ ngọc ba", thân hình bình bình lướt qua hai thanh đao ra ngoài.
Nhưng tên đứng phía gần nhất đã nhanh tay biến thế. Một chiêu "Huyền Ô hoạch sa" nhằm hậu tâm chàng chém tới.
Triển Bạch vốn không có lòng ham chiến, định bụng bỏ đi cho xong, nào ngờ thấy bọn chúng lại ép người như vậy. Lòng đã nổi giận, một chân làm trụ xoay nửa vòng tránh được thế đao, thuận đà tung một cước trúng ngang hông của tên đại hán.
Chỉ nghe hắn rú lên một tiếng đau đớn văng ra xa hơn trượng.
Hai tên còn lại tái mặt nhìn nhau một cái, vội quay người đỡ tên bị thương dậy, chừng thấy Triển Bạch không có ý truy sát, một tên mới bạo gan quát:
- Nếu ngươi có gan thì báo danh tánh !
Triển Bạch thấy võ công mình thăng tiến khá nhanh, đã có thể xuất chiêu một cách tùy ý, lòng cũng hơi đắc ý mỉm cười:
- Tại hạ Triển Bạch ! Tam vị còn điều chi chỉ giáo ?
Một tên cất giọng âm trầm:
- Các hạ đừng nên tự phụ sớm, ngày hôm nay ba huynh đệ tại hạ bại dưới tay ngươi, sẽ có ngày trả mối nhục này.
Nói xong ba tên bỏ đi. Triển Bạch nhìn theo ba tên đại hán mỉm cười nghĩ thầm:
- Triển Bạch này đã đến lúc dương danh mở mặt với đời rồi !" Mai táng Phí Nhất Đồng xong chàng nhắm hướng Nam Kinh xuất phát.
Trời gần tối Triển Bạch tiến vào một tiểu trấn, chàng cũng không cần để ý đây là trấn gì, chỉ thấy bên trong thương khách đi lại khá đông, đèn đuốc hai hên đường thắp sáng rực, trông rất thịnh vượng. Lúc này chàng đã cảm thấy đói, định bụng tìm một khách điếm ăn uống nghỉ ngơi chờ trời sáng rồi đi tiếp.
Chàng mải mê nhìn các chiêu bài treo hai bên đường mà chẳng chú ý đến rất nhiều hán tử áo đen đang quan sát chàng.

Từ xa xa Triển Bạch đã nhìn thấy một tửu lâu tấm biển treo phía trước đề bốn chữ "Quần Anh tửu lâu" sắc vàng rực rỡ. Càng tiến gần càng nghe mùi thức ăn thơm phức bốc lên nức mùi. Nhưng khi chàng vừa bước vào cửa tửu lâu đã thấy một kình trang hán tử bước tới đón đầu, quát hỏi:
- Bằng hữu muốn ăn uống hay muốn ngủ qua đêm ?
Triển Bạch nhìn dáng vẻ tên hán tử không giống như tửu bảo, khẽ nhíu mày đáp:
- Cả hai !
Kình trang hán tử quan sát Triển Bạch một lát rồi lạnh lùng:
- Bản điếm đã được người bao hết bàn rồi, cả phòng trọ cũng vậy ! Xin vui lòng tìm quán khác.
Triển Bạch liếc xung quanh thấy bọn tửu bảo đứng khép nép đàng xa, vẻ mặt hốt hoảng, lòng đã sinh nghi nhưng đối phương đã nói vậy chàng cũng không tiện xông vào.
Liền quay đầu bước ra. Nào ngờ liên tiếp năm, sáu quán rượu đều diễn ra tình huống tương tự như ở tửu lâu đầu tiên.
Mãi đến khi chàng dừng chân trước tửu quán cuối cùng thì đã đến cuối thị trấn, nếu đi nữa là ra khỏi trấn. Triển Bạch đã bắt đầu nổi nóng, không lẽ một thị trấn to lớn như vậy mà không tìm ra một chỗ ăn cơm và nghỉ chân qua đêm sao ? Lần này chàng không đi vào cửa lớn mà thò đầu qua cửa sổ nhìn vào trong trước, trong thực đường lèo tèo vài thực khách, nắm chắc tình hình chàng mới bước vào cửa.
Quả nhiên cùng có một tên kình trang hán tử bước ra chặn đường:
- Ngươi làm gì mà xông bừa vào đây ?
Triển Bạch trầm giọng buông gọn:
- Tìm người !
Nào ngờ đối phương lạnh hỏi:
- Ngươi tìm ai ?
Triển Bạch nóng mặt:
- Không lẽ ta tìm ai cũng phải trình với ngươi ?
- Muốn tìm ai thì nói danh tánh ta sẽ cho người đi tìm, ngươi không được tự tiện xông vào !
Biết đối phương muốn gây sự, Triển Bạch đành làm náo động lên rồi tính sau, liền đáp:
- Tìm tửu bảo !
Gã hán tử liền quát:
- Ngươi tìm tửu bảo làm gì ?
Triển Bạch vừa mệt vừa đói lại năm lần bảy lượt bị ngăn cản uất khí

đã tràn hông, lập tức cười lạnh:
- Làm gì là việc của ta, ngươi không cần quan tâm.
Dứt lời lách qua khỏi gã hán tử bước vào trong.
Gã hán tử chẳng nói chẳng rằng vươn trảo nhằm hậu tâm Triển Bạch chộp tới.
Triển Bạch đoán trước thể nào cũng có cảnh này, nghe động gió lập tức nghiêng người đánh ngược về sau một chưởng.
Tên hán tử không ngờ Triển Bạch lại xuất thủ vừa nhanh vừa mạnh đến như vậy, không kịp tránh né hứng trọn một chưởng giữa ngực văng tuốt ra ngoài cưa, vừa lồm cồm bò dậy miệng mắng lớn:
- Tiểu tử ! Có gan thì đừng bỏ chạy !
Dứt lời quay người chạy biến đi Triển Bạch cười nhạt tiến vào bàn ngoài cùng ngồi xuống. Thực khách ai nấy thảy đều giương mắt nhìn Triển Bạch, còn tửu bảo thì thấy Triển Bạch ngồi xuống nhưng không tên nào dám lại gần.
Triển Bạch nhìn bọn tiểu bảo - Này ! Mau mang rượu thịt lên Một lúc sau mới thấy chưởng quỹ bước ra, dịu giọng nói:
- Quan khách lượng thứ, tiểu điếm thật không dám đắc tội với người của An Lạc công tử.
Triển Bạch giờ mới vỡ lẽ, thảo nào điếm gia lại tỏ vẻ sợ hãi như vậy. Nhưng một tháng trước đây chàng có duyên diện kiến với An Lạc công tử, xem ra vị công tử đó rất khẳng khái, lẻ nào lại dung túng cho thuộc hạ càn quấy như vậy ?
Nghĩ xong nhìn chưởng quỹ hỏi:
- An Lạc công tử ở trong trấn này sao ?
Chưởng quỹ gượng cười:
- An Lạc công tử tuy không ở trong trấn, nhưng hơn một nửa thị trấn này thuộc quyền sở hữu của công tử.
Triển Bạch vừa nghe vừa suy đoán, rõ ràng bọn hán tử vừa rồi dựa vào oai danh của An Lạc công tử để mặc tình tác oai tác quái. An Lạc công tử đã không có ở đây mình cũng không biết nói với ai, dù có nói mình có quen biết với An Lạc công tử chúng cũng chẳng tin, xem ra phải chịu đói đêm nay rồi.
Bỗng chàng nghĩ ra một kế, nói:
- Hay là thế này, chỗ làm ăn của các ngươi ta cũng không để các người phải khó xử. Lấy cho ta một con gà luộc với một ít bánh bao được rồi, ta vừa đi vừa ăn.
Chưởng quỹ lộ vẻ khó xử, vặn hai tay không biết phải đối đáp thế nào Triển Bạch nổi nóng quát:
- Đừng ép người quá đáng ! Mau lấy ra đây, bằng không ta không

khách sáo nữa đâu !
Ngay lúc đó có người đáp:
- Không khách sáo rồi người làm gì ?
Trong phòng đã xuất hiện thêm hai người, một già một trẻ. Lão nhân tuổi trạc lục tuần, tóc ngắn chơm chởm như lông nhím sắc diện đỏ hồng, chân mày đậm đen như con sâu rớm nằm giắt ngang trên mắt, mình mặc áo ngắn, thân hình đặc biệt vạm vỡ.
Trên lưng lão giắt xéo một món binh khí hình cánh tay trông rất quái dị.
Tên trẻ tuổi trạc chừng hơn hai mươi tuổi, thân dong dỏng cao, mày thanh mắt tú, nhưng ngọc diện thoáng hiện tà khí, hai khóe mép hơi trễ xuống trông vừa gian tà vừa ngạo mạn, lưng giắt trường kiếm. chú mục nhìn Triển Bạch sắc diện khinh khỉnh không coi đối phương vào đâu cả. Câu nói vừa rồi chính do thiếu niên này thốt ra.
Tiểu bảo cùng chưởng quỹ thấy hai người vội vàng rút êm.
Triển Bạch đứng dậy quán sát hai người lão nhân cất giọng như chuông ngân, hỏi:
- Ngươi chính là kẻ ám toán hại chết Phí Nhất Đồng ?
Triển Bạch biết chính mấy tên đại hán lúc trưa đã giá họa cho chàng, đành gượng cười đáp:
- Việc này sợ là có chút hiểu lầm. Giữa tại hạ với An Lạc công tử cũng không phải người lạ.
Gã thanh niên cười lạnh ngắt lời:
- An lạc công tử có đâu quen biết với hạng vô danh tiểu tốt như ngươi, mau nộp mạng !
Dứt lời ngũ trảo vươn ra chộp vào mạch môn Triển Bạch.
Triển Bạch thấy thủ pháp của đối phương không phải tâm thường vội trầm cổ tay tránh thế công đối phương. Nào ngờ đó chỉ là hư chiêu, gã thanh niên lập tức biến trảo thành chưởng, tựa như đao. đâm soạt về phía Song Yến huyệt của Triển Bạch, tả thủ đồng thời phất một chưởng vào Kiên Tĩnh huyệt của chàng.
Nếu là một tháng trước đây Triển Bạch không sao tránh thoát khỏi thế công một chiêu hai thức vừa nhanh nhẹn vừa dũng mãnh này. Thấy gã thanh niên vô cớ hạ sát thủ. Triển Bạch sẵn cớ này phát tiết uất khí tích tụ trong bụng từ chiều đến giờ. Vận đủ công lực, song chưởng đồng đẩy ra.
Bùng ! Bùng ! Kình khí chạm nhau, đồng thời song thủ đối phương cũng bị Triển Bạch chộp trúng. Chàng khẽ gia tăng kình lực, gã thanh niên đau đến mặt mày méo mó, trên trán mồ hôi từng giọt từng giọt to bằng hạt đậu lăn dài xuống.

Chiêu này của Triển Bạch vốn có tên là "xảo thủ song tỏa", chàng học lóm của Lý Cử, không ngờ lại rất được việc trong lúc này. Truy Phong cầm nã thủ vốn là tuyệt học độc bộ của Độc Cước phi ma, gã thanh niên kia làm sao tránh kịp, lại nữa bị nắm chặt Mạch Môn, toàn thân hầu như tê liệt dù gã có võ công cao siêu cũng vô phương thi triển.
Triển Bạch vốn cũng không muốn làm quá lố, chỉ giáo huấn cho gã bớt tánh ngông cuồng mà thôi, nào ngờ bỗng thấy kình phong cuốn tới, đồng thời nghe lão nhân quát như sấm - Buông tay !
Triển Bạch vội xoay người, thuận đà kéo một cái, gã thanh niên bị chế mạch môn không thể vận công kháng cự bị Triển Bạch ném một cái về phía hồng diện lão nhân.
Lão nhân thấy tình thế bất diệu vội thu kình lực, nhưng dư kình cũng nhằm ngực gã thanh niên cuốn tới.
"Bình ! ? một tiếng, gã thanh niên rú lên một tiếng thân hình văng bắn dụng vào vách tửu điếm đánh "rầm !" một tiếng rơi xuống đất, xem ra dữ nhiều lành ít.
Hồng diện lão nhân thấy một chưởng không những chẳng đả thương được đối phương lại còn làm trọng thương ái đồ làm lão giận đến nổ đom đóm mắt. Gầm lên mót tiếng như con hổ bị thương, hươ song chưởng tấn công như vũ bão.
Trong phòng chật hẹp khó bề xoay trở, hơn nữa thế công của đối phương nhanh như điện, Triển Bạch không kịp tránh né, đành bậm môi vận đủ công lực đối hai chưởng.
Bùng ! Bùng !
Kình phong cuộn dậy, bát đĩa văng xuống đất tung tóe, thảy đều vỡ tan. Thực khách nhảy ra cửa sổ bỏ chạy tán loạn, còn người của điếm gia thì chạy biến ra phía sau kêu khóc.
Triển Bạch cảm thấy chưởng lực của lão nhân vô cùng hùng hậu, đặc biệt chưởng tâm của chàng nghe nóng rát. Lòng không khỏi kinh hãi thầm.
Xảy thấy tóc trên đầu hồng diện lão nhân dựng đứng lên, sắc mặt lão đỏ như trái táo chín, song thủ lão cũng đỏ như chu sa.
Triển Bạch sực nhớ đến trong giang hồ tương truyền có một loại độc chưởng gọi là "Hồng Sa huyết ảnh chưởng", người trúng phải chưởng này sẽ bị độc hỏa công tâm đến khô kiệt khí huyết mà chết.
Nghĩ đến đây chàng lạnh người. Hơn nữa đối với chàng.
An Lạc công tử còn có ân cứu mạng. không muốn để sự hiểu lầm gia tăng, nên chỉ có cách rời khỏi đây là hay nhất.
Nghĩ đến đây chưởng phong đã áp tới, Triển bạch vận công hộ thể,

khẽ phát một chưởng, mượn lực phản hồi tung người ra khỏi cửa.
Hồng diện lão nhân nào chịu bỏ qua, phóng theo quát:
- Chạy đường nào !
Triển Bạch vừa ra khỏi cửa đã nghe quát:
- Phóng !
Ba điểm hàn tinh thành hình chứ phẩm nhằm ngực chàng bắn tới.
Triển Bạch giữa thinh không một thế Vân Lý Phiên, thân hình vọt lên không ba thước, ba điểm hàn tinh đi sượt dưới chân, cắm vào vách điếm.
Phập ! Phập ! Phập !

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 18
Hồng Sa Huyết Ảnh Chưởng

Vừa tránh được ba mũi ám khí lại thấy một vật đen lù lù mang kình phong ào ào áp tới. Triển Bạch thất kinh rút kiếm, một chiêu "Nhất Cân để vạn cân" mũi kiếm điểm nhẹ vào vật đang áp tới "Vù !" một cái, vật lướt qua đầu, lúc này Triển Bạch mới nhẹ nhàng đáp xuống.
Đứng vững dưới đất định thần nhìn lại mới hay là một hòa thượng cao lớn như tượng hộ pháp, tay cầm thiết bài to bằng cánh cửa, vừa xuất chiêu công chàng.
Triển Bạch sực nhớ ra cái tên "Thiết Bài hòa thượng", binh khí là một thiết bài cực lớn sức nặng ngàn cân. Vừa rồi chàng dùng mũi kiếm có thể đẩy nổi thiết bài qua khỏi đầu, đừng nói Thiết Bài hòa thượng thất kinh, ngay chính chàng cũng không dám tin đó là sự thật.
Nhìn lại bên ngoài, đã có mấy chục người đang vây kín cả ngôi tửu điếm. Đang lúc chàng còn kinh hãi quan sát mấy người đang bao vây tửu điếm thì trong không trung có hai đạo hồ quang nhằm hai thái dương chàng phóng tới.
Triển Bạch hơi rùn người xuống, trường kiếm một chiêu "Cử hỏa thiên thiên" từ dưới đánh lên.
Kịch ! Kịch ! hai tiếng giòn tan tiếp theo thấy hai vật tròn văng lăng lốc ra xa. Thì ra đó là đôi Lưu Tinh chùy vừa bị Vô Tình Bích kiếm chém đứt dây.
Lại có mấy tiếng quát lớn, hàn quang chớp động, hai kiếm một đao nhằm Triển Bạch thích tới.

Triển Bạch kiếm thân hợp nhất tạo thành một luồng bích quang nhằm binh khí của đối phương chém tới Ba người này đã biết binh khí của đối phương lợi hại nên không dám để binh khi mình chạm kiếm, nữa chừng đành phải triệt chiêu lui lại.
Ào ! Một luồng kình phong như cơn lốc ập đến sau lưng Triển Bạch. Triển Bạch không kịp biến chiêu nghênh đỡ tả thủ xuất chưởng nghênh chiến.
Bùng ! Thân hình Triển Bạch hơi chao đảo, trong khi lão nhân xuất chưởng ám toán chàng liên tiếp lui ba bước mới đứng vững được..
Lão nhân này chính là người nổi danh vùng Lỗ Nam với đôi thiết chưởng. Thiết chưởng Lã Lục Thuận Lã Lục Thuận khổ luyện Thiết Sa chưởng của mình, nào ngờ bị một thiếu niên vô danh tiểu tốt dễ dàng đẩy lui, bởi vậy lão giương đôi mật kinh ngạc nhìn Triển Bạch, cơ hồ không tin vào mắt mình.
Triển Bạch vừa đói vừa mệt lại bị vây công liên miên bất tuyệt, nộ khí đã bốc cao, song mục lộ hung quang quét mắt nhìn khắp một vòng. Vô Tình kiếm giơ cao, ra vẻ như sắp tấn công.
Mấy mươi cao thủ kẻ thì đã nếm qua nội lực của Triển Bạch, kẻ chưa thử thì nhìn thấy chàng hiển lộng thần oai lòng đã úy kỵ, giờ thấy chàng đã nổi giận lại sắp xuất thủ tấn công, ai nấy đều tự động thối lui mấy bước thủ thế, sắc mặt lộ vẻ kinh hoàng.
Triển Bạch thấy bọn người này lúc đầu thì khí thế hùng hổ, không ngờ chỉ mới qua mấy chiêu mà đã khiếp đảm đến như vậy, bát giác cất tiếng cười ha hả.
Quần hào bị tiếng cười của Triển Bạch kích nộ, đồng loại quát lên một tiếng vang rần, vô số binh khí chớp động thảy đều nhằm Triển Bạch công tới.
Đang lúc cấp bách, Triển Bạch xuất một chiêu "Kinh phong chiết thảo", Vô Tình Bích kiếm tạo thành một làn bích quang quét ra.
Choang ! Choang ! Mấy tiếng vang lên, có hai, ba món binh khí không kịp thu về bị Vô tình kiếm chém đứt, lại những tiếng hô hoán. kinh hãi, rùng rùng thối lui.
Chiêu “kình phong chiết thảo” này vốn chàng học lỏm được của Truy phong kiếm Phàm Kiệt lúc ở Mộ Dung sơn trang. Tuy chàng chưa vận dụng được hết những biến hóa của chiêu thức. Nhưng với công lực của chàng hiện thời lại thêm Vô Tình Bích Kiếm trợ lực nên uy lực kinh người.
Lại nói Trển Bạch đắc thủ định tiếp tục truy sát đối phương bỗng nghe tiếng quát:
- Dừng tay !

Âm thanh như sấm động, lọt vào tai xong vẫn còn nghe "Oong ! Oong !" Triển Bạch dừng tay nhìn lại thì ra người vừa nói chính là hồng diện lão nhân, sau lưng lão là một thiếu niên tuấn tú vậy ra nãy giờ lão đã trị xong vết thương cho gã.
Hồng Diện lão nhân đến trước mặt Triển Bạch dừng lại:
- Ngươi với Phàm thị Ở Trấn Giang có quan hệ gì ? Nói cho rõ kẻo lại hiểu lầm.
- Tại hạ với Phàm thị cũng chẳng có quan hệ thân thiết gì.
Triển Bạch vốn bản tính thành thật, lại nữa kinh nghiệm giang hồ không nhiều nên có sao nói vậy, chẳng cần biết nó sẽ gây ra hậu quả gì.
Hồng diện lão nhân ngửa mặt lên trời cười ha hả:
- Tiểu tử có chí khí ! Ngươi biết ta là ai không ?
- Thứ cho tại hạ mắt kém ?
Hồng diện lão nhân lại cười lớn:
- Tiểu tử ! Lão phu không tin Lạt Thủ Đồng Tâm lại bị bại dưới tay ngươi. Giờ lão phu thử ngươi ba chưởng, nếu ngươi tiếp nổi ba chưởng của lão phu thì cả vùng Tô, Lỗ mặc cho ngươi đi chẳng ai dám ngăn cản, thế nào ?
Triển Bạch không biết rõ Hồng diện lão nhân này là ai. Kỳ thực lão là nhân vật mà cả vùng Tô, Lỗ giang hồ hắc bạch nghe danh tán đởm. Họ Diêu tên Bính Côn, trác hiệu Huyết chưởng hỏa long, không những Hồng sa huyết ảnh chưởng đã luyện được mười thành hỏa hầu, mà nói về hỏa dược ám khí có thể nói độc bộ giang hồ, đặc biệt là món kỳ hình binh khí giắt sau lưng lão hình thù như cánh tay người nhưng hơi to hơn một chút, ngoài công năng để điểm huyệt và phong tỏa tước đoạt binh khí của đối phương ra. Đây quả là một thứ ngoại môn binh khí cực kỳ bá đạo tên gọi Tiên Nhân chưởng. Suốt một dãy dọc hai tỉnh Tô, Lỗ có không ít giang hồ hảo thủ táng thân dưới tay lão, bởi vậy tính khí cực kỳ ngạo mạn.
Nhưng không biết vì lẽ gì lão lại bị An Lạc công tử kéo cho tọa trân ở Hưng Long trấn này, có thể nói là ngoại vi của Vân Mộng sơn trang ở Tô Châu.. Lúc trưa Diêu Bính Côn nghe thuộc hạ báo cáo có một thiếu niên mang kiếm, ám toán chết Phí Nhất Đồng trong một cánh rừng ở phía bắc trấn. Thoạt đầu lão không tin, bởi Phí Nhất Đồng thuộc hàng nhất lưu cao thủ trong số môn khách của Vân Mộng sơn trang, ngay cả bản thân lão cũng không dám chắc có thể thắng được Phí Nhất Đồng.
Lão bán tin bán nghi hạ lệnh cho thuộc hạ một mặt theo dõi hành tung của thiếu niên, một mặt phi báo cho An Lạc công tử.

Đến chập tối thì nghe thuộc hạ báo cáo thiêu niên đã vào Hưng Long trấn, bởi vậy lão mới dắt đồ đệ Ngọc Diện na sát Tống Tiểu Phi cùng một số cao thủ thuộc hạ đến tửu điếm.
Sau khi trị thương cho đồ đệ xong vừa bước ra bỗng thấy thiếu niên sử dụng Truy Phong kiếm của Phàm thị, vốn tưởng chàng là người của Phàm gia nên mới quát hỏi.
Nào ngờ chàng lại phủ nhận quan hệ với Phàm gia ngữ khí lại khá ngông cuồng nên lão mới thách đấu.
Triển Bạch bản tính bất khuất nào sợ trời cao đất dày, thấy hồng diện lão nhân ngạo mạn như vậy lập tức nhận lời:
- Tại hạ dù bất tài cũng liều chết tiếp các hạ ba chiêu.
- Hảo tiểu từ ! Có dũng khí !
Diêu Bính Côn quát xong lập tức co hai vai lại, thân hình thành hình cung, sắc mặt vốn đã rất đỏ của lão càng đỏ hơn, hữu chưởng giơ lên, chưởng tâm đỏ như chu sa, quát:
- Tiểu tử cẩn thận ! Đây là chưởng thứ nhất !
Đơn chưởng đẩy ra, Hồng sa huyết hình chưởng vận đủ năm thành, phóng thẳng vào ngực Triển Bạch.
Bùng !
Song chưởng chạm nhau, kình phong tứ tán, đá bay cát chạy, Triển Bạch đảo người hai lượt nhưng cuối cùng cũng trụ vững tại chỗ, chỉ có chưởng tâm của chàng cảm thấy như có một luồng nhiệt khí truyền vào, cổ họng lập tức cảm thấy khô khốc, đầu óc choáng váng Trong khi đó Diêu Bính Côn thối lui hai bước. Đó không phải nội lực lão thua sút đối phương chỉ vì lão mới dụng có năm thành công lực, còn Triển Bạch thì dụng đến mười thành Bị chấn lui hai bước làm Diêu Bính Côn nộ khí xung thiên, trợn mắt quát:
- Hảo tiểu tử ! Chiêu thứ hai !
Lần này lão đã dùng đến tám thành công lực.. Cao thủ giang hồ giao đấu, kẻ có kinh nghiệm, khi đối chưởng với đối thủ mà chưa biết rõ thực lực đối phương, không khi nào dụng toàn lực.
Thường thì chỉ dùng bốn năm thành công lực để thăm dò công lực đối phương, sau đó mới tăng dần kình đạo. Có như vậy mới càng đấu càng mạnh, tránh được bị đuối sức về sau.
Nhưng Triển Bạch nào hiểu được chân lí đó, chưởng đầu tiên đã vận toàn lực.
Khi chưởng thứ hai của đối phương đánh lới, lực đạo gia tăng, thì đã biết mình chưa phải là đối thủ của Diêu Bính Côn. Nhưng bản tính của chàng không cho phép mình khiếp sợ đành cắn răng tung chưởng.

Bùng !
Dư kình xoắn vào nhau tạo thành một cơn lốc xoáy khiến quàn hào bên ngoài ùn ùn thối lui.
Diêu Bính Côn đứng sừng sững như tượng, trong khi đó Triển Bạch thối lui hai bước, đồng thời chưởng tâm như bị thiêu đốt, mồ hôi vã ra như tắm, đầu óc quay cuồng thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất. Nhưng nhờ vào chút nghị lực khiến chàng còn đứng vững được.
Bọn cao thủ đứng bên ngoài thấy Triển Bạch liên tiếp đối hai chưởng với Diêu Bính Côn mà vẫn không có dấu hiệu bị thương, ai ai cũng đều khen thầm.
Chỉ có Diêu Bính Côn là đã nhận ra Triển Bạch đã không còn sức kháng cự nữa, nên không để cho chàng có thời gian điều tức, vội quát lớn:
- Chưởng thứ ba !
Dứt lời lão vận toàn lực vào song chưởng đẩy ra.
Đến lúc này mới thật sự thấy hết uy lực của Hồng sa huyết ảnh chưởng, kình phong đi tới đâu trong không khí nghe tiếng nổ lốp bốp tới đó, hơi nóng tỏa ra khắp nơi.
Triển Bạch lúc này cả hô hấp cũng thấy khó khăn đừng nói chi đến vận chưởng đối kháng, biết rõ mình không sao chịu nổi chưởng thứ ba của đối phương, nhưng chàng không thể thối lui, cũng không thể cầu xin đối phương nương tay, vận hết sức tàn vào song chưởng đẩy ra.
Bùng !
Bụp ! Bụp ! Liên tiếp, giấy dán cửa sổ của tửu điếm cách đó mấy trượng đồng rách toát cả ra. Đủ thấy áp lực của hai luồng chưởng kình tạo ra kinh thiên động địa như thế nào.
Bụi cát tung lên mù trời, quần hào đứng bên ngoài lại một lần nữa thối lui. Không ai nhìn thấy tình hình hai người bên trong hiện trường ra sao.
Lát sau cát bụi lắng xuống, thấy hai người vẫn đứng đối diện nhau, không có ai ngã xuống cả. Quân hào bên ngoài ồn ào bàn luận:
- Thiếu niên này quả không đơn giản !
- Công lực kinh nhân !
- Không biết hắn làm sao luyện được công lực kinh nhân như vậy.
Mọi người kinh hãi cũng phải, trong giang hồ hiếm có những cuộc giao đấu chưởng đối chưởng như vậy.
Lại nói Huyết chưởng hỏa long thành danh đã mấy chục năm nay vậy mà trong ba chưởng không đánh ngã nổi một thiếu niên chưa từng được biết đến trong giang hồ.

Nhưng nếu để ý kỹ một chút sẽ nhìn thấy thần thái Triển Bạch khác thường. Sắc diện chàng đỏ phừng phừng, mắt không chút thần quang mặc dù song mục vẫn mở trừng trừng Diêu Bính Côn biết rõ, thiếu niên này đã bị chưởng lực của lão chấn thương nội thủ, đã mất hết tri giác, còn việc gã không bị ngã là do sau lưng gã có một bức tường, chưởng phong lão gặp bức tường phản hồi giữ cho thân hình gã khỏi ngã. Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán, lão lên tiếng hỏi:.
- Tiểu tử ! Ba chưởng của lão phu thế nào ?
Triển Bạch vẫn đứng như tượng không đáp.
Lão ngửa mặt lên trời cười ha hả:
- Tiểu tử, ngươi chắc là không thể trả lời lão phu được nữa. Điều ngạc nhiên là tiểu tử ngươi chẳng phải là trung thần nghĩa sĩ gì sao có thể chết đứng.
Dứt lời lão áp tới vươn chỉ điểm vào Mi tâm huyệt của Triển Bạch. Hành dộng của lão mang hai mục đích, nếu đối phương đã chết mà không ngã thấy cũng khó coi, một chỉ này đề đẩy ngã đối phương, còn nếu chưa chết thì một chỉ này cũng đủ lấy mạng đối phương. Nên biết Diêu Bính Côn xưa nay nổi danh là kẻ tâm địa ác độc, giao đấu với người không bao giờ để đối phương sống. Về điểm này lão thường tự biện hộ rằng "nhân từ với địch tức tàn nhẫn với mình".
Khi lão xuất thủ còn chưa chạm tới Triển Bạch bỗng nghe tiếng quát thanh tao:
- Lão quỷ ! Dừng tay !
Gần như đồng thời với tiếng quát, một vật đen dài nhắm Âm Đô huyệt trên tay phải lão bắn tới.
Diêu Bính Côn quả không hổ là cao thủ vang danh vùng Tô, Lỗ, song thủ lão chớp lên một cái, thân hình đảo một vòng trong không trung rồi trở về vị trí cũ.
Trước mặt Triển Bạch xuất hiện một cẩm y thiếu nữ đẹp tợ thiên tiên. Tiếp đó là một tiếng "xoẹt", rồi tiếng kêu đau đớn vang lên.
Thì ra thiếu nữ vì cứu Triển Bạch đã dùng chiếc roi ngựa làm ám khí phóng về phía Diêu Bính Côn, Diêu Bính Côn lộn người tránh được nhưng chiếc roi như ngọn lao phóng đi xuyên qua vành tai Thiết Bài hòa thượng.
Bộp ! một tiếng, chiếc roi da cắm vào vách điếm sâu đến ba, bốn tấc, phần còn lại gần hai thước lòng thòng cặp ngoài vách.
Quần hùng nhìn thấy cảnh này không khỏi lắc đầu le lưỡi, phục thầm công lực của thiếu nữ. Có thể biến vật mềm thành cứng đả thương người xong dư kình lại đủ đế làm chiếc roi da cắm phập vào vách !
Thế là mục quang mọi người đổ dồn về phía cẩm y thiếu nữ, chỉ thấy

nàng mình mặc cẩm y, làm tôn lên làn da trắng như tuyết, và thân hình nở nang của nàng, tuổi tác bất quá chỉ mười sáu, mười bảy tuổi.
Diêu Bính Côn sau khi quan sát thiếu nữ xong quát:
- A đầu này là ai mà dám xen vào chuyện của lão phu ?
Cẩm y thiếu nữ tay chống nạnh hừ lạnh:
- Hồng diện lão đầu ! Đừng vội ra tay ? Ta hỏi ngươi, ngươi đã từng đó tuổi đầu vậy mà nói ra có biết thủ tín không ?
- Hừ ! A đầu mất dạy ! Mở miệng nói càn không biết nể nang người ưtrưởng thượng. Đừng trách lão phu đánh chết người.
- Hừ ! Lão đầu thất tín ? Đừng nói ngươi có thể đánh chết ta, nếu ngươi đỡ nổi một chưởng của ta thì Nam thất tỉnh, Bắc lục tỉnh mặc cho ngươi ngang dọc không ai dám ngăn cấm.
- Câm miệng !
Diêu Bính Côn thấy thiếu nữ này cứ nhại lại lời của lão ăn miếng trả miếng nên nộ khí xung thiên định một chưởng đánh chết đối phương cho hả dạ. Nhưng bỗng nghe ...
- A đầu to gan ! Ngươi phải đền mạng cho cái tai của Phật gia !
Thì ra Thiết Bài hòa thượng hận a đầu này phóng roi làm rách tai lão, đã múa thiết bài nhắm đầu đối phương đập xuống.
Cẩm y thiếu nữ miệng mỉm cười chừng như không coi Thiết Bài ra gì. Đến khi Thiết bài còn cách đầu không đầy một thước mới đột ngột rùn người xuống không biết dùng thân pháp gì lướt ra ngoài, một thế "Hoàng Hạc Phiên thân" tung người lên điểm chân lên thiết bài cười lớn nói:
- Hòa thượng ngốc ! Không có binh khí thì đến bản cô nương cho một món, có đâu giở cửa chùa làm binh khí như vậy.
Thiết Bài hòa thượng giận cành hông, hươ thiết bài như giông như gió, định đập nát con a đầu ra mới hả giận.
Cẩm y thiếu nữ thân pháp nhẹ nhàng nhảy nhót trên thiết bài, miệng không ngớt kêu lên:
- Thú quá ! Thú quá !
Cảnh tượng này trông rất nực cười, một bên là một hòa thượng to đùng như hộ pháp, tay múa may thiết bài to bằng cánh cửa. Một bên là cẩm y thiếu nữ người gọn gàng đẹp như thiên tiện nhảy nhót trên tấm thiết bài, cười cười nói nói. Nếu không biết có thể lầm tưởng đây là một tiếc mục biểu diễn của phường mãi võ !
Lúc này không chỉ Diêu Bính Côn, bọn thuộc hạ mà cả cư dân gần đó cũng đều kéo ra tròn mắt nhìn.
Thiết Bài hòa thượng thấy múa may hồi lâu vẫn không ném được thiếu nữ xuống đất liền nghĩ ra một kế, dùng một tay giữ thiết bài,

một tay nhằm bụng dưới thiếu nữ đánh một quyền, miệng mắng:
- Con a đầu thối này, dám giỡn mặt với phật gia ? Xuống !
Xuất chiêu nhằm vào một bộ vị như vậy đối với một thiếu nữ là một hành vi hạ tiện hà huống lại do một hòa thượng ra tay. Cẩm y thiếu nữ đỏ mặt không cười nữa, thóp người lại tránh một quyền của đối phương đồng thời dụng thế Thiên Cân trụy, giậm chân lên Thiết Bài tung người lên không trung, đáp xuống đất.
Trong khi dó Thiết Bài hòa thượng một tay cầm thiết bài nặng ngàn cân vốn đã không vững chãi gì lắm, bị đối phương giậm mạnh một cái vuột khỏi tay rơi xuống trúng bàn chân, tuy cách một lần giày nhưng cũng khiến mười đầu ngón chân đau thấu tâm can, lão gập người xuống kêu la như heo bị chọc tiết.
Cẩm y thiếu nữ không thèm để ý tới Thiết Bài hòa thượng quay sang Diêu Bính Côn:
- Hồng diện lão dầu ! Xem ra ngươi cũng là nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ, lẽ nào nói mà không giữ lời.
Diêu Bính Côn đã nhìn ra bộ pháp của cẩm y thiếu nữ này là "Nhiếp không hoàn ảnh", một tuyệt kỹ độc truyền của một trong tứ đại hào gia.
Xem ra thiếu nữ này thân phận không phải tầm thường, đừng nói chỉ lão, ngay cả An Lạc công tử còn phải nể nang đối phương vài phần.
Nghĩ tới đây nộ khí bỗng biến đâu mất hết, gượng cười nói:
- Cô nương ! Ngươi nói ta nói mà không giữ lời ? Chẳng hay ta nói gì mà không giữ lời ?
- Hừ ! Lão đầu ! đừng làm bộ ngốc ! Lúc nãy ngươi có nói với người ta nếu đỡ nổi ngươi ba chưởng thì cả vùng Tô, Lỗ mặc tình ngang dọc không ai dám ngăn cản sao ?
Giờ người ta đã đỡ xong ba chưởng ngươi còn định hạ sát thủ Diên Bính Côn biết ngày hôm nay không thể làm được gì hơn, đành cười lớn:
- Nói vậy lão phu để cho vị tiểu ca này đi là được rồi !
- Hừ ! Có như vậy chứ ! Bảo người của ngươi tránh ra đi ?
Cẩm y thiếu nữ chụm môi huýt sáo mấy tiếng, xảy nghe tiếng vó câu lóc cóc từ bên ngoài chạy vào một con tuấn mã sắc lông dó sậm trông tuyệt đẹp, chạy ngay đến bên thiếu nữ.
Cẩm y thiếu nữ vỗ vỗ cổ ngựa, xong điểm chân tung người bay lên vách điếm giơ tay lấy chiếc roi da, điểm chân vào tường trở ngược lại chỗ cũ.Thân pháp tuyệt mỹ, mọi người có mặt ở đây đều là võ lâm hào khách. Nhưng không ai dám chắc mình có thể biểu diễn hay hơn thiếu nữ này, bởi vậy trong lòng đêu thầm phục nhãn quang của Diêu

Bính Côn.
Cẩm y thiếu nữ thung dung dắt ngựa đến bên Triển Bạch, thấy chàng mặt đỏ phừng phừng, song mục vô thần, không khỏi đau lòng rơi lệ.
- Triển ca ca ! Ca ca thương thế có nặng không ?
Triển Bạch vẫn bất động.
- Triển ca ca. Tại sao ca ca không nói ?
Triển Bạch bất động, cả mắt cũng không chớp.
Cẩm y thiếu nữ lòng đau như cắt miệng lẩm bẩm:
- Đúng là lão đầu thối này đã đả thương ca ca rồi. Muội muội đưa ca ca về nhà dưỡng thương xong sẽ quay lại tính số với lão.
Dứt lời phi thân lên yên, đỡ Triển Bạch lên đặt trên yên, một tay cầm cương, một tay ôm Triển Bạch định thúc ngựa đi. Bỗng thấy Diêu Bính Côn bước tới giơ tay ngăn lại, nói:
- Cô nương ! Khoan đã !
Cẩm y thiếu nữ cau mày:
- Sao ? Lão đầu thối ngươi định đổi ý ?
Diêu Bính Côn cười gượng chưa kịp đáp lời thì đồ đệ lão, Ngọc diện la sát Tống Tiểu Phi thấy thiếu nữ năm lần bảy lượt vô lễ với sư phụ, lúc này đã không chịu được quát:
- Tiện tỳ ! Chớ có vô lễ ! Thiếu gia ...
Nào ngờ Diêu Bính Côn quát lớn ngăn lại:
- Phi nhi ! ở đây không có chỗ để ngươi nói !
Xong quay sang cẩm y thiếu nữ:
- Cô nương ! Vì nể mặt gia trưởng của cô nương nên lão phu không thể không nói.
Tiểu ca này đã trúng phải độc hỏa "Hồng sa huyết ảnh chưởng" của lào phu, nếu không có giải dược độc môn của lão phu thì trong vòng ba ngày nội phủ sẽ bị cháy khô mà chết. Lão phu đã làm thì làm cho trót, đây là giải dược, về nhà cho y uống vào, nghỉ ngơi vài ngày thì bình phục.
Dứt lời vung tay ném dược hoàn về phía cẩm y thiếu nữ.
Cẩm y thiếu nữ mỉm cười vận công vào tay, dùng ngón tay cái, trỏ kẹp lấy.
Đừng thấy chỉ một dược hoàn nhỏ, nhưng lão đã vận đủ công lực để ném ra, thì không khác gì ám khí. Nếu không có đôi mắt tinh anh, công lực thâm hậu, thủ pháp cao cường thì không phải dễ dàng bắt dược. Đàng này thiếu nữ chỉ dùng hai ngón tay kẹp được khiến lão tâm phục khẩu phục.

Cẩm y thiếu nữ sau khi biểu diễn xong lấy trong người ra một bình ngọc, bỏ hoàn thuốc vào, không thèm nói lời cảm tạ thúc ngựa đi.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 19
Tử Nhân Cư

Trời quang mây trắng nhởn nhơ, mặt trời chói chang trên đầu.
Trên quan đạo, một con tuấn mã màu hồng tía đang tung vó. Trên lưng ngựa, một cẩm y thiếu nữ tay cầm cương tay ôm một thiếu niên hôn mê bất tỉnh. Giữa ban ngày ban mặt một thiếu nữ tuyệt sắc tay ôm một thiếu niên không có vẻ gì úy kỵ khiến người trên đường không thể không chú ý.
Có điều tuấn mã phi như gió, chỉ thoáng cái là vút đi để lại sau lưng một đám khói mù.
Thiếu nữ vừa thúc ngựa vừa cúi đầu nhìn thiếu niên trong lòng mình, vẻ mặt đầy nét lo lắng, nếu bất chợt thiếu niên tỉnh dậy thấy mình được ôm ấp trong lòng một thiếu nữ tuyệt sắc như vậy chắc sẽ cảm thấy trên đời này chỉ có một mình chàng là hạnh phúc.
Nhưng thiếu niên vẫn hôn mê bất tỉnh, chàng không hay không biết gì đến tấm chân tình của thiếu nữ dành cho chàng, sắc mặt chàng càng lúc càng đỏ hơn, hơi thở gấp gáp nặng nề, tựa như mạng sống sắp đến rời bỏ chàng.
Thiếu nữ dù đã thúc ngựa phi như bay vẫn thấy tình trạng của thiếu niên càng lúc càng xấu đi, thân nhiệt chàng mỗi lúc một cao, ôm trong người nghe như lò lửa, bất giác lo cuống lên.
Nàng gò cương dừng lại đinh lấy dược hoàn cho chàng uống nhưng nơi đây giữa chốn rừng vắng lấy nước ở đâu mà uống.
Phóng mắt nhìn quanh thấy cách đó bốn, năm dặm có một ngọn núi nhỏ, lòng nghĩ chắc trên núi sẽ có người ở, hoặc ít ra cũng có nước suối.
Thế là nàng thúc ngựa nhằm phía đó phi tới.
Đến gần nàng chợt phát hiện nơi lưng chừng núi, dưới tán cây rậm rạp hiện ra một góc tường màu hồng, khoảng cách áng chừng có hơn mười dặm, nhưng ngoài nơi này ra chẳng còn thấy nơi nào có nhà cửa cả, nàng quyết định thúc ngựa lên núi.
Con tuấn mã này vốn là một loài ngựa quý chẳng những có thể ngày

đi ngàn dặm mà còn thiện đi lại trong điều kiện đường núi nên chỉ một thoáng sau đã lên đến nơi.
Cẩm y thiếu nữ ôm thiếu niên nhảy xuống ngựa đi đến gần cửa lớn nhìn lên, bất giác ngẩn người. Tòa kiến trúc này thiết kế khá lạ lùng, mái tròn lẳng sơn đỏ chót, tường lát bạch thạch, cửa cũng làm bằng gỗ trắng, trước cửa treo một tấm liễn cũng bằng gỗ trắng viết ba chữ bằng sơn đen "Tử Nhân Cư".
Cẩm y thiếu nữ võ công tuy cao nhưng ít khi đi lại trên giang hồ, làm gì được thấy một nơi quái lạ như vậy !
Tòa kiến trúc dựa vào núi, đình chùa chẳng giống đình chùa, nhà mồ cũng chẳng giống nhà mồ, bên ngoài lại đề "Tử Nhân Cư" khiến nàng đứng lặng bên ngoài, vào thì không dám mà trở lui cũng không phải.
Nàng tuy thông minh tuyệt đỉnh nhưng cũng bị cảnh tượng này làm rối trí. Ai lại đi gọi nhà của mình là "Tử Nhân Cư " ? Cho dù là nhà mồ đi cũng chẳng ai lại gọi như vậy.
Ngay trong lúc đó thì thiếu niên trong lòng nàng khẽ rên lên mấy tiếng người vẫn cứ nóng hừng hực. Cử động của thiếu niên làm cẩm y thiếu nữ hồi tỉnh lại, nhìn thấy tính mệnh chàng như chỉ mành treo chuông, nên bậm gan bước vào.
Nhà không có cửa, dừng lại trước ngưỡng cửa nàng đánh bạo lên tiếng:
- Có ai ở trong nhà không ?
Kêu luôn mấy lượt vẫn chẳng có ai thưa, chỉ nghe hồi âm ầm trầm vọng lại. Cuối cùng nàng cũng đánh liều bước vào.
Bên trong cửa là một gian phòng bày trí đơn giản, ngay phía đối diện với cửa ra vào trên tường đề mấy chữ "Tử Nhân chi cư. Hoạt nhân miễn tiến" (chỗ ở của người chết, người. sống không được vào).
Cẩm y thiếu nữ hít một hơi dài lấy lại bình tĩnh quát khẽ:
- Tử nhân ! Có hoạt nhân bái phỏng !
Mấy con quái điểu thấy động vỗ cánh bay ra cất tiếng quái gở kêu inh ỏi Cẩm y thiếu nữ cảm thấy trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trong nhà vẫn không thấy động tỉnh.
Nàng vận công lực phòng bị bước thêm mấy bước, quan sát khắp tiểu sảnh. Sảnh tuy nhỏ nhưng được quét dọn rất sạch sẽ, xem ra kẻ tự xưng là "Tử Nhân" này cũng là người sạch sẽ Giữa sảnh có đặt một chiếc bàn dài, hai bên để một chiếc ghế, trong nhà này hễ đồ gì làm bằng gỗ thì toàn một thứ gỗ trắng không sơn không phết để nguyên màu gỗ như vậy. Trong nhà sực mùi gỗ khiến người ta liên tưởng tới tiệm quan tài, bởi ở đó có một mùi gỗ như thế này.

Quan sát một lúc lâu không thấy điều gì khác lạ, cẩm y thiếu nữ liền đặt thiếu niên đang hôn mê lên ghế, thở dài nghĩ thầm:
"Đúng là hù dọa người ta, bên ngoài đề rõ ràng "Tử nhân cư", vậy mà đến cả một nửa hồn ma cũng không thấy ... " Bỗng ở một góc tường có treo tấm trướng, gió thổi làm tấm trướng phất lên để lộ một khoảng trống bên trong. Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, thiếu nữ rón rén đến gần vén màn nhìn lên.
Thì ra bên trong là một chỗ thiết kế âm vào bên trong để thờ phượng. Trên bàn thờ là bài vị cũng làm bằng gỗ trắng, viền ngoãi chạm hình long vân, chính giữa viết:
"Ân công tích lịch kiếm Triển Vân Thiên thần vị".
- Triển Vân Thiên !
Thiếu nữ kinh ngạc kêu lên thành tiếng, nàng còn nhớ rõ ràng Triển ca ca nói thân phụ chàng là Triển Vân Thiên, không ngờ lại gặp bài vị của Triển Vân Thiên ở Tử Nhân cư này.
Thì ra cẩm y thiếu nữ này không ai khác mà chính là Triển Uyển Nhi. Hôm trước vì giận Triển Bạch tỏ vẻ thân thiện với Phàm Tố Loan nên bỏ về phòng. Sau đó nghe kể chàng đã đuổi theo Thần La Thiết Đảm đi rồi lòng cũng bớt lo, nhưng nàng vẫn không sao ở yên trong nhà được, đành trốn nhà lấy trộm con Thiên Lý câu của phụ thân đi tìm Triển Bạch.
Nàng tuy võ công cao cường nhưng từ nhỏ đến lớn được nuông chìu, suốt ngày quanh quẩn trong sơn trang, rất ít khi được phép ra ngoài.
Lần này trốn nhà ra đi vốn không biết đi đâu để tìm người, tối đó vô tình ghé lại Hưng Long trấn, ngụ lại trong tửu điếm. Sau đó nghe tiếng ồn ào bên ngoài mãi mà không chịu dứt, bực mình nhìn ra xem có chuyện gì, vừa hay lúc Diêu Bính Côn định đả thương Triển Bạch nên mới ra tay giải cứu.
Lại nói Uyển Nhi nhìn thấy bài vị Triển Vân Thiên, quan sát thấy trước bài vị hoa quả còn tươi nguyên, chứng tỏ có người thường xuyên cúng bái. Bên trái bàn thờ có một hành lang rộng chừng bốn, năm thước, quá vào bên trong một chút hai bên hành lang có hai phòng nhỏ, cửa cũng bằng gỗ trắng. Trên cảnh cửa phòng bên trái dán một mảnh giấy trắng trên viết mực đen đề "hoạt tứ nhân" cửa phòng bên phải cũng một mảnh giấy như vậy đề "Tử hoạt nhân". Bên trên cánh cửa, trên tường mỗi bên dính một câu đối.
Hữu ân bất báo sinh bất như tử Hữu cừu vị tuyết nhẫn tử thâu sinh.
(Tạnh dịch là:
Có ân không báo sống không bằng chết đi, có cừu chưa trả nên

đành nhẫn nhục tạm sống).
Nơi bức tường cuối hành lang đề bốn chữ lớn "Tuyết cừu báo ân".
Xem đến đây Uyển Nhi đã hiểu được mấy phần. Thì ra Tử nhân cư này là của người sống ở, vì thọ ân của Triển đại hiệp. Triển đại hiệp bị ám hại vì chưa thể báo cừu cho người để đáp ân nên mới xưng là tử nhân.
Nhưng quái lạ là tại sao nãy giờ vẫn chưa thấy mặt Hoạt tử nhân và Tử hoạt nhân.
Nghĩ đến đây liền đẩy cửa căn phòng bên trái. Phòng ngủ trần thiết cực kỳ đơn giản chỉ có một một ghế, trong góc phòng đặt một cỗ quan tài. Cả thảy đều bằng gỗ trắng, nắp quan tài đậy kín, nhìn quanh quất chẳng vó vật gì khác liền quay ra, vào căn phòng bên phải, hai căn phòng giống hệt nhau không một điểm khác biệt.
Bỗng nghe "cộp !" một tiếng, Uyển Nhi lại một lần nứa quả tim muốn nhảy ra ngoài. Cả ngôi nhà mang một vẻ bí hiểm, không một bóng người, bên trong lại để hai cỗ quan tài thử hỏi nàng chưa từng đi lại trên giang hồ làm sao mà không kinh hãi ?
Khi Uyển Nhi nghe ngoài tiền sảnh có tiếng động thất kinh chạy ra ngoài. Chỉ thấy Triển Bạch đã ngã từ trên ghế xuống đất. Uyển Nhi không còn kể gì đến sự hiện diện của hai cỗ quan tài nữa, vội phi người đến bên Triển Bạch xem xét. Sắc mặt chàng còn đỏ hơn lúc trước, hơi thở đã yếu, bên khóe mép còn vương vết máu.
Uyển Nhi vội đỡ Triển Bạch ngồi trở lên ghế, lấy hoàn thuốc ra, trong lúc cấp bách không tìm được nước, đành bỏ vào miệng nhai dùng nước bọt của mình hòa thuốc xong áp miệng vào miệng Triển Bạch mớm cho chàng uống thuốc. Lại sợ chàng mất hết tri giác không thể nuốt được nên vội vận công xoa bóp ngực cho chàng.
Vô tình tay Uyển Nhi chạm phải vật gì như quyển sách, thấy vướng. Liền lấy ra định bỏ bên ngoài để tiện xoa bóp. Nhưng khi nhìn thấy quyển sách nàng không khỏi bật cười nói một mình:
- Triển ca ca già đầu rồ mà còn giống con nít, ai lại đi xem loại truyện tranh này.
Nàng thuận tay giở ra xem, thấy bên trong toàn vẽ mỹ nữ khỏa thân, bất giác đỏ mặt, ném đại quyển sách trên ngực chàng đứng dậy.
Bỗng nghe bên ngoài có tiếng quát:
- Kẻ nào cả gan dám xông vào Tử Nhân Cư ?
Uyển Nhi chưa kịp quay lại đã nghe một luồng kình phong ào tới. Sợ chưởng phong đả thương Triển Bạch nàng không dám tránh đi, hai song chưởng một chiêu "Đảo chuyển âm dương" đẩy ngược ra phía sau.

- Ủa ! Tiểu ân công ...
Người vừa xuất hiện bỗng nhận ra Triển bạch nằm dưới đất vội vàng triệt tiêu công lực, nhưng chưởng kình vẫn chạm nhau.
Bùng ! Triển Uyển Nhi bị dư kình của đối phương chấn động thối lui một bước, hai tay nghe tê tái, nàng kinh hãi kêu thầm:
“Chưởng lực kinh nhân !” Định thần nhìn lại bất giác rùng mình một cái, trước mặt nàng xuất hiện hai quái nhân hình hài như tử thi vừa mới từ trong áo quan bước ra, mình lại mặc tang phục trắng, sắc diện tái nhợt không chút huyết sắc lại chẳng để lộ bất kỳ biểu cảm nào.
Nhìn dáng vẻ hai quái nhân trông rất khủng khiếp, nàng biết mình không phải lâ đối thủ của đối phương, nhưng vẫn vận công phòng bị hễ thấy đối phương có cử chỉ bất lợi cho Triển Bạch là nàng lập tức xuất thủ ngăn chận.
Một tên nhìn Triển Bạch nói:
- Tiểu ân công thọ thương khá nặng.
Tên kia tiếp lời:
- Bởi vậy ta nói hai ta không thể chết, nhẫn nhục sống thêm một thời gian nữa cũng còn có chỗ dùng.
Uyển Nhi giương đôi mắt kinh ngạc nhìn hai quái nhân. Bỗng thấy một trong hai tên xông về phía Triển Bạch, nàng vội quát lớn:
- Không được động đến chàng !
Hữu chưởng một chiêu "lực kiêu thiên câu" nhằm mặt quái nhân đẩy tới.
Không ngờ quái nhân chẳng coi chưởng lực của Uyển Nhi vào đâu, không thèm tránh né cứ tiến tới như chỗ không người.
"Bùng !" hữu chưởng của Uyển Nhi đánh trúng ngay giữa ngực đối phương, nhưng nàng cảm thấy như đánh vào vách sắt, phản lực chấn động khiến nàng lui bốn, năm bước mới đứng vững được, tay tê tái như mất hết cảm giác.
Quái nhân vươn tay ấn xuống ngực Triển Bạch ...
Uyển Nhi quát:
- Lão quái vật ! Ngươi dám động vào Triển ca ca, bản cô nương liều mạng với ngươi !
Vừa quát vừa một chiêu "Hoàng oanh xuất cốc" song chưởng giơ ra, toàn lực xông vào lão quái nhân.
Quái nhân còn lại quát một tiếng:
- Lui ra !
Đồng thờl giơ tay phất nhẹ một cái.
Uyển Nhi cảm thấy như chạm phải bức tường sắt, toàn thân nàng dội

ngược lại, đập vào tường "bình !" một tiếng, mắt tối sầm lại ngất đi. Chừng nàng tỉnh dậy thì thấy quái nhân đang đặt chưởng trên Mệnh Môn huyệt của Triển Bạch vận công đang Thôi cung hoạt huyệt cho chàng.
Nàng thở dài nhẹ nhỏm ngồi dậy cũng điều tức tự chữa trị nội thương.
Trong khi đó thì quái nhân còn lại bỗng phát hiện ra quyển sách rơi bên cạnh Triển Bạch vội nhặt lên xem.
Vừa nhìn quyển sách trong tay lão vội kêu lên:
- Tỏa cốt tỏa hồn thiên phật quyển ! Đại ca ! Đại ca ...
Nhìn lại thấy quái nhân kia đang nhắm nghiền mắt, trên đầu xuất hiện khói trắng, biết đại ca vận công trị thương cho tiểu ân công đang đến lúc quan yếu nên không dám lên tiếng, nhưng trên gương mặt vốn như chạm bằng đồng của lão ta không ngớt giật giật. song mục lộ kỳ quang, đôi tay lão run bần bật.
Uyển Nhi nghe quái nhân kêu lên cũng chấn động tâm can mở bừng mắt ra, thấy lão ta tay cầm quyển dâm thư của Triển Bạch không ngờ quyển dâm thư đó lại là thiên hạ đệ nhất kỳ thư. Nàng có lần nghe phụ thân cùng môn khách bàn chuyện giang hồ có nhắc đến quyển kỳ thư này. Nhưng rõ ràng lúc nãy nàng xem thì bên trong toàn vẽ mỹ nữ khỏa, thân nào phải là võ công bí lục.
Trong khi đó thì quái nhân bắt đầu giở ra xem, một trang ... hai trang ... hai tay lão run rẩy càn tợn, sắt mặt bắt đầu đỏ lên, song mục như hai ngọn đèn phát ra những tia sáng khủng khiếp nhìn nàng, bình sinh nàng chưa hề thấy một thứ mục quang như vậy. Nhưng lão bỗng nhắm nghiền mắt lại.
Trong khi đó quái nhân trị thương cho Triển Bạch không hề hay biết việc xảy ra bên ngoài. Khói trắng trên đầu quái nhân kết thành hình ba bông hoa. Uyển Nhi không khỏi kinh hãi thầm, phụ thân nàng từng nói hiện tượng như vậy gọi là Tam Hoa tụ đỉnh, người luyện nội công đến cảnh giới Đăng Phong tạo cực mới có được hiện tượng đó. Mãi mê nhìn ba nhóm mây trắng trên đầu quái nhân nàng không hay biết quái nhân kia lại mở mắt ra nhìn nàng bằng ánh mắt như muốn thiêu cháy nàng thành tro bụi.
Hai quái nhân này vốn cũng là nhân vật tiếng tâm trong giang hồ, mấy mươi năm khổ luyện không những công lực đã đạt đến cảnh giới Đăng Phong tạo cực mà định lực cũng cao siêu hơn người, không ngờ vẫn không chế ngự nổi cám dỗ của Ma lực trong "Tỏa cốt tỏa hồn thiên phật quyển".
Trong phút chốc lão quên hết thanh danh, quên hết thiếu nữ kia

chính là hồng nhan tri kỷ của tiểu ân công, trong lòng lão chỉ tồn tại một ngọn hỏa diệm sơn đang bừng bừng phóng hỏa. Lão gầm lên một tiếng lao về phía Uyển Nhi.
Uyển Nhi giật mình vì tiếng gầm, nhìn lại thấy quái nhân xông về phía mình thế như hổ đói vồ mồi. Thất kinh đứng phắt dậy một chiêu "Bế môn tạ khách" song chưởng vận hết sức bình sinh đẩy ra.
Nhưng quái nhân không phản công cũng không tránh né để mặc cho song chưởng đánh vào ngực mình, thân hình lão tràn tới hai tay ôm chặt lấy nàng Uyển Nhi cảm thấy toàn thân như có một chiếc lưới sắt quấn chặt, một áp lực khủng khiếp đè lên ngực nàng, vừa kinh hãi vừa tức giận nhưng tay chân vô lực không thể vùng vẫy được kêu lên một tiếng ngất xỉu.
Quái nhân bị dục hỏa thiêu cháy trụi cả lý trí vừa ôm chặt Uyển Nhi, miệng không ngớt rên rỉ, một tay lão bắt đầu sờ soạng khắp người nàng.
Bỗng nghe một tiếng hừ lạnh, quái nhân trị thương cho Triển Bạch đã hành công xong, thấy cảnh khó coi bày ra trước mặt vội phóng chỉ điểm vào Tinh Xúc huyệt sau lưng lão quái nhân kia. Lão hự lên một tiếng nặng nề rồi quỵ xuống. Quái nhân xuất thủ như điện điểm tiếp Trưởng cường, Linh đài, Thận môn mấy đại huyệt xong xách lão vào phòng trong, ném vào quan tài đậy nắp lại.
Quái nhân hành động nhanh nhẹn dị thường, thoáng cái đã trở ra nhặt Thiên phật quyển nhét vào ngực, xong xách Uyển Nhi nhốt vào cỗ áo quan còn lại.
Lúc lão trở ra tiểu sảnh nhìn thấy không còn dấu vết gì khác lạ mới vỗ vào mười hai nội huyệt đạo của Triển Bạch để lay tỉnh chàng.
Triển Bạch dần dần hồi tỉnh, ngơ ngác nhìn quanh.
- Tiểu ân công có nhận ra lão phu không ?
Chàng lập tức nhớ lại hai quái nhân gặp chàng trong rừng tùng hôm trước, ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao ta lại ở đây ? Còn người huynh đệ của tiền bối đâu ?
Quái nhân lắc đầu:
- Ta cũng không biết tại sao ngươi lại ở đây. Còn người kia thì đi ra ngoài chưa về.
Triển Bạch nhíu mày nhớ lại chàng cùng hồng diện lão nhân đối ba chưởng. Lúc dó chỉ thấy trong người nóng ran nên đã ngất di, chàng ngạc nhiên hỏi:
- Có phải tiền bối đã cứu vãn bối ?
Quái nhân lại lắc đầu:
- Lão phu cũng không biết ai đã cứu ngươi, có điều lúc nãy ta có giúp

ngươi cho mau bình phục, tiểu ân công, từ lúc chia tay trong rừng, ngươi đã gặp phải chuyện gì ?
Triển Bạch đem việc gặp Phí Nhất Đồng. rồi gặp Hồng diện lão nhân kể lại một lượt.
Quái nhân nghe xong thở dài:
- Đây đúng là duyên trời định. Bọn lão phu tự sát mấy lần không thành, không ngờ ngày hôm nay lại có dịp trợ lực cho hậu nhân của ân công.
Dứt lời vén màn đến trước bài vị của Triển Vân Thiên thắp hương.
Triển Bạch nhìn xuống thần vị của phụ thân lập tức quỳ xuống lạy ba lạy rồi khóc rống lên, nghe rất thảm thiết.
Quái nhân nghĩ lại mình bao năm nay mai danh ẩn tích trong tử nhân cư, ngủ trong quan tài, vẫn chưa báo được thù cho ân công. Thấy Triển Bạch khóc cũng đau lòng khóc rống lên.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 20
Hình Tích Cừu Nhân

Hai người khóc một lúc lâu bỗng quái nhân ngẩn mặt lên trời hú một tràng dài như để trút bớt nỗi bi ai trong lòng, gạt lệ nói:
- Anh hùng không thể khóc được ! Tiểu ân công, Hoạt tử nhân này có vài lời muốn nói.
Triển Bạch sau một hồi khóc lóc nỗi u oán trong lòng cũng vơi được phân nào, nghe nói liền đứng dậy đáp:
- Lão tiền bối xin cứ dặn dò.
Hoạt Tử Nhân ngửa mặt lên trời thở dài:
- Nói ra càng thêm xấu hổ, huynh đệ ta thọ đại ân của ân công, nghĩ kiếp này khó lòng báo đáp cho xong. Không ngờ chẳng những không báo được cừu cho ân công mà ngay cả kẻ thù là ai cũng không biết thử hỏi huynh đệ ta còn mặt mui nào sống trên thế gian này ? Nhưng vì phải báo cừu cho ân công nên mới nhẫn nhục sống đến ngày hôm nay, hai ta cùng phế bỏ danh hiệu tự xưng Hoạt Tử Nhân và Tử Hoạt Nhân đồng thời phát thệ nếu chưa báo được cừu sẽ không dùng đến danh hiệu của minh. Qua rnười năm nay hai ta điều tra lần theo dấu vết, nhưng vẫn không tìm ra được manh mối nào, mãi đến hôm gặp

được Tiểu ân công mới phát hiện ra manh mối.
Triển Bạch giọng kích động:
- Kẻ đó là ai ?
Hoạt Tử Nhân thở dài ai oán:
- Đó là nhân vật vang danh trong giang hồ, nguyên những người này cùng với ân công nghĩa kết kim lan, giang hồ bằng hữu gọi là Trung Nguyên thất hiệp. Không ngờ sáu người này lại đang tâm hãm hại nghĩa huynh của mình.
Triển Bạch run rẩy toàn thân:
- Lão tiền bối ! Mau nói danh tánh của chúng ra !
Hoạt Tử Nhân lại thở dài:
- Một trong sáu người đó trốn ra tận Nam Hải không biết hiện giờ ra sao, một là Bá Vương Tiên Phàm Phi, còn lại là phụ thân của võ lâm Tứ công tử ...
- Võ lâm tứ công tử ?
Triển Bạch nghe như sét đánh ngang tai, toàn thân lảo đảo suýt chút nữa ngã gục xuống.
Hoạt Tử Nhân thẫn thờ gật đầu.
Triển Bạch hai mắt vằn lên những tia máu, gầm lên:
- Lăng Phong công tử chi phụ, Trích tinh thủ Mộ Dung Hàm ?
Hoạt Tử Nhân gật đầu.
- An Lạc công tử chi phụ, Càn khôn chưởng Vân Tông Long ? Đoạn Phương công tử chi phụ, Hỗn nguyên chỉ Tư Không Tấn ? Tường Lân công tử chi phụ, Thanh Phù thần Kim Cửu ?
Cứ mỗi lần Triển Bạch nhắc tới một người là Hoạt Tử Nhân gật đầu, song lão tiếp:
- Còn một người trốn ra Nam Hải là Ngân Phiến tử Liêu Sùng Hậu, hiện còn chưa rõ sống chết ra sao.
Triển Bạch hai hàng lệ chảy dài, giọng u oán:
- Xem ra mối thù này vãn bối khó lòng trả nổi ...
Hoạt Tử Nhân thở dài:
- Đừng nói tiểu ân công, cả huynh đệ lão phu nghe đến những cái tên này cũng mất hết nhuệ khí. Nếu không phải như vậy thì hai ta đâu định tự sát trong rừng tòng hôm họ.
Mấy câu nói của Hoạt Tử Nhân bỗng đâu vực dậy vài phần dũng khí trong lòng Triển Bạch, chàng nghĩ thầm:
“Mình không được yếu hèn như, vậy ít ra cũng phải khổ luyện thêm công phu tuyệt học giết được một vài tên để giang hồ biết Triển Vân Thiên còn có một hậu duệ đứng ra báo thù”.
Nghĩ đến đây, bỗng một tia sáng lóe qua trong não, chàng quì xuống

nói:
- Lão tiền bối ! tiền bối đã có giao tình với tiên phụ, xin nhận vãn bối làm đệ tử, vãn bối nhất định khổ luyện võ công để báo thù cho gia phụ.
Hoạt Tử Nhân thấy Triển Bạch quì xuống vội vàng đỡ dậy, nói:
- Tiểu ân công đừng làm vậy, lão phu thật không dám !
Triển Bạch thấy Hoạt Tử Nhân không bằng lòng càng không chịu đứng dậy, cuối cùng Hoạt Tử Nhân đành ôm Triển Bạch đặt lên ghế, nghiêm mặt nói:
- Không phải lão phu không có lòng muốn truyền thụ võ công cho ngươi. Võ công của lão phu đối phó với các cao thủ thông thường thì không thành vấn đề nhưng vẫn không phải là đối thủ của mấy người đó. Vậy lão phu dem hết công phu truyền cho ngươi cũng bằng vô dụng. Hơn nữa trong giang hồ một khi đã bái sư thì không thể khinh xuất bái người khác học võ công, làm như vậy chẳng hóa ra hại ngươi sao ? Mặt khác, lão phu đối với ân công danh phận là nô bộc, nô bộc làm sao làm sư phụ thiếu chủ được ?
Thấy vẻ thất vọng của Triển Bạch, lão an ủi:
- Tiểu ân công có thiên hạ đệ nhất kỳ thư trong người còn hơn cả minh sư chỉ giáo, lo gì không báo được cừu nhà.. Triển Bạch theo bản năng đưa tay sờ lên ngực, thấy trống không, một luồng khí lạnh lướt qua tâm khảm.
Hoạt Tử Nhân lấy quyển sách ra cầm nơi tay, hỏi:
- Quyển sách này do đâu mà ngươi có được ?
- Do một tiền bối tặng cho vãn bối.
Lão giở quyển sách ra liếc xem một cái lập tức gấp lại, rùng mình nói:
- Tiểu ân công còn nhỏ tuổi như vậy làm sao xem được sách này ?
Triển Bạch vốn thật thà cứ đem cách thức dùng tay "đọc" sách ra kể cho lão nghe.
Hoạt Từ Nhân lúc đầu không tin, nhưng sau khi nhắm mắt sờ thử lập tức hiểu ra.
Đồng thời ánh mắt lão thoáng hiện một tia sáng thèm thuồng, lão cất giọng hỏi:
- Ai lại khẳng khái đi tặng quyển kỳ thư giá trị liên thành như vậy ?
Triển Bạch đem việc mình vào Mộ Dung sơn trang rồi gặp Lôi đại thúc, lão nhốt chàng vào thạch thất ... vân vân kể ra một lượt, xong tiếp:
- Lôi đại thúc cũng có nói, luyện nội công này phải lá đồng nam tử mới có thể đạt đến thượng thừa.

Bản thân Lôi đại thúc cũng có luyện nhưng tiến cảnh không nhiều.
Hoạt Tử Nhân chợt kêu lên:
- Thì ra là Lôi Chấn Viễn !
- Tiền bối cũng biết Lôi đại thúc ?
- Sao lại không ? Lúc ta còn theo ân công hành hiệp giang hồ thường đi chung với hắn.
- Còn tiền bối ? Có thể báo danh hiệu cho vãn bối biết được không ?
Sắc diện Hoạt Tử Nhân bỗng trầm hẳn xuống, trầm ngâm một lát, lão lắc đầu:
- Tiểu ân công lượng thứ, huynh đệ lão phu đã phát trọng thệ, khi nào chưa báo được thù cho ân công sẽ không báo danh báo hiệu với bật kỳ ai. Tiểu ân công cứ gọi lão phu là Hoạt Tử Nhân, bào đệ là Tử Hoạt Nhân là được rồi.
Triển Bạch thấy lão không chịu nói cũng không tiện hỏi thêm đành hỏi sang chuyện khác:
- Lão tiền bối nói nhờ gặp vãn bối mới biết dược phụ cừu là ai ?
- Không sai ! Đồng tiền trong túi vải hôm trước chính là Thanh phù tiêu một ám khí tuyệt nghệ của Thanh Phù thần Kim Cửu. Hơn nữa, Thần La Thiết Đảm còn viết chữ chứng thực điều đó Triển Bạch chợt nhớ lại hôm trước Phí Nhất Đồng đọc cái gì mà cứ Kim Lăng, vội hỏi ngay:
- Có phải phủ đệ của Kim Cửu ở Kim Lăng ?
- Phải !
- Còn Thần La Thiết Đảm có phải là lão nhân bán lụa cưỡi la ?
- Chính lão !
Nói đến đây chợt lão vỗ đùi đánh "Đét" một cái, nói:
- Thần La Thiết Đảm hiện là tiền bối dị nhân duy nhất còn sống trên giang hồ, ba viên thiết đảm cộng với sáu mươi bốn đường Kỳ hình chưởng có thể nói là độc tôn giang hồ. Tại sao không tìm lão bái sư ?
Triển Bạch như người chết đuối vớ được cọc kêu lên:
- Đổng lão tiên bối ở đâu ?
- Đổng lão tiền bối hành tung vô định, nhưng nghe đâu thường xuất hiện nơi Yên Tử cơ ở Nam Kinh, có thể lão trú thân trong thập nhị động trên núi ...
Triển Bạch không chờ Hoạt Tử nhân nói hết, vội đứng dậy thi lễ nói:
- Vậy vãn bối phải đi ngay. Ân cứu mạng, ân chỉ giáo, Triển Bạch nguyện khắc cốt ghi tâm !
Dứt lời quay người bỏ đi.
Hoạt Tử Nhận nhìn lại quyển kỳ thư vẫn còn trong tay mình, vội gọi với theo:

- Tiểu ân công ! Còn quyển sách lão phu trả lại cho ngươi ?
Triển Bạch quay lại lấy quyển sách nhét vào ngực áo, xong cáo từ đi ngay.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 21
Giang Nam Nhị Kỳ

Nam Kinh, tên cũ là Kim Lăng, vốn là cố đô thời Lục triều, sơn thanh thủy tú, thành quách đền đài, từng là đệ nhất đại thành thời Chiến Quốc.
Danh lam thắng cảnh ở Nam Kinh nhiều vô số kể, nào là Mạc Sầu hồ ở tây môn thành ngoại, nào là Yến Tử cơ cạnh sông ở thành bắc ; thành đông phía nam Chung Sơn có Minh Hiếu lăng, Huyền Vũ hồ, thành nội thì có Bắc Cực các, Thanh Lương sơn, nơi thì trang nghiêm hùng vĩ nơi thì u nhàn tráng lệ, đâu đâu cũng đáng để du khách thưởng lãm Trời tuy đã cuối hạ, nhưng cái nóng vẫn chưa thấy giảm, cái nóng cuối hạ của Nam Kinh nổi tiếng khắp nơi, bởi vậy ngày ngày nam thanh nữ tú kéo nhau ra Yến Tử cơ ở thành bắc để hóng gió.
Yến Tử cơ ở ngay cạnh sông, hình dạng như chim yến đang bay trông rất tráng lệ.
Ngay cạnh đó là Thập nhị động, cũng là một nơi lý tưởng để tránh cái nóng như thiêu như đốt của mùa hạ.
Gió từ dưới sông mang hơi nước dìu dịu thổi lên, bóng liễu buông rèm.
Đó đây những trà quán nhỏ dựa theo thế sông, chỗ nào cũng đầy những nam thanh nữ tú ngồi uống trà vừa hóng mát vừa thưởng ngoạn cảnh trí thiên nhiên. Quả là một cái thú rất tao nhã của bậc phú gia.
Trên bờ sông bỗng xuất hiện một thiếu niên dáng vẻ phong trần, mình mặc chiếc trường bào bằng đoạn đen đã có nhiều chỗ rách, lại vương đầy bụi đất, xem ra chàng đã trải qua một cuộc hành trình dài mới đến đây.
Thiếu niên mặt bám đầy bụi, mồ hôi nhễ nhại quện đầy bụi đất coi bộ đã lâu không được tắm rửa, nhưng mặc dù vậy cũng không che giấu được nét anh tuấn đĩnh đạc.

Tuy chàng áo quần trông có hơi lam lũ, nhưng trên vai vác một thanh cổ kiếm.
Vừa nhìn qua đã biết là một thanh bảo kiếm, chàng cúi đầu lặng lẽ bước, đôi mày nhíu chặt chừng như lòng có nhiều tâm sự, nên chẳng để ý gì đến cảnh non nước hữu tình, cả những trai thanh gái lịch đang cười đùa trong đình quán.
Bỗng "Bốp !" một tiếng, không biết từ phía nào một hòn đá bay tới đánh vào đầu chàng. Bị bất ngờ. Chàng nhảy dựng lên một cái rồi quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy bốn phía ai nấy đều phá lên cười, không đoán ra ai là kẻ ném đá, đành nuốt hận quay đầu đi tiếp Nhưng khi chàng vừa quay đi, thì lập tức "bốp", lại một hòn đá ném trúng đầu chàng. Thiếu niên quay ngoắt lại, du khách bốn phía đồng cười rần lên một lượt.
Nhưng lần này thì chàng đã nhìn ra.
Có hai đứa bé một trai một gái tuổi ước chừng năm, sáu tuổi, cả hai đều trông rất đẹp tựa như tiên đồng ngọc nữ trong tranh vẽ vậy. Lúc này hai đứa bé đứng gần một chậu thạch lựu hai tay chắp sau lưng, trong chậu thạch lựu có rất nhiều đá nhỏ. Gương mặt của hai đứa bé trông mất tự nhiên chừng như chúng cố nhịn để khỏi phải phá lên cười.
Gần đó có một bàn trà tao nhã. Trên mặt bàn tròn được trải thảm trắng muốt đặt hoa quả tươi, mấy ly trà, quanh bàn vài chiếc ghế mây phủ gấm, ngồi khoảng năm, sáu thanh niên nam nữ người nào người nấy mặt mày sáng rỡ trông ra dáng công tử tiểu thư nhà phú hộ, có điều thái dương nhô cao, song mục thần quang lấp lánh chứng tỏ đó là võ lâm cao thủ.
Trong số đó đáng chú ý nhất là một thiếu niên chừng hai mươi tuổi nghi biểu không kém Phan An, Tống Ngọc, mình mặc chiếc trường bào bằng lụa trắng như tuyết, xem phong lưu cao quí. Ngồi kế bên thiếu niên là một thiếu nữ tuổi vừa cập kê, dáng thoát tục. Mình mặc chiếc vân la vũ y mỏng như cánh chuồng, gương mặt tuyệt thế của nàng đang nở một nụ cười cực kỳ quyến rũ. Nàng vừa nhìn gả thiếu niên phong trần một cái, vội quay sang trừng mắt nhìn hai đứa trẻ, chừng như ngăn cấm chúng không được nghịch thái quá.
Thiếu niên phong trần bị ném trúng đầu hai lượt, lại bị chúng nhân cười nhạo, lòng đã tức giận. Nhưng khi nhìn ra do hai đứa trẻ làm, lòng nghĩ đến hai dứa trẻ còn chưa hiểu biết nên nộ hỏa đã giảm quá nửa.
Nghiêm nghị nhìn chúng nói:
- Tiểu bằng hữu ! không nên vô cớ đánh người như vậy, đánh trúng

ta thì không sao, lỡ gặp phải người tính khí không tốt sẽ không bỏ qua cho hai ngươi.
Đứa bé trai mỉm cười tinh nghịch:
- Nói vậy ngươi không phải người xấu ?
Bé gái quay mặt ra phía bờ sông nhìn thấy một con rùa nhỏ đang bò chậm chạp, bỗng tính tinh nghịch nổi dậy. Vội dùng chỉ bắn ra một viên sỏi khiến con rùa lật ngửa ra hươ hươ bốn chân cố sức lật lại.
Nó vỗ tay reo lớn:
- Ca ca ! Ta đánh trúng con rùa đen rồi ?
Thiếu nữ ngồi trên bàn bên cạnh quát:
- Lan Lan ! Không được nghịch !
Nhưng nàng vừa dứt lời, thì "vù.. bốp ?" đứa bé trai cũng dùng thủ pháp giống hệt như vậy đánh trúng đầu rùa, đồng thời reo lên:
- Ta đánh trúng đầu rùa đen !
Đứa bé vừa reo xong. tất cả du khách có mặt gần đó đều phá lên cười rần rần.
Mấy câu vô tình của bọn trẻ cộng thêm tiếng cười của du khách khiến thiếu niên phong trần nộ khí xông thiên. Nên biết mắng người là con rùa đen là một cách sỉ nhục nặng nề nhất. Thiếu niên bụng đầy nộ khí nhưng không tiện phát tác đành nuốt giận bỏ đi.
Nào ngờ chàng vừa quay đi đã nghe có tiếng khàn khàn cất lên:
- Lão nhị ! Lúc nãy ngươi nói cái gì mà đại trượng phu đầu có thể rơi, máu có thể đổ, nhưng không thể sống mà chịu nhục. Giờ thì cho ngươi thấy đồ rùa đen rụt cổ, bị nhục mà không dám lên tiếng.
Lão già giọng khàn khàn nhưng lại cố ý nói rất lớn, khiến hầu hết mọi người đều nghe thấy.
Thiếu niên phong trần quay ngoắt lại, thấy cạnh bờ sông dưới bóng liễu ngồi hai già một trẻ. Hai lão nhân tuổi đã khá cao, nhưng tướng mạo trông rất kỳ quặc. Một người thì tóc đỏ như râu tôm, toàn than da đen cháy chỉ có hai hốc mắt là trắng toát.
Mình lão mặc chiếc tăng bào chi chít vá ngồi khom lưng luồn hai tay vào ống tay áo, trông lão chẳng khác gì một con đười ươi trong gánh xiếc.
Đối diện là một lão nhân gầy đét, đầu đội mũ lông sùm sụp, mình mặc áo bông dày, trời hạ nóng bức như vầy mà lão lại mặc đồ đông cũng đủ khiến người ta quái dị.
Lão đang chau mày nhìn thiếu niên, miệng lẩm bẩm:
- Ngô huynh ngôn chi bất hư dà (Huynh nói không sai vậy) !
Nghe ra quả không khác lão nho vườn.
Thiếu niên phong trần nộ khí chưa tan hết nghe hai lão nhân này nói

mấy câu, nộ khí đã lại xông lên đến đỉnh đầu. Nhưng chàng chưa kịp nói gì, lão nho vườn đã ngoắc:
- Qua đây ?
Thiếu niên cố dằn nộ hỏa hỏi:
- Lão tiên sinh gọi tại hạ ?
Lão nho vườn lắc đầu:
- Chân nãi ngoan minh bất linh (Đúng là ngu đần không không). Lão phu không gọi "nhữ" không lẽ gọi "khuyển" ?
Lão nho vườn nói "ngươi" thành "nhữ", "cẩu thành khuyển", lại khiến cho du khách cười ầm lên.
Thiếu niên đã không còn nhịn được nữa:
- Lão tiên sinh mở miệng là "chi hồ giả dã" xem ra cũng là người có học hành, sao lại nói những lời thô tục như vậy ? Nếu không thấy ngươi đã lớn tuổi thì ... Hừ !
Lời nói của thiếu niên chừng như làm xích phát lão nhân khoái chí lắm, vỗ tay cười lớn:
- Ha ha ha ... Văn lão nhị ! Tên tiểu tử này nói ngươi không phải là người học hành đàng hoàng ...
Lão nho vườn tức khí quát:
- Nhủ tử bất khả giáo dã ! Lão phu gọi nhữ, nhữ bất lai, còn nhục mạ lão phu ?
Dứt lời hùng hổ đứng dậy.
Bỗng tên tiểu đồng giơ tay ngăn lại:
- Sư phụ bớt nóng ! Để đệ tử xử vụ này cho, giết gà cần gì dùng dao mổ trâu !
Lão nho vườn gật đầu ngồi xuống.
Tiểu đồng tuột xuống ghế lắc lư đôi chân vòng kiềng đi về phía thiếu niên. Nhìn dáng điệu tên tiểu đồng, mọi người lại một phen cười hả hê.
Bởi tên tiểu đồng lùn không thể tưởng được đến nỗi gã không đứng lên được mà phải tuột mới đứng được xuống đất. Ngược lại, cái đầu gã to một cách khác thường, mặt to bè bè, mũi bẹp dính vào mặt, lại lòng thòng hai sợi mũi xanh lè. Nói tóm lại toàn thân gã toát lên một vẻ xấu xí đến cùng cực.
Đến trước mặt thiếu niên phong trần, gã dừng lại:
- Này ! Tiểu tử ngươi đắc tội với sư phụ ta, nếu ngươi dập đầu trước mặt thiếu gia ba cái. thiếu gia sẽ xin sư phụ tha mạng cho !
Tên lùn ba tấc này nghênh ngang khiêu chiên với thiếu niên, miệng thì xưng là thiếu gia. trong khi đó tay quệt mũi liền liền khiến du khách được một phen cười hể hả.

Thiếu niên phong trần lúc này hầu như khòng còn chịu nổi nữa. Đối phương xem ra chỉ mới là một đứa trẻ lại lớn lối dường này, chưa kịp mở lời. tên lùn lại lên tiếng:
- Tiểu tử sao lại không nói ? Không lẽ muốn chờ đánh đòn ?
Thiếu niên phong trần chỉ cười lạnh, không đáp lời mà cũng chẳng xuất thủ. Bởi thấy đối phương thật chẳng giống người, thắng cũng chẳng có gì hay. Hơn nữa đám du khách đang chú mục về phía này như đang xem xiếc, nên chàng không muốn làm trò hề cho thiên hạ.
Tên lùn không cần biết đối phương đang nghĩ gì. Thấy không trả lời cho rằng đối phương coi thường mình lập tức tà thủ hoa lên một cái, hữu thủ ra tay như gió. Thân hình theo thế công áp tới trước mặt thiếu niên, ngũ trảo vươn ra nhằm khớp cổ tay đối phương chộp tới.
Đây chính là chiêu "Tạ quan điềm nguyện", một tuyệt chiêu trong Cầm Nã thủ pháp. Ra chiêu không những thần tốc, chiêu thức lại tân kỳ, quả không kém hàng đệ nhất lưu cao thủ trong giang hồ.
Thiếu niên thất kinh, không ngờ ké tướng mạo không ra gì này lại có được công lực cao cường như vậy. Vội co tay lại, đồng thời xoay người nửa vòng, một chiêu "đoạn cân tiệt mạch" cũng là một tuyệt chiêu của Cầm Nã thủ pháp chém vào mạch môn của tên lùn.
- Hảo thủ pháp !
Tên lùn quát lớn một tiếng, thân hình như một cơn lốc xoay tròn tránh được thế công, đồng thời hữu thủ một trảo nhằm giữa ngực đối phương, tả thủ trảo vào yết hầu đây chính là tuyệt chiêu "trảo bào tróc đới" trong Cầm Nã thủ pháp được hóa thành hai thức.
Thiếu niên càng lúc càng không dám xem thường đối phương, hữu thủ giơ trảo.
Một chiêu "Kim ty triền thủ" chộp về phía cổ tay của đối phương đang chộp tới yết hầu mình, tả thủ phạt một đường vào "Kinh cừ" huyệt nơi cánh tay phải đối phương.
Tên lùn hú lên một tiếng tránh thế. Cứ như thế trảo qua chỉ lại đều đùng tuyệt chiêu trong Cầm Nã thủ pháp ngụy dị tuyệt luân, chỉ một thoáng đã trao đổi bảy, tám chiêu.
Trong các quán trà xung quanh Yến Tử cơ ngạo hổ tiềm long, có không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm. Lúc đầu thấy gã thiếu niên phiêu bạt cùng một tên lùn người không ra người ngợm không ra ngợm đánh nhau, cứ ngỡ như bọn con nít đánh lộn nhau mà thôi. Nào ngờ khi hai người xuất thủ, ai nấy đều tròn mất kinh ngạc, mỗi chiêu mỗi thức đánh ra đều là những chiêu thức huyền ảo hiếm thấy.
Trong số du khách người tỏ vẻ quan tâm đến trận đấu nhất là hai lão nhân hình thù quái dị và thiếu niên, thiếu nữ cao quí ngồi bên trong

quán.
Nên biết hai lão nhân quái dị này chính là hai nhân vật mà cả vùng Giang Nam hắc bạch lưỡng đạo nghe danh tán đởm, Giang Nam nhị kỳ.
Xích phát lão nhân hình thù như con đười ươi kia chính là lão đại Xích Phát lão nhân Thường Khứ Ác.
Lão nho vườn mặc áo đông trong mùa hạ kia chính là lão nhị Quỉ cốc ẩn tẩu Văn Chính kỳ. Hai người này nổi danh trong giang hồ mấy mươi năm vè trước, nội ngoại khinh công đều đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực.
Tính tình cả hai đều cô độc không thích qua lại với giang hồ bằng hữu, thường thì ẩn cư nơi Qui cốc. Người trong giang hồ không ai biết đích xác Qui cốc ở nơi nào, chỉ nghe đâu trong vùng Nhạn Đãng sơn mà thôi. Hai người rất ít khi lộ diện trên giang hồ, nhưng mỗi khi xuấtư hiện nhất định phải gây ra ít nhiều náo động.
Tên lùn kia chính là đệ tử độc nhất của Giang Nam nhị kỳ, gã vốn là một quái thai bị người vứt bỏ bên đường, được nhị kỳ nhặt đem về nuôi.
Bởi gã cực lùn nên đặt tên là Tam Thốn Đinh, lại còn đặt hiệu là Tiểu Táng Môn.
Tiểu Táng Môn Tam Thốn Đinh tuy hình thù chẳng giống người, nhưng bản tính rất thông tuệ, từ nhỏ được nhị kỳ đích thân giáo dưỡng, nên võ công cũng đạt được bốn năm thành của hai lão quái. Trong giang hồ cũng có thể xưng là đệ nhất lưu cao thủ Không ngờ gã giao đấu cùng gã thiếu niên phiêu bạt kia lại không chiếm được chút thượng phong, thử hỏi nhị kỳ làm sao không kinh ngạc cho được ?
Điều đáng kinh ngạc hơn làm chiêu thức của thiếu niên kia lại rất giống với Đồ Long thập bát thủ, một môn trảo công tuyệt nghệ của lão nhị Văn Chính Kỳ.. Còn thiếu niên cao quí ngồi trong kia cũng lại là một nhân vật nổi tiếng trong giang hồ. Một trong võ lâm tứ công tử, Tường Lân công tử Kim Thái Hoán.
Võ lâm tứ công tử gia thế cực phú, văn công cũng hàng thế gia. Gần đây nhà nào cũng ra sức lôi kéo kỳ nhân dị sĩ trong giang hồ về làm môn khách trong nhà, bởi vậy thanh thế của võ lâm tứ công tử mỗi ngày một lớn Người ngồi kế bên Tường Lân công tử là bào muội Kim Thái Phụng Ngày hôm nay khí trời oi ả, huynh muội Kim gia dẫn theo mấy môn khách đến Yên Tử cơ uống nước hóng gió, không ngờ lại đụng phải Giang Nam nhị kỳ cùng Tam Thốn Đinh ở đây.
Nhị kỳ lần này mang đệ tử hạ san chính là nhằm vào Tường Lân

công tử, may sao gặp được đối phương lộ diện ở Yến Tử cơ. Hai lão quái vốn đã lời ra tiếng vào hầu kích nộ đối phương, không ngờ công phu hàm dưỡng của đối phương cực cao, thậm chí có mấy môn khách nổi nóng định ra mặt gây sự đều bị Tường Lân công tử ngăn lại ...
Giang Nam nhị kỳ vốn ít khi hành tẩu giang hồ, lần này bị người khích bác, nên mới dắt đệ tử xuống núi tìm Tường Lân công tử so tài cao hạ. Thấy nói khích mà đối phương vẫn không nổi nóng, hai lão đành nín nhịn. chờ thời cơ.
Cuối cùng thì thời cơ đã đến.
Trong lúc thiếu niên lang bạt ở đâu đến bị hai đứa trẻ của Kim gia làm nhục, lại không nổi nóng mà định bỏ đi. Hai lão mới dùng lời nói khích để chàng gây sự với Tường Lân công tử để hai lão có cớ chen vào. Nào ngờ lời qua tiếng lại, hai lão lại gây sự với thiếu niên này. Huynh muội của Tường Lân công tử cùng kinh ngạc không kém Giang Nam nhị kỳ. Không ngờ ngay trong phạm vi thế lực của Kim gia lại có người đến gây sự, lại bỗng đâu xuất hiện một thiếu niên phiêu bạt thân thủ bất phàm lại chưa từng nghe nói tới trước đó. Bởi vậy người của Kim phủ cũng ngồi yên nhìn diễn biến của cuộc đấu Hai người đang giao đấu trên bờ sông, mới đó mà đã hơn chục chiêu.
Tam Thốn Đinh người nhỏ thó, nhưng di động rất thanh nhẹn, lại thêm Đồ Long thập bát thủ, xuất chiêu như gió vừa chuẩn xác vừa ngụy dị.
Bên kia thiếu niên phiêu bạt xuất thủ cũng thần diệu không kém, lại thấy chưởng kình rít gió "Veo ! Veo !" xem ra nội công thâm hậu hơn đối phương mấy bậc. Bởi vậy song phương trao đổi hơn chục hiệp vẫn bình thủ.
Nhưng qua vài chiêu nữa, thiếu niên phiêu bạt do chiêu thức sử dụng không thuần thục nên đã có biểu hiện kém thế. Tam Thốn Đinh nhảy cào một chiêu "Vân long tam hiện" tả thủ lăng không ấn tới hai trảo, hữu thủ vẽ một vòng tròn chộp tới "tam dương" huyệt của thiếu niên. Thiếu niên phiêu bạt cũng một chiêu "Hoành vân đoạn phong", tung người xéo qua một bên vừa tránh chiêu vừa tiên chiêu. Nhưng vì chiêu thức không thuần thục nên chỉ tránh được tả thủ hai trảo, còn hữu thủ một trảo thì không hóa giải được Tam Thốn Đinh ngoại hiệu Tiểu Táng Môn tuy tuổi còn nhỏ mà tâm địa thủ đoạn tàn độc không kém nhị vị sư phụ. Thấy giao đấu đã lâu mà không thắng được đã thấy mất mặt trước sư phụ, giờ thấy sắp đắc thủ vội gia tăng hai thành lực đạo vào hữu chưởng ấn tới. Lòng chắc mẩm nếu

trúng chưởng này đối phương không chết cũng trọng thương.
Có không ít người vì lo cho an nguy của thiếu niên phiêu bạt kia kêu lên kinh hãi.
Đặc biệt là Kim Thái Phụng sắc diện đầy vẻ lo âu.
Ngay trong lúc thế như chỉ mành treo chuông ấy, bỗng thiếu niên quát lớn một tràng, hóp ngực lại, hữu chưởng cùng vừa kịp tung ra, song chưởng chạm nhau.
Bình !
Tam Thốn Đinh đang lưng chừng trên không bị chưởng kình của đối phương chấn động bay ngược về phía chỗ ngồi của Giang Nam nhị kỳ.
Xích Phát lão nhân Thường Khứ Ác biến sắc, vội giơ tay đỡ lấy Tam Thốn Đinh đặt trở lên ghế. Tam Thốn Đinh đứng dậy định nhảy xuống đất đấu tiếp.
Nhưng Quỉ cốc ẩn tẩu Văn Chính Kỳ giơ tay ngăn lại, khệnh khạng đi đến trước mặt thiếu niên, trầm giọng hỏi:
- Ngươi tên họ ra gì ? Môn hạ của ai ?.
Thiếu niên ngẩng cao đầu đáp:
- Tại hạ Triển Bạch, sư môn thì không tiện nêu tên.
Văn Chính Kỳ nhíu mày, cái tên Triển Bạch này hình như lão chưa từng nghe qua, lão giơ tay gõ gò vào trán:
- Vậy mới kỳ ! Ngươi đã không nói ra được sư môn, nhưng lại sử dụng Cầm Nã thủ pháp tương tự như thủ pháp do lão phu sáng chế.
Triển Bạch lúc đầu thấy Tam Thốn Đỉnh xuất chiêu giống hệt thủ pháp cua Độc cước Phi ma Lý Cử, nay lại nghe đối phương nhắc tới thủ pháp này. liền cười nhẹ hỏi:
- Chẳng hay các hạ có quen biết một người độc cước.
Văn Chính Kỳ tái mặt:
- Sao ? Ngươi là ... đồ đệ của lão ?
Thường Khứ Ác phóng một cái đến trước mặt Triển Bạch:
- Lão ... còn sống sao ?
Triển Bạch thấy đối phương tỏ vẻ kinh hãi, cũng không hiểu nội tình thế nào. Có điều mình chỉ học lỏm của Lý Cử mấy chiêu không thể coi lão là sư phụ được, liền cười nhẹ đáp:
- Nhị vị không cần phải sợ, tại hạ không có sư phụ như vậy.
Bỗng gần đó có tiếng người tiếp lời:
- Lão phu cũng không có thứ đệ tử như vậy !
Triển Bạch giật mình quay lại, dưới mé nước xuất hiện một lão quái nhân, hai chân cụt đến háng thay vào đó là hai cây gậy, hai tay kẹp nạng đang lướt tới. Lúc chàng quay lại thì Giang Nam nhị kỳ cùng

Tam Thốn Đinh đã mất dạng.
Lão nhân quát lớn:
- Nghiệt đồ ! Ta tìm hai ngươi đà mấy chục năm nay, lẽ nào để hai ngươi đi dễ dàng như vậy ?
Dứt lời, song nạng điểm xuống mặt đất, thân hình nhẹ nhàng lướt như bay, đuổi theo sư đồ nhị kỳ.
Triển Bạch ngẩn người nhìn theo mấy bóng người hướng về phía Nham sơn Thập nhị động, chợt nhớ đến mục đích của mình cũng hướng về phía đó bước đi.
Bỗng thấy hoa mắt một cái, đã có một bóng người xuất hiện chắn trước mặt chàng, nhìn lại thì đó là một đại hán tuổi trạc ba mươi, lạnh lùng nhìn chàng nói:
- Bằng hữu khoan đi đã ! Thiếu gia ta cần nói chuyện với ngươi.
Triển Bạch hơi cau mày:
- Tại hạ còn có việc gấp cần làm không thể hầu chuyện thiếu gia các hạ được.
Dứt lời lách người định bỏ đi Gã đại hán cười lạnh một tiếng, tràn người đón đầu, trừng mắt nhìn chàng quát:
- Bằng hữu ! Đừng có ngu muội như vậy ! Công tử của chúng ta cho đòi ngươi tức là phúc cho ngươi rồi đó. Nếu không phải người cho đòi thì dù ngươi có muôn cầu kiến cũng không được.
Triển Bạch vốn đã bực mình vì khi không lại vây vào chuyện thị phi ở đây, giờ thấy đối phương lại dằng dai, bực mình cười lạnh:
- Thật tức cười ! Dù công tử các người có là hoàng đế đi nữa, tại hạ đã nói không gặp là không gặp !
Đại hán thấy Triển Bạch tỏ vẻ không tôn trọng công tử của hắn, nổi giận:
- Ngươi không muốn gặp cũng phải gặp !
Dứt lời một chiêu "Tham li thúc châu" vươn trảo chộp vào ngực Triển Bạch.
Triển Bạch thấy đối phương xuất thủ nhanh nhẹn, lại mang kình phong ào ào, xem ra không phải đối thủ tầm thường. Nhưng lúc này chàng đang tức giận, không thèm tránh né, tả thủ một chiêu "Bác hổ cầm long" hữu hưởng nhằm ngực đối phương đẩy ra.
Kiểu xuất thủ dĩ công vi thủ này cao thủ giang hồ không phải ai cũng có thể vận dụng một cách phù hợp trong mọi trường hợp được, bởi vậy thấy Triển Bạch xuất chiêu, không những gã đại hán kinh hãi mà cả Tường Lân công tử cũng bất ngờ Bùng ! Một tiếng, gã đại hán không kịp tránh né, lãnh trọn một chưởng giữa ngực văng ra xa hơn trượng rơi bịch xuống đất, miệng túa máu tươi, chết tốt.

Thấy có án nạng xảy ra, du khách bốn bề ùn ùn đứng cả dậy. Bỗng nghe có tiếng hú dài, một bóng người phi thân ra mé sông, thân hình còn ở trong không trung song trảo đá nhằm đầu Triển Bạch đánh xuống, khí thế kinh nhân.
Triển Bạch cũng không cần tránh né, song chưởng một chiêu "Bá vương cử đỉnh" đẩy ngược lên.
Bùng !
Lại một chiêu chưởng đối chưởng.Triển Bạch cảm thấy như có chiếc chùy ngàn cân giáng lên song chưởng mình, khí huyết đảo lộn, hai mắt nổ đom đóm, liên tiếp thoái lui năm sáu bước mới gượng đứng lại được.
Kẻ vừa xuất hiện một chiêu thắng thế, không chờ đối phương kịp lấy lại tinh thần, thân hình vừa chạm đất song chưởng lại nhằm ngực Triển Bạch đẩy tới, quyết một chiêu này đánh chết đối phương đế trả thù cho môn hạ.
Nhưng khi kình lực vừa phát ra đã nghe một tiếng quát lớn:
- Ba huynh, dừng tay !
Kẻ xuất chiêu tấn công nghe tiếng quát hơi chần chừ một chút.
Triển Bạch nhân cơ hội này điểm chân nhảy ra ngoài. Nếu không, tiếp thêm một chưởng này chắc chàng không khỏi bị trọng thương.
Khi đứng vững chàng quan sát kẻ vừa tấn công chàng, đó là một lão nhân gầy gò, sắc diện đen nhẻm, mình mặc hắc bào den bóng, song chưởng đặt trước ngực, trên mười ngón tay mỗi ngón đeo một chiếc vòng sắt, vòng sắt nối liền với vạt áo, nhìn lão như mọc cánh vậy.
Quay sang nhìn người vừa ngăn chặn lão nhân hạ độc thủ, thì ra đó là gã công tử ra dáng cao quí ngồi ở trong kia Tường Lân công tử chậm rãi bước ra, ôn tồn:
- Thiên Hách huynh ! Tiểu đệ muốn kết giao bằng hữu với vị huynh đài này, không nên đánh nhau nữa Dứt lời, quay sang Triển Bạch tươi cười:
- Huynh đài võ công quán thế tại hạ Kim Thái Hoán ở tại Nam Kinh này mời huynh đài dời gót đến hàn xá để hàn huyên. Chẳng hay huynh đài có khứng ý ?
Triển Bạch chưa kịp đáp lời, lão nhân đã nghiến răng nói:
- Không lẽ công tử để một thuộc hạ phải chết oan uổng ?
Dứt lời lại hùng hổ định tấn công.
Tường Lân công tử giơ tay ngăn lại:
- Đánh nhau thì có ích gì ? Nhưng đã là người trong giang hồ một khi bởi không hợp ý mà nảy sinh giao đấu khó mà tránh được thương vong. Chỉ nên trách người của mình học nghề không tinh, không nên

trách người. Lương Minh đã chết rồi, ta trọng liệm hậu tang, bồi hoàn cho gia tộc trọng hậu là xong.
Tường Lân công tử quay đầu lại gọi lớn:
- Lương Quyết ! Ngươi lại đây !
Một thanh niên hán tử bước tới thi lễ, sắc diện giận dữ nhìn Triển Bạch một cái, rồi nói:
- Công tử có điều chi dặn dò ?
- Ngươi xuất lĩnh ba ngàn lạng bạc để hậu táng huynh trưởng ngươi.
- Đa tạ công tử !
Xong gã quay người bồng di thể Lương Minh bỏ đi.
Triển Bạch vốn không có ý giết người, nhưng vì một chút cạn suy chỉ mong làm hả cơn giận trong lòng, chàng đã giết chết một mạng người. Nhìn thái độ phẫn hận của Lương Quyết, chàng không khỏi cảm thấy ân hận.
Nhưng khi biết đối phương là Tường Lân công tử, liền nghĩ thầm:
"Hừ, thì ra ngươi cũng chỉ dựa vào kim ngân để chuộc nhân tâm".
Hắc y lão nhân thấy Tường Lân công tử có vẻ tôn trọng lão trước mặt mọi người, nên lòng cũng thấy thỏa mãn, nhưng lão vẫn nhìn Triển Bạch nói:.
- Nể mặt công tử tạm thời tha mạng cho ngươi !
Triển Bạch thấy thần thái lão xem thường mình, hừ lạnh một tiếng:
- Hừ ! Tại hạ vị tất ...
Tường Lân công tử không chờ Triển Bạch dứt lời, vội cười lớn nói:
- Việc lớn bằng trời đã qua cũng coi như hết. Tại hạ còn chưa được hân hạnh biết cao danh quí tánh của huynh đài.
Triển Bạch bỗng lóe lên một ý nghĩ:
"Thân phụ của hắn là cừu nhân, tại sao trước bao nhiêu giang hồ bằng hữu như vậy mình không để lộ danh tính để sau này giang hồ biết Triển gia còn có một hậu nhân không sợ cường quyền, nhất định báo gia cừu ... " Nghĩ đến đây, chàng buột miệng đáp:
- Tại hạ Triển Bạch, các hạ chắc là đại danh đỉnh đỉnh Tường Lân công tử ?
- Huynh đài quá khen rồi !
Tường Lân bất tài, nhưng vốn thích giao du bằng hữu bốn phương, nếu huynh đài không chê xin cho Tường Lân được mời đến hàn xá để tận tình địa chủ.
Triển Bạch đang lựa lời từ chối bỗng thấy đất trời như bừng sáng lên trước sự xuất hiện của một mỹ nhân. Nàng đứng sau lưng Tường Lân công tử mở to mắt nhìn chàng, miệng không nói lời nào.
Kim Thái Phụng vốn được xưng tụng là Giang Nam đệ nhất mỹ nhân.

Cái đẹp của nàng tựa như minh nguyệt thu thủy, vẻ đoan trang thùy mị của nàng khiến người nhìn chỉ có thể nảy sinh một cảm giác thánh thiện, mà không có chút tục niệm. Lại nữa, nàng cũng có cái khí khái của giang hồ nhi nữ, giữa chốn đông người mà nàng vẫn tự nhiên lộ diện, không chút e dè kiểu cách của tiểu thư khuê các.
Triển Bạch tuy lòng dạ thuần phác đặc biệt gần đây chàng liên tiếp gặp được các mỹ nhân như Mộ Dung Hồng, Triển Uyển Nhi, Phàm Tố Loan ... nhưng chàng không khỏi có sự so sánh cái diễm tuyệt giữa nàng và những người trước. Đặc biệt là nụ cười với hai má lún đồng tiền đủ làm ngất ngây bất kỳ ai dù mang trái tim sắt đá nhất.
Tường Lân công tử thấy Triển Bạch không chối từ, liền quay sang bảo thuộc hạ chuẩn bị xe kiệu. Tự tay chàng dắt một con ngựa trao cương tận tay Triển Bạch:
- Triển huynh, mời !
Triển Bạch không còn cách gì từ chối nữa, mặc cho sự tình ra sao thì ra.
Tường Lân công tử thúc ngựa song hành với Triển Bạch, vừa đi vừa thao thai bàn luận việc giang hồ thế sự, thái độ rất nhiệt thành. Triển Bạch lòng đã xem đối phương là cừu gia, nhưng cũng không khỏi khen thầm:
- Tường Lân nhiệt trường, lời đồn quả không sai" Đặc biệt Kim Thái Phụng cũng đã bỏ kiệu cưỡi một con tuấn mã lông trắng như tuyết đi chếch sau lưng đại ca một chút, thỉnh thoảng nàng lại liếc nhìn Triển Bạch một cái, từ đầu đến giờ chưa nghe nàng thốt một lời nào nhưng qua đôi mắt nàng đã gởi đến Triển Bạch muốn vàn tình ý, thứ ngôn ngữ hiệu nghiệm hơn lời, nói gấp ngàn lần.
Triển Bạch vừa đối đáp cho phải phép với Tường Lân công tử nhưng đôi lúc cũng lén liếc nhìn Kim Thái Phụng, những khi ánh mắt giao nhau chàng không khỏi thấy dạ bồi hồi, ngầm thở dài, nghĩ bụng: "Xem ra huỳnh muội kim gia không phải hạng người gian tà vô sỉ, nhưng phụ thân họ đã là cừu gia thì sớm muộn cũng sẽ có ngày sau song phương biến thành thù nghịch, không biết đến lúc đó mình có đủ nhẫn tâm để hạ thủ với họ không ?" Triển Bạch lòng mang nhiều tâm sự không để ý đến đường đi, thoắt cái đã thấy trước mặt sừng sững một tòa phu đệ, tam cấp để tiến vào phủ toàn bằng Hàn Bạch ngọc cao có mấy chục cấp. Giang hồ thế gia có được khí phái này quả là chàng chưa từng được thấy.
Hai bên tam cấp cứ năm bậc có một tên võ sĩ mũ vàng giáp trụ cầm kiếm mang khiên khí thế oai nghiêm tựa như trong hoàng cung. Mọi người đồng xuống ngựa. Tường Lân công tử mặt mày rạng rỡ cầm

tay Triển Bạch song song tiến vào phủ.
Lọt vào trong phủ thấy lầu cao chất ngất, trước cửa tòa nhà chính diện treo đầy những liễn sơn son thiếp vàng "Trạng Nguyên cấp đệ", "Tiến sĩ", "Bảng nhãn", "Ngự Tiền nhất phẩm" vân vân, đặc biệt là một bức liễn đề bốn chữ vàng chữ nào chữ nấy to bằng cái đấu "Kiến Nghiệt kim phủ". Xem ra Kim gia không chỉ là võ lâm hào môn mà còn là Công thần thế gia nữa.
Phía trên cánh cửa lớn sơn đen treo ngang một tấm bài đề "Giang Nam Đệ Nhất gia". Triển Bạch nhìn thấy tấm bài này không khỏi hừ lạnh nói thầm:
"Khẩu khí lớn lối !" Thoắc cái Triển Bạch đã bị Tường Lân kéo vào bên trong một tòa đại sảnh, lúc này trời đã sụp tối, trong sảnh đã thấy sẵn hàng trăm ngọn đèn, cả gian đại sảnh rộng thênh thang được chiếu sáng choang chẳng khác ban ngày.
Tường Lân công tử tươi cười:
- Tiểu đệ đã cho sắp sẵn ít rượu nhạt. xin Triển huynh không nên khách khí.
Kim Thái Phụng nãy giờ lúc nào cũng theo sát bào huynh, lúc này mới lên tiếng:
- Đại ca ! Nhìn Triển thiếu hiệp.
Vừa nói làn thu ba vừa chuyển sang người Triển Bạch. Đôi mắt nàng quả là có năng lực biểu đạt tốt hơn bất kỳ lời nói nào. Tường Lân chợt hiểu ra cười lớn nói:
- Ta thật tệ, nếu muội muội không nhắc thì ta quên mất.
Xong chàng quay ra ngoài gọi lớn:
- Người đâu ? Từ đàng sau bức bình phong bằng ngọc chạm có bốn tên thanh y tiểu tì ứng tiếng uyển chuyển bước ra thi lễ trước mặt chàng.
Tường Lân công tử hạ lệnh:
- Hầu hạ quý khách tắm rửa ?
Sau khi vâng dạ, một tên quay sang Triển Bạch:
- Qúy khách ! Xin mời !
Xong quay người dẫn lộ.
Triển Bạch hơi do dự một chút nhưng thấy người mình cũng đầy bụi đất nên không làm khách nữa, lập tức nối gót bốn thanh y tiểu tỳ.
Qua mấy lượt thông đạo bày trí hoa lệ, thanh y nữ tì đẩy một cánh cửal pha lê lớn, tiến vào một phòng tắm rộng rãi, bày trí cực kỳ sang trọng.
Giữa phòng là một hồ tắm vuông vức hai trượng, nước trong hồ trong vắt thấy đáy, giữa hồ đặt một bức tượng bán thân bằng bạch

ngọc tạc hình thiếu nữ khỏa thân, trên vai thiếu nữ vác một vật hình như lọ cắm hoa, từ miệng lọ hoa một dòng nước trong vắt chảy xuống hồ, tiếng nước thanh tao như tiếng ngọc, khiến người bước vào phòng có một cảm giác tao nhã thoát tục Bọn thanh y nữ tì vừa vào phòng đã mở dây lưng định trút bỏ y phục.
Triển Bạch thất kinh hỏi:
- Sao ? Các ngươi cũng muốn tắm ?

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 22
Ngộ Nhận Độc Tửu

Triển Bạch kinh ngạc cũng phải, ai đời bốn thiếu nữ trước mặt một nam nhân không quen không biết lại có thể tự nhiên trút hết y phục trên người chỉ còn chừa lại độc chiếc quần cực ngắn mỏng như cánh chuồng chừng mà thôi.
Trong khi đó bốn tiểu tỳ vẫn coi, như không có việc gì xảy ra lẳng lặng chuẩn bị các dụng cụ để kỳ cọ một cách rất thuần thục, chừng quay lại thấy Triển Bạch vẫn chưa cởi xong y phục bất giác ngẩn người. Nhưng chỉ một thoáng sau hình như hiểu ra, nhìn nhau che miệng cười.
Lòng xấu hổ khi phải lõa lồ trước mặt dị phái là biểu hiện tự nhiên của bất cứ ai.
Một nam nhân đứng trước bao nhiêu là nữ nhân đang mở to mắt nhìn mình cởi bỏ quần áo, ngoài kẻ bệnh tâm thần ra ai có được cái gan để làm việc đó, mặc cho là một giang hồ hào khách không sợ trời, không sợ đất đi nữa cũng vậy.
Triển Bạch đã từng một lần tự cởi bỏ quần áo của mình trước mặt nữ nhân giữa thanh thiên bạch nhật, nhưng lần đó chàng bị kích động bởi âm ma của Chương Sĩ Bằng. Còn lúc này thần trí chàng hoàn toàn tỉnh táo làm sao có đủ dũng khí để làm việc ấy ?
Bỗng bên ngoài có tiếng bước chân tiếp theo là giọng oanh thánh thót vọng vào:
- Tiệc đã bày xong, quý khách tắm rồi mời ra tiền sảnh nhập tiệc.
Một thiếu nữ trong phòng tắm không nhịn được cười, vừa cười vừa đáp:
- Qúy khách con chưa bắt đầu tắm.

Cả bốn đồng phá lên cười.
- Sao ? Bốn người hầu hạ kiểu gì vậy ?
Người ở bên ngoài đẩy cửa bước vào, thấy Triển Bạch vẫn mặc nguyên áo quần đứng tần ngần giữa phòng, vội tươi cười bước tới:
- Bốn đứa các ngươi thực vô dụng ! Chưa cởi xong đồ cho quý khách đã tự cởi hết đồ mình trước rồi.
Triển Bạch nhìn thấy người vừa bước vào cũng là một thiếu nữ ăn vận theo kiểu tỳ nữ, tuổi có hơi lớn hơn bốn tỳ nữ kia một chút, dáng vẻ trông cũng chững chạc quý phái hơn, hình như là nữ tỳ có chức phận cao hơn.
Nàng vừa cất lời trách bốn nữ tì vừa tiến đến bên Triển Bạch cởi nút áo chàng, khiến chàng thất kinh lùi lại.
Nhưng xem ra nữ tỳ này võ công cũng không kém, chân nàng theo sát Triển Bạch như bóng với hình. Thoắt cái đã lột được áo ngoài của Triển Bạch, miệng tươi cười nói:
- Qúy khách lần đầu đến Kim phủ, không quen với cách phục thị của bọn tiểu tỳ, xin quý khách lượng thứ.
Triển Bạch thất kinh không ngờ một nữ tỳ trong Kim phủ đã có được thân thủ dường này. Lại nữa bị đối phương lột áo bối rối đến đỏ mặt tía ai, lắp bắp nói:
- Cô nương ! Các ngươi ra ngoài đi, để ta tự làm ...
Ngay lúc đó thì nữ tỳ chợt phát hiện ra một quyển sách màu sắc sặc sỡ rơi từ ngực áo Triển Bạch xuống đất, vội cúi nhặt lên.
Triển Bạch thất kinh hồn vía, biết nơi đây là long đàm hổ huyệt. Thiên Phật Quyển lại là Thiên hạ đệ nhất kỳ thư, người giang hồ không ai là không ham muốn, nào để đối phương phát hiện ra ? Đơn chưởng bất thần đẩy ra, nữ tỳ kia bất bị, ái lên một tiếng rơi tõm xuống hồ tắm.
Triển Bạch lượm quyển sách lên nhét trở vào áo lót thì nữ tì cũng đã leo được lên bờ, người sũng nước. Bốn tỳ nữ nhìn thấy cảnh này đồng vỗ tay cười lớn.
- Bốn con a đầu này, các ngươi cười cái gì ?
Bốn tỳ nữ nhìn thấy ánh mắt của nữ tỳ này đồng thất kinh không dám cười nữa.
Nữ tỳ bị ướt lại nghiêm nghị quát:
- Vị này là quý khách của công tử, Lan Ngọc Thang không đủ tôn kính, các ngươi thay bằng Ôn Hương Thủy đi.
Bốn tiểu từ sắc diện lộ vẻ kinh hãi riu ríu đi xả hết nước trong hồ rồi thay nước khác.
Triển Bạch không để ý đến sắc diện của các nữ tỳ chỉ thấy mình hơi

nặng tay với người, hối lỗi nói:
- Quyển sách này thật không thể để người ngoài xem, tại hạ nhất thời lỗ mãng cô nương lượng thứ cho.
- Bọn tiểu tỳ phục thị không chu đáo bị đánh bị mắng mặc tình quý khách nào dám oán than.
Lời nói tuy tất cung tất kính nhưng âm điệu cực kỳ lạnh nhạt Triển Bạch thấy mình có lỗi trước nên vẫn thành khẩn tiếp:
- Tại hạ sống bần hàn không quen người khác phục thị, các vị ra ngoài đi, tại hạ tự tắm được rồi.
Tỳ nữ lớn tuổi sắc diện vẫn lạnh lùng, do dự một lát rồi gật đầu:
- Cung kính không bằng tuân mạng, chúng ta đi !
Nói xong ra hiệu cho mấy nữ tì mặc quần áo vào rồi đi ra.
Triển Bạch chờ năm người đi ra, cẩn thận khóa trái cửa rồi mới tắm vội tắm vàng, mặc trở lại bộ quần áo cũ xong ra khỏi phòng thấy bốn thanh y tiểu tỳ vẫn đứng chờ bên ngoài. Thấy chàng tắm xong chúng lập lức dẫn chàng trở ra đại sảnh.
Chưa tới nơi Triển Bạch đã nghe tiếng cười nói ồn ào, hầu hết đều bàn luận về chàng.
- Tên tiểu tử này không biết xuất thân ở đâu mà cũng dữ. Hồn Giang Long Lương Minh không chịu nổi một chưởng của y.
Lại nghe một người khác:
- Thủ pháp hỗn tạp, không biết hắn luyện thế nào mà được như vậy.
Lại nghe một người cao giọng:
- Đừng dát vàng lên mặt hắn như vậy ! Hắn có đỡ nổi một chưởng của Thiết Dực Phi Bằng Ba nhị gia đâu !
Triển Bạch bước vào đại sảnh, mấy chục đôi mắt đổ dồn về phía chàng, ai nấy không khỏi ngạc nhiên. Lúc nãy còn là một thiếu niên lang thang dơ bẩn, giờ đã biến thành một thiếu niên anh tuấn phong mạo chẳng kém Tử Đô, mặc dù trên người vẫn khoác chiếc áo rách. Bị choáng ngợp trước nghi biểu tuấn tú của chàng, những lời bình phẩm về chàng đồng dứt hẳn, chỉ dùng đôi mắt nhìn chàng. Đặc biệt là đôi mắt biết nói của Kim Thái Phụng, thoáng hiện một nét ngỡ ngàng.
Tường Lân công tử lập tức đứng dậy kéo tay Triển Bạch ngồi vào ghế đồng thời giới thiệu chàng với mọi người.
Giữa đại sảnh bày một bàn dài hình vòng cung, ngồi đầy mấy chục giang hồ hào khách, người nào người nấy tinh mục lộ tinh quang chứng tỏ thân thủ phi phàm.
Triển Bạch vừa ôm quyền thủ lễ vừa nghe Tường Lân công tử nói:
- Vị này là Thiết Bối đà long Công Tôn Sở tiền bối.

Triển Bạch nhìn lại thì thấy một lão nhân lưng gù nhưng thần thái uy mãnh, thần quang như điện, biết đó là cao nhân tiền bối vội thi lễ:
- Thì ra là Công Tôn tiền bối. Nghe danh đã lâu.
Thiết Bối Đà Long cười lớn:
- Tiểu ca bâ l tất khách sáo !
Lại nghe Tường Lân công tử tiếp:
- Vị này là Thiết Dực Phi Bằng Ba Thiên Hách, có câu không đánh nhau sao thành bằng hữu, hi vọng về sau nhị vị sẽ thân nhau hơn.
Triển Bạch vẫn còn nhớ cái hận một chưởng ban chiều, lại thấy Ba Thiên Hách chỉ khẽ nhếch mép cười chàng lạnh nhạt đáp lễ. Tiếp đó lại nghe Tường Lân công tử giới thiệu những người khác, hầu hết là các nhân vật vang danh một cõi, nhưng chàng không còn tâm trí đâu dể mà nhớ nữa, và cũng chỉ đáp lễ qua loa.
Xảy nghe có tiếng hừ lạnh:
- Đã không có chân tài thực học lại không biết lễ nghĩa giang hồ, dám ngang nhiên ngồi ở cao vị.
Triển Bạch thấy mặt nóng ran quay ngoắc lại thì thấy người vừa nói là một mỹ thiếu niên mình mặc áo gấm đen. Tuổi không quá hai mươi, mặt trắng môi son diện mạo bất phàm. Xem mới chừng đó tuổi đầu đã có thể sánh vai với các hảo thủ giang hồ, chắc là võ công không phải tầm thường.
Hắc y thiếu niên này vốn là ái đồ của Thanh Phù Thần Kim Cửu tên là Mãnh Như Bình, từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong Kim phủ, được Kim Cửu cưng chiều coi như Kim Thái Hoán. Tuy Mãnh Như Bình tuổi hãy còn nhỏ nhưng nhờ Kim Cửu dốc lòng đào tạo nên đã luyện được một thân công phu kha khá, đặc biệt công phu ám khí "Thanh phù Kim tiền tiêu" đã lãnh hội được ba phần, chỉ còn kém Kim Cửu ở hỏa hầu mà thôi. Bởi vậy giang hồ bằng hữu đặt cho biệt hiệu Ngọc Diện Tiểu Thanh Phù.
Mãnh Như Bình tuổi tác ngang trạc với huynh muội Kim thị, cùng lớn lên trong Kim phủ bởi vậy ba người tình như thủ túc. Nhưng tuổi ngày một lớn, sắc đẹp của Kim Thái Phụng lại như hoa xuân chớm nở. Mãnh Như Bình tuy chỉ là một cô nhi ký thân nơi Kim phủ nhưng phân vì tự thị võ công cao cường phần tự thị dung mạo chẳng kém Phan An Tống Ngọc nên trong lòng gã tự coi Giang Nam đệ nhất mỹ nhân là người của riêng gã.
Kim Thái Phụng thường ngày đối đãi với Mãnh Như Bình cũng rất tốt, hở miệng là Bình ca, Bình ca. Nhưng Mãnh Như Bình vẫn chưa thỏa mãn bởi vì gã cũng nhận ra Kim Thái Phụng chỉ coi gả như huynh muội, mà không cỏ được cái nhiệt tình của nam nữ đương thì.

Hơn nữa Kim Thái Phụng lại giống đại ca tính thích giao du, suốt ngày tìm kết giao gần gủi với giang hồ khách, đặc biệt là đối với những người trẻ tuổi mới nổi trong giang hồ. Càng khiến Mãnh Như Bình không an tâm. Lúc chiều trên đường từ Tử Yên cơ hội phủ, Mãnh Như Bình đã sớm phát hiện ra sự quan tâm hơi khác thường của Kim Thái Phụng đối với gã thiếu niên coi không ra gì kia. Tuy đã nhiều lần đối mặt với tình huống này, mà đối tượng của những lần trước lại là tay hào kiệt phi thường, nhưng sao lần này gã có một dự cảm không lạnh rằng gã thiếu niên lang bạt này sẽ cướp mất người trong mộng của gã.
Giờ lại thấy Tường Lân kéo đối phương vào ngồi ở chỗ danh dự lại nhiệt tình giới thiệu với các hào khách khiến Mãnh Như Bình càng thấy khó chịu. Bởi vậy gã mới không bỏ qua cơ hội gây sự với đối phương ngõ hầu nhổ cái gai trong mắt cho xong nợ.
Triển Bạch từ lúc bước vào Kim phủ phần vì mặt cảm thân phận nghèo hèn, phần là có định kiến Kim gia là kẻ thù bất cộng đới thiên nên đã cảm thấy không được tự nhiên lắm, giờ lại bị đối phương buông lời bới móc, lập tức đáp lời:
- Đến quý phủ vốn không phải là bản ý của tại hạ, nếu đã làm cho liệt vị khó chịu tại hạ xin cáo từ !
Dứt lời xô ghế định bỏ đi.
Tường Lân công tử ngồi ở kế cận kéo lại ôn tồn nói:
- Không lẽ Triển huynh cho rằng tại hạ không có lòng thành ? Tiệc đã dọn xong.
Triển huynh có gấp gáp cũng phải cạn vài chung rượu để tiểu đệ làm trọn vai trò gia chủ đã.
Triển Bạch thấy Tường Lân công tử nhiệt thành như vậy biết đối phương thực lòng chiêu hiền đãi sĩ chứ không phải giả cách để mê hoặc lòng người, nhưng chàng vẫn lắc đầu:
- Thịnh tình của Kim huynh, tại hạ tâm lãnh, nhưng quả tình tại hạ đang có việc gấp bên mình, hôm khác sẽ đến quấy rầy quý phủ.
Tường Lân công tử chưa kịp nói gì thì Mãnh Như Bình đã đứng dậy lạnh lùng:
- Muốn đi thì cứ đi cần gì phải viện cớ này cớ nọ, Kim phủ này từ ngày sáng nghiệp đến giờ đâu sợ thiếu một quý khách như ngươi.
Kim Thái Phụng đã không còn nhịn được nữa, chen lời:
- Sư huynh ! Ngươi có biết mình đang nói cái gì không ? Đại ca đang lưu khách ngươi lại muốn trục khách !
Trường Lân công tử liếc nhanh Mãnh Như Bình một cái, rồi quay sang Triển Bạch giọng chí thành:

- Sư đệ của tại hạ tính tình nóng nảy, xin Triển huynh lượng thứ cho tội lỗ mãng !
Triển huynh nhất định phải uống với Tường Lân vài chén rượu rồi hãy đi, nếu không Triển huynh khinh dễ Tường Lân này rồi !
Thấy Triển Bạch còn chưa chịu xuôi Thiết Bối Đà Long cũng lên tiếng:
- Thanh niên trai tráng không nên cố chấp như vậy, không lẽ tiệc này là Hồng Môn Yến, rượu có độc mà ngươi không dám uống ?
Câu nói này vô tình kích nộ Triển Bạch, chàng chỉ cười nhạt:
- Công Tôn tiền bối nói vậy Triển Bạch này phải uống ba chung mới được. Nhưng cũng xin nói trước uống cạn ba chung tại hạ phải đi ngay, chứ nếu không uống chư vị lại chê Triển Bạch này là phường tham sinh húy tử.
Dứt lời bưng chén rượu lên:
- Triển Bạch, hậu sinh vãn bối kính chư vị tiền bối một chung ?
Xong ngửa cổ uống cạn.
Kim Thái Phụng cười khanh khách nói:
- Ta cũng tính là tiền bối sao ?
Nói xong cũng uống cạn.
Triển Bạch nghe người nóng phừng phừng, kinh hãi nghĩ thầm: "Chẳng lẽ trong rượu có độc thật ?" Nhưng thấy không có khả năng đó. Tường Lân công tử chưa biết thân phận chàng thì không có lý gì lại dồn chàng vào chỗ chết, hơn nữa đối phương là một trong võ lâm Tứ công tử không thể hạ độc chàng trước mặt bao nhiêu võ lâm đồng đạo như vậy được.
Triển Bạch lại nâng chén tiếp:
- Triển Bạch không biết ăn nói, chung này kính chư vị đồng bối.
Kim Thái Phụng lại cười:
- Có như vậy mới phải Làn thu ba lại liếc nhìn Triển Bạch, miệng tươi cười trông rất tình tứ Mãnh Như Bình nhìn thấy cảnh này trong lòng càng ngứa ngáy không yên tay mấy lần thò vào túi Kim tiêu định nhân cơ hội này diệt trừ hậu họa.
Triển Bạch cạn chung thứ hai đã thấy nhiệt hỏa hừng hực, vốn yên tâm Tường Lân công tử sẽ không ám toán mình, chàng cứ ngờ mình bụng đói lại gặp phải rượu mạnh nên mới có cảm giác này.
Nhưng Kim Thái Phụng đã phát hiện ra điều bất thường, nàng là nữ nhi mà uống liên tiếp hai chung vẫn không hề hấn gì, bởi đây là trần niên Nữ Nhi Hồng, tửu tính không mạnh. Vậy sao Triển Bạch uống mới hai chung đã có dấu hiệu say.
Nhưng nàng chưa kịp nói gì thì Triển Bạch đã uống cạn chung thứ

ba, xong thốt lên:
- Hảo tửu !
Toàn thân chàng tựa như một ngọn đuốc khổng lồ đang cháy rần rật, thân trí chàng không còn tỉnh táo nữa lại nghe trong bụng đau quặn lên, giờ thì không còn nghi ngờ gì nữa, rượu có độc Tường Lân công tử không kể gì đến danh vọng trong giang hồ dùng thủ đoạn hạ tam lưu để hại chàng. Chết không có gì đáng tiếc, nhưng phụ cừu không báo, Triển gia tuyệt hậu, còn mặt mũi nào đi gặp phụ mẫu ở dưới suối vàng.
Chàng phẫn hận nghiến răng:
- Rượu của Kim phủ quả là hảo tửu ! Cạn ba chung đã đủ chết người ...
Nói đến đây ngã nhào bất tỉnh.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 23
Mỹ Nhân Chi Ân

Triển Bạch tỉnh dậy thấy mình đang nằm trên một chiếc giường hoa lệ, cổ họng nóng rát. hơi nóng vẫn còn nghe lừng lừng trong bụng.
- Nước ...
Thái Kim Phụng nghe Triển Bạch lên tiếng vội chạy lại. Hôm nay nàng mặc áo rộng, đầu không một món trang sức mặt cũng chẳng có phấn son, nhưng như vậy càng khiến nàng toát lên một vé siêu phàm thoát tục hơn.
Triển Bạch nhắm mắt lại lòng không khỏi thầm khen tạo hóa sao lại khéo tạo nên một vưu vật thế gian.
Kim Thái Phụng thấy Triển Bạch tỉnh lại vội kêu lên:
- Tiểu Hồng ! Rót trà !
Một hồng y nữ tỳ bưng trà vào Triển Bạch vừa nhìn đã nhận ra. chính là nữ tỳ bị chàng đánh lọt xuống hồ tắm.
Triển Bạch uống hết chén trà càng cảm thấy khát hơn, dùng lưỡi liếm đôi môi khô rạn của mình.
Kim Thái Phụng mỉm cười:
- Triển thiếu hiệp chắc hãy còn khát ? Tiểu Hồng, thêm một chung nữa ?
Kim Thái Phụng không những người tuyệt sắc lại cực kỳ thông minh,

nhìn người đối diện hầu như nàng có thể đoán trước được ý nghĩ của họ.
Chỉ một thoáng sau Tiểu Hồng bưng vào cả một bình trà. Sau khi uống mấy chung trà, cảm thấy bụng bớt nóng hơn, nhưng tay chân vẫn mềm nhũn vô lực.
Ngay lúc đó ngoài rèm cửa xuất hiện bốn thanh y tiểu tỳ, một tiểu tỳ đến trước mặt Thái Kim Phụng báo cáo:
- Tiểu thư ! Công tử đến !
Thái Phụng tươi cười:
- Sao đại ca đến vừa kịp lúc.
Dứt lời đã thấy Tường Lân công tử bước vào, hôm nay chàng mặc nho phục trông rất tao nhã, tiếp sau là Công Tôn Sở cùng Ba Thiên Hách.
- Triển huynh ? Đã tỉnh lại rồi !
Tường Lân công tử vừa bước vào đã tỏ vẻ quan tâm hỏi thăm.
Nhưng Triển Bạch vẫn lạnh lùng nhìn lên trần nhà không thèm đáp lại.
Tường Lân công tử không để ý đến thái độ Triển Bạch, điềm nhiên tiếp lời:
- Triển huynh tắm nhằm Hàn Tuyền thủy, hàn khí phong bế huyệt đạo, lại bị sức nóng của rượu công kích nên mới bị hôn mê. Nhưng không sao, tuy lúc này gân cốt châu thân Triển huynh thất tán tạm thời không thể cử động. nhưng may trong nhà có thuốc trị hàn, nội tam nhật sẽ khỏi hẳn.
Triển Bạch cười lạnh:
- Quả là xảo hợp !
Câu nói cùng ngữ điệu của chàng nghe rất khó chịu, Tường Lân công tử xưa nay trầm tĩnh nghe câu nói của chàng cũng không khỏi ngẩn người, nhưng liền đó mỉm cười đáp:
- Cũng không trách Triển huynh nghi ngờ, câu nói chơi của Công Tôn tiền bối lại trùng hợp với trường hợp này khiến Triển huynh lầm tưởng rượu có độc. Đừng nói Triển huynh cả tiểu đệ ngay lúc đó cũng không hiểu ất iáp gì cả. Sau nghe Tiểu Hồng thuật chuyện mới biết, đã dùng Hàn Thủy thay vì phải dùng Ôn Thang để tắm.
Công Tôn Sơ cười lớn:
- Nhưng qua việc này mới thấy được tiểu huynh đệ đảm lượng hơn người, lão phu bội phục !
Ba Thiên Hách cười lạnh nói:
- Ngươi không cần phải lo lắng quá như vậy. Tường Lân công tử một lòng chiêu hiền đãi sĩ, nếu muốn lấy mạng ngươi thì cũng không cần

phải cực nhọc như vậy. Đây hoàn toàn là việc ngẫu nhiên ngươi có không tin cũng phải tin.
Nên biết Công Tôn Sở và Ba Thiên Hách hợp thành Kim Phủ Thiết vệ, địa vị trong Kim Phủ cực cao, hai người cũng đều là nhân vật vang danh trong giang hồ, lời nói rất đáng tin.
Triển Bạch vẫn chưa tin lắm, lạnh lùng nói:.
- Lúc đi tắm quả đúng là Triển Bạch không quen người phục thị nên tự tắm một mình, nhưng việc mở nước Ôn Thang hay Hàn Thủy không phải do Triển Bạch này tự ý.
Tường Lân công tử lại là chính nhân quân tử xem ra chắc tại Triển mỗ trúng phong trúng thử hay vì tửu lượng quá kém nên không uống nổi ba chung rượu của quý phủ.
Lời nói của Triển Bạch tuy không chỉ trích ai, nhưng ý tứ đã rõ ràng, thân phận của Tường Lân công tử trong võ lâm cực cao, nào chịu để cho người khác xúc phạm như vậy. Kim Phủ Song Thiết Vệ đồng biến sắc, ai nấy đều định động thủ trừng trị thiếu niên ngông cuồng.
Nhưng Tường Lân công tử đã giơ tay ngăn lại, quay đầu nhìn Tiêu Hồng giọng băng lạnh:
- Nói dối gạt chủ, xúc phạm tân khách, ngươi đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ được, không lẽ còn chờ ta nhắc !
Tiểu Hồng biến sắc, ngẩn người một thoáng rồi quay đầu chạy ra ngoài.
Chỉ nghe "bốp !" một tiếng, tiếp theo là tiếng rơi "bịch" xuống đất.
Triển Bạch nghe âm thanh phát ra đã đoán biết được việc gì. Lòng không khỏi kinh hãi thầm. Gia pháp của Kim phủ quá hà khắc, chỉ một câu nói nhẹ nhàng của thiếu chủ đã khiến một nữ tì phải tự tuyệt. Nhưng nhìn lại những người trong Kim Phủ không một ai tỏ vẻ gì khác lạ, tựa như chưa hề xảy ra chuyện gì vậy.
Tường Lân công tử ôn tồn:
- Triển huynh an tâm ở đây tịnh dưỡng, bảo đảm ba ngày sau sẽ hoàn toàn bình phục.
Dứt lời dắt Song Thiết Vệ cùng bốn tì nữ đi ra.
Trong phòng chỉ còn lại hai người.
Kim Thái Phụng nhìn Triển Bạch rầu rầu nói:
- Đại ca của ta làm như vậy đối với người khác mà nói là một danh dự lớn lao, nhưng đối với Triển thiếu hiệp hình như có tác dụng ngược lại.
Triển Bạch vốn đã không có hảo cảm đối với người của Kim phủ, nay thấy hành động tàn khốc này càng căm phẫn hơn, dù được tiếp chuyện với Giang Nam đệ nhất mỹ nhân cũng không làm chàng thấy

hứng thú, chỉ lạnh lùng nói:
- Xin cho nghe cao luận !
- Tiểu Hồng dù là thân phận tì nữ nhưng địa vị trong Kim phủ không nhỏ, chỉ vì xúc phạm tân khách mà đại ca xử tội chết, như vậy đã không phải tỏ lòng vô cùng trọng vọng vị khách đó sao ? Lẽ ra người khách đó phải cảm kích vạn phần, nhưng đối với Triển thiếu hiệp thì ...
Triển Bạch cười lạnh tiếp lời:
- Tại hạ thì không phải người mất hết nhân tính, dùng tính mạng người khác để láy lòng giang hồ hào khách. Đại ca của cô nương tưởng có thể lấy mạng người khác thì có thể khiến tại hạ cảm kích, ngược lại càng khiến tại hạ thấy ghê tởm hơn.
Kim Thái Phụng lắc đầu:
- Nhưng đại ca xử sự công bằng, hoàn toàn theo lẽ phải chứ không có ý mua chuộc hảo ý của Triển thiếu hiệp. Tiểu Hồng nói dối gạt chủ, tội không thể dung ta. Thị lại có ý ám hại khách đó là tội bất kính. Kẻ bất trung bất kính một khi tội chứng bị lộ xấu hổ tự tận coi như là chuộc tội. Vậy từ cả hai phía mà xét chẳng có gì là không đúng cả. Hơn nữa đây không phải là chủ ý của đại ca. Tại sao thiếu hiệp lại có ý thù hằn đại ca như vậy ? Nếu không phải có nguyên nhân khác ?
Sự tinh tế của Kim Thái Phụng khiến Triển Bạch không khỏi ái ngại. Chàng không dám nói chuyện với nàng nhiều hơn nữa, e không hiểu biết nội tình đối phương mà ngược lại còn bị lộ hình tích sớm thì phiền. Nhưng trong đầu chàng bỗng lóe lên một ý nghĩ liền hỏi:
- Vậy ra Hàn Tuyền Thủy là một loại hàn độc tại sao lại dẫn vào phòng tắm như vậy ?
Kim Thái Phụng tươi cười đáp:
- Kim phủ nếu muốn sắp đặt cơ quan hại người thì cũng đâu cần phải đặt nó trong nhà tắm. Đó là để phụ thân ta luyện công.
- Phụ thân của cô nương ? Tại sao lại không thấy người vậy ? Không lẽ lệnh tôn lại không ở đây Sắc diện nàng thoáng một nét ngạc nhiên:
- Người ở đây, có điều đi đứng không tiện nên ít khi ra mặt tiếp khách. Triển thiếu hiệp biết phụ thân ta ?
Triển Bạch cười như mếu:
- Thanh Phù Thần danh mãn giang hồ, ai mà không biết đại danh.
Kim Thái phụng thở dài:
- Phụ thân ta gần hai mươi năm nay không còn đi lại trên giang hồ nữa.
- Tại sao ?

Kim Thái Phụng không giấu vẻ ngạc nhiên:
- Hình như Triển thiếu hiệp quan tâm đến gia phụ lắm ?
Triển Bạch đỏ mặt, biết mình hớ lời nên vội lắc đầu nói:
- Chẳng qua tại hạ hiếu kỳ mà thôi. Bằng vào danh vọng của lệnh tôn trên giang hồ tại sao lại ẩn dật trong nhà lâu như vậy ?
Sắc diện mỹ lệ của Kim Thái. Phụng hơi tối lại, thở dài:
- Mười mấy năm trước gia phụ mắc một chứng bệnh nan y, từ đó không còn đi được nữa, nên người chỉ ở sau Di Tình Viện nghỉ ngơi, không bước chân ra khỏi nhà.
Triển Bạch hiểu rõ cái gọi là chứng bệnh nan y khiến lão tặc phải liệt hai chân.
Chàng ngầm hạ quyết tâm, và cũng không hỏi gì thêm nữa.
Từ đó Triển Bạch ở Kim phủ dưỡng thương. Kim Thái Phụng thường tới lui chăm sóc chàng. Riêng Tường Lân công tử vì có giang hồ hào khách đến viếng nên không có thời gian đến thăm chàng.
Nháy mắt đã hết ba ngày, hoàng hôn ngày thứ ba thương thế của Triển Bạch đã hoàn toàn hồi phục, vừa định cáo từ ra đi nhưng vì Tường Lân công tử có việc phải đi ra ngoài, Kim Thái Phụng hết lời cầm khách nhưng Triển Bạch quyết ý ra đi.
Cứ nhìn thấy thái độ lưu luyến không muốn rời của Kim Thái Phụng cũng có thể đoán ra chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đó mà lòng của Giang Nam Đệ Nhất mỹ nhân đã gởi trọn cho Triển Bạch rồi.
Đối với tuyệt thế giai nhân người người đồng ngưỡng mộ nàng. Triển Bạch Tuy có thầm phục nàng dung nhan diễm tuyệt lại thông minh tuyệt đỉnh, nhưng từ khi biết được Kim Cửu là cừu gia, chàng đã coi toàn Kim gia là kẻ thù đâu thế để ái tình vương vấn.
Nhưng chính thái độ lạnh nhạt của Triển Bạch càng khiến Kim Thái Phụng thấy chàng không giống với những người khác, nên lòng càng say chàng hơn.
Kim Thái Phụng giọng oán trách:
- Làm gì mà vừa hết bệnh đã vội bỏ đi. Không lẽ không ở thêm vài ngày chờ đại ca về rồi hãy đi sao ?
Triển Bạch kiên quyết lắc đầu:
- Không được ! Tại hạ còn có việc gấp cần làm ngay !
Kim Thái Phụng nói như sắp khóc:
- Kim phủ chắc là không tốt, hay là ...
- Không phải vậy ! Có điều tại hạ không thể dừng chân lâu ở quý phủ được.
- Lâu thì không được nhưng không lẽ một đêm cũng không được ?
Kim Thái Phụng nói đến đây song mục đã thấy ươn ướt. Triển Bạch

nhận thấy hoa dung ảm dạm, song mục àm lệ. Lòng bỗng cảm thấy ít nhiều bất nhẫn, thở dài nói:
- Việc này ... không thể được !
Dứt lời vác Vô tình bích kiếm lên vai bước đi, không dám ngoái đầu nhìn lại, bởi chàng biết nếu còn chần chờ thêm chàng sẽ không thể đi được nữa, Và không biết hậu quả sẽ ra sao khi mà tình cảm giữa chàng và con gái cừu gia tiến thêm một bước nữa !
Nhưng chàng vừa đi được mấy bước Kim Thái Phụng đã ôm lấy cánh tay chàng, nói:
- Vậy thì chờ một lát ta nói xong vài câu rồi đi ...
Ngay lúc đó có tiếng áo quần động gió, tiếp theo là một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống, chính là Ngọc Diện tiểu thanh phù Mãnh Như Bình.
Mãnh Như Bình vừa xuất hiện lập tức lạnh lùng lên tiếng:
- Sư muội thả ra cho hắn đi !
Kim Thái Phụng nhíu mày:
- Ai bảo ngươi xen vào chuyện của ta ? Tránh ra ?
Mãnh Như Bình sững sờ, hắn không thể ngờ được tiểu sư muội lại có thể ăn nói tuyệt tình với hắn đến như vậy. Nhưng điều đó chỉ làm hắn thêm căm hận Triển Bạch.
Hắn cất giọng âm trầm:
- Sư ca không có ở nhà, ta không quản ngươi thì ai quản ? Không lẽ cứ để người hạ thấp danh dự của Kim phủ ...
Bốp ! một tiếng giòn tan, Kim Thái Phụng ra tay nhanh như chớp Mãnh Như Bình không phòng bị lãnh trọn cái tát như trời giáng.
- Ta làm gì mà mất danh dự Kim phủ ? Cả đại ca cũng không dám mắng ta như vậy !
Mãnh Như Bình giận đến toàn thân run bắn lên nhưng gã không làm gì được Kim Thái Phụng đành trừng mắt nhìn Triển Bạch nghiến răng nói:
- Xú tiểu tử ! Nếu đêm nay ngươi không rời khỏi Kim phủ thì thiếu Thái gia sẽ cho ngươi chết không có đất chôn.
Nói xong tung người đi ngay.
Triển Bạch.cung động nộ khí. cười lạnh nói:
- Nói vậy Triển Bạch nhất định phải lưu lại Kim Phủ thêm một đêm nữa rồi.
Kim Thái Phụng tươi ngay nét mặt:
- Triển thiếu hiệp yên tâm, có Thái Phụng ở đây hắn không dám làm gì đâu.
Triển Bạch lạnh lùng:

- Tại hạ cùng không muốn dựa vào cô nương. Triển Bạch này tự tin đối phó nổi !
Kim Thái phụng mở to đôi mắt tuyệt mỹ của nhìn Triển Bạch, một lúc lâu rồi lắc đầu thở dài:
- Nói không phải tự phụ, người gặp Kim Thái Phụng này không một ai là không khen ta đẹp, rồi dùng hết cách hòng thân cận, lấy lòng ta. Nhưng ta lại chưa cảm thấy lòng mình rung động trước bất kỳ ai, nhưng từ khi gặp Triển thiếu hiệp ...
Kim Thái Phụng dù là võ lâm thế gia, có được cái hào phóng của giang hồ nhi nữ nhưng khi tự thố lộ lòng mình trước một nam nhân cũng không khỏi đó mặt, không thể nói cho hết lời. Nhưng như vậy cũng đã quá rõ, đặc biệt đôi mắt nàng còn nói lên được nhiều điều hơn cả lời nói nữa.
Triển Bạch nhìn thấy vẻ hổ thẹn của nàng càng khiến lòng rúng động.
Mỹ nhân thì bất kỳ một biểu cảm nào lộ ra trên nét mặt cũng đẹp, đặc biệt lúc này hai má nàng đỏ hồng trông như đang tỏa một ánh sáng huyền hoặc làm say lòng người. Mà nàng lại dâng trọn trái tim cho chàng, có thể nói đó là vận may phải tu ngàn kiếp trước mới có được trong hiện thế. Nhưng đồng thời chàng cũng không thể quên được nàng là nữ nhân con của kẻ thù, tạo hóa thật khéo xếp đặt để trêu người ...
Ngay trong lúc hai người chỉ biết im lặng nhìn nhau thì bỗng có tiếng nói như sấm động.
- Hiền điệt nữ ! Nghe nói ngươi đã làm mất mặt Kim phủ ta ? Tiểu tử, ngươi ...
Kim Thái Phụng biến sắc, phóng một bước ra nưgoài chỉ Mãnh Như Bình mắng:
- Mãnh Như Bình ! Ngươi dám ngậm máu phun người, từ nay ta không nhận ngươi là sư huynh nữa.
- Triển Bạch chậm rãi bước ra cười lớn nói:
- Ha ha ha ! Ta cứ tưởng tiểu tử ngươi có cao chiêu gì mà dám lớn lời như vậy, nào ngờ cũng chỉ là chó mượn oai hùm.
Mãnh Như Bình vừa bị Kim Thái Phụng mắng lại thêm bị Triển Bạch nói khích, nghiến răng nói:
- Ta mời hai vị tiền bối đến đây làm chứng, một mình Mãnh thiếu gia cũng đủ lấy cái mạng chó của ngươi.
Dứt lời không chờ Triển Bạch phản ứng rút xoảng kiếm một chiêu "Thiếu Long xuất thủy", cả người lẫn kiếm xông vào giữa ngực Triển Bạch.

Triển Bạch bước xéo một bước tránh được đường kiếm, tay chạm vào đốc kiếm ...
Mãnh Như Bình không đợi cho đối phương rút kiếm, vèo ! vèo ! vèo ! Ba đường kiếm "Ô vân bế nguyệt", "Tiếu chỉ nam thiên", "Đà điểu hoạch sa" đều nhắm vào các nơi yếu huyệt của Triển Bạch.
Triển Bạch bị mất tiên cơ nên chỉ còn đường sử dụng thân pháp để tránh né, thân hình phải di chuyển ra xa hơn trượng mới tránh khỏi ba kiếm của đối phương.
Nhưng cũng bị chậm một chút, vạt áo sau bị kiếm vớt đứt một mảng suýt nữa thì một chân đã bị chặt đứt. Nhưng cuối cùng thì Vô Tình bích kiếm cũng đã tuốt khỏi vỏ.
Kim Thái Phụng nhìn thấy ba thế công hiểm ác của Mãnh Như Bình đặc biệt là chiêu cuối cùng suýt chút nữa chặt đứt chân Triển Bạch lòng không khỏi lo lắng cho chàng lên tiếng mắng lớn:
- Ngươi ra tay như vậy có phải là làm mất mặt Kim gia không ?
Mãnh Như Bình quay lại:
- Ta làm gì mà mất mặt ? Ngươi mới làm cho Kim gia mất mặt.
Kim Thái Phụng giận dữ:
- Việc riêng của ta ngươi không được phép xen vào ! Nhưng động thủ với người không chờ đối phương lấy binh khí đã đánh lén như vậy ! Kim gia bất hạnh có một đệ tử vó sỉ như ngươi !
- Câm miệng ! Việc này chỉ trách hắn học nghệ không tinh, giao đấu với người mà cả binh khí cũng không rút ra nổi, không lẽ chờ người ta trao kiếm tận tay sao ?
Lúc này đã sụp tối, đình viện của Kim phủ vốn đèn đuốc thắp khắp nơi, lại thêm bọn người hầu nghe động cũng xách đèn chạy tới khiến một góc vườn được chiếu sáng như ban ngày. Mặt mày bọn chúng đều lộ vẻ hưng phấn, xem ra việc giang hồ hào khách sát phạt nhau trong Kim phủ là chuyện thường ngày Triển Bạch tay cầm Vô tình bích kiếm lạnh lùng nói:
- Kim tiểu thư, xin tránh ra một bên, đêm nay Triển Bạch này hạnh hội với cao nhân.
Thiết Bối Đà Long chẳng những không can thiệp mà còn vỗ tay cổ vũ:
- Hay lắm ? Vậy mới là hảo hán ! Nhào vô đi !
Mãnh Như Bình quát lớn:
- Giờ thì ngươi đã cầm kiếm nơi tay rồi đó, chuẩn bị nạp mạng.
Dứt lời điểm chân một cái thân hình tung lên không trung múa kiếm tạo thành vô vàn kiếm hoa chụp xuống đầu đối phương.
Triển Bạch thấy thân pháp đối phương nhanh nhẹn, kiếm chiêu lại

hiểm ác, kiếm chưa tới mà đã nghe kiếm khí lạnh toát bức tới vội ngầm vận nội công bảo vệ khắp các yếu huyệt, dẹp tạp niệm, một chiêu "Quyển địa phiên thiên" đánh ngược lên.
Vô Tình bích kiếm quá không hổ là thần kiếm, bích quang tỏa sáng cả một vùng làm át cả kiếm quang của Mãnh Như Bình.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 24
Lực Chiến Ngọc Diện Tiểu Thanh Phù

Mãnh Như Bình thấy kiếm mà đối phương sử dụng không phải tầm thường, nhưng muốn lợi dụng lợi thế từ trên đánh xuống nên vận đủ kình lực nhằm kiếm đối phương chém xuống.
Choang ! một tiếng, kiếm quang bắn tung tóe, cả hai đồng cảm thấy cánh tay tê tái, Mãnh Như Bình tà tà rơi xéo ra ngoài tám thước, Triển Bạch vẫn đứng yên bất động.
Cả hai không hẹn mà cùng nhìn lại kiếm của mình.
Vô Tình bích kiếm vẫn trong như ngọc, kiếm của Mãnh Như Bình vẫn xanh đen như mực, không chút suy suyển.
Lúc này hai người đã biết kiếm của song phương đều là bảo kiếm nên không còn để tâm tới việc chặt đứt kiếm của đối phương nữa, chỉ giơ hết tuyệt học để đả thương đối phương.
Chỉ thấy kiếm Triển Bạch như chiếc cầu vồng luôn tỏa bích quang kiếm Mãnh Như Bình như con Ô Long hí thủy, chỉ nhìn thấy hai đạo kiếm quang quấn quít nhau chớ không nhìn thấy bóng dáng ba người. Cả hai đồng xuất chiêu như điện, mới đó mà đã trao đổi hơn bốn mươi hiệp.
Công Tôn Sở một tay vuốt vuốt hàm râu dưới cằm, tay chống nạnh chăm chăm nhìn vào trường đấu, thỉnh thoảng lại lên tiếng bình phẩm:
- Hảo tiểu tử ! Chiêu "Kim Châm Định Hải" này thi triển khá lắm đầy đủ lực đạo !
Hoặc như:
- Đáng tiếc ! Chiêu "Lang Lý Trảm Giao" của Tiểu Thanh phù vì kém lực đạo nên không đủ sức đả thương đối phương.
Thiết Dực Phi bằng thì sắc diện âm trầm, tuy cũng để hết tâm trí vào trường đấu nhưng đôi môi mím chặt chẳng nói chẳng rằng.

Kim Thái Phụng biết võ công của Mãnh Như Binh do thân phụ chân truyền nên thầm lo cho Triển Bạch, hoa dung lúc mừng lúc hãi song thủ nắm chặt đến nỗi mồ hôi ướt đẫm lòng bàn tay.
Bọn người hầu tứ phía cũng mở to mắt nhìn, chúng tuy đã được mục kích không ít lần cao thủ giao đấu nhưng không lần nào có được tính chất kịch liệt như lần này.
Còn hai người đang giao đấu thì càng lúc càng đến gần điểm sinh tử. Kiếm chiêu của Mãnh Như Bình tinh diệu, thân pháp lại lạ lùng kiếm chiêu như hành vân lưu thủy chứng tỏ một căn cơ võ công rất cao thâm, lại mang lòng đố kỵ với Triển Bạch nên chiêu nào chiêu nấy đều nhằm vào chỗ yếu hại của đối phương.
Triển Bạch tuy không có được kiếm chiêu ảo diệu, nhưng bù lại nội công hùng hậu, xuất chiêu nào cũng quang minh chính đại lại bao hàm sự hợp nhất giữa thân kiếm, ý, nhãn ... chứng tỏ một phong thái bất phàm.
Mãnh Như Bình càng đấu càng kinh hãi, chỉ thấy đối phương sử dụng pho kiếm pháp tầm thường là Tam Tài kiếm, thỉnh thoảng lại pha tạp một vài chiêu kỳ ảo, nhưng cũng không đáng gọi là tuyệt chiêu. Bản thân mình lại sở trường về kiếm vậy mà đấu lâu như vậy vẫn không chiếm được thượng phong. Cứ mỗi lần thi triển một đại sát chiêu thì đối phương bình tĩnh dùng một chiêu thức tầm thường để hóa giải.
Hai người trao đổi có gần trăm chiêu vẫn bất phân thắng bại. Mãnh Như Bình đà không còn nhẫn nại được nữa, vừa khéo Triển Bạch thi triển một chiêu "Lập tỏa vũ trụ" nhằm đỉnh đầu hắn quét tới. Mãnh Như Bình rùn người xuống tránh chiêu đồng thời phản công bằng một chiêu "Thủy Trung Tróc Nguyệt" quét vào hạ bàn đối phương.
Triển Bạch điểm chân thân hình bốc lên cao ba thước, hoàn thủ một chiêu "Hàn Tinh Trung Nguyệt" nhằm Hoa Cái huyệt đối phương công xuống.
Lẽ ra với chiêu này Mãnh Như Bình nên dùng chiêu "Hồi Phong phất liễu" hoặc là "Du Phong hí nhị" để hóa giải thế công của đối phương. Nhưng vì nóng lòng thủ thắng hắn đã liều mạng áp người tới, hoành kiếm thi triển một chiêu "Vạn hoa hiến phật" chém mạnh vào ngực Triển Bạch.
Cách đánh này là liều lĩnh, vì nếu đổi phương võ công cao một chút có thể lăng không hoán bộ, thân hình nhích lên cao một chút không cần đổi thế thì đã có thể vừa tránh được chiêu "Vạn hoa hiến phật" mà Hoa Cái huyệt cũng bị đối phương kích trúng.
Nhưng vì giao đấu gần trăm hiệp thấy thân pháp Triển Bạch chậm

chạp nên Mãnh Như Bình đoán chắc đối phương không thể lăng không hoán bộ nên liều một phen hòng thủ thắng.
Trên thực tế Triển Bạch hoàn toàn có được khả năng lăng không hoán bộ, nhưng vì võ công chàng do đã đả thông huyền quan sanh tử thăng tiến quá nhanh nên ngay cả bàn thân chàng cũng không biết là tiềm lực của mình lớn đến mức nào. Lại nữa kinh nghiệm giao đấu của chàng không nhiều. Vốn cứ nghĩ đối phương sẽ tránh đỡ thế công của mình nhưng không ngờ đối phương lại xông tới như vậy.
Người thường thì không nhìn thấy sự hung hiểm của tình hình trong đấu trường, nhưng dưới mắt Song Thiết Vệ và Kim Thái Phụng thì vừa nhìn đã thấy rõ. Cả ba người đồng kinh hãi kêu lên một tiếng ...
Choang ? một tiếng chấn động không gian, kiếm Mãnh Như Bình vuột khỏi tay văng ra xa rơi xoảng xuống đất, trong khi đó kiếm trong tay Triển Bạch đã chĩa ngay yết hầu của gã rồi.
Mãnh Như Bình nhận định lầm đối phương mạo hiểm một lần đã bị hại, gương mặt tuấn mỹ của gã biến dạng đến khó coi.
Triển Bạch cũng không ngờ rằng mình lại có thực hành động tùy theo ý nghĩ như vậy. Kiếm chỉ ngay yết hầu của đối phương mà chàng vẫn còn ngơ ngẩn ...
Công Tôn Sở phá lên cười ha hả lướt đến giữa hai người, nói:
- Tiểu huynh đệ ! Ngươi đã thắng một cách quang minh lỗi lạc, nhưng ở đây chúng ta chỉ tỉ võ, hai bên chẳng có thâm cừu đại oán gì, ngươi thu kiếm về đi.
Triển Bạch vốn đã không muốn giết kẻ không còn sức phản kháng, lại nữa chàng hiện vẫn là khách của kim phủ nên không tiện hạ sát thủ. Lại nữa lời nói của Công Tôn Sở hàm chứa một uy lực kinh người, nên nghe lão nói xong chàng vội cho kiếm vào vỏ lùi lại nói:
- Xin tuân lời lão tiền bối !
Quay sang Mãnh Như Bình lạnh lùng tiếp:
- Chỉ cần ngươi hiểu được, từ nay không nên xem nhẹ người khác như vậy là được rồi.
Mãnh Như Bình bỗng quát lớn:.
- Xú tiểu tứ ! Chớ cuồng ngạo.
Vừa quát vừa vung tay một chùm ánh sáng xanh như điện kích về phía Triển Bạch.
Thì ra gã bị bại dưới tay Triển Bạch vừa xấu hổ vừa tức giận nên đã dùng "Thanh phù tiêu" dùng thủ pháp Mãn hoa thiên vũ tấn công Triển Bạch.
Kim Thái Phụng kêu thét lên:
- Ngươi dám ! ...

Đồng thời Công Tôn Sở cũng quát:
- Như Bình !
Vừa quát lão vừa vung chưởng một luồng kình lực cuốn ra quét về phía chùm ánh sáng xanh.
Nhưng Thanh Phù Tiêu được đặc chế để phá nội kình nên dù Công Tôn Sở đứng gần, ở trong một tư thế thuận tiện và nội lực có hùng hậu nhưng vẫn không sao giải phá được hết ám khí, vẫn có mấy mũi vượt qua chưởng lực lão bay tiếp về phía Triển Bạch.
Keng ! Keng ! Keng !
Ba tiếng va chạm thanh tao, ba đốm lửa lóe lên, thì ra Kim Thái Phụng đã thủ sẵn ba mũi Thanh phù tiêu phòng hi cấp bách mà ra tay giải cứu cho hai người. Thấy chưởng lực của Công Tôn Sở không phá hết được thanh phù tiêu, vội phóng ra đánh dạt được ba mũi Thanh Phù tiêu của Mãnh Như Bình. Tuy nhiên vẫn còn bốn mũi tiêu bay về phía Triển Bạch, hai mũi nhắm hai vai và hai mũi là là mặt đất bay về phía chân chàng.
Sự việc diễn tiến quá nhanh, Triển Bạch đã tung người tránh né nhưng đầu vai trái đã nghe lạnh toát, mũi tiêu cắm sâu vào thịt, máu tuôn ra ướt cả áo.
Triển Bạch nghe một luồng khí lạnh từ đầu vai lan tỏa ra ngoài, biết là ám khí có độc vội vận công bế huyệt, xong dùng tay phải kẹp phi tiêu giật ra.
Kim Thái Phụng vội lấy một hoàn thuốc chạy tới bên Triển Bạch:
- Thuốc giải đây ! Uống ngay vào đi ...
Triển Bạch kẹp mũi phi tiêu hình thù như đồng tiền cổ trong tay, sắc mặt hiện lên một làn sát khí ghê người, Kim Thái Phụng rùng mình, run giọng:
- Triển thiếu hiệp ! Chờ đại ca về sẽ xử tội hắn ...
Kim Thái Phụng vội xé vai áo lấy hoàn thuốc nhét vào chỗ vết thương cho Triển Bạch. Nhưng thần trí Triển Bạch như phiêu diêu tận đâu đâu, sắc diện chàng vừa phẫn nộ vừa bi thương, hai hàng lệ chảy dài trên má; có điều không ai hiểu được lòng chàng lúc này.
Mãnh Như Bình thấy Kim Thái Phụng quan tâm đến Triển Bạch như vậy hừ lạnh một tiếng lại thò tay vào túi phi tiêu.
Công Tôn Sở quát lớn:
- Như Bình ! Ngươi có phải là con người nữa không ? Chẳng lẽ còn chờ ta ra tay mới chịu thôi ?
Tất cả những việc xảy ra lúc đó Triển Bạch hoàn toàn không hay không biết tâm trí chàng trở về với hình ảnh phụ thân, thân thể đầy máu, và đồng tiền Thanh Phù Tiêu này cũng chính là một trong

những ám khí ám kích phụ thân chàng.
Lại nghĩ Giang Nam thất hiệp kết nghĩa huynh đệ, nếu không xảy ra thảm họa này thì hiện giờ chàng cũng đường hoàng ngang nhiên như võ lâm Tứ công tử vậy.
Càng nghĩ càng căm hận, chỉ mong sao gặp ngay Thanh phù thần để quyết sống mái với lão rồi mặc ra sao thì ra. Nhưng chàng ở đây đã mấy ngày vẫn không thấy mặt mũi lão đâu, chỉ còn cách giết chết ái đồ lão thì sợ gì mà lão không ra mặt ?
Nghĩ tới đây chàng nhìn lại thì thấy Mãnh Như Đình đã nhặt kiếm lên vừa định bỏ đi, liền quát lớn:
- Đứng lại !
Mãnh Như Bình quay lại cười lạnh:
- Hừ ! Ngươi tưởng với mấy chiêu kiếm què quặt đó mà ngươi thắng nổi thiếu thái gia sao ? Nếu không nể mặt Công Tôn tiền bối thì ngươi đã sớm đi chầu Diêm Vương rồi !
Triển Bạch rút kiếm:
- Nếu vậy thì rút kiếm ra để phân định thắng phụ tồn vong.
- Hừ ! Ai sợ ngươi ?
Kim Thái Phụng níu chặt tay Triển Bạch:
- Triển thiếu hiệp ! Ngươi đã thọ thương. đừng để tâm đến hạng vô sỉ như hắn !
Công Tôn Sở cũng khoát tay nói:
- Thôi bỏ qua di ! Đây đâu phải là cừu sát mà đến nỗi phải thấy máu mới cam lòng.
Triển Bạch vung tay đẩy Kim Thái Phụng ra, vung kiếm gằn giọng:
- Ngày hôm nay không ai ngăn cản được, nếu ta không chết thì ngươi chết !
Mãnh Như Bình cười lạnh:
- Hay lắm ! Thiếu thái gia liều mạng với ngươi !
Dứt lời tung người nhảy tới một chiêu "Xích Hông quán nhật" đâm thẳng vào mặt Triển Bạch.
Triển Bạch biết rõ đối phương nội công không thâm hậu bằng mình, chỉ được vào kiếm chiêu tinh ảo mới đấu bình thủ với chàng, thấy đối phương xông tới vội múa kiếm, một chiêu "Phàm triều nam hải" nhằm đối phương trong không trung kích tới.
Kiểu đánh lưỡng bại câu thương này khiên Thiết Bối Đà Long, Kim Thái Phụng cả Thiết Dực Phi Bằng từ đầu đến giờ âm trầm quan chiến cũng không khỏi kêu lên kinh hãi.
Tiếng hô vừa phát ra đã nghe "choang !" một tiếng, tóe lửa rợp trời, song phương tách ra. Mãnh Như Bình cảm thấy tê tái nửa người, hổ

khẩu nóng rát, rơi xuống đất xong phải thối lui ba, bốn bước mới đứng vững được.
Triển Bạch vẫn điềm tĩnh như không, điểm chân một cái xông tới, ra chiêu liên miên bất tuyệt, khiến Mãnh Như Bình phải luống cuống chống đỡ không còn sức để phản công nữa.
Tuy nhiên Mãnh Như Bình thân pháp nhanh nhẹn, kiếm chiêu tinh kỳ nên liên tiếp thối lui mấy trượng mà Triển Bạch vẫn không đả thương được đối phương.
Mãnh Như Bình đã lùi đến lan can cuối vườn hoa, Triển Bạch quét ngang một chiêu "Hoành Tảo Thiên Quân" ngang ngực đối phương.
Mãnh Như Bình lộn người sau lan can, Triển Bạch dụng lực quá mạnh, thu thế không kịp mấy chục bồn hoa quý bày trên lan can bị quét trúng văng xuống đất vỡ tan tành.
Nhờ tình thế này mà Mãnh Như Bình lấy lại được thế, từ sau lan can nhảy ra phản công liên tiếp mười mấy chiêu, bức Triển Bạch thối lui liên tiếp.
Chờ khi Triển Bạch lấy lại được thế phản công thì Mãnh Như Bình lại thối lui.
Kiểu giao đấu như vậy quả là hiếm gặp trong võ lâm, khiến cả Kim phủ Song Thiết Vệ cùng Kim Thái Phụng đồng kinh ngạc nhìn hai người như điên cuồng xông vào nhau.
Hai người đang giao đấu một thì nhờ vào thân pháp và kiếm chiêu tinh ảo, người thì dựa vào nội lực hùng hậu để thủ thắng. Kiếm khí tới đâu hoa cỏ tả tơi tới đó, chỉ trong một thoáng cả một đình viện hoa cỏ tốt tươi đã bị kiếm phong làm tan nát hết.
Thoáng cái hai bên đã lại đấu gần trăm hiệp, vẫn bất phân thắng phụ.
Song Thiết vệ quan đấu đến xuâ l thần, quên mất trách nhiệm của hai người là giữ trật tự trị an trong Kim phủ. Thiết Bối Đà Long chốc chốc lại vỗ tay khen ngợi, trên gương mặt âm trầm của Thiết Dực Phi Bằng cũng lộ vẻ phấn chấn, song mục thỉnh thoảng lóe lên những tia thần quang sáng rực.
Trận chiến càng kéo dài, Mãnh Như Bình càng tỏ ra mệt nhọc, trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Ngược lại Triển Bạch càng đấu càng hăng, mặc cho vết thương nơi đầu vai trái không ngừng ra máu. Thế công của Triển Bạch càng lúc càng mạnh. Vô tình bích kiếm tới đâu như cuồng phong vũ bão nổi dậy tới đó. Bích quang rợp trời cứ tuôn xối xả lên người Mãnh Như Bình.
Bích Quang đó bao vây Mãnh Như Bình vào giữa, bốn bề đâu đâu cũng thấy kiếm ảnh, kiếm khí lạnh toát lượn lờ xung quanh, áp lực mỗi lúc một lớn.

Mãnh Như Bình kinh hãi biết đấu thêm chỉ chuốc lấy nhục vào thân, nhưng trận đấu này hắn không thể bại, bại là mất tất cả, danh dự, mỹ nhân và chưa biết chừng cả sinh mạng nữa. Hạ quyết tâm xong hắn thò tay vào túi ám khí.
Kim Thái Phụng lúc này không còn kêu lên nữa, bởi Triển Bạch đã chiếm thượng phong, hơn nữa nàng đã nhận ra lần này chàng sẽ không hạ thủ lưu tình như lần trước nữa. Mà trong thâm tâm nàng không muốn bất kỳ ai phải đổ máu cả. Nhưng nàng vốn là người thông tuệ ứng xử lại nhanh nhẹn, chợt nhớ tới Song Thiết Vệ, vội kêu lên:
- Ba nhị thúc ! Mau ra tay ngăn cản hai người nếu không ...
Khi nhìn thấy sắc diện Ba Thiên Hách đang chuyên chú vào trận đấu mà chẳng thèm nghe lời kêu cứu của nàng, nên im bặt không nói nữa, lại quay sang Công Tôn Sở:
- Công Tôn đại thúc, đừng để hai người đánh nhau nữa.
Công Tôn Sở cười ha hả:
- Ngươi yên tâm ...
Bỗng nghe một tiếng rú thê thảm, bích quang lóe lên cũng là lúc máu bắn tung tóe. Mãnh Như Bình lảo đảo lùi lại cánh tay trái của gã đã bị chém đứt sát người !
Đám gia nhân đồng loạt kêu lên một tiếng kinh hãi ... thì ra trong lúc Kim Thái Phụng cầu Công Tôn Sở ra tay can ngăn hai người thì Triển Bạch cũng thấy Mãnh Như Bình thò tay vào túi định lấy Thanh Phù Tiêu, chàng lập tức liên tiếp công mạnh mấy chiêu, và "Thái Tuyến tà phiêu" một tuyệt chiêu trong Truy Phong kiếm đã khiến Mãnh Như Bình phải rơi một cánh tay !
Nói cũng trùng hợp, nếu trong lúc đó Công Tôn Sở không bị phân tâm vì lời thỉnh cầu của Kim Thái Phụng thì lão đã kịp ra tay hòa giải rồi. Ba Thiên Hách tuy nhìn thấy rõ ràng nhưng lão không tay can thiệp. Bởi lão cho rằng song phương giao đấu một bên bị sát thương là điều tự nhiên, chỉ nên trách mình học nghệ không tinh không thể oán kẻ bàng quan được. Thậm chí ái đồ hay ái tử lão lâm trận lão cũng chẳng can thiệp có như vậy mới thú ?
Công Tôn Sở thì không như vậy, lão là người quang minh chính trực, thấy họa lớn không thể không ngăn.
Chỉ nghe lão quát một tiếng, tung người vào giữa hai đấu thủ, một chưởng đẩy về phía Triển Bạch, thân hình đứng chắn trước mặt Mãnh Như Bình.
Triển Bạch nhìn thấy chưởng kình của lão quá uy mãnh, không dám xem thường vội tung người ra ngoài tránh né.

Trong khi Công Tôn Sở lo băng bó vết thương cho Mãnh Như Bình thì Ba Thiên Hách đã lạnh lùng bước tới:
- Tiểu tử, ngươi cũng tự chặt một cánh tay đi để lão phu khỏi động thủ.
Triển Bạch nhướng mày chưa kịp đáp lời thì đã nghe Công Tôn Sở cười lớn:
- Ba lão nhị, việc của bọn hậu bối để chúng tự giải quyết, nếu không ta với ngươi sẽ mang tiếng ỷ lớn hiếp nhỏ đó !
Mãnh Như Bình căm phẫn nghiến răng:
- Triển Bạch ! Mối thù này ta sẽ không bao giờ quên !
Triển Bạch cười nhạt:
- Lúc nào tạ hạ cung sẵn sàng !
Ba Thiên Hách thấy Công Tôn Sở cũng có lý nên thôi không gây sự nữa.
Kim Thái Phụng hoa dung thất sắc, không biết nói gì làm gì cho phải.
Triển Bạch nhìn Công Tôn Sở:
- Nếu Công Tôn tiền bối không còn gì dặn dò thêm, vãn bối xin cáo từ.
- Ngươi không chờ đến mai công tử về rồi hẳn đi !
- Vãn bối có việc gấp bên người không thể chờ thêm, xin lượng thứ ! Đa lạ lão tiền bối.
Dứt lời tra kiếm vào vỏ quay người bỏ đi.
- Triển thiếu hiệp !
Kim Thái Phụng gọi với theo định nói gì lại thôi.
Triển Bạch không quay lại, vẫn thong thả bước đi. Ra khỏi Kim phủ chàng không dừng lại nghỉ mà nhắm hướng Thập Nhị động thẳng tiến.
Trăng non chênh chếch trên sông, trong ánh trăng mờ Yến Tử Cơ sừng sững như con yến khổng lồ vươn cổ chực phóng vào không trung.
Gió đêm dìu dịu xóa tan cái nóng bức ban ngày, nhìn ánh đèn lấp lánh giữa rừng, Triển Bạch bất giác thở dài. Trong lòng chàng lúc này vui buồn lẫn lộn, chân bước đều trên bờ sông mà lòng nghĩ ngợi tận đâu đâu.
Chàng vui vì đã có thể đánh. bại đệ tử đích truyền của Thanh Phù Thần Kim Cửu, buồn vì võ công của Kim phủ Song Thiết Vệ quá cao, đó là chưa kể những cao thủ khác, với sức lực của một mình chàng muốn báo phụ cừu tưởng không có gì khó hơn.
Lại nữa hình ảnh Kim Thái Phụng cứ chập chờn trong tâm não, vẻ mỹ miều. thâm tình của nàng cứ khiến Triển Bạch như cảm thấy êm

dìu ngọt ngào lại cảm thấy khổn não đắng cay.
Bước chân đưa chàng lên núi, bởi không biết đích xác Thần La thiết đảm ở nơi nào nên chỉ còn cách đi lần lượt từng động một. Qua ba động đầu, ngoài vài con dơi bị kinh động bay loạn xạ, còn thì chẳng thấy gì khác.
Triển Bạch không dám nản lòng, bởi đây được coi là hi vọng duy nhất để chàng báo cừu, nếu bỏ qua thì kể như hết.
Tiến sâu vào trong vùng núi, vừa vượt qua một ngọn núi nhỏ chàng nghe tiếng nữ nhân thanh tao cất lên:
- Lần này không tính, làm lại !
Lại nghe một giọng nói già nua - Tiểu a đầu này nhiều chuyện quá không làm nữa Một giọng nói già nua khác:
- Đừng giả bộ ! Nếu ngươi không làm lại được thì chịu thua đi - Hừ, tức cười ! Đừng thấy ta không có chân mà tưởng làm khó được Lại nghe tiếng áo quần động gió phần phật.
Triển Bạch nghe giọng nói của hai già một trẻ chừng như rất quen thuộc, có điều nhất thời chàng không nhận ra ai mà thôi.
Nghĩ đến đây lòng hiếu kỳ nổi lên, vội hướng về phía ấy tiến tới, trước mặt chàng bỗng hiện ra khoảng đất trắng, chàng tìm thế ẩn thân áp sát thì thấy trên một tràng đá lớn bằng phẳng có một bạch y thiếu nữ và một lão nhân gầy gò râu tóc bạc phơ đang đứng nhìn một lão nhân khác hai chân bị cụt đến háng đang dùng tay thay chân "nhảy nhót".
Khoảng cách tuy có tới mấy trượng nhưng Triển Bạch đã nhận ra lão quái nhân tàn phế này chính là người đã khiến cho Giang Nam nhị kỳ thất kinh bỏ chạy. Còn bạch y thiếu nữ chính là Triển Uyển Nhi, riêng lão nhân còn lại chàng trông dáng hơi quen nhưng không nhận ra là ai.
Đoạn cước lão nhân dùng hai tay nhảy nhót một hồi rồi với tay lấy cặp nạng bật người dậy, đắc ý cười nói:
- Sao ? Lão phu vẫn cứ làm được như thường phải không ?
Uyển Nhi thở dài nói:
- Tiểu nữ thấy công lực của nhị vị không ai hơn ai kém, thôi đừng thi thố nữa.
Lão nhân gầy kêu lên:
- Cái gì mà không ai hơn ai kém ? Lão phu nhất định phải phân cao thấp mới được.
Lão quái nhân tàn phế gật đầu phụ họa:
- Phải ! Hai ta đã đấu ba ngày ba đêm nay rồi, dù phải bỏ thêm ba ngày ba đêm nữa cũng phải phân cao hạ mới xong ?

Uyển Nhi lắc đầu:
- Quyền, chưởng, binh khí, ám khí, nội công, thân pháp, bộ pháp đều đã đấu hết rồi, còn gì để mà thi nữa ? Tiểu nữ thấy nhị vị hòa nhau là được rồi Lão nhân gầy lắc đầu:
- Không được ! Không dược !
Bỗng mắt lão sáng lên:
- Có một người nấp ở ngoài kia đang xem trộm.
Lão quái phế nhân cười lớn:
- Ta cũng đã phát hiện ra từ nãy giờ rồi.
Triển Bạch điếng hồn định đứng dậy đi ra, bỗng nghe lão nhân cao gầy lên tiếng:
- Ngươi khoan hãy đi ra.
Triển Bạch càng kinh hãi hơn, chàng chưa cử động chỉ mới có ý định thôi mà đối phương đã biết, không biết đối phương có pháp thuật gì hay không ?

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 25
Thần La Đấu Thần Hầu

Lão nhân cao gầy tiếp tục nói:
- Hai ta sẽ đoán thân phận của người này, chẳng hạn tuổi tác, nam nữ, ai nói đúng thì thắng nói sai thua. Lão quái vật, ngươi thấy thế nào ?
Lão phế nhân cười lớn:
- Thần la lão quỷ, ngươi đừng hòng gạt ta. Ngươi hẹn người đến đây rồi lấy đó để đánh bại ta sao ?
Triển Bạch nghe nói lập tức nhận ra lão nhân gầy này chính là lão nhân cưỡi la bán lụa. Thần la Thiết Đảm Đổng Thiên Lý !
Chàng không chờ Thần La Thiết Đảm lên tiếng vội tung người lên bờ thạch miệng kêu lớn:
- Đổng lão tiền bối ! Không ngờ gặp lão tiền bối ở đây.
Thần La Thiết Đảm hơi bất ngờ:
- Tiểu tử người làm sao biết lão phu họ Đổng ?
Lão phế nhân cười lớn:
- Ha ha ha ! Hai ngươi không cần phải diễn kịch nữa, lão phu nào phải trẻ lên ba mà để các ngươi gạt dễ dàng như vậy Thần La nổi

giận quát:
- Lão quái vật đừng hòng khua môi múa mép, thử tiếp thêm mấy chiêu của lão phu coi !
Dứt lời phất nhẹ một chưởng, một luồng kinh khí âm nhu êm ái cuốn tới. Lão phế nhân cười lớn:
- Trăm chiêu cũng không ngán !
Dứt lời ngũ chỉ vươn ra, cũng phát ra một luồng nhu kình.
Hai đạo nhu kình chạm nhau, phát ra những tiếng nổ lụp bụp liên hồi, lửa bắn tung tóe. Hai bóng người bốc lên không trung, từ trên cao giao nhau ba chưởng.
"Bình ! Binh ! Bình !" chưởng kình chạm nhau phát ra tiếng nổ không lớn nhưng không gian như bị chấn động, cây cối nghiêng ngã, lan rộng cả một vùng.
Triển Bạch kinh hãi thầm, thân pháp của hai người thần kỳ không nói chỉ nhìn thấy âm nhu chưởng lực lại có uy lực dường đó cũng đủ thấy công lực của hai người đã đạt đến độ công tham tạo hóa rồi.
Uyển Nhi thấy Triển Bạch đột ngột xuất hiện lòng mừng vô hạn nhưng hai lão nhân lại đánh nhau. Triển Bạch đứng xem đến xuất thần chẳng quan tâm gì đến mình, thở dài nói:
- Hai người lại đánh nhau nữa rồi. Không ngờ từng tuổi này rồi mà tính tình nóng nảy như người trẻ tuổi.
Triển Bạch nhìn thấy lão phế nhân tuy chỉ dùng hai khúc gỗ thay chân, nhưng cặp nạng sắt móc vào hai bên vai lão lại linh hoạt dị thường, điểm xuống đất thân hình di chuyển không chút khó khăn, song chưởng lão cũng ra chiêu như điện, chẳng thấy kém thế Thần La Thiết Đảm chút nào.
Triển Bạch vẫn nhìn hai người giao đấu hỏi:
- Hai người sao lại đấu với nhau như vậy ?
- Muội cũng không biết, chỉ gặp được hai người thì nghe nói đã đấu được ba ngày ba đêm rồi vẫn bất phân thắng phụ, cuối cùng nhờ muội làm trọng tài tìm cách gì để có thể phân thắng bại được. Lúc Bạch ca tới, muội đang cho hai người thì triển Nhiếp Không hoán ảnh bộ pháp, lão quái kia không có chân vẫn cứ dùng tay thi triển được như thường. Nhưng muội đâu có thời gian ở đây làm trọng tài muội đang đi tìm Bạch ca mà ...
Triển Bạch bỗng quay lại:
- Tìm ta có chuyện gì ?
Triển Uyển Nhi thấy mắt mình cay sè, nghĩ thầm:
- Ta đã vì cứu ngươi suýt nữa bị mất mạng không lẽ ngươi không hay biết gì sao ?".

Nàng thở dài. giọng u oán:
- Ta hỏi ngươi, nơi Hưng Long trấn ngươi bị độc chưởng của Huyết chưởng hỏa long đả thương, ai đã cứu ngươi ?
Triển Bạch tỉnh ngộ:
- Thì ra muội đã cứu ta. Nhưng sao lúc tỉnh dậy ta không thấy muội ?
Uyển Nhi nghĩ lại nỗi uất ức mình phải chịu trong Tử Nhân cư suýt nữa thì òa khóc thành tiếng. Bỗng nghe Thần la Thiết Đảm quát lớn:
- Hai ngươi mau tránh xa một chút, lão phu chuẩn bị thi triển sát thủ đây !
Lão quái cười ha hả nói:
- Lão quỉ ngươi chớ có hù dọa, còn độc chiêu gì cứ thi triển ra lão phu sẽ tiếp hết !
Thần la Thiết Đảm quát lớn một tiếng, không gian như chao động, chưởng kình đi tới đâu nghe như có tiếng sấm động tới đó, Triển Bạch và Uyển Nhi nhìn nhau một cái, xong tung người bay xuống thạch bàn, đứng xa xa nhìn lại.
Thân pháp chiêu thức của hai quái nhân vừa nhanh vừa ngụy dị, cộng thêm chưởng phong mãnh liệt, khiến ánh trăng như bị tối lại.
Bình ! Bình ! Hai bóng người lại phân rạ.:
Lão quái nhân cười lạnh:
- Kỳ Hình truy phong chưởng bất quá cũng như vậy mà thôi !
Thần la Thiết Đảm nổi giận quát:
- Lão quái vật cuồng ngạo, thử nếm thiết đảm của lão phu !
Dứt lời vung tay một cái, một đạo hàn quang lóe lên kèm theo tiếng xé gió vù vù bay thẳng vào mặt lão quái Lão quái nhân cười lớn vung cây nạng sắt. Keng ! Một tiếng, viên thiết đảm bị kích văng ra xa.
Thần la Thiết Đảm lại quát một tiếng, vung tay lần thứ hai. Nhưng lần này thiết đảm không nhằm vào lão quái nhân mà nhằm vào viên thiết đảm trong không trung phóng tới.
Hai viên thiết đảm chạm nhau tóe một tia lửa nhỏ rồi đồng xẹt xuống chia hai bên tấn công lão quái nhân.
Lão quái nhân hơi ngẩn người trước thủ pháp ám khí khá kỳ quặc của đối phương, nhưng lão cũng cười lớn nói:
- Thứ thủ pháp trẻ con này mà cũng lấy ra để dọa ta ?
Dứt lời cặp nạng vung lên.
Keng ! Keng ! Hai viên thiết đảm lại bị chấn văng ra xa.
Lạ lùng thay, hai viên thiết đảm tựa như có cánh vậy, đảo một vòng trong không trung chạm nhau một cái rồi lại nhắm đầu lão quái bắn tới.
Lão quái cười lên:

- Lần này thì coi được hơn một chút ?
Lại giơ nạng đánh hai viên thiết đảm văng đi. Nhưng hai viên thiết đảm tựa như hai con linh trùng vừa bay đi đã bay trở lại, cứ nhắm nơi yếu huyệt của lão quái nhân xông tới.
Thủ pháp ám khí này quả là tuyệt thế vô song khiến Triển Bạch và Uyển Nhi trố mắt nhìn quên cả nói chuyện.
Nhưng lão quái vẫn không nao núng, cặp nạng múa như bay, hai viên thiết đảm không sao áp đến gần lão được, trong khi đó miệng lão vẫn không ngớt buông lời chọc giận đối phương.
Thần la Thiết Đảm thấy hai viên thiết đảm không đả thương được đối phương liền cười lạnh nói:
- Như vầy chưa đủ hứng, tặng ngươi thêm một viên nữa.
Dứt lời lại vung tay ném ra một viên thiết đảm nữa, viên này hơi nhỏ hơn hai viên trước, tiếng xé gió nghe sắc hơn tốc độ đi cũng nhanh hơn.
Lão quái cười lớn giơ nạng lên gạt không ngờ lão không đánh trúng được thiết đảm. Bởi viên thiết đảm này được đặc chế hễ cứ gặp trở lực nó tự động đảo một cái rồi cứ thế thẳng tới, nên lão gạt mộr cái vào khoảng không trong khi đó viên thiết đảm lại nhắm "tàng huyết" huyệt nơi tai trái kích tới.
Quái lão nhân không hiểu được điều đó nên suýt chút nữa là bị đánh bại rồi, may mà công lực lão đã đến mức đăng phong tạo cực, ý động công sinh, lão kịp rụt đầu để viên thiết đảm bay sượt qua tai.
Trong khi đó, hai viên thiết đảm lúc đầu lại tiếp tục tấn công, lão vội hươ nạng gạt đi thì viên thiết đảm thứ ba đã quay lại nhằm bụng lão bay tới.
Triển Bạch và Uyển Nhi nhìn một hồi hoa mắt, chỉ thấy ba đạo hàn quang như ba con linh xà chờn vờn xung quanh lão quái, tiếng xé gió vù vù tiếng chạm nhau leng keng liên miên bất tuyệt.
Thần la thiết đảm thấy lão quái nhân bị tấn công đến cuống cuồng đắc ý cười lớn:
- Lão quái vật ? "Tam hoàn tề thực" của ta không đến nỗi quá kém phải không ?
Bỗng nghe lão quái gầm lên một tiếng, cặp nàng loang loáng, tiếng kim khí chạm nhau leng keng, ba viên thiết đảm bị chấn văng ra xa lão quái nhào xuống đất một cái mất tung.
Thần la Thiết Đảm hơi ngẩn người giơ tay thu thiết đảm về đã nghe lão quái lạnh lùng lên tiếng:
- Tam hoàn tề thực của ngươi cũng không ngăn được ta, nếu ta ra tay thì ngươi đã đi đời rồi.

Thần la Thiết Đảm trầm sắc mặt xuống, phản tay một chưởng đánh ngược ra phía sau.
Lão quái nhân kinh hãi kêu lên:
- Lôi âm Phật chưởng !
Thân hình lão nhào xuống đất một cái lại biến mất. Chưởng kình đập vào một tảng đá gần đó cuốn phăng tảng đá quăng lên không trung, đồng thời phát một tiếng nổ long trời lở đất làm chấn động cả vùng núi rừng.. Triển Bạch lắc đầu thốt:.
- Thật không ngờ chưởng lực của con người lại có được uy lực dường này.
Uyển Nhi gật đầu:
- Môn khách trong Mộ Dung sơn trang đều là những tay đại cao thủ giang hồ nhưng không một ai có được công lực dường này.
Bỗng Triển Bạch kêu lên một tiếng, cả hai đồng quay đầu nhìn lên thạch bàn.
Chỉ thấy hai lão nhân không còn dùng thân pháp nhanh nhẹn và chiêu thức kỳ ảo để giao đấu nữa mà bước đi chậm chạp, song mục trừng trừng nhìn nhau thật lâu mới đẩy ra một chưởng, chưởng nào chưởng nấy đều hàm hứa công lực như sấm sét.
Triển Bạch vô cùng quan tâm đến sự thắng bại của Thần la Thiết Đảm bởi chỉ có lão mới có hy vọng giúp chàng hoàn thành tâm nguyện của mình. Đương nhiên lão quái kia nếu đã có thể đả bại Thần la Thiết Đảm thì lão cũng có thể truyền thụ võ công cho chàng, để chàng báo thù cho phụ thân. Có điều chàng không nghĩ đến điều đó, một là thấy lão quái mang chút tà khí, ngôn hành cử chỉ đều không giống như các nhân sĩ chính phái, hai nữa lão quái lại không hiểu tường tận việc phụ thân chàng bi mưu sát ra sao.
Uyển Nhi thì không để ý gì đến sự thành bại của hai lão nhân, chỉ thấy Triển Bạch tỏ vẻ vô cùng kích động vội tìm lời an ủi:
- Bạch ca hà tất phải lo lắng như vậy. Hai lão quái vật này ai thắng ai bại cũng không có quan hệ gì đến chúng ta đâu Triển Bạch để hết tâm trí vào trường đấu, dường như không nghe thấy lời của Uyển Nhi. Bất giác chàng đẩy thân hình Uyển Nhi ra xa tung người bay lên thạch bàn.
Uyển Nhi thất kinh kêu lên:
- Bạch ca, không được !
Nnưng Triển Bạch đã tung người đáp lên thạch bàn, lo cho an nguy của chàng, nàng cũng tung người lên theo.
Lúc này hai lão nhân đã thôi chuyển động, mà đứng đối diện nhau, song chưởng đối nhau, nội lực từ chưởng tâm của hai người cuồn

cuộn đổ ra, quần áo hai người bay phấp phới, đầu hiện khí trắng, chân của hai lão từ từ ấn sâu vào trong đá, chứng tỏ cuộc tỉ đấu nội lực đã đến lúc quyết liệt nhất. chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ có người bỏ mạng ngay.
Thần la Thiết Đảm song mục trừng trừng, râu tóc phất phơ, đôi giày cỏ dưới chân lão ngập gần hết vào mặt đá. Lão quái bên kia vì dùng gậy thay chân, đứng không được vững nhưng cặp nạng của lão móc chặt vào vai đẩy xéo ra phía sau chống xuống đá trợ lực, tạo thành thế chân vạc rất vững chắc. Tuy nhiên, song chưởng trước ngực lão đã hơi run run, khói trắng trên đầu lão dày đặc hơn của Thần la Thiết Đảm.
Triển Bạch nhìn thấy cảnh này biết là công lực của hai lão nhân hơn kém nhau không nhiều, nếu cứ kéo dài tình trạng này cả hai tất sẽ bị kiệt lực mà chết, vội bước đến gần nói:
- Nhị vị tiền bối có việc gì từ từ thương lượng giải quyết, hà tất phải đồng qui tận mới cam lòng ?
Nhưng hai người đấu đã đến nước này thì không còn cách gì có thế khiến hai người dừng lại được, thậm chí đáp lời chàng cũng không ai dám mở miệng.
Triển Bạch tiến thêm hai bước nữa định dùng nội lực đẩy hai lão ra, nhưng Uyển Nhi vội ôm chàng lại kêu - Bạch ca ! Không được ! Công lực của hai lão quái này ghê gớm lắm, Bạch ca đến gần là đủ bị kình khí chấn thương rồi ...
Triển Bạch tránh ra khỏi vòng tay Uyển Nhi, nói:
- Nhưng ta không thể để hai người lưỡng bại câu vong được !
Dứt lời tiến đến gần, nhưng khi còn cách hai người chừng hơn trượng chàng như chạm phải một bức tường vô hình không thể tiến thêm được nữa, nhưng chàng không chịu thôi, vận công xông vào. Chỉ nghe "Bình !" một tiếng, chẳng những chàng không tiến vào được mà còn bị chấn văng trở ra, khí huyết đảo lộn, tai nghe lùng bùng như có sấm dộng.
Uyển Nhi vội đỡ chàng đứng lại, lo lắng hỏi:
- Bạch ca ! Có sao không ?
Triển Bạch lắc đầu:
- Không hề gì ...
Triển Bạch chưa dứt lời bỗng nghe hai lão nhân quát lên một tiếng như sấm động, gần như đồng thời một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, kình khí bắn ra tứ phía Triển Bạch và Uyển Nhi liên tiếp thoái lui đến rơi xuống khỏi thạch bàn mới đứng vững được, nhưng vừa đứng vững hai người vội điểm chân nhảy trở lên thạch bàn.

Chỉ thấy Thần la Thiết Đảm mặt mày xám mgắt, máu tươi từ miệng trào ra ướt đẫm râu và ngực áo, đang xếp bằng nhắm mắt, xem ra lão đã thọ thương khá nặng.
Bên kia lão quái cũng không khá gì hơn. Một thanh gỗ dùng làm chân và đôi nạng sắt bị gãy ngang, miệng cũng ứa máu tươi, sắc mặt vàng như nghệ, xem ra nội thương cũng khá nặng.
Triển Bạch vội chạy đến bên Thần la Thiết Đảm:
- Đổng lão tiền bối ! Tiền bối có sao không ?
Thần la Thiết Đảm chẳng nói chẳng rằng, qua một lúc lâu lão lấy ra một dược hoàn bỏ vào miệng nhai nuốt, xong mở mắt nở một nụ cười héo hắt hỏi:
- Lão quái vật ! Ngươi có còn sống không ?
Lão quái nhân cũng mỉm cười đáp:
- Yêu tâm ! Lão quỉ ngươi không chết thì ta chết sao được ?
Dứt lời cũng lấy một dược hoàn từ trong người ra bỏ vào miệng.
Đổng Thiên Lý thở dài nói:
- Lão quái vật ! Ngươi là cường địch duy nhất trong đời ta !
- Ta cũng vậy ! Bình sinh ta đánh khắp thiên hạ không hề gặp đối thủ, không ngờ lúc sắp thành đất lại được gặp lão quỉ ngươi. Tuy không còn sống bao lâu nữa nhưng ta thấy rất mãn nguyện, người luyện võ được chết vì võ thuật thật không có chi để tiếc.
Nhưng ngươi là ai hình như ta chưa từng nghe nói đến trong giang hồ - Ha ha ha ... Lão quỉ ! Ngươi là Thần la mà lại không biết ta là Thần hầu Đổng Thiên Lý ồ lên một tiếng gật đầu:
- Thì ra ngươi là chúa tể Nam Hoang Lê Cống Sơn. Thần hầu Thiết Lăng ?
- Nam hầu Bắc la, tề danh thiên hạ mấy mươi năm trước, có điều chưa có duyên diện kiến mà thôi.
Triển Bạch và Uyển Nhi không khỏi kinh hãi, thật không ngờ nhân vật danh mãn thiên hạ, vắng bóng trên giang hồ mấy chục năm nay bỗng dưng hội ngộ nơi này.
Lại nghe Thần Hầu thở dài tiếp:
- Trước khi chết được đấu một trận như vậy quả thật là mơ ước của người luyện võ, nhưng chết bây giờ ta thấy còn có điều hối tiếc.
Đổng Thiên Lý tỏ vẻ ngạc nhiên:
- Tuổi hai ta đã gần trăm, sống trong giang hồ được như vậy đã là quá nhiều, lại được chết về tay của nhau. Vậy đã là vinh dự lớn, không hiểu ngươi còn chi hối tiếc ?
Thần Hầu vẻ ảm đạm:
- Ta thì không khoáng đạt như ngươi, thử hỏi hai ta chết đi không

người an táng, để cho loài lang sói lăng nhục thi thể, ngươi có an lòng không ?
Thần La cũng lộ sắc buồn:
- Ta đây cả đời thích an nhàn, không con không cái cũng chẳng có đồ nhi, nắm xương này từ lâu đã quyết định để cho sói gặm. Nhưng nghe đâu ngươi có thu nhận hai đồ nhi mà ?
Nghe nhắc tới đồ nhi, sắc mặt Thần Hâu lộ vẻ oán hận:
- Nhắc đến hai tên nghiệt súc đó tạ hận không thể ăn gan, uống máu chúng cho hả dạ. Thân thể ta tàn phế đến như vầy cũng chính do chúng ban tặng đó.
Triển Bạch và Uyển Nhi nghe nói cũng không khỏi phẫn hận, thế gian làm gì có thứ đồ đệ trời tru đất diệt ấy ?
Thần La nhíu mày:
- Vậy ngươi sao còn chưa trừng trị chúng ?
- Thì cũng tại ngươi ? Nếu không phải hôm đó ngươi cản đường ta thì chúng làm sao chạy thoát được.
- Ồ thì ra ba người bị ngươi dồn vào đường cùng đó lại là bọn nghiệt đồ của ngươi.
- Kể ra thì ta cũng quá nóng nảy, thấy ngươi ngăn cản ta báo thù ta lập tức giao đấu với ngươi mà không cần giải thích nguyên do. Chừng nhận ra ngươi là Thần La ta đã quên mất việc truy sát hai tên nghiệt đồ rồi.
Thần La thở dài:
- Ta cứ nghĩ là cứu người. không ngờ cứu nhầm hai mầm họa giang hồ. Xem ra hành hiệp trượng nghĩa cũng phải cẩn thận kẻo mắc sai lầm.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 26
Lâm Chung Truyền Nghệ

Triển Bạch thấy hai lão nhân nội thương rất nặng lại cứ nói chuyện mà không chịu nghỉ ngơi vội bước lên khuyên:
- Nhị vị nên tịnh dưỡng vài ngày, chờ thương thế lành hẳn rồi hãy đàm đạo Thần La nhìn chàng:
- Ngươi tưởng hai ta sẽ sống được sao ?
Thần Hầu cũng mỉm cười nói:

- Tiểu tử này tính tình trung hậu ! Nhưng hai ta tổn hao quá nhiều chân lực, nội phủ lại bị chấn thương, chẳng còn sống được bao lâu nữa, vậy không nhân cơ hội này đàm đạo còn đợi đến khi nào ?
Triển Bạch ngẫn người một lúc mới lên tiếng:
- Chẳng lẽ không còn thần dược nào có thể cứu chữa cho nhị vị được sao ? Triển Bạch này tuy bất tài nhưng cũng nguyện đi cầu y cho nhị vị ...
Thần Hầu mỉm cười hỏi:
- Tên tiểu tử này là ai mà tỏ vẻ quan tâm đến hai ta như vậy ?
Thần La tươi cười:
- Hắn là Triển Bạch, hậu nhân của Triển Vân Thiên, kẻ đứng đầu trong Giang Nam thất hiệp ngươi có biết không ?
Thần Hầu tròn mắt:
- Sao ? Hắn là hậu nhân của Triển Vân Thiên ? Triển Vân Thiên hiện ở đâu ?
Mười mấy năm trước Triển Vân Thiên đã bị thảm sát dưới vòng vây của nhiều cao thủ ...
Triển Bạch nghe hai lão nhân nhắc tới tiên phụ, hình ảnh bê bết máu của phụ thân lại hiện về trong trí, chàng đến quì trước Thần La, bi phẫn nói:
- Lão tiền bối ! Kẻ nào đã âm mưu hãm hại phụ thân, xin tiền bối minh thị đề vãn bối báo thù cho gia phụ.
Thần La chưa kịp nói thì Thần Hầu trợn mắt giận dữ nói:
- Sao ? Triển Vân Thiên đã chết rồi ?
Xong lão rơi lệ, căm hận nói:
- Không ngờ Thần Hầu này lại vô dụng đến như vậy đến mối thù với Triển Vân Thiên kia giờ cũng không còn sức để thanh toán.
Triển Bạch trong lòng bi phẫn quì trước mặt Thần La cầu xin lão chỉ giáo kẻ sát hại phụ thân mà không để ý gì đến thái độ của Thần Hầu.
Thần La thấy thái độ của Thần Hầu không khỏi ngạc nhiên, vội kêu Triển Bạch đứng dậy rồi nhìn Thần Hầu hỏi:
- Không lẽ ngươi cũng có oán cừu với Triển Vân Thiên ?
Thần Hầu trầm ngâm một lát rồi nói:
- Nói ra sợ ngươi không tin chứ ta xưa nay tự xưng mình là vô địch thiên hạ, lại bị bại dưới kiếm của hắn.
Thần La gật đầu:
- Gì chứ việc này thì ta tin. Nếu hắn còn sống đến ngày nay, ta cũng không dám chắc có thể thắng nổi thanh Vô Tình bích kiếm của hắn. Nhưng theo chỗ lão phu biết, Triển Vân Thiên tính tình cương trực làm sao lại gây thù kết oán với Thần Hầu ngươi.

Thần Hầu trâm ngâm một lát rồi kể:
- Gần hai mươi năm trước có một lần Triển Vàn Thiên đến Lê Cống Sơn hỏi mượn Tỵ hỏa thần châu, bảo vật trấn sơn cửa ta. Đương nhiên là ta không cho mượn, dù hắn đã lấy danh vọng của Giang Nam thất hiệp để bảo đảm là dùng xong sẽ trả ngay. Nghe danh hiệu ta mới biết hắn là thủ lĩnh của nhóm Giang Nam thất hiệp và như vậy ta càng không cho mượn. Vì nếu làm như vậy giang hồ sẽ cho là ta khiếp sợ Oai danh của chúng. Và ta đã ra điều kiện nếu hắn thắng được ta thì ta sẽ cho mượn, còn nếu bại thì dừng hòng sống sót mà ra khỏi Lê Cống sơn.
Thần La cười lớn chen vào.
- Và ngươi đã bại ?
Thần Hầu trợn mắt:
- Lão quỉ ngươi ngồi yên nghe ta nói đã. Ta với hắn khổ chiến ba ngày ba đêm, cuối cùng thì hắn thắng được ta một chiêu. Vô Tình Bích kiếm rạch được một đường rách áo trước ngực ta. Ta biết hắn đã lưu tình, nhưng lúc đó ta vì quá phẫn uất đã bảo hắn xuống tay giết ta đi.
- Rồi hắn không giết ngươi ?
- Hừ ! Nếu hắn giết ta thì ta làm gì còn sống để cùng chết với ngươi đêm nay ?
Nhưng chính vì hắn không giết ta, càng làm ta khổ sở hơn. Giao bảo vật cho hắn, đồng thời giao hẹn ba năm sau sẽ gặp nhau đấu lại. Sau đó ta bế quan tu luyện một môn tuyệt thế thần công. Đang. lúc luyện công đến hồi quan yếu nhất thì hai tên nghiệt đồ vì tham lam bí kíp đã làm cho ta bị tẩu hỏa nhập ma, tự chặt lấy hai chân mình, còn hai tên nghiệt đồ thì lấy bí kíp trốn đi, trước khi đi chúng còn dùng đá lấp kín động định chôn sống ta.
Thần La nghe đến đây thở dài nói:
- Sau lần đó Triển Vân Thiên không trở lại làm cho ngươi căn hận đến giờ phải không ?
Thần Hầu nghiến răng:
- Đúng vậy ! Lúc đó tuy ta điên cuồng tự chặt đứt chân mình, nhưng cũng nhờ đó làm ta tỉnh lại, tiếp tục vừa trị thương vừa luyện công. Công thành, ta xuống núi tìm hai nghiệt đồ dể trừng trị và cả Triển Vân Thiên để trả thù làm tan mối hận trong lòng.
Không ngờ hai tâm nguyện đó chưa thành mà đã phải bỏ mạng.
Thần La nghiêm mặt nói:
- Việc ta cứu lầm hai nghiệt đồ là lỗi của ta. Còn việc Triển Vân Thiên không thể y ước trở lại Lê Cống sơn không phải vì hắn bội tín. Việc

mượn Tỵ thủy thần châu của ngươi là để vớt một kho báu bị chìm dưới Động Đình hồ, khi báu vật vừa được vớt lên thì hắn đã bị vây đánh đến chết. Sách có câu người chết ân oán tiêu, việc đó ngươi nên bỏ qua đi. Còn việc giữa ta và ngươi nếu ngươi chưa chịu thôi ta vẫn còn cách để đấu tiếp.
Thần Hầu nghe nói ngạc nhiên:
- Ta với ngươi giờ đã không còn chút khí lực, đến đi lại còn khó nói gì đến giao đấu ?
Uyển Nhi nãy giờ đứng yên giờ mới lên tiếng:
- Mộ Dung sơn trang ta không thiếu linh dược, để ta về nhà lấy đem đến đây chữa trị cho hai lão ...
Thần Hầu tỏ vẻ kích động:
- Tiểu a đầu này tâm tánh thiện lương, xem ra quan niệm của ta về người giang hồ không có ai là người tốt, ngươi làm cho thay đổi rồi.
Thần La cũng nhìn Uyển Nhi cười nói:
- Ngươi không cần uổng phí tâm cơ nữa. Linh dược của nhà ngươi có thần hiệu mấy cũng bằng hai hoàn thuốc mà hai ta uống là cùng. Nam tán, bắc đan đã không cứu được mạng hai ta, thì còn mong gì linh dược khác có thể cứu được ?
Thần Hầu cũng gật đầu phụ họa, thần thái rất ảo não.
Thần La lại cười lớn nói:
- Có điều người ta sinh tử hữu mệnh, hai ta sống đến từng tuổi này có chết cũng vừa rồi, ngươi không cần phải lo lắng cho hai ta. Giờ ta nảy ra một ý thế này, hai ta chết không có ai để an táng, lại không còn cách nào để tiếp tục đấu cho đến phân thắng bại ...
Thần Hầu nghe đến đây, vội ngắt lời:
- Ngươi định đem tuyệt học của hai ta truyền cho hai đứa này để chúng dọn xác cho hai ta đồng thời quyết đấu với nhau để hai ta phân thắng bại.
Thần La gật dầu:
- Xem ra lão Hầu như ngươi cũng thông minh nhưng ngươi chỉ biết một mà không biết hai.
Thần Hầu cụt hứng lạnh lùng nói:
- Vậy lão quỉ ngươi nói xem !
- Ngươi không thấy hai đứa trẻ này thân mật với nhau như vậy sao ? Bắt chúng quyết đấu sinh tử thế nào được ? Nhưng tỷ đấu để phân định cao thấp thì được. Ngươi thấy thế nào ?
Thần Hầu mắt lộ kỳ quang:
- Nói vậy chắc ngươi chọn tên tiểu tử ?
- Đương nhiên ! Ngươi cũng không thể truyền tuyệt học cho hậu

nhân của Triển Vân Thiên được, phải không ?
Thần Hầu cười lạnh:
- Không sai ! Nhưng lần này thì ngươi lợi thế hơn ta. Tiểu tử này công lực thâm hậu hơn. Nhưng liễu a đầu thì khinh công giỏi hơn, mỗi người có sở trường sở đoản riêng, không thể nói ai lợi thế hơn ai được.
Thần Hầu gật đầu:
- Được ! Ta đồng ý. Nhưng ngươi còn sống được bao lâu nữa ? Cũng phải định ra một kỳ hạn chứ ?
- Trong vòng một trăm ngày ?
- Ừm ! Ta cũng còn sống được từng đó. Vậy ta hẹn ba tháng sau tại chỗ này, ngươi ráng sống đến ngay đó để coi rốt cuộc ta với ngươi ai thắng - Được ! Một lời làm chắc !
Xong quay sang Triển Bạch:
- Tiểu tử ! Ta đi đi !
Triển Bạch và Uyển Nhi nhìn nhau một cái, xong chàng đến bên Thần La ghé lưng cõng lão đi.
Uyển Nhi ngẩn người nhìn theo bóng dáng hai người đi khuất vào một thạch động gần đó.
Thấy Uyển Nhi nhìn theo xuất thần. Thần Hầu thở dài nói:
- A đầu, chúng ta cũng đi đi !
Uyển Nhi quay lại nhìn lão:
- Xem ra chắc ngươi cũng không tự đi được để ta cõng ngươi, nhưng đi đâu đây ?
Uyển Nhi nói chuyện không được khách khí như Triển Bạch, nhưng như vậy lại càng hợp ý lão quái, lão tươi cười:
- Nơi đây rất nhiều hang động, cứ tìm một cái là được rồi, có điều không nên đi xa quá ...
Uyển Nhi cau mày:
- Ba tháng trời nhốt mình trong động vừa tối tăm vừa dơ dáy, ta không thèm !
Thần Hầu ngẩn người:
- Nói vậy ngươi không muốn học tuyệt thế võ công của ta ?
- Thì học ngay trên thạch bàn này không phải sạch sẽ hơn sao ?
Thần Hầu thở dài:
- Luyện công phải tìm nơi yên tĩnh vắng vẻ, một là khỏi sợ người nhìn lén, hai nữa không lo ngại vật chi phối. Ta sẽ truyền thụ cho ngươi mấy môn công phu mà cả ta cũng chưa luyện thành, bảo đảm ngươi sẽ thắng được tên tiểu tử kia.
Uyển Nhi không tin:

- Cả ngươi còn chưa luyện thành thì làm sao truyền thụ cho ta được ? Vả lại ngươi đang thọ thương ...
Thần Hầu trợn mắt:
- Ngươi có muốn học hay không ?
- Ta không thèm học đâu !
Dứt lời quay người định bỏ đị. Thần hầu không ngờ liễu a đầu lại ngang ngạnh đến như vậy vội kêu lên:
- Ê ! Ê ! Đừng đi ! Đừng đi ! Ta đã ước hẹn với Thần La lão quỉ rồi, ngươi không học thế nào được ...
Uyển Nhi quay lại trừng lão một cái:
- Vậy thì phải chìu theo ta học tại đây !
Thần Hầu cào tai gãi má một hồi nói:
- Bí quyết của tuyệt thế võ công là không để nhiều người biết, còn sợ bị ngoại ma quấy nhiễu, ta bị đứt đôi chân là một tấm gương đó. Ta truyền thụ võ công cho ngươi là để ngươi thắng hắn, không phải để hại người. Giờ ngươi cõng ta đi tìm một hang động bí mật để ta truyền khẩu quyết sau đó ngoài thời gian luyện công ra, ngươi muốn đi đâu tùy thích. Như vậy được chưa ?
Uyển Nhi thở dài:
- Ta vốn chẳng có lòng muốn học võ công, nhưng không nỡ nhẫn tâm cự tuyệt ngươi, thôi thì như vậy đi !
Dứt lời ngồi xuống. Thần Hầu mừng rỡ níu chặt vai Uyển Nhi. Hai người rời thạch bàn bắt đầu đi tìm nơi luyện võ. Nhưng qua mấy thạch động không chỗ nào hợp ý Thần Hầu, đến bên một cửa động, Uyển Nhi nổi giận nói:
- Bất kể là hợp hay không hợp thì ta cũng không đi nữa đâu !
Xong ghé đặt Thần Hầu bên trong động.
Thần Hầu đảo mắt nhìn quanh:
- Động này còn kém hơn mấy động trước, cửa động lại nhiều gió thế này không chừng lại bị thông phía sau, ta thấy ...
- Thôi đừng thấy gì nữa hết. Nếu sợ gió lớn thi đi sâu vô trong một chút nữa.
Thần Hầu thở dài nghĩ thầm:
"Thật không ngờ Thần Hầu này đến lúc sắp chết còn phải quị lụy một con a đầu như vầy.
Uyển Nhi thấy lão than vắn thở dài, trợn mắt:
- Nếu ngươi thấy ép ngươi quá thì thôi cũng được. Tốt cho cả đôi bên.
Thần Hầu vội xua tay:
- Không có không có ! Thôi thì từ nay ta nghe lời liễu a đầu ngươi !

Uyển Nhi hừ lạnh:
- Ta tên là Triển Uyển Nhi, từ nay có gì gọi tên ta là được rồi. Không được gọi a đầu này a đầu nọ !
- Tuân lệnh ! Cả đời ta mới biết sợ một người, đó là ngươi !
- Không đúng ? ít nhất ngươi còn sợ một người nữa. Tích Lịch kiếm Triển đại hiệp !
Thần Hầu nổi nóng:
- Láo ! Ta không sợ hắn ! Với công lực của ta hiện thời đã cao hơn hắn nhiều lần rồi, chỉ cần một chiêu của ta sợ hắn cũng không đỡ nổi.
Uyển Nhi che miệng cười:
- Ta thì chỉ sợ giờ đây một chưởng của kẻ không biết võ công ngươi cùng đớ không nổi nữa.
Lời nói này khiến Thần Hầu im miệng, nhưng trên gương mặt lão thoáng hiện sát khí, lão càng căm hận Thần La Thiết Đảm hơn.
Uyển Nhi cũng cảm thấy lời nói của mình hơi quá đáng, lòng hơi bất nhẫn, ghé vai xuống nói:
- Thôi bỏ qua đi, ta cõng ngươi đến nơi tránh gió một chút Thần Hầu không nói gì nữa đeo cứng trên lưng tuyển Nhi, mặc cho nàng cõng đi.
Điều kỳ lạ là động này tuy cửa vào lớn nhưng lại rất sâu. Uyển Nhi cõng Thân Hầu đi mấy chục trượng chẳng những không tìm được nơi nào khả dĩ tránh gió, mà trong các đường ngang ngõ tắt nơi nào cũng có gió hù hù.
Tình hình này khiến cả hai đều cảm thấy bất tường nhưng không ai lên tiếng cả.
Qua tiếp xúc sơ sơ, Thần Hầu cũng nhận xét được a đầu này tuy tâm tính thiện lương nhưng lại rất gàn bướng, nói không khéo thị lại đổi ý thì nguy. Bởi vậy thấy tình hình không ổn, nhưng lão vẫn không dám mở lời để tự Uyển Nhi quyết định.
Phần Uyển Nhi nói chắc lắm, nhất định sẽ luyện công ngay trong động này. Giờ thấy tình hình bất ổn nhưng cũng không tiện đổi ý, nên cứ gia tăng cước lực đi sâu vào trong.
Đi hết một khoảng thời gian bằng ăn hết bữa cơm tính ra đi có hơn mấy dặm đường rồi, vẫn chưa tìm được nơi nào có thể luyện công. Cả hai đều có ý thoái lui nhưng không ai dám mở lời.
Bỗng Uyển Nhi kêu lên một tiếng kinh hãi.
Thần Hầu vốn nhắm mắt dưỡng thần, nghe kêu thất thanh vội mở mắt ra:
- A đầu ... Uyển Nhi, có chuyện gì ?

- Nơi này làm sao mà cũng có người chết ?.
Uyển Nhi dừng chân, đứng dựa vách động có một tử thi đẫm máu. Lúc dầu cứ ngỡ tử thi vì dựa vào vách nên không ngã, chừng nhìn kỹ lại thì thấy ngay tâm huyệt có cắm một thứ ám khí kỳ quái hình tợ con thoi, dài. có hơn thước từ trước ngực xuyên qua hậu tâm cắm vào vách đá, vì vậy tử thi mới không ngã.
Uyển Nhi cau mày:
- Người này bị ám khí giết chết, vết máu còn chưa khô chứng tỏ mới bị hại không lâu, thứ ám khí này rất lạ chưa từng thấy bao giờ.
Thần Hầu cũng lắc đầu:
- Ta cũng không biết đây là thứ ám khí gì, có điều kẻ phỏng ám khí công lực kinh nhân, ám khí lại có tâm kỳ độc.
- Ngươi có nhận ra người bị hại là ai không ?
Thần Hầu thấy tên đại hán mình mặc trường bào bằng lụa, thêu chỉ vàng, dưới vạt áo thêu hình một hạt minh châu, vẻ mặt coi rất uy mãnh chứng tỏ cũng là giang hồ hào khách.
Nhìn một lúc lão lắc đầu:
- Ta ít đi lại trên giang hồ nên không nhận ra lai lịch người này.
Uyển Nhi tuy trong lòng đã nghe hơi ớn lạnh, nhưng vẫn tỏ vẻ cứng cỏi:
- Trong động này nhất định còn có hung thủ ẩn thân, ngươi thấy chúng ta có nên đi tiếp không ?
Thần Hầu mỉm cười:
- Việc này cô nương nên quyết định, lão phu từ đầu đã không có chủ ý vào đây.
Uyển Nhi nghe nói tức khí không thèm nói nữa, liền giở khinh công xông thẳng vào trong. Đi được mấy trượng, lại thấy hai cổ tử thi, ăn mặc giống hệt như tử thi trước, có điều bị ám khí từ sau đâm tới ngã nằm dưới đất.
Uyển Nhi nhìn thấy kinh tâm, nhưng vì hãy còn giận Thần Hầu nên không dừng chân, chạy đi tiếp.
Thần Hầu đương nhiên cũng đã nhìn thấy hai tử thi, tuy lão không nói gì nhưng trong lòng không khỏi ớn lạnh, lão võ công đã mất hết, cử động còn khó khăn nói chi gặp phải đối phương tấn công.
Lại đi được hơn chục trượng nữa, trước mặt xuất hiện một bức vách đá, gió đã ít đi nhiều. Uyển Nhi tiến đến gần vách đá, bên trái có một cửa động chừng như bên trong là một thạch thất. Uyển Nhi bước vào.
- Cẩn thận !
Uyển Nhi bước vào trong thạch. thất bỗng từ trong bóng tối hai cánh

tay đen sì lẳng lặng chụp xuống.
Uyển Nhi kinh hãi kêu lên:
- Ái chà !

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 27
Đoạn Phương Công Tử

Uyển Nhi vừa kêu lên kinh hãi vừa định giơ chưởng chống đỡ, Thân Hầu đã kêu lên:
- Chớ sợ ! Lại một cỗ tử thi !
Uyển Nhi định thần nhìn lại, đúng là một cổ tử thi, dưới đất còn một thanh Táng môn kiếm. Thì ra người này vẫn ẩn thân trong thạch thất định ám kích đối phương, nào ngờ đối phương nhanh hơn tránh được đồng thời giết chết gã, trước ngực còn để lại một vết thương chí mạng.
Bên trong còn một tử thi nữa, ngồi dựa vách, tay cầm phán quan song bút, trước ngực cũng có một vết thương giống hệt người bên ngoài, vẻ mặt còn đọng nét kinh hoàng. Xem ra gã vừa lấy song bút ra đã bị đối phương giết chết. Xem ra công lực của kẻ giết người cực kỳ đáng sợ.
Uyển Nhi run giọng:
- Hai người này bị chết dưới thủ pháp gì ?
Thần Hầu sắc mặt trầm trọng:
- Xem ra thì như là một thứ chỉ pháp đại loại như Kim Cang chỉ hay Nhất chỉ thiền gì đó, nhưng Kim Cang chỉ hay Nhất chỉ thiền có thể luyện đến mức độ này giang hồ không có mấy ai.
Bỗng Uyển Nhi kêu lên:
- Ủa, ở đây cũng có hai rương châu bảo !
Theo ánh mắt của Uyển Nhi. trong góc phòng có hai chiếc rương sắt, nắp đã mở.
Trong rương chất đầy những trân châu mã não.
Uyển Nhi đặt Thần Hầu xuống đất, đến gần xem, trân châu hạt nào hạt nấy to bằng trái nhãn, kim cương cùng cực lớn. Ngoài ra còn có Mao nhãn thạch, tổ mẫu lục, hồng san hô ... mà mỗi món đều có giá trị liên thành, chẳng kém gì các châu bảo trong Mộ Dung sơn trang.
Đặc biệt hai chiếc rương sắt chạm trổ tinh kỳ giống hệt với các rương

sắt đựng châu bảo của nhà nàng. Hay là châu bảo trong nhà bị lấy trộm ?
Bỗng nghe Thần Hâu lên tiếng:
- Uyển Nhi, ta thấy không cần phải đi đâu xa cứ ở đây luyện công được rồi.
Uyển Nhi bị kéo về thực tại, cau mày nói:
- Ở chung với hai cái thây ma này hả ? Ta không thèm !
- Nếu ngươi không thích thì lôi chúng ra ngoài cho sói gặm là xong !
- Hừ ! Muốn lôi ra ngoài thì ngươi lôi đi, ta không làm.
Thần Hầu cười vẻ khổ sở:
- Nếu ta có thể cử động được thì còn nói làm gì ...
Uyển Nhi nói ngay:.. - Đã vậy thì đừng nhiều lời nữa, ta không chịu chiếm chỗ của hai thây ma này dâu. Tìm chỗ khác đi.
Dứt lời ném nắm châu bảo trong tay trở vào trong rương rồi cõng Thần Hầu đi ra.
Không ngờ không đi được bao lâu thì đâm ra tới bên ngoài. Thì ra huyệt động này thông hai đầu, bên ngoài trời sáng rỡ rỡ, qua mấy giờ lần mò trong động trời đã sáng hẳn.. Thần Hầu sau mấy ngày đêm khổ chiến với Thần La lại bị Uyển Nhi cõng đi mấy giờ liền giờ đã mệt mỏi vô cùng. Vừa ra khỏi động nhìn quanh thấy một ngọn suối vội kêu lên:
- Nước, có nước ! Ta muốn uống một chút nước !
Uyển Nhi vừa khát vừa đói, liền đi ngay đến bên dòng suối đặt Thần Hầu xuống, hai người khom mình vốc nước uống lấy uống để.
Xảy nghe một giọng nói vang lên:
- Khát chết cũng không được uống nước suối ! Hai ngươi dám vào Vong Hồn cốc mà không biết câu nệ đó sao ?
Uyển Nhi và Thần Hầu giật mình nhìn lên, bên kia suối không biết tự lúc nào đã xuất hiện một thiếu niên trông rất tuấn dật, gã thiếu niên mình mặc bố y trông như tiều phu, nhưng dù vậy cũng không giấu được vẻ phú quý tiềm ẩn bên trong.
Thần Hầu trợn mắt:
- Tiểu tử ngươi nếu còn có ý hù dọa lão phu sẽ khiến ngươi chết không có đất chôn ?
Uyển Nhi nghe khẩu khí của Thần Hầu không khỏi cười thầm, lão quái này kiêu ngạo thành tật, thân tự đi còn không được lại lớn lối kiểu đó. Thiếu nên này trông thần quang rỡ rỡ công lực chắc không tầm thường, nếu gã mà nổi giận phóng một cước chắc lão lăn lông lốc tới năm ba trượng là ít.
Nghĩ tới đây không nhịn được nữa bật cười khanh khách.

Thiếu niên thấy Uyển Nhi mỹ mạo tự thiên tiên lòng đã nảy sinh hảo cảm, thấy Uyển Nhi cười lớn, vội nghiêm mặt nói:
- Nhị vị nếu không tin xin xem bên kia thì rõ.
Vừa nói vừa chi tay về phía đầu nguồn suối.
Hai người nhìn theo quả nhiên trên tảng đá gần bờ có viết:
"Suối này nước có kịch độc thất bộ đoạn hồn, không được uống ?"
Uyển Nhi thất sắc kêu lên:
- Ái chà ! Ta đã uống mấy ngụm rồi, làm sao bây giờ ?
Thần Hầu lạnh lùng nói:
- Uyển Nhi chớ sợ ! Lẽ nào ngươi không biết hắn đang gạt chúng ta ?
Thiếu niên điềm nhiên:
- Tiểu sinh không gạt nhị vị đâu, đó là hảo ý của tiểu sinh, nhị vị không tin tiểu sinh không biết nói sao hơn.
Thần Hầ cười hềnh hệch:
- Thấy chưa ! Ta nói là hắn dọa người mà ! Nếu nước có độc sao uống nãy giờ không thấy gì khác lạ ?
Uyển Nhi cảm thấy có lý, nàng thầm phục Thần Hầu kinh nghiệm giang hồ quảng bác, không dễ bị mắc lừa.
Nào ngờ thiếu niên lại nói:
- Độc tính của nước suối này rất lạ, không mùi không màu, người uống phải không cảm thấy khác lạ, nhưng nếu lỡ uống vào mà cử động thì độc tính lập tức phát tác, đi bảy bước sẽ đứt ruột mà chết.
Thần Hầu cười lớn:
- Ha ha ha ! Tào thực thất bộ thanh thi, lão phu nếu thất bộ đoạn trường thì không phải làm mờ danh Tào Thực sao.
Uyển Nhi tiếp:
- Ta thì lại muốn tranh tiếng với Tào Thực !
Dứt lời đỡ Thần Hầu lên lưng định bỏ đi Thiếu niên nhảy một cái, thân hình như tử yên lướt qua mặt suối đáp xuống trước mặt Uyển Nhi:
- Cô nương xin đừng sính cường, con suối này tên gọi Thủy Ngân Hán Tuyền.
Uống nước vào dù không cử động độc chất vẫn phát tác, đứt ruột mà chết. May mà tiểu sinh có thuốc giải đây ...
Thần Hầu bực mình quát:
- Tránh ra ! Đừng có ở đó mà lộn xộn, chỉ sợ trong nước không có độc mà trong thuốc giải mới có độc !
Dứt lời hối Uyển Nhi đi mau.
Uyển Nhi nhìn thấy thiếu niên không có vẻ là người tà ác, nhưng

song phương chưa từng quen biết tự dưng lại tặng thuốc nàng thật cũng không dám nhận, thấy đối phương lấy ra hai gói thuốc, vội lắc đầu:
- Đa tạ hảo ý của ngươi !
Dứt lời bước đi.
Nhưng vừa đi được một bước bỗng thấy bụng nặng chịch, tiếp theo là một cơn đau từ bụng lan đến tận óc ! Hoa dung thất sắc, vội kêu lớn:
- Chúng ta trúng độc rồi !
Thần Hầu tuy không tự đi được nhưng vì Uyển Nhi cõng lão đi nên thân hình cũng cử động, tự thân lão cũng bắt đầu có cảm giác khác lạ bụng đau như có ngàn mũi dao đang cắt nát Thiếu niên bước lên:
- Cô nương ! Giờ đã chứng. thực lời của tiểu sinh không sai, hai người mau uống thuốc giải đi.
Uyển Nhi bụng đau không chịu được bất kể là giải dược thật hay giả nhận bừa trút vào miệng. Chỉ nghe một cảm giác mát dịu tan trong miệng, chỉ một thoáng sau cảm giác đau dịu hẳn, bất giác cảm kích nhìn thiếu niên một cái.
Thiếu niên nhìn thấy ánh mắt của Uyển Nhi lòng cảm thấy sung sướng vô ngần, vội lấy ra một gói nữa đưa cho Uyển Nhi:
- Lão tiền bối đau quá ngất xỉu rồi ! Cô nương để người xuống cho uống thử đi.
Uyển Nhi vội đặt Thần Hầu xuống, thấy lão cắn chặt răng, hai mắt nhắm nghiền, vội bóp miệng đổ thuốc vào, không lâu sau lão mở mắt ra kêu lên - Á ! Đau chết ta rồi ? ...
Uyển Nhi thấy Thần Hầu cũng đã tỉnh dậy, vội nhìn thiếu niên với ánh mắt cảm kích nói:
- Đa tạ công tử ! Xin hỏi quý tánh đại danh của công tử ? Lúc nãy không biết có lời thất thố mong công tử lượng thứ Thiếu niên mỉm cười:
- Cô nương quá lời rồi ! Tiểu sinh là Tư Không Thường Tình ...
- Ô ! Thì ra công tử là Đoạn Phương công tử ? Một trong võ lâm Tứ công tử.
Thiếu niên mỉm cười khiêm tốn.
- Giang hồ bằng hữu quá khen tặng, tiểu sinh thật không dám đứng ngang hàng với Tam công tử.
Uyển Nhi nhìn chằm chằm gã thiếu niên, thảo nào vẻ bên ngoài mộc mạc vẫn không che giấu được phong thái quý phái của gã, ngôn hành tuy tỏ ra rất nhũn nhặn nhưng lại không tỏ ra khiếp nhược lòng không khỏi hơi chấn động nghĩ thầm:

"Không ngờ trên đời lại có nam nhân tuấn mỹ dường này ... " Nhưng liền đó nàng nghĩ tới Triển Bạch, tuy tướng mạo chàng không có được vẻ quý phái tuấn mỹ như Đoạn Phương công tử, nhưng lại trung hậu thuần phác ... bất giác nàng đỏ mặt cúi đầu nhìn xuống.
Trong khi Uyển Nhi nhận xét vẻ tuấn mỹ của Đoạn Phương công tử thì chàng cũng đang động lòng trước vẻ ngây thơ, mỹ miều của nàng. Tóc mây vấn cao để lộ chiếc cổ trắng ngần, đặc biệt đôi mắt đen láy mở to, thánh thiện không nhiễm chút hồng trần. Nói tóm lại toàn thân nàng toát ra một thần thái ngây thơ thuần mỹ không thể dùng ngôn ngữ để diên tả, chỉ có thể dùng trực giác để cảm nhận.
Thần Hầu kinh nghiệm giang hồ phong phú, đương nhiên thần thái của hai người không qua được mắt lão. Nhưng lão vốn tính tình cô độc, tối kỵ việc nhi nữ thường tình, nên ho khan một tiếng nói:
- Uyển Nhi, đa tạ người ta xong rồi, chúng ta đi thôi !
Uyển Nhi đỏ mặt chưa kịp đáp, Đoạn Phương công tử đã nói:
- Tiểu sinh đã biết phương danh của cô nương, nhưng còn quý tánh, quý phủ ở đâu có thể cho tiểu sinh được biết ?
Uyển Nhi chưa kịp đáp, Thần Hầu đã trừng mắt:
- Tiểu tử ngươi đừng tưởng có chút ân với người rồi vọng tưởng có thể mưu đồ này !
Nếu không đừng trách lão phu vô ân !
Uyển Nhi trừng mắt nhìn Thần Hầu một cái nói:
- Ngươi làm gì mà hung dữ như vậy ? Người ta đã có lòng cứu mạng, đừng nói người ta đã khách sáo với chúng ta, dù không có khách sáo cũng không được lấy oán báo ân !
Dứt lời quay sang Đoạn Phương công tử:
- Ta họ Triển, hàn xá Mộ Dung sơn trang ở Tề Nam ...
Đoạn Phương cóng tử lộ vẻ kinh ngạc:
- Chẳng hay cô nương với Mộ Dung trang chủ thân thích thế nào ?
- Là gia phụ của ta ! Đoạn Phương công tử lại ngạc nhiên:
- Vậy sao cô nương lại họ Triển ?
Thần Hầu vốn tính nóng này, không chờ được nữa, quát:
- Tiểu tử ngươi nếu còn lôi thôi nữa, lão phụ không khách sáo đâu !
Uyển Nhi bực mình định nói mấy câu nhưng Đoạn Phương công tử vốn thấy nàng tỏ vẻ không hài lòng với lão già này, giờ nghe lão nói vậy liền cười lạnh nói:
- Tiền bối Mê Tâm đã lộ ám khí, thần quang lại thất tán, xem ra nội thương rất nặng, không ngờ lại nóng nảy như vậy.
Đoạn Phương cố ý nhấn mạnh hai tiếng "nóng nảy" ý mắng ngầm lão không biết lễ nghi. Thần Hầu lẽ nào lại không nghe ra dụng ý của đối

phương ?
Lão trợn mắt quát:
- Tiểu tử ngươi nhãn quang khá lắm ! Nhưng dù lão ta công lực bị thất tán hết cũng vẫn lấy mạng ngươi được như thường ! Tiếp chiêu ! "Phàm Chu Nam Hải" !
Nghe lão kêu lên "tiếp chiêu" không những Đoạn Phương công tử mà cả Uyển Nhi cũng ngẩn người, lão quỷ bị thất tán công lực hết rồi lấy gì mà đã thương người ta ?
Lại nữa lão nói xuất chiêu "Phàm Chu Nam Hải" mà thân hình bất động không phải là bất thường sao ?
Thần Hầu cười lạnh nói:
- Chiêu "Phàm Chu Nam Hải" này đánh ra song quyền nắm hờ lại, kích mạnh vào Tàng Huyết huyệt ở hai bên tai ngươi, hư trung hữu thực, thực trạng hữu hư. Tiểu tử ngươi nếu không tránh thì đừng nói quyền đánh trúng chỉ cần quyền phong đánh trúng cũng đủ lấy mạng ngươi rồi ! Còn nếu tiểu tử ngươi tránh né thì song quyền của ta không cần thu lại, song chõ đẩy tới, tránh bên trái thì nhằm " Tâm Dữ huyệt của ngươi, nếu sang phải thì Thận Môn huyệt bị trúng, có thể nói ngươi chẳng còn dường nào thoát.
Giả như ngươi có tu luyện được năm mươi năm công lực, dùng nguyên khí để phản kháng, thì chỉ cần dùng thêm một chiêu "Bác vân kiến nhật", song quyền thu ngược, song chõ vẹt ra hai bên, vận dụng khẩu quyết chữ "Hấp", song thủ tiểu tử ngươi sẽ đánh vào khoảng không, thân hình thất thế trờ tới lúc đó song quyền của lão phu mới buông tới ngay thế "Phàm chu hoạch tương", song quyền đánh trúng ngay giữa ngực, thử hỏi tiểu tử ngươi có mấy mạng mới thoát khỏi tai kiếp đó ?
Lúc này Uyển Nhi và Đoạn Phương công tử mới hiểu ra, thì ra lão quái này dùng miệng để xuất chiêu đánh người. Nghe thuật hai người kinh hãi thầm, bởi nếu lão xuất chiêu thật sự thì đúng là với một chiêu đó đủ để lấy mạng đối phương rồi.
Đoạn Phương công tứ cảm thấy mồ hôi lạnh đổ ra ướt cả lòng bàn tay, chàng từng tự phụ võ công mình có thể ngẩng đầu trong thiên hạ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại không có cách gì hóa giải thế công của đối phương. Nghĩ đến đây khẽ rùng mình một cái nói:
- Lão tiền bối võ công thần thông, vãn bối bội phục.
Nhưng Uyển Nhi chưa phục:
- Còn một cách ! Chỉ cần nhảy lên cao rồi ...
Thần Hầu cười nhẹ:
- Khỏi rồi gì nữa cả, ngươi thử hỏi hắn nhảy lên rồi có tránh khỏi

chiếu "Phàm Chu Nam Hải" của lão phu không ?
Đoạn Phương công tử lắc đầu:
- Nhảy lên cao, hay xuống thấp đều không thể tránh được ! Tiểu sinh may mà được tiền bối nương tay ! Cáo từ !
Vừa nói vừa ôm quyền thi lễ xong tung người đi mất.
Uyển Nhi nhìn theo Đoạn Phương công tử đến khi mất hẳn mới quay lại nhìn Thần Hầu:
- Ngươi thật ghê gớm ! Đánh võ mồm mà cũng khiến Đoạn Phương công tử ôm đầu bỏ chạy !
Thần Hầu dương dương tự đắc:
- Uyển Nhi, ngươi chỉ cần học được một nửa võ công của ta cũng đủ xưng thiên hạ vô địch rồi.
Uyển Nhi trề môi:
- Dù học hết, giống như ngươi cũng không thắng được một lão già cỡi la ?
Thần Hầu kêu lên:
- A đầu ! Ngươi đừng lấy đó chọc giận ta ! Lão quỷ cỡi la cũng đâu thắng được ta ?
Ta nhất định sẽ thắng lão quỷ trong trận đấu cuối cùng này.
- Thôi đi ? Nếu ta không thèm học nghệ của ngươi thì sao ? Hoặc giả ta học nghệ rồi không thèm tỉ đấu với Bạch ca ca ngươi lấy gì mà thắng người ta ?
Thần Hầu ỉu xìu nét mặt, giọng khẩn khoải:
- Ngươi sẽ không nuốt lời hứa chứ ? Ngươi đã nhận lời với ta rồi sao lại dọa đổi ý kiến liền như vậy ?
Uyển Nhi bật cười:
- Ta nhận lời ngươi khi nào ? Từ đầu đến giờ ngươi có hỏi ý ta xem có nhận lời giúp ngươi đấu với người ta không ? Chỉ có một mình ngươi độc xướng độc diễn ...
Thần Hầu biến sắc:
- Nói vậy ngươi không chịu học võ công của ta ?
- Đương nhiên là không học rồi ! Cứ cho là ngươi cùng lão già cưỡi la kia bình thủ với nhau đi, nhưng võ công của hai ngươi vẫn không thể nói là thiên hạ vô địch được !
Còn Tích Lịch kiếm Triển đại hiệp thì quá đúng là thiên hạ đệ nhất cao thủ.
Thần Hầu thét lên một tiếng rồi ngã ngửa người ra ngất đi.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 28
Chân Tướng Huyết Án

Lại nói Triển Bạch cõng Thần La vào thạch động, lão bắt đầu kể về những hành tích nghĩa hiệp lẫy lừng của Triển Vân Thiên, người cha quá cố của chàng.

Triển Vân Thiên đúng là một kỳ hiệp trong giang hồ, không những võ công cao cường mà người lại quang minh lỗi lạc. Với thanh Vô Tình bích kiếm trong tay hành hiệp trượng nghĩa.

Chàng là người công chính vô tư nên hiệp danh lừng lẫy trên giang hồ. Hắc bạch lưỡng đạo đồng kính phục. Nhưng cũng vì đạo nghĩa giang hồ chàng cứu trợ nhiều người mà cũng đắc tội với không ít người.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên là chàng lại không chết vì tay kẻ thù mà lại chết vì tay của mấy huynh đệ kết nghĩa.

Tích Lịch kiếm Triển Vân Thiên cùng với Trích Tinh Thủ Mộ Dung Hàm, Càn Khôn chưởng Vân Tống Long, Thanh Phù Thần Kim Cửu, Hỗn Nguyên chỉ Tư Không Tấn, Bá Vương Tiên Phàm Phi và Ngân Phiếu Tử Liễu Sùng Hậu kết nghĩa kim lan, bảy người hợp xưng Giang Nam thất hiệp, tôn Triển Vân Thiên đứng đầu.

Triển Vân Thiên hiệp nghĩa can trường, hành sự chỉ coi một chữ nghĩa còn thì không kể bất kỳ việc gì khác.

Trong khi đó sáu người còn lại ai cũng có phần ích kỷ, thường theo Triển Vân Thiên vào sinh ra tử nhưng cuối cùng chỉ đạt được chút hư danh mà không được lợi lộc gì nên trong lòng đã ngầm bất mãn, lại thêm Triển Vân Thiên nghệ cao khí ngạo, khó tránh khỏi hành sự độc đoán, việc gì cũng hỏi có hợp với đạo nghĩa không, chứ không cần để ý đến suy nghĩ của các minh đệ.

Dần dà sáu người kia càng lúc càng bất phục, nhưng vì Triển Vân Thiên võ công cao cường, hành sự lại quang minh lỗi lạc nên họ không có cớ để ra mặt chống đối, lại thêm thanh danh của Thất hiệp quá lớn nên không thể tự phá vỡ danh dự của mình, vì vậy sự bất mãn ngấm ngầm tích tụ dần.

Một lần do vô tình Mộ Dung Hàm phát hiện một tài liệu ghi chép rằng dưới đáy Động Đình hồ có tàng chứa một kho báu vô giá. Nghĩ mình hành tẩu giang hồ bao năm nay vẫn hai bàn tay trắng, nếu vớt được kho báu này thì nửa đời người còn lại không lo đến việc ẩm thực nữa, lại không cần phải xông pha dưới sự hung hiểm của giang hồ

nữa.
Nhưng tin này không biết vì sao đã truyền ra giang hồ, chờ khi Mộ Dung Hàm đến Động Đình hồ thì đã có không ít nhân vật giang hồ đến đóng quân bên bờ Động Đình hồ để chờ vớt của. Lúc này Mộ Dung Hàm mới hay giang hồ đồn đãi kho báu dưới Động Đình hồ ngoài trân châu ngọc ngà ra còn có một quyển Võ học chân kinh, một viên Tỵ Thủy, Hỏa Châu, và ba viên "đại la kim đan". Ba món này vốn là võ lâm chí bảo, nên ai ai cũng động lòng tham.
Nghe tin này Mộ Dung Hàm vừa mừng vừa sợ, mừng vì bản đồ kho báu hiện ở trong tay mình, sợ vì tin đã lộ ra ngoài, các nhân vật giang hồ đã kéo đến quá đông, với sức một người chẳng thể nào bảo vệ được kho báu một khi đã vớt lên. Và một điều nữa bản thân Mộ Dung Hàm lại thông thủy tính nên có bản đồ cũng bằng vô dụng.
Thế chẳng đặng đừng Mộ Dung Hàm đem việc ra bàn với Lục Hiệp, đương nhiên y phải nói rằng vô tình tìm được bí đồ và không muốn giành hết kho báu nên định chia đều cho bảy huynh đệ đồng hưởng.
Không ngờ Triển Vân Thiên lại chủ trương khi lấy kho báu lên rồi sẽ dùng nó để cứu đói ở hai tỉnh Hồ, Quảng. Bởi liên tiếp hai năm vùng này bị hạn hán mất mùa, mà gạo cứu tế của quan phủ như mưa trên đất hạn khiến dân tình muôn phần khổ sở.
Mộ Dung Hàm nghe nói vậy nhiệt tính đã nguội quá nửa. Giấc mộng giàu sang phút chốt đã trở thành ảo ảnh. Nhưng vẫn còn chút hi vọng vì nghe đâu còn ba món giang hồ chí bảo.
Nhưng năm người còn lại thì cho rằng nội việc xuống hồ vớt bảo vật đã không ít hung hiểm, vớt được bảo vật lên bảo vệ nó trước bao nhiêu giang hồ hảo hán cũng không phải chuyện đơn giản. Bảy người đã không sợ sống chết để vớt bao vật lên mà cuối cùng thì chẳng được hưởng lợi gì, nên ai ai cũng khuyên Triển Vân Thiên từ bỏ ý định đó.
Ngược lại Triển Vân Thiên cho rằng đó là nghĩa cử rất đáng làm. Còn định vớt báu vật xong thì tuyên bố tặng ba món võ lâm chí bảo cho võ lâm đồng đạo, để đổi lại họ không tranh giành số châu báu kia, để tiện việc cho Thất Hiệp đi phát chẩn.
Mộ Dung Hàm nghe đề nghị như vậy càng không cam tâm, đành theo năm người kia đề nghị đừng đi vớt kho báu.
Do Triển Vân Thiên đứng đầu Thất Hiệp, mà tính chàng đã nói một thì không ai được phép nói hai. Lục hiệp không một ai dám phản kháng nữa. Bảy người tới Động Đình hồ quả nhiên khi nghe tuyên bố thì quần hào lập tức ủng hộ. Cả các đại môn phái cũng cho người tới hỗ trợ Giang Nam thất hiệp vớt kho báu cũng như đi phát chẩn cứu

tế. Lại còn ước hẹn sẽ gặp nhau trên đỉnh Hoa Sơn để tỉ võ, dùng võ công để quyết định ai sẽ được ba món võ lâm chi bảo kia, kể cả Giang Nam thất hiệp.
Trước nhiệt tình của giang hồ đồng đạo như vậy, với danh nghĩa Giang Nam thất hiệp. Sáu người kia không thể không hăng hái tham gia vớt kho báu.
Trong Thất Hiệp có Liễu Sùng Hậu là người tinh thông thủy tính, và dù chuẩn bị rất kỹ càng, nhưng khi xuống đáy hồ một ngày một đêm, lúc trở lên vẫn không đạt được kết quả nào lại bị nội thương rất nặng.
Sau đó rất nhiều cao thủ được coi là thủy công phu cao cường nhất cũng thử xuống đáy hồ, nhưng tất cả đều thúc thủ. Nhiều kẻ còn không biết tự lượng sức mình đã chết uổng mạng.
Dần dà mọi người nhận ra việc vớt kho báu là vô vọng nên bỏ đi. Cả Giang Nam thất hiệp cũng từ bỏ ý định trục vớt bảo vật.
Qua vài năm sau, việc dưới Động Đình hồ có bảo tàng không còn ai nhắc tới nữa và hầu như đã bị lãng quên. Nhưng Triển Vân Thiên lại bắt được tin Thần Hầu Thiết Lăng ở Lê Công sơn có một viên Tị Thủy thần châu. Cầm thần châu này có thể rẽ nước xuống biển mà áo quần không ướt. Tin này làm sống dậy ý muốn trục vớt kho tàng của chàng. Thế là không quản ngại đường xa chàng đi Miêu Cương mượn Thần châu. Ở Lê Cống sơn chàng khổ chiến với Thần Hầu Thiết Lăng ba ngày ba đêm, cuối cùng thắng được một chiêu và mượn được Thần Châu. Trở về Giang Nam lập tức cùng sáu vị minh đệ đi vớt kho tàng.
Không ngờ Triển Vân Thiên vì việc này mà bị sáu minh đệ giết hại. Vì việc vớt kho tàng lần này được tiến hành rất bí mật và cũng bởi việc dưới đáy Động Đinh hồ có bảo tàng đã rơi vào quên lãng nên việc Triển Vân Thiên bị giết hại không một ai nghi ngờ là có liên quan đến bảo tàng.
Bằng vào số châu báu lấy được đó Mộ Dung Hàm, Vân Tống Long, Kim Cửu, Tư Không Tấn đã mua chuộc giang hồ hào khách, củng cố bá nghiệp thành võ lâm Tứ đại hào môn. Riêng Phàm Thị tuy không thích phô trương thanh thế nên trên giang hồ thịnh danh không bằng Tứ đại hào môn kỳ thực thế lực cũng không nhỏ. Duy chỉ Liễu Sùng Hậu lưu vong ra Nam Hải, không biết sống chết lẽ nào và cũng không biết nguyên do vì sao, có lẽ sau khi giết chết minh huynh Triển Vân Thiên nên lòng y hối hận mà ẩn thân nơi Nam Hải chăng ?
Chân tướng sự việc rất ít người biết rõ, chỉ biết Triển Vân Thiên bị địch nhân ám toán thảm tử bên bờ Động Đình hồ mà thôi. Cả những

cố giao của chàng như Lôi Chấn Viễn, Thái Bạch Song Dật, Vô ảnh Thần châu Hoa Thanh Tuyền ... sau nhiều năm dò xét vẫn không tìm ra manh mối.
Kể xong Thần La Thiết Đảm kết luận:
- Việc này chỉ có một mình lão phu sau nhiều năm âm thầm dò xét cũng chỉ biết được ít nhiều. Nếu không phải đêm nay vô tình biết được việc phụ thân ngươi mượn Tị thủy thần châu của Thần hầu thì ta cũng không đoán ra việc phụ thân ngươi bị sát hại lại có liên quan trực tiếp đến việc lấy bảo vật dưới Động Đình hồ.
Triển Bạch ngồi? nghe Thần La Thiết Đảm thuật chuyện, song mục mở lớn ráo hoảnh, nhưng lại ngời lên những tia sát khí.
Thần La Thiết Đảm lại thở dài:
- Đáng tiếc là lão phu vì một phút ngông cuồng đã đấu với Thần Hầu đến lưỡng bại câu thương nên không còn sức để giúp ngươi báo cừu. Hơn nữa ta cũng không còn sống lâu để truyền thụ hết võ công cho ngươi, vậy ngươi cố gắng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này học được bấy nhiêu hay bấy nhiêu.
Tiếp đó Thần La Thiết Đảm bắt đầu truyền thụ khẩu quyết, các chiêu thức cùng các kinh nghiệm lâm địch.
May nhờ Triển Bạch đã có được căn bản nội công rất tốt, nên võ học của Thần La tuy vô cùng tinh thâm nhưng chàng lãnh hội không mấy khó khăn. Điều này khiến Thần La vô cùng phấn khởi, không kể thương thế ngặt nghèo, ngày đêm đem hết những võ công lão nghiên cứu cả đời truyền hết cho Triển Bạch.
Đáng tiếc là thời gian quá hạn hẹp, ba tháng thấm thoát trôi qua. kỳ hạn với Thần Hầu đã đến, nhưng vì nội thương quá nặng, lại làm việc ngày đêm nên đến ngày thứ chín mươi thì thân thể Thần La đã không còn chịu đựng được nữa, mạng sống lão như ngọn đèn cạn dầu, chỉ chờ một cơn gió nhẹ là phụt tắt.
Triển Bạch say mê học võ công nhưng trước nay không gặp minh sư giờ được gặp võ lâm quái kiệt, truyền dạy từng lời từng chữ chứa đựng huyền cơ, nên thần trí chàng để hết vào việc luyện tập, mà không để ý đến sức lực của Thần La sắp kiệt đến nơi.
Ngày hôm nay Thần La chờ Triển Bạch luyện lại một lượt các võ công vừa lĩnh hội xong, mới gọi chàng lại cất giọng yếu ớt:
- Võ công ta truyền cho ngươi đến đây coi như hết, may mà ngươi mang trong mình Tỏa cốt tỏa hồn thiên phật quyển, trong đó hàm chứa một võ công phật học cực kỳ cao thâm, cứ kiên trì nghiên cứu dần, võ công của ngươi sẽ không ngừng tăng tiến ...
Dừng lại thở dốc một lúc lão lại mở mắt ra tiếp:

- Duyên của chúng ta đến đây là hết, thôi ngươi đi đi !.
Triển Bạch giờ mới nhận ra thần thái của Thần La, thất kinh kêu lên:
- Sư phụ ! Người ...
Thần La giơ tay ngăn lại:
- Đừng lo cho ta ! Báo phụ cừu, phải hành động cẩn thận ! Luyện tập võ công không được gián đoạn ! Cố gắng giao kết với anh hùng võ lâm, chờ thời cơ tới sẽ đem việc phụ thân ngươi bị sát hại công bố ra giang hồ. Còn việc ...
Vừa nói tới đó chợt nghe bên ngoài có tiếng người ồn ào, tiếp theo là một giọng nói oang oang:
- Ở đây rồi ? Cửa động này thấy có dấu vết người đi ra đi vào !
- Vào bên trong lục tìm đi !
- Vào đi ?
Tiếp theo là tiếng bước chân rộn rịp xông vào động.
Triển Bạch thấy mạng Thần La sắp nguy cập chắc không thể chịu được sự quấy nhiễu nên vội bước ra mấy bước quát:
- Kẻ nào ở bên ngoài ? Không được tự tiện xông vào !
Không ngờ chàng vừa lên tiếng đã nghe có tiếng quát:
- Phóng !
Theo đó vô số điểm sáng xé gió bay vào.
Triển Bạch thấy đối phương không cần hỏi trắng đen đã đột ngột phóng ám khi, lòng tức giận tột cùng giơ tay phát ra một chưởng. Một luồng ám kình nổi lên cuốn ám khí bay tứ tán. có mấy mũi ngân tiêu cắm phập vào vách đá. Công lực của chàng lại tiến vào một cảnh giới mới. Có mấy tiếng rú thảm, ba tên đại hán bị trúng chưởng phong văng tuốt ra xa.
Triển Bạch theo sau kình phong phóng mình ra ngoài, hữu chưởng đặt trước ngực thủ thế, quét mắt nhìn một vòng, bên ngoài có tới mấy chục người, đứng hàng đầu là một đôi nam nữ thần thái quý phái, chính là Kim thị huynh muội, Tường Lân công tử và Kim Thái Phụng, sau lưng hai người là Kim Phủ Song Thiết Vệ, Thiết Bối Đà Long Công Tôn Sở và Thiết Dực Phi Bằng Ba Thiên Hách cùng mấy chục giang hồ hào khách.
Mọi người thấy ba đại hán vào động lục soát bất ngờ bị bật ra ngoài tiếp theo là sự xuất hiện của Triển Bạch, ai ai cũng cảm thấy ngạc nhiên không hiểu sao Triển Bạch lại ở nơi này và ba tên đại hán kia bị ai đánh bật ra. Bởi họ không thể nào ngờ được sau ba tháng cách biệt công lực của chàng lại có thể tiến bộ đến mức đó !
Tường Lân công tử sau một thoáng ngỡ ngàng liền trấn tỉnh bước lên nói:

- Thì ra là Triển huynh ở trong động ! Không biết bên trong còn vị võ lâm cao nhân nào xin cho diện kiến !
Triển Bạch khi nhìn thấy Tường Lân công tử cũng không khỏi ngạc nhiên. Chàng không sao ngờ nổi kẻ không tôn trọng quy củ trong giang hồ dùng ám khí ám toán người lại là thuộc hạ của Kim phủ.
Nghe hỏi liền cười lạnh đáp:
- Người ở trong động không muốn gặp kẻ không hiểu biết chút gì đến quy củ giang hồ, công tử có gì chỉ giáo Triển mỗ xin nhận lãnh !
Ngữ âm lạnh lùng, ngữ ý khiêu khích, tỏ ra không cần giữ lễ trước một nhân vật danh chấn võ lâm là Tường Lân công tử.
Kim Thái Phụng thấy Triển Bạch xuất hiện, lòng không khỏi hồi hộp, nhưng nàng chưa kịp lên tiếng thì Tường Lân đã cười khổ nói:
- Triển huynh chỉ hiểu lầm, Tường Lân thật tình không biết Triển huynh ẩn thân trong động, vả lại...
Triển Bạch cười lạnh ngắt lời:
- Nói vậy, nếu là người khác ở trong động thì quý thuộc có thể tự tiện thi triển ám khí giết người sao ? Vậy là Triển mỗ phải cảm kích thịnh tình của công tử rồi ?
Kim Thái Phụng chen lời:
- Triển thiếu hiệp đừng hiểu lầm. Kim phủ bị mất mấy vật quan trọng, đã có hai tốp người đi truy tầm bị ám hại trong Thập Nhị động bởi vậy ...
Ba Thiên Hách tính tình quái dị, thấy Kim thị huynh muội lại cứ nhân nhượng với đối phương, trong khi đó đối phương lại có thái độ bất kính, lão nổi giận quát:
- Tiểu tử cả gan ! Dám chống đối với Kim phủ, nếu còn không chịu nói người trong động là ai thì đừng trách nhị gia không khách sáo !
Triển Bạch lạnh lùng:
- Không khách sáo thì ngươi làm gì ?
- Thì lấy mạng tiểu tử ngươi !
Dứt lời, thân hình lão như con ưng khổng lồ từ trên cao vươn vào chộp xuống mặt Triển Bạch. Thân pháp nhanh nhẹn tuyệt luân, chiêu thức quái đản, nội công hùng hậu, trảo chưa tới mà chỉ phong đã lạnh toát áp tới như muốn xẻ thịt cắt da.
Triển Bạch giờ đã không còn như lúc trước nữa, chiêu thức ngụy dị chàng đã học qua không ít, lại có thể vận dụng tùy ý, cộng chêm nội lực hùng hậu nào ngán sợ Ba Thiên Hách !
Thấy trảo đối phương chộp tới, chỉ hơi nhích động đôi vai tránh được chỉ phong của đối phương đồng thời giơ tay chộp một cái về phía vai của Ba Thiên Hách.

Một chiêu xuất thủ xem ra rất bình thường của Triển Bạch lại có thể vừa tránh chiêu vừa phản công khiến Ba Thiên Hách không khỏi kinh hãi thêm, lập tức biến chiêu tả thủ vươn chỉ điểm vào Tuyền Cơ huyệt bên dưới yết hầu, hữu chưởng như đao chém mạnh vào vai trái Triển Bạch.
Triển Bạch thấy đối phương biến chiêu thần tốc trong lòng cũng không khỏi kinh hãi, may mà chàng đã được luyện công với Thần La ba tháng nay bằng không với hai chiêu liên hoàn này chàng khó mà giữ toàn mạng. Chỉ thấy chàng hơi đảo người một cái, song phương đồng thi triển một chiêu "Bổ Phong Tróc Anh" vẫn dĩ công vi thủ chứ không chịu thối lui.
Song phương dĩ chiêu chiết chiêu, xuất thủ nhanh như điện khiến các cao thủ Kim phủ không khỏi rối mắt. Đặc biệt là võ công của Ba Thiên Hách vốn được các cao thủ trong Kim phủ đồng kính ngưỡng không ngờ chỉ bình thủ với Triển Bạch, thật nếu không tận mắt chứng kiến thì quyết không thể tin được !
Thiết Dực Phi Bằng Ba Thiên Hách thành danh trong giang hồ mấy mươi năm, có thể nói chưa từng gặp địch thủ, vậy mà liên tục thi triển sát chiêu vẫn chưa hạ được tên tiểu tử Triển Bạch. Lòng vừa thẹn vừa giận, xuất chiêu càng lúc càng độc, chỉ mong đè nát đối phương mới hả dạ.
Hai bóng người đi chuyển càng lúc càng nhanh, xoắn vào nhau hầu như không còn phân biệt ai là ai nữa.
Bỗng chưởng kình chạm nhau "Bình ! Bình !" hai tiếng, hai bóng người tách ra rơi xuống cách nhau hai trượng.
Thiết Dực Phi Bằng mặt xanh xám, hai mắt trợn trừng trừng như muốn lọt ra ngoài. Triển Bạch mặt đầy sát khí, song mục lóe ra thần quang như hai ngọn lửa.
Tường Lân công tử vốn rất yêu thích những người trẻ tuổi tài cao, thấy Triển Bạch còn nhỏ tuổi như vậy lại có thể đấu bình thản với một trong song Thiết Vệ thì trong lòng càng mến. Vừa mở miệng gọi hai người đừng đấu nữa thì song phương đã quát lên một tiếng xông vào nhau ...
"Bùng ! Bùng ! Bùng !" Cả hai dùng nội lực đối nhau ba chưởng, xong lại phân ra, vẫn bình thủ !
Công Tôn Sở cười lớn nói:
- Ha ha ha I Tiểu huynh đệ khá lắm ! Không ngờ lại có thể đấu ngang ngửa với Ba lão nhị !
Lời nói của Công Tôn Sở càng làm Ba Thiên Hách nộ khí xông thiên, lão quát lên một tiếng như sấm động, vận đủ mười thành công lực

vào song chưởng nhắm Triển Bạch đẩy tới, chưởng phong to như núi âm ầm nhằm ngực Triển Bạch cuốn tới.
Triển Bạch nghiến răng vận đủ kình khí hộ thân, song chưởng đẩy ra nghênh chiến !
"Ầm ?" một tiếng nổ như trời sập, kình phong nổi dậy tứ bề, trong cát bụi lại thấy hai bóng người xông vào nhau. Đặc biệt là Ba Thiên Hách nhờ vào Thiết Dực thần y có thể nương vào gió để bay lượn như diều, trông rất ngoạn mục.
Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa, các cao thủ Kim phủ bị dư kình bức thối lui ba, bốn bước.
Thiết Dực Phi Bằng dang đôi cánh tà tà đáp xuống giương mắt chờ nhìn thấy Triển Bạch ngã xuống. Bởi. với một chưởng vừa rồi lão đã vận hết sức bình sinh và lão tự tin trên giang hồ không mấy người có thể đỡ nổi.
Nào ngờ Triển Bạch vẫn ngang nhiên đứng đó, dáng như thiên thần, song mục thần quang ngời ngời chẳng có dấu hiệu gì là bị nội thương.
Thần thái của Triển Bạch khiến không những Ba Thiên Hác là người trực tiếp lâm chiến mà cả Công Tôn Sở và Kim thị huynh muội cũng kinh hãi thất thần. Luận về công lực Ba Thiên Hách và Công Tôn Sở ngang ngửa nhau, với một chưởng vừa rồi không ai là không nhận ra Ba Thiên Hách đã dùng toàn lực lại từ trên cao đánh xuống đã là chiếm vài phần lợi thế. Vậy mà Triển Bạch vẫn bình thản tiếp được
Bỗng nghe Triển Bạch quát lớn:
- Ngươi cũng tiếp thiếu gia một chưởng !
Dứt lời vai hơi trầm xuống, song thủ khoa lên một vòng từ từ đẩy ra, đây chính là chiêu "Tây Thiên Lôi âm" trong pho Lôi âm phật chưởng của Thần La Thiết Đảm.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 29
Lôi Âm Phật Chưởng

Một luồng ám kình lẳng lặng cuốn tới, không xé gió ồn ào mà lại nghe như có tiếng sấm âm trầm vang lên.
Thiết Dực Phi Bằng bị câu nói trước khi xuất thủ của Triển Bạch kích thích, với danh phận của lão trên giang hồ không thể không tiếp

chưởng của đối phương, mặc dù thấy chưởng phong âm nhu của đối phương lão đã hơi úy kỵ rồi.
Công Tôn Sở nhìn thấy chưởng kình của Triển Bạch hơi khác lạ, bỗng một tia sáng lóe lên trong óc, bất giác hô lớn:
- Lôi Âm Phật chưởng ! Ba lão nhị, cẩn thận ...
Nhưng tiếng hô của Công Tôn Sở vừa cất lên thì chưởng kình song phương đã chạm nhau.
Chỉ nghe một tiếng nổ làm mặt đất chao đảo một cột bụi đất bốc cao hơn mười trượng dư kình đi tới đâu vẫn còn nghe tiếng sấm rền rền tới đó.
Ba Thiên Hách bị chấn văng ra hơn trượng, ngã nhào xuống đất, mặt trắng nhợt, bộ thiết y trên người lão phồng lên như cánh buồm no gió.
Lôi Âm Phật chưởng quả nhiên uy lực kinh nhân, dù Triển Bạch mới luyện lại, lại sử dụng lần đầu mà uy lực đã đến mức đó, nếu không thì Ba Thiên Hách đã mất mạng rồi.
Bỗng cách đó không xa có người lớn tiếng khen:
- Một chưởng đẩy lui Thiết Độc Phi Bằng ! Chưởng lực quả là hùng hậu !
Lại nghe tiếng thiếu nữ kêu lên:
- Bạch ca ca !
Mọi người quay đầu nhìn lại. từ sau cánh rừng đi ra một bố y thiếu niên, mỹ mạo tựa Phan An Tống Ngọc, theo sau là một thiếu nữ dung mạo tự thiên tiên. Chính là Đoạn Phương công tử và Triển Uyển Nhi.
Triển Bạch không biết Đoạn Phương công tử, nhưng thấy Uyển Nhi cùng gã hiện thân khiến lòng chàng trỗi dậy một cảm giác khó tả, cảm giác mà tự thân chàng cũng không sao giải thích được, chỉ thấy trong lòng rất khó chịu vì sự xuất hiện của gã thiếu niên mà thôi.
Uyển Nhi thì có kể gì đến sự có mặt của đông người như vậy, sau khi phát hiện ra Triển Bạch vội một bước nhảy đến bên, ôm lấy cánh tay chàng lắc lắc, vui mừng nói:
- Bạch ca ca đã luyện xong võ công rồi ?
Nhìn thấy thái độ thân thiết của Uyển Nhi đối với Triển Bạch, trên gương mặt tuấn mỹ của Đoạn Phương công tử thoáng hiện một nét ghen tị, chàng cười gượng nói:
- Thì ra nhị vị đã có quen biết từ trước ...
Kim Thái Phụng lúc đầu cũng sững sờ trước vẻ tuấn mỹ của Đoạn Phương, chừng thấy Uyển Nhi tỏ vẻ thân mật với Triển Bạch, vội nhìn Uyển Nhi một cái, vẻ mặt cũng lộ nét ghen tị lạnh lùng tiếp lời

Đoạn Phương:
- Không chỉ quen biết mà thôi ...
Tường Lân vốn có tâm chiêu mộ anh hùng thiên hạ, nhìn thấy Đoạn Phương tài mạo phi phàm vội thi lễ nói:
- Tại hạ Tường Lân, xin hỏi cao danh quý tánh của huynh đài ?
Đoạn Phương hơi biến sắc, đáp - Hàn sinh Đoạn Phương ? Không ngờ hôm nay được vinh dự gặp được Tường Lân công tử, thật là tam sinh hữu hạnh !
Đoạn Phương vừa báo danh, Tường Lân công tử cũng biến sắc mặt, nhưng chàng cũng rất nhanh trấn tỉnh cười lớn nói:
- Hạnh hội ! Hạnh hội ! Không ngờ lại được tương kiến ở đây !
Uyển Nhi mỉm. cười nói:
- Thật lý thú nếu có An lạc công tử cùng ca ca ở đây thì võ lâm Tứ công tử tề tựu đông đủ rồi !
Tường Lân nghe nói quay lại nhìn Uyển Nhi:
- Vậy ra tiểu thư là bào muội của Lăng Phong công tử ?
- Không sai !
Tường Lân cười lớn:
- Vậy xin Mộ Dung tiểu thư nói lại với lệnh huynh, Tường Lân này rất mong được tiếp giá !
Uyển Nhi hơi nghênh mặt ; - Ta không phải họ Mộ Dung. ta họ Triển ...
- Vậy tiểu thư không phải là bào muội của Lăng phong công tử ?
- Ai nói không phải.
Nàng bỗng nhìn sang Triển Bạch, mỉm cười tình tứ:
- Có điều ta cùng họ với Bạch ca ca !
Triển Bạch đỏ mặt, chàng không ngờ Uyển Nhi trước mặt bao nhiêu người lại cả gan biểu lộ tình cảm một cách lộ liễu như vậy. Đồng thời trong lòng chàng cũng nảy sinh một ý nghĩa phụ thân của Tứ công tử đã là kết nghĩa huynh đệ với nhau, không ngờ đám hậu nhân họ lại không quen biết nhau chứng tỏ các nhà không có sự qua lại.
Xem ra tội ác của mấy lão đối với minh huynh đều giấu không cho hậu nhân biết !
Quả nhiên Triển Bạch đoán không sai, sau lần đoạt bảo ấy. Giang Nam lục hiệp phân tán ra, mỗi người tự lạo dựng cơ nghiệp, mai danh ẩn cư rất ít đi lại với nhau.
Việc Thất hiệp vì lý do gì phân tán cũng chẳng dám hé răng nói với thê tử của mình.
Bởi vậy hậu nhân của họ có thể nói là không biết gì về thành tích của phụ thân mình.

Riêng Mộ Dung Hàm với Phàm Phi thì vẫn còn qua lại với nhau. Mộ Dung Hàm tuy là nam nhân, lại là giang hồ hảo hán nhưng tính lại cực kỳ ghen tuông. Mộ Dung phu nhân chỉ cần tiếp xúc nói chuyện với bất kỳ nam nhân nào khác cũng khiến lão điên tiết và gây nên những sóng gió đáng tiếc. Một ngày nọ, phu thê Phàm phi đến Mộ Dung sơn trang làm khách, mà Mộ Dung Hàm lại đi vắng. Trời nóng bức, Mộ Dung phu nhân mời Phàm phu nhân di tắm. Phàm Phi thì ngồi hóng mát một mình ngoài hoa viên, gió mát dịu làm Phàm Phi chợp mắt. Thật không may chỗ Phàm Phi ngồi lại ngay cửa phòng ngủ của Mộ Dung phu nhân. Mộ Dung Hàm trở về thấy Phàm Phi đang ngủ gục, tưởng đâu Phàm Phi cùng vợ mình đã làm việc ám muội. Lại nghe có tiếng người tắm trong phòng tắm. Trong lúc nóng giận, lão không hỏi trắng đen đạp cửa xông vào phòng tắm. Gặp ngay Phàm phu nhân đang lõa lồ trong phòng tắm.
Việc vỡ lỡ làm cả Mộ Dung sơn trang đều hay biết. Phàm phu nhân vì không chịu được nhục đã tự tử, bởi vậy mới có chuyện Phàm thị tam kiệt cùng Phàm Tố Loan dẫn môn khách tấn công Mộ Dung sơn trang như đã thuật ở trên.
Lại nói Tường Lân nghe Uyển Nhi nói nàng cùng họ với Triển Bạch, liền hiểu sai ý, vội cười lớn nói:
- Thì ra Mộ Dung tiểu thư cùng Triển huynh đã kết duyên Tần Tấn nam tài nữ mạo, Tường Lân có lời chúc mừng !
Lời nói xuất phát từ sự hiểu lầm của Tường Lân khiến Triển Bạch cùng Uyển Nhi thẹn đỏ mặt. Trong khi đó thì Đoạn Phương cùng Kim Thái Phụng lại tỏ vẻ thất vọng.
Triển Bạch cùng Uyển Nhi chưa kịp đính chính lại thì Đoạn Phương công tử đã quay người bỏ đi, Tường Lân vội gọi với theo:
- Đoạn Phương công tử xin lưu bộ, Tường Lân còn có điều thỉnh giáo !
Đoạn Phương không quay đầu lại đáp:
- Tiểu sinh có việc gấp phải làm, cáo từ !
Tường Lân thấy Đoạn Phương nhất quyết bỏ đi vội lướt người đứng chắn trước mặt Đoạn Phương cười nói:
- Tường Lân chỉ xin hỏi quí công tử sao lại không hưởng thú thanh nhàn ở Tây Hồ mà lại lặn lội tìm đến. chốn hoang sơn này làm gì ?
Đoạn Phương cười lạnh đáp:
- Hoang sơn vô chủ. Đoạn Phương này lại quen sông phiêu du tứ hải, không lẽ nơi hoang sơn này Đoạn Phương không được đến sao ?
Tường Lân cũng cười lạnh nói:

- Hoang sơn vô chủ đương nhiên không ai dám ngăn cản hiệp giá của quí công tử.
Có điều hôm nay tình hình khác thường, xin công tứ thứ lỗi phải nói ra nguyên nhân đến đây ?
Tường Lân công tử đối mặt với tình hình căng thẳng nhưng ngôn ngữ nét mặt bình thản chứng tỏ một phong độ bất phàm. Dù vậy các cao thủ của Kim phủ cũng đã bao vây Đoạn Phương công tử vào giữa, chỉ cần Tường Lân phát lệnh là lập tức động thủ bắt người.
Đoạn Phương công tử nhìn quanh một lượt, xong cười lớn nói:
- Nếu ta không nói ?
- Thì Tường Lân bất đắc dĩ phải giữ người ?
- Hừ ! Dựa đông hiếp ít ?
- Một mình Tường Lân cũng có thể lưu quí công tử lại rồi !
Công Tôn Sở bước ra nói:
- Tróc nã một tiểu bối như ngươi không cần công tử động thủ Công Tôn Sở này cũng đang muốn lãnh giáo xem Đoạn Phương công tử có bao nhiêu đạo hành.
Tường Lân công tử giơ tay ngăn Công Tôn Sở lại, nhìn Đoạn Phương:
- Chẳng giấu gì công tử, tệ phủ bị mất một số đồ vật, nghi là còn ở trong núi này.
Qúi công tử vô tình xuất hiện ở đây, khó tránh khỏi bị hiềm nghi.
Đoạn Phương công tử cười lạnh:
- Chỉ sợ không phải đồ trong Kim phủ, mà là đồ cướp về bị mất thì đúng hơn !
Tường Lân công tử biến sắc quát:
- Quả nhiên là do ngươi làm. Tiếp chiêu !
Vừa quát tả thủ song chỉ vươn ra nhằm móc mắt, hữu thủ chém xéo vào đầu vai trái Đoạn Phương. Một chiêu hai thức nhanh như gió và đạo kình cũng không yếu.
Đoạn Phương công tử cười lạnh:
- Xuất chiêu hay lắm !
Dứt lời hơi rùn người xuống, hữu thủ chém vào khuỷu tay trái Tường Lân, tả thủ vươn ra như ưng trảo chụp vào ngực, dĩ công vi thủ, chiêu thức sử dụng vô cùng thuần thục.
Hai người đêu dùng thủ pháp nhanh, thoáng cái đã trao đổi bốn năm hiệp.
Bỗng ...
Bình ! Bình !
Đối nhau hai chưởng, song. phương phân ra. Đoạn Phương cảm

thấy song thủ tê lái. Tường Lân cũng cảm thấy chưởng tâm nóng rát. Qua hai chưởng trực đối, song phương đã nhận định được công lực của đối phương.
Sau một lúc trừng nhau, Tường Lân quát lớn một tiếng, xông lên ra chiêu như gió.
Trong nháy mắt đã công ba quyền bảy chưởng, bức Đoạn Phương liên tiếp thoái lui.
Đoạn Phương thoái lui đến bốn. năm trượng thì quát lớn một tiếng, vãn hồi thế trận, cùng liên tiếp công năm, sáu chưởng và liên hoàn tam cước bức Tường Lân phải thoái lui mấy trượng.
Công Tôn Sở sợ Tường Lân thất thế nên quát lớn một tiếng như sấm rền, phất một chưởng nhằm Đoạn Phương công tới. Một đạo kình phong sấm sét cuốn tới. Đoạn Phương giở hết sức bình sinh đánh ra một chưởng, đẩy Tường Lân thoái lui một bước, đồng thời mượn chấn lực tung người ra ngoài hai trượng, vừa khéo tránh được chưởng phong của Công Tôn Sở.
Các cao thủ của Kim phủ lại chia ra bao vây Đoạn Phương vào giữa.
Đoạn Phương ngửa mặt lên trời cười cuồng ngạo:
- Tường Lân công tử vang danh thiên hạ, không ngờ cũng chỉ là hạng ỷ đông hiếp ít !
Dứt lời chụm môi huýt một hồi sáo dài.
Từ sau các tảng đá lập tức xuất hiện mười mấy bóng người, đều là khiếu hóa tử.
tay cầm đả cẩu bổng.
Tiếp đó là bên phải bên trái phía trước phía sau nhất loạt xuất hiện có đến trên trăm khiếu hóa tử, áo quần rách rưới, tay cầm đả cẩu bổng vừa đi ra vừa kêu lên thống thiết:
- Các vị có tiền làm ơn làm phước cho vài xu ăn cơm !
- Tội nghiệp kẻ nghèo hèn !
- Xin cho chút cơm thừa canh cặn !
Xem ra bọn khiếu hóa đã phục sẵn ở đây từ lâu.
Uyển Nhi nhíu mày:
- Thì ra hắn là đầu dọc của đám ăn mày này !
Triển Bạch tròn mắt:
- Ai ? Ai là đầu dọc của ăn mày ?
Uyển Nhi chỉ Đoạn Phương:
- Thì hắn chứ ai ?
Triển Bạch lúc đầu thấy nàng cùng Đoạn phương xuất hiện một lượt vốn định hỏi, nhân dịp này hỏi ngay:
- Uyển Nhi ? Ngươi học nghệ với Thần Hầu thế nào rồi ? Tại sao lại

đi cùng với hằn như vậy ?
Uyển Nhi đem việc uống nhầm nước suối độc rồi được Đoạn Phương cho thuốc giải cùng với việc học võ thuật lại một lượt, sau đó lại nói thêm:
- Sáng nay Thần Hầu không chịu nổi đã chết rồi, muội mang lão ra ngoài định an táng, Tình cờ gặp lại Đoạn Phương công tử, hai người an táng lão xong mới tìm đến đây.
Lúc Uyển Nhi thuật đến việc gặp mấy tử thi trong động, Triển Bạch ngờ ngợ đó là Yến Vân Ngũ Thiên Bá. Nhưng lạ một điều là Ngũ Thiên Bá chưa cướp được tiêu làm sao lại có hai rương châu bảo đó ? Tại sao lại. bị giết ngay trong địa bàn của Tường Lân công tử được ?
Nhưng lúc đó bọn khiếu hóa tử đã bao vây tới nơi, tình hình khá khẩn cấp, chàng không có thời gian suy nghĩ thêm.
Xảy nghe Đoạn Phương công tử cười lạnh nói:
- Các ngươi cậy đông thì ta cũng cậy đông để thủ thắng !
Dứt lời tung người lên một tảng đá cao, ngồi xuống ung dung nói:
- Các đệ tử Cùng Gia bang nghe đây ! Trước mặt các ngươi là các vị giàu có nhất Nam Kinh, lại có lòng nhân từ, các ngươi phải xin cho được ít tiền mới được.
Bọn đệ tử Cùng Gia bang nghe nói lập tức chuyển động, tay múa gậy trúc, miệng không ngớt kêu xin. Nhưng tiếng kêu xin không còn hỗn tạp như lúc trước nữa. mà có người lĩnh xướng, rồi đồng loạt tấu lên nghe như hát vậy - Chúng ta là những người nghèo không có cơm ăn !
Số đông lại hô to:
- Không có cơm ăn ! Không có cơm ăn !
Người lĩnh xướng lạ hô:
- Một đóa hoa sen nở !
Số đông lại tấu lên:
- Hoa sen ? Hoa sen ! Nở rồi tàn !
Bọn khiếu hóa vừa kêu vừa di động, tay múa gậy trúc, đây chính là Khiếu hóa đại trận, một tuyệt kỹ của Cùng Gia bang.. Công Tôn Sở kề tai Tường Lân nói nhỏ:
- Công tử cẩn thận ! Đây là Khiếu hóa đại trận của Cùng Gia bang, lão phu cùng Ba lão nhị đi trước mở đường, công tử cùng tiểu thư đi sau thoát ra khỏi trận rồi sẽ tính.
Hàng trăm khiếu hóa tử huy động gậy trúc, ảnh trượng lớp lớp như ba đào xem ra muốn thoát ra khỏi trận cũng không phải chuyện dễ.
Công Tôn Sở chỉ định Thiên Môn nhất kiếm Uông Triệu Minh,

Thường Sơn xà Tiêu Lương. Hành Sơn nhị điêu Âu Dương huynh đệ. Bốn người phụ trách bảo vệ cho công tử và tiểu thư, số còn lại theo Song Thiết Vệ phá trận.
Trong lúc Công Tôn Sở điều động nhân mã thì Khiếu hóa đại trận đã bắt đầu biến động, bọn khiếu hóa không chỉ di chuyển vòng tròn ma đã ép tới. Tên lĩnh xướng hô to:
- Bụng đói mới xin tiền !
Hàng trăm người động gậy trúc xuống đất theo nhịp tấu lên:
- Bụng đói xin tiền ! Bụng đói xin tiền !
Đoạn Phương công từ trên cao sốt ruột quát:
- Đừng hát như vậy chẳng kết quả gì đâu !
Tên lĩnh xướng lại hô to:
- Hai đóa hoa sen nở !
Hàng trăm trúc trượng giơ lên:
- Hoa sen ! Hoa sen ! Nở lại tàn !
Tiếng "tàn" vừa dứt thì kình phong bốn bề nổi dậy hàng trăm cây trúc trượng từ khắp bốn phía công về phía cao thủ của Kim phủ.
Công Tôn Sở quát lớn một tiếng như sấm động dốc hết sức bình sinh vào song chưởng, nhằm phía trước đẩy tới.
Chưởng kinh rít gió ào ào cuốn. tới như bể dậy ba dào. Đồng thời Ba Thiên Hách cũng hú lên một tiếng dài, tung người lên không thi triển bình sinh tuyệt học Thiết Dực thần công.
Chỉ thấy thân hình lão như con ưng khổng lồ bay lượn trên không, đôi thiết dực lấp lánh hào quang từ trên cao chốc chốc lại giáng xuống một chưởng như sấm sét.
Kim phủ Song Thiết Vệ quả danh bất hư truyền, một ở trên không một ở dưới đất thủ tạo nên một khí thế uy mãnh vô song.
Phía Cùng Gia bang cứ nghe hát đều đều hết "hoa sen nở" rồi đến "hoa sen tàn", trận thế thoắt hợp thoắt phân, trượng ảnh lớp lớp, trượng phong như núi, thế công như bão táp của song Thiết vệ bị hóa giải hết tựa như muối bỏ bể vậy.
Hơn nữa thế trận biến hóa ly kỳ, toàn thể người của Kim phủ cả Triển Bạch và Uyển Nhi cũng bị vây khốn vào giữa trận.
Uyển Nhi thấy trúc trượng không chừa cả nàng và Triển Bạch bèn nổi giận quát lớn một tiếng song thủ giơ lên, các ngón tay nhẹ nhàng co vào duỗi ra, chỉ phong phát ra xé gió "sì sì" nghe rợn người.
Thật quái lạ, Song Thiết Vệ hợp công khí thế nghiêng trời lệch đất vẫn không làm gì được Khiếu Hóa đại trận, tại sao Uyển Nhi chỉ mới xuất thủ nhẹ nhàng đã có thể hạ gục được mấy tên ? Người ngoài nhìn không ra nhưng Triển Bạch thì thấy rõ lắm, Thần la Thiết Đảm

từng cảnh báo cho chàng hay Thần Hầu có một tuyệt kỹ công phu gọi là Sưu Hồn chỉ, nay thấy Uyển Nhi nhẹ nhàng xuất chỉ đã có mấy tên khiếu hóa mất mạng, đã thất kinh kêu lên:
- Sưu Hồn chỉ ?
Uyển Nhi mỉm cười:
- Chỉ công này rất tà ác, muội vốn không muốn học nhưng lão quái vật cứ một mực dạy cho muội. Có điều Bạch ca ca yên tâm, muội không dùng tà ác này đối phó với Bạch ca ca đâu !
Triển Bạch nghe nói bất giác chau mày. Một là vì Uyển Nhi gọi Thần Hầu Thiết Lăng là lão quái vật, nghe rất chướng tai. Dù gì thì Thần Hầu cũng là người truyền thụ tuyệt kỹ cho nàng. không có sư đồ chi danh cũng có sư đồ chi thực. Lẽ ra nàng phải tỏ ra tôn kính Thần hầu hơn một chút mới phải. Hơn nữa, nàng nói sẽ không dùng Sưu Hồn chỉ để đối phó với chàng như vậy là có ý xem thường chàng rồi.
Nhưng Triển Bạch chưa kịp mở lời thì thế trận lại biến đổi. Nguyên bọn khiếu hóa thấy Uyển Nhi hạ độc thủ giết chết ba khiếu hóa tử nên đùng đùng nổi giận, chỉ nghe tên lĩnh xướng hô to:
- Tiểu thư, công tử quá từ bi !
Và hàng trăm miệng hô lên:
- Từ bi ! Từ bi ?
Tên lĩnh xướng:
- Ba đóa hoa sen nở !
- Sen nở ! Sen nở ! Nở lại tàn !
Tiếng "tàn" vừa dứt thì trượng ảnh rợp trời nhắm vào Uyển Nhi và Triển Bạch công tới.
Uyển Nhi nhìn thấy thượng phong như núi ập xuống đầu, thất kinh hồn vía vội giở tuyệt học Sưu Hồn chỉ ra hầu đẩy lui địch thủ. Sưu Hồn chỉ quả danh bất hư truyền, chỉ phong. phóng ra đã có hai tên khiếu hóa tử ngã xuống. Lập tức có hai tên khác vào thay chỗ, trượng ảnh vẫn cứ tiếp tục đổ xuống đầu hai người.
Uyển Nhi thất kinh vung chưởng như bay, phối hợp với bộ pháp Nhiếp Không hoán ảnh, di chuyển xuyên qua những khe hở hiểm hoi giữa rừng trượng, tuy giải nguy được trong nhất thời nhưng cũng khiến nàng toát mồ hôi lạnh.
Trong khi đó thì Triển Bạch cũng thi triển hai chiêu trong Lôi âm phật chưởng.
Nhưng Lôi âm phật chưởng của chàng cùng vừa mới luyện. chưa đạt đến mức thu phát tùy ý. Lại thêm thân hiểm trong trận, áp lực lúc nào cũng đè nặng bên người nên khó bề xoay trở, bởi vậy chỉ qua vài chiêu hai người cũng đã bị dồn đến rối loạn tay chân, không hơn gì

người của Kim phủ.
Khiếu hóa đại trận có một điểm khá đặc biệt là khi gặp địch thủ nó sẽ biến hóa vô chừng, lại tấn công từ nhiều phía, nên chỉ một thoáng sau là đối phương sẽ như bị lạc vào mê hồn trận. Chỉ một thoáng sau là những người lâm trận sẽ bị dồn về các phía khác nhau không còn phối hợp với nhau được nữa. Bởi vậy Triển Bạch, Uyển Nhi và các cao thủ của Kim phủ sau một hồi giao đấu đã bị chia nhỏ ra, mỗi người đối đầu với bốn năm tên khiếu hóa tử, số khiếu hóa tử còn lại đi vòng tròn bên ngoài để ứng chiến cho các nhóm và la hét trợ uy.
Trong số những người bị vây trong trận chỉ có Ba Thiên Hách là tình hình khá hơn chút ít. Lão nhờ vào Thiết Dực thần công, thỉnh thoảng lại bay lên không trung từ trên đánh xuống nên còn giành được chủ động. Số còn lại cả thảy đều ở thế bị động, khổ chiến với trúc trượng.
Bỗng nghe có tiếng rú thảm, một tên cao thủ của Kim phủ đã bị sát hại, thi thể bị trúc trượng hất văng ra ngoài trận.
Ba Thiên Hách ở trên không có thể di chuyển tự do để ứng cứu cho các nơi. Thấy một tên thuộc hạ bị chết thảm, lão nổi giận thi triển một chiêu "Ưng bác cửu tiên" từ trên cao đánh xuống mấy chưởng.
Bùng ! Bùng ! Mấy tiếng nổ chấn động không gian, mấy tên khiếu hóa tử bị chưởng phong bức lui nhưng khoảng trống lập tức được bổ khuyết và mấy chục trúc trượng nhằm vào các yếu huyệt châu thân lão điểm tới.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 30
Khiếu Hóa Đại Trận

Lại nói Thiết Dực phi bằng Ba Thiên Hách từ trên kích xuống cũng không phá giải được thế trận, lại bị vô số trúc trượng điểm tới, thất kinh mượn đà tung ngược lên cao hai trượng để tránh né.
Uyển Nhi nhìn thấy Thiết Dực phi bằng di chuyển ở trên không coi bộ dễ dàng hơn những người đứng dưới đất, lập tức quát lên một tiếng, thân hình tung lên cao ba trượng, chờ khi hết đà điểm chân vào đầu một trúc trượng đang công tới, thân hình lại tung lên cao.
Uyển Nhi vốn đã mỹ miều, thân hình yểu điệu, thân pháp Nhiếp Không hoán ảnh lại nhẹ nhàng. Chỉ thấv thân hình nàng như hồ điệp xuyên hoa chập chờn trên đầu Khiếu Hóa đại trận trông chẳng khác

tiên nữ đang nhảy múa.
Đoạn Phương công tử ngồi trên cao lược trận, bất giác kêu lên:
- Hảo thân pháp ! Đẹp quá !
Nhưng gã không lên tiếng còn khá, lên tiếng làm Uyển Nhi sực nhớ lại nàng vô duyên vô cớ bị vây khốn trong trận, trong khi đó gã lại an nhàn ngồi bên ngoài. Uyển Nhi nổi giận quát lớn một tiếng, mượn lực xông thẳng về phía Đoạn Phương công tử.
Khoảng cách có mười mấy trượng, nàng điểm chân hai lần đã thoát ra khỏi trận xông thẳng lên tảng đá lớn chỗ Đoạn Phương công tử đang ngồi. Đoạn Phương công tử không ngừng vỗ tay khen ngợi, đứng dậy tươi cười chừng như có ý chờ đón nàng.
Nhưng thân hình Uyển Nhi chưa tới thì chỉ phong đã xé gió nhằm "Tam dương" huyệt của Đoạn Phương kích tới.
Đoạn Phương công tử thất kinh không dám chống đỡ, vội tung người ra ngoài tránh né đồng thời kêu lớn:
- Cô nương ? Tại sao lại tấn công tại hạ ?
Uyển Nhi hừ lạnh:
- Đừng già hàm nữa ! Tại sao ngươi lại lệnh cho chúng bao vây cả ta ?
Đoạn Phương cười khổ:
- Nếu cô nương không đứng chung với bọn họ, thì đâu gặp phải rắc rối này !
Uyển Nhi hừ lạnh đớp lại:
- Nếu ngươi không đứng ở đây thì ta cũng đã không đánh ngươi !
Đoạn Phương công tử vẫn dịu giọng:
- Vậy cô nương muốn tại hạ phải đi đâu ?
Uyển Nhi trợn mắt:
- Không cần biết ngươi đi đâu, có điều nếu bọn ăn mày kia mà động tới một sợi tóc của Bạch ca ca thì bản cô nương bắt ngươi phải thường mạng đó !
Đoạn Phương nghe mặt nóng ran, lời nói của Uyển Nhi làm lửa ghen trong lòng gã nổi dậy. Một luồng sát khí chạy qua trong mắt, gã cười lạnh nói:
- Mạng của Đoạn Phương này đâu rẻ đến nỗi không bằng một sợi tóc của người ta ?
- Hừ ! Ngươi tưởng ta không giết nổi ngươi.
Đoạn Phương chưa kịp đáp lời đã nghe một tiếng rú thảm vang lên, lại có một cao thủ của Kim phủ mất mạng thi thể bị hất ra ngoài trận, toàn thân sưng phù bê bết vết máu trông rất thê thảm.
Bỗng trong trận lóe lên một đạo bích quang, tiếp theo là mấy tiếng

ẪKeng ! Keng i Keng !" giòn tan cùng với tiếng hú dài như long ngâm. Trúc trận kín mít là vậy thoáng cái đã hở ra một khoảng trống phương viên hơn trượng. Giữa khoảng trống đó, Triển Bạch đang giơ cao Vô Tình Bích kiếm oai phong như thiên thần.
Thì ra bị trúc trượng dồn vào đường cùng, Triển Bạch nổi giận rút Vô Tình Bích kiếm để giải vây.
Trúc trượng của bang chúng Cùng Gia bang gọi là Đả cẩu bổng. Bang chúng nhập bang ba năm mới được truyền cho Đả Cẩu bổng pháp, nhưng chỉ được dùng gậy gỗ thường. Lại được ba năm nữa mới cho sử dụng Hoàng trúc, còn gọi là Khổ trúc. Được ba năm nữa dùng Lục trúc, đệ tử nhập môn từ mười hai năm trở lên mới được Thanh trúc Khiếu hóa đại trận ngày hôm nay tập trung hơn trăm bang chúng, thảy đều cầm thanh trúc. Đây là những đệ tử đã kinh qua mười năm luyện công trở lên, thanh trúc cũng là một loại trúc lấy từ Tây Vực về, chất cứng rắn không thua kém sắt thép. Cộng thêm võ công, công lực của chúng cũng không kém. Vậy mà Triển Bạch vừa rút kiếm, đã có năm sáu trúc trượng bị chặt đứt ngang khiến bọn Khiếu hóa tử kinh hãi thất thần quên cả di động thế trận. Bởi đối với bang chúng Cùng Gia bang, gậy trúc còn quí hơn cả mạng sống..
Đoạn Phương công tử thất sắc quát lớn:
- Bang chúng nghe đây ! Pháp trượng bị hủy là mối nhục của bản bang, dù chết đi cũng không đủ tạ tội với tổ sư !
Câu nói của Đoạn Phương công tử có tác dụng kích thích tinh thần của bang chúng. Chỉ nghe chúng đồng loạt hô to một tiếng, giờ thì không cần tiết tấu gì cả, trúc trượng như điên cuồng nhằm vào Triển Bạch.
Nhưng Triển Bạch kiếm cầm nơi tay khác nào hổ thêm cánh, một kiếm đã chiếm lấy tiên cơ, vì không muốn tạo sát nghiệp nên đã không thừa cơ truy sát, giờ lại thấy bọn khiếu hóa tử lại điên cuồng xông tới, lập tức vận dụng pho kiếm vừa mới học được Phong Lôi bát kiếm một chiêu "Nộ lôi cuồng phong", kiếm khí tỏa ra như có kèm theo sấm sét ầm ầm.
Keng ! Keng !
Các đoạn trúc trượng văng tung. tóe. Máu chảy dầu rơi. Thảm trạng bắt đầu.
Bọn khiếu hóa tử kêu lên kinh hãi lùi lại.
Triển Bạch lạnh lùng quát:
- Nếu các người còn không chịu lui ra thì thanh kiếm trong tay tại hạ sẽ không nhân nhượng nữa Một lão khất cái tuổi trạc lục tuần râu tóc bạc phơ bước tới nói:

- Cùng Gia bang đa tạ công tử khai ân ! Chẳng hay công tử có thể báo danh tánh để tệ bang còn biết đường báo đáp !
- Tại hạ Triển Bạch vốn bị buộc phải ra tay chứ không hề có ý đối địch với quí bang. Nhưng nếu quí bang ghi nhớ món nợ này, thì Triển Bạch cũng vui lòng thù tiếp !
- Triển thiếu hiệp khẳng khái, lão khiếu hóa bội phục !
Đoạn Phương công tử trên cao nghiến răng quát:
- Cung lão cái ! Bất tất phải nhiều lời, giữ vững thế trận !
Thì ra trong lúc lão khiếu cái họ Cung đang nói chuyện với Triển Bạch, không có người chủ trì, trận thế mất đi tính linh hoạt, bị người của Kim phủ giải phá gần hết. Lão khất cái nghe nói vội vàng bỏ Triển Bạch quay lại chỉ huy củng cố thế trận.
Lời của Đoạn Phương công tử cảnh tỉnh bọn khiếu hóa tử nhưng đồng thời cũng làm thức tỉnh Ba Thiên Hách. Cầm tặc tìm cầm vương, Ba Thiên Hách tự mắng thầm tại sao điều đơn giản như vậy mà từ nãy đến giờ mình không nghĩ ra. Thế là lão vươn cánh như con ưng bắt gà, xông về phía Đoạn Phương công tử.
Đoạn Phương công tử thấy đối phương đột ngôi kích tới thất kinh đẩy ngược lên một chưởng. Song chưởng chạm nhau. Ba Thiên Hách ở trên cao lợi thế hơn đẩy Đoạn Phương thoái lui ba bước lớn, đồng thời lão vẫn tiếp tục từ trên cao kích xuống.
Ánh chưởng như núi tạo áp lực phương viên hơn trượng, tuy chỉ nhằm vào một mình Đoạn Phương công tử nhưng lại tấn công luôn cả Uyển Nhi.
Uyển Nhi nổi giận, thấy ngày hôm na liên tục bị tấn công vô cớ liền quát lớn:
- Ngươi tìm chết !
Hữu thủ bắn ra một chỉ nhắm ngay "Tâm dư " huyệt của Ba Thiên Hách.
Trong khi Đoạn Phương công tử hết đường xoay trở thì lại được Uyển Nhi vô tình giải vây. Phần Ba Thiên Hách thấy chỉ phong lợi hại không dám xem thường, vội vàng đảo đôi thiên dực tránh chiêu. Nhưng dù vậy bộ thiết y của y cũng bị chỉ phong xoi thủng một lỗ. Nên biết bộ thiết y của Ba Thiên Hách ngoài công dụng để bay lượn trên không, còn có tác dụng như một thứ binh khí và cả áo giáp. Vốn không sợ cả đao kiếm, vậy mà lại bị chỉ phong phá thủng. Đôi mắt hình giác của Ba Thiên Hách chứa đầy sát quang, nghiến răng kèn kẹt quát:
- Tiện tì dám cả gan phá hư thần y của ta. Nhị gia phải khiến ngươi chết không có đất chôn !

Dứt lời lão vận công các khớp xương trong người chuyển động nghe lách cách, sắc diện âm trầm sấn tới trước mặt Uyển Nhi.
Đoạn Phương công tử được Uyển Nhi cứu mạng giờ thấy đối phương làm hùm làm hổ với nàng, lập tức thi triển tuyệt học gia truyền Hỗn Nguyên chỉ điểm tới Ba Thiên Hách đã vận công định lấy mạng Uyển Nhi rửa cái hận phá hủy thần y, xảy nghe gió động sau lưng, quát lớn một tiếng, đơn chưởng đánh ngược về phía sau một chiêu "Đảo đả thiên chung" Bùng ! Một tiếng chấn động không gian, liền đó là hai tiếng rú thảm.
Đoạn Phương công tử bị chưởng lực hùng hậu của đối phương chấn văng xuống thạch bàn, ngã lăn xuống đất. Thiết Dực phi bằng thì bị Hỗn Nguyên chỉ xuyên thủng chưởng tâm, tả chưởng lập tức sưng vù và đau thấu tâm can.
Ba Thiên Hách tung hoành giang hồ mấy mươi năm, có thể nói chưa từng bị bại, ngày hôm nay liên tiếp bị bại dưới tay mấy hậu sinh, đầu tiên là bị chưởng Triển Bạch đẩy lui, tiếp nữa là bị chỉ phong của Uyển Nhi thủng áo, giờ lại bị chỉ của Đoạn Phương đả thương. Tính tình vốn hung bạo của lão làm sao chịu nổi bao nhiêu nỗi nhục chồng chất đó ? Sắc mặt lão tràn ngập sát khí, tung người nhảy xuống thạch bàn.
Đoạn Phương công tử bị chưởng lực của Ba Thiên Hách chấn động bị nội thương khá nặng, nhưng vẫn gượng đứng lên được. Giờ lại thấy Ba Thiên Hách xông tới chẳng nói chẳng rằng giơ chưởng tấn công thì thất kinh hồn vía, vội tung người tránh né.
Ba Thiên Hách hận Đoạn Phương công tử làm lão đau đớn nên một chưởng vừa đánh vào khoảng không, lập tức một chiêu "Lực tảo ngũ nhạc" nhắm ngang hông Đoạn Phương quét tới.
Lúc nãy Đoạn Phương công tử bị một chưởng chấn thương văng xuống đất đã làm kinh động đến bang chúng, thấy gã bị truy bức nhiều người đã bỏ thế trận chạy lại giải cứu. Chưởng thứ hai của Ba Thiên Hách đã bị mấy chục trúc trượng chặn lại.
Ba Thiên Hách càng nóng giận hơn, lão giở hết bình sinh tuyệt học ra vung chưởng như giông như gió khiến bang chúng Cùng Gia bang có mấy tên đi đầu lại trúng chưởng mạng vong. Nhưng Cùng Gia bang đông người, lớp này ngã lập tức có lớp khác tràn lên.
Cùng Gia bang chia lực lượng ra để giải cứu cho Đoạn Phương công tử nên thế trận nhất thời bị rối loạn lại thêm chưởng lực của Công Tôn Sở và Trường Lân công tử quá hùng hậu, hạ thủ chẳng lưu tình nên số người của Cùng Gia bang bị tử thương không ít.
Đang lúc song phương đang say máu xông vào sát phạt nhau, xảy

nghe một tiếng quát như sấm động:
- Dừng tay !
Tiếp đó là mười mấy bóng người nối gót nhau đáp xuống hiện trường, người nào người nấy thân pháp nhẹ nhàng thần quang ngời ngời, chứng tỏ võ công bất phàm.
Đi đầu là một nho sinh áo quần lấm lem, chân đi đôi giày cỏ rách bươm, tay cầm một quyển sách cũ nát.
Hàn sinh tuy ăn mặc bần hàn, nhưng tướng mạo đoan trang, mặt vuông miệng rộng, mắt phượng mày tằm, nghi biểu đường đường.
Triển Bạch nhận ra đó là An Lạc công tử. Ngay sau lưng An Lạc công tử là Ma vân thủ Hướng Xung Thiên, cùng hơn chục người nữa.
An Lạc công tử liếc mắt nhìn quanh một lượt, xong dừng lại nơi thanh Vô Tình Bích kiếm trên tay Triển Bạch, tươi cười nói:
- Cung hỉ Triển huynh đã tìm lại được bào kiếm !
- Nhờ phúc của công tử ?
Triển Bạch lúc sơ ngộ thấy An Lạc công tử tâm dạ khẳng khái, có tinh thần võ hiệp vốn đã có ý kết giao.
Nhưng từ khi biết được nguyên hung sát hại phụ thân chàng đã từ bỏ ý định đó, đồng thời còn có địch ý với võ lâm tứ công tử nữa, bởi vậy chàng đáp lời khá lạnh nhạt.
An Lạc công tử hơi đỏ mặt, kiếm trong tay chàng bị người cướp đi, chàng cùng mấy tay cao thủ truy đuổi cả ngày vẫn không thấy kẻ cướp kiếm là ai. Nay đối phương đã tự cướp kiếm trở lại, chàng cũng không biết nói sao hơn, đành gượng cười cho qua.
Uyển Nhi tung người xuống thạch bàn đến gần Triển Bạch mỉm cười:
- Lại thêm một công tử nữa ! Ngày hôm nay công tử ở đâu mà ra nhiều vậy không biết ?
Triển Bạch chỉ An Lạc công tử nói:
- Vị này là nhân vật sánh ngang với ca ca ngươi, An Lạc công tử đó.
Mọi người nghe nói đồng giật mình quang sát An Lạc công tử một lúc.
An Lạc công tử ôm quyền:
- Tại hạ Vân Tranh được giang hồ bằng hữu tặng cho xú hiệu An Lạc công tử.
Ngày hôm nay tại hạ tình cờ đi ngang đây, không hiểu vì việc gì mà chư vị lại sát phạt nhau như vậy ?
Tường Lân cũng vội ôm quyền bước lên một bước:
- Ngưỡng mộ đại danh quí công tử đã lâu, hiềm một nỗi Tường Lân này lại không có duyên hội ngộ. Nay được diện kiến ở đây, thật khiến

Tường Lân vinh hạnh vô cùng !
An Lạc công tử cùng thuộc hạ nghe Tường Lân công tử báo danh ai nấy cũng đều tỏ vẻ kinh ngạc. An Lạc công tử trấn tỉnh rất nhanh cười lớn nói:
- Thất kính ! Thất kính ! Không ngờ lại là Tường Lân công tử, xem ra tại hạ mạo muội xen vào việc của các vị rồi !
Thì ra An Lạc công tử vốn thích xen vào việc thị phi giang hồ, giờ nghe ra là việc của Tường Lân công tử nên có ý muốn rút lui để cho đối phương tự giải quyết.
Đoạn Phương công tử ở bên kia nãy giờ thấy song phương cười cười nói nói bỏ mặc mình ra ngoài nên cũng tằng hắng một tiếng định kiếm cớ tự giới thiệu mình. Nào ngờ Uyển Nhi dã nhanh nhẹn lên tiếng:
- Không ngờ võ lâm Tứ công tử lại có ba người hiện diện ở đây An Lạc nghe nói ngẩn người nhìn Đoạn Phương công tử:
- Té ra vị này là ...
Đoạn Phương được trớn tự giới thiệu luôn:
- Hàn sinh Đoạn Phương !
An Lạc công tử cùng bọn thuộc hạ kinh hãi, không ngờ vụ tranh chấp này lại xảy ra giữa hai vị võ lâm đại công tử.
Lại nghe Uyển Nhi lên tiếng:
- Đáng tiếc là ca ca của ta lại không có mặt ở đây.
Tường Lân nghe nói cười lớn:
- Việc này có gì khó ? Võ lâm tứ công tử đứng ngang hàng trong giang hồ. Tường Lân này từ lâu đã muốn có cuộc hội ngộ. Nay nhân cơ hội này ước hẹn tam vị công tử đến hàn xá một phen, không biết ý của chư vị thế nào ?
Đoạn Phương công tử hừ lạnh:
- Vậy việc hôm nay ngươi giải quyết thế nào ?.
Tường Lân công tử cũng cười lạnh nói:
- Tứ công tử tương hội, chừng đó nếu quí công tử muốn thanh toán thì Tường Lân sẵn lòng thù tiếp !
Tường Lân công tử quả là người cơ trí, thấy lực lượng người Kim phủ ở đây khá mỏng, dù tình hình trước mặt có phần lợi thế nhưng đó là nhờ Khiếu Hóa đại trận nhất thời rối loạn, chứ nếu đối phương sắp xếp lại thì với lực lượng của Kim phủ hiện thời chưa chắc đã có thể phá được trận mà rút lui. Bởi vậy nhân cơ hội này. mượn tiếng rút lui, cái hận cướp bảo giết người từ từ sẽ trả.
Phía Đoạn Phương công tử cũng vậy, trước mắt bang chúng tử thương cũng khá nhiều, lại thêm Triển Bạch, Uyển Nhi đều là cao thủ

khó đối phó, chàng phận làm bang chủ không thể không kể đến tính mạng của bang chúng. Nghe nói vậy cũng mừng là có cớ để rút lui nhưng vẫn lạnh lùng hỏi:
- Vậy ta hẹn ngày nào tái hội ?
Tường Lân suy nghĩ một lát rồi đáp:
- Từ giờ đến cuối năm các vị đây chắc ai ai cũng bận rộn, vậy ta hẹn đến Nguyên Tiêu sang năm đi, các vị thấy thế nào ?
An Lạc công tử cười lớn nói:
- Tốt nhất giờ hẹn nên là ban đêm. Nguyên Tiêu giai tiết võ lâm, tứ công tử tụ hội ở Nam Kinh để thưởng trăng còn thịnh hội nào bằng ?
Đoạn Phương cũng tán đồng:
- Để cho cuộc hội ngộ thêm phần hào hứng, Đoạn Phương sẽ mang Tỵ Thủy ngọc bích để chư vị thưởng lãm.
Mọi người nghe nói đều thất sắc đặc biệt Tường Lân công tử chấn động đến run bắn toàn thân. Bởi Tỵ thủy ngọc bích chính là bảo vật của Kim phủ, ba tháng trước đây bị cướp đi, gần đây phát hiện nhiều người có hành tung khả nghi ở vùng Thập Nhị động, mấy lượt cao thủ phái đi đều mất tích. Ngày hôm nay chàng soái lãnh cao thủ tới đây cũng chính là để tìm lại bảo vật này. Lúc đầu chàng đã nghi ngờ ké cướp bảo vật chính là Đoạn phương, bây giờ đối phương nói như vậy tức đã chứng thực suy đoán của chàng, bất giác cười lạnh nói:
- Hay lắm ! Tường Lân cũng thù tạ nhã ý của quí công tử, lúc đó sẽ mang Đại La kim đơn để mọi người thưởng thức !
Lần này thì đến lượt Đoạn Phương tái mặt, bởi Đại La kim đơn lại chính là chi bảo của nhà chàng. Trong lúc vận chuyển từ kinh thành đi Hàng châu thì bị đánh cướp.
Lần này chàng soái lãnh Cùng Gia bang đệ tử để đi tìm báu vật này. Giờ mới biết ra kẻ chặn đường cướp bảo chính là người của Kim phủ.
An Lạc công tử cười lớn vỗ vỗ quyển sách rách nát trong tay, nói:
- Nhị vị công tử hào khí hơn người không tiếc mang võ lâm chí bảo cho mọi người thưởng thức. Vân Tranh cũng không thể không mang "võ học phân kinh" ra góp vui cho ngày hội !
Mọi người nghe nói đồng "ồ" lên một tiếng kinh hãi. Riêng Triển Bạch từ khi nghe nhắc đến Tỵ thủy ngọc bích, máu nóng đã dồn hết lên đầu, miệng không ngừng lẩm bẩm:
- Quả đúng là chúng rồi ! Nếu không vì các món bảo vật đó thì ta đâu đến nỗi phiêu bạt cơ khổ như bây giờ.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 31
Nguy Cơ Trùng Trùng

Nam Kinh, vốn là cố đô của lục triều, văn nhân hội tụ, tài bảo vân tập, tiết Nguyên Tiêu nhà nhà giăng đèn kết hoa. Từ lộ lớn đến hẻm nhỏ, hoa đăng chiếu sáng rực như ban ngày.
Nói về hoa đăng thôi thì muôn hình vạn trạng, nào là Đăng Sơn, Đăng bài lâu Đãng Hổ, vân vân, thảy đều khoe tướng khoe sắc để du nhân thưởng lãm. Bởi vậy trời tra sụp tối mà du khách đã đổ ra tràn ngập đường lớn đường nhỏ để thưởng đăng.
Đêm nay Kim phủ, Nam Kinh đệ nhất gia lại càng lộng lẫy. Trước cổng xây sẵn một "Thái lâu", treo mấy trăm ngọn hoa đăng, ngọn nào ngọn nấy đều dáng gọi là nhất tuyệt, tỏa ánh sáng rực rỡ cả một vùng.
Trên bậc cấp ngay trước đại môn, xếp hai hàng võ sĩ giáp vàng rỡ rỡ. Dưới ánh hoa đăng phản chiếu trông chẳng khác kim giáp thần tướng của thiên đình. Khí thế cực kỳ thâm nghiêm, khiến du khách chỉ dám đứng xa xa thìn "thái lâu" chứ chẳng dám đến gần.
Tuy nhiên, không khí lên trong Kim phủ lại náo nhiệt vô cùng, cửa lớn của đại sảnh mở toang, bóng người đi đi lại lại như mắc cửi, có điều những người đến Kim phủ ngày hôm nay ai ai cũng đều là những nhân vật oai danh hiển hách trong võ lâm cả.
Ngay sau đại môn đã có mấy chục võ lâm cao thủ vốn là thực khách của Kim phủ đảm trách việc đón khách, trong đó có một mỹ thiếu niên bị cụt cánh tay, trên gương mặt tuấn mỹ của gã hiện lên nét tà ác hiểm độc, đó chính là Tiểu thanh phù Mãnh Như Bình.
Mãnh Như Bình sau lần bị Triển Bạch chặt đứt một cánh tay, sau khi thương thế lành hẳn vốn định đi tìm Triển Bạch báo thù. Nhưng sau nghe nói Nguyên Tiêu thưởng đăng đại hội chàng cũng đến tham dự, nên gã nén lòng chờ đợi. Trong thời gian này gã đã luyện thành được mấy môn tuyệt kỹ, nhất định sẽ trả cho xong món nợ chặt tay.
Ngày hôm nay từ lúc mặt trời xế bóng, gã đã đứng trước cửa để chờ đợi, nhưng chỉ thấy các anh hùng dị sĩ bốn phương còn Triển Bạch thì bặt vô âm tín. Mãnh Như Bình thất vọng vừa định rút lui vào trong phủ thì đã nghe tiếng chuông leng keng cùng tiếng vó câu lốc cốc. Nhìn ra ngoài thì thấy một thanh niên võ sĩ anh khí ngất trời, lưng giắt một thanh bảo kiếm cưỡi trên lưng một con la nhỏ thó đi tới.
Đêm nay Kim phủ đón chào thịnh hội, võ lâm tứ công tử tề tựu về

đây, đồng thời mời các kỳ nhân dị sĩ trên giang hồ về dự để thưởng lãm ba món võ lâm chí bảo. Bởi vậy người đến tham dự nếu không phải cưỡi những con tuấn mã đáng giá ngàn vàng thì cũng là xe kiệu hào hoa, có đâu loại khách cỡi la như vậy ?
Nhưng thanh niên võ sĩ vừa đến trước đại môn đã gò cương, nhảy xuống, tay dắt con la to hơn con chó chẳng mấy tí, tiến thẳng vào đại môn Kim phủ. Hai hàng vô sĩ mặc giáp trụ thấy gã thanh niên võ sĩ xông vào lập tức rút gươm ngăn lại, một tên quát lớn.
- Đứng lại ! Đây không phải là chỗ để ngươi xông vào bừa bãi như vậy !
Các môn hạ thực khách của Kim phủ nghe động vội bước ra, nhìn thanh niên võ sĩ một cái, thấy thanh cổ kiếm giắt xéo sau lưng của gã xem ra không phải vật tầm thường, biết là cao nhân, vội chạy ra ôm quyền nói:
- Chẳng hay bằng hữu là cao nhân phương nào, xin báo danh để tiện bề đón tiếp !
Thanh niên võ sĩ vừa ngẩng đầu lên, gã môn hạ đã kêu lên:
- Thì ra là Triển thiếu hiệp ! Mời ! Mời !
Bởi đêm mà Triển Bạch giao đấu với Mãnh Như nình làm náo động cả Kim phủ, phàm những người có mặt trong phủ lúc đó thì các giang hồ hào khách đến bọn gia nhân, ai mà không nhận ra chàng ?
Dứt lời đón lấy dây cương, trao cho người khác, đồng thời mời chàng vào trong.
Vừa bước qua đại môn đã thấy Mãnh Như Bình xông ra quát ; - Tiểu tử ! Đến giờ mới thấy ngươi ?
Dứt lời đơn chưởng từ từ nhằm ngực Triển Bạch ấn tới.
Triển Bạch thấy chưởng của đối phương tuy chậm chạp nhưng chưởng phong mang theo hàn khí kinh người, biết thế nào đây cũng là thứ độc chưởng âm hàn, nhưng chàng đã không còn là Triển Bạch nửa năm về trước, nào coi chưởng của đối phương ra gì. Miệng mỉm cười, nói:
- Hà tất đa lễ !
Đồng thời khẽ phất tay áo một cái.
Một cái phất tay nhẹ nhàng nhưng kình lực không nhỏ, khiến cho Mãnh Như Bình rắp tâm ám toán báo thù cũng phải bị chấn động văng ra xa hơn trượng. Nếu không gặp bức tường ngăn lại không biết gã còn bị văng xa đến đâu nữa.
Bình ! Một tiếng, Mãnh Như Bình dội vào tường rơi xuống đất, sắc mặt tái xám, đứng dậy nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Triển Bạch. Trong lòng gã vừa căm hận vừa kinh sợ, không ngờ trong vòng chưa

tới nửa năm mà công lực của đối phương lại tăng tiến tới bực đó, độc chưởng hắn khổ công luyện thành lại không chịu nổi một cái phất tay của đối phương. xem ra muốn báo thù phải dụng đến kế khác rồi. Gã đành nuốt hận nhìn Triển Bạch được người phụ trách đón khách đưa vào đại sảnh.
Kỳ thực Mãnh Như Bình có biết đâu sự phẫn hận trong lòng Triển Bạch còn lớn gấp bao nhiêu lần nỗi căm hận của Mãnh Như Bình. Đêm nay chàng đơn thân độc mã đến phó hội, lòng dã quyết nội trong đêm nay sẽ báo thù cho tiên phụ. Không may cho Mãnh Như Bình, gã là người đầu tiên đón đầu chàng để rước lấy cái nhục vào thân, bởi vậy chỉ có cái phất tay chàng đã vận dụng đến sáu thành công lực vào một thế "lưu vân thiết trụ" thì Mãnh Như Bình làm sao đương cự nổi ?
May mà bọn người phụ trách việc tiếp tân đã được Tường Lân công tử căn dặn trước, nên vừa thấy song phương xung đột đã cung kính mời chàng vào trong để tránh khỏi điều đáng tiếc có thể xảy ra.
Tòa đại sảnh này Triển Bạch đã đến đây một lần rồi, nhưng lần này bước vào đại sảnh, lòng chàng vẫn không khỏi kinh động. Khi biết Kim Cửu là một trong những chủ hung ám hại phụ thân, chàng đã quyết lần thứ hai trở lại Kim phủ, phải tắm máu chúng để trả phụ cừu, bởi vậy chàng chẳng còn tâm trí đâu mà thương thức vẻ hào nhoáng của đại sảnh đêm nay.
Chỉ thấy trong sảnh ngồi chật ních người, ước có đến vài trăm, điều đáng ngạc nhiên là cuộc hội ngộ ẩn tàng trùng trùng sát khí giữa tứ công tử lại được thể hiện bởi một không khí náo nhiệt chẳng khác ngày hội thường chút nào.
Các giang hồ hào khách ít khi được tụ hội đông đủ thế này, bởi vậy ai nấy cũng đều hào hứng chuyện trò rôm rả. Chẳng ai chú ý đến sự xuất hiện muộn màng của Triển Bạch cả.
Triển Bạch đêm nay vốn có ý định nhân cơ hội này một là để báo thù cho phụ thân, hai là để cho giang hồ đồng đạo biết rằng Tích Lịch kiếm Triển Vân Thiên còn có một hậu nhân như chàng nên đâu chịu để mọi người lạnh nhạt với chàng như vậy.
Chỉ thấy chàng rút soạt Vô Tình Bích kiếm ra cầm nơi tay, vận chỉ búng vào thân kiếm một cái phát ra một tiếng "keng" ngân dài như tiếng long ngâm, đồng thời đề khí vào đơn điền, cất giọng trầm hùng nói:
- Mạc học hậu tiến Triển Bạch lễ kiến chư vị giang hồ đồng đạo !
Diễn biến đột ngột khiến mấy trăm thực khách đang nói chuyện ồn ào bỗng chốc im lặng như tờ, đổ dồn sự chú ý vào Triển Bạch.

Tường Lân công tử rời ghế đứng dậy cười lớn nói:
- Triển huynh đến mà Tường Lân không kịp ra tiếp, xin lượng thứ.
Xong bước ra nắm tay Triển Bạch tiếp:
- Tường Lân giới thiệu Triển huynh với mấy vị tiền bối.
Xong dắt chàng đến ghế chủ tọa, trước mặt một lão nhân nói:
- Đây chính là gia phụ ...
Triển Bạch nghe như sét đánh ngang tai, hơi choáng váng một chút. Chàng không còn nghe mấy lời tiếp sau của Tường Lân nữa, chỉ biết trợn mắt nhìn như muốn nuốt chửng lão mới hả dạ, nhưng chàng cố dằn kích động quan sát đối phương.
Đó là một lão nhân tuổi quá ngũ tuần, song mục phát ra tinh quang ngời ngời, không những thể hiện một nội lực cực kỳ sung mãn mà còn thể hiện một con người cơ trí thâm trầm, mặt sáng như trăng rằm, râu năm chòm lốm đốm bạc, trong cái dáng vẻ anh minh thần trí để lộ một nét oai nghiêm khó tả.
Triển Bạch cố trấn tấn ôm quyền nói:
- Nghe danh Thanh phù thần Kim tiền bối đã lâu nay mới được diện kiến, thật là tam sinh hữu hạnh !
Kim Cửu chỉ hơi gật đầu, quét mắt quan sát đối phương từ đầu đến chân, không đáp lễ cũng không đứng dậy Triển Bạch thấy lão xem thường ngươi khác đến như vậy, nộ hỏa xông lên tận óc, sắc mặt đỏ phừng phừng.
Tường Lân công tử đã nhận ra sắc diện của Triển Bạch đổi khác, lập tức nói đỡ:
- Gia phụ hai chân cửa động bất tiện mong Triển huynh lượng thứ ...
Lúc này Triển Bạch mới nhận ra Kim Cửu ngồi không phải ghế mà là xe lăn, lòng mới dịu bớt lại.
Tường Lân lại kéo chàng đi giới thiệu với những người khác, nhưng chàng chỉ lưu ý tới Càn Khôn chưởng Vân Tống Long. Hỗn Nguyên chỉ Tư Không Tấn, và Bá Vương tiên Phàm Phi, còn các cao thủ dưới tướng của tứ công tử cùng các giang hồ hảo hán khác thì chàng không quan tâm.
Lạ một điều là Trích Tình thủ Mộ Dung Hàm không tới dự hội, cả Mộ Dung sơn trang thập đại cao thủ cũng không thấy mặt. Chỉ có Lăng Phong công tử cùng sáu tên thuộc hạ mà thôi Khi Tường Lân giới thiệu đến Lăng Phong công tử, chỉ thấy trên gương mặt tuấn mỹ của gã thể hiện một thần thái cao ngạo tột cùng, mắt nhìn lên trần nhà không thèm đếm xỉa gì đến hai người.
Triển Bạch chỉ cười lạnh nói:
- Không cần phiền công tử giới thiệu, hai người đã biết mặt nhau rồi.

Lăng Phong công tử nghe nói hừ lạnh đáp:
- Một lên vô danh tiểu tốt bản công tử không thèm quen biết hạng người như ngươi !
Tường Lân công tử biết Triển Bạch tâm tính cao ngạo, võ công gần đây lại tiến bộ khôn lường, sợ lời nói cùng thái độ của Lăng Phong công tử kích nộ chàng. Không phải sợ hai người đánh nhau, chỉ sợ phá hỏng kế hoạch của mình, nên vội bước tới chắn ngang giữa hai người nói:
- Tính tình Mộ Dung huynh như vậy. Triển huynh đừng bận tâm !
Triển Bạch cười lạnh:
- Triển Bạch này đã được lãnh giáo qua rồi !
Lăng Phong công tử chỉ hừ lạnh không nói gì. Nhưng Triển Bạch trước khi bỏ đi còn nói thêm một câu:
- Không cần gấp, sớm muộn gì Triển Bạch cũng sẽ để cho Lăng Phong công tử ngươi được biết !
Dứt lời quay người bỏ đi.
Lăng Phong công tử Mộ Dung Thừa Nghiệp giận xanh mặt, đứng phắt dậy, hữu thủ vươn ngũ chỉ thi triển "Tử Vi tam viên". Một sát chiêu của tuyệt học gia truyền Trích Tinh thù chộp vào "Phụng nhân" huyệt sau lưng Triển Bạch.
Trích Tinh thù vốn là một loại chỉ công âm nhu, xuất thủ chỉ phong nhẹ nhàng không có tiếng động, rất khó đoán định phương vị, hơn nữa đây lại là âm kích từ sau lưng đánh tới.
Nhưng Triển Bạch đã khác trước nhiều. Trong ba tháng được Thần la tận tâm truyền dạy, cộng thêm căn bản võ công sẵn có, lại thêm mấy tháng nay bế quan luyện công ở Nham sơn Thập Nhị động, không những công phu của Thần La truyền dạy đã thuần thục mà cả võ học cao thâm trong Tỏa cốt tỏa hồn Thiên Phật quyển chàng cũng đã tiến thêm một bước dài.
Bởi vậy một chiêu ám kích thân bất tri qui bất giác của Lăng phong công tử vẫn không qua được tai mắt chàng. Chẳng thấy chàng có cử động gì, nhưng Lăng Phong công tử cảm thấy như có một bức tường sắt vô hình không những hóa giải hết chỉ phong của đối phương mà còn hất ngược Lăng Phong công tử văng trở vào ghế, khiến gã kinh hãi thất thần.
May mà Triển Bạch không cử động tay chân, nên mọi người chẳng ai hay biết màn biểu diễn vừa rồi. Nhưng An Lạc công tử từ lâu vốn đã có ý lôi kéo Triển Bạch về dưới trướng mình nên không bỏ sót bất kỳ nhất cử nhất dộng nào của chàng, nên đã phát hiện ra màn hạ nhục Lăng Phong vừa rồi, thầm kinh phục công lực thâm hậu của chàng.

Thấy Triển Bạch cười cười quay đi lập tức bước ra kéo tới ngồi cạnh mình.
Triển Bạch không từ chối nữa, ngồi xuống ngay cạnh An Lạc công tử đưa mắt nhìn một vòng đại sảnh, thấy ai ai cũng đưa mắt quan sát chàng.
Lòng chàng cũng không biết là vui hay buồn nữa, chỉ cảm thấy mình cô thân nhất kiếm, nếu có thể trước mặt đông đủ anh hùng thiên hạ công bố việc phụ thân chàng bị ám hại rồi giết kẻ thù tại trận để rửa thù cho phụ thân, thì đó quả là một việc lẫy lừng trong thiên hạ.
Nhưng chàng chỉ có một mình, rất có thể chàng chưa kịp báo xong phụ cừu thì đã ngã gục ở đây Bỗng chàng nhìn thấy đôi mắt như hai vì sao mai đang nhìn như hút chặt về phía chàng, định thần nhìn kỹ lại thì chính là Kim Thái Phụng. Tâm thần chàng đột ngột chao đảo, hàng trăm tạp niệm nổi dậy, không lẽ nàng đã thầm thương trộm nhớ mình ?
Nếu không sao lại cứ mỗi lần gặp mặt nàng lại nhìn mình bằng đôi mắt đó ? Không phải, nàng là Thiên Kim tiểu thư của Kim phủ còn mình lại là một kẻ phiêu bạt giang hồ, mình không xứng ! Hơn nữa phụ thân nàng là kẻ thù giết phụ thân mình, mưa máu gió tanh sẽ lập tức đổ xuống còn nói gì đến chuyện yêu đương ? Dù nàng có ý đó thì mình cũng không thể !
Suy nghĩ lộn xộn một hồi tâm tư chàng cũng đã bình thản trở lại, đã thấy Tường Lân bước ra ôm quyền hướng về mọi người cao giọng:
- Chư vị anh hùng ! Yến tiệc đã bày sẵn bên ngoài, mời chư vị di tọa ra ngoài, vừa thưởng đăng vừa ăn uống. Không biết ý của chư vị thế nào ?
Đoạn Phương công tử nghe nói đã lập tức đứng dậy hỏi:
- Không biết Đại La Kim Đơn đến khi nào mới đem ra để thiên hạ anh hùng được khai nhãn giới đây ?
Tường Lân cười nhạt:
- Tư Không huynh bất tất phải sốt ruột, huynh đã mang Tỵ Thủy Ngọc Bích tới thì Tường Lân lý nào lại giấu Đại La Kim Đơn được, chúng ta ra ngoài vừa uống rượu vừa thưởng đăng, chờ lúc tửu hứng đang nồng, huynh, Vân Tranh huynh cùng tại hạ đồng đem ba món võ lâm chí bảo ra, như vậy mới hứng thú !
An Lạc công tử dùng quyển sách nát vỗ bộp vào tay một cái cười ha hả nói:
- Ngồi dưới trăng lại có hoa đăng trước mặt mà uống rượu thì còn gì bằng. Lại được ba món chí bảo để được khai nhãn giới, đêm nay đúng là không uống mọi người đến đây. Tư Không huynh đệ, chúng

ta là khách nên nghe theo gia chủ đi thì hơn.
Quần hào đến dự hội đêm nay, tiếng là đến uống rượu thưởng đăng. kỳ thực ai cũng muốn được mục kích ba món võ lâm dị bảo mà xưa nay chỉ nghe nói chứ chưa hề được thấy. Bởi vậy ai nấy nghe An Lạc công tử nói đều lớn tiếng tán thành, đồng thời đứng dậy kéo ra ngoài.
Triển Bạch im lặng quan sát mấy người trong nhóm Giang Nam thất hiệp, người nào cũng tỏ vẻ thâm trầm, rất ít ra mặt chỉ để cho hàng hậu bối là Tứ công tử đứng ra tranh cường, chẳng biết trong lòng các lão ngầm toan tính điều gì.
Bỗng nghe Lăng Phong công tử lạnh lùng nói:
- Ba vị công tử các ngươi có bảo vật đem ra không lẽ Lăng Phong này không có thứ gì đáng để anh hùng thiên hạ chú ý sao ?
Lăng Phong vừa lên tiếng thì những người vừa chuẩn bị bước ra ngoài đã đứng lại chờ xem Lăng Phong công tử có vật gì dáng xưng ngang hàng với ba món võ lâm dị bảo.
Lăng Phong công tử thấy lời nói của mình hiệu nghiệm, mặt lộ vẻ đắc ý quay lại phía sau nói:
- Hách Liên tam thúc, lấy bảo vật của chúng ta ra xem thử.
Lão nhân được gọi là Hách Liên tam thúc lấy trong ngực áo ra một vật được gói trong mảnh gấm, bên trong là một tráp nhỏ gỗ Tử đàn, rút nắp tráp bên trong lại một lần giấy gói, lão nhân chậm rãi mở từng lớp từng lớp bọc, chẳng biết thứ báu vật gì mà được gói kỹ như vậy ? Khi lớp giấy cuối cùng được mở ra thì một mùi hương sực nức xộc vào mũi mọi người.
Quần hào đang để hết tâm trí vào vật trên tay lão nhân, hồi hộp theo dõi xem là báu vật gì, chừng nghe mùi hương xộc vào mũi, bỗng nghe có tiếng quát lớn:
- Mùi hương này nếu chứa kịch độc thì các người đừng hòng sống sót mà đi khỏi đây ?
Tiếng nói như tiếng sét giữa trời quang, khiến không ít người kinh hãi la ó làm náo động cả lên.
Bỗng thấy một lão khất cái sau lưng Đoạn Phương công tử mặt đỏ như Quan Công, coi bộ đang say túy lúy nghe nói cười ha hả, nói:
- Thơm như vầy, nếu có phải là xuyên trường độc dược lão khiếu hóa này cũng ăn thử một miếng coi sao.
Dứt lời đã lướt tới bên cạnh lão nhân cầm gói giấy giơ một bàn tay đen sì định giật lấy gói giấy. Lão. nhân cầm gói giấy bình tĩnh chờ đối phương đến gần lập tức xuất chỉ, lão khất cái như chạm phải rắn độc, lập tức rụt tay về.

Chỉ thấy lão khất cái sắc mặt tím tái, đôi mắt không ngừng đảo tròn đảo tròn, xem ra lão đã bị đối phương ám toán rồi. Bang chúng Cùng Gia bang thấy vậy thất kinh, nên biết lão khất cái này là Tửu Cái Phương Bật, cùng với Phong Cái Chữ Lương và Lung Cái Ngô Hóa hợp thành Phong Trấn Tam Cái, không những trong Cùng Gia bang địa vị cực tôn mà còn danh trọng võ lâm. Giờ chỉ thấy đối phương khẽ xuất một chỉ mà đã thọ thương thử hỏi quần hào không thất kinh sao được ?
Lại nghe Lăng Phong công tử lạnh lùng lên tiếng:
- Mộ Dung sơn trang chiêu hiền đãi sĩ, Mộ Dung Thừa Nghiệp này sao lại có thể dùng thủ đoạn đê hèn đó để ám toán quần hùng ? Kẻ nào nói vậy tức có lòng muốn hủy thanh danh của Mộ Dung sơn trang Dứt lời quay ra phía sau hất hàm một cái, chỉ thấy một kình trang hán tử cao gầy như ống sậy khẽ phất tay. Trong quần hùng lập tức có người rú thảm ôm ngực gục xuống. Xem lại thì là một thủ hạ của Kỳ Lân trang, môn hạ của Phàm Phi.
Mọi người thấy Lăng Phong công tử hoành hành ngang ngược như vậy ai ai cũng tức giận. Đặc biệt là Tường Lân công tử thấy đối phương tự tiện đả thương người ngay trong Kim phủ, nộ hỏa đã bốc cao, nhưng vì gã người rất thâm trầm nên chỉ tươi cười, nói:
- Nếu Mộ Dung huynh đã có đem báu vật đến thì sao không chờ đến lúc uống rượu thưởng đăng rồi đem ra luôn thể ...
Nhưng Tường Lân chưa nói hết câu đã thấy lão nhân cầm gói giấy, lấy ra một vật màu trắng hình thù tựa ngó sen, búng về phía Tửu Cái, miệng nói:
- Lão khiếu hóa ngươi đã xin thì cũng cho ngươi nếm trước, kẻo quần hùng lại cười Mộ Dung sơn trang hà tiện !
Tửu Cái Phường Bật quả là gan lớn bằng trời, không cần biết đối phương có dụng tâm gì, cũng không cần coi rõ đó là vật gì, há miệng đón gọn, nhai rôm rốp ngon lành.
Hành động khinh suất của Tửu Cái không chỉ khiến Cùng Gia bang kinh hãi mà cả đại sảnh cũng đồng lo ngại cho tính mạng lão.
Nào ngờ Tửu Cái nuốt xong còn liếm liếm môi ra vẻ còn thèm, lão với tay ra sau lưng lấy hồ lô rượu ngửa cổ uống một hơi dài, xong chùi mép đánh khà một tiếng nói:
- Lão tiểu tử ngươi cho ta ăn giống gì mà ngon vậy ?
Lão nhân cầm gói giấy cười ha hả nói:
- Lão khiếu hóa, chẳng giấu gì ngươi đó là Thiên Niên sâm vương, nếu bây giờ mà ngươi ngồi xuống vận công một vòng thì công lực sẽ tăng tiến bằng ba năm khổ luyện !

Tửu Cái Phương Bật lập tức ngồi xuống, ngũ tâm hướng thiên bắt đầu hành công.
Quần hào vốn không tin lời đối phương, hai bên chẳng có liên hệ gì hà cớ gì Mộ Dung sơn trang lại cho không người một thứ linh dược như vậy !
Chừng công phu nóng cạn chén trà, Tửu Cái mở mắt đứng dậy miệng kêu lớn:
- Chí Bảo ! Chí Bảo !
Giờ thì quần hào đã tin, sắc mặt nhuận hồng của Tửu Cái chừng như phát ra một thứ ánh sáng huyền hoặc ! Một thứ linh dược có ích cho người luyện công đến như vậy mà lại có cả một tráp đầy, khiến quần hào không ít người ngầm nuốt nước bọt, lại nghe lão nhân cầm gói giấy lên tiếng:
- Ai muốn về với Mộ Dung sơn trang sẽ được hưởng một đoạn Thiên Niên sâm vương !
Triển Bạch ngồi bên lẳng lặng quan sát, thì ra đó cũng chỉ là một thủ đoạn để mua chuộc lòng người.
Nghĩ đến đây, chàng bỗng ngộ ra một điều, tam công tử dám đem võ lâm chí bảo ra để trêu ngươi trước mặt giang hồ kỳ nhân dị sĩ mục đích cuối cùng cũng chỉ để mua chuộc lôi kéo người về phía mình mà thôi. Xem ra dã tâm mưu đồ bá nghiệp của Tứ công tử không ai kém ai.
Lăng Phong công tử cười lạnh tiếp:
- Mộ Dung sơn trang không chỉ có một chút Thiên Niên sâm vương này, còn có Thiên Niên Hà Thủ Ô, Thiên Niên linh chi, có thể nói linh dược kỳ bảo chẳng thiếu thức chi. Những thứ đó là để cho các bằng hữu của Mộ Dung sơn trang đồng hưởng !
Phàm võ lâm nhân sĩ chẳng ham mê vàng bạc ngọc ngà, chỉ đam mê võ thuật, đối với những linh dược giúp ích cho sự tăng tiến nội công ai mà không mê ? Nhưng trước mặt mọi người ai cũng không tiện biểu lộ ra ngoài.. Tường Lân công tử tâm cơ thâm trầm lẽ nào lại không nhìn ra giảo kế của Lăng Phong công tử, vội bước ra cười lớn nói:
- Chư vị anh hùng ! Xin mời nhập tiệc trước, trong Thưởng Đăng đại hội sẽ còn nhiều mật bảo đáng xem hơn nữa !
Triển Bạch vốn chẳng có hứng thú gì đến trò lôi kéo người của Tứ công tử, tâm trí chàng để hết vào các kẻ thù của mình. Bỗng chàng phát hiện thấy Thanh Phù Thần Kim Cửu đẩy xe lách qua rừng người đi nhanh ra ngoài. Sợ đối phương đi mất sẽ khó tìm lại, chàng đứng

dậy gọi lớn:
- Kim tiền bối ! Khoan đi đã.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 32
Thạch Cơ Đại Trận

Quần hào nghe tiếng quát của Triển Bạch thảy đều kinh hãi, nhưng Triển Bạch đâu có để ý đến ai, chàng phi thân lướt tới chắn ngang trước mặt Thanh Phù Thần, nói:
- Tại hạ Triển Bạch, có điều muốn thỉnh giáo Kim tiền bối.
Kim Cửu dừng xe lại, nhưng trên nét mặt lão không biểu lộ chút cảm xúc nào, lạnh nhạt đáp:
- Lão phu mười mấy năm nay không bước chân ra giang hồ, việc của giang hồ lão phu không rõ, ngươi đi thỉnh giáo người khác tốt hơn.
Dứt lời lách xe qua Triển Bạch phóng tuốt ra thông đạo phía sau đại sảnh.
Triển Bạch gấp rút phóng người theo miệng gọi lớn:
- Khoan đã.
Nhưng Kim Phù Thần không quay đầu lại, lão vừa lọt vào thông đạo thì "rầm !" một tiếng, cánh cửa sắt sập xuống ngay trước mặt Triển Bạch. Tiếp sau đó có sáu tên bạch y tiểu đồng xuất hiện, tay lăm lăm trường kiếm.
Sáu tên Bạch y tiểu đồng tuổi trạc mười bốn, mười lăm, nhưng thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn, bằng vào nhãn quang của Triển Bạch hiện thời mà chàng không biết sáu tên tiểu đồng từ phía nào tới, tựa như cả sáu tên đứng chờ sẵn ở đó từ lâu rồi vậy. Bọn tiểu đồng tuy tuổi nhỏ nhưng tên nào tên nấy mặt lạnh như tiền, sáu đôi mắt trừng trừng nhìn chàng, xem ra chỉ cần chàng bước tới một bước thì sáu thanh kiếm sẽ lập tức tấn công.
Triển Bạch chưa kịp có phản ứng thì đã nghe sau lưng có tiếng của Kim Thái Phụng:
- Triển thiếu hiệp !
Triển Bạch quay lại, chỉ thấy đôi mắt của nàng đang mở lớn nhìn chàng đầy vẻ kinh ngạc. Đôi mắt chính là điểm đặc thù làm nàng không giống với bất kỳ mỹ nhân nào khác, đôi mắt nàng có khả nàng biểu đạt ý nghĩ hơn cả lời nói.

Triển Bạch thở dài. Kẻ giết phụ thân chàng chính là Kim Cửu, việc không có liên quan gì đến nữ nhân của lão, giờ lão đã chạy mất rồi, xem lại phải chờ một cơ hội khác để báo thù vậy chàng ngơ ngẩn nhìn nàng một hồi rồi lắc đầu:
- Kim cô nương, không có chuyện gì đâu Kim Thái Phụng nhìn chàng lắc đầu, cất giọng nghe muôn phần u ẩn nói:
- Ta đã nhận ra rồi !
Nàng không nói rõ đã nhận ra điều gì nhưng đôi mắt nàng lại cho người ta biết rằng nàng biết đối phương đang có điều khó nói ở trong lòng và chỉ cần đối phương nói ra thì nàng sẵn sàng giúp đỡ.
Triển Bạch đã nhận ra điều đó. nhưng chàng làm sao có thể yêu cầu nàng giúp mình trả thù được ? Vì vậy chàng lắc đầu gượng cười.
- Không có gì quan trọng đâu !
Đôi mắt Kim Thái Phụng vẫn mở to nhìn chàng, nhưng trong đó chàng đã nhận ra một nỗi u oán khôn cùng.
Bỗng đèn đuốc trong đại sảnh phụt tắt, quần hùng nhốn nháo không biết đã xảy ra chuyện gì. Xảy đâu một tràng cười lành lạnh rờn rợn vang lên, khiến mọi người không khỏi nổi gai óc cùng mình.
Quần hùng càng nhốn nháo tợn, mỗi người một câu náo động cả lên.
Bỗng ...
Ầm ! Ầm ! Ầm ! ...
Những tiếng động như trời long đất lỡ cả gian đại sảnh chao đảo như thuyền gặp sóng to.
Quần hào không ai đứng vững được nữa, có người hô to "Động đất ! Động đất !".
Nhiều người định chạy ra ngoài thoát thân nhưng vừa giở chân lên đã ngã nhào xuống đất, thậm chí bị văng vào tường, đụng đầu vào cột.
Trong tiếng nhốn nháo như ong vỡ tổ đó xảy nghe có tiếng quát vang như sấm:
- Kẻ nào cả gan phát động Thạch Cơ đại trận ?
Đến đây mọi người mới hiểu ra, thì ra không phải động đất gì cả mà là cơ quan mai phục của Kim phủ bị ai đó phát động. Nhưng không lẽ cả thiếu gia và tiểu thư của Kim phủ cũng chịu chung số phận với quần hào sao ? Đây đúng là một bí ẩn khiến quần hào không sao hiểu nổi ! Ai cũng nhận ra tiếng quát vừa rồi là của Tường Lân công tử, đồng thời cũng nhận ra giọng nói của chàng vừa phẫn hận vừa lo lắng, chứng tỏ nguy cơ của chàng cũng không ít hơn những người khác.
Nhưng tiếng cười quái dị trên nóc nhà vẫn không ngớt vang lên, mặc

cho tiếng quát tháo giận dữ của Tường Lân công tử.
Lại nghe giọng của Kim Thái Phụng:
- Giọng cười này là của Mãnh Như Bình, xem ra kẻ tự ý phát động Thạch Cơ dại trận chính là hắn rồi !
Lại nghe Tường Lân công tử nghiến răng, quát:
- Mãnh Như Bình ! Ngươi diên rồi sao ? Mau dừng lại ngay !
Không ngờ Tường Lân công tử chỉ đích danh Mãnh Như Bình mà hắn vẫn cười cuồng dại, cả tòa đại sảnh nhanh như chớp chìm xuống.
Bỗng nghe tiếng Đoạn Phương công tử cười ha hả, nói:
- Thật không ngờ Tường Lân công tử lại có được một độc chiêu tuyệt đến dường này ? Nhưng ngươi cũng đừng hòng sống sót ra khỏi đây ! Huynh muội ngươi sẽ là người đầu tiên của Kim phủ đền mạng cho võ lâm đồng đạo !
Tường Lân công tử nộ khí đã xông thiên, nghiến răng quát:
- Ngươi muốn thế nào ?
- Hừ, ngươi tưởng đã có thể một mẻ lưới giết trọn võ lâm anh hùng. Cùng Gia bang của ta sẽ cho ngươi nếm thử Thanh Trúc trận !
Tường Lân công tử phá lên cười ha hả, nói:
- Đoạn Phương công tử ! Ngươi đừng hòng ngậm máu phun người. Nếu Tường Lân này có ý hại người thì cũng không dại gì mà hại luôn ca mình !
Đoạn Phương cười lạnh:
- Người nói vậy thử hỏi tất cả những người ở đây ai tin được ngươi. Cơ quan của Kim phủ lại đi hại chính ngươi sao ? Thì ra Tường Lân công tử cũng chỉ là phường tham sinh úy tử dám làm không dám nhận !
Không chờ Tường Lân kịp đáp lời, Vân Tống Long đã cười lạnh nói:
- Tư Không thế điệt ! Ngươi dù muốn giao đấu với người nhưng tối đen thế này ngươi làm sao phân biệt ai với ai ?
Đoạn Phương công tử cười nhạt, hạ lệnh:
- Cùng Gia bang bằng hữu ? Mau biểu diễn vài chiêu để quần hùng sáng mắt !
Xảy nghe mấy tiếng "Xoẹt ! Xoẹt !", đại sảnh lập tức sáng trưng, các đệ tử Cùng Gia bang mỗi người tay cầm một cây đuốc, gọi là Thiên Lý Hỏa. Đây là thứ hỏa khí đặc biệt của Cùng Gia bang, đã không sợ mưa gió lại có thể cháy mấy ngày mấy đêm không tắt.. Thiên Lý Hỏa vừa được thắp lên, Cùng Gia bang đệ tử lập tức đi thành vòng tròn bày Thanh Trúc trận bao vây huynh muội Tường Lân công tử vào giữa.

Thanh Trúc trận do Phong Trần Tam Cái dẫn đầu, về quy mô thì không bằng Khiếu Hóa đại trận, nhưng nói về biến hóa thì lại hơn hẳn, bởi Thanh Trúc trận do toàn những đệ tử thượng đẳng của Cùng Gia bang lập lên, lại được chỉ huy bởi Phong Trần Tam Cái nên uy lực không hề thua kém Khiếu Hóa đại trận.
Xảy nghe Tửu Cái Phương Bật xướng:
- Ngàn đóa hoa sen đón gió đông Phong Cái Chữ Lương tiếp lời:
- Tây phương Phật tổ hạ phàm trần !
Tiếng "trần" vừa dứt, thì trượng ảnh đã nhằm Tường Lân công tử giáng xuống như mưa bấc.
Kim Phủ Song Thiết Vệ đã từng biết đến sự lợi hại của Khiếu Hóa đại trận, nên thấy trúc trượng vừa phát động đã quát lớn một tiếng lăn xả vào làn trượng ảnh, các cao thủ củaa Kim phủ cùng ào ào xông vào nghênh chiến.
Trong đại sảnh chật chội, các cao thủ của Kim phủ khó bề giở hết tuyệt học ra đối phó, lại gặp phải Thanh Trúc trận biến hóa tân kỳ, khí thế uy mãnh, bởi vậy chỉ vừa giáp mặt giao đấu đã có tiếng rú thảm, không ít cao thủ của Kim phủ đã trúng trúc trượng mạng vong.
Tường Lân công tử biến sắc quát lớn:
- Cùng Gia bang hiếp người quá đáng, đừng trách Tường Lân ra tay hiểm độc.
Tiếp ám khí ?
Dứt lời hữu thủ vung ra, chỉ thấy một làn khói xanh đen bay thẳng về phía đệ tử Cùng Gia bang. Chính là một chiêu "Vạn Phù tề phi", một tuyệt chiêu trong Thanh Phù Tiêu thủ pháp.
Phong Cái Chữ Lương cười lớn:
- Công tử hào phóng, cho một lần nhiều tiền như vậy !
Tuy miệng lão nói xem ra rất thoải mái, kỳ thực trong lòng đã có ý ngại trước độc môn ám khí Kim Phù Tiêu Của Kim gia.
Chỉ nghe lão quát lớn một tiếng phát động thế trận, mấy chục trúc trượng đồng loạt múa lên tạo thành một bức tường trúc trượng ngăn cản đám mây Thanh Phù tiêu.
Hàng loạt tiếng "leng keng !" phát ra, kèm theo mấy tiếng rú thầm, có không ít đệ tử Cùng Gia bang bị trúng ám khí. Ngay cả Lung Cái Ngô Hóa cũng bị một mũi ám khí bay sượt qua rạch một đường trên má trái khiến máu chảy ròng ròng.
Lung Cái Ngô Hóa võ công không thua kém Cửu Cái và Phong Cái. Nhưng vì tai bị điếc, lúc đối địch dùng mắt thay tai, ngặt vì kim khí quá nhiều, lại bị ánh đuốc cùng trượng ảnh làm lóa mắt, không kịp tránh né, chỉ nghe trên mặt lạnh toát một cái, đã bị trúng tiêu rồi.

Lung Cái nổi giận quát lớn một tiếng, thúc trận hươ trúc trượng nhằm Tường Lân công tới.
Nhưng lại thấy Tường Lân vung tay lần nữa. Lung Cái cả kinh vội múa Trúc trượng như bay bảo vệ toàn thân. Hàng loạt tiếng leng keng vang lên, các đệ tử sau lưng Lung Cái lại có mấy người trúng tiêu chảy máu.
Thanh Trúc trận biến hóa khôn lường lại thiện về hô ứng công địch để giải vây cho phía bị thất thế. Vì vậy thanh phù tiêu của Tường Lân đẩy lui được phía Lung Cái thì phía Tửu Cái Phong Cái đã song song áp tới hai phía giáp công. Kim phủ lại có mấy cao thủ bị trúng trượng táng thân.
Tường Lân công tử cùng Kim Thái Phụng kinh hãi kêu lên liền liền. Xem ra huynh muội Kim gia khó lòng thoát khỏi tai ách.
Triển Bạch bỗng cảm thấy bất nhẫn, không đành lòng nhìn thấy trang khuynh quốc khuynh thành thảm tử dưới trúc trượng, lập lức quát lớn một tiếng tung người rút kiếm, trong không trung thi triển một chiêu "Tấn phong kích lội" cả người lẫn kiếm đồng xông vào làn trượng ảnh áp xuống đầu Kim Thái Phụng.
"Keng ! Keng ! ... " Thoắt cái đã có mấy chục trúc trượng bị Vô Tình bích kiếm chặt đứt, đệ tử Cùng Gia bang thất kinh lùi lại.
Kim Thái Phụng mở to đôi mắt nhìn Triển Bạch, vẻ kinh hoàng còn chưa tan hết trên gương mặt tuyệt mỹ, nhưng trong ánh mắt tràn ngập những tia cảm kích.
Triển Bạch nhìn thấy ánh mắt nàng nhìn mình, mặt bỗng nghe nóng ran, đồng thời bao nhiêu ánh mắt của quần hào đang kinh ngạc nhìn chàng dường như đang trách móc chàng hà cớ gì lại xen vào chuyện này, khiến chàng không khỏi hổ ngươi cúi mặt xuống.. Bỗng có tiếng xé gió rào rào, một chùm ánh xanh đen chụp xuống tựa như hàng vạn con ong vỡ tổ từ trên bay ào xuống, quần hào thất sắc đồng kêu lên kinh hãi, thi nhau tránh né tiếng kêu thê thảm của quần hào, các ngọn đuốc Thiên Lý hỏa trong tay bang chúng Cùng Gia bang cũng đều tắt ngấm.
Quần hào vừa kinh hãi vừa tức giận định tìm người của Kim phủ rửa hận, nhưng phần vì trong sảnh đã tối đen không phân biệt ai là ai. Lại nghe có tiếng cười lạnh từ bên trên vọng xuống.
- Giờ thì tất cả các ngươi đều ở trong tay của lão phu, xấu hay tốt đều do các ngươi quyết định. Ai muốn làm bạn với Kim phủ thì lên tiếng trước, tất nhiên là dùng pháp Truyền âm nhập mật báo rõ danh tánh sư thừa. Còn muốn đối địch với Kim phủ thì cử việc giở bản lãnh ra để thoát khỏi đây. Bằng hữu nào có được bản lĩnh đó người

của Kim phủ cũng không làm khó dễ !
Lão vừa dứt lời đã có không ít người giận dữ quát mắng.. Lại nghe tiếng Tư Không Tấn nói:.
- Lão nhị ? Ngươi làm như vậy mà cũng đáng mặt anh hào sao ?
Tiếng của Kim Cửu trên đỉnh cười ha hả vọng xuống:
- Không Tấn ! Khắp trong thiên hạ này chỉ sợ không tìm ra kẻ tiểu nhân nào đê tiện hơn ngươi ! Ngươi dùng Đại La kim đơn giả hại ta liệt cả hai chân, lại còn xua bang chúng đến cướp Tị Thủy ngọc bích của ta. Ngươi làm như vậy đáng mặt anh hào lắm sao ? Có thể nói ngày hôm nay quần hào táng thân nơi Thạch Cơ đại trận của ta. Chỉ vì một mình ngươi đó !
Quần hào nghe nói tức giận không biết để đâu cho hết, chỉ vì ân oán giữa hai người mà gia hại không biết bao nhiêu người vô can.
Lại nghe Vân Tống Long lên tiếng - Nhị ca ! Giữa hai ta ngày xưa tình đồng thủ túc, không lẽ nhị ca cũng để cho đệ chết oan sao ?
Kim Cửu cười ha hả nói:
- Ngay xưa tình đồng thủ túc ? Không sai ! Nhưng đó là việc của ngày xưa, chúng ta cũng đã phát thệ sau ngày đó ai sẽ lo phận nấy, việc ngày xưa kể như đã hết rồi !
Không ngờ đến lúc nguy nan lại có kẻ nhìn huynh nhận đệ ! Ha ha ha ! Nói thực cho ngươi biết, hôm nay người khác nếu chịu thần phục ta thì sống, chỉ có các ngươi không một ai còn sống để đi khỏi nơi này !
Phàm Phi ghé bên tai Vân Tống Long nói nhỏ:
- Tứ ca ! Không cần phải nhiều lời với hắn ? Ngày xưa lúc hắn sắp đặt âm mưu hãm hại đại ca tàn độc vô tình như vậy giờ dễ gì cầu xin được hắn tha mạng cho chúng ta ? Chỉ còn cách chế ngự khuyển tử của lão quỷ để uy hiếp ...
Tiếng nói của Phàm Phi nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng vẫn không thoát khỏi đôi tai tinh nhạy của Triển Bạch, tuy không nghe được toàn bộ lời nói của lão, nhưng qua những lời nói chàng nghe tiếng được tiếng mất ấy có thể biết được kẻ chủ mưu ám hại phụ thân chàng chính là Thanh Phù Thần Kim Cửu, đồng thời cũng biết được lão định chế ngự Tường Lân công tử để uy hiếp Kim Cửu hòng thoát nạn.
Bỗng có một bàn tay ấm áp mềm mại nắm lấy cổ tay chàng đồng thời một làn hương của xử nữ tỏa ra ngan ngát bên mũi.
Chàng còn đang ngất ngây chưa kịp có phản ứng thì đối phương đã lôi chàng đi.
Triển Bạch bước theo như người mộng du, quên cả nhận định xem đối phương là bạn hay thù, chỉ cảm thấy hơi ấm từ tay đối phương

lan tỏa khắp châu thân, lại thêm mùi hương dìu dắt làm chàng rơi vào cõi mộng.
Không biết đi như vậy trong bao lâu chỉ thấy chàng phải đi qua một thông đạo tối tăm, chật hẹp và quanh co. Cuối cùng thì chàng đã ở bên ngoài Thạch Cơ đại trận, lúc này chàng mới hay người nắm tay dắt chàng đi chính là ái nữ của kẻ thù, Kim Thái Phụng Nhìn lại bên ngoài là một hoa viên bố trí rất tao nhã. kỳ hoa dị thảo, xen kẻ giữa đình đài lâu các đây đó một vài ngọn giả sơn sừng sững uy nghiêm dưới ánh trăng thanh thoát.
Dưới ánh trăng, Kim Thái Phụng trông càng huyền ảo chẳng khác thiên tiên giáng phàm, nàng tươi cười dịu dàng nói:
- May nhờ ta biết có bí đạo này, nếu không chúng ta sẽ vùi thây dưới lòng đất rồi !
Triển Bạch nghe Kim Thái Phụng xưng hai người băng tiếng "chúng ta" lòng không khỏi cảm thấy một thoáng ngọt ngào, nhưng chàng vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:
- Vùi thây dưới lòng đất Không lẽ tòa đại sảnh đó không kéo trở lên mặt đất được sao ?
Kim Thái Phụng xoay người, tựa lưng vào lan can, trong tư thế này trông nàng càng đẹp lạ, nàng khẽ lắc đầu nói:
- Ta cũng không biết rõ lắm, chỉ nghe nói Thạch Cơ đại trận một khi đã chìm xuống đất nếu không biết theo bí đạo thoát thân thì dù võ công cao cường đến mấy cũng vĩnh viễn vùi thây dưới lòng đất.
Mặc dù thần trí hơi bị choáng váng trước vẻ kiều diễm của Giang Nam đệ nhâ l mỹ nhân nhưng Triển Bạch cũng còn đủ tỉnh táo, nói:
- Nói vậy đại ca ngươi cùng cao thủ Kim phủ cũng chịu chung số phận với những người khác sao ?
- Đương nhiên là không, đại ca ta cũng biết bí đạo thông ra ngoài ...
- Nhưng sao không thấy đại ca ngươi đi cùng chúng ta ...
Triển Bạch vô ý dùng đến hai chữ "chúng ta" chừng phát hiện ra mình lỡ lời, đỏ mặt không nói tiếp được nữa.
Kim Thái Phụng lại mỉm cười, nụ cười của nàng rạng rỡ như hoa xuân, đáp:
- Bí đạo ra khỏi Thạch Cơ đại trận không chỉ có một đường, lại thông ra nhiều hướng khác nhau trong Kim phủ ...
Triển Bạch nghe tới đây bát giác nổi giận nói:
- Hừ ! Thật không ngờ Kim phủ oai chấn võ lâm lại có thủ đoạn hạ lưu ám toán người như vậy ! Triển Bạch này coi như đã được lĩnh giáo rồi cáo từ !
Dứt lời quay lưng bỏ đi.

Kim Thái Phụng không ngờ Triển Bạch lại thay đổi thái độ nhanh như vậy lòng đau như cắt, phóng theo sau lưng chàng kêu lớn:
- Đứng lại !
Triển Bạch nghe gió động sau lưng, ngỡ Kim Thái Phụng thẹn quá. hóa giận ra tay ám kích, lập tức tràn qua một bên kích ngược lại một chưởng chừng nhận ra Kim Thái phụng dang hai tay xông thẳng về phía mình, mới hay không phải đối phương ám kích, nhưng chàng không kịp thu tay về, chỉ nghe "bịch !" một tiếng, chưởng chàng đã kích trúng ngay giữa ngực nàng !
Kinh Thái Phụng hự lên một tiếng nặng nề, ngã ngược về phía sau ...

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 33
Thanh Phù Thần

Triển Bạch thất kinh tung người giơ tay vừa kịp lúc đỡ lấy thân hình sắp ngã của Kim Thái Phụng, tuy mỹ nhân đã sắp hôn mê nhưng thân thế ngọc ngà cũng khiến Triển Bạch tim đập thình thịch tay chân luống cuống.
Kim Thái Phụng mặt trắng như tờ giấy, không chút huyết sắc, ngực phập phồng hơi thở nặng nề xem ra bị nội thương không nhẹ.
Triển Bạch vốn không có ý đả thương đối phương, giờ nhìn thấy hoa dung thất sắc như vậy không khỏi chạnh lòng, lẩm bẩm:
- Kim cô nương, ta thật không cố ý đả thương cô nương. chỉ vì ...
Kim Thái Phụng chợt mở bừng mắt ra nhìn Triển Bạch, thấy chàng đang ôm chặt mình, mặt bất giác nóng bừng, tuy nhiên trong lòng lại cảm thấy ấm áp lạ. Nàng cất giọng yếu ớt nói - Ta ... không oán ngươi, chỉ cần ngươi hiểu được ... lòng ta ...
Triển Bạch như nghe có tiếng sét ở trong đầu khiến chàng chơi vơi điều chàng lo sợ xảy ra cuối cùng cũng xảy ra. Thiên Kim tiểu thư của Kim phủ bị chàng đánh trọng thương lại không chút oán hận, thậm chí còn thốt lên lời mang tình ý dạt dào còn cách hiểu dạt tình ý nào cụ thể hơn nữa ?
Chàng lại dây vào tình nghiệp, nhưng đối phương là con gái của kẻ thù làm sao chàng đón nhận được tình cảm của nàng ? Nhưng ngay trong lúc này tất cả mọi cừu hận đều tan biến hết, tất cả đều không còn tồn tại, có còn chăng là bầu nhiệt huyết đang dậy lửa yêu đương

!
Kim Thái Phụng còn định nói gì thêm, nhưng nàng vừa mở miệng, khi huyết trong nội phủ đảo lộn, máu tươi đã trào lên khóe mép.
Triển Bạch cả kinh, không còn kẻ gì đến tị hiềm nam nữ, dùng tay trái đỡ lấy người nàng, tay phải đặt vào Mệnh Môn huyệt trước ngực nàng vận công thôi cung hoạt huyệt.
Kim Thái Phụng rên lên một tiếng, không biết vì đau hay vì điều gì khác, chỉ thấy ngọc thể nàng run lên liên, hồi, hơi thở gấp gấp, người nóng ran.
Triển Bạch không hiểu sao cũng cảm thấy tim đập loạn nhịp, tay run bần bật, lóng ngóng hồi lâu vẫn chưa vận được công lực vào chưởng để liệu thương cho nàng.
Một cơn gió lạnh thoáng qua, làm Triển Bạch giật mình thoát khỏi dòng ý nghĩ bất chính trong đầu, chàng hạ giọng nói:
- Kim cô nương, mau vận công dẫn khí trị nội thương ...
Kim Thái Phụng mở bừng mắt, lườm chàng một cái rồi mới nhắm mắt lại điều tức, dẫn nội nguyên của Triển Bạch truyền vào. Từ Mệnh môn huyệt xuống Tam Tiêu về Đan Điền sau đó từ Đan Điền dẫn đi khắp kỳ kinh bát mạch.
Vận công đi được mấy vòng, nội thương đã hết, Kim Thái Phụng mở mắt ra, nói:
- Ta không muốn ngươi gọi ta là Kim cô nương !
Triển Bạch thu công lực nhưng không hiếu sao chàng vẫn chưa thu tay về, mơ màng hỏi:
- Vậy phải gọi bằng gì ?
- Phụng muội !
- Ừm ... Phụng muội ...
- Bạch ca ca ...
Hai người đang đắm mình trong bể yêu đương bỗng có tiếng cười lạnh kéo hai người trở về thực tại.
Triển Bạch quát khẽ:
- Kẻ nào ?
Một bóng người nhỏ nhắn như u linh hiện ra cười lạnh nói:
- Nguyệt thượng Liễu tiêu đâu nhân ước hoàng hôn hậu. Trăng treo trên đầu liễu, hẹn người sau hoàng hôn không ngờ trăng đã quá đỉnh đầu mà người còn chưa chịu rời nhau Triển Bạch cũng đã nhận ra người vừa xuất hiện là Triển Uyển Nhi !
Triển Bạch buông Kim Thái Phụng ra đứng dậy, cố giấu vẻ thẹn thuồng, hỏi:
- Uyển nhi ! Ngươi đến đây làm gì ?

- Hừ, nơi đây là Kim phủ ngươi đến được ta không đến được sao ? Có điều ta không để cho người ta ôm gọi là muội này muội nọ.
Kim Thái Phụng tái mặt quát:
- A đầu già hàm ! Kim phủ không phải là nơi ngươi có thể đến để quấy phá !
Uyển Nhi nhướng mày liễu, hứ lạnh:
- Ăn nói cho đàng hoàng một chút, nếu không đừng trách bản cô nương không vị tình !
Kim Thái Phụng thân là thiên kim trong Kim phủ, xưa nay không quen bị người xúc phạm nay bị miệng lưỡi của Uyển Nhi làm cho tức giận đến run bắn toàn thân, nghiến răng quát:
- Ngươi còn không dập đầu nhận tội thì đừng hòng sống mà đi khỏi đây:
- Hừ lớn lối quen mồm ! Bằng vào bản lĩnh của ngươi làm sao giữ chân được bản cô nương ?
- A đầu ! Tiếp chiêu !
Vừa dứt lời thì chiêu cũng đánh tới tả thủ vươn chỉ nhằm song mục, hữu thù nhằm ngực Uyển Nhi ấn tới, hai chiêu "Du Phong Hí Nhụy" và "Thái Điệp Luyên Hoa" song song đánh tới thân thủ bất phàm.
Nhưng Uyển Nhi được Thần Hầu huấn luyện trong ba tháng, võ công đã vượt xa Kim Thái Phụng, thấy đối phương vừa xuất thủ đã hạ độc chiêu, cười nhạt, chân bước Nhiếp Không Hoán ảnh bộ pháp nhẹ nhàng thoát khỏi sát chiêu của đối phương, tả thủ vươn ra chộp vào Mạch Môn huyệt nơi cổ tay phải Kim Thái Phụng.
Kim Thái Phụng cả kinh, nàng có nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi đối phương tuổi nhỏ như vậy mà võ công cao siêu đến mức đó. Không những thân pháp huyền ảo, chiêu thức tinh kỳ mà cả chỉ phong cũng sắc bén kinh nhân.
Nàng lập tức trầm cổ tay phải xuống, tránh được một trảo của đối phương trong đường tơ kẻ tóc, tuy nhiên da bị chỉ phong quét trúng đau rát như dao cắt, suýt chút nữa nàng kêu lên thành tiếng.
Uyển Nhi đắc thế không để đối phương kịp biến chiêu, hữu chưởng khép lại như đao chém xẹt xuống Kiên Tĩnh huyệt đối phương.
Kim Thái Phụng tuy miên cưỡng tránh được tả trảo của đối phương, nhưng hữu chưởng chém xuống thế chẳng còn cách nào tránh được, song thủ cũng không kịp biến thế chống đỡ, đành nhìn chưởng đối phương chém xuống ...
Đừng thấy chưởng của Uyển Nhi nhỏ nhắn dịu dàng, một khi đã vận đủ công lực chém xuống thì chẳng khác nào đao kiếm, nếu trúng một chưởng đó không chết thì cung trọng thương.

Triển Bạch thấy vậy thất kinh quát lớn:
- Dừng tay ?
Nhưng Uyển Nhi nào chịu dừng tay thậm chí còn gia tăng kình lực. Triển Bạch phóng mình tới, tả thủ nắm thắt lưng Kim Thái Phụng kéo mạnh về phía sau, hữu thủ hất ngược lên đón chưởng của Uyển Nhi.
"Bình !" song chưởng chạm nhau, Uyển Nhi bị chấn động thối lui ba, bốn bước mới đứng vững. Triển Bạch cũng cảm thấy chưởng tâm nóng rát chàng dịu giọng nói:
- Uyển Nhi, hai người không cừu không oán, tại sao lại hạ sát thủ như vậy ?
Uyển Nhi thấy Triển Bạch đã ra tay giải cứu Cho tình địch lại còn lên tiếng bênh vực tình địch, tức mình nghiến răng nói:
- Ngươi ... ngươi ... ta ... ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa ?
Nói xong nước mắt tuôn trào quay người phóng đi.
Xảy có tiếng quát:
- Kim phủ đâu phải là nơi ngươi muốn đến thì đến muốn đi thì đi ?
Đồng thời từ sau một gốc đại thụ, một chùm ánh sáng xanh đen bay ra nhắm đầu Uyển Nhi kích tới.
Nhiếp Không Hoán ảnh thân pháp của Uyển Nhi đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, dù đối phương ra tay bất ngờ, ám khí lại hiểm độc nhưng Uyển Nhi không chút nao núng, thân hình nàng khẽ uốn cong, một thức "vân lý thiên thần", đột ngột thăng cao lên năm thước, luồng ánh sáng xanh bay sượt ngang dưới chân nàng.
Cả Triển Bạch cũng toát mồ hôi lạnh lo sợ cho nàng.
Uyển Nhi đang lúc căm hận Triển Bạch có tư tình với Kim Thái Phụng, lại gặp phải người hạ thủ ám toán, tức giận quát lên một tiếng song chưởng nhằm đối phương kích xuống.
Người này thấy Uyển Nhi không những có thể dễ dàng tránh được độc môn ám khí của mình lại còn có thể phản kích vội vàng rút kiếm định phản công. Nhưng ngay trong lúc đó thì từ một góc khác, một chùm ánh xanh đã lặng lẽ phóng ra ...
Chùm ám khí này so về số lượng uy lực và cả thủ pháp đều cao minh hơn người phóng ám khí lần trước, chỉ thấy ám khí tạo thành một màn lưới dày đặc trùm xuống người Uyển Nhi.
Triển Bạch cả kinh quát lớn:
- Uyển Nhi cẩn thận ! Sau lưng có ám khí !
Vừa quát chàng vừa tung người nhắm đám ám khí kích ra hai chưởng bởi chàng sợ Uyển Nhi không tránh nổi làn ám khí như mãn hoa thiên vũ này.
Uyển Nhi nghe Triển Bạch nhắc có ám khí sau lưng lập tức vận

Thiên Cân Trụy.
thân hình như sao băng xẹt xuống, đồng thời gia tăng kình lực vào chưởng nhằm người phóng ám khí lần đầu đánh xuống.
Người phóng ám khí đầu tiên tuy kiếm đã cầm nơi tay nhưng thấy chưởng lực của đối phương từ trên cao đánh xuống khí thế quá cương mãnh nên không dám khinh thường vội tung người tránh né ...
"Bình !" một tiếng kinh thiên động địa cát đá bay mù trời chưởng lực của Uyển Nhi đánh xuống đất tạo thành hai hố sâu hoắm ! Uyển Nhi đáp xuống đất người lảo đảo, hoa dung tái nhợt xem ra đã bị thương.
Người vừa tránh được song chưởng của Uyển Nhi phá lên cười ha hả, một tay bị cụt tới sát vai để tay áo lòng thòng, một tay vung kiếm nhằm ngực Uyển Nhi đâm tới.
Uyển Nhi tuy được Triển Bạch dùng chưởng lực đánh bạt ám khí phò trợ, nhưng vì Thanh Phù Tiêu là loại ám khí đặc chế để phá chưởng lực nên Uyển Nhi vẫn bị trúng hai mũi, một ở đùi và một ở vai, chỉ nghe hai luồng khí lạnh xâm nhập nội phủ, đầu óc choáng váng phải cố lắm mới đứng vững được còn hơi sức đâu để tránh một kiếm hiểm ác của đối phương kích tới ?
Bỗng nghe một tiếng quát vang như sấm:
- Mãnh Như Bình ! Dừng tay ?
Tiếp đó là "bùng !" một tiếng chấn động khòng gian, Uyển Nhi mở mắt ra thấy gã thiếu niên kiếm văng đâu mất mà mặt mũi xanh xám, miệng trào máu tươi !
Quay lại nhìn thấy Bạch ca ca, người nàng yêu đến cuồng dại và cũng hận đến tận xương tủy đang hiên ngang đứng cạnh nàng. Từ trong tiềm thức của nàng dâng trào một cảm giác ngọt ngào ấm áp quên cả sự đau đớn thể xác, nàng mỉm cười lẩm bẩm:
- Bạch ca ca cứu ta ! Bạch ca ca ... Bạch ca ca ...
Bỗng nàng cảm thấy trước mắt tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.
Triển Bạch thấy Uyển Nhi đột ngột ngã quỵ xuống vội đưa tay đỡ nâng dậy, thấy mặt nàng không chút huyết sắc, hơi thở yếu ớt, bất giác nộ khí xung thiên, nghiến răng nói:
- Hạ thủ ám toán một thiếu nữ vô can. Kim phủ các ngươi đúng là hạng vô liêm sỉ ?
Từ sau hoa viên bỗng vọng ra một tràn cười lạnh, tiếp sau tiếng cười xuất hiện một lão nhân ngồi trên xe lăn, chính là Thanh Phù Thần Kim Cửu. Tiếp sau lưng lão là sáu tên bạch y tiểu đồng tay cầm kiếm, sau nữa là mười mấy tên đại hán đang trừng mắt nhìn Triển Bạch.

Kim Cửu cười xong lạnh lùng nói:
- Trong giang hồ chém giết nhau là chuyện thường tình kẻ nào còn sống là anh hùng, có gì mà gọi là ám toán hay minh toán ?
Triển Bạch nhìn thấy Kim Cửu song mục vằn lên những tia máu, nghiến răng quát:
- Ác tặc ! Lão thất phu ! Đồ giả nhân giả nghĩa ! Ngươi sát hại minh huynh, dùng những của cải cướp được về mua chuộc thiên hạ quần hào. Hôm nay gặp được thiếu gia coi như ngươi đã tận số rồi.
"Xoảng !" một tiếng, Vô Tình bích kiếm đã tuột ra khỏi vỏ, quát ; - Kim Cửu ! Nạp mạng !
Triển Bạch mắng xối xả khiến Kim Cửu ngẩn người, phải một lúc lâu sau lão mới thốt lên:
- Tiểu tử ngươi dám chỉ mặt nhục mạ lão phu, ngươi muốn chết không toàn thây chắc ? Có điều sao ngươi tuổi mới chừng này mà xem ra như có thâm cừu đại oán với lão phu, ngươi nói ra cho rõ rồi chịu chết cũng chưa muộn !
Triển Bạch ngửa cổ cười nghe ai oán, xong gằn giọng nói:
- Thiếu gia nếu không nói ra ngươi chết cũng không biết mình tại sao lại chết !
Ngươi biết Tích Lịch kiếm Triển Vân Thiên ?
Triển Bạch nhắc tới Tích Lịch kiếm Triển Vân Thiên không chỉ khiến Kim Cửu thất sắc, cả những người có mặt cũng đều kinh hãi.
Kim Cửu tròn mắt nhìn chàng một lúc lâu mới hỏi:
- Nghe nói ngươi họ Triển. vậy ra người là hậu nhân của Triển Vân Thiên ?
- Ngươi sợ rồi phải không ? Ngươi cứ tưởng Tích Lịch kiếm không có hậu nhân phải không ? Tưởng việc ngươi hãm hại minh huynh không có người biết chứ gì ? Ha ha ha ? Thật là ông trời có mắt, không những Tích Lịch kiếm có hậu nhân, mà ngày hôm nay còn đến để lấy cái mạng chó của ngươi để báo cừu nữa !
Triển Bạch nói xong lại ngửa mặt cười như điên cuồng khiến cho Kim Cửu người thâm trầm là vậy nhưng lúc này sắc mặt không ngừng biến đổi, thật lâu mà lão không thốt lên được lời nào.
Kim Thái Phụng nước mắt ràn rụa nhào đến bên Kim Cửu ôm tay lão vừa khóc vừa nói:
- Phụ thân ! Những điều Triển thiếu hiệp nói có đúng không ? Phụ thân ! Con biết chàng hiểu lầm ! Nhất định là có người dụng kế ly gián ! Hài nhi tin là phụ thân là người tốt, không khi nào lại sát hại minh huynh của mình đâu ! Phụ thân nói đi ! Phụ thân giải thích cho chàng biết đi, phụ thân ...

Kim Cửu quay nhìn Kim Thái Phụng, trên gương mặt như tạc bằng đá của lão không chút biểu cảm, lão quay nhìn Triển Bạch lạnh lùng nói:
- Tiểu tử ngươi nói không sai ! Triển Vân Thiên đúng là do lão phu giết ! Có điều không phải như ngươi tưởng, Triển Vân Thiên là một đại ma đầu hắn đã bức hiếp sáu huynh đệ ta khiến cho chúng ta không còn nhịn được nữa mới liên thủ giết chết hắn !
Cũng tại hắn không có tình minh huynh, sáu người chúng ta mới không có nghĩa minh đệ ! Hơn nữa trong giao đấu kẻ thắng được sống kẻ bại phải chết, đó là lệ thường trong giang hồ !
Triển Bạch nghe lão nói nộ khí như muốn vỡ tung lồng ngực nhưng chàng cắn răng nén lòng, bởi chàng biết cuộc đấu đêm nay là vô cùng hệ trọng, không được lỗ mãn.
Nhưng Kim Thái Phụng đã khóc lớn, gào lên:
- Không ! Không phải như vậy ! Đây không phải là sự thật ...
Nói đến đây nàng ngã nhào trước chiếc xe lăn của Kim Cửu bất tỉnh nhân sự.
Người ta nói nam nhân sống cho sự nghiệp, nữ nhân sống cho ái tình. Kim phái Phụng sớm mất mẫu thân, trong tâm khảm nàng, phụ thân vừa là từ mẫu vừa là thiên thần, là một thần tượng mà nàng sùng kính suốt đời. Nhưng giờ đây thần tượng đã sụp đổ. Thần tượng, phụ thân, đã phá nát một thần tượng khác, ý trung nhân của nàng ! Bất kể là ai đúng ai sai, nàng cũng không có cách nào để giữ hai thần tượng của mình.
Nàng đã nhìn thấy một viễn cảnh u ám trong cuộc đời mình.
Kim Cửu đúng là lòng dạ sắt đá, lão mặc kệ nữ nhi cưng ngất xỉu, lạnh lùng nhìn Triển Bạch nói:
- Việc này vốn đã chìm trong quên lãng mười mấy năm nay, không ai biết Triển Vân Thiên còn có một đứa con như ngươi. Giờ ta đã nói rõ rồi, nếu ngươi biết điều thì lão phu cũng không làm khó dễ để cho ngươi an lành đi khỏi đây. Còn nếu ngươi không biết lượng sức mình thì lão phu cũng không miễn cưỡng !
Lão dừng lại cười lạnh một tiếng nói tiếp:
- Có điều lão phu cũng nói rõ để ngươi biết, bằng vào sức lực của ngươi mà muốn chống đối lão phu tức là tự tìm lấy cái chết.
Triển Bạch trợn tròn mắt như muốn rách cả mí, nghiến răng nói:
- Phụ cừu không báo thù đâu phải là người ! Lão thất phu, ngày hôm nay Triển Bạch này quyết lấy máu ngươi để tế vong linh tiên phụ !
Dứt lời chàng bỏ Uyển Nhi xuống đất, vung kiếm nhằm ngực Kim Cửu đâm tới.

Trong lúc tức giận chàng vừa xuất thủ đã thi triển pho kiếm danh trấn giang hồ của Thần La Thiết Đảm, Phong Lôi bát kiếm một chiêu "Phong Chấn Lôi Minh", chỉ thấy kiếm khí thâm trầm, nhưng lại mang theo tiếng sấm ì ùng như từ xa xa truyền lại, vô số hàn tinh đều nhằm các yếu huyệt của Kim Cửu xẹt tới.
Kim Cửu không ngờ kiếm chiêu của Triển Bạch lại uy mãnh đến như vậy. Tuy kiếm chiêu chưa được thuần phục lắm nhưng uy lực hầu như không kém Tích Lịch kiếm ngày xưa là mấy !
Lão cả kinh đẩy xe lui xéo về phía sau. Đừng tưởng lão ngồi trên xe lăn mà chàm chạp, chiếc xe của lão chế tạo tinh kỳ đi lại linh hoạt chẳng kém người thường. Có điều tuy lão tránh được một thế kiếm lôi đình của đối phương nhưng con gái cưng của lão vẫn còn ngất xỉu trong tầm sát thương của kiếm chiêu !
Kim Cửu tuy lòng dạ sắt đá nhưng thấy con gái độc nhất của lão sắp táng mạng dưới kiếm đối phương, bất giác kinh hãi kêu lên:
- Không được giết hại con gái ta !
Triển Bạch vì lòng căm thù ra tay quá mạnh chừng phát hiện ra kiếm khí sắp trúng Kim Thái Phụng lòng cảm thấy bất nhẫn vội vận công thu thế lại, nhân cơ hội Triển Bạch chậm lại thế công sáu tên tiểu đồng đồng loạt vung kiếm, một chiêu "Di phóng lục hợp" tạo thành bức tường sắt đón đỡ kiếm Triển Bạch.
Keng ! Keng ! ... tiếng kim khí chạm nhau nghe đinh tai, sáu thanh kiếm đồng bị đánh dạt ra, sáu tên tiểu đồng cảm thấy hổ khẩu tê buốt suýt chút nữa trường kiếm vuột khỏi tay bay đi.
Triển Bạch tâm địa nhân hậu, tuy thắng thế nhưng chàng vẫn không tiếp tục truy sát mà lại tung người thối lui. Mặc dù lòng cừu hận đang thiêu đốt tâm can nhưng chàng vẫn không nỡ hạ thủ sát hại những kẻ vô can.
Nhưng kẻ thù của chàng lại không có được lòng nhân hậu của chàng, nhân cơ hội chàng tung người thối lui, Kim Cửu đã vung tay tung ra một đám Thanh Phù tiêu.
Thanh Phù Thần suốt đời nhờ Thanh Phù Tiêu mà dương danh trong thiên hạ, đến cuối đời vì uống lầm thuốc nên đến nỗi phải tàn phế hai chân. Nhưng điều đó càng khiến lão gia tâm khổ luyện, có thể nói thủ pháp ám khí của lão đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa. Đám ám khí đầy trời tung ra tuy cũng cùng một thủ pháp Mãn Hoa Thiên Vũ nhưng so với ái đồ Mãnh Như Bình thi uy mãnh hơn gấp nhiều lần.
Triển Bạch chưa kịp đứng vững thì đã thấy thanh phù tiêu như thiên la địa võng áp tới, lập tức quát lớn một tiếng múa Vô Tình Bích Kiếm thành bức màn sắt hộ thân.

Hàng loạt tiếng leng keng ! Vang lên thanh tao như tiếng đàn, thanh phù tiêu đến gần chàng đều bị đánh văng ra xa. Nhưng Kim Cửu quả không hổ danh là Thanh Phù Thần, thấy Triển Bạch múa kiếm như bay đánh văng Thanh Phù tiêu của mình lão lập tức bốc lên một nắm thanh phù tiêu dùng "Đàn chỉ thủ pháp" phóng ra một mũi. Mũi thanh phù tiêu này lại không nhằm vào chàng mà lại bắn xuống đất !
"Keng !" một tiếng thanh phù tiêu chạm xuống đất nảy lên gia tăng tốc lực vẽ thành hình vòng cung nhằm đơn điền Triển Bạch bay tới.
Triển Bạch cười lạnh nghĩ thầm, thủ pháp Mãn Hoa Thiên Vũ còn chưa làm gì được ta thì thủ pháp này chẳng khác trò chơi trẻ con, vừa nghĩ vừa hươ kiếm gạt.
Keng ! Một tiếng mũi thanh phù tiêu chẳng những không bị văng đi xa mà lại xẹt xuống đùi, tốc độ mỗi lúc một nhanh !
Triển Bạch đổ mồ hôi lạnh tung người nhảy lên, nhưng khoảng cách vốn đã gần, tốc độ đi của thanh phù tiêu lại quá nhanh.
“Soạt !” Một tiếng, ống quần bị rách toát một mảng, may mắn thay chưa chạm vào da thịt ! Chất độc của thanh phù tiêu chàng đã thử qua một lần, nếu lần này còn sơ suất nữa thì sẽ không còn cơ may thoát thân !
Thanh Phù Thần cười ha hả nói:
- Đó là chiêu Thanh Phù bái thọ" tiểu tử ngươi đã luống cuống tay chân rồi, nếu lão phu thi triển "Thanh phù mãn đường" thì tiểu tử ngươi chết chắc rồi.
Dứt lời lại búng ra một mũi thanh phù tiêu nữa !
Triển Bạch đã biết sự lợi hại của ám khí đối phương, không dám dùng kiếm gạt nữa, chờ phi tiêu đến bên mình, tung người tránh né.
Nhưng chàng vừa tránh được mũi phi tiêu này đã nghe keng một tiếng mũi thứ hai đã chạm xuống đất bật lên bắn tới Tiếp đó đã nghe keng ! Keng ! Liên tục vô số thanh phù tiêu từ dưới đất bay lên liên tục. tất cả đều nhằm các yếu huyệt Triển Bạch bay tới.
Triển Bạch vừa nhảy nhót tránh né vừa sốt ruột nghĩ thầm, cứ như vậy chẳng mấy chốc mình không trúng ám khí cũng kiệt lực mà chết chi bằng xông đến gần lão tặc, dù có chết cũng cùng lão tặc đồng quy ư tận cũng không đáng tiếc ...
Nghĩ xong chàng lập tức áp sát Kim Cửu, nhưng đã nghe lão cười lạnh nói:
- Ngươi đừng uổng phí tâm cơ nữa, cả cha ngươi còn không thoát nổi "Thanh Phù Mãn Đường" của lão phu, ngươi sống sao nổi !
Dứt lời lão lập tức vung tay, chỉ nghe "ào ?" một tiếng Thanh Phù tiêu như ong vỡ tổ nhắm Triển Bạch bay tới ...

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 34
Hồng Phấn Quỷ Diện

Triển Bạch vừa tung người nhảy lên đã thấy đùi lạnh buốt, tiếp đến là mấy nơi nữa, công lực bị phát tiết ra ngoài thân hình rơi trở xuống đất, một thoáng tuyệt vọng lướt qua trong tâm não, nhưng chàng chợt nhớ đến phụ cừu còn chưa báo, làm sao cam tâm chịu chết dược. Nghĩ đến đây không biết thần lực ở đâu nổi dậy, chàng cắn răng tung người lên đầu tường.
Kim Cửu cười lên nói:
- Tiểu tử ngươi còn muốn chạy sao ? Cho dù ngươi có chạy thoát trong vòng ba canh giờ cũng chết chẳng toàn thây !
Triển Bạch dù đã vận công bảo hộ tâm mạch không cho độc dược công tâm, nhưng lúc này cũng cảm thấy mắt tối sầm, thân hình lảo đảo muốn ngã.
Chàng nghiến răng nói:
- Lão tặc ! Chỉ cần Triển Bạch này còn một chút hơi thở thì sẽ còn trở lại lấy mạng ngươi !
Dứt lời nhảy ra bên ngoài bờ tường, bên tai chàng còn nghe văng vẳng tiếng Kim Cửu quát sai người đuổi theo, cùng tiếng khóc lóc van xin của Kim Thái Phụng ...
Triển Bạch chỉ cảm thấy đầu óc mơ mơ hồ hồ toàn thân chàng bắt đầu mất hết cảm giác, chỉ gượng chạy được mấy bước hòa vào dòng người như thác đổ đi xem hội hoa đăng ở ngoài đường, chàng không còn biết mình đang đi về hướng nào nữa, cứ để mặc cho dòng người đẩy chàng đi, đầu óc chàng dần dần tê liệt, cuối cùng không còn biết gì nữa ...
Không biết qua bao lâu, cảm giác đau thấu xương làm chàng mơ màng tỉnh dậy, mở mắt ra thấy mình đang nằm trong một ngôi miếu đổ nát.
Ngôi miếu hầu như không còn chỗ nào lành lặn, nhìn thấy cả ngàn sao nhấp nháy trên trời, các tượng thần ngã nằm lăn lóc trên bục thờ, bốn bức tường đã đổ hết ba còn một bức giăng đầy mạng nhện đóng đầy bụi bặm, duy chỉ chiếc bàn thờ chàng đang nằm là tương đối sạch sẽ lại còn lót cả nệm, trên người chàng được đắp một tấm chăn bông ấm áp.

Chàng liếc mắt ra xa một chút, dưới ánh đèn dầu tranh tối tranh sáng, cạnh đầu bàn thờ chàng đang nằm có một quái nhân tóc đỏ mặt xanh, tay lăm lăm thanh đoản kiếm nhìn chàng.
Triển Bạch rùng mình đổ mồ hôi lạnh, la lên một tiếng định ngồi dậy, nhưng chỗ các vết thương đau thấu tâm can khiến chàng ngất đi.
Lần thứ hai chàng tỉnh dậy, nỗi sợ hải chừng như vẫn còn, từ từ liếc mắt nhìn quanh, quái nhân hình thù như ác quỷ đã biến mất. Có điều bên cạnh chàng lại có một thiếu nữ cực kỳ kiều diễm, đang dịu dàng nhìn chàng.
Thấy chàng vừa tỉnh dậy vội tươi cười nhìn chàng, nói:
- Ngươi tỉnh rồi !
Triển Bạch vùng ngồi dậy:
- Tại sao ta lại ở đây ?
Nhưng thân hình chàng vừa nhích lên, các vết thương lại đau nhức, kêu lên một tiếng ngã vật trở xuống.
Thiếu nữ đỡ chàng nằm ngay lại dịu dàng:
- Ta đã lấy ám khí trong người ngươi ra rồi, độc cũng đã trị xong, có điều vết thương còn chưa lành, phải nghỉ ngơi một hai ngày mới khỏi hẳn.
Triển Bạch nghe hơi thở nàng thơm tợ hoa lan. giọng nói dịu dàng cứ như mật rót vào tai, cộng thêm gương mặt diễm tuyệt, thân hình mỹ miều khiến chàng ngất ngây.
Chàng đã gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng vẻ kiệu diễm của nàng không kém Giang Nam đệ nhất mỹ nhân Kim Thái Phụng, nét thơ ngây thuần phát không kém Uyển Nhi, còn nét đoan trang cao quý có thể nổi trội hơn Mộ Dung Hồng vài phân.
Triển Bạch nhìn nàng ngơ ngẩn đến xuất thần, mãi đến khi thiếu nữ tươi cười hỏi:
- Ngươi làm gì mà nhìn ta dữ vậy ?
Chàng mới giật mình hồi tỉnh. đỏ, mặt nhìn lảng ra nơi khác, hỏi:
- Lúc nãy tại hạ nhìn thấy một quái nhân mặt xanh tóc đỏ, không biết cô nương có nhìn thấy không ?
Thiếu nữ mỉm cười hươ hươ chiếc mặt nạ trước mặt Triển Bạch, chàng đỏ mặt nói:
- Thì ra lúc nãy cô nương mang mặt nạ, vậy ra cũng chính cô nương cứu mạng tại hạ rồi ?
Thiếu nữ lại tươi cười gật đầu.
Triển Bạch lại tiếp:
- Xin hỏi phương danh quý tánh của cô nương để tại hạ mai này được đáp đền đại ân.

Thiếu nữ chỉ cười hươ hươ chiếc mặt nạ trước mặt Triển Bạch, chàng không hiểu ý nàng, chỉ giương mắt nhìn nàng tỏ ý không hiểu.
Thiếu nữ cười nói:
- Ngươi thử đoán xem ta là ai ?
Triển Bạch ngẩn người:
- Cô nương khéo nói chơi, tên tuổi của cô nương tại hạ làm sao đoán được ?
Thiếu nữ nghiêm mặt:
- Ngươi thật tình không biết hay là giả bộ ngây ngô !
Triển Bạch lại ngẩn người nhìn kỹ dung mạo tuyệt thế của nàng, cố moi tìm trong ký ức xem đã gặp nàng ở đâu. Nhưng càng thất vọng, không những chàng chưa từng gặp mà cũng không nghe nói đến một thiếu nữ tuyệt sắc với chiếc mặt nạ như ác quỷ vầy.
Cuối cùng chàng lắc đầu gượng cười nói:
- Tại hạ thực tình không nhớ ra là đã gặp cô nương ...
Thiếu nữ giơ cao chiếc mặt nạ, nghiêm giọng:
- Không lẽ ngươi cũng không đoán ra lai lịch chiếc mặt nạ này ?
Triển Bạch nhíu mày, không lẽ nàng là nhân vật rất có tiếng tăm trong giang hồ chỉ vì mình kiến văn thô lâu nên không biết ?
Thiếu nữ tươi cười vỗ vỗ vào người chàng tựa như người mẹ vỗ về đứa con nói:
- Ngươi không nhận ra ta cũng tốt, không cần phí sức tìm tòi nữa. Tuy ta đã lấy ám khí ra, trừ hết độc tính nhưng thương thế của ngươi còn cần phải tịnh dưỡng vài ba ngày mới bình phục, chắc ngươi cũng đói rồi, giờ người ở đây nghỉ ngơi ta đi tìm thứ gì về cho ngươi ăn.
Dứt lời đứng dậy, chỉ thấy thân hình nàng như làn khói mỏng lướt ra ngoài. Triển Bạch không khỏi lắc đầu khen thầm, thân pháp của nàng nhanh nhẹn tuyệt luân vượt xa Uyển Nhi.
Với thân pháp này xem ra võ công của nàng không phải tầm thường, thậm chí nàng còn là một nhân vật nổi danh trong giang hồ nữa. Nhưng sao mình chưa từng nghe nói trong giang hồ có một nhân vật sử dụng mặt nạ hình quái nhân vậy ?
Xảy thấy thiếu nữ trở lại với chiếc mặt nạ mặt xanh tóc đỏ, đặt gói thức ăn trước mặt chàng:
- Ngươi bất tỉnh đã hai ngày hai đêm rồi, ăn đi rồi tịnh dưỡng cho mau bình phục.
Triển Bạch tròn mắt:
- Sao ? Tại hạ bất tỉnh đã hai ngày hai đêm rồi ?
- Ừm ! May mà gặp ta nơi bờ sông, không thì giờ này không biết

ngươi đã đi tới cửa thứ mấy của địa ngục rồi !
Triển Bạch vừa định ngồi dậy đã bị thiếu nữ ấn nằm trở xuống, lấy từ trong gói giấy ra một cái bánh hao đưa tận miệng chàng. Triển Bạch từ khi nghe nhắc tới chuyện ăn đã cảm thấy đói bụng cồn cào, không khách sáo ăn ngay một miếng to.
Bỗng bên ngoài có một tiếng động khẽ, thiếu nữ đặt chiêc bánh bao vào tay Triển Bạch, quay ra ngoài quát:
- Kẻ nào ?
Dư âm tiếng quát còn chưa dứt thì nàng đã biến mất bên ngoài miếu rồi. Thân pháp của nàng nhanh nhẹn tuyệt luân, nhưng khi ra đến bên ngoài, đảo luôn mấy vòng vẫn không thấy bóng dáng ai, hừ một tiếng nói:
- Ngươi cũng biết ai ở đây. nếu còn cả gan đến rình rập thì đừng trách bản cô nương không vị tình.
Trên gương mặt kiều diễm của nàng thoáng hiện sát khí, giọng nói nàng tuy không lớn nhưng cũng truyền xa hơn dặm. Nếu quả có người lén rình xem thì chắc chắn phải nghe thấy.
Nói xong không cần biết đối phương có nghe hay không, thiếu nữ phi thân trở vào cổ miếu.
Triển Bạch thấy nàng trở vào hỏi ngay:
- Cô nương có phát hiện ra ai không ?
Thiếu nữ tươi cười:
- Chắc là mấy con chuột nhắt cả gan đến rình rập không có gì quan trọng đâu.
Giọng nàng hồn nhiên ấm áp, vẻ mặt tươi như hoa xuân, hoàn toàn tương phản với vẻ lạnh lùng đầy sát khí như lúc ở bên ngoài.
Triển Bạch ăn xong nhắm mắt lại dưỡng thần, nhưng chàng không sao điều tức được, Chốc chốc lại hé mắt lên nhìn thiếu nữ diễm kiều võ công thâm hậu, lai lịch thần bí kia đang ngồi xếp bằng điều tức ngay cạnh chàng.
Nhìn dáng điệu nàng ngồi điều tức hành công cũng khác lạ không phải ngồi thẳng hay kiết đà, ngũ tâm cũng chẳng hướng thiên mà hai tay đỡ lấy hai bên má, chân co chân duỗi, mắt khép hờ, làn mi dài cong vút lúc này như hơi rũ xuống, khóe môi ẩn ước một nụ cười, trông nàng chẳng khác bức tranh mỹ nữ ngủ trưa. Có điều hai tai hai mũi và miệng nàng năm luồng khói trắng bốc lên tụ thành áng mây trắng nhạt trên đầu, mới biết nàng đang hành công và công lực của nàng đã đến cảnh giới Ngũ khí triều nguyên ...

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 35
Quái Sự Bên Sông

Thiếu nữ quá sức mỹ miều, vẻ mỹ miều của nàng không thể dùng bút mực để gợi tả, chỉ có thể dùng ý để lĩnh hội. Triển Bạch tuy tâm sáng như gương, lòng không vương chút tà niệm nhưng cũng không khỏi nhìn nàng đến thất thần.

Đôi chân thon thả một co một duỗi tạo nên những đường cong khiến người không dám nhìn thẳng, chiếc eo lưng ong thắt lại, ngực tròn lẳn đầy đặn nhô cao phập phồng theo hơi thở.

Nhìn một lúc, máu nóng trong người Triển Bạch chạy rần rật trong huyết quản như muôn ngàn con ngựa bất kham đang lồng lên. Suýt chút nữa chàng đã không kềm được kêu lên một tiếng chạm vào người thiếu nữ.

Nàng mở bừng mắt nhìn chàng thấy sắc diện chàng không được tự nhiên, nàng vội nói:

- Xem ra nội lực ngươi bị tổn hại khá nhiều, mau tĩnh tâm điều tức để ta dùng chân nguyên bồi hoàn nộ nguyên cho ngươi.

Triển Bạch đỏ mặt mắng thầm mình sao lại có ý nghĩ bất chính đối với một thiếu nữ thuần phác như nàng.

Thiếu nữ lập tức đặt hai tay lên vai Triển Bạch, tư thế ngồi không đổi, chỉ thấy hai luồng nhiệt khí chạy vào nội phủ của chàng rồi chầm chậm truyền đi khắp kỳ kinh bát mạch. Triển Bạch cảm thấy toàn thân thư thái các vết thương giảm ngay đau đớn, thậm chí cảm thấy mát mẻ như vừa được uống linh dược.

Bỗng thiếu nữ nhíu mày thu ngay chân lực lại, nghiêng tai nghe ngóng, trên gương mặt nàng lập tức nổi dậy một làn sát khí.

Triển Bạch ngẩn người nhìn thiếu nữ không hiểu vì lẽ gì mà sắc diện nàng lại thay đổi nhanh như vậy.

Nhưng ngay sau đó hiểu ra, chàng đã nghe có tiếng áo qưuần động gió, thiếu nữ đã nhanh như điện xẹt đi.

Triển Bạch còn đang thầm phục thân thủ của nàng thì thấy có bóng người ung dung tiến vào. Chờ khi nhìn rõ người vừa bước vào, chàng không khỏi giật mình.

Lúc đầu chàng cứ ngỡ thiếu nữ quay trở lại, nào ngờ đối phương là một thiếu niên mình mặc nhu phục màu trắng. Đầu xuân trời hãy còn khá lạnh, Triển Bạch đắp trên người chăn bông dày vẫn cảm thấy lạnh, vậy mà gã nho sinh tay phe phẩy ngân phiến (quạt làm bằng

bạc) trông rất chướng mắt.
Không chờ Triển Bạch lên tiếng gã nho sinh đã cười nhẹ:
- Huynh đài quả là diễm phúc hơn người, được hồng nhan ma nữ cận kề ôm ấp, xem ra hai người trong ngôi cổ miếu này mà chẳng khác chi ở Dao Đài.
Triển Bạch thấy đối phương vừa mới gặp đã buông lời khá suồng sả, nhíu mày nói:
- Các hạ là ai mà ...
Thiếu niên nho sinh mỉm cười xếp quạt gõ nhẹ vào lòng bàn tay trái, lạnh nhạt nói:
- Huynh đài không cần biết ta là ai, có điều tại hạ thành thực báo cho huynh đài biết, đừng tưởng nàng là hồng phấn giai nhân mà đó chính là bộ xương khô, nhìn đẹp tựa thiên tiên nhưng lại ác độc hơn rắn rết. Sợ ngươi chưa kịp tỉnh mộng xuân tình thì đà làm oan hồn nơi hoang miếu.
Triển Bạch vốn đã cảm thấy hành tung lai lịch cua thiếu nữ có phần quái dị, giờ nghe gã nho sinh nói, không khỏi bán tín bán nghi, nói:
- Các hạ có điều gì chỉ giáo cứ nói thẳng ra cần gì phải dọa tại hạ như vậy ?
- Dọa ngươi ? Ha ha ha ... Ngươi biết nữ ma đầu ấy là ai không ? Hồng Phấn khô lâu quỉ diện Kiêu Oa. Chắc ngươi đã nghe đến đại danh của ả rồi ?
Triển Bạch nghe như sét nổ ngang trong đầu buột miệng thốt lên:
- Có thật như vậy không ?
Thiếu niên nho sinh cười nhẹ:
- Ta theo chân ma đầu từ Đông Hải vào Trung Nguyên lẽ nào còn giả được ?
Triển Bạch rùng mình. Hồng phấn khô lâu quỉ diện Kiêu Oa danh chấn giang hồ mấy mươi năm trước, ả người đẹp tựa thiên tiên, nhưng tâm địa còn độc hơn xà, cộng thêm võ công tuyệt thế, tính lại dâm đãng. Phàm thanh niên nam tử diện mạo coi được một chút là ả bắt về phục vụ để thỏa mãn thú tính. Ai không thỏa mãn hoặc chống cự đều bị ả giết hại rất dã man. Còn gặp mỹ nữ ả móc mắt cắt lưỡi, phá hủy dung mạo không chút thương tiếc. Bởi vậy ả xuất đạo không lâu đã làm chấn động cả giang hồ, ả nhắm trúng ai thì hiếm khi kẻ đó thoát được. Bởi vậy trong vòng vài năm đã có vô số mỹ mạo thanh niên nam nữ bị hủy hoại dưới tay ả, trong số đó có không ít đồ đệ của các đại môn phái, và đương nhiên người của làng hắc đạo cũng không phải ít. Thế là võ lâm hắc bạch tập trung mấy tay tuyệt thế cao thủ, bao vây sào huyệt của ả ở Đông Nhạc thái sơn, cuối cùng đám

cao thủ hắc bạch cũng đánh được mụ rươi xuống vực.
Nhưng về phía bát đại môn phái cùng lục lâm hắc dạo bị thương vong vô số. Chính vì lẽ đó mà tinh anh các phái bị tổn hại lớn thế mới khiến võ lâm tứ đại hào gia nổi lèn xưng hùng xưng bá giang hồ.
Từ sau trận chiến nơi Thái sơn năm ấy ai cũng tưởng Hồng Phấn khô lâu Quỉ diện Kiều Oa đã chết, không ngờ ngày hôm nay lại xuất hiện ở Trung Nguyện và người đầu tiên mà ả tìm đến lại chính là Triển Bạch.
Chàng lúc ở trong tiêu cục đã nghe nói nhiều về nữ ma đầu này, nhưng chàng không thể ngờ được thiếu nữ ngây thơ mỹ mạo như thiên tiên này lại có thể là nữ ma giết người như ngóe mấy mươi năm trước. Từ trong tiềm thức của chàng có một ý nghĩ phản kháng trỗi dậy. Không ! Chàng không thể lầm được, nữ ma quỉ diện Kiều Oa không thể có được vẻ ngây thơ trong trắng như thiếu nữ này được. Hơn nữa Quỉ diện Kiều Oa nếu còn sống giờ đây ít ra phải năm sáu chục tuổi, dù thuật trú xuân của mụ có cao siêu đến mấy cũng không thể giữ được thân hình và dáng vé của một thiếu nữ được.
Nghĩ đến đây, chàng hừ lạnh:
- Các hạ nói như vậy, khẩu thiệt vô bằng. Tại hạ sao tin được ?
- Hừ ! ta biết ngươi sẽ không tin. Nhưng chờ đến khi ngươi có được bằng chứng thì ngươi không còn mạng nữa ...
Bỗng có tiếng hừ lạnh, không biết từ bao giờ một quái nhân mặt xanh tóc đỏ đã đứng ở trong miếu.
Bạch y nho sinh tái mặt quay phắt lại. chỉ nghe quái nhân lạnh lùng nói qua kẽ răng:
- Ta biết thể nào cũng là ngươi ! Dù ngươi quỉ kế đa đoan cũng không sao gạt được ta. Có điều ta không hiểu sao ngươi cứ đi theo quấy rối ta như vậy ?
Bạch y nho sinh nhân lúc quỉ diện thiếu nữ đang nói, bất thần công một chưởng.
Quỉ diện thiếu nữ khẽ phất tay một cái.
Bùng ! Một tiếng, cả tòa cổ miếu chao đảo, ngói rơi loảng xoảng, bụi đất tụ lâu ngày bị kình phong cuốn bay mù mịt, Triển Bạch nằm ở sau lưng bạch y nho sinh mà vẫn cảm thấy dư kình bén như đao cứa vào da thịt, chứng tỏ chưởng lực của song phương rất khủng khiếp.
Bỗng nghe thiếu nữ quát lớn:
- Ngươi còn muốn chạy sao ?
Tiếp đó lại nghe tiếng kình phong xé gió vù vù nhưng chỉ đánh trúng bức tường duy nhất còn lại của miếu điện. "ầm !" một tiếng, bức tường đó sụp một mảng lớn. Lại nghe tiếng bạch y nho sinh cười ha

hả nói:
- Ta đi đây ! Chờ Hải ngoại tam sát tới nơi ngươi sẽ biết tay ta ! Ngươi có chạy lên trời ta cũng theo để bắt ngươi !
Dư âm giọng nói còn vang vang thì hai người đã mất hút bên ngoài, thân pháp nhanh đến không tưởng.
Triển Bạch nghĩ thầm, không biết thiếu nữ này có phải là Quỉ diện Kiều Oa như bạch y nho sinh nói hay không. Nếu lỡ đúng như vậy thì tính mạng mình rất nguy. Lại còn bạch y nho sinh nữa, gã với mình không quen không biết hà cớ gì lại mạo hiểm đến để cảnh báo ? Vừa gặp mặt thiếu nữ gã đã tìm cách thoát thân, xem ra gã không phải là đối thủ của mỹ nhân. Nhưng trước khi đào tẩu gã còn lấy Hải ngoại tam sát để dọa đối phương. Hải ngoại tam sái là ai ?
Suy đi nghĩ lại một hồi vẫn không hiểu đầu đuôi ra sao cả, thôi thì nhân lúc đối phương bỏ đi, mình cũng đào tẩu tìm nơi ẩn thân dưỡng thương, sau đó tìm kẻ thù để báo xong gia cừu rồi việc khác sẽ tính sau.
Nghĩ vậy chàng lập tức tung chăn ngồi dậy, thấy các vết thương không còn đau đớn nữa, nhưng chàng chưa kịp mừng thì đã thất kinh. Thì ra trong túc chàng hôn mê, thiếu nữ đả cởi hết quần áo chàng, không còn một mảnh vải nhỏ che thân.
Đèn đã tắt, trăng cũng bị mây che khuất, trong cổ miếu tối đen như mực, Triển Bạch sờ soạng tìm quần áo thì chỉ thấy còn lại một mớ vải vụn. Thì ra lúc băng bó vết thương cho chàng, thiếu nữ đã xé quần áo chàng để băng bó. Nghĩ đến lúc chàng bị nàng lột hết áo quần, bất giác đỏ mặt ...
Chàng lại chợt nghĩ tới hai vật bất ly thân là Tỏa cốt tỏa hồn Thiên Phật quyển và Vô Tình bích kiếm cũng không thấy đâu. Giờ thì chàng không còn sợ nữa mà chàng giận, chàng không còn có ý định bỏ đi nữa mà ngược lại còn mong mau mau tìm được nàng để đòi lại kiếm và bí kíp.
Khổ nỗi quần áo không thể mặc được, làm sao dám chường mặt ra nhìn thiên hạ ?
Nghĩ tới nghĩ lui chàng mới lấy chiếc chăn quấn lên người dùng vải rách nối lại buộc tạm lên người. Dù không ra hình dạng gì nhưng cũng còn khá hơn là không mặc gì cả:
Chuẩn bị Ổn thỏa xong chàng bước ra khỏi miếu nhắm hướng quỉ diện thiếu nữ đuổi theo bạch y nho sinh thẳng tiến.
Chàng vốn không biết ngôi cổ miếu nằm ở địa phương nào, nên cứ nhắm hướng đi bừa, đi một hồi mấy dặm vẫn không thấy bóng dáng hai người đâu, chỉ thấy trước mặt là con sông lớn.

Triển Bạch biết mình đã đi sai hướng vừa định quay lại bỗng nghe từ trong đám lau sậy cạnh bờ sông có tiếng động. Tiếng bước chân nghe ra không phải một người mà khá đông.
Triển Bạch nép mình vào một gốc cây, từ trong đám lau sậy bắt đầu hiện ra một hàng người, hơn nữa mỗi người còn vác trên vai một vật hình thù như chiếc rương.
Đoàn người ra đến bờ sông lần lượt đặt chiếc rương trên vai xuống, lúc này Triển Bạch mới nhìn rõ những người vác rương đều là những kình trang đại hán, trong đoàn người có lẫn hơn chục tên vệ sĩ mặc giáp trụ ánh vàng rỡ rỡ, xem rất quen, một tia sáng chợt lóe lên trong đầu, bọn này chính là vệ sĩ của Kim phủ. Nhưng đang đêm chúng khiêng nhiều hòm xiểng như vậy ra bờ sông để làm gì ?
Xảy nghe một tên đại hán lau mồ hôi trán cằn nhằn:
- Chẳng biết chủ nhân của chúng ta làm cái gì nữa. Đang đêm dựng đầu chúng ta dậy bảo phải khiêng những cái rương nặng trịch ra đây, có dọn nhà thì cũng phải chờ đến sáng chứ !
Một tên khác hạ giọng:
- Tại ngươi không biết đó thôi, đêm hôm kia chủ nhân phát động Thạch Cơ đại trận nhốt hết quần hào, không hiểu sao sáng nay sẩy hết không còn một mạng, chủ nhân sợ quần hào trở lại báo cừu, nên mới đem châu báu đi trước một bước, lỡ có bề gì ...
- Ối trời ... Nghe nói đã lọt vào Thạch Cơ đại trận thì không có đường ra mà ?
- Các ngươi không biết đâu, người phát động Thạch Cơ là Mãnh thiếu gia, chính tai ta nghe lén lão gia mắng Mãnh thiếu gia làm hư hết kế hoạch. Lão gia nổi giận bắt Mãnh thiếu gia nhốt vào trong lao rồi.
- Mãnh thiếu gia đúng là điên rồi !
- Không điên sao hắn cả gan tự ý làm càn ? Lại còn nhốt cả công tử và tiểu thư nữa !
Cứ như vậy mỗi tên một câu bàn tán xôn xao. Sau cùng có một tên giọng kẻ cả:
- Mà các ngươi biết Mãnh thiếu gia lại sao lại dám làm chuyện động trời đó không ?
- Ngươi biết sao ?
- Sao lại không, cũng tại tên tiểu tử họ Triển. Mãnh thiếu gia vốn định lớn lên sẽ trở thành rể Kim phủ, nào ngờ tên tiểu tử họ Triển đến phá đám, khiến tiểu thư lạnh nhạt với Mãnh thiếu gia, ngược lại thân mật với tiểu tử kia. Gặp ta, ta cũng không nhịn nổi đừng nói người cao ngạo như Mãnh thiếu gia, không ngờ lần tỉ kiếm trước lại bị đối

phương chặt đứt một cánh tay. Đêm hôm kia lại bị thêm một chưởng của đối phương chấn thương, bởi vậy Mãnh thiếu gia mới nổi điên định giết chết hết cho hả giận ...
Tên đại hán nói đến đây chợt nhìn thấy có ánh đèn từ xa hươ lên mấy lượt như ra ám hiệu. Vội vàng để hai ngón tay vào miệng huýt sáo đáp lại xong đứng lên ra lệnh:
- Chuẩn bị thuyền sắp đến !
Trên mặt sông đã thấy bóng thuyền, hơn chục chiếc ngư thuyền phóng như bay về phía bờ bên này.
Trên chiếc thuyền đi đầu có một chiếc xe lăn, người ngồi trên xe chính là Kim Cửu.
Thuyền cập bến các đại hán trên bờ lập tức vác rương xuống thuyền.
Triển Bạch nhìn thấy Kim Cừu máu đã trào sôi trong huyết quản, không còn nhịn được nữa, phi thân ra quát:
- Lão tặc ! Nạp Mạng !
Từ trên không trung chàng đã tung chưởng nhắm Kim Cửu kích tới.
Sự xuất hiện đột ngột của Triển Bạch khiến đám võ sĩ đồng kêu lên kinh hãi nhưng không ai kịp ra tay ngăn lại.
Kim Cửu cũng không ngờ lại bị tập kích như vầy, trong lúc hoảng hốt lão chỉ kịp giơ chưởng chống đỡ ...
Bình ! Một tiếng chấn động không gian, Triển Bạch bị chưởng lực phản chấn bay ngược lên bờ còn chiếc thuyền chở Kim Cửu cũng trôi ra xa.
Kim Cửu thấy việc làm bí mật của mình bại lộ, vừa giận vừa sợ từ giữa sông quát lớn:
- Bắt tất cả chúng lại, kẻ nào chống cự giết chết không tha !
Bởi bị tập kích bất ngờ lão không biết có bao nhiêu địch nhân nên mới phát lệnh như vậy. Trong khi đó, Triển Bạch thầm hối hận, lẽ ra chàng phải chờ kẻ thù lên bờ rồi mới xuất thủ tấn công.
Lúc này đám võ sĩ trên bờ đều bỏ rương xuống rút binh khí bao vây Triển Bạch lại.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 36
Quỷ Diện Thiếu Nữ

Thấy chỉ có một mình Triển Bạch, người của Kim phủ càng tỏ ý khinh

thường. Bốn tên kim giáp vệ sĩ múa gươm xông vào. Triển Bạch lách người tránh kiếm, đồng thời quét ra một chưởng, cưuồng phong nổi dậy, bốn tên vệ sĩ đồng rú thảm văng ra ngoài hai trượng.
Đám võ sĩ không còn dám xông vào nữa, chúng đã bị khiếp hãi trước công lực của Triển Bạch.
Bỗng nghe một tiếng hú dài, một bóng đen từ trên không nhào xuống chẳng khác một con chim ưng khổng lồ. Triển Bạch đã kịp nhận ra đối phương chính là Thiết Dực Phi Bằng Ba Thiên Hách.
Triển Bạch lúc ở Nham Sơn Thập Nhị động đã từng đối chưởng với Ba Thiên Hách nên chàng rất tự tin. Thấy đối phương từ trên cao lao xuống vẫn không tránh né, vung chưởng kích ngược lên.
Chưởng kình chạm nhau phát ra tiếng nổ như xé màng tai, đám võ sĩ bị dư kình đẩy dạt cả ra, Ba Thiên Hách bị chưởng kình chấn động lộn hai vòng trên không trung, sau đó mới từ từ đáp xuống ở bên ngoài hai trượng. Triển Bạch vẫn đứng sừng sững như thiên thần.
Đám võ sĩ Kim phủ đồng kinh hãi hô lên một tiếng, mới có mấy tháng cách biệt mà công lực Triển Bạch đã tăng tiến đến độ đó.
Lúc này đám võ sĩ đã thắp đèn mang đến. Kim Cửu nhận ra Triển Bạch vội hô lớn:
- Không được để tiểu tử chạy thoát !
Đám võ sĩ đồng hô lớn trợ Oai nhưng không một ai dám xông lên.
Xảy nghe có tiếng cười sang sảng, một lão nhân lưng gù bước ra, chính là Thiết bối đà long Công Tôn Sở.
Lão dứt tiếng cười nói:
- Mới mấy ngày không gặp công lực của tiểu huynh đệ lại vào một cảnh giới khác.
Bội phục ! Bội phục ! Có điều lão phu không hiểu sao Kim phủ coi ngươi là khách ngươi lại coi Kim phủ là thù ?
Triển Bạch lần đâu tới Kim phủ đã nhận ra Công Tôn Sở tuy dáng người xấu xí nhưng tính tình cương trực, lại được lão chiếu cố nên chàng rất có cảm tình với lão.
Chàng cố nén nộ hỏa ôn tồn đáp:
- Công Tôn tiền bối có điều không biết, tiên phụ của vãn bối bị lão tặc Kim Cửu hãm hại, phụ cừu bất báo Triển Bạch này đâu đáng mặt làm người. Có điều sự ân oán giữa vãn bối với lão tặc không liên quan đến chư vị xin đừng nhúng tay vào, nếu không Triển Bạch đành cam bất chính ...
Công Tôn Sở vẻ ngạc nhiên:
- Tiền phụ của tiểu huynh đệ là ai ?
- Tiên phụ chính là Tích Lịch kiếm Triển Vân Thiên !

- Ô ? Thì ra tiểu huynh đệ là hậu nhân cua Triển đại hiệp ...
Bỗng Triển Bạch nghe tiếng mái chèo khuấy nước, sợ Kim Cửu thừa cơ tẩu thoát vội quát lớn:
- Lão tặc đừng hòng tẩu thoát Dứt lời phi thân ra phía bờ sông.
Thiết Bối Đà Long Công Tôn Sở người vốn trọng nghĩa khí, hiệp danh củaa Tích Lịch Kiếm lão ngưỡng mộ từ lâu, nên vốn đã không muốn xen vào chuyện này, nhưng ngặt vì gởi thân nơi kim phủ ngày ngày được người đãi đằng như thượng khách, khi người có chuyện cần không lẽ lại làm ngơ. Bởi vậy lão dùng dằng không quyết Thấy Triển Bạch đã bỏ đi, lão vội gọi lại:
- Tiểu huynh đệ, nghe lão phu nói vài lời ...
Vừa gọi lão vừa xuất trảo định kéo Triển Bạch lại.
Triển Bạch nóng lòng sợ cừu nhân chạy mất, lại thấy Công Tôn Sở xuất thủ ngăn chặn, lập tức vung chưởng nhằm cổ tay Công Tôn Sở chém xuống, Công Tôn Sở vốn không có ý động thủ với Triển Bạch, nên không ngờ đối phương phản kích, hơn nữa thần thủ của Triển Bạch nhanh nhẹn vượt quá dự liệu của lão, lão vừa kinh hãi vừa tức giận, kinh hãi không biết Triển Bạch luyện công bằng cách gì mà cứ mỗi lần gặp mặt là võ công lại tiến xa hơn lần trước, tức giận la vì lão có lòng tốt lại bị đối phương dùng sát chiêu để đáp lại. Hơn nữa lão vốn người cao ngạo thấy Triển Bạch không chút kính nể lão là người trưởng thượng, nên lập tức biến chiêu tả chưởng nhằm hậu tâm Triển Bạch đẩy tới.
Triển Bạch vốn cũng không có ý đối địch với Công Tôn Sở nhưng không ngờ lại ở vào thế một mất một còn với lão, bởi vậy chàng thủ thế dụng thế thiên cân trụy đáp nhanh xuống đất, tránh chưởng của đối phương.
Công Tôn Sở trừng mắt quát:
- Tiểu huynh đệ võ công cao cường, lão phu xin thỉnh giáo cao chiêu.
Dứt lời múa trảo chộp tới.
Triển Bạch thấy lão đã nổi giận, râu tóc sửng cả lên, trông lão chẳng khác gì con giao long đang múa vuốt, thảo nào lão có cái ngoại hiệu Thiết Bối Đà Long. Thấy thần thái của đối phương quá uy mãnh chàng không dám xem thường vội dùng thân pháp tránh né.
Nhưng chàng chưa kịp đứng vững thì đã nghe có gió động sau lưng, biết có người ám kích sau lưng, không kịp nhìn xem đối phương là ai, vội đẩy ngược ra sau một chưởng.
Bùng ! Một tiếng chấn động không gian. Triển Bạch thấy tê tái nửa người, loạng choạng thối lui ba bước ngẩn đầu nhìn lên mới hay đó là Ba Thiên Hách.

Chàng chưa kịp định thần lại đã nghe Công Tôn Sở quát lớn xông tới, một đạo chưởng kình ào ào lướt tới, không ngờ hai tay đại cao thủ trên giang hồ lại liên thủ tấn công một hậu bối, Triển Bạch nổi trận lôi đình, không thèm tránh né nữa, vận dụng Phong Lôi chưởng một chiêu "Tấn Phong Cấp Lôi" xia thẳng vào đạo chưởng kình ...
Chỉ nghe "xoạt !" một tiếng chưởng chàng như kích nhằm tường sắt !
Thì ra công Tôn Sở đang lúc tức giận vận đủ công lực, song chưởng một chiêu "Tiềm Long Thâm Hải" nhằm Triển Bạch đẩy tới, nhưng thân pháp của Triển Bạch quá nhanh, không những tránh được song chưởng của lão mà còn phản kích đánh trúng lưng gù của lão.
Công Tôn Sở ngoại hiệu là Thiết Bối Đà Long, khối gù trên lưng lão đã luyện được một thứ công phu đặc dị, cứng rắn không thua gì sắt thép. bởi vậy Triển Bạch kích trúng lão một chưởng chẳng những không đã thương được đối phương mà còn cảm thấy đau nhói nơi tay Tuy nhiên trúng một chưởng đó cũng khiến Công Tôn Sở loạng choạng thối lui suýt chút nữa ngã quỵ xuống đất. Lão tính khí nóng nảy trước nay chưa từng bị bại dưới tay ai, giờ lại bị thất thế trước một thiếu niên khiến lão càng tức giận, quát lớn một tiếng, một chiêu "Nộ long giảo vĩ" phóng cước đá vào hạ bàn, một chiêu "Long xuất thám đàm" quét chưởng ngang ngực Triển Bạch, đồng thời tả thủ xuất chỉ như điện nhắm mắt Triển Bạch.
Liên hoàn ba đại sát chiêu lão xuất thủ không chút vướng vấp, thân thủ lão đúng là đã luyện đến mức xuất thần nhập thánh !
Triển Bạch chân bước theo bộ pháp Cửu cửu quy nguyên, mắt nhìn thấy thân hình chàng tiến tới nhưng kỳ thực lại thối lui, bất kể chiêu thức của đối phương có kỳ dị đến đâu cũng không sao đả thương được chàng. Bộ pháp này chàng được Thần la truyền thụ cốt để khắc chế bộ pháp Nhiếp không hoán ảnh của Uyển Nhi, không ngờ lại đắc dụng trong trường hợp này ba đại sát chiêu của Thiết Bối Đà Long chàng đã dễ dàng tránh được.
Ba Thiên Hách thấy Công Tôn Sở không làm khó Triển Bạch đã nhảy vào trợ chiến, thế là Triển Bạch đã ở trong vòng vây của Kim phủ song thiết vệ.
Ba Thiên Hách nhờ vào bộ thiết y từ trên cao công xuống, dưới đất Công Tôn Sở phối hợp công thủ nhịp nhàng khiến Triển Bạch không sao tránh né được, chỉ còn cách cử chưởng chống đỡ, nhưng một mình chàng đối chưởng với hai tay đại cao thủ, nếu cứ đà này không bao lâu chàng sẽ kiệt lực mà thảm bại dưới tay đối phương.
Tiếp mấy chưởng của Song Thiết Vệ, chiếc chăn bông quấn tạm trên người chàng dùng vải buộc lại, giờ bị chưởng kình chấn động không

ít dây vải đã lỏng ra, tấm chăng bông xệ xuống làm vướng chân, cử động rất khó khăn, đã vậy bông trong chăn cứ mỗi lần đối chưởng với đối phương thì chúng lại bay tung tóe khiến Triển Bạch trông lôi thôi lếch thếch không thể tả nổi.
Nhưng chàng đâu có rảnh tay để buộc lại tấm chăn, lại cũng không thể đào tẩu, xem ra chàng sắp phải thúc thủ chịu trói đến nơi !
Bỗng có tiếng quát thanh tao, một bóng đen như ánh chớp xẹt tới, Ba Thiên Hách trên không trung rú lên một tiếng thân hình như con diều đứt dây bay ra ngoài năm trượng, rơi xuống đất rồi vẫn còn lăn mấy vòng mới đứng dậy được xem lại thì thiết y của lão đã bị gãy hết một cánh ! Cánh tay trái của lão cũng bị thương máu chảy ròng ròng ...
Trong vòng chiến lúc này xuất hiện thêm một hắc y quái nhân tay cầm kiếm mặt xanh tóc đỏ, hai răng nanh lòi ra ngoài trông rất khủng khiếp.
Những người có mặt, trừ Triển Bạch đồng kêu lên kinh hãi vì sự xuất hiện đội ngột của quái nhân.
Công Tôn Sở thấy quái nhân vừa xuất hiện đã đả thương Ba Thiên Hách lại còn hủy thiết y của lão, nổi giận quát lên một tiếng vung chưởng tấn công quái nhân.
Quỷ diện quái nhân chậm rãi phất một chưởng đón lấy luồng chưởng kình hùng hậu của Công Tôn Sở ...
Bùng ? một tiếng Công Tôn Sở thối lui năm bước lớn, lão giương đôi mắt kinh hoàng nhìn đối phương, lão không ngờ đối phương lại có công lực hùng hậu đến như vậy.
Nhưng lão tính tình cương liệt, đối phương công lực càng cao cường lão càng không tỏ ra khiếp nhược. Chỉ nghe lão quát vang như sấm, thân hình quay tròn như cơn lốc dùng lưng gù của lão thi triển một chiêu Thiết bối phá sơn, hất về phía quái nhân.
Quỷ diện quái nhân hừ lạnh một tiếng quát:
- Ngươi muốn chết !
Dứt lời thanh kiếm trong tay, vạch một đường vòng cung đón lấy chiếc lưng gù đang lao tới !
Soạt ! Một tiếng. thanh kiếm cắm phập vào lưng Công Tôn Sở, lão rú lên một tiếng hãi hùng, chạy trờ tới phía trước hơn trượng mới dừng lại được, máu trên lưng lão bắn vọt lên trời trông rất ghê rợn.
Công Tôn Sở vốn đã luyện thành Mãng Ngưu chân khí, chân khí hộ thể, toàn thân đao thương cũng khó đến gần đặc biệt lưng gù của lão càng rắn chắc không thua sắt thép không ngờ bị quỉ diện quái nhân đả thương ngay trên chiếc lưng gù được xưng là "thiết bối" của lão.
Toàn thân Công Tôn Sở không ngừng co giật, lão rú lên liên hồi như

con mãnh thú bị trọng thương trông rất thảm hại, phàm đã luyện Mãng Ngưu chân khí một khi bị phá, khí huyết nghịch đảo đau đớn hơn người thường rất nhiều lần.
Đám võ sĩ của Kim phủ tên nào tên nấy hồn phi phách tán, không ngờ hai tay cao thủ hạng nhất của Kim phủ hùng trấn một vùng Giang Nam lại có thể bại một cách dễ dàng mà thảm trọng đến như vậy.
Quỉ diện quái nhân liên tiếp hạ hai tay cao thủ vẫn không có thái độ gì khác lạ, điềm nhiên nói:
- Kẻ nào còn muốn diễu võ dương oai thì cứ coi đó làm gương !
Triển Bạch cau mày, chàng thấy bất nhẫn trước vẻ khổ sở của Công Tôn Sở, đồng thời chàng cũng không ngờ một thiếu nữ tuyệt sắc như nàng lại có thế hạ thủ tàn ác đến như vậy. Hơn nữa nàng dùng chính Vô Tình Bích kiếm của chàng để hạ thủ.
Triển Bạch bước tới trước mặt quỉ diện quái nhân gằn giọng:
- Trả Vô Tình Bích kiếm cho ta !
Quỉ diện quái nhân quay sang chàng:
- Sao ? Mềm lòng rồi ư ? Ngươi không nhớ mới đây chúng còn cậy đông hà hiếp ngươi ?
Nói đến đây bỗng nàng "ý" lên một tiếng, rồi quay mặt di.
Thì ra tấm chăn đã tuột xuống đến dưới rốn, nửa trên người Triển bạch lộ hết ra ngoài, nhưng chàng vẫn không hay biết, nghiêm giọng nói:
- Bất kể thế nào ta cũng không cho phép ngươi dùng Vô Tình Bích kiếm của ta đề giết người bừa bãi !
Quỉ diện quái nhân vẫn không quay mặt lại, nói:
- Coi ngươi ăn mặc kìa ...
Triển Bạch giật mình nhìn lại, mặt đỏ như gấc chín, vội vàng kéo lên dùng vải buộc lại.
Trong lúc Triển Bạch đang chấn chỉnh lại "y phục" thì đã có vài tên võ sĩ của Kim phủ thừa lúc không ai để ý định chuồn êm. Nào ngờ chúng không qua được mắt quỉ diện quái nhân, nàng quát lớn một tiếng, đảo người một vòng, ba bốn tên võ sĩ rơi đầu không kịp kêu một tiếng.
Triển Bạch nghiến răng quát:
- Mau trả kiếm cho ta ! Nếu không ta sẽ không khách sáo nữa đâu !
Quỉ diện quái nhân chậm rãi đưa kiếm cho Triển Bạch nói:
- Kiếm tên gọi Vô Tình, không lẽ lại sợ dính máu sao ? Giết vài con chó săn của Kim phủ, có đáng gì đâu mà la lối lắm vậy ?
- Hừ ! Đã là con người thì mạng của ai cũng quí như nhau cả !

- Làm gì mà hung dữ quá vậy ? Nếu không phải vì muốn cứu ngươi, ta đâu có thèm ra tay ?
Giọng điệu nàng lúc này không còn giấu được nữa, chính là giọng của một thiếu nữ rồi ! Người của Kim phủ kinh ngạc nhìn nhau, quái nhân mặt như ác quỷ này sao lại có giọng nói của một thiếu nữ được ?
Triển Bạch lấy kiếm bỏ mặc mọi người đi ra bờ sông, bên bờ sông chỉ còn lại vài chiếc thuyền không, Kim Cửu cùng các rương hòm đã biến mất từ lâu !
Triển Bạch đứng chết lặng bên bờ sông mắt nhìn vô định ra dòng sông lấp lánh ánh bạc.
Quỷ diện quái nhân lẳng lặng đến sau lưng chàng:
- Ngươi tìm gì vậy ?
- Cừu nhân của ta đã đào tẩu rồi, ta đang tìm cách qua sông !
- Vậy sao không lên thuyền ?

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 37
Giang Thượng Sinh Tình Nghiệp

Triển Bạch lắc đầu:
- Ta không biết chèo thuyền.
Quỷ diện quái nhân cất tiếng cười trong vắt, nói:
- Ngươi không biết nhưng ta biết, bảo đảm đưa ngươi tới bờ bên kia an toàn.
Triển Bạch nóng lòng truy nã cừu nhân. nghe quỷ diện thiếu nữ nói có cách đưa chàng qua bên kia bờ, lập tức tung người nhảy lên thuyền.
Triển Bạch sinh trưởng ở miền bắc từ nhỏ đến lớn chưa từng đi thuyền, chiếc thuyền lại hẹp, chàng từ trên bờ phi thân đáp xuống thuyền, chân vừa chạm ván thuyền, thuyền lập tức nghiêng một cái. Triển Bạch thất kinh đạp chân lên mạn thuyền bên kia để lấy thăng bằng, nào ngờ cái đạp của chàng quá mạnh, thuyền nghiêng trở về bên kia khiến chàng mất thăng bằng suýt chút nữa rơi luôn xuống sông, thất kinh la lên oai oái.
May mà lúc đó có người sau lưng giơ tay đỡ lấy chàng, đương thời chiếc thuyền cũng lao ra giữa sông.

Người đỡ Triển Bạch chính là quỷ diện thiếu nữ, nàng lớn lên ngoài hải đảo, nàng dùng thuyền cũng thành thạo như người ở Trung Nguyên dùng ngựa vậy. Nàng nhảy lên thuyền vừa đẩy cho thuyền rời bờ vừa đưa tay đỡ lấy Triển Bạch sắp rơi xuống sông.
Nhưng không ngờ Triển Bạch chưa từng đi thuyền, thuyền Vừa rời bờ vọt ra ngoài chàng lại bị mất thăng bằng ngã ngược ra sau. Quỷ diện thiếu nữ không ngờ Triển Bạch lại quá tệ như vậy, không phòng bị, thân hình nàng cũng bị Triển Bạch đè ngã xuống ván thuyền.
Ngư thuyền vốn nhỏ chiều ngang chỉ vừa một người nằm, giờ hai người đã chồng lên nhau như vậy muốn đứng dậy không phải dễ, hơn nữa thuyền nhỏ tròng trành không tiện dùng lực.
Hai người đều nằm ngửa, Triển Bạch ở trên, quỷ diện thiếu nữ ở dưới.
Cả hai ai cũng muốn đứng dậy, nhưng khổ nỗi lúng túng mãi vẫn không sao đứng dậy được. Triển Bạch đã lật úp được người lại, vừa định bò dậy thì thiếu nữ cũng vừa bỏ chiếc mặt nạ ra chồm dậy. Hai người mặt đối mặt !
Triển Bạch thấy choáng váng, trước mặt chàng ở khoảng cách thật gần, gần đến không thể nào gần hơn được nữa, là một gương mặt tuyệt mỹ, dưới ánh trăng mờ ảo, nhan sắc nàng càng toát lên vẻ nhu nhã thánh thiện.
Hai thân thể hầu như áp sát nhau, chàng chỉ cảm thấy thân thể đối phương mềm ấm vô hạn, một mùi u hương kèm theo hơi ấm của hơi thở nàng phả vào mặt chàng.
Triển Bạch hầu như thất thần, mắt nhìn chăm chăm vào mặt nàng, đến quên cả thở.
Còn quỷ diện thiếu nữ, nàng vốn là một xử nữ ở độ tuổi trăng tròn, trong tình huống bất ngờ bị một nam nhân đè lên người, chỉ cảm thấy toàn thân như tê liệt, yếu đuối vô lực, muốn kháng cự mà không có sức để kháng cự. Nàng đang trải qua một cảm giác mà trước đó nàng chưa từng được thể nghiệm, tim đập rộn ràng, không kềm chế được nàng rên lên mấy tiếng rồi nhắm nghiền mắt lại.
Thời gian lẳng lặng trôi đi trong khi cả hai người đang đắm chìm trong cảm giác khác lạ, mặc cho con thuyền trôi theo dòng nước. Đối với họ, lúc này cả vũ trụ này chỉ còn có hai người, họ chỉ nghe hơi ấm từ cơ thể đối phương tỏa ra, nhịp tim đập rộn ràng và cả tiếng huyết dịch chạy rần rật trong huyết quản của mình.
Bỗng thiếu nữ khẽ kêu lên một tiếng nho nhỏ như tiếng nấc, nàng khẽ cử động thân hình, không biết nàng bị Triển Bạch đè làm đau hay tay nàng bị mỏi, chỉ biết cử động của nàng làm Triển Bạch bừng

tỉnh. Chàng vừa định nhỏm người dậy thì nàng đã vòng tay ôm ngang người chàng kéo trở lại.
Triển Bạch bủn rủn cả tứ chi, áp người xuống. Chàng bất đầu cảm thấy bàn tay nhó nhắn của nàng di động trên thân hình. Chàng như bị điện giật, bàn tay nàng chạm vào chỗ nào lập tức chàng cảm thấy một luồng điện chạy rần rật khắp châu thân.
Chàng rùng mình mở bừng mắt ra, thấy nàng mắt nhắm nghiền, đôi môi như đóa anh đào hé mở mời mọc, ngực nàng áp sát vào ngực chàng tạo nên cảm giác nhột nhạt thần tiên.
Trên người chàng vốn chỉ có chiếc chăn quấn tạm làm y phục, đôi tay nàng sờ soạng chạm vào da thịt, thân hình chàng như bị thiêu đốt bởi lửa dục vọng, như khối thuốc nổ chực chờ nổ tung ? Những cảm giác này, hành động của hai người trong lúc này không thể gọi là tội ác, nó xuất phát từ bản năng, và đương nhiên hành động này không cần ai dạy bảo, không cần phải học hỏi, đã là bản năng thì nó xảy ra rất tứ nhiên ...
Thuyền dập dềnh trên mặt nước, hai thể xác đắm chìm trong cảm giác thần tiên với những tiếng thở hổn hển pha lẫn tiếng rên khe khẽ ...
Ánh trăng đã ngã về đằng Tây, đằng Đông đã chuyển sang màu hồng.
Đêm, dù có đẹp với bao mộng ảo cũng không thể giữ mãi, dương quang sắp xuất hiện lay tỉnh người đang chìm trong mộng.. Chiếc thuyền nhỏ trông lặng lẽ không mục đích trên sông, bỗng chạm vào một bãi đất bồi cạnh bờ, sự va chạm làm bừng tỉnh hai người đang say giấc điệp, mở đôi mắt còn ngây ngủ nhìn nhau, việc xảy ra trong đêm lập tức hiện về trong trí làm hai người thẹn thùng không dám nhìn thẳng vào nhau. Thái dương hiện lên đằng Đông đỏ ối như cũng đang cùng thẹn với hai người.
Thiếu nữ nhìn thấy thân thế lõa lồ của Triển Bạch, vừa thẹn vừa tức cười nàng che miệng cười khúc khích nói:
- Coi ngươi ăn mặc kìa ...
Dứt lời vội tung người nhảy lên bờ, nhưng vừa phi thân lên nàng đã kêu lên một tiếng vẻ đau đớn, khoảng cách từ thuyền đến bờ không quá một trượng vậy mà suýt nữa nàng đã rơi, xuống nước !
Triển Bạch kịp thời phi thân đón lấy người nàng, hít một hơi chân khí thân hình vọt lên mấy bước, nhẹ nhàng đáp lên bờ. Chàng dịu dàng hỏi:
- Ngươi ... sao gần như vậy mà cũng nhảy không qua ?
Nàng lườm Triển Bạch một cái, nói:

- Cũng tại ngươi chứ ai ! Đêm qua ... làm người ta đau ...
Triển Bạch tuy là một gã khờ nhưng nghe nói vậy cũng hiểu ra đôi chút, cảm động nói:
- Ngươi ... không sao chứ ?
Thiếu nữ thở dài, giọng u ẩn:
- Tuy không hại gì nhưng sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với việc ta luyện võ công của ta sau này ...
Triển Bạch cũng thở dài:
- Cũng tại ta hại ngươi ! Lẽ ra đêm qua chúng ta không nên ...
Nàng bỗng bật cười:.
- Việc này cũng không thể trách một mình ngươi, bản thân ta cũng chịu một phần trách nhiệm, nếu không phải ....
Nói đến đây nàng bỗng im bặt, Triển Bạch không ngăn được buột miệng nói:
- Nếu không phải thế nào ?
Nàng thở dài đáp:
- Lúc ta đến Trung Nguyên phụ thân ta đã ngăn trở, nói ta còn nhỏ đạo tâm chưa định, dễ bị rơi vào tình nghiệp. Nhưng ta không tin, bởi nam nhân trong thiên hạ ta không coi ra gì cả, nhất định phải đi Trung Nguyên một chuyến, không ngờ phụ thân ta nói đúng, vừa gặp ngươi ...
Triển Bạch buột miệng tiếp luôn:
- Vừa gặp ta ngươi đã không ngăn được lòng mình, phải không ?
Không ngờ gã khờ giờ cũng biết cách nói đùa. Người ta nói ái tình làm người ta thấy cuộc đời vui tươi hơn quả không sai.
Thiếu nữ đỏ mặt giơ tay lên:
- Ngươi dám cười ta, ta cho ngươi một chưởng bây giờ !
Triển Bạch làm ra vẻ hốt hoảng xua tay, nói:
- Không có ! Không có ! ... Á, ngươi nói phụ thân, người là ai vậy ? Hồng phấn khô lâu làm gì có phụ thân ?
Thiếu nữ mỉm cười bí mật:
- Nếu ta thật sự là Hồng Phấn khô lâu Quỷ Diện Kiều Oa ngươi có sợ không ?
Triển Bạch ngẩn người một lúc rồi lắc đầu:
- Qua việc xảy ra lúc đêm ta không sợ, ta biết ngươi chắc chắn không phải là Quỷ Diện Kiều Oa !
Thiếu nữ vẫn nhìn thẳng vào chàng nghiêm giọng:
- Nhưng nếu ta thật sự là Quỷ Diện Kiều Oa thì những lời thề non hẹn biển ngươi nói lúc đêm coi như hủy bỏ phải không ?
Triển Bạch trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Ta tuy không tin ngươi là Quỷ Diện Kiều Oa, nhưng dù ngươi có là Quỷ Diện Kiều Oa đi nữa những lời ta nói đêm qua vẫn giữ nguyên giá trị, biển cạn non mòn cũng không thay đổi !
Một cảm giác ngọt ngào tràn qua tâm khảm, thiếu nữ ngã vào lòng Triển Bạch:
- Ái ca ! Chàng tốt lắm ...
Bỗng nàng đẩy chàng ra, nghiêm nghị nói:
- Coi ngươi kìa ? Cứ lo nói chuyện chẳng chịu sửa sang lại y phục, lỡ có người nhìn thấy thì sao ?
Triển Bạch cúi đầu nhìn xuống, thấy chiếc chăn đắp trên người chàng đã lại trễ xuống dưới rốn. May mà nơi đây vùng rừng núi, sáng sớm chưa có người qua lại chứ nếu để người ngoài nhìn thấy chắc không biết phải giấu mặt vào đâu mới khỏi thẹn !
Chàng vội kéo tấm chăn lên vai buộc lại chắc chắn, xong nói:
- Trở lại vấn đề chính, từ đêm qua đến giờ nàng chưa nói cho ta biết nàng là ai ?
Phụ thân nàng là ai ?
- Phụ thân ta tuy gởi thân ngoài hải đảo đã lâu nhưng nói ra chắc chắn ngươi phải biết ...
Dừng lại một lúc nàng mới chậm rãi tiếp:
- Người là Ngân Phiến Tử Liễu Sùng Hậu, còn ta là Liễu Thúy Thúy !
Triển Bạch cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dài trong xương sống lên đến tận óc, nói như thét:
- Phụ thân ngươi chính là một trong Giang Nam thất hiệp năm xưa ?
Thiếu nữ gật đầu:
- Đúng vậy !
Triển Bạch lòng rối như tơ vò, ngẩn mặt lên trời than:
- Trời hỡi trời ! Tại sao ông lại cay nghiệt xếp đặt cho Triển Bạch này phải gặp ái nữ của cừu nhân ? Uyển Nhi ! Mộ Dung Hồng ! Phàm Tố Loan ! Kim Thái Phụng ! Giờ lại đến Liễu Thúy Thúy ! Tại sao ngươi không nói sớm ngươi là ái nữ của Liễu Sùng Hậu ?
Tại sao ?
Triển Bạch than khóc như sắp phát điên lên đến nơi, ngược lại Thúy Thúy bình tĩnh như không, chờ Triển Bạch dứt lời nàng mới dịu dàng nói:
- Việc này ta đã nghe phụ thân ta kể rất rõ ràng, khi giết hại Triển bá bá phụ thân ta không có tham gia. Cũng chính vì phụ thân ta không tham gia mà phải trôi dạt ra tới Đông Hải.
Triển Bạch tròn mắt:
- Sao ? Nói vậy ngươi đã biết ta là ai ?

Thúy Thúy cũng tròn mắt:
- Sao lại không biết ? Ngươi là độc tử của Triển bá bá, tên là Triển Bạch, là trượng phu của ta sau này ! Ngốc ạ, ngươi tương ta tầm thường đến như vậy sao ? Có thể tùy tiện hiến thân cho một kẻ không quen không biết sao ?
Triển Bạch nhíu mày:
- Nhưng ta có nói gì đến thân thế ta đâu ! Ngươi làm sao biết rõ như vậy ?
Thúy Thúy tươi cười nói:
- Ngươi biết những người bị hãm trong Thạch Cơ đại trận ai thả ra không ?
- Không lẽ chính là ngươi ?
- Không sao ! Lần này ta vào Trung Nguyên chính là tìm đến Tứ đại hào môn báo thù cho phụ mẫu ta !
- Phụ mẫu ngươi ở tận ngoài Đông Hải cũng bị chúng gia hại sao ?
Thúy Thúy thở dài nói:
- Xem ra việc của dời trước ngươi không biết rõ lắm.
Nàng nhìn quanh một lúc rồi chỉ một gốc cổ thụ nói:
- Chỗ gốc cây kia vừa tránh gió vừa có thể nhìn ra sông xem mặt trời mọc, chúng ta đến đó ngồi đi !
Hai người đến kề vai ngồi dưới gốc cổ thụ. Thúy Thúy đem việc của đời trước kể lại rõ ràng khúc chiết hơn.
Thì ra sau khi Triển Vân Thiên mượn được Tỵ thủy châu, mới cùng Liễu Sùng Hậu lặn xuống đáy Động Đình hồ tìm ra được bảo tàng. Nhưng vì có quá nhiều châu báo nên nhất thời hai người không thể vớt lên hết, mới trở lên bờ cùng năm người còn lại bàn kế sách trục vớt bảo tàng.
Triển Vân Thiên vẫn kiên trì chủ trương dùng châu bảo để cứu đói, việc này Liễu Sùng Hậu tán thành nhưng năm người còn tại không đồng ý. Triển Vân Thiên vốn đứng đầu trong Thất Hiệp, tính lại thấy việc nghĩa là làm, bất chấp sáu vị minh đệ có nhất trí hay không, năm người kia tuy không dám ra mặt chống đối Triển VânThiên nhưng trong lòng đã ngấm ngầm nảy sinh ý nghĩ ám hại chàng Bảo tàng ngoài trân châu bảo ngọc đếm không xuể lại còn có ba món võ lâm chí bảo. Tỵ Thủy Ngọc Bích, Đại la Kim Đan và Võ Học chân kinh. Đây vốn là bảo vật mà người võ lâm không một ai là không thèm muốn. bởi vậy càng làm kích động lòng tham của Ngũ hiệp.
Thế là lần thứ hai Thất Hiệp chuẩn bị sẵn sàng đến Động Đình hồ để trục vớt báo vật. Nhân lúc Triển Vân Thiên không phòng bị, Kim Cửu bất thần dùng ám khí Thanh Phù Tiêu hạ sát thủ, tiếp đó cả năm

người liên thủ tấn công, khiến Triển Vân Thiên một đại hiệp nghĩa đành nuốt hận chết dưới tay năm người minh đệ của mình.
Trong lúc đó thì Liễu Sùng Hậu đang sắp xếp công việc vớt báu vật dưới đáy hồ, chừng sắp xếp xong quay trở lên bờ thì thấy minh huynh Triển Vân Thiên đã phơi xác bên bờ hồ rồi !
Thủy Thúy nói đến đây Triển Bạch đã gạt nước mắt đính chính:
- Lúc đó phụ thân ta còn chưa chết, chỉ bị thương rất nặng mà thôi. Chừng gượng về được đến nhà mới tắt thở !
Thúy Thúy kể chuyện xưa mà cũng xúc động đến rơi lệ thảm, gạt nước mắt tiếp:
- Việc này phụ thân ta cũng không biết. Chỉ nghe nói sau đó không thấy di thể của Triển bá bá nữa, cứ ngờ ai đó đã lén đem đi mai táng rồi...

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 38
Hải Ngoại Tam Sát

Thúy Thúy vừa nói đến đây bỗng nghe sau lưng có tiếng gió động, biết có người ám kích. Triển Bạch vừa xoay người định né tránh. Thúy Thúy giơ tay ra sau, hai ngón tay kẹp dính chiếc khăn thêu như một mũi tên phóng tới !
Triển Bạch kinh hãi quay đầu nhìn lại thấy Uyển Nhi đang đứng gần đó mặt trắng nhợt đang trừng mắt nhìn chàng. Không ngờ công lực của Uyển Nhi lại tiến bộ nhanh chóng đến như vậy !
Chàng ngạc nhiên kêu lên:
- Thì ra là muội ! Muội làm sao lại có mặt ở đây ?
Uyển Nhi giọng lạnh như băng. nói:
- Sông núi vô chủ ngươi đến được ta không đến được sao ? Hừ ngươi ghét ta đến phá rối hai ngươi ...
Triển Bạch đỏ mặt, lúng búng - Ý của ta muốn nói muội bị thương nơi Kim phủ, làm thế nào mà đến đây được ...
Triển Bạch vốn không khéo ăn nói câu nói vừa rồi của chàng càng khơi dậy nỗi uất ức trong lòng Uyển Nhi. Mắt nàng chợt đỏ lên như sắp khóc đến nơi !
- Việc ta bị thương có quan hệ gì tới ngươi đâu ? Ta có chết cũng chẳng cần ngươi quan tâm !

Nói đến đây nàng phát hiện ra ngay sau lưng Triển Bạch xuất hiện một quỷ diện quân nhân. Lúc nãy rõ ràng nàng thấy một thiếu nữ ... Triển Bạch nhìn thấy vẻ kinh hãi của Uyển Nhi vội quay lại xem, thì ra Thúy Thúy đã mang mặt nạ vào lướt tới rút xoạt Vô Tình bích kiếm sau lưng Triển Bạch quát:
- Ả là ai ?
Triển Bạch lạnh người, chàng nhớ lại đêm qua Thúy Thúy giết một lúc mấy mạng người mà không hề run tay, vội bước ra chắn ngan trước mặt Thúy thúy nói:
- Để ta giới thiệu nhị vị với nhau, vị này là Uyển Nhi cô nương, còn đây ...
Không chờ Triển Bạch nói hết, Thúy Thúy đã lạnh lùng cắt ngang:
- Hừ ! Thì ra các ngươi đã biết nhau từ trước ! Ngươi với hắn có quan hệ gì ? Nói mau !
Triển Bạch không ngờ máu ghen của Thúy Thúy còn có phần hơn Uyển Nhi. Hơn nữa giờ này quan hệ giữa chàng và Thúy Thúy không còn là quan hệ bình thường nữa, vội đỡ lời:
- Uyển Nhi là ... nghĩa muội của ta ....
Thúy Thúy quát:
- Ta không hỏi ngươi ! Đừng xen vào !
Nàng quay sang Uyển Nhi:
- Còn ngươi làm gì mà đứng lặng ra đó ! Mau trả lời cho thực câu hỏi của ta, bằng không đừng trách ta không nể mặt !
Uyển Nhi thông minh tuyệt đỉnh, lúc nãy nhìn từ sau lưng rõ ràng nàng nhận ra Triển Bạch đang đầu tựa vai kề với một thiếu nữ, sau đó lại nhìn thấy đối phương với gương mặt gớm ghiếc cứ ngỡ là mình hoa mắt. Nhưng giờ đây nàng đã nghe ra giọng lưỡi của đối phương sặc mùi ghen tuông, lại thấy vẻ thẹn thùng của Triển Bạch ... Vậy là đã rõ, vẻ bên ngoài gớm ghiếc của ả này chỉ là cải trang mà thôi.
Nàng cười lạnh một tiếng nói:
- Ngươi là gì của Bạch ca ca mà dám hung hăng với ta như vậy ?
Thúy Thúy cũng không phải tay vừa:
- Ta là thê tử của chàng ! Ngươi ...
Uyển Nhi cười lạnh ngắt lời:
- Thật là mở miệng không biết xấu ! Bạch ca ca của ta chưa hề kết hôn, có đâu ....
Thúy Thúy vung Vô Tình bích kiếm trong tay quát:.
- Câm miệng !
- Hừ ! Bộ dạng như ngươi mà cũng dám tự xưng là thê tử của Bạch

ca ca ?
Thúy Thúy không nhịn được nữa múa kiếm nhằm Uyển Nhi thích tới. Võ công của Thúy Thúy cao cường lại ra tay trong lúc nóng giận, muốn một kiếm băm vằm tình địch ra trăm mảnh mới hả dạ. Không ngờ Nhiếp Không hoán ảnh thân pháp của Uyển Nhi đã luyện đến mức lộ hỏa thuần thanh, kiếm của đối phương đã nhanh, nàng còn nhanh hơn. Thân hình nàng như ảo ảnh tan ra trước mũi kiếm của Thúy Thúy đồng thời phản công một chưởng !
Triển Bạch đứng bên ngoài kêu:
- Dừng tay ! Hai ngươi không được đánh nhau !
Vừa quát thân hình cũng lướt tới định can ngăn, không ngờ lúc chàng vừa sấn vào vòng chiến thì chưởng phong của Uyển Nhi cũng vừa cuống tới, không kịp tránh né chàng đành giơ chưởng đón lấy.
"Bùng !" một tiếng, cả hai đồng loạng choạng thối lui.
Uyển Nhi ngỡ Triển Bạch bênh vực cho quỷ diện thiếu nữ ăn hiếp mình, tức giận quát:
- Ngươi bênh ả đánh ta ...
Triển Bạch chưa kịp lên tiếng biện minh thì Thúy Thúy đã xuất thủ lần thứ hai.
Triển Bạch nghe tiếng gió động, đồng thời thấy bích quang lóe lên, vội quát lớn:
- Dừng tay ?
Nhưng xem ra Thúy Thúy không có ý định nghe lời chàng. Triển Bạch nhanh như chớp thi triển một chiêu "Tiết Quan Điểm Nguyên" chộp về phía cổ tay Thúy Thúy định đoạt kiếm lại.
Với võ công của Thúy Thúy nàng có thể dễ dàng biến chiêu quay lại tấn công Triển Bạch, nhưng nàng không muốn đả thương chàng, nên nàng thu kiếm lùi lại.
Uyển Nhi đang lúc máu ghen đang sôi trào, thi triển Sưu Hồn chỉ, cách không điểm tới Tâm Dư huyệt của Thúy Thúy.
Triển Bạch thấy Uyển Nhi thi triển Sưu Hồn chỉ, sợ Thúy Thúy bị thương nên vội vàng lấy thân mình đỡ, Uyển Nhi tuy lòng đang tức giận nhưng cũng sợ Triển Bạch bị thương nên vội vàng thu thế.
Trong khi đó thì Thúy Thúy lại mang kiếm tấn công !
Triển Bạch đỡ trước chắn sau miệng không ngừng kêu hai người dừng tay, nhưng hai nàng vẫn chưa chịu dừng tay.
Có điều hai nàng tuy ra chiêu rất mãnh liệt nhưng vì sợ đả thương lầm Triển Bạch nên hễ thấy chàng đứng chặn ở giữa liền thủ thế lại. Tuy vậy cũng khiến Triển Bạch quay như con vụ giữa kiếm ảnh chỉ chưởng của hai nàng.

Do cử động nhiều các dây vải buộc tấm chăn quấn trên người chàng lại long ra.
Chàng vừa điểm chân tung người đón một chưởng của Uyển Nhi thì tấm chăn tuột rơi xuống đất ! Liễu Thúy Thúy đã thấy qua cảnh tượng này, lại nhờ chiếc mặt nạ che mặt nên không đến nỗi nào. Chỉ có Uyển Nhi, nhìn thấy thân thể lõa lồ của Triển Bạch lập tức thẹn mặt đỏ đến mang tai, quay đầu bỏ chạy.
Thúy Thúy cười lạnh quát:
- Muốn đi thì để mạng lại !
Dứt lời, bỏ mặc Triển Bạch phi thân đuổi theo Uyển Nhi. Triển Bạch cũng thẹn đến đỏ mặt tía tai, vội vàng kéo tấm chăn trở lên cột vội cột vàng lại rồi cũng phi thân đuổi theo, sợ hai nàng xảy ra thương vong, bất kỳ ai bị thương vong chàng cũng khó xử như nhau. Nhưng thân pháp của hal nàng quá nhanh, chàng đuổi qua hai ngọn núi vẫn không thấy bóng dáng hai nàng. Triển Bạch sốt ruột gia tăng cước lực thoáng cái đã qua một ngọn núi nữa, trước mặt là một hiệp cốc. Hiệp cốc này hai bên là vách núi dựng đứng, trong cốc thì khá bằng phẳng lại không có cây cối, phóng mắt nhìn xuống giữa cốc thấy tụ tập hàng trăm người đứng thành một vòng tròn lớn. Trong khoảng trống giữa vòng tròn thấy có người đang động thủ, chốc chốc lại vọng ra tiếng chưởng phong chạm nhau nghe ầm ầm. Đảo mắt nhìn một vòng Triển Bạch nhìn thấy Uyển Nhi và Thúy Thúy đứng lẫn trong đám đông, xem ra trận đấu có hấp lực đủ để hai nàng quên cả việc đánh nhau.
Triển Bạch cũng động tính hiếu kỳ phi thân xuống cốc, nhưng khi đến gần đám đông chàng bất giác ngẩn người. Vì đám đông tập trung các cao thủ của tứ đại hào gia, quá nửa trong số đó từng bị hãm trong Thạch Cơ đại trận của Kim phủ. Lạ một điều là tất cả đều trừng mắt nhìn đến xuất thần vào đấu trường mà quên cả sự có mặt của các cao thủ Kim phủ, những kẻ mà mười mấy ngày trước còn là kẻ thù không đội trời chung của họ !
Bởi vậy sự xuất hiện của Triển Bạch chẳng có ai chú ý đến.
Chàng nhìn vào bên trong thấy sáu người đang quần đả kịch liệt, dưới đất đã có hơn chục tử thi nằm la liệt, bên ngoài có không ít người hộc máu tươi, tất cả những người đó đều là cao thủ của tứ đại hào gia.
Nhìn lại sáu người đang ấu đả, một lão nhân râu dài tới ngực, một xú lão phụ mặt đầy nếp nhăn, một hòa thượng thấp mập trông như chiếc trống. Ba người này mặt rất lạ, nhưng nhìn cách phục sức thì không giống như Trung Nguyên nhân sĩ. Ba người kia một là Ma Vân

Thủ Hướng Xung Thiên, một là Huyết Chưởng Hỏa Long Diêu Bính Côn và một người nữa chàng chưa từng gặp nhưng nghe danh đã lâu, đó là Độc Kiếm Linh Xà Du Hóa Nam. Cả ba đều là thủ hạ của An Lạc công tử.
Xem ra trận đấu này nhằm vào Vân Mộng sơn trang.
Triển Bạch phóng mắt nhìn quanh, quả nhiên thấy An Lạc công tử cùng Vân Tống Long, vẻ mặt cả hai trông rất nghiêm trọng, mắt không lúc nào rời đấu trường, chừng như sự thành bại của ba thủ hạ có quan hệ rất lớn đối với Vân Mộng sơn trang.
Đặc biệt An Lạc công tử mất hẳn vẻ ung dung tự tại thường ngày, tay nắm chặt quyển sách rách, trán lấm tấm mồ hôi Phía đối diện là bạch y thư sinh, người đã từng gặp Triển Bạch trong ngôi miếu đổ khuyên chàng nên tránh xa Thúy Thúy. Mặc dù trời khá lạnh nhưng gã không ngừng phe phẩy chiếc quạt bạc, vẻ mặt mỉm cười tự tại, chừng như không có chuyện gì xảy ra.
Trong đấu trường Hướng Xung Thiên đấu với lão nhân râu dài. Diêu Bính Côn đấu với? xú lão phụ, Dư Hóa Nam đấu với hòa thượng lùn. Người của Vân Mộng sơn trang càng đấu càng lộ bại tướng, đặc biệt là Hướng Xung Thiên, năm xưa lão một mình lãnh đạo bảy tiêu cục cả dãy Triết Đông. Ở Nhạn Đăng sơn một chưởng đánh chết tên đại đao Thiết Kỵ Kim Đao Đới Đông Dực khiến thịnh danh chấn động ca giang hồ. Qua hơn chục năm khổ luyện công lực lão có thể nói thăng tiến bội phần, trong Vân Mộng sơn trang được xưng là cao thủ của các cao thủ. Lúc này tay lão cầm thanh Tử Kim điện quang đao, tựa như hổ thêm cánh, tả thủ dùng chưởng hữu thủ dùng đao thi triển như gió, dù một giọt mưa cũng khó lọt qua.
Nhưng Hướng Xung Thiên lại nguy cấp nhất trong ba người của Vân Mộng sơn trang, điều này chứng tỏ lão nhân râu dài võ công cực kỳ cao thâm.
Lão nhân râu dài với đôi nhục chưởng và công lực hùng hậu bức Hướng Xung Thiên liên tiếp thối lui. Bất kể Hướng Xung Thiên dùng đao hay chưởng, chiêu thức vừa phát động đã bị chặn đứng, khổ chiến một hồi Hướng Xung Thiên mồ hôi như tắm, trong khi lão nhân râu dài vẫn ung dung như không.
Diêu Bính Côn đấu với lão phụ nhân tình hình cũng chẳng khả quan hơn. Triển Bạch đã từng nếm qua uy lực của Hồng Sa Huyết ảnh chưởng. Nhưng dưới tay lão phụ nhân, Hồng Sa huyết ảnh chưởng đã không phát huy nổi tác dụng. Cả kỳ hình binh khí Tiên Nhân chưởng cũng chẳng làm gì được đối phương, mà chỉ có thủ chứ không công.

Chỉ có Du Hóa Nam nhờ vào thanh Uy Độc Lam kiếm và một ngọn Thiết Tuyến linh xà đấu bình thủ với hòa thượng lùn.
Triển Bạch chẳng hiểu vì sau song phương lại đấu sống chết với nhau như vậy, càng không hiểu Tứ đại hào gia xưa nay thế như nước với lửa giờ lại cùng quan tâm đến cuộc chiến này đến xuất thần như vậy. Không lẽ cuộc đấu này có một ý nghĩa rất trọng đại ?
Bỗng nghe lão phụ nhân lên tiếng:
- Lão bất tử ! Ngươi còn chờ gì nứa mà không thanh toán tên đó cho xong ? Bên ngoài còn nhiều người chờ ngươi đưa về âm phủ đó !
Lão nhân râu dài cười lớn:
- Lão tặc bà ! Trung Nguyên võ lâm toàn là phường giá áo túi cơm, khiến ta đánh không đã thèm !
Vừa nói lão vừa hạ sát thủ, song chưởng chộp tới, cười lạnh nói:
- Ngươi chết cũng đừng oán ta, tại lão tặc bà bảo ta giết ngươi đó !
Hướng Xung Thiên thành danh trên giang hồ bao năm nay, làm sao chịu nổi sự nhục mạ ngần này ? Biết rõ mình kém xa đối phương cũng gầm lớn một tiếng, hữu thủ Tử Kim điện quang đao thi triển một chiêu "Lang Quyển lưu sa", tả thủ một chưởng "Loạn thạch băng sơn", liều một phen cùng đối phương lưỡng bại câu thương.
Lão nhân râu dài cười ha hả, song chưởng lật ngược, hai luồng chưởng kình như núi ập tới, Hướng Xung Thiên rú lên một tiếng thê thảm thân hình tung lên không vãng ra khỏi vòng chiến. Ngay đan điền bị thanh Tử Kim điện quang đao trong tay lão cắm phập vào !
Không ai nhìn thấy lão nhân râu dài thi triển thủ pháp gì khiến đối phương tự quay đao giết mình !
Lão nhân vuốt râu cười lớn:
- Lão tặc bà ! Ta đã giải quyết xong tên tiểu tử rồi, đang chờ ngươi ra tay đó !
Lão phụ nhân cất giọng ồ ồ đáp:
- Nội ba chiêu ta sẽ giải quyết xong tên tiểu tử này !
Các nhân vật của Vân Mộng sơn trang đều là những người ít nhiều có danh vọng ở Trung Nguyên lại bị đối phương gọi là tiểu tử này tiểu tử nọ khiến mọi người đều nổi giận. Nhưng vì võ công đối phương quá cao cường nên mặc dù giận nhưng không ai dám xuất thủ.
Nhưng Diêu Bính Côn vốn cao ngạo tính lại nóng như lửa nghe lão phụ nhân khinh khi mình, nộ hỏa xung thiên quát:
- Chớ cuồng ngạo ! Lão phu liều mạng với ngươi !
Dứt lời tả chưởng sờ vào ngực một cái, lật chưởng ra ngoài, chưởng tâm đó như máu.

Lão phu nhân cười khăng khắc nói:
- Tiểu tử ! Ngươi có xát cho tay đỗ máu cũng chẳng ích chi. Coi lão bà bà đưa ngươi đi gặp Diêm Vương !
Lão phụ nhân chưa dứt lời Diêu Bính Côn gầm lên một tiếng Hồng Sa huyết ảnh chưởng vận toàn lực kích tới.
Một luồng nhiệt khí xé gió ùn ùn kích tới lão phụ nhân.
Lão phụ nhân song chưởng đẩy ra, một luồng khí âm hàn mang theo khói trắng mờ mờ cuồn cuộn nhằm luồng nhiệt khí cuốn tới. Hai lòng kình khí chạm nhau phát ra những tiếng nổ lốp bốp liên hồi. Diêu Bính Côn thối lui mấy bước lớn, gương mặt vốn đỏ hồng của lão đã chuyển sang trắng nhợt.
Diêu Bính Côn run run giơ Tiên Nhân chưởng lên ...
Lão phụ nhân cười lớn nói:
- Tiểu tử ! Ngươi phải cám ơn ta vì biến ngươi từ màu đỏ thành màu trắng !
Bỗng lão nhân râu dài quát lớn:
- Coi chừng ám khí !
Vừa quát vừa tung một chưởng.
Nhưng đã trễ, chỉ nghe "tách" một tiếng, một lưỡi lửa thè ra nhằm lão phụ nhân cuốn tới.
Trong khi đó Diêu Bính Côn đã bị chưởng của lão nhân râu dài kích văng ra xa.
Lão phụ nhân nghe lão nhân nhắc nhở vội kích ra một chưởng, chỉ nghe phát ra một tiếng nổ nho nhỏ, một chùm lửa xanh bắn ra tung lóc, vài đốm lửa văng trúng người mụ phát cháy xanh lè ...
Đồng thời muôn ngàn đốm lửa văng ra ngoài chạm vào áo quần, da thịt hay cây cỏ cũng đều bốc cháy, khiến quần hào kêu lên kinh hãi đập lửa trên người mình và cả trên người đồng bọn.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 39
Sưu Hồn Chỉ

Chờ khi quần hào dập tắt hết lửa nhìn vào vòng chiến thì thấy đầu tóc bạc phơ của lão phụ nhân bị cháy xém gần hết.
Lão phụ nhân gầm lên một tiếng nhằm Diêu Bính Côn đang nằm thoi thóp dưới đất cách không điểm tới ba chỉ.

Xoạt ! Xoạt ! Xoạt !
Trên ngực Diêu Bính Côn lập tức hiện ra ba lỗ lớn, máu phun thành vòi trông rất khủng khiếp !
Quần hào đồng kêu lên kinh hãi, không biết đây là công phu gì mà lại ghê gớm đến như vậy !
Trong khi đó Uyển Nhi buột miệng kêu lên:
- Sưu Hồn chỉ !
Toàn trường bấy nhiêu người chỉ có một mình nàng nhận ra đó là Sưu Hồn chỉ bởi Thần Hầu đã truyền thụ cho nàng chỉ pháp này, có điều hỏa hầu của nàng còn kém xa đối phương mà thôi.
Lão phụ nhân quay đầu nhìn Uyển Nhi, nhe răng cười, nói:
- Không ngờ tiểu a đầu ngươi lại có thể nhận ra chỉ pháp của lão ba.ø Dứt lời mặc cho Uyển Nhi trừng mắt, mụ quay sang An Lạc công tử, nói:
- Vân Mộng sơn trang của các ngươi đã chịu phục chưa ? Nếu đã chịu phục thì giao báu vật ra đây !
An Lạc công tử gượng cười đáp:
- Hãy còn một trận chưa phân thắng phụ mà !
Lão phụ nhân nhìn lại, thấy hòa thượng lùn cùng Du Hóa Nam đang đấu bất phân thắng bại.
Du Hóa Nam múa thanh kiếm có tẩm kịch độc như dông như gió tấn công ráo riết, khiến hòa thượng lùn nhất thời không thủ thắng.
Lão phụ nhân nhíu mày kêu lên:
- Lão trọc ! Mau giải quyết tên tiểu tử đó đi, bao nhiêu người đang chờ một mình ngươi đó.
Lão nhân râu dài lên tiếng phản bác:
- Tên tiểu tử đó công lực không đáng kể, có điều hai món binh khí có tẩm chất độc, lão tặc bà không thấy sao ?
Lão phụ nhân trừng mắt:
- Đừng nhiều lời ! Coi lão nương thanh toán hắn !
Dứt lời xăn tay áo bước qua ...
Vân Tống Long lên tiếng, nói:
- Nên nhớ chúng ta đã có khế ước các ngươi không được lấy đông thắng ít !
Lão phụ nhân miễn cưỡng lùi lại, nhưng sốt ruột nói:
- Lão trọc ! Liệu ngươi có thắng nổi hay không ?
Hòa thượng mập lùn quát:
- Xú lão bà ? Đừng có ở ngoài la ó như vậy ! Phật gia bảo đảm sẽ đưa tên tiểu tử này tới Tây Thiên mới thôi.
Triển Bạch cảm thấy kỳ quái. Ba người này rõ ràng là đồng bọn với

nhau tại sao cứ mở miệng là mắng mỏ nhau như vậy ? Còn Vân Tống Long nói song phương đã có khế ước, đó là khế ước gì ? Tại sao hai đại cao thủ của Vân Mộng sơn trang bị giết mà không một ai ra tay cứu viện ?
Chàng kéo áo một tên đại hán hỏi:
- Này, ở đây có chuyện gì vậy ?
Tên đại hán quay lai nhìn Triển Bạch, thấy chàng ăn mặc lôi thôi còn hơn người của Cùng Gia bang nên trề môi khinh bỉ rồi quay đi.
Triển Bạch tuy bực mình trước thái độ vô lễ của tên đại hán nhưng cũng không tiện nổi nóng đành nín nhịn. Bởi vậy chàng vẫn không biết chút gì về tình hình trước mặt.
Lúc này kiếm chiêu của Du Hóa Nam càng lúc càng mãnh liệt và hiểm độc, lão hòa thượng béo coi mòi không chống đỡ nổi nữa. Chỉ thấy lão đẩy tới một chưởng rồi mượn thế ngã người phóng lui năm, sáu bước.
Du Hóa Nam thấy đối phương thối lui vội phi thân tới, tả thủ phóng "Độc Kiếm Linh Xà" vào mặt đối phương hữu thời một chiêu "Lưu Tinh Truy Nguyệt" nhằm tâm huyệt đâm tới.
Lão nhân râu dài cười ha hả nói:
- Lão trọc giỏi ! Nếu sớm dụng đến thế này thì đã thắng lâu rồi !
Quần hào nghe nói ngẩn người.
Nguyên lão hòa thượng đã ngã ngửa người trong khi song kiếm của Dưu Hóa Nam song song đâm tới, xem ra lão hòa thượng đã vô phương tránh né sao lão nhân râu dài lại buông một câu như vậy ? Không lẽ lão hòa thượng còn độc chiêu ghê gớm nào sắp thi triển ?
Ngay lúc song kiếm của Du Hóa Nam còn cách người hơn thước lão hòa thượng đột ngột co gập người hai tay chống xuống đất, ngực ưỡn ra to tròn như chiếc trống, miệng kêu lên hai tiếng "Oạp ! Oạp !", song chưởng đột ngột tung ra !
"Bùng" một tiếng chấn động không gian Du Hóa Nam như cánh diều đứt dây, văng ra khỏi vòng người đứng bên ngoài rơi bịch xuống đất, bất động !
Quần hào sửng sốt, không ít người buột miệng kêu lên:
- Đây là thứ võ công gì mà ghê gớm đến như vậy ?
Trong khi đó lão hòa thượng từ từ đứng dậy nhìn lão phụ nhân cười, vẻ dương dương tự đắc, nói:
- Sao ? Xú lão bà, như vậy được chưa ?
Lão phụ nhân nhe răng cười khành khách. nói:
- Được ! Lão trọc ngươi coi vậy mà cũng không đến nỗi quá tệ !
Lão nhân râu dài mỉm cười nhìn An Lạc công tử nói:

- Giờ thì ngươi đã phục rồi chứ ? Kể từ ngày hôm nay Vân Mộng sơn trang sẽ là môn hạ của Hải Ngoại tam sát.
Phụ tử Vân Tống Long nhìn nhau, sắc diện hai người coi bộ cực kỳ bi thương, không ai mở miệng đáp lời đối phương.
Lão phụ nhân ngẩn cao đầu quét mắt nhìn một vòng, nói:
- Còn ai chưa phục thì mau bước ra chịu chết !
Bạch y thư sinh tay không ngừng phe phẩy quạt ung dung nói:
- Đoạn Phương công tử, Tường Lân công tử và vừa rồi là An Lạc công tử, tứ đại hào gia đã có ba thần phục, chỉ còn một mình Lăng Phong công tử nữa thôi ! Không biết Mộ Dung sơn trang chịu thần phục hay còn chờ đưa vài người vê âm phủ mới chịu phục ?
Lăng Phong công tử gương mặt lúc nào cũng đầy ngạo khí giờ thì tối sầm lại như bầu trời sắp mưa. Gã quay đầu nhìn đám cao thủ của Mộ Dung sơn trang.
Các cao thủ trong Mộ Dung sơn trang thường ngày đều là những nhân vật oai danh lừng lẫy của võ lâm Trung Nguyên, không ngờ lúc này thảy đều cúi mặt trước ánh mắt của Lăng Phong công tử, sợ phải bị chọn ra làm vật tế thần !
Bạch y thư sinh cười nhẹ nói:
- Lăng Phong công tử nức tiếng giang hồ lẽ nào làm việc lại lề mề như vậy ? Cúi đầu xưng thần hay muốn phân cao hạ ?
Lăng Phong công tử từ nhỏ đến giờ nhất hô bá ứng đã quen, chưa từng bị người coi khinh đến như vầy, khổ nỗi môn hạ không một ai dám đứng ra để vãn hồi danh dự cho Mộ Dung sơn trang. Đồng thời gã cũng hiểu rõ, bất kỳ một cao thủ nào trong Mộ Dang sơn trang ra mặt cũng đều chết uổng mạng mà thôi. Nhưng chưa đấu mà đã hàng thì mai này Mộ Dung sơn trang làm sao có đất đứng trên giang hồ ?
Bỗng có một bóng người từ bên ngoài phi thân vượt qua vòng người đáp xuống chiến trường, thân pháp tuyệt mỹ. Người vừa đến quay sang Lăng Phong công tử, nói:
- Hiền điệt ! Trước nay vẫn khỏe ?
Lăng Phong công tử chợt nhận ra đó là Thiên Nhai Cuồng Sinh liền mừng rỡ thi lễ:
- Đa tạ Triệu thúc thúc ! Triệu thúc thúc vẫn an khang ?
Thiên Nhai Cuồng Sinh mỉm cười, gật đầu, rồi quay nhìn bạch y thư sinh nghiêm mặt, lạnh lùng:
- Triệu mỗ bất tài nhưng cũng muốn lãnh giáo cao chiêu của hải ngoại kỳ nhân !
Bạch y thư sinh mỉm cười chừng như không coi đối phương ra gì, nói:

- Nếu các hạ đại diện cho Mộ Dung sơn trang tất phải chọn thêm hai người nữa.
Đấu đủ ba trận mới đúng với khế ước ban đầu !
Thiên Nhai Cuồng Sinh cất giọng:
- Triệu mỗ muốn lãnh giao cao chiêu, chỉ cần một Thiên Nhai cuồng sinh này là đủ, cần gì phải đại diện cho nhà nào, phái nào ?
Lão phụ nhân nổi nóng chen lời:
- Cuồng tiểu tử ! Vậy ta giết chết ngươi làm gì cho phí công vô ích ?
Thiên Nhai cuồng sinh ngẩn mặt lên trời cười cuồng ngạo:
- Ngươi có biết lời thề của Thiên Nhai ccuồng Sinh này không ?
Lão phụ nhân hừ lạnh:
- Ngươi có thề giống gì thì mặc ngươi ? Chỉ biết giết chết ngươi lão nương chẳng lợi lộc gì, tức phí công vô ích thôi !
Thiên Nhai Cuồng Sinh vốn nổi danh là kẻ cuồng ngạo giờ thấy lão xú bà này còn cuồng ngạo hơn mình cười lớn nói:
- Triệu mỗ từng có lời thề kẻ nào thắng được Triệu mỗ, sẽ bái kẻ đó làm sư phụ !
Nhưng gần hai mươi năm nay chưa có ai thắng được ta, nếu một người trong các ngươi thắng được ta, ta sẽ lập tức bái sư, như vậy ngươi chẳng được lợi là gì ?
Lão phụ nhân cười khanh khách:
- Nhưng ngươi quên rằng bất kỳ ai trong bốn người chúng ta ra tay thì ngươi đâu còn sống nữa ? Xuống âm ty ngươi bái ai làm thầy ?
Thiên Nhai Cuồng Sinh ngẩn người, không ngờ cả đời cuồng ngạo của mình giờ mới gặp kẻ cuồng ngạo gấp trăm lần mình nữa !
Lại nghe lão phụ nhân nói:
- Ba lão bất tử ta danh gọi Hải Ngoại tam sát. Hải Ngoại Tam Sát có lệ, hễ động thủ thì không để đối phương còn sống. Bởi vậy ngươi động thủ với ta tất phải chết, mà nhận đồ đệ chết thì ta đây chẳng thèm ? Ngươi hiểu chưa ?
Thiên Nhai Cuồng Sinh không nhịn được nữa, thi triển một chiêu "Lan giang tiết đấu" quét ngang hông lão phụ nhân.
Lão phụ nhân không ngờ đối phương lại xuất thủ đột ngột mà lại nhanh nhẹn đến vậy mụ không kịp xuất thủ đối kháng chỉ tung người thoát ra khỏi vòng chưởng phong.
Thiên Nhai cuồng sinh không chờ đối phương kịp lấy lại thế, liên tiếp thi triển hai chiêu "Hoành Giang đoạn lưu" và "Lang kích lưu sa" tấn công tới tấp.
Lão phụ nhân nhất thời thế bị Thiên Nhai Cuồng Sinh tấn công tối tâm mặt mũi.

Pho Truy Phong Kỳ Hình chưởng do Thiên Nhai Cuồng Sinh tự sáng chế, sở trường về nhanh nhẹn biến ảo, trong lúc tức giận liên tiếp công hơn chục sát chiêu. Chỉ thấy chưởng ảnh loang loáng chưởng phong như bể dậy phong ba. Uy thế cực kỳ mãnh liệt.
Lão nhân râu dài tay vuốt râu chăm chú nhìn chưởng chiêu của Thiên Nhai Cuồng Sinh sắc diện lộ vẻ bội phục.
Bạch y thư sinh đã thôi phe phẩy quạt, xếp lại gõ đều đều vào lòng bàn tay, gương mặt gã cũng lộ vẻ kinh ngạc Chỉ có lão hòa thượng là vỗ tay cười lớn:
- Xú lão bà ! Lần này coi ngươi còn khoác lác nữa thôi !
Lão phụ nhân một mặt di động thân hình như điện xẹt để tránh thế công như mưa bất của Thiên Nhai Cuồng Sinh ! Một mặt mắng trả:
- Lão trọc im mồm ! Chờ ta giải quyết tên cuồng tiểu tử này rồi tới lượt ngươi ...
Thiên Nhai Cuồng Sinh hận lão phụ nhân cuồng ngạo quyết tâm hạ gục đối phương để dành lại danh dự cho Trung Nguyên nhân sĩ. Bởi vậy vừa chiếm được tiên cơ đã dồn lực thi triển ba đại sát chiêu "Phiên giang đảo hải", "Phí thang đạo hóa", "Bạo vũ cuồng phong". Thân ảnh lão phụ nhân bị vây giữa rừng chưởng ảnh, quay như con vụ.
Lão nhân râu dài thất sắc, hòa thượng lùn cũng không còn cười nữa mà mặt lộ nét kinh hãi. Rõ ràng cả hai không ngờ Trung Nguyên lại có một nhân vật võ công cao cường đến như vậy ! Nhưng vì quy cũ võ lâm tuy thấy lão phụ nhân nguy kịch mà không thể ra tay cứu viện !
Lão phụ nhân không giành lại được tiên cơ, liên tục thối lui tránh né, nguỵ cơ liên tiếp xảy ra.
Xảy thấy bạch y thư sinh kích mạnh quạt vào lòng bàn tay cao giọng hô:
- Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ.
Lão phụ nhân nghe tung hô hú lên một tiếng cao vút tận mây xanh, thân hình xoay tít xuyên qua vùng chưởng ảnh của Thiên Nhai Cuồng Sinh cất cao lên không trung. Động tác mụ nhanh đến nỗi chỉ thấy một cột khí màu xám nhạt xông thẳng lên trời cao chừng bốn trượng, sau đó lại một tiếng hú cao vút đảo một vòng tròn rồi từ trên không kích xuống !
Thiên Nhai Cuồng Sinh nổi danh. là kẻ cao ngạo bậc nhất trong giang hồ, tuy thấy chưởng kình của đối phương như Thái Sơn áp đỉnh nhưng vẫn không thèm tránh né. Vận toàn lực thi triển một chiêu "Thiên Vương thác tháp", song chưởng đẩy ngược lên “Bùng !” một

tiếng nổ rung chuyển cả núi đồi, cuồng phong cuốn theo đất đá che khuất cả đáy hiệp cốc.
Chưởng kình của hai người mạnh đến không thể tưởng lượng được. Quần hào không ít người không đứng vững được phải thối lui ra sau. Thiên Nhai Cuồng Sinh tuy là võ lâm kỳ tài, nhưng công lực lại kém đối phương một bậc, hơn nữa đối phương lại từ trên cao đánh xuống có lợi thế hơn bởi vậy song chưởng chạm nhau. Thiên Nhai cuồng sinh bị thối lui năm, sáu bước, sắc mặt nhợt nhạt, lảo đảo muốn ngã ?
Lão phụ nhân đáp xuống đất, mặt đầy sắc giận, từ từ giơ tay lên, tiến đến gần Thiên Nhai Cuồng Sinh, rồi bất thần phóng một chỉ nhằm Tam Dương huyệt Thiên Nhai Cuồng Sinh điểm tới.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 40
Thân lâm Hiểm Cảnh

- Dừng tay !
Chỉ nghe Triển Bạch quát lớn một tiếng đồng thời phi thân vào đấu trường.
Lão phụ nhân giật mình thu thế quay lại nhìn thấy một thiếu niên anh tuấn ăn vận kỳ quặc, thì không khỏi ngạc nhiên nói:
- Tiểu tử ngươi chán sống rồi sao mà dám ra mặt ngăn cản lão nương ?
Triển Bạch nghiêm nghị đáp:
- Động thú tỉ thí chỉ cần phân thắng phụ là đủ. hà tất phải giết người mới cam tâm !
- Hừ ! Tiểu tử ngươi đừng quên quy củ của Hải Ngoại Tam Sát !
- Bất kể là ai ! Đến Trung Nguyên phải tuân thủ quy củ của võ lâm Trung Nguyên !
- Hừ ! Tiểu tử ngươi cả gan dạy khôn ta !
Dứt lời vận chỉ công vào tay, cười lạnh tiếp:
- Phàm những người động thủ với Hải Ngoại Tam Sát không ai còn sống sót, ngươi nghe rõ chưa ?
Triển Bạch cau mày:
- Hạ sát thủ với một người thọ thương, ngươi có còn nhân tính không ?

- Hừ ! Tiểu tử ngươi giỏi ! Ngươi muốn chết trước !
Dứt lời tiến đến trước mặt chàng.
Triển Bạch thấy đối phương chưa xuất thủ mà đã cảm thấy một luồng khí lạnh toát bức tới, vội ngầm vận Lôi âm phật chưởng giới bị.
Lúc này Thiên Nhai Cuồng Sinh nhờ được một khoảng thời gian điều tức đã phục hồi tám phần công lực, nhìn lại thấy người ra mặt cứu viện mình lại chính là Triển Bạch, kẻ từng bại dưới tay mình, lòng cảm kích muôn phần. Đồng thời cũng biết Triển Bạch không thể là đối thủ của mụ già này, bèn tiến lên, nói:
- Triển thiếu hiệp xin lui ra ! Để Triệu mỗ tiếp mụ thêm mấy chiêu nữa !
Dứt lời bước lên công về phía lão phụ nhân một chưởng.
Lão phụ nhân cười lạnh một tiếng quay chỉ tấn công Thiên Nhai Cuồng Sinh !
Triển Bạch thấy lão phụ nhân vẫn tấn công Thiên Nhai Cuồng Sinh, nổi giận quát lớn một tiếng xuất thủ công về phía lão phụ nhân.
Lão phụ nhân vốn chẳng coi gã thiếu niên này ra gì, nhưng khi đối phương xuất chưởng mụ mới biết mụ đã lầm, nhưng trong nhất thời chưa kịp nghĩ ra cách ứng phó Trong khi đó lão hòa thượng đứng bên ngoài thấy Triển Bạch vừa xuất thủ đã hô lớn:
- Cẩn thận ! Lôi Âm Phật chưởng !
Lão phụ nhân nghe kêu kinh hãi, kéo chỉ thành hình vòng cung biến thế thành chiêu thức "Hoành tảo ngũ nhạc" công cùng lúc vê phía Thiên Nhai Cuồng Sinh và Triển Bạch !
Chỉ nghe hai tiếng "Soạt ! Soạt !" Thiên Nhai Cuồng Sinh rú lên một tiếng thê thảm ngã ngửa ra sau.
Lão phụ nhân hự lên một tiếng nặng nề bị chấn động dạt ra năm, sáu bước mới đứng vững được.
Triển Bạch cũng kêu lên một tiếng đau đớn, chưởng tâm đau như bị dùi lửa xuyên thủng, lảo đảo thối lui một bước, nhìn lại thì hữu chưởng đã sưng vù đỏ lựng.
Lão hoà thượng lướt tới trước mặt Triển Bạch quát hỏi:
- Tiểu tử người là môn hạ của ai ?
Triển Bạch chưa kịp đáp thì lão phụ nhân bị chàng đẩy lùi vừa thẹn vừa giận, gầm lên một tiếng xông lên.
Triển Bạch giơ chưởng định kháng cự nhưng thấy chưởng tâm đau thấu cốt không thể xuất chưởng được ...
Bỗng có hai tiếng quát thanh tao, hai thân hình nhỏ nhắn phi thân vào vòng chiến, thân pháp nhẹ nhàng chẳng khác song yến tề phi ...
Cùng lúc đó một đạo bích quang lóe lên và tiếng chỉ phong xé gió, cả

hai đồng nhắm vào các yếu huyệt trên người lào phụ nhân.
Lão phụ nhân trong lúc bất ngờ không dám khinh thường đối phương vội vàng phi thân ra xa hơn trượng tránh được một kiếm một chỉ của đối phương. Chừng đứng vững quay nhìn lại thì thấy hai người vừa xuất hiện một là bạch y thiếu nữ đẹp như thiên tiên và một quái nhân mặt xanh tóc đỏ.
Không cần giới thiệu cùng biết đó là Uyển Nhi và Thúy Thúy có điều không ai biết lai lịch của quỷ diện quái nhân ngoại trừ Triển Bạch và bạch y thư sinh.
Bạch y thiếu niên quát lớn:
- Hồng cô ! Quỷ diện quái nhân bắt sống ! Số còn lại giết hết không tha !
Lão phụ nhân, người được bạch y thư sinh gọi là Hồng Cô bị song nữ hợp công đẩy lui đang tức giận nghe hạ lệnh lập tức quát lớn một tiếng phi thân tới tả thủ thi triển Sưu Hồn chỉ nhằm Uyển Nhi điểm tới, hữu thủ vươn trảo chộp vào ngực Thúy Thúy.
Uyển Nhi hơi rùn người lại cùng giở Sưu Hồn chỉ nhắm Tâm Du và Khí Hải hai đại huyệt đối phương điểm tới !
Thúy Thúy huy động Vô Tình bích kiếm một chiêu "Tá nguyệt sinh thuỷ". Vô Tình kiếm tỏa bích quang ngời ngời nhắm hữu thủ đối phương chém tới.
Lão phụ nhân thoáng rùng mình, mụ không thể ngờ được Uyển Nhi mới từng đó tuổi đầu lại luyện được công lực cao cường như vậy. Đặc biệt nàng lại sử dụng chỉ pháp Sưu Hồn chỉ hệt như chỉ pháp của mụ ?
Phía bên kia, quỷ diện quái nhân người mà mụ được lệnh chỉ có bắt sống chứ không được giết, võ công còn cao cường hơn thiếu nữ này. Trường kiếm bắn ra những tia bích quang xé gió veo veo chứng tỏ đã luyện đến mức có thể dùng khí để ngự kiếm !
"Toạt !" một tiếng ống tay áo của lão phụ nhân bị kiếm quang quét trúng, đứt ngọt một mảng lớn. Khiến mụ đổ mồ hôi lạnh.
Uyển Nhi thấy hai chỉ vừa rồi không trúng đích, không chờ đối phương đứng vững đã lại công tiếp hai chỉ.
Trong khi đó Thúy Thúy thi triển tiếp một chiêu "Hàn tinh bóng nguyệt". Kiếm thuật của Thúy Thúy đã luyện đến cảnh giới kiếm thân hợp nhất, chỉ thấy kiếm ảnh và thân ảnh hóa làm một, như chiếc cầu vồng loang loáng nhắm lão phụ nhân kích tới.
Lão phụ nhân lúc này không còn dáng vẻ dương dương tự đắc như lúc đầu nữa, ngược lại sắc mặt chuyển sang màu đất. Mụ có nằm mơ cũng không sao tưởng tượng nổi võ lâm Trung Nguyên lại có

người có kiếm thuật cao cường đến mức đó. Bởi vậy kiếm chỉ công tới mụ chỉ còn cách dùng thân pháp tránh né !
Quần hào đứng kín ở bên ngoài quá nữa là những nhân vật từng ngang dọc khắp giang hồ nhưng không ai đã từng được thấy kiếm thuật cao minh đến mức này, bất giác đồng hô lớn tán thưởng !
Bạch y thư sinh đứng bên ngoài kêu lên.
- Cừu công công, Phật Ấn pháp sư còn đợi gì nữa mà không vào trợ chiến ?
Lão nhân râu dài và hòa thượng chỉ chờ có thế, lập tức tung người vào vòng chiến, một người đón Thúy Thúy, một người đón Uyển Nhi.
Quần hào từ khi Triển Bạch ra mặt ngăn chặn không cho lão phụ nhân hạ độc thủ đối với Thiên Nhai cuồng sinh, gặp hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.
Thiếu niên Triển Bạch thì không ai là không biết, nhưng mỗi lần chàng xuất hiện thì y như rằng võ công lại vào một tiến cảnh mới, mà khoảng cách giữa những lần xuất hiện lại không cách nhau bao lâu. Không biết chàng luyện võ công bằng cách nào ?
Thứ nữa là Triển Uyển Nhi, hầu hết những người ở đây đều nhận ra nàng là ái nữ của Mộ Dùng Hàm, nhưng võ công của nàng chẳng giống võ công của Mộ Dung gia mà lại giống với lão phu nhân một trong Hải Ngoại Tam Sát mà lại cao cường hơn cả Lăng Phong công tử ? Có thể đấu bình thủ với lão hòa thượng.
Còn quỷ diện quái nhân kia thì quần hào chưa ai gặp qua lần nào, thậm chí không nhớ trong giang hồ đã từng nghe nói đến một nhân vật như vậy. Võ công kiếm thức của quái nhân lại cao không thể tưởng nổi, và cũng không ai nhận ra được lai lịch của võ công này.
Trong đấu trường hiện giờ hình thành ba cặp song đấu. Lão nhân râu dài đấu với Thúy Thúy, Phật ấn pháp sư đấu với Uyển Nhi, lão phụ nhân đấu với Triển Bạch. Trong đó Triển Bạch một tay đã bị thương là nguy cấp nhất.
Đợc hai người vào trợ chiến lão phụ nhân thi triển Sưu Hồn chỉ như lưu thủy hành vân tấn công Triển Bạch.
Triển Bạch vận hết sức bình sinh vào song chưởng thi triển một chiêu "Phong chấn lôi minh" bức được lão phụ thối lui ba bước, nhưng các dây buộc tấm chăn trên người chàng cũng bị đứt, tấm chăn được thể tuột xuống, khiến quần hào vốn đang căng thẳng trước tính chất sinh tử của trận chiến cũng phải cười ầm cả lên.
Triển Bạch trông thật thảm hại một tay phải lo kéo giữ tấm chăn, một tay hươ chưởng kháng cự.
Lão phụ nhân được thế càng công gấp, mu cười khằng khặc luôn

miệng công liên tiếp ba chưởng.
Triển Bạch thấy chưởng lực đối phương quá hùng hậu muốn tránh né ngặt vì vướng tay vướng chân không thi triển thân pháp được, đành nghiến răng vận chưởng kháng cự.
"Bình ! Bình ! Bình !" ba tiếng nổ chấn động không gian. Triển Bạch cảm thấy nội nguyên chạy lạc mạch, hai mắt tối đen, lão phụ nhân ba chưởng đắc thủ, trưên gương mặt mụ vẻ ngông cuông lại tái hiện, cười lớn vung chưởng công tới !
Triển Bạch đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, thấy chưởng lực đối phương nặng như núi đổ, vội vàng phi thân tránh né, có điều chàng quên là tấm chăn đã quấn cứng hai chân, vừa nhấc chân lên đã ngã nhào, trong khi chưởng của đối phương vẫn giữ nguyên thế giáng xuống !
Chàng không còn cách nào khác vận hết sức tàn vào song chướng đẩy lên !
"Bùng !" một tiếng, Triển Bạch thấy cổ họng ngọt ngào, há miệng phun ra mấy ngụm máu tươi, trong đầu vẫn còn nghe oong oong như sấm động.
Trước khi chàng hoàn toàn mất hết tri giác chàng còn cảm thấy chưởng lức của đối phương áp tải trước ngực mình sau đó chàng nghe có tiếng cười. tiếng quát tháo xen lẫn nhau, tri giác hỗn độn một khoảnh khắc rồi mất hẳn.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 41
Thiên Phật Tuyệt Học

"Bạch Vân thương cẩu, thương hải tang điền" nhân sinh biến đổi vô thường.
Sự biến đổi lớn đến độ con người khó lòng đoán trước nổi !
Triển Bạch mơ màng tỉnh dậy, tri giác phục hồi, điều đầu tiên đập vào tri giác chàng là tiếng thác đổ ầm ầm.
Chàng mở bừng mắt ra, trời xanh lồng lộng như chiếc lồng khổng lồ chụp xuống.
vài khóm mây trắng lừng lờ trên không trung khiến người nhìn có cảm giác an nhàn thư thái.
Quay đầu sang trái, một dãy núi cao chót vót, vách núi dựng đứng

trông vô cùng hiểm trở. Từ ngang vách núi một dòng thác trắng xóa đổ xuống hồ nước dưới đáy cốc, tung bụi nước mờ mịt.
Thác đổ xuống tụ thành một hồ nước rộng mênh mông, lác đác vài đóa sen nở, nước hồ ánh màu trời xanh ngát, tựa như tiên cảnh.
Nhìn lại mình, Triển Bạch thấy chàng đang nằm trên một tảng bạch thạch rộng hơn chiếc giường, trên tảng đá rải đây cỏ khô nằm êm ái vô cùng.
Quanh chỗ chàng nằm rải đầy các loại hoa lớn nhỏ đủ màu sắc, tỏa hương thơm dìu dịu.
- Đây là đâu ? Ai lại an trí chàng ở một nơi như tiên cảnh thế này ?
Chàng quay đầu nhìn quanh, ở một góc mặt hồ giữa những bông sen nở trắng, có một mỹ nữ khỏa thân, tóc đen nhánh xỏa đến ngang lưng, làn da trắng ngần làm mờ cả những bông sen đang nở ! Nàng vừa nghịch nước vừa ngân nga hát ?
Triển Bạch kinh ngạc đến ngẩn người, chàng tuy đã gặp qua không ít mỹ nhân, thậm chí đã một lần nhìn thấy Mộ Dung Hồng trong tình trạng tương tự như thế này.
Nhưng giữa phong cảnh thiên nhiên như bồng lai tiên cảnh lại xuất hiện một mỹ nữ khoa? thân, khiến tim chàng không khỏi đập loạn nhịp.
Thiếu nữ từ từ xoay ngang người, thân thể nàng hiện ra hết những đường cong, những chỗ cao chỗ thấp, đầy đặn hoàn mỹ, đúng là một kiệt tác của Tạo Hóa.
Thiếu nữ không hay biết có người đang nhìn lén, nàng giơ tay hái một đóa sen vắt lên tóc mình. Xong quay nhìn về phía Triển Bạch một cái, thấy chàng đang nhìn mình một cách xuất thần, bất giác mừng rỡ reo lên:
- A ! Bạch ca đã tỉnh lại rồi !
Vừa reo nàng vừa chạy vào bờ tiếp:
- Bạch ca tỉnh dậy rồi phải bồi thường cho muội hai tháng nay chỉ có một mình muội ở nơi rừng hoang núi thẳm này, buồn chết đi được ?
Nhìn nàng chạy thẳng về phía mình, máu trong người Tríển Bạch chạy rần rật, như vạn mã tung vó ...
Chàng cố kềm dục hỏa đang bốc cao trong lòng, kêu lên:
- Thúy Thúy ! Mau mặc quần áo vào.
Nào ngờ Thúy Thúy chạy đến bên chàng, đứng thẳng người lồ lộ trước mặt chàng mỉm cười:
- Mặc quần áo ? Xưa nay muội chơi đùa trưên bãi biển, cả ngủ trưa dưới cội liễu cũng chẳng khi nào mặc quần áo ?
Triển Bạch vốn định quay đi để khỏi nhìn thấy thân hình Thúy Thúy,

nhưng chàng không đủ nghị lực để quay đi, nghe nàng nói vậy liền đáp:
- Đó là lúc nhỏ, còn bây giờ lớn rồi phải mặc quần áo chứ !
Thúy Thúy tròn mắt:
- Ai nói ? Mới nửa năm trước đây muội còn đùa giỡn trên sóng y như thế này đây ...
- Nhưng ở hải đảo không có người còn ở Trung Nguyên đâu đâu cũng có người, nếu không mặc quần áo ...
Không đợi Triển Bạch nói hết Thúy Thúy đã cười khanh khách ngắt lời:
- Xì ! ở hải đảo thỉnh thoảng còn có ngư dân, ở đây thì ngoài hai ta chẳng còn có ai khác !
Triển Bạch không biết đáp lời ra sao, chỉ mở to mắt nhìn thân hình tuyệt mỹ không chút che đậy của nàng. Chàng tuổi trẻ khí thịnh, nhìn thấy cảnh trượng này trong lòng không khỏi nảy sinh ý nghĩ dâm tà, mặt chàng đỏ bừng lên, mắt bắn ra những tia lửa muốn đốt cháy cả thân hình trước mát.
Thúy Thúy nhìn thấy dáng điệu Triển Bạch, bật cười nói:
- Bạch ca ! Làm gì mà nhìn muội ghê vậy ?
Triển Bạch nói lúng túng trong cổ họng:.
- Ta ... ta ... muội đẹp quá ...
Thúy Thúy nghe tình lang khen mình đẹp, cười tươi như hoa xuân, nói:
- Vậy Bạch ca còn bảo muội mặc quần áo làm gì ?
Triển Bạch gật đầu nói như người mộng du:
- Phải ! Muội không mặc quần áo nhìn đẹp hơn ! Ta ...
Thúy Thúy bật cười khanh khách lướt người sau một tảng đá lớn, nói vọng ra:
- Bạch ca biết vậy là được rồi ! Không cho Bạch ca nhìn nữa, ai biểu Bạch Ca nhìn như muốn nuốt chửng người ta !
Chỉ một thoáng sau nàng đã mặc y phục bước trở ra, nói:
- Bạch ca ! ngồi dậy thử vận công xem thương thế lành hẳn chưa, rồi muội cho Bạch ca xem cái này.
Triển Bạch ngồi dậy, tĩnh tâm trở lại hỏi:
- Thúy Thúy ! Ta hôn mê trong bao lâu rồi ?
- Hai tháng rồi:
Triển Bạch trợn tròn mắt kêu lên:
- Hai tháng rồi ?
Thúy Thúy gật đầu:
- Không sai ! Bạch ca ca có nhớ lúc Bạch ca bị thương trời còn lạnh,

bây giờ đã cuối xuân rồi ?
Triển Bạch chợt nhíu mày:
- Không được ! Ta phải đi ngay !
Dứt lời định đứng dậy, Thúy Thúy vội ấn chàng ngồi xuống:
- Bạch ca định đi đâu ?
- Đi tìm Tứ đại hào gia trả thù !
- Bạch ca không cần đi nữa ! Tứ đại hào gia tan nát hết rồi. Kim Cửu, Vân Tống Long, Tư Không Tấn, Mộ Dung Hàm và cả Phàm Phi đều bị sát hại ...
Triển Bạch trợn tròn mắt:
- Thúy Thúy ? Ngươi không được nói càn. Tứ đại hào gia thế lớn bằng trời, nhà nào nhà nấy cao thủ như kiến làm thế nào chỉ trong vòng hai tháng ra đến nông nỗi ấy ?
Thúy Thúy thấy Triển Bạch không tin mình, tỏ vẻ không vui nói:
- Bạch ca tưởng ta gạt Bạch ca sao ? Trong hai tháng Bạch ca hôn mê bất tỉnh võ lâm Trung Nguyên gặp bao nhiêu là biên cố ! Không chỉ chủ nhân của Tứ đại hào gia bị giết mà cả chưởng môn nhân của cửu đại môn phái, Minh chủ của hắc bạch lưỡng đạo, kẻ chết người đầu hàng. Võ lâm Trung Nguyên đang bị một đại ma đầu khống chế rồi !
Triển Bạch nhíu mày:
- Còn võ lâm tứ công tử ?
Thúy Thúy khẽ nhếch môi:
- Võ lâm Tứ công tử giờ chỉ là một đầu mục dưới trướng của đại ma đầu kia mà thôi.
Triển Bạch kinh hãi:
- Đại ma đầu đó là ai mà ghê ghớm như vậy ?
- Nói đến người này Bạch ca chắc không biết. Lão ẩn thân ngoài Đông Hải đã lâu, tự xưng là Hải Long Thần, còn gọi là Nam Hải Nhất Quân, tên thật là Long Khiếu Thiên !
Triển Bạch ngẫm nghĩ một lúc, quả nhiên chưa hề nghe nói đến người này, hỏi lại:
- Chỉ bằng vào một mình lão ma đó đã có thể thôn tính cả võ lâm Trung Nguyên sao ?
- Đương nhiên không phải chỉ có một mình lão, dưới trướng lão còn có Nam Hải Long Nữ, Đào Hoa Tứ Tiên, Ma Quỷ Đảo Bát Yêu. Hải Ngoại Tam Sát và cả bạch y thư sinh mà Bạch ca đã từng gặp ở Vong Hồn cốc.. - Gã bạch y thư sinh là ai ?
- Là độc tử của Nam Hải Nhất Quân, tên là Long Phi, còn gọi là Long Thần Thái Tử hay Nam Hải Thiếu Quân. Thâm nhập Trung Nguyên

lần này tuy tiếng là do ý chỉ của Nam Hải Nhất Quân, kỳ thực lão chưa hề xuất hiện, toàn bộ đại cuộc đều do Nam Hải Thiếu Quân chủ trì.
Thúy Thúy kể có ngọn có ngành, Triển Bạch không tin cung phải tin. Có điều chàng kinh ngạc đến ngẩn người. Phải một lúc làu sau chàng mới lên tiếng:
- Thật không ngờ, chỉ trong vòng hai tháng võ lâm lại xảy ra bao nhiêu chuyện.
Thúy Thúy đỡ lời Triển Bạch:
- Mặc kệ vò lâm xảy ra chuyện gì. Nhưng nơi đây là an toàn tuyệt đối. Không có sự đồng ý của tiểu muội không kẻ nào dám bén mảng đến đây. Bạch ca thử vận công xem nội thương lành hắn chưa:
Giọng nàng chuyển sang như dỗ dành:
- Nếu nội thương lành hẳn rồi tiểu muội sẽ cho Bạch ca xem vật này hay lắm !
Triển Bạch thấy thái độ của nàng rất khẩn thiết, đành xếp lại những nghi vấn trong lòng, xếp bằng vận công một vòng khắp kỳ kinh bát mạch, chân khí lưu hành thông suốt không gặp trở ngại nào, thậm chí nội nguyên còn hùng hậu hơn lúc trước.
Triển Bạch mở mắt ra hớn hở núi:
- Nội thương ta đã lành hẳn rồi !
Thúy Thúy cười tươi như hoa xuân, nói:
- Bạch ca thọ thương không nặng lắm lẽ ra không đến nỗi hôn mê tới hai tháng.
Nhưng vì tiểu muội cho Bạch ca uống một thứ linh dược gọi là Tử Đàn Hoa, linh dược này uống vào không những có thể trị dứt nội ngoại thương mà còn có công hiệu tăng cường công lực. Có điều người không có căn bản nội lực uống vào nội phủ sẽ bị cháy khô mà chết. Tiểu muội từ trước tới giờ không dám dùng đến. Lần Bạch ca bị Hải Ngoại Tam sát đả thương, tiểu muội không có thuốc gì khác đành lấy Tử Đàn Hoa cho Bạch ca uống.
Triển Bạch nghe nói nàng tặng cho mình thứ linh dược quý như vậy, lòng cảm kích nói:
- Liễu muội ! Muội đối với ta tốt như vậy, kiếp này ta không biết phải làm sao để báo đáp ...
Thúy Thúy cảm thấy mát lòng mát dạ, tươi cười đáp:
- Tiểu muội không cần Bạch ca báo đáp điều gì, chỉ cần lòng Bạch ca không quên tiểu muội là được rồi Dừng một lát nàng tiếp:
- Lúc Bạch ca vừa uống Tử Đàn Hoa, toàn thân Bạch ca ca đỏ rực và nóng như lửa. Liên tiếp năm, sáu ngày Bạch ca vẫn hôn mê bất

tỉnh, thân nhiệt vẫn nóng rực.
Tiểu muội sợ quá đành phải dùng thuần âm của bản thân mình ...
Triển Bạch càng lúc càng cảm kích Thúy Thúy, nhất thời chàng không biết phải nói gì để bày tỏ lòng mình, cuối cùng chàng giang tay ôm chặt Thúy Thúy vào lòng.
Thúy Thúy nép vào ngực tình lang tận hưởng giây phút thần tiên ...
Không biết qua bao lâu, Triển Bạch hồi tỉnh lại, đỡ vai Thúy Thúy dậy, diu dàng nói:
- Thúy Thúy ! Muội nói có vật gì cho ta xem mà, lấy ra đi !
Thúy Thúy à lên một tiếng, lấy ra một quyển sách màu sắc sặc sỡ, nói:
- Chính là quyển sách này !
Triển Bạch cười nó:
- Đâv chính là Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật Quyển, ta còn lạ gì nó nữa ?
Thúy Thúy nghiêm nghị nói:
- Không chỉ là Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật Quyển ! Bạch ca giở bên trong ra xem !
Triển Bạch hơi ngạc nhiên, các hình vẽ trong sách toàn là mỹ nữ khỏa thân chàng lạ gì !
Triển Bạch chưa kịp giở sách ra thì Thúy Thúy xoay người một cái, cởi hết quần áo, tiếp đó nàng đưa mông ưỡn ngực, thân hình lõa lồ uốn éo một vũ khúc xuân tình.
Triển Bạch nghe tim đánh thót một cái !
Thúy Thúy lúc này không còn là một thiếu nữ ngây thơ trong trắng như thường ngày nữa, từng cái nhướng mày liếc mắt, nét cười cùng những thao tác cùa nàng hoàn toàn là một dâm phụ gợi tình.
Triển Bạch cảm thấy dục hỏa rừng rực trong người, cơ hồ không còn chịu đựng được nữa ...
May mà Thúy Thúy thấy thần thái của Triển Bạch vừa thay đổi, tức thu thế, lấy y phục khoác lên người, tươi cười nói:
- Bạch ca thấy tiểu muội múa có đẹp không ?
Triển Bạch vận công điều tức một lúc sau mới trừ khử hết dục hỏa trong lòng, mở mắt ra thở dài, nói:
- Thúy Thúy ! Ta luôn tin tưởng muội là một thiếu nữ thánh. thiện, mong rằng tứ nay về sau đừng diễn những trò tai ác thế này nữa !
Thúy Thúy tươi cười nói:
- Bạch ca trách lầm tiểu muội rồi ! Bạch ca lúc này chỉ nhìn hình thức mà chưa nhìn nội dung !
Trần Bạch hơi ngẩn người một lúc rồi giở trang đầu của quyển sách

ra, các tranh mỹ nữ lõa thể cũng đưa mông ưỡn ngực, uốn éo gợi tình giống hệt những động tác Thúy Thúy biểu diễn lúc nãy.
Chàng nhíu mày nói ; - Lúc nãy muội diễn theo những hình vẽ Thiên Tiên ma nữ trong sách này chứ gì !
Không lẽ nó còn hàm chứa một ý nghĩa gì khác sao ?
Thúy Thúy nghiêm nghị nói:
- Thiên Tiên ma nữ chính là sư tổ của muội ! Những hình vẽ trong sách này mô tả lại một vũ điệu, cũng là một môn tuyệt học của sư tổ gọi là Thác Nữ mê hồn đại pháp.
Tuyệt học này một khi thi triển bất luận người có công lực cao thâm đến đâu cũng không thể kháng cự nổi, cho dù có là lão tăng tu luyện trăm năm cũng khó tránh khỏi tẩu nhập ma mà chết ...
Triển Bạch nhớ lại truyền thuyết về Chỉ Nhãn Lang Quân vội ngắt lời Thúy Thúy.
- Môn công phu này tuy rất lợi hại, nhưng không thể coi là võ học chính tông, chỉ là một thứ tà đạo bàng môn ...
Thúy Thúy nghe nói nổi giận, trừng mắt:
- Thế nào là tà đạo bàng môn ? Thế nào là võ học chính tông ? Tỉ thí võ công kẻ nào mạnh thì thắng ! Dùng, sắc tướng để chế địch thì có khác gì dùng đao kiếm giết địch ?
Nếu gặp phải người thiện đường ăn nói, gặp tình trạng này phải nói cho xuôi để lấy lòng tinh nhân. Nhưng Triển Bạch là người mộc mạc, tính thẳng như ruột ngựa, thấy Thúy Thúy giận vẫn kiên trì ý kiến của mình, đáp lời:
- Hai cách chế địch đó hoàn toàn khác nhau ! Một đằng dùng võ lực để phân định thắng bại, một đằng lại dùng tà pháp mê hoặc tâm thần đối phương.
Thúy Thúy xua tay lắc đầu nói - Thôi không thèm cải lý chàng ngốc nữa ! Giờ thì nghe muội nói vào vấn đề chính đây ! Trong một trăm lẻ tám bức ảnh này ẩn chứa một pho chưởng pháp cao thân ảo diệu, một pho thân pháp và một pho bộ pháp biến ảo vô song ! Chưởng pháp gọi là Thiên Phật giáng ma chưởng, thân pháp gọi là Vô Sắc Vô Tướng thân, bộ pháp gọi là Thiên Hoàn Phiêu Phong bộ gồm chung lại gọi là Thiên Phật tuyệt học ! Chỉ cần luyện thành Thiên Phật tuyệt học thì có thể trở thành thiên hạ vô địch rồi ! Bạch ca coi có phải tiểu muội cho Bạch ca một món quý giá bậc nhất trên đời đó không ?
Trong lúc Thúy Thúy nói thao thao bất tuyệt thì Triển Bạch càng nghe càng kinh ngạc, bản thân chàng giở quyển sách bao lâu như vậy mà vẫn không phát hiện ra điều này !
Kỳ thực bởi chàng chẳng dám nhìn vào sách, bên trong sách có ghi

rất rõ ràng, mỗi một trang như vậy là một chiêu chưởng pháp, một thức thân pháp và bộ pháp.
Nhưng vì chữ thì nhỏ mờ, mà hình vẽ thì rực rỡ to lớn lại chứa đầy ma lực, nên bất kỳ ai giở sách ra chỉ thấy hình mà không thấy chữ. Lại nữa, chỉ có những người đã luyện qua nội công theo những chữ ẩn trên trang sách mới có thể luyện tiếp Thiên Phật tuyệt học !
Triển Bạch gặp được kỳ duyên, trước được Lôi Chấn Viễn hướng dẫn luyện công theo những chứ ẩn, giờ lại, được Thúy Thúy phát hiện ra Thiên Phật tuyệt học ! Chàng vốn say mê võ thuật, gặp được cơ hội này đâu chịu bỏ qua dễ dàng !
Chàng vội cười cầu hòa, nói:
- Nói vậy tư thế của muội biểu diễn lúc nãy là chiêu thứ nhất của Thiên Phật giáng ma chưởng ?
Thúy Thúy lắc đầu:
- Không phải ! Đó là chiêu đầu tiên của Thác Nữ ma hồn Đại Pháp gọi là Ngọc Thể Phiêu Hương, nhưng tương ứng với nó là chiêu thứ nhất trong Thiên phật Giáng Ma chưởng là Phật Tổ giảng tọa và ứng với nó là thân pháp Vô Sắc vô tướng và Bộ pháp thiên hoán phiêu phong.
Triển Bạch tuy tâm cơ không mấy cao minh, nhưng nói về ngộ tính đối với võ học thì rất cao, nghe Thúy Thúy nói lập tức ngộ ra, nói:
- Nói vậy luyện Thiên Phật tuyệt học cần phải phối hợp với Thác Nữ Mê hồn đại pháp mới luyện được ?
- Ừm ? Giờ mới thấy chàng ngốc thông minh ra ! Trong Thiên Phật quyển ẩn tàng ba môn kỳ công, không những phải phối hợp với nhau mới luyện được mà nếu không có tiểu muội cũng không xong.
Nói đến đây nàng bỗng nở một nụ cười bí hiểm, tiếp:
- Và cũng chỉ mỗi một mình Bạch ca luyện được !
Nhìn thấy ánh mắt Triển Bạch tỏ vẻ không tin tưởng lắm. Thúy Thúy tiếp luôn:
- Sư tổ Thiên Tiên ma nữ chỉ có một đồ đệ duy nhất chính là sư phụ tiểu muội, chính là Hồng Cốt khô lâu Quỷ Diện Kiều Oa, sư phụ tiểu muội đã quy tiên, thử hỏi trên đời này còn ai biết Thác Nữ Mê Hồn đại pháp để cùng Bạch ca luyện công ?
Nhưng nếu không phải Bạch ca tiểu muội nào thèm hi sinh sắc tướng để hắn luyện công ?
Triển Bạch đã hiểu ra, thâm tình của nàng, ân huệ của nàng đối với chàng nặng tợ Thái Sơn. Triển Bạch gập sát người thi lễ, nói:
- Thúy muội, ta đã hiểu rồi ! Quả đúng là trời xanh ưu ái khiến xui ta được gặp muội để có ngày hôm nay ! Mau giúp ta luyện công đi !

Thúy Thúy mỉm cười ranh mãnh nói:
- Giúp Bạch ca luyện công không khó, nhưng sau khi luyện thành Thiên Phật tuyệt học rồi, muội muốn biết Bạch ca cảm tạ muội thế nào ?
Triển Bạch nóng lòng luyện công đáp bừa:
- Chỉ cần ta luyện thành Thiên Phật tuyệt học, sau này muội muốn gì ta cũng tuân theo !
Thúy Thúy nhướng mày:
- Chính miệng Bạch ca nói đó nghe ! Sau này không được nuốt lời đó !
Triển Bạch ưỡn ngực:
- Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, lẽ nào nói rồi lại nuốt lời.
Thúy Thúy nhảy cỡn lên vỗ tay cười lớn tựa như một đứa trẻ bỗng dưng nhận được một món quà hằng mơ ước đã lâu, nàng tung hết áo quần ném xuống đất, kêu lên:
- Nào, bắt đầu luyện công.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 42
Nam Hải Bát Yêu

Tiếng xe lóc cóc, tiếng ngựa hí, tiếng người hò hét, tiếng chuyện trò cộng thêm bụi mù trời che khuất cả một khoảng đường đất do ngoằn ngoèo cho biết có một đoàn tiêu xa đang đến gần.
Tiêu xa có hơn chục chiếc đều phủ bạt kín mít, trên chiếc xe có cắm một lá cờ tam giác thêu một bàn tay đen sì, cờ tung hay phần phật trong gió. Trước đoàn xa tiêu, sau lưng và hai bên đều có những tiêu sư đi theo hộ tống. Các tiêu sư người nào người nấy thân hình khôi vĩ, song mục tinh quang ngời ngời, chứng tỏ nội ngoại khinh công đều không kém !
Xa xa trước đoàn xa tiêu chừng hơn trăm bước có tám tên tiểu tốt đánh mõ khua chiên, cứ sau một hồi chiêng mõ lại đồng thanh hô lớn:
- Yên ... hùng ... kinh triệu ... Ngã ... võ ... duy ... dương ...
Kẻ trong nghề không cần nhìn tiêu kỳ, chỉ nghe mấy tiếng này cũng biết Yến Kinh tiêu cục sắp đi qua.
Trong mười mấy tiêu sư phía trước tiêu xa, đi đầu là một lão tiêu sư

tuổi trạc lục tuần, chính là Thiết chưởng chấn Hà Tô Nhữ lão tiêu đầu.
Nhữ lão tiêu đầu đã lâu không xuất hiện, lần này lão đích thân đi hộ tiêu, chứng tỏ chuyến tiêu này cực kỳ quý trọng !
Ngay cạnh Nhữ lão tiêu đầu về phía bên tả là một người mập tròn, mình mặc công phục, xem ra là một công sai, bên phải Nhữ lão tiêu đầu là một đại hán gầy nhom ăn mặc theo lối bổ đầu.
Hai đại hán một mập một ốm này chính là Trịnh Bá Tượng và Hầu Lân Thiện, một là bổ đầu vùng hà Tô, một là bổ đầu kinh thành.
Lúc này trời mới sơ hạ, tuy trời không nóng bức như lúc chính hạ nhưng Thái dương trên đỉnh đầu đang buông những tia nắng vô tình xuống khiến đoàn người hộ tiêu chốc chốc phải giơ tay lau mồ hôi.
Nhữ lão tiêu đầu chuyển cương ngựa sang tay trái, tay phải giơ lên đẩy chiếc nón cỏ rộng vành ra sau ót, che mắt nhìn xa xa về phia trước.
Trước mặt là một cánh rừng tùng nhìn đen kịt dưới ánh nắng chói chang. Lão bất giác nhíu mày quay ra phía sau nói:
- Truyền lệnh xuống mọi người lưu ý phòng bị !
Hoang sơn rừng thẳm vốn là đất hoạt động của đạo tặc. Nhữ lão tiêu đầu kinh nghiệm phong phú vừa nhìn thấy cánh rừng đã hạ lệnh giới bị Khoái mã Lưu Tam chuyên trách truyền lệnh đã lập tức trở ngược lại, vừa thúc ngựa vừa, hô lớn:
- Tổng tiêu đầu ra lệnh, cẩn thận đề phòng !
Các tiêu sư lập tức rút binh khí ra, mắt nhìn ra tứ phía quan sát. Đoàn tiêu xa lập tức được bao trùm bởi một bầu sát khí, làm tăng. thêm khí thế vốn đã rất oai mãnh của tiêu đoàn !
Trịnh Bá Tượng cười hềnh hệch làm rung động cả mớ thịt ngồn ngộn trên mặt.
- Quả nhiên là Nhữ lão tiêu đầu đích thân đi có khác, lần này thì Trịnh mỗ yên tâm rồi !
Hầu Lân Thiện tiếp luôn:
- Đúng rồi ! Lần trước Nhữ lão tiêu đầu phái một tiêu sư mặt non choẹt đi hộ tiêu.
Chỉ nhìn dáng điệu hắn đã thấy lo rồi !
Nhắc đến chuyến tiêu lân trước, Trịnh Bá Tượng bất giác rùng mình, hạ giọng nói:
- Lần trước Triển Bạch áp tiêu xảy ra chuyện ngay cánh rừng này.
Lão tiêu đầu cẩn thận.
Nhữ lão đầu vẻ nghiêm giọng gật đầu.
Nhưng một tiêu sư đi ở đàng sau là Hổn Thiết Ngưu Chu Đại Thông

đã nghe được câu nói của Trịnh Bá Tượng. Lần trước tới phiên gã nhưng lão tiêu đầu lại cắt phiên cho Triển Bạch, việc này gã vốn đã không phục, nhân dịp này gã hừ một tiếng, nói:
- Người trẻ tuổi không thể đảm nhận việc lớn. Chu mỗ đã nói hắn làm không xong đâu nhưng Tổng tiêu đầu không tin, kết quả hắn bỏ tiêu xa đi mất, gần năm nay vẫn không thấy tăm hơi gì của hắn !
Nhữ lão tiêu đầu bỗng nghiêng tai nghe ngóng một lát rồi quát:
- Chu Đại Thông ! Im ngay !
Chu Đại Thông bi quát mắng vốn đã định rống họng cãi lại nhưng thấy sắc diện Tổng tiêu đầu khá trầm trọng nên thôi.
Thì ra mấy tên tiểu tốt mở đường chẳng biết đi đâu mà không còn hò tiêu hiệu, cả mỏ chiêng cũng thôi không đánh nữa !
Hai tên quan sai còn chưa biết chuyện gì, vội vàng hỏi:
- Chuyện gì vậy ?
Nhữ lão tiêu đầu trầm giọng đáp:
- Nhị vị bố đầu, chuẩn bị ứng chiến !
Dứt lời không cần chờ xem phản ứng của hai tên quan sai, vội quày ngựa ra hiệu cho xa tiêu dừng lại.
Nhữ lão tiêu đầu không hổ danh là một tiêu đầu kỳ cựu trên giang hồ. Chỉ một thoáng sau lão đã cho sắp xếp các tiêu xa quây lại thành một vòng tròn, chia ra một nửa số tiêu sư ở lại, đích thân lão dẫn số còn lại phi ngựa tiến vào rừng.
Đến giờ thì hai tên công sai đã hiểu là có biến, nhưng nhìn thấy sự sắp xếp nghiêm mật của Nhữ lão tiêu đầu cũng thấy yên tâm phần nào. Thấy Nhữ lão tiêu đầu thúc ngựa vào rừng, cả hai cũng thúc ngựa đuổi theo.
Trong rừng vắng lặng không một tiếng động, ngoài tiếng lá cây động gió như tiếng thì thầm ra, không có dấu hiệu gì của bọn đạo tặc. Như vậy thì tám tên tiểu tốt đi đàng nào ? Nếu đã qua khỏi rừng thì cũng phải nghe tiếng hô chứ ?
Không một dấu hiệu nào khả nghi, chỉ cảm thấy trong cánh rừng vắng tràn ngập một không khí khủng bố ngụy dị !
Hai tên công sai đến giờ mới hoàn toàn lãnh hội được tình hình nghiêm trọng trước mắt, khiến cả hai mặt xanh tái, không ngớt nhìn nhau.
Đoàn người ngựa dừng chân ngay cạnh cạnh rừng mở to mắt nhìn vào, không ai lên tiếng, thậm chí còn không dám thở mạnh !
Cuối cùng Trịnh Bá Tượng không chịu nổi sự im lặng nặng nề này hạ giọng hỏi:
- Tổng tiêu đầu ! Giờ phải làm sao ?

Nhữ lão tiêu đầu đã hạ quyết định, đù gì cũng phải vào rừng xem tình hình thế nào, không thể để người mất tích một cách vô lý như vậy được ! Nếu không tra cho rõ thì tiêu xa cũng không thể đi tiếp dược !
Thế là lão hất hàm về phía trước một cái rồi thúc ngựa tiến vào rừng, đồng thời quét mắt nhìn quanh giới bị !
Các tiêu sư thấy Tổng tiêu đầu đã vào rừng cũng đành làm gan thúc ngựa đi theo.
Tình hình này làm ai nấy đều. hồi hộp đến nín thở. Nếu là bọn đạo tặc hiện thân, dù có phải đầu rơi máu cũng chẳng sờn lòng. Đàng này ...
Bên trên tiếng lá reo rì rào, bên dưới tiếng vó ngựa lộp cộp, đoàn người trên ba mươi người không một ai lên tiếng càng làm cho không khí thêm phần bí hiểm !
Đoạn đường xuyên ra rừng tùng có đến mấy dặm vẫn không thấy dấu hiệu gì khác lạ. Ra khỏi rừng con đường vẫn ngoằn ngoèo trải dài đến cuối tầm mắt, vẫn không một bóng người !
Vậy tám người biến đi đàng nào ?
Chu Đại Thông tính tình nóng nảy, đến lúc này không chịu được nữa lớn tiếng chửi tục:
- Mẹ nó ! Ban ngày ban mặt lại gặp ma !
Ngay lúc đó bỗng nghe có tiếng hô sát tiếng binh khi chạm nhau rầm trời phía sau lưng !
Mọi người kinh hãi lập tức quày ngựa chạy trở lại.
Bỗng có tiếng cung nỏ bật lách lách, tên bay ra như mưa bấc !
Đoàn người bị tập kích bất ngờ, mấy tiêu sư đi đầu đã trúng tên ngã ngựa.
Nhữ lão tiêu đầu biết trúng kế đối phương, nối giận quát lớn:
- Kẻ nào cả gan đặt kế hãm hại lão phu ?
Đáp lại lão là một tràng cười cuồng ngạo phát ra từ trên ngọn cây, tiếng cười cao vút làm mọi người bất giác bịt tai lại, đến lá cây cũng rơi lả tả Tiếp đó là tiếng áo quần động gió, từ trên ngọn cây nhảy xuống tám tên kình trang đại hán. Cả thảy đều dùng vải đen che mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt tinh quang ngời ngời.
Nhữ lão tiêu đầu thấy tám tên kình trang đại hán bịt mặt ngỡ lầm là người trong làng hắc đạo quen mặt liền thúc ngựa bước lên trước, nói:
- Lão phu Thiết chưởng chấn Hà Tô Nhữ Quốc Hùng ! Không biết chư vị là bằng hữu ở đâu, xin báo rõ danh tánh để lão phu tiện tiếp đãi !

Một tên cười lớn nói:
- Bất kể ngươi là ai, ngày hôm nay các ngươi đừng hòng sống sót mà rời khỏi đây !
Chu Đại Thông nãy giờ uất khí đầy bụng mà không có chỗ phái tiết, nổi nóng quát:
- Đạo tặc to gan ! Cả gan cướp tiêu của Yến Kinh tiêu cục còn lớn lối trước mất đại gia ! Tiếp chưởng !
Dứt lời không thèm xuống ngựa, từ trên cao hươ chưởng giăng xuống. Chu Đại Thông ngươi thô lỗ, chuyên luyện ngạnh công, đặc biệt Thiết Sa chưởng khổ luyện đã mười mấy năm, là một môn công phu rất tâm đắc Trong lúc tức giận, một chưởng đánh ra đã vận đến toàn lực !
Tên đại hán quát lớn:
- Tiểu tử muốn chết !
Dứt lời cử chưởng tiếp chưởng !
"Binh !" một tiếng, Chu Đại Thông rú lên một tiếng thê thảm, thân hình to lớn của gã từ yên ngựa bay vọt đi chạm vào một góc tùng cách đó hơn trượng rơi bịch xuống đất xem ra dữ nhiều lành ít.
Chúng tiêu sư nhìn thấy cả kinh. Chu Đại Thông cũng thuộc loại võ công đứng đầu trong các tiêu sư của Yến Kinh tiêu cục, không ngờ lại chẳng chịu nổi một chưởng của đối phương !
Tên đại hán vừa mới đánh chết Chu Đại Thông cười lớn nói:
- Tưởng đâu là người có chút chân tài thực học, nào ngờ chỉ là phường giá áo túi cơm ! Ta thấy các ngươi nên tự đoạn tâm huyệt mà chết để huynh đệ ta khỏi nhọc công ra tay !
Nhữ lão tiêu đầu cố nén nộ khí, trầm giọng nói:
- Các hạ không chịu thông danh tánh lại còn hạ sát thủ với tệ thuộc, lão phu đành phải lãnh giáo cao chiêu !
Dứt lời tung người xuống ngựa, giơ song chưởng thủ thế. Chỉ thấy song thủ lão nổi gân xanh, các khớp xương kêu lách cách, chứng tỏ ngoại hiệu thiết chưởng chấn Hà Tô không phải chỉ là hữu danh vô thực !
Trong song mục của kình trang đại hán thoáng hiện một tia kinh dị, gã lập tức vận công phòng bị.
Nhữ lão tiêu đầu chưa kịp xuất thủ, thì sau lưng lão một người phi thân lên phía trước, vừa quát lớn:
- Giết gà không cần đao mổ trâu ! Để ta thu thập tên tiểu tử này báo cừu cho Chu đại ca !
Nhữ lão tiêu đầu nhìn lại, thì ra là Cự Vô Bá Thiệu Linh, một tiêu sư của Yến Kinh tiêu cuộc. Thiệu Linh mình cao tám thước, sức mạnh

vô cùng, thường ngày rất thân thiện với Chu Đại Thông.
Nhữ lão liêu đầu biết Thiệu Linh không phải là đối thủ của đối phương vừa định ngăn lại. Nhưng Thiệu Linh tính tình nóng nảy vừa đáp xuống đã hươ chưởng thi triển một chiêu "Minh Chung kích cổ" nhằm kình trang đại hán kích tới !
Kình trang đại hán cười lạnh một liếng, chờ chưởng của Thiệu Linh tới bên mình mới đột ngột xoay người một vòng, thân hình như u linh thoắtcái đã ở sau lưng Thiệu Linh !
Thiệu Linh vừa đánh một chưởng vào khoảng không chưa kịp thu thế thì kình trang đại hán đã nhằm hậu tâm gã ấn tới một chưởng !
Nhữ lão tiêu đầu thấy vậy quát lớn một tiếng tung chưởng nhằm sau lưng gã kình trang đại hán quét tới, giải vây cho Thiệu Linh.
Một tên đại hán khác thấy vậy vội phi thân vung chưởng đón chưởng của Nhữ Quốc Hùng.
Ầm ! một tiếng kình phong cuốn bụi mù mịt, Nhữ Quốc Hùng loạng choạng thối lui mấy bước, cánh tay tê tái !
Chỉ qua một chưởng này Nhữ Quốc Hùng đã nhận định rõ tình hình tám tên kình trang này võ công cao cường, ngày hôm nay sợ bảo toàn sinh mạng còn khó đừng nói là giữ được các tiêu xa !
Trong khi đó thì gã kình trang đại hán đã đánh một chưởng trúng lưng Thiệu Linh.
Thân hình to lớn của Thiệu Linh văng lên phía trước bảy, tám bước, phun ra mấy ngụm máu tươi, gục xuống.
Nhữ Quốc Hùng thấy tiêu sư của mình một chết một trọng thương lại nghe bên ngoài nơi để tiêu xa tiếng hò hét vang rân biết là bên ngoài cũng bị công kích, song mục lão vằn lên những tia máu. Lão gầm lên như sư tử hống múa chưởng tấn công như mưa bấc.
Gã đại hán vừa đối chưởng với Nhữ Quốc Hùng cũng lập tức hươ chưởng nghênh chiến, chưởng pháp của gã ảo diệu vô song, lại thêm công lực cao hơn khiến Nhữ Quốc Hùng phải liên tiếp thối lui.
Các tiêu sư thấy Tổng tiêu đầu nguy cấp vội vàng rút binh khí nhảy vào trợ chiến.
Các kình trang hán tử còn lại cũng nhảy vào vòng chiến.
Công lực của tám tên đại hán quả kinh nhân, một người đối địch với bốn, năm người của Yến Kinh tiêu cục mà vẫn ung dung tự tại, thủ ít công nhiều.
Trịnh Bá Tượng và Hầu Lân Thiện đứng bên ngoài run lập cập, đến bỏ chạy cũng không chạy nổi nữa.
Nhữ Quốc Hùng biết rõ không phải là đối thủ của bọn đạo tắc, nhưng vì thanh danh của bản thân, vì thanh danh của Yến Kinh tiêu cục,

không cho phép lão đào tẩu Bỗng trong rừng có tiếng chim kêu nghe rất lạ tai. Tiếp đó lại có bốn năm tên đại hán cũng bịt mặt chạy tới.
Người của Yến Kinh tiêu cuộc kêu khổ thầm, với tám tên này mọi người còn không chống đỡ nổi giờ địch nhân lại thêm quân.
Không ngờ tám tên kình trang đại hán thấy mấy người kia xuất hiện lập tức tung ra một chưởng đẩy lui đối phương rồi phi thân đào tẩu !
Nhữ Quốc Hùng cùng đám tiêu sư vội chạy trở về nơi để tiêu xa, thấy các tiêu sư thương vong thảm não, hơn chục tiêu xa đã bị cướp kéo đi chỉ còn nhìn thấy lờ mờ.
Nhữ Quốc Hùng tập họp những tiêu sư còn lành lặn, tức tốc đuổi theo.
Hai tên công sai, nhìn theo mấy tiêu xa ở cuối chân trời, dậm chân khóc ròng.
Bởi chuyến tiêu này cực kỳ hệ trọng, nếu bị cướp mất không chỉ bản thân hai người mà toàn bộ gia quyến cũng bị xử tội chết !
Nhữ lão tiêu đầu cùng các tiêu sư vì danh dự mấy mươi năm của Yến Kinh tiêu cục nên dù biết không địch nổi đối phương cũng liều chết đuổi theo không ngừng.
Phía những người cướp tiêu, ngoài đám thuộc hạ lo kéo tiêu xa chạy vào rừng, số còn lại có tám tên kình trang đại hán chặn đường Nhữ Quốc Hùng lúc nãy, thêm bốn hắc y nhân thân hình nhỏ thó tựa như nữ nhân, và một hòa thượng. Cả mười ba người đều dùng vải đen bịt mặt theo sau đoàn tiêu xa đi đoạn hậu.
Tiêu xa chứa đầy hàng hóa nặng nề, lại kéo đi trong đường rừng nên chẳng thể đi nhanh. Bởi vậy chỉ một lát sau Nhữ Quốc Hùng cùng các tiêu sư đã đuổi kịp, lại động thủ với bọn đạo tặc.
Trong số các tiêu sư chỉ có một mình Nhữ Quốc Hùng với đôi thiết chưởng là khó đối phó nhất, nên trong nhất thời mười ba tên đại tặc không thể đẩy lui được các tiêu sư.
Tên hòa thượng bịt mặt đã tức giận, lập tức ngồi xổm xuống đất hai tay chống đất hình thù tựa như con ếch, miệng kêu lên hai tiếng "Ngoạp ! Ngoạp !", hai tay đột ngột đẩy ra, thân hình theo đó cũng phóng lên nhằm Nhữ Quốc Hùng xông tới !
Nhữ Quốc Hùng cảm thấy một đạo kình phong như Thái Sơn áp tới, muốn chống đỡ lại không có sức, muốn né ưtránh cũng không kịp nữa, đành nhắm mắt chờ chết.
Bỗng nghe một tiếng nổ nghiêng trời lệch đất, kinh phong tỏa ra tứ bề, làm cát bụi tung lên mờ mịt. Nhữ Quốc Hùng vội mở mắt nhìn ra thấy một thiếu niên chính là Triển Bạch anh dũng hiên ngang đứng bên cạnh mình. Còn hòa thượng thì lui tuốt ra xa mảnh vải đen bịt

mặt rơi xuống đất, để lộ da mặt trắng nhợt nhạt, đôi mắt kinh hoàng mở to nhìn Triển Bạch như trông thấy quái vật !
Triển Bạch ồ lên một tiếng, nói:
- Thì ra là ngươi !
Gần như cùng lúc với chàng, lão hòa thượng cũng thốt lên:
- Thì ra là ngươi !
Nhữ Quốc Hùng ngỡ mình nằm mơ, bởi mới cách đây không đầy một năm Triển Bạch còn là một tiêu sư tập nghề trong tiêu cục của lão, võ công của chàng lão biết rõ lắm !
Nhưng sự thực lại bày ra trước mắt nếu không phải chàng cứu lão thì còn ai vào đây ?
Phật Ấn pháp sư gầm lên như ư con mãnh thú bị thương ngồi thụp xuống, kêu lên hai tiếng "Ngoạp ! Ngoạp !", rồi phóng thẳng về phía Triển Bạch.
Lần này Phật Ấn pháp sư đã vận toàn lực, hai luồng kình phong như hai ngọn sóng thần mang theo sấm sét cuốn tới !
Trên gương mặt tuấn tú của Triển Bạch thoáng hiện sát khí, quát lớn:
- Ngươi muốn chết !
Vừa dứt lời, một chiêu trong Thiên phật giáng ma chưởng mà chàng vừa luyện thành đã được tung ra.
Hại đạo kình phong chạm nhau giữa không trung phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. Mấy cội tùng gần đó đều bật gốc đổ xuống ầm ầm, cát bụi bay lên mù mịt che tấp cả mặt trời.
Trong làn cát bụi, thân hình tròn như trái bóng của Phật Ấn pháp sư như cánh diều đứt dây văng lên cao chừng hai trượng mới rơi xéo xuống đất.
Tám tên kình trang đại hán cùng bốn nữ nhân bịt mặt đồng kêu thét lên kinh hãi, vội phi thân đến bên Phật Ấn pháp sư đỡ lão ngội dậy, chỉ thấy bên khoé miệng lão túa máu tươi, mặt không còn chút huyết sắc, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở nặng nề xem ra nội thương không nhẹ !
Một trong bốn nữ nhân bịt mặt quát lớn:
- Tiểu tử cả gan dám đả thương Phật Ấn pháp sư ? Mau báo rõ tên họ rồi chịu chết !
Triển Bạch giọng lạnh như băng:
- Tại hạ Triển Bạch ! Không những đả thương một Phật Ấn, nếu các ngươi không đem tiêu xa trả lại thì đừng hòng đi khỏi đây.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 43
Mộ Dung Sơn Trang

Một nữ nhân khác ưỡn ẹo bước đến trước mặt Triển Bạch giật phăng mảng vải che mặt, để lộ một gương mặt tuyệt mỹ nhưng ẩn hiện đầy yêu khí, nói:
- Ngươi đúng là gan lớn hơn trời ! Dám gây sự với Nam Hải môn. Ngươi cẩn thận đó. Nam Hải môn sẽ khiến cho ngươi mang họa đến ba đời !
Dứt lời quay lại nói với mấy người kia:
- Chúng ta về đi !
Bỗng có tiếng quát:
- Đi ? Giết người cướp tiêu rồi nói đi thì đi sao ?
Tiếng quát phát ra từ xa xa chừng vừa dứt lời thì một bóng người như từ không trung đáp xuống, một quái nhân quỷ diện, mặt xanh tóc đỏ !
Mọi người đều kinh hãi, kinh hãi vì bộ dạng của quái nhân, lại kinh hãi vì khinh công thân pháp của quái nhân quá siêu phàm, tựa như đó không phải là võ công mà là ma thuật !
Tám kình trang đại hán cùng bốn nữ nhân đồng lùi lại một bước, chứng tỏ chúng rất kinh hãi trước sự xuất hiện của quái nhân.
Nhữ Quốc Hùng thì vui mừng vô hạn, mới cách biệt chưa đầy một năm mà công lực của Triển Bạch lại. tiến bộ đến mức không thể tưởng tượng được. Hơn nữa quái nhân kia vừa xuất hiên đã lên tiếng đứng về phía mình. Xem ra chuyến tiêu này không đến nỗi bị cướp mất mà không lấy lại được.
Lão kéo áo Triển Bạch, nói:
- Triển hiền đệ ! Không được để cho chúng chạy thoát ! Chuyến tiêu này quan hệ cực kỳ lớn ...
Nữ nhân đã bỏ khăn che mặt lấy lại bình tĩnh, yểu điệu bước tới trước mặt Thúy Thúy thi lễ nói:
- Thì ra là Liễu tỉ tỉ. Thiếu quân ngày nhớ đêm trông Liễu tỉ tỉ, dặn chúng muội muội hễ gặp tỉ tỉ ở đâu.
Thúy Thúy hừ lạnh một tiếng ngắt lời:
- Hừ, ai là tỉ tỉ của ngươi ?
Trong khi đó thì tám tên đại hán đã dìu Phật Ấn pháp sư thừa cơ đào tẩu !
Nhữ Quốc Hùng lúc nào cũng trông chừng, thấy vậy vội kêu lớn:

- Tặc tử chớ chạy !
Triển Bạch lắc người một cái, thân hình chàng như làn khói nhạt thoắt cái đã chắn ngang trước mặt tám tên kình trang đại hán.. Tám tên đại hán này vốn là Nam Hải Bát Yêu, công lực cao thâm vô lượng, chỉ xếp sau Nam Hải Thiếu Quân, Nam Hải Long Nữ và Hải Ngoại Tam Sát mà thôi. Ngày hôm nay Nam Hải Bát Yêu biết gặp phải cường địch không thi triển sát thủ thì khó bề thoát thân. Bởi vậy cả tám tên đồng ra hiệu, song thủ đồng loạt giơ lên khua khoắn trên không, thi triển một chiêu trong pho Ma Quỷ chưởng.
Triển Bạch bỗng thấy hoa mắt, mấy luồng kình khí hòa quyện vào nhau tạo thành một chiếc đầu hình quỷ to lớn đang nhe nanh múa vuốt nhắm mặt chàng xông tới.
Đậy chính là chỗ tuyệt kỹ của Ma Quỷ chưởng, chưởng kình hòa quyện phát sinh áo ảnh, có công hiệu nhiếp hồn đối phương lại có công hiệu đả thương không kém bất kỳ thứ chưởng lực nào !
Triển Bạch trong vòng nửa năm trở lại đây thân hiểm không biết bao nhiêu trận ác chiến nhưng chưa lần nào nhìn thấy cảnh tượng quái đản như lần này. Lòng sợ đối phương thi triển ma pháp, vội vàng vận dụng Thiên Phật giáng ma chưởng nhắm đầu quỷ giáng xuống ?
Chỉ nghe mấy tiếng nổ ầm ầm kéo dài, đầu quỷ tan biến, Bát Yêu ùn ùn thối lui, tên nào tên nấy thấy mắt tối sầm lảo đảo muốn té nhào.
Triển Bạch thấy một chưởng đắc thủ, tinh thần phấn chấn hẳn lên, điểm chân một cái, thân hình như chiếc pháo thăng thiên vọt lên không trung, đảo một cái từ trên cao chúi xuống, thi triển một chiêu "Phật tổ giáng tọa". Ánh chưởng như núi nhắm đầu Bát Yêu giáng xuống !
Bát Yêu thấy Triển Bạch bất quá chỉ là một thiếu niên tuổi chưa qua hai mươi lại có được công lực thông thiên như vậy, không dám xem thường, vội dùng Quỷ Anh phiêu phong thân pháp tản ra tẩu thoát.
Triển Bạch lập tức đổi thế, song thủ hươ lên một cái, thân hình như con ưng khổng lồ lại cất lên, từ trên cao một chiêu "Phật Quang phổ liệt" đánh xuống ?
Bát Yêu tuy mỗi tên chạy ra một hướng để tránh sự truy cản của đối phương, nhưng không ngờ chưởng pháp của Triển Bạch quá cao siêu.
Mỗi người đều như thấy có chưởng ảnh đánh xuống đầu mình !
Tiếp đó là mấy tiếng "Bùng ! Bùng ! ... " liên tiếp. Bát Yêu mỗi người đỡ ra một chưởng rồi đồng rú lên thê thảm ngã vật xuống đất.
Nhữ Quốc Hùng không ngớt vỗ tay, tán thưởng. Lão cả đời sống bằng nghệ bảo tiêu, đi khắp giang hồ mấy mươi năm nay, đây là lần

đầu tiên lão được thấy một thứ chưởng pháp cao siêu đến như vậy. Nếu không phải lão tận mắt chứng kiến thì ai nói sao lão cũng không tin trên thế gian lại có người luyện được thứ võ học cao siêu đến mức đó. Đến cả Liễu Thúy Thúy, người cùng Triển Bạch luyện Thiên Phật tuyệt học cũng không ngờ Thiên Phật giáng ma chưởng lại có được uy lực ghê gớm dường đó !
Kỳ thực chiêu "Phật quang phổ liệt" cũng từ trên đánh xuống nhưng lại không phải xuất thủ liên hoàn như vậy. Do Triển Bạch say mê võ học, học một biết mười, lại nhạy bén trong vận dụng chiêu thức trong lúc lâm địch.
Chàng nhiều lần chứng kiến Thiết Dực Phi Bằng Ba Thiên Hách ở trên không liên tiếp xuất chiêu ngự địch, đương nhiên Ba Thiên Hách làm được như vậy là nhờ vào bộ thiết y, thiết kế đặc biệt của lão. Giờ chàng học theo cách của Ba Thiên Hách, đem chiêu "Phật quang phổ liệt" phối hợp với thân pháp bộ pháp trong Thiên Phật tuyệt học để tăng thêm uy lực của thế công !
Tuy nhiên vì lần đầu liên xuất thủ chàng chưa phát huy hết uy lực, nếu không thì Bát Yêu đã sớm mất mạng rồi !
Bốn nữ nhân bịt mặt đi cùng với Bát Yêu chính là Đào Hoa Tứ Tiên, cũng là những cao thủ hạng nhất trong Nam Hải môn. Nhìn thấy Bát Yêu bị đánh tơi bời, biết nếu còn ham chiến tất sẽ bị chết dưới tay đối phương. Mà Bát Yêu chết thì Tứ Tiên cũng không còn đường sống.
Tứ Tiên ngầm ra hiệu với nhau, đồng loại phóng ra bốn luồng độc khí gọi là Đào Hoa độc chưởng, chỉ thấy một làn khói mỏng màu hồng nhạt lan tỏa về phía Triển Bạch.
Thúy Thúy kêu lớn:
- Bạch ca tránh mau ! Không được để Đào Hoa độc chướng chạm vào người.
Dứt lời phất một chương, cuốn phăng làn khói hồng đang tiến về phía Triển Bạch, làn khói bị chưởng phong, cuốn ra xa, chỗ lá cây gặp phải độc chướng đều héo rũ xuống.
Đào Hoa độc chướng quả nhiên độc hại dị thường ! Phải nửa canh giờ sau độc chướng mới tan hết, chừng xem lại thì Tứ Tiên, Bát Yêu và cả Phật Ấn pháp sư đều mất dạng.
Nhữ Quốc Hùng giậm chân thở vắn than dài, hai tên công sai lại đấm ngực kêu khóc.
Triển Bạch hỏi:
- Lần này Tổng tiêu đầu đích thân áp tiêu, không biết chuyến tiêu này chở hàng hóa gì ?

Nhữ Quốc Hùng lắc đầu than:
- Triển hiền đệ hỏi lão phu cũng chẳng giấu, đây vốn là toàn bộ lương ngân của một trăm lẻ tám quyến thuộc Tề Nam phủ. Tổng cộng ba mươi vạn lạng vàng ròng, nếu để mất đi toàn bộ sản nghiệp của lão phu cũng không đủ đền bù !
Thúy Thấy đứng bên cạnh chen vào:
- Mất làm sao được ! Phải đi đòi lại chứ !
Triển Bạch tán đồng:
- Đạo tặc cướp tiêu ở đây xem ra sào huyệt cũng ở đâu trong vùng này. Chúng ta liên thủ đi tìm lấy lại cho Tổng tiêu đầu.
Nhữ Quốc Hùng đã kiến thức qua võ công của hai người, nghe nói chịu trợ thủ vội vàng thi lễ:
- Nếu được nhị vị giúp sức lo gì không cướp lại được ! Lão phu có lời đa tạ trước !
Triển Bạch cười nhẹ:
- Tổng tiêu đầu nói vậy là khách sáo rồi ! Triển Bạch này từng thọ ân tổng tiêu đầu cưu mang, đương nhiên phải có trách nhiệm giúp đỡ lại ...
Chàng quay sang Thúy Thúy:
- Còn vị này là ...
Thúy Thúy đỡ lời:
- Tại hạ là Quỷ diện nhân, cũng không phải người ngoài ?
Nhữ Quốc Hùng vội vàng thi lễ nói mấy lời khách sáo.
Triển Bạch nói:
- Việc không nên chậm trễ, chúng ta lập tức điều tra ra sào huyệt của bọn đạo tặc để cướp lại tiêu xa.
Thúy Thúy tiếp luôn:
- Việc này cũng dễ, chỉ cần lần theo dấu bánh xe mà đi là được rồi !
Mọi người gật đầu khen phải rồi cứ lần theo dấu bánh xe, dấu xe thẳng hướng Tề Nam phủ, nhưng vừa đến thành nội đã rẽ ngoặc về hướng Tây. Mọi người lần theo đến chập tối thì đến trước một tòa phủ đệ.
Tòa phù đệ được bao học bởi một bức tường thành cao hơn hai trượng, bên ngoài lại co hào bao bọc, bên trong cánh cổng lớn nặng nề thấy bóng người đi lại, xem ra tòa phủ đệ này được canh gác rất cẩn mật.
Dấu xe đến đây thì biến mất, nhưng chiếc cầu bắc qua hào đã được kéo lên. Con hào này rộng có đến hơn hai chục trượng, trên đầu tường thành cứ một đoạn ngắn lại có một trạm gác, xem ra muốn xông bừa vào không phải dễ.

Nhữ Quốc Hùng quan sát một lát rồi kêu lên:
- Đây chính là Mộ Dung sơn trang đây mà ! Không lẽ Lăng Phong công tử lại hùa với Nam Hải môn đi cướp tiêu của lão phu ?
Nhữ Quốc Hùng tức giận quát:
- Lưu Tam ! Lấy bái thiếp ra đây !
Khoái Mã Lưu Tam vội ứng tiếng mang bái thiếp ra.
Nhữ Quốc Hùng đícch thân viết lên mấy chữ rồi đưa cho một tiêu sư nói:
- Ngụy tiêu sư, ngươi chịu khó đi một chuyến, nói lão phu đích thân bái kiến !
Tiêu sư họ Ngụy vốn có ngoại hiệu Đa Tí Hùng Ngụy Thiên Thành đón lấy bái thiếp bước đi.
Thúy Thúy nói chen vào:
- Ta thấy không cần thiết phải làm như vậy. Bởi vì Lăng Phong công tử chắc gì đã chịu tiếp kiến ? Hơn nữa sợ rằng hắn cũng không thể tác chủ được !
Nhữ Quốc Hùng cương quyết:
- Đó là quy cũ võ lâm, lão phu cho rằng hắn có cuồng ngạo đến đâu cùng không thể xem thường !
Thúy Thúy mỉm cười không nói gì Đa Tí Hùng Ngụy Thiên Thành đến trước cổng thành lớn tiếng gọi:
- Yến Kinh tiêu cục Nhữ Tổng tiêu đầu bái kiến !
Trên cổng thành vẫn im lặng như tờ.
Ngụy Thiên Thành vận khí nơi Đan Điền gọi luôn mấy lượt, vẫn không có ai thưa.
Ngụy Thiên Thành nổi nóng lấy ra một mũi Nguyệt Nha tiêu, nhằm dây treo chiếc cầu phóng tới. Khoảng cách hơn mười trượng. Ngụy Thiên Thành phóng một mũi phi tiêu trúng ngay dây treo cầu, dây đứt, chiếc cầu rơi đùng một cái, bắc ngang hào.
Ngụy Thiên Thành một tay cầm bút thiếp giơ cao, mạnh dạn bước lên cầu. Các trạm gác trên đầu tường thành vẫn vắng lặng, tựa như một tòa tử thành.
Chờ khi Ngụy Thiên Thành đi gần đến cổng, bỗng từ bên trên mặt thành, tên bắn xuống như mưa bấc.
Ngụy Thiên Thành quát lớn một liếng vung chưởng gạt tên. Nhưng từ trên mặt thành tên hết lớp này đến lớp khác bắn xuống liên miên bất tuyệt.
Thấy tình thế Ngụy Thiên Thành thập phần nguy kịch, Nhữ Quốc Hùng cùng những người còn lại đồng phi thân lên cầu. Nhưng không còn kịp nữa, Ngụy Thiên Thành loáng choáng lùi lại, trên người tên

găm như lông nhím !
Nhữ Quốc Hùng đỡ lấy Ngụy Thiên Thành khóc ròng, nói:
- Ngụy huynh đệ ! Lão ca làm khổ ngươi rồi !
Ngụy Thiên Thành cố gom sức tàn đưa trả lại bái thiếp cho Nhữ Quốc Hùng, nói:
- Tiểu đệ không hoàn thành sứ mệnh, lão ca ca thứ tội ...
Nói xong gục xuống. Đa Tí Hành vốn là danh gia về ám khí, không ngờ lại chết dưới loạn tiễn !
Nhữ Quốc Hùng khóc lớn, nói:
- Ngụy huynh đệ ? Người an tâm, lão ca nhất định sẽ báo thù cho ngươi !
Dứt lời đặt Ngụy Thiên Thành xuống, điểm chân phi thân lên mặt thành. Lúc này các tiễn thủ mai phục trên mặt thành đã bị Triển Bạch, Thúy Thúy cùng các tiêu sư thanh trừ kỳ hết, tử thi nằm la liệt từ trên mặt thành dài xuống tới hoa viên.
Nhữ Quốc Hùng tuy bị cướp tiêu lại bị tổn thất khá nhiều nhân mạng, nhưng lão vốn là kẻ hào kiệt, dù gì cũng nghĩ đến giao tình giữa lão và Mộ Dung Hàm nên không muốn tạo quá nhiều sát nghiệp. Sợ Triển Bạch cùng các tiêu sư trong lúc nóng giận ra tay tàn sát Mộ Dung sơn trang nên lão vội đuổi vào bên trong.
Trời đã tối hẳn, cả một trang viện to lớn dường này mà không có một ánh đèn, trong đêm tối các dãy lầu cao sừng sững trông như những con quái thú trông rất ghê rợn.
Nhữ Quốc Hùng chạy như bay vào bên trong, thỉnh thoảng có một vài tên lính gác xông ra ngăn cản. nhưng đều bị lão điểm huyệt.
Đi một thoáng là vượt qua ba dãy lầu vẫn không thấy Triển Bạch cùng những người kia đâu. Lão bắt đầu lo ngay ngáy, không lẽ bị bắt hết rồi ? Không thể được !
Triển Bạch cùng Quỷ diện nhân võ công cao siêu như vậy không thể bị bắt dễ như vậy được ?
Vừa suy nghĩ vừa đi, thoáng chốc lão đã vượt qua thêm hai dãy lầu nữa, đến giờ thì chẳng những người của mình cũng không thấy mà cả người của Mộ Dung sơn trang cũng chẳng thấy ai !
Quái lạ ! Lão đã từng làm khách trong Mộ Dung sơn trang, những lần đó trong sơn trang có như thế này đâu ? Hay là đã xảy ra biến cố gì rồi ?
Ra đến một hoa viên lão dừng lại, trăng treo chênh chếch trên đỉnh lầu, ngàn sao đang nhấp nháy như đang cười nhạo lão. Hàng dương liễu trồng trên bờ ao sen ru bóng như những con quái vật. Cả trang viện chìm trong yên tĩnh, cái yên tĩnh đầy chết chóc, rùng rợn !

Nhữ Quốc Hùng bỗng nghĩ ra một kế, tại sao không lên tiếng đánh động ?
Nghĩ xong lão đề khí hú lên một tiếng dài, không ngờ tiếng hú của lão chạm vào đền đài lầu các làm sản sinh hồi âm nghe rờn rợn, một vài con chim bị liếng động giật mình vừa bay loạn xạ vừa kêu quang quác, khiến Nhữ Quốc Hùng dựng tóc gáy.
Thật lâu sau không gian mới trở lại yên tĩnh. Nhữ Quốc Hùng vừa định thần lại đã nghe "kẹt !" một tiếng, cửa sổ của một gian lầu bật mở ? Tiếp theo là tiếng thở dài ai oán vọng ra.
Tiếng thở dài nghe như từ địa phủ vọng về, bi sầu, thê lương khiến người nghe không khỏi rùng mình Nhữ Quốc Hùng thất kinh quay đầu nhìn qua, chỉ thấy từ trong cửa sổ xuất hiện một nữ nhân đầu tóc rối bù, da trắng bột như tờ giấy. Lão nghe như có một luồng khí lạnh chạy dài trong xương sống.
Nhưng dù sao Nhữ Quốc Hùng cùng là kẻ lão luyện giang hồ, tuy sợ hãi nhưng lão không mất bình tĩnh.
Nhìn kỹ thì thấy cửa sổ được chắn bởi song sắt to bằng cổ tay, nữ nhân áp mắt vào song sắt giương đôi mắt đờ đẫn vô thần nhìn mông lung vào khoảng không vô định, chốc chốc lại thở dài ảo não.
Giờ thì lão không còn sợ nữa, nữ nhân này chắc là bị tương tư rồi hóa điên đây mà.
Bỗng nữ nhân cất giọng thê thiết nói:
- Bạch ca ! Bạch ca có biết Hồng muội đang khổ sở vì nhớ Bạch ca không ...
Thở dài một tiếng lại tiếp:
- Bạch ca đi tính đến hôm nay đã là hai trăm chín mươi chín ngày rồi, chỉ còn sáu mươi sáu ngày nữa là tròn một năm. Bấy nhiêu ngày qua muội đã khóc khô cả nước mắt rồi ... Vậy mà Bạch ca còn chưa trở lại.
Bỗng có tiếng cười lạnh phát ra sau lưng, khiến Nhữ Quắc Hùng giật mình quay phắt lại.
Trước mặt lão có ba lão nhân đứng thành hàng ngang. Đứng giữa là một người tuổi trạc ngũ tuần, mặt như trăng rằm, toát lên vẻ phú quý như một phú thân tay cầm cây ngân tiêu sáng loáng. Bên phải là một lão nhân đỉnh đầu không có một cọng tóc, tay trái bị cụt sát nách, tay phải cầm một cái chuông đồng khá lớn. Bên trái là một lão nhân cụt một chân, tay không cầm nạng cũng chẳng thấy cầm binh khí gì.
Nhữ Quốc Hùng nhận ra hai người đứng bên ngoài, chính là Tái Ngoại Song Tàn, Truy Hồn Linh Tư Mã Kính và Độc Cước Phi Ma Lý Cử.

Còn người đứng giữa tuy lão chưa từng gặp mặt, nhưng xem chiếc ngân tiêu trong tay đối phương chắc là Ngân Tiêu Sách Hồn Chương Sĩ Bằng rồi ?
Có điều lão không ngờ Chương Sĩ Bằng lại trông còn trẻ như vậy !
Nhữ Quốc Hùng thấy ba người hiện thân, sắc diện thâm trầm chẳng nói chẳng rằng, chừng như có địch ý.
Lão chủ động bước lên thi lễ:
- Thì ra là Tư Mã huynh và Lý huynh ! Còn vị này chắc là lão anh hùng danh mãn thiên hạ, Ngân Tiêu Sách Hồn Chương huynh ?
Chương Sĩ Bằng cười lạnh:
- Yến Kinh tiêu cuộc tổng tiêu đầu quả không hổ danh là Thiết chưởng chấn Hà Tô ! Vừa gặp đã nhận ra lão phu ?
Nhữ Quốc Hùng cười lớn:
- Thập đại cao thủ của Mộ Dung phủ vang danh thiên hạ ...
Chương Sĩ Bằng ngắt lời:
- Mộ Dung phủ ? Ha ha ha ! Mộ Dung phủ đã không còn trong giang hồ nữa, nơi đây đã là Tề Nam phân đà của Nam Hải môn rồi !
Lời nói này phát ra từ miệng của một trong thập đại cao thủ của Mộ Dung sơn trang thật khiến người ta không dám tin.
Nhữ Quốc Hùng kinh ngạc:
- Vậy còn Mộ Dung trang chủ ?
Tư Mã Kính nạt ngang:
- Việc không liên quan đến ngươi ! Hỏi làm gì ?
Vậy là rõ, Mộ Dung sơn trang đã đổi chủ và ba người này cũng đã quỳ gối xưng thần dưới trướng của Nam Hải môn rồi. Nhưng để cho chắc, Nhữ Quốc Hùng hỏi:
- Nói vậy tam vị đã ... về với Nam Hải môn rồi ?
Chương Sĩ Bằng chừng như đã nghe ra giọng mỉa mai trong câu nói của Nhữ Quốc Hùng, mặt lạnh như tiền, đáp:
- Nam Hải môn chẳng bao lâu sẽ thống nhất võ lâm, chừng đó Nhữ lão đầu ngươi sợ có muốn về với Nam Hải môn e cũng không được ?
Nhữ Quốc Hùng cười lạnh nói:
- Lão phu thật không dám trèo cao ! Chỉ sợ cho ba người, phản chủ đầu giặc, việc này truyền ra giang hồ.
Tư Mã Kính cười lớn ngắt lời:
- Ngươi còn muốn rời khỏi nơi này sao ? Ha ha ha ...
Nhữ Quốc Hùng trầm giọng:
- Dù cho lão phu có phải phơi thây nơi đây, việc phản chủ của các ngươi giang hồ cũng sẽ có người hay Lý Cử cười lạnh nói:

- Để cho ngươi chết được nhắm mắt, lão phu cũng nói thực cho ngươi hay. Mộ Dung Hàm đã từng âm mưu hãm hại minh huynh là Triển Vân Thiên, nay nhờ có Nam Hải môn vạch trần tội ác thế thiên hành đạo trừ khử kẻ gian ác. Sắp tới đây Nam Hải môn sẽ đem Võ học chân kinh công khai cho võ lâm quần hùng nghiên cứu. Ba năm sau sẽ mở Anh hùng đại hội trên đỉnh Hoa Sơn, dùng hình thức tỉ võ để tranh chức minh chủ võ lâm ... Ha ha ha ... Đáng tiếc là Nhữ lão đầu ngươi lại không có phúc phận đó.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 44
Địa Thất Hành Hình

Dứt lời chưa kịp động thủ Tư Mã Kính đã tung người lên hươ Truy Hồn Linh nhằm đầu Nhữ Quốc Hùng giáng xuống.
Nhữ Quốc Hùng cũng không ngờ Tư Mã Kính lại có thể tuyệt tình đến mức này, vừa xuất thủ đã thi triển sát chiêu.
Chỉ thấy Truy Hồn Linh vang lên những tiếng kêu chói tai làm kinh hồn lạc phách, hàn phong tỏa xuống lạnh người.
Biết không thể khinh địch, Nhữ Quốc Hùng tung người sang trái thi triển một chiêu "Chu xứ chiết giao" quét ngang lưng Tư Mã Kính.
Tư Mã Kính quát lên một tiếng:
- Giỏi lắm !
Rồi từ trên không trung co người, một chân điểm lên mặt đất, thân hình là là trờ tới nửa trượng rồi bất thần cất lên thi triển một chiêu "Chấn Linh Kinh Long" quét Truy Hồn Linh ngang ngực Nhữ Quốc Hùng. Thân pháp nhanh nhẹn chiêu thức hiểm độc không hổ là một trong Tái Ngoại song tàn !
Nhữ Quốc Hùng cũng múa song chưởng như bay dĩ công vi thủ.
Thoáng chốc hai người đã qua lại hơn chục hiệp, kẻ tám lạng người nửa cân, không ai chiếm được thượng phong.
Chương Sĩ Bằng đứng bên ngoài không khỏi nhíu mày, hất hàm ra hiệu cho Lý Cư Lý Cư quát lớn một tiếng phi thân nhảy vào trợ lực với Tư Mã Kính hợp công một mình Nhữ Quốc Hùng.
Nhữ Quốc Hùng độc chiến với Tư Mã Kính còn miễn cưỡng đấu bình thủ, nay lại thêm Lý Cư nhảy vào, lập tức rơi vào thế hạ phong.
Chương Sĩ Bằng nóng lòng giải quyết cho xong chuyện, thấy Tái

Ngoại Song tàn hợp công vẫn chưa vừa ý, vội đưa ngân tiêu lên môi tấu lên một khúc nhạc bi ai.
Nhữ Quốc Hùng bị tiếng tiêu chi phối tâm thần, thế công vừa lơi lỏng. Tư Mã Kính vội chớp lấv thời cơ múa Truy Hồn Linh thi triển một chiêu "Sách Hồn đoạt phách" Chỉ nghe tiếng chuông rung lên liên hồi. Truy Hồn Linh một hóa thành năm tất cả đều nhắm các yếu huyệt trên người Nhữ Quốc Hùng kích tới.
Nhữ Quốc Hùng thất kinh tràn qua phải, ngay lúc đó Lý Cư nhanh như chớp xuất chỉ điểm trúng Nhuyễn Ma huyệt của Nhữ Quốc Hùng khiến lão mềm nhũn ngã xuống.
Lý Cư tiện tay điểm lên Hồn Thùy huyệt của lão một cái nữa, khiến lão hôn mê bất tỉnh.
Tư Mã Kính tiến tới xách Nhữ Quốc Hùng lên, cả ba tiến vào Nghị Sự đường.
Nghị Sự đường tối om, ba người tiến đến chiếc bàn làm bằng gỗ tử đàn đặt sát tường.
Chương Sĩ Bằng giơ tay đẩy nhẹ, chiếc bàn dịch sang một bên để lộ một cánh cửa bí mật, sau cửa bí mật là một thông đạo có bậc thang đi sâu xuống lòng đất. Qua mấy khúc quanh cả ba lọt vào một địa thất rộng dài, đèn đuốc sáng choang.
Giữa địa thất bày một chiếc án đài, sau án đặt mấy chục chiếc ghế, chỗ thượng tọa một bạch y thư sinh đang ngồi, tay cầm chiếc quạt sáng lấp lánh.
Bên trái bạch y thư sinh là một thiếu nữ, mình mặc vũ y ánh kim lấp lánh, đầu giắt một chiếc Phụng đầu thoa, nơi đầu thoa đính một chuỗi châu ngọc, mỗi khi nàng khẽ động, chuỗi châu ngọc đung đưa bắt ánh đèn chóa mắt.
Cách phục sức này quả là chưa từng thấy ở các thiếu nữ Trung Nguyên, trông cứ như Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm. Nàng đẹp thì có đẹp, nhưng nhìn đôi mày mỏng chạy dài vào trong thái dương, đôi mắt phụng đầy quyền uy, trong vẻ mỹ miều ẩn ước một làn sát khí kinh nhân !
Hai bên phải trái của bạch y thư sinh và thiếu nữ là các giang hồ hào khách, lẫn trong đó là Hải Ngoại Tam sát, Nam Hải Bát Yêu và Đào Hoa Tứ Tiên.
Nhìn kỹ người ta thấy có cả bảy, tám người trước kia vốn là thập đại cao thủ của Mộ Dung sơn trang !
Trong khi đó, các chủ nhân của Mộ Dung sơn trang. Mộ Dung Hàm cùng phu nhân, Lăng Phong công tử, Uyển Nhi và cả nhân vật nức tiếng hiệp nghĩa là Lôi Chấn Viễn đều bị trói vào các trụ được dựng

sẵn trong địa thất.
Ngoài ra, các tiêu sư của Yến Kinh tiêu cục cũng bị trói thúc kẻ nằm lăn lóc dưới đất.
Quả nhiên Mộ Dung sơn trang giờ đã đổi chủ, các chủ nhân và những môn khách trung liệt trong thập đại cao thủ trở thành tù nhân. Các cao thủ lớp thì trở giáo xưng thần dưới trướng Nam Hải môn, lớp thì đào tẩu ...
Trên giang hồ tranh hùng xưng bá, mới đó còn là bá vương nhất hô bá ứng, thoắt cái đã là tù nhân, sự biến đổi thật khiến người không thể lường trước được.
Chương Sĩ Bằng, Tư Mã Kính và Lý Cử vào đến trước án, ném Nhữ Quốc Hùng xuống đất cùng với các tiêu sư.
Chương Sĩ Bằng thi lễ trước bạch y thư sinh:
- Đã bắt được Nhữ Quốc Hùng ?
Bạch y thư sinh quay sang kim y thiếu nữ mỉm cười:
- Sư muội, có thể xử được rồi Kim y thiếu nữ đưa ánh mắt thần oai ngất trời quét nhìn một vòng. Ánh mắt nàng quét tới đâu quần hào cảm thấy rúng động cúi đầu đến đó.
Trên gương mặt tuyệt thế của nàng bỗng hiện một làn sát khí khiến người nhìn không khỏi ớn lạnh, nói:
- Còn hai người nữa chưa bắt được !
Một người trong Hải Ngoại Tam Sát vội đứng dậy:
- Khởi bẩm cung chủ, Triển Bạch cùng Thúy Thúy không có mặt trong bản trang, chờ xử lý việc ở đây xong sẽ truy nã !
Kim y thiếu nữ lộ vẻ tức giận, bạch y thư sinh vội lên tiếng:
- Hai người đó không có liên quan đến việc ở đây.
Kim y thiếu nữ hừ lạnh một tiếng nói:
- Thiếu quân ! Ngơi cả gan nói giúp cho người ngoài Bạch y thư sinh chừng như rất sợ kim y thiếu nữ, thấy nàng nổi giận vội cười xòa, nói:
- Sư muội nặng lời rồi ! Sư huynh nào dám nói giúp cho người ngoài.
- Hừ ! Ngươi tưởng trong lòng ngươi nghĩ gì ta không biết sao ?
Bạch y thư sinh bối rối, gõ gõ thân quạt vào lòng bàn tay, không đáp lời, trên gương mặt nở một nụ cười trông méo xệch.
Kim y thiếu nữ liếc bạch y thư sinh một cái, rồi vỗ tay hai cái quát khẽ:
- Khai Hương đường !
Từ đàng sau bức tường, lập tức có mười hai bạch y đồng tử tóc xõa ngang lưng, mỗi tên hai tay bưng một lư hương xếp hàng đôi đi ra, đứng ngay ngắn trước án !

Trong các lư hương, khói trầm nhè nhẹ bốc lên, không gian lập tức ngập tràn hương trầm.
Điều kỳ lạ là quần hào sau khi ngửi thấy hương trầm, lòng lập tức trút bỏ hết tạp niệm, trong tâm não chỉ còn lại một cảm giác sùng bái phục tùng trước hai thần tượng là bạch y thư sinh và Kim y thiếu nữ !
Trong khi đó những người đang thọ thương hay hôn mê, vừa ngửi thấy mùi hương lập tức tỉnh trở lại.
Tiếp đó từ sau bức trướng lại có hơn chục đại hán bịt mặt bước ra. Bức tường lập tức được hạ xuống để lộ một bức trướng khác ở bên trong. Trên trướng vẽ một hình nhân, hình nhân này trông rất cổ quái, chân trần, đầu tóc lơ thơ, trán vuông miệng lớn, giữa đinh đầu có một khe lõm xuống, trông như Phục Nghi, hình nhân này chắc là họa lại một giống người cổ !
Phía trên đầu hình nhân đề tám chữ lớn:
“Khai sơn thủy tổ, Nam Hải Nhất Quân”.
Trước bức trướng để một đĩnh đồng cực lớn, trong đĩnh không biết đốt thứ hương gì chỉ thấy một làn khói trắng thẳng đuột tỏa lên đỉnh địa thất, tụ thành một đám mây trắng trên đỉnh thất, đám mây trăng lớn dần, tỏa ra sau đó theo bốn bức tường bò dần xuống.
Trước đỉnh đồng đặt một miếng gỗ dày vuông vức bốn thước, bên trên chằn chịt vết đao. Giữa miếng gỗ cắm năm ngọn quỷ đầu đao sáng loáng.
Cán đao chạm hình đầu quỷ mắt xanh tóc đỏ nhe nanh trắng ởn bên miệng đỏ như chậu máu trông rất rùng rợn.
Lúc này chiếc án được dẹp đi, bạch y thư sinh cùng Kim y thiếu nữ chia ra ngồi hai bên đĩnh đồng, các cao thủ khác cũng chia ra hai bên ngồi. Mười hai bạch y đồng tử đứng sau lưng quần hào, hai tay giơ cao lư hương quá đầu. Khói hương trong lư và trong đĩnh hòa quyện vào nhau tạo nên một không khí thần bí muôn phần !
Khung cảnh này đúng là Hình Đường rồi !
Việc sắp xếp, tại địa thất trở thành Hình Đường do mấy tên đại hán bịt mặt thi hành. Sắp xếp xong đến trước kim y thiếu nữ cúi đầu thi lễ xong rút lui vào bên trong.
Không khí đang tịch mịch bỗng vang lên tiếng thanh la "keng !" một cái khiến mọi người không khỏi giật mình kinh hãi. Chờ tiếng thanh la dứt, Kim y thiếu nữ cất giọng như từ dưới cổ mộ vọng về, nói:
- Nam Hải môn đến Trung Nguyên lần này với tôn chỉ diệt trừ loài bại hoại của võ lâm Trung Nguyên, chấn hưng quy củ võ lâm. Phàm những tên đại gian đại ác, những kẻ đã từng làm những việc ám muội trước đây đều phải hành hình để làm gương !

Cách phục sức, giọng nói, thần thái của nàng toát lên uy lực vô biên. Những người có mặt ở đây đều là những tay bôn tẩu giang hồ, vào sinh ra tử, không sợ trời không sợ đất, vậy mà lúc này người nào người nấy đều khuất phục trước thần uy của nàng !
Kim y thiếu nữ trỏ Mộ Dung Hàm tiếp:
- Mộ Dung Hàm tham bá phú quý mưu đồ sát hại minh huynh là Triển Vân Thiên.
Nàng đột ngột cất cao giọng:
- Tội đó có đáng chết hay không ?
Quần hào như bị kích động, đồng thanh hô lớn.
- Giết ! Giết !
Nhữ Quốc Hùng giật nảy người. bởi lão phát hiện ra mình cũng hô "Giết ! Giết !" ra trò.
Kim y thiếu nữ quát gọn lỏn:
- Hành hình !
Từ sau trướng bước ra năm tên đại hán lưng trần, tên nào tên nấy to bè bè như bò mộng, bước thẳng đến tấm gỗ rút phắt quỷ đầu đao ! Chỉ nghe "phựt ! phựt !". mấy tiếng, trước tiên là hai tay, sau đến hai chân, và cuối cùng là đầu. Mộ Dung Hàm rú lên từng hồi, máu bắn tung tóe, một đời gian hùng của Mộ Dung Hàm chấm dứt từ đây ! Đây chính là Khốc hình ngũ đao phân thi của phường hắc đạo. Quả nhiên thảm khốc vô cùng.
Năm tên đại hán chấp đao hành hình, hành động cực kỳ mau lẹ, mọi người chưa kịp nhận ra việc gì thì máu đã đổ đầu đã rơi, lau máu trên đao xong đến cấm "Phập !
Phập !" ... trở vào tấm gỗ, xong lập tức lui vào bên trong.
Mộ Dung Hàm thọ khốc hình, Mộ Dung phu nhân rú lên một tiếng hôn mê bất tỉnh, Lăng Phong công tử vốn nổi tiếng là kẻ lạnh lùng, kiêu ngạo, giờ cũng sợ đến mặt không còn chút huyết sắc, đầu cúi gục xuống chỉ có Uyển Nhi tuy là một tiểu thư nhu nhược nhưng lúc này lại trừng mắt mắng lớn:
- Cẩu tặc ! Quân cẩu tặc ! Thù này dù xuống âm ty địa phủ bản cô nương cũng quyết trả !
Kim y thiếu nữ chừng như không nghe thấy tiếng la mắng của Uyển Nhi, chỉ vào Mộ Dung phu nhân, nói:
- Phụ nhân này giúp chồng tác ác, tội đáng chết không ?
Kể cũng lạ, quần hào chừng như không còn tự chủ được nữa đồng thanh quát:
- Giết ! Giết !
Bỗng nghe có tiếng nữ nhân từ bên ngoài địa thất vọng vào:

- Ta đã nói là dẫn ngươi tới đây để xem cho biết chứ không cho ngươi xen vào chuyện của người ta !
Giọng nói không lớn nhưng vì trong địa thất yên tĩnh nên nghe rõ mồn một.
Lại có giọng nam nhân cãi lại:
- Nhưng người này có ân cứu mạng ta, không thể thấy chết mà không cứu !
Kim y thiếu nữ trợn mắt nhìn quanh xem tiếng nói phát ra từ phía nào ...
Bạch y thư Sinh cũng kinh hãi đứng phắt dậy Bỗng.. "Ầm !" một tiếng. đất đá văng tứ tung, trên tường thạch thất hiện ra một lổ hổng khá lớn.
Những người có mặt trong dịa thất không hẹn mà nên, tất cả đồng loạt đứng dậy ...
Bụi cát chưa tan đã thấy bóng người lướt qua lổ hổng trên tường, vào địa thất. Chờ cát bụi lắng xuống thì trong phòng đã có thêm một thiếu niên dung mạo tuấn tú, chính là Triển Bạch !
Mọi người đồng kinh hãi, có điều cảm giác mỗi người không giống nhau.
Nhữ Quốc Hùng cùng các tiêu sư ở Yến Kinh tiêu cục thì mừng rỡ kêu lên thành tiếng, họ biết cứu tinh đã đến.
Uyển Nhi cũng mừng rỡ khi thấy Triển Bạch vẫn còn lành lặn, lại xuất hiện kịp lúc. buột miệng kêu lên:
- Bạch ca ca !
Lăng Phong công tử cùng Lôi Chấn Viễn kinh ngạc vì không hiểu sao Triển Bạch lại có mặt ở đây vào giờ khắc này.
Người của Nam Hải môn thấy có kẻ quấy rối Hình Đường ai nấy đều thất sắc, duy chỉ có kim y thiếu nữ bị thần thái tuấn dật của Triển Bạch nhiếp hồn. Chỉ thấy nàng ngẩn người quan sát Triển Bạch đến quên cả nổi giận !
Bạch y thư sinh, tức Nam Hải Thiếu Quân thấy Kim y thiếu nữ, tức Nam Hải Long Nữ nhìn Triển Bạch đến xuất thần lòng không khỏi đố kỵ lập tức quát lớn:
- Hải Ngoại Tam Sát ! Lệnh cho các người đi tróc nã hắn mà chưa bắt được, giờ còn chờ gì nữa mà không ra tay ?
Hải Ngoại Tam Sát nghe quở trách thảy đều biến sắc, lão phụ nhân hiệu xưng Lãnh Diễm Hồng lập lức tung người phi thân ra, miệng quát lớn:
- Hảo tiểu tử ! Lão nương tìm ngươi không được, không ngờ ngươi lại tự dẫn xác tới !

Dứt lời huy động chưởng nhắm ngực chàng đẩy tới !
Triển Bạch chỉ khẽ nhếch môi một cái, ung dung hươ chưởng ...
Bùng ! một tiếng chấn động kình phong làm vài ngọn đèn gắn trên vách tắt ngấm !
Triển Bạch vẫn đứng sừng sững như tượng đồng. Lãnh Diễm Hồng bị chấn động thối lui ba bước lớn !
Lãnh Diễm Hồng trợn tròn mắt, tóc mụ dựng đứng cả lên, mụ vừa kinh ngạc vừa tức giận. Mới mấy tháng trước chàng đã bại dưới tay mụ, không ngờ giờ đây đến lượt mụ bị đẩy lui !
Phật Ấn pháp sư lên tiếng cảnh báo:
- Lão xú bà cẩn thận ? Không biết tiểu tử này ăn nhằm dược vật gì mà chưởng lực đột ngột tăng tiến.
Phật Ấn pháp sư vốn đã bị nội thương dưới chưởng của Triển Bạch nên lão có hảo ý nhắc nhở Lãnh Diễm Hồng không nên xem thường đối phương. Nhưng Lãnh Diễm Hồng lại hiểu lầm tưởng lão nói khích mụ.
Lãnh Diễm Hồng cười lạnh nói:
- Lão trọc ngươi đừng có khen người để làm nhụt khí chí mình, coi lão nương thu thập hắn !
Dứt lời vận đủ mười hai thành công lực giơ chưởng công tới.
Triển Bạch thấy chưởng lực của đối phương quá uy mãnh cũng vội vận Thiên Phật giáng ma chưởng đến mười thành công lực tung chưởng !
“Bùng !” một tiếng gian mật thất như muốn chao đảo, ở một số nơi trên tường, vôi vữa rơi xuống rào rào.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 45
Đào Hoa Tứ Tiên Lập Mê Hồn Trận

Lãnh Diễm Hồng bị chưởng lực của Triển Bạch chấn lui năm bước. Mụ trợn tròn mắt, kinh dị nhìn Triển Bạch. Mụ không sao tin nổi một thiếu niên từng bị mụ đả thương mấy tháng trước đây giờ công lực lại tăng đột ngột như vậy !
Mụ không tin, lòng không phục, rú lên một tiếng rợn người giở công phu quỷ khóc thần sầu là Sưu Hồn chỉ ra, nội lực vận đến mười thành, nhằm "Tâm Dư" huyệt Triển Bạch điểm tới, chỉ phong rất

mảnh, nhưng tiếng rít gió nghe lạnh người.
Người của Mộ Dung sơn trang bị trói nhìn thấy chỉ lực quá lợi hại, lo cho an nguy của Triển Bạch, đồng cất tiếng kêu lên kinh hãi !
Triển Bạch giở Thiên Hoán phiêu phong bộ pháp, chỉ thấy thân hình chàng khẽ chao đi một cái rồi biến mất.
Chỉ phong của Lãnh Diễm Hồng kích vào khoảng không, tiếp đó một tiếng "phụp" nho nhỏ, bức tường cách đó hơn ba trượng xuất hiện một lỗ to hơn đầu ngướn tay một chút, sau hoắm.
Lãnh Diễm Hồng ngẩng người trước nay chưa có ai thoát khỏi Sưu Hồn chỉ của mụ. Triển Bạch dùng thân pháp gì lại có thể thoát một cách dễ dàng như vậy ?
Còn đang ngẩn người mụ bỗng nghe sau lưng nóng rực tựa như có ai bưng cả một lò lửa ném tới vậy. Biết tình hình không hay, mụ vội vàng phi thân tránh né, nhưng hơi chậm một mảy may, đầu vai trái của mụ cảm thấy như có một bàn tay sắt nướng đỏ ép lên, đau lên tận óc, mụ rú lên một tiếng hãi hùng, không gượng lại được lảo đảo văng tới trước hơn chục bước, khi đụng vào bức tường mới dừng lại được.
Thiên Phật tuyệt học quả là uy lực vô biên. Triển Bạch lần đầu thiên triển chỉ hai chiêu đã khiến cho một trong Hải Ngoại Tam Sát, những kẻ chỉ trong vòng hơn hai tháng đã chinh phục gần hết võ lâm Trung Nguyên đã phải thọ thương.
May mà võ công của mụ đã đến cảnh giới đăng phong tạo cực mới tránh kịp, chỉ trúng chưởng nơi đầu vai trái, chứ nếu để chưởng đánh trúng hậu tâm chắc giờ này mụ đã gởi hồn nơi địa phủ rồi ?
Còn những người có mặt trong địa thất, tất cả đều kêu lên kinh hãi, không một ai tin rằng Triển Bạch trong một thời gian ngắn đó lại có thể luyện thành một nội lực kinh nhân như vậy.
Duy chỉ có trượng phu của Lãnh Diễm Hồng, lão nhân râu dài Cừu Như Hải, cũng là kẻ đứng đầu trong Hải Ngoại Tam Sát thì ngoài kinh ngạc ra lão còn căm tức. Căm tức gã thiếu niên kia dám đả thương thê tử của lão.
Lão đột ngột gầm lên một tiếng như sấm dậy, địa thất kín bốn bề, tiếng gầm của lão khiến những người có mặt cảm thấy nhức đầu long óc. Vừa gầm lên lão vừa phóng tới một chưởng, luồng kình phong mang theo sấm sét nhằm ngực Triển Bạch phóng tới.
Triển Bạch nhìn thấy chưởng của đối phương đột ngột to lên bằng hai chưởng người thường, từ chưởng tâm một luồng kình khí to bằng miệng chén xoáy tới, chưởng kình đi tới đâu trong không khí như phát ra âm thanh nghe như tiếng sấm sét từ xa xa vẳng lại.

Đừng nói Triển Bạch là người đang bị công kích, tất cả những người có mặt trong địa thất cũng đều biến sắc trước chưởng lực quỷ khốc thần sầu của Cừu Như Hải.
Triển Bạch xưa nay chưa từng thấy chưởng lực ghê gớm như vậy nên không dám chống đỡ định dùng thân pháp tránh né. Bỗng nghe bên tai có tiếng nhỏ như muỗi kêu:
"Bạch ca, lúc đối địch phải tự tin, cứ thử tiếp lão một chưởng coi Thiên Phật tuyệt học cao thấp thế nào" Triển Bạch biết Thúy Thúy nhắc nhở chàng, tinh thần phấn chấn hẳn lên, lập tức vận chưởng, một chiêu "Phật Quang phổ chiêu" nhằm chưởng phong của đối phương đẩy tới.
Hai luồng chưởng lực chạm nhau phát ra những tiếng nổ "ầm ! ầm ", địa thất chao đảo, gạch đá rơi xuống như mưa một góc địa thất không chịu nổi sức chấn động đổ sụp xuống !
Triển Bạch hơi đảo người một cái nhưng chân vẫn nguyên vị, Cừu Như Hải thối lui một bước.
Phật Ấn pháp sư thấy Triển Bạch liên tiếp đối chưởng với hai đại cao thủ, công lực chắc tiêu hao đã nhiều, định một chiêu giết chết chàng để trả thù một chưởng lúc trước.
Lão đột ngột ngồi thụp xuống, kêu lên hai tiếng "Ngoạp ! Ngoạp !" rồi tung song chưởng về phía hậu tâm Triển Bạch.
Môn công phu này của Phật Ấn pháp sư vốn là tuyệt học của Tây Vực, tên gọi là Hàm Mô Công, tính nhu hàn người nào nội lực kém một chút trúng phải chưởng lực này, hàn khí thâm nhập nội phủ trong bảy ngày hàn khí công tâm mà chết, vô phương cứu chữa. Giờ Phật Ấn pháp sư lại vận toàn lực ám kích, tình thế Triển Bạch cực nguy cấp.
May mà Triển Bạch lúc này công lực thăng tiến, theo đó tai mắt cũng thính nhạy hơn. Lại nữa, công phu Hàm mô công trước khi xuất thủ bao giờ cũng kêu lên hai tiếng "Ngoạp ! Ngoạp ! nên Triển Bạch đã sớm phát hiện có người ám kích mà kẻ ám kích lại chính la Phật Ấn pháp sư !
Chàng liên liếp đối chưởng với hai đại cao thủ nhưng vẫn thấy chân lực trong người còn rất dồi dào không hề có dấu hiệu bị tiêu hao, lòng vô cùng phấn chấn, tiếp đó lại nghe kình phong Phật ấn pháp sư đánh tới, lập tức hươ chưởng ngược về phía sau ...
"Bình ! Bình !" hai tiếng nổ chấn động không gian kèm theo tiếng hự nặng nề, Phật Ấn pháp sư bay vọt lên không trung, đánh bịch vào tường. rơi xuống đất, miệng ứa máu tươi, không gượng đứng dậy được nữa, xem ra nội thương không phải nhẹ.

Triển Bạch liên tiếp đánh bại Hải Ngoại Tam Sát, làm khiếp hãi tất cả những người có mặt. Người của Nam Hải môn không một ai dám ra tay đấu với chàng nữa.
Nam Hải Thiếu Quân tay phải nắm chặt cán quạt, không ngừng gõ gõ vào lòng bàn tay trái, song mục không ngừng đảo tròn, hình như hắn đang suy tính một đối sách ...
Chỉ có Đào Hoa Tứ Tiên và Nam Hải Long Nữ người nào người nấy ngoài vẻ kinh hãi ra trên gương mặt còn để lộ một nét kính phục.
Nam Hải Long Nữ chẳng những không giận vì Triển Bạch đả thương Tam Sát, ngược lại còn tươi cười. nói:
- Ngươi là ai mà dám ra mặt chống đối Nam Hải môn ?
Triển Bạch nghiêm nghị đáp - Tại hạ Triển Bạch, vốn không có ý chống đối quý môn, nhưng không thể nhịn được trước hành vị giết người tàn bạo của các ngươi nên buộc lòng phải thay mặt võ lâm Trung Nguyên giữ gìn công đạo.
Triển Bạch vốn người thật thà, không khéo ăn nói, nên cứ nghĩ sao nói vậy Nam Hải Long Nữ trong Nam Hải môn địa vị cao quý chỉ đứng sau Nam Hải Nhất Quân, làm sao chịu được những lời nói ra vẻ cao ngạo của chàng.
Nam Hải Long Nữ dù có choáng váng trước võ công và phong thái của Triển Bạch cũng khòng khỏi nổi giận, cười lạnh nói:
- Khẩu khí lớn lắm ! Không biết các hạ dựa vào khả năng của kẻ nào mà lại dám ngông ngang như vậy ?
Lần này đến phiên Triển Bạch nổi giận, tuy thấy cách phục sức cùng thái độ Oai nghiêm của đối phương ra dáng là kẻ có thân phận rất cao trong Nam Hải môn, nhưng dù sao cũng chỉ là một nữ nhân tuổi mới quá hai mươi sao lại có giọng điệu khinh người như vậy, chàng cũng cười lạnh đáp:
- Triển Bạch này không dựa vào thế lực của bất kỳ ai, chỉ có đôi tay và bầu nhiệt huyết nhưng cũng nguyện đạp bằng bất bình trả lại công đạo cho võ lâm Trung Nguyên.
Dứt lời bước tới cởi trói cho Mộ Dung phu nhân mà không cần để ý đến thái độ tức giận của Nam Hải Long Nữ.
Nam Hải Long Nữ vỗ án quát:
- Ngươi định làm gì ?
- Cứu người !
Triển Bạch đáp gọn lỏn, mắt không thèm nhìn lên, tay thì cởi trói cho Mộ Dung phu nhân.
Nam Hải Long Nữ tức giận cực điểm, đứng phắt dậy định xuất thủ, nhưng một trong Đào Hoa tứ tiên là Phù Dung phi tử Thủy Ngọc Kiều

đã đứng dậy tươi cười nói:
- Cung chủ là lá ngọc cành vàng đâu cần phải động thủ với hạng phàm phu tục tử này, để bọn thuộc hạ trói hắn cho Cung chủ phát lạc !
Dứt lời nhìn qua ba người còn lại liếc mắt ra hiệu. Ba người kia hiểu ý gật đầu.
thảy đều tươi cười đứng dậy. Tứ Tiên nhún người một cái thân hình như lông hồng lướt ra bao vây Triển Bạch vào giữa.
Nam Hải Long Nữ vì thân phận cao quý không tiên dộng thủ với người, thấy Đào Hoa tứ tiên đã ra mặt, liền ngồi trở vào chỗ cũ.
Nói về công lực Đào Hoa tứ tiên quyết chẳng phải là đối thủ của Triển Bạch.
Nhưng Tứ Tiên quỷ kế đa đoan hơn nữa khắp người Tứ Tiên chỗ nào cũng có mê dược, đối phó với một thiếu niên mới xuất đạo như Triển Bạch không phải là chuyện quá khó, bởi vậy nàng yên tâm ngồi chờ ...
Trong khi đó Triển Bạch đã cởi trói cho Mộ Dung phu nhân vừa định cởi trói Uyển Nhi, bên tai đã nghe một tiếng hừ lạnh, biết là Thúy Thúy đã nổi cơn giận, nhưng chàng vẫn tiếp tục mở trói cho Uyển Nhi.
Người đứng đầu trong tứ tiên là Hương Vân phi tử Hoa Ngọc Nghiên thấy Triển Bạch tỏ vẻ dửng dưng trước sự hiện diện của Tứ Tiên lập tức cười nhẹ nói:
- Tiểu huynh đệ, ngươi cứu ngươi còn chưa xong sức đâu mà đi cứu người ?
Triển Bạch không ngẩn lên cũng không đáp tiếp tục mở trói cho Uyển Nhi.
Hoa Ngọc Nghiên hừ lạnh nhằm Triển Bạch phát một chưởng, chưởng phong nhẹ nhàng như không chút khí lực nhưng lại mang theo một mùi hương dìu dịu.
Triển Bạch thờ ơ phất chưởng lên gạt một cái. Bỗng nghe bên tai có tiếng nói nhỏ như muỗi kêu:
- Chàng ngốc ! Không được xem thường, mau bế hô hấp !
Triển Bạch thất kinh vội bế hô hấp nhưng mũi đã ngửi thấy mùi hương đầu óc hơi choáng váng một chút.
Tam Tiên thấy đại tỉ đã phát thế công cũng đồng thời giơ chưởng tấn công. Ngọc chưởng giơ lên, cả đại thất ngào ngạt mùi dị hương.
Triển Bạch đã bế hô hấp nên không còn sợ bị mê hồn hương chế ngự, thấy chưởng đối phương đánh tới cũng vận công quét ra một chưởng.

Đào Hoa tứ tiên thấy không chế ngự được Triển Bạch, trong khi đó chưởng phong mãnh liệt của đối phương đã quét tới, cả bốn vội vàng tung người ra sau tránh né.
Đào Hoa tứ tiên không dám dùng nội lực đối chọi với Triển Bạch, nhưng từ trong tay áo của bốn nàng làn khói trắng mờ mờ không ngừng tuôn ra, tất cả đều hướng về Triển Bạch. Chỉ cần chàng hít vào một chút là lập tức hôn mê ngay.
Phàm một người dù công lực cao thâm đến đâu cũng không thể bế hô hấp mãi được, vậy là nhất định phải hô hấp, hễ hô hấp là lập tức trúng độc.
Nhưng tứ tiên đã lầm !
Triển Bạch luyện công trong Tỏa cốt tỏa hồn thiên phật quyển vốn là một thứ nội gia tâm pháp chính tông, thổ nạp vận khí có thể không cần đến hô hấp, chỉ cần chân khí lưu chuyển trong nội phủ là có thể phát sinh năng lực liên miên không bao giờ cạn.
Bởi vậy đánh Triển Bạch luôn mấy chưởng mà thấy chàng vẫn chưa hôn mê khiến tứ tiên ngấm ngầm kinh hãi, ngỡ chàng đã luyện thành Kim Cang bất hoại nên không sợ Mê hồn hương vụ !
Bỗng nghe Hoa Ngọc Nghiên ngân lên một câu:
- Vân Tưởng y thường hoa tưởng dung !
Triển Bạch còn đang ngẩn người không hiểu tại sao ả bỗng dưng lại đọc một câu thơ của Tiên Thi Lý Bạch thì Hoa Ngọc Nghiên uốn người một cái, chiếc áo khoác ngoài mỏng như cánh chuồn đã tuột xuống đất, để lộ một nửa thân hình như ngọc chuốt. Đã vậy ả còn uốn éo lượn lờ một vũ khúc gợi tình trước mặt Triển Bạch !
Người đứng thứ nhì trong Tứ tiên là Phù Dung Phi Tử Thủy Ngọc Kiều thấy đại tỉ thi triển kỳ chiêu của La Sát mê hồn đại trận, cũng vội vàng ngân lên:
- Xuân Phong phất khảm lộ hoa nồng ?
Vừa ngâm vừa phi thân lên, xoay một vòng trên không trung cả áo lẫn quần đều bay tuột ra xa, trên người chỉ còn lại chiếc quần nhỏ xíu chỉ đủ che kín cái bộ phận không thể để chường ra trước mặt người khác của nữ nhân.
Tiếp đó là Sương Hoa Phi Tử cũng ngâm một câu:
- Nhược phi Quần Ngọc sơn đầu kiến.
Và cũng trút bỏ áo quần, vừa khéo đưa chiếc mông tròn lẳng trắng ngần đung đưa trước mặt Triển Bạch !
Người cuối cùng trong tứ tiên là Tiêu Tương Phi Tử ngâm:
- Hội hướng dao đài nguyệt hạ phùng !
Ả không cởi hết áo quần mà chỉ cởi nút áo, khẽ vạch áo để lộ đôi nhũ

hoa đầy đặn, trắng như tuyết, đầu nhũ hoa nhô cao hồng hào, uốn éo thân hình để đôi nhũ hoa bồng bềnh trước mặt Triển Bạch.
Triển Bạch trợn tròn mắt ngẩn người, từ ngày xuất đạo đến giờ chàng trải qua không ít trận chiến hung hiểm, nhưng chưa lần nào chàng bị hiểm thân vào Hồng phấn trận như thế này, khiến chàng tiến thoái lưỡng nan, không biết xử trí ra sao cho phải lẽ.
Đào Hoa tứ tiên thấy Triển Bạch lặng người mắt mở trừng trừng, thì đắc ý, càng đưa mông ưỡn ngực áp sát gần chàng hơn, đồng thời lớp. lớp khói trắng cũng không ngừng tỏa ra, quấn quít bên người Triển Bạch.
Cả gian mật thất rộng lớn là vậy, giờ tràn ngập mùi hương cùng lớp lớp xuân tình.
Chỉ có Nam Hải Thiếu Quân cùng Nam Hải Long Nữ và hai Ngoại Tam Sát do định lực hơn người. là còn giữ được bình tĩnh, kỳ dư mọi người thấy máu nóng chạy rần rật trong người chỉ muốn được lên tiên một lần rồi có chết cũng cam tâm.
Riêng Triển Bạch tuy có cảm thấy lúng túng trước sự lộ liễu quá đáng của tứ tiên, và ngặt nỗi người quân tử không thể xuất thủ đánh một nữ nhân đang trong tình trạng gần như lõa lồ như vậy nên chàng không biết phải xử sự ra sao. Nhưng chàng hoàn toàn không bị mê muội trước sắc tướng của tứ tiên. Bởi sách có câu "người đã đi qua đại hải thì không còn thấy ở nơi khác có nước nữa !" Chàng đã từng được Thúy Thúy dùng Thái Nữ mê hồn đại pháp để giúp chàng luyện Thiên phật tuyệt học thì một La Sát mê hồn đại trận cỏn con này làm sao mê hoặc được chàng !
Nhưng đứng ngẩn ra một lúc bỗng nghe bên tai có tiếng nói nhỏ như muỗi kêu:
- Ngốc tử ? Đây là La Sát mê hồn đại trận cực kỳ lợi hại của Đào Hoa tứ tiên, nếu còn không chịu phá trận sẽ gặp rắc rối lớn bây giờ !
Triển Bạch khẽ rùng mình, may mà có Thúy Thúy nhắc nhở, nếu để trận thế biến hóa chàng không biết phải làm sao. Định thần lại, ngầm vận công lực, quát lớn:
- Nếu các ngươi còn thi triển thứ võ công tà ma này nữa, bản thiếu gia ...
Triển Bạch vốn định thị uy để Tứ Tiên tự đông rút lui, nào ngờ vừa mở miệng nói đã hít phải Mê Hồn hương vụ, nói chưa hết câu đã lảo đảo ngã xuống, trong khi chàng chưa hôn mê hẳn, còn lờ mờ nhìn thấy Thúy Thúy mang chiếc mặt nạ quỷ xuất hiện.
Lại nghe Nam Hải Long Nữ quát mắng:
- Tiện tì cả gan ? Ngươi phản bội sư môn lại còn dám chường mặt ra

trước bản cung chủ ! Mau thúc thủ chịu trói để ta đem về tổng đàn xử tội.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 46
Đào Hoa Chi Lệnh

Triển Bạch ngất đi không biết bao lâu, chừng tỉnh dậy thì thấy quanh chàng có rất nhiều người và khung cảnh cũng rất quen thuộc. Quan sát kỹ một lúc chàng mới nhận ra đây chính là phòng của Lăng Phong công tử.
Sự đời nhiều khi thay đổi đến nực cười. Cũng trong gian phòng này cũng từng ấy con người, lần trước và lần này chàng đều trong trạng thái bị bệnh, nhưng hai lần chàng lại ở trong hoàn cảnh hoàn toàn trái ngược nhau.
Trong phòng đứng chật cả người, ai ai cung đều trông chờ chàng tỉnh dậy. Đặc biệt là Mộ Dung phu nhân và Uyển Nhi, một người ngồi bên mép giường, một người gần như phủ phục trên người chàng, cả hai mắt đều ngấn lệ.
Thúy Thúy đứng ngay cạnh giường tay còn cầm ly nước, chừng như nàng vừa dùng nước lạnh khiến cho chàng hồi tỉnh.
Nhữ Quốc Hùng cùng các tiêu sư đứng ở vùng ngoài, thấy chàng tỉnh dậy mặt người nào cũng lộ hỉ sắc.
Lăng Phong công tử ngồi trên chiếc ghế phía xa xa, gương mật vẫn lãnh đạm như ngày nào, chỉ khác là không còn dấu hiệu cao ngạo.
Triển bạch nhìn quanh mấy lượt rồi đột ngột ngồi phắt dậy:
- Đã xảy ra chuyện gì rồi ?
Người của Nam Hải môn đâu hết rồi ?
Nhữ Quốc Hùng lên tiếng:
- Triển hiền đệ vừa mới tỉnh dậy không nên nói nhiều ...
Thúy Thúy đặt ly nước xuống chiếc kỷ cạnh giường, nói:
- Không hề gì ? Mê Hồn hương vụ độc tính tuy mạnh nhưng chỉ làm ngươi hôn mê chứ không làm thương tổn.
Uyển Nhi ôm choàng lấy Triển Bạch kêu lên:.
- Vậy là Bạch ca khỏe hẳn rồi !
Mộ Dung phu nhân lau nước mắt, nói:
- Đa tạ Triển hiền điệt cứu mạng ...

Nhưng chợt nghĩ đến hành vi của Mộ Dung Hàm ngày trước bà nghẹn ngào không nói tiếp được nữa.
Triển Bạch thử vận công thấy chân khí lưu hành thông suốt, quả nhiên là không bị nội thương, chàng nhảy xuống đất nắm tay Thúy Thúy, giọng kích động:
- Thúy Thúy ! Ngươi là môn hạ của Nam Hải môn ?
Thúy Thúy nhìn vào mặt chàng một lúc rồi gật đầu.
Triển Bạch nói như quát:
- Tại sao ngươi không nói cho ta biết sớm ?
Thúy Thúy vùng tay ra khỏi tay Triển Bạch, bỏ đến bên bàn ngồi xuống không đáp lại câu hỏi của chàng.
Triển Bạch tính tình thuần hậu ghét ác như cừu, mắt thấy Nam Hải môn hoành hành bạo ngược, lại thấy Đào Hoa tứ tiên dâm đãng bại hoại lòng cứ nghĩ Nam Hải môn không một ai là người tốt. Trong khi đó mối quan hệ giữa chàng và Thúy Thúy đã vượt quá giới hạn của những quan hệ thông thường, hai người tuy chưa có danh phận phu thê nhưng trên thực tế đã là phu thê rồi. Nay biết ra nàng là môn đồ của Nam Hải môn thử hỏi chàng không giận sao được !
Nhữ Quốc Hùng lèn tiếng khuyên giải:
- Triển hiền đệ bớt nóng ! Liễu cô nương liều thân cứu sống tất cả chúng ta ở đây, điều đó chứng tỏ Liễu cô nương không giống những người khác trong Nam Hải môn ...
Triển Bạch đang lúc tức giận nào chịu nghe lời khuyên giải của Nhữ Quốc Hùng, tức giận nói:
- Nhưng nàng đã không chịu nói sớm cho ta biết, tức là rắp tâm định lừa gạt ta !
Thúy Thúy vì chữ ái tình mà đã liều chết giở hết tài học ra để cứu mạng Triển Bạch. Cũng vì để cứu chàng mà nàng đã không tiếc phản bội sư môn vậy mà giờ đây chỉ nhận được những lời mắng nhiếc của chàng thử hỏi nàng không đau lòng sao được ?
Chỉ thấy nàng khóc òa thành tiếng phi thân ra cửa sổ chạy mất.
Nhữ Quốc Hùng vội phi thân đuổi theo nhưng khi lão vừa ra đến bên ngoài thì Thúy Thúy đã mất dạng, lão gọi theo mấy tiếng "Liễu cô nương" nhưng không ai đáp lại.
Trở về phòng lão nói giọng trách móc:
- Lẽ ra Triển hiền đệ không nôn nóng nảy như vậy ! Liễu cô nương tuy xuất thân từ Nam Hải môn nhưng vì cứu hiền đệ mà đã ra mặt đối nghịch với Nam Hải môn, chứng tỏ nàng đã quyết tâm ra khỏi Nam Hải môn rồi ! Sách có câu "quân tử không ngăn kẻ hướng thiện", hiền đệ làm như vậy thật không nên không phải với người rồi

đó !
Kỳ thực Triển Bách nổi giận với Thúy Thúy không đơn giản chỉ vì nàng là môn hạ của Nam Hải môn mà việc bắt đầu từ khi Thúy Thúy xuất hiện.
Lần đầu tiên gặp nhau chàng chỉ cảm ân nàng cứu mạng chứ không phải rung động vì ái tình. Thúy Thúy tính khí ngang tàng giết người bừa bãi trên bờ sông đã khiến chàng bất bình, nhưng ngay trong đêm đó vì tình cờ và cũng vì không kềm chế được sự nông nỗi, hai người đã có sự chung đụng xác thịt, từ đây chàng cảm thấy có một nghĩa vụ với nàng:
nghĩa vụ chứ không phải ái tình.
Nhưng Thúy Thúy thì lại khác, tâm hồn trong trắng của nàng đã khắc sâu hình bóng của Triển Bạch, nàng không sợ chết mà liều mình cứu chàng trong tay của Tam Sát nơi Vong Hồn cốc, rồi lại không ngại dùng thân thể của mình dụng phép Thuần Âm độ dương để trị thương cho chàng và sau đó là dùng sắc tướng của mình để cho chàng luyện công.
Cứ như vậy quan hệ giữa hai người càng ngày càng trói chặt vào nhau, nhưng về phía Triển Bạch, chàng không có được cái căn bản nhất đó là sự rung động ái tình thật sự đối với Thúy Thúy. Thêm nữa trước khi Thúy Thúy giúp chàng luyện Thiên Phật tuyệt học từng nói chơi là sau này chàng nhất nhất phải nghe lời nàng. Sau khi luyện công xong hai người ra ngoài, Thúy Thúy thường vịn vào câu nói đó để buộc Triển Bạch làm theo ý mình, đó cũng là một nguyên cớ để nỗi bất bình trong lòng chàng mỗi ngày một lớn, và bây giờ được dịp nó lại nó bùng ra.
Nhữ Quốc Hùng không hiểu được những khúc mắc giữa hai người nên trách Triển Bạch quá nóng nảy.
Trong khi Triển Bạch lại cho rằng Thúy Thúy, coi như là thê tử của chàng, lại đi gạt chàng ! Đó là điều không thể bỏ qua được !
Mộ Dung phu nhân lên tiếng khuyên giải:
- Liễu cô nương là một người tốt nếu không có nàng thi e rằng tất cả những người ở đây đều phải chết dưới tay Nam Hải Long Nữ rồi !
Uyển Nhi bỗng chen lời:
- Nếu không phải Thúy Thúy làm cho Nam Hải Thiếu Quân và Nam Hải Long Nữ phát sinh xung đột thì sợ rằng sức một mình ả cũng không thể cứu được bấy nhiêu người.
Mộ Dung phu nhân trừng mắt nhìn Uyển Nhi:
- Lại còn ở đây khua môi múa mỏ ! Nếu không nhờ Liễu cô nương thì ngươi cũng đã chết dưới tay chúng rồi !

Uyển Nhi không phục:
- Nếu không phải bị Đào Hoa tứ tiên ám toán thì con đâu dễ bị chúng bắt !
Nhữ Quốc Hùng thấy mẫu tử sắp cãi nhau vội đổi đề tài:
- Nam Hải môn xưng bá ở Trung Nguyên, chém giết bừa bãi, nếu không kịp thời liệu cách chận đứng e rằng võ lâm lại một phen xảy ra sát kiếp !
Xảy đâu thấy Lôi Chấn Viễn bước vào đến trước mặt Mộ Dung phu nhân:
- Phu nhân ! Bọn Môn Khách theo hùa với Nam Hải môn đã thanh trừng xong, số còn lại đang tập trung ở hậu viện chờ phu nhân phát lạc !
Mộ Dung phu nhân quả không hổ là danh môn quý phụ, qua bao nhiêu biến cố còn đủ trấn tỉnh để phân phó chức trách cho từng người.
Lôi Chấn Viễn thừa lúc này đến thăm Triển Bạch.
Triển Bạch giờ đã xem Lôi Chấn Viễn như thân nhân, vừa gặp mặt chàng đã đem việc năm người trong Giang Nam thất hiệp mưu hại phụ thân chàng kể lại một lượt.
Nghe xong Lôi Chấn Viễn nói:
- Phụ cừu cố nhiên là phải báo, nhưng Mộ Dung trang chủ giờ đã chết, chữ có câu "nhân tử cừu tiêu", mối thù giết phụ thân giữa ngươi và Mộ Dung trang chủ có thế cáo chung từ đây. Việc lớn hiện giờ phải liên kết với các nhân sĩ Trung Nguyên để kháng cự với Nam Hải môn. Hiền điệt thấy thế nào ?
Lôi Chấn Viễn giương đôi mắt mục quang như điện nhìn chằm chằm vào Triển Bạch.Mãi đến khi thấy chàng gật đầu ưng thuận, lão mới cười lớn quay lại lôi Lăng Phong công tử cùng Uyển Nhi đến trước mặt Triển Bạch, nói:
- Oán cừu của đời trước cho nó chết theo những người chết đi, giờ còn lại các ngươi chỉ mong có thể hóa thù thành bạn !
Uyển Nhi từ sau ngày Triển Bạch Bạch đến dưỡng bệnh ở Mộ Dung sơn trang, lòng như đã gởi trọn cho chàng nhưng không ngờ phụ thân lại chính là kẻ thù giết phụ thân Triển Bạch.
Giờ được Lôi đại thúc hóa giải oán cừu hộ, đương nhiên là vui mừng vô lượng.
Lăng Phong công tử ngày thường cao ngạo thành tính lúc này cũng lộ vẻ ngượng ngùng.
Thấy Triển Bạch chưa có thái độ rõ ràng, Lôi Chấn Viễn cười lớn nói:
- Sao ? Ta nhớ ngày trước Triển Vân Thiên là người rộng lượng, giờ

ngươi chắc cũng không đến nỗi hẹp hòi chứ ?
Triển Bạch thấy thái độ của Lôi Chấn Viễn nhiệt thành vội tươi cười giơ tay ra.
Uyển Nhi không ngần ngại nắm chặt tay Triển Bạch lắc lắc. Lăng Phong công tử cũng đỏ mặt làm theo.
Nhữ Quốc Hùng cùng các tiêu sư thấy Lôi Chấn Viễn đã giúp hóa giải oán cừu giữa hai nhà, vội chạy tới chúc mừng.
Lôi Chấn Viễn cũng vui mừng hớn hở nhưng thoắt cái lão rơi lệ, vẻ mặt ưông rất bi thương.
Lúc này Mộ Dung phu nhân sau khi sắp xếp xong những môn khách trung trinh trở lại, thấy Lôi Chấn Viễn đang vui bỗng rơi lệ, ngạc nhiên hỏi:
- Lôi đại thúc, mọi người gọi đùa đại thúc là Lôi điên, không lẽ giờ điên thật rồi hay sao mà cười đó rồi khóc đó vậy.
Lôi Chấn Viễn gạt nước mắt nói:
- Mộ Dung trang chủ đãi Lôi mỗ như thân thích, trương khi Lôi mỗ cùng Triển Vân Thiên tình hơn thủ túc Nay Lôi mỗ đã hóa giải oán cừu giữa hai người, đó không phải là việc đáng vui mừng sao ?
Nhưng Triển Vân Thiên bị thảm tử mà Lôi mỗ lại không báo thù được, thử hỏi Lôi mỗ làm sao không bi ai ?
Mộ Dung phu nhân nghe nhắc tới việc này cũng khóc rống lên. Bởi Triển Vân Thiên vốn có họ xa với Mộ Dung phu nhân, nói sao thì bà vẫn cảm thấy có tội với nhà họ Triển !
Nhữ Quốc Hùng bỗng nhớ ra một việc, nhìn Mộ Dung phu nhân nói:
- Mộ Dung phu nhân ? Tối qua lúc lão phu vào quý phủ có thấy một nữ nhân chừng như bị giam cầm không hiểu.
Uyển Nhi kêu lên ngắt lời lão:
- Ái dà ! Đại tỉ !
Mộ Dung phu nhân thở dài:
- Đó là Hồng Nhi, vì một lỗi lầm đến nỗi lão gia đã bắt giam để trị tội. Từ đêm hôm đến giờ nhiều việc quá, nếu Nhữ tổng tiêu đầu không nhắc thì thiếp thân cũng quên mất ! Mau đi cứu Hồng Nhi ra !
Dứt lời quay người đi ngay.
Uyển Nhi, Triển Bạch, Lôi Chấn Viễn cùng Nhữ Quốc Hùng cũng nối gót theo sau.
Trong căn lầu chơ vơ giữa hoa viên, gương mặt nhợt nhạt của Mộ Dung Hồng đang áp sát chấn song cửa sổ nhìn vào khoảng không vô định.
Mộ Dung phu nhân nhìn thấy ái nữ đang trong trạng thái sầu khổ như vậy không khỏi khóc lớn kêu lên:

- Hồng Nhi ! Mẫu thân đến cứu con ...
Triển Bạch nhìn thấy thảm cảnh này không kềm lòng được nữa phi thân, rút kiếm chém đứt chấn song sắt bước vào bên trong.
Mộ Dung Hồng ngỡ mình đang nằm mơ, giương đôi mắt thất thần nhìn Triển Bạch một lúc lâu mới lao vào lòng chàng khóc ngất !
Mọi người nhìn thấy nàng đầu tóc rối bù, mình gầy rộc, gục đầu vào ngực Triển Bạch, đôi vai không ngừng rung rung, có không ít người rơi lệ thương cảm.
Mộ Dung phu nhân thấy con gái không ngã vào lòng mình mà lại ngã vào lòng Triển Bạch, nghĩ chắc nàng còn giận bà đã bất lực để cho phụ thân giam cầm nàng.
Nhưng dù gì thì nàng cũng là một xử nữ có đâu lại gục đầu vào lòng một nam nhân mà khóc lóc được !
Mộ Dung phu nhân kéo Mộ Dung Hồng ra nói:
- Hài tử cũng tại ta bất lực để phụ thân con giam con lâu như vậy Lúc này Mộ Dung Hồng mới quay sang ôm chầm Mộ Dung phu nhân khóc.
Mọi người xúm lại khuyên giải một lúc lâu Mộ Dung Hồng mới bớt bi thương, để cho Uyển Nhi dìu về thư phòng.
Mộ Dung phu nhân để Uyển Nhi ở lại chăm sóc Mộ Dung Hồng, còn mình thì kéo Lôi Chấn Viễn ra ngoài thảo luận một lúc lâu. Chẳng biết hai người bàn tán việc gì chỉ thấy Lôi Chấn Viễn gật đầu liền liền.
Thì ra Mộ Dung phu nhân cậy Lôi Chấn Viễn làm mai nhân để cho Mộ Dung Hồng được thành hôn với Triển Bạch. Bởi Mộ Dung phu nhân biết rõ tâm tình của ái nữ. Lại nữa lúc trước đã có lần nàng lõa thể trước mặt Triển Bạch dù rằng lúc đó nàng bị Âm Ma của Chương Sĩ Bằng chế ngự tâm trí, nhưng một thiếu nữ đã lõa thể trước mặt một nam nhân thì nhất định phải gả cho người đó rồi. Hơn nữa, vừa thấy mặt Triển Bạch nàng đã gục đầu vào ngực chàng khóc, càng chứng tỏ không thể gả nàng cho ai khác ngoài Triển Bạch.
Nghe Lôi Chấn Viên đề cập, Triển Bạch suy đi nghĩ lại, nếu chàng cự tuyệt Mộ Dung cuồng vì quá si tình có thể héo mòn đến chết. Hơn nữa lại vừa mới có chuyện giận với Thúy Thúy và cũng vì nể mặt Lôi đại thúc. Thế là chàng gật đầu ưng thuận.
Không ngờ quyết định của Triển Bạch lại làm đau lòng một thiếu nữ khác, đó là Uyển Nhi.
Uyển Nhi đang săn sóc Mộ Dung Hồng trong phòng, xảy nghe đưa tin đến, Triển Bạch đã chấp thuận đính hôn cùng tỉ tỉ, tan nát cõi lòng, nàng lẳng lặng bỏ ra ngoài, đi biệt !
Nàng còn con đường nào khác nữa ? Tỉ tỉ nàng qua bao ngày đầy

đọa như vậy nàng không thể làm cho tỉ tỉ đau lòng nhưng nàng cũng không thể ở nhà tham dự tiệc vui đoạn trường này.
Thế là sau khi lo xong tang lễ cho Mộ Dung Hàm, chọn ngày tốt làm luôn lễ đính hôn cho Triển Bạch và Mộ Dung Hồng. Trong cái bận rộn túi bụi đó mọi người phát hiện ra Uyển Nhi không có mặt trong phủ, nhưng không ai biết vì lẽ gì mà nàng lặng lẽ bỏ đi Chỉ có Triển Bạch biết rõ, chàng thầm hối hận, nhưng có hối thì cũng đã muộn.
Nhưng chàng thảo luận với Mộ Dung Hồng hôn lễ sẽ gác lại, sau khi hoàn tất lễ đính hôn, hai người xin phép Mộ Dung phu nhân để đi tìm Uyển Nhi.
Nhữ Quốc Hùng thấy việc cướp lại tiêu đã hoàn thành nên giao việc đưa tiêu xa đến Tế Nam phủ cho các tiêu sư thực hiện còn mình thì nguyện đi theo Triển Bạch để trợ lực khi cần.
Lôi Chấn Viễn thấy việc trong Mộ Dung sơn trang cũng đã ổn thỏa nên quyết định cùng Triển Bạch, Mộ Dung Hồng đi tìm Uyển Nhi thế là bốn người sửa soạn hành lý ra đi.
Triển Bạch phán đoán Uyển Nhi không ràng đường xa nên có đi chắc cũng là đến những nơi mà mấy tháng trước nàng đã đi qua chẳng hạn, như Nam Kinh và vùng phụ cận Vong Hồn Cốc. Thế là bốn người bốn con tuấn mã trực chỉ Nam Kinh.
Đường từ Tế Nam đến Nam Kinh phải đi qua địa phận hai tỉnh Giang Tố và Sơn Đông, nơi nơi đều nhìn thấy dấu hiệu của Nam Hải môn.
Trong giang hồ lại lưu hành mấy câu ca dao mới:
An Lạc công tử bất phong lưu.
Tường Lân công tử bất nhiệt trường.
Đoạn Phương công tử đã có chủ Nam Hải Thần Long duy độc tôn.
Thì ra bốn câu ca dao về võ lâm Tứ công tử đã bị sửa lại để thấy rõ thế lực của Tứ đại hào gia giờ không còn như xưa thay vào đó là sự độc tôn của Nam Hải môn !
Vào một buổi hoàng hôn bốn người vì mải mê đi quên cả việc dừng lại nghỉ ngơi, lúc này trời đã hoàng hôn mà lại ở giữa đồng hoang. Phóng mắt nhìn lửa xa xa thấy một nơi giữa rừng núi có ánh lửa sáng rực.. Lửa cháy rất nhanh, lúc đầu nhỏ nhưng thoắt cái đã bừng lên như con hỏa long uốn khúc định bay lên trời. Giữa nơi hoang vắng, ngọn lửa cháy lên trông rất rõ ràng.
Triển Bạch nhận định phương hướng một lúc bỗng kêu lên:
- Lửa cháy ở hướng có hai vị cố giao của tiên phụ đang ẩn cư.
Lôi Chấn Viễn nhíu mày hỏi:
- Bằng hữu của phụ thân ngươi hầu hết ta đều biết mặt, không biết hai vị cao nhân nào ẩn cư ở đây ?

- Một người là Hoạt Tử Nhân, người kia là Tử Hoạt Nhân !
Lôi Chấn Viễn tròn mắt:
- Tên hiệu gì mà nghe lạ vậy ? Ta chưa hề nghe nhắc đến hai người này.
Triển Bạch đem hình dáng hai người tả lại, Lôi Chấn Viễn nghe xong vỗ đùi kêu lên:
- Thái Bạch Song Dật ! Hai người này trước kia hầu như lúc nào cũng theo sát phụ thân ngươi. Đi tới đó đi, coi thử sau mười mấy năm cách biệt Thái Cực lưỡng nghi Ly hồn chưởng của huynh đệ hắn luyện đến độ nào !
Bốn thớt ngựa phi như bay lên núi, tới gần thì phát hiện bên ánh lửa ngút trời mười mấy tên kình trang đại hán vây đánh hai bạch y nhân.
Đến gần hơn chút nữa thì quả nhiên thấy Hoạt Tử NHân, Tử Hoạt Nhân cùng một thanh y thiếu niên đang khổ chiến giữa vòng vậy của mười mấy tên kình trang đại hán.
Còn cách mười trượng Triển Bạch đã rời yên ngựa, thân hình phóng vút lên không trung, miệng quát lớn:
- Nhị vị tiền bối chớ sợ, có Triển Bạch tiếp ứng !
Dứt lời thân hình chàng như cơn lốc xoáy vào vòng chiến, chỉ nghe "Bình ! Bình !
Bình !" mấy tiếng nổ liên tiếp, các kình trang đại hán bị chấn động dạt cả ra.
Lôi Chấn Viễn cũng cười lớn nói:
- Hai huynh đệ ngươi chui rúc ở đây không chịu ra ngoài, nay bị người đốt ổ mới chịu ra đó phải không ?
Dứt lời cũng phi thân nhảy vào trợ chiến.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 47
Điệu Hổ Ly Sơn

Xảy nghe có tiếng cười lớn, một người trong vòng chiến bước ra chỉ Lôi Chấn Viễn nói:
- Lôi điên, hôm trước ở Tế Nam không giết được ngươi nhưng lần này thì ngươi đừng hòng chạy thoát Lôi Chấn Viễn nhìn lại thì ra là Truy Hồn Linh Tư Mã Kính.
Lôi Chấn Viễn cười lớn nói:

- Ta tưởng là ai hóa ra kẻ đốt nhà cướp của lại do Tư Mã huynh làm !
Tư Mã Kính thẹn quá, hóa giận, gầm tên một tiếng rung Truy Hồn Linh trong tay tấn công Lôi Chấn Viễn.
Lôi Chấn Viễn nào chịu kém thế, vội vận Thiên Phật chưởng nhằm chiếc chuông đánh tới. Thiên Phật chưởng của Lôi Chấn Viễn cũng học được từ việc đọc khẩu quyết bằng tay trong Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật quyển Thiên Phật Giáng Ma chưởng như Triển Bạch, nhưng qua mấy mươi năm nghiên luyện, chưởng lực của lão cũng không phải tầm thường.
Tư Mã Kính tuy có bính khí là chiếc chuông đồng trợ lực nhưng chỉ vì có một tay nên uy lực bị giảm đi nhiều, qua mấy chiêu, đầu vai trái nơi cánh tay cụt của lão bị trúng một chưởng như trời giáng.
Chỉ nghe Tư Mã Kính rú một tiếng thảm thiết, loạng choạng thối lui năm, sáu bước, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.
Lôi Chấn Viễn đắc thế cười lớn nói:
- Đêm trước nơi Mộ Dung sơn trang Lôi mỗ niệm tình cũ không nỡ hạ độc thủ để cho ngươi được tự do ra đi, không ngờ ngươi lại đang tâm theo người ngoài quay lại mưu hại võ lâm Trung Nguyên ! Tội đó không thể tha thứ dược ! Coi chưởng !
Dứt lời lại hươ chưởng nhằm Tam Dương huyệt của Tư Mã Kính kích tới !
Lôi Chấn Viễn tính tình cương trực, phàm ghét nhất hạng người vô sỉ bán bạn cầu vinh. Nên dù thấy Tư Mã Kính đã bị thương vẫn dùng đến tám thành công lực định một chưởng kết liễu mạng kẻ vô sỉ.
Tư Mã Kính nhất thời khinh địch đã bị trọng thương, chân khí tản mác hết, giờ lại thấy chưởng phong của đối phương kích tới, kháng cự thì không dám mà tránh né cũng lực bất tòng tâm, đang nhắm mắt chờ chết.
Bỗng xéo về bên tả có một bóng người như điện xẹt phóng tới, giữa không trung giơ chưởng đón lấy luồng chường phong của Lôi Chấn Viễn !
Bùng ! Một tiếng chấn động không gian, Lôi Chấn Viễn lắc lư thân hình mấy cái nhưng vẫn đứng nguyên vị, trong khi đó kẻ xuất thủ cứu nguy cho Tư Mã Kính lộn mấy vòng trên không trung rồi mới rơi ra xa hơn trượng.
Nhìn lại thì ra là Độc Cước Phi Ma Lý Cử !
Lý Cử vừa đáp xuống ngầm vận chân khí thấy chưa bị nội thương, yên tâm bước tới quát:
- Lôi cuồng tử ! Chớ có ngông nghênh, ngươi thử tiếp Lý đại gia vài chiêu.

Dứt lời giở cầm nã thủ pháp tấn công liên hoàn ba đại sát chiêu: "Kim Báo Lộ trảo", "Thiết Quan điểm nguyên". "Phân Viên liệt hổ ! Võ công của Lý Cử xưa nay thiện về nhanh và chiêu thức biến hóa kỳ ảo, giờ lại tức giận mà xuất thủ, chỉ thấy chưởng ảnh rợp trời, tấn công liên miên bất tuyệt khiến Lôi Chấn Viễn phải liên tiếp thối lui đến hơn ba trượng.
Trong khi đó Nhữ Quốc Hùng và Mộ Dung Hông mỗi người cùng đón đầu một địch nhân ra chiêu như giông như gió. Còn Triển Bạch sau khi đả thương liên tiếp ba, bốn đối thủ giờ thấy Lôi Chấn Viễn nguy cấp vội phi thân đến cứu trợ.
Thấy Triển Bạch đến gần Lôi Chấn Viễn phấn chấn tinh thần, vận hết sức bình sinh đánh ra hai chưởng vãn hồi thế bình thủ.
Tư Mã Kính nhờ được điều tức một lúc đã tự trị được nội thương, thấy Triển Bạch quá oai dũng, nội những người ở đây không ai là đối thủ của chàng, nên vội vàng huýt sáo ra hiệu rút quân.
Lý Cử nghe tiếng huýt sáo gắng sức công mạnh một chiêu rồi nhảy ra khỏi vòng chiến, nói:
- Lôi cuồng tử ! Tạm tha mạng cho ngươi lần này !
Dứt lời phóng tuốt xuống núi chạy theo Tư Mã Kính cùng mấy tên đại hán bỏ mặc mấy tên bị tử thương đang nằm rên siết dưới đất !
Triển Bạch đang định đuổi theo, Lôi Chấn Viễn đã ngăn lại, nói:
- Không cần đuổi theo cho nhọc sức, hạng tiểu tốt như Tái Ngoại Song Tàn chẳng làm nên tích sự gì đâu !
Thái Bạch Song Dật đến đa tạ mấy người đã đến giải cứu. Lôi Chấn Viễn cười lớn nói:
- Đã là người một nhà còn khách sáo làm gì ! Hai ngươi sao lại gây thù kết oán với Tái Ngoại song tàn ?
Đại Dật thở dài:
- Việc này nói ra dài dòng. trước tiên để giới thiệu với Lôi huynh một người.
Quay sang chỉ vào thanh y thiếu niên nói:
- Vị này là Tường Lânn công tử còn đây là Lôi Chấn Viễn, Lôi đại hiệp Thì ra thanh y thiếu niên, người cùng bị bao vây với Thái Bạch Song Dật chính là Tường Lân công tử.
Tường Lân thi lễ:
- Nghe danh Lôi tiền bối đã lâu giờ mới có duyên gặp !
Lôi Chấn Viễn cũng cười lớn nói:
- Tiểu huynh đệ quả không hổ là Tường Lân nhiệt trường !
Triển Bạch nhì thấy Tường Lân công tử ăn mặc mất hẳn dáng vẻ quý phái thường ngày, trên gương mặt lại lộ vẻ ưu sầu không biết việc gì

đã khiến cho Tường Lân phải thay đổi như vậy ?
Tuy giữa hai nhà có mối huyết hải thâm cừu nhưng dù sao giữa Triển Bạch và Tường Lân cũng có tình tri ngộ.
Triển Bạch không tiện làm thinh, bước tới nói:
- Không biết vì lẽ gì mà các hạ lại rời Kim phủ đến Tử Nhân Cư này ?
Tường Lân công tử rầu rĩ cúi mặt, dáng điệu rất lúng túng.
Song Dật thấy Tường Lân khó xử vội nói lảng sang chuyện khác.
Thế là hai người đem việc xảy ra kể lại.
Từ khi Triển Bạch giả từ hai người đi Nam Kinh, Thái Bạch Song Dật không yên tâm nên cũng theo sau chàng đến Kim Lăng. Nhưng tìm khắp vùng Nham Sơn thập nhị động chẳng thấy chàng đâu hai người mới đến Kim phủ do thám. Mấy lần đại chiến với cao thủ Kim phủ hai người cô thế lần nào cũng bại trận, may mà kịp thoát thân.
Nhưng hai người cũng dò la được tin rằng Triển Bạch đã từng đến Kim phủ, sợ Kim phủ đã bắt chàng giam cầm nên hai người cứ giữ mãi ở bên ngoài không dám bỏ đi. Gần đây trong một lần hai người thâm nhập địa lao Kim phủ, vô tình cứu được Tường Lân công tử bị giam cầm. Lúc đầu hai người cứu được một thiếu niên đang mê man bất tỉnh trong lao thất, chừng cứu tỉnh mới hay đó là thiếu chủ của Kim phủ. Hỏi ra mới biết Kim phủ đã trở thành tổng hành dinh của Nam Hải môn ở Trung Nguyên rồi ! Đêm nay Tái ngoại song tàn vâng lệnh Nam Hải thiếu quân dẫn người đến Tử Nhân cư để tróc nã Tường Lân công tử ?
Nghe kể ai nấy đều kinh hãi thất thần, không ngờ thế lực của Nam Hải môn lại bành trướng nhanh đến như vậy. Lôi Chấn Viễn nghe kể xong trầm ngâm một lúc, nói:
- Chuyến đi lần này tuy nói mục đích là tìm Uyển Nhi nhưng cũng phải quan tâm đến đại cuộc. Xem ra chúng ta phải di Nam Kinh một chuyến Xong nhìn Song Dật tiếp lời:
- Hai ngươi có đi cùng bọn ta không ?
Đại Dật gật đầu:
- Việc liên quan đến an nguy của võ lâm Trung Nguyên đương nhiên Song Dật cũng có phần, hơn nữa Tử Nhân cư bị đốt rồi, có ở lại cũng chẳng còn nhà mà ở.
Tường Lân công tử kích động nói:
- Từ rày về sau việc đánh đuổi bọn người của Nam Hải môn cứu xá muội xin ký thác nơi chư vị ...
Triển Bạch hừ lạnh nói:
- Các hạ có biết lệnh tôn chính là kẻ thù sát hại phụ thân của tại hạ ?
Tường Lân công tử cúi mặt không đáp.. Song Dật lên tiếng hòa giải:

- Nghĩ việc ám hại ân công do Kim Cửu chủ trì, nhưng giờ lão đã bị Nam Hải môn sát hại, việc cũ cũng nên bỏ qua, giờ chúng ta cần coi việc hiệp lực đối phó Nam Hải môn làm trọng !
Triển Bạch thở dài nghĩ thầm, Nam Hải môn giết chết người trong Giang Nam Thất Hiệp năm xưa để trừng trị tội gia hại minh huynh tức là đã thay chàng rửa hận giờ chàng lại vì đại nghĩa mà đi vấn tội Nam Hải môn. không biết ai là ân, ai là cừu nữa ...
Ý nghĩ đột ngột đến trong đầu khiến Triển Bạch thẩn thờ, không biết phải hành động sao cho phải.
Mộ Dung Hồng bước tới kéo tay chàng, nói:
- Bạch ca ? Mọi người đã đi hết rồi, chúng ta cũng lên đường thôi ?
Triển Bạch giật minh nhảy lên ngựa ra roi, Mộ Dung Hồng cũng lên ngựa đuổi theo xuống núi.
Một đoàn bảy người, kẻ cưỡi ngựa người dùng khinh công nhắm Nam Kinh trực chỉ, trời rạng sáng thì đã đến bên ngoài Nam Kinh thành.
Trời còn sớm cửa thành chưa mở, bảy người chọn một khách điếm gần cửa thành nghĩ ngơi.
Đến chiều tối hôm ấy, mọi người thay đối dạ hành y phục nhằm Kim phủ xuẩn phát. Trống vừa điểm canh ba cũng là lúc bảy người phi thân vượt tường thâm nhập Kim phủ.
Trong bảy người đã có bốn người khá thông thuộc đường lối trong Kim phủ đó là Tường Lân công tử, Triển Bạch cùng Thái Bạch Song Dật, bởi những người này thường ra vào Kim phủ !
Nhưng bốn người lọt vào trong đã kinh ngạc đến ngẩn người. Thì ra tòa đại sảnh, cũng chính là Thạch Cơ đại trận, mấy tháng trước Tết Nguyên Tiên đã bị chìm xuống đất, giờ đã trồi lên như cũ. Xem ra kỹ thuật thao túng cơ quan của Nam Hải môn cao minh hơn cả Kim phủ. Hơn nữa cả tòa phủ đệ trước kia đèn đuốc sáng rực mỗi khi đêm đến, giờ tối đen không một ánh đèn, hoa viên giả sơn tất cả đều thay đổi, và đương nhiên đường đi lối lại trong Kim phủ cũng thay đổi.
Tường Lân công tử sau một hồi quan sát liền kể tai thuật lại sự tình cho Lôi Chấn Viễn nghe.
Lôi Chấn Viễn thấy sự tình rất lạ không dám quyết định bừa, liền ra hiệu bảy người họp lại bàn bạc.
Nhữ Quốc Hùng kiến văn quảng bác, nghe nói lập tức lên tiếng:
- Thuật này gọi là Chu Thiên Triền Độ, có thể trong một thời gian ngắn nhất làm thay đổi cả tòa kiến trúc khiến thậm chí chính chủ nhân của nó cũng không nhận ra nữa !
Lôi Chấn Viễn nhíu mày:

- Xem ra đêm nay chúng ta không dễ gì thâm nhập vào bên trong được !
Nhữ Quốc Hùng lắc đầu:
- Không hẳn ? Tuy nói có thể thay đổi hết các kiến trúc bên trong, nhưng dù ít dù nhiều vẫn còn giữ lại những thứ cũ. Bởi vậy phải chọn những người biết đường đi nước bước bên trong dẫn đường, có điều phải cẩn thận kẻo gặp cơ quan mai phục Ngay lúc đó có tiếng cười lạnh, tiếp đó là tiếng nói như muỗi kêu:
- Biết thì nói biết bằng không biết thì thôi ! Nếu chỉ bằng vào đoán mò mà bảo người đi bừa có phải dưa người vào chỗ chết không !
Công phu truyền âm nhập mật của người này quả là cao minh, thường thì truyền âm nhập mật có thể như rót vào tai một người, đàng này đối phương có thể nói cho cả bảy người cùng nghe mà âm thanh vẫn bảo đảm không làm kinh động người ở cách đó một hai thước.
Lôi Chấn Viễn cũng dùng thuật truyền âm nhập mật đáp:
- Bằng hữu là cao nhân phương nào ? Có thể hiện thân diện kiến ?
Lão hỏi luôn mấy lượt vẫn không thấy ai đáp lời Lôi Chấn Viễn cùng Triển Bạch đều là những người tâm cao khí ngạo, lời đối phương cảnh cáo càng làm hai người quyết tâm đột nhập vào bên trong. Lôi Chấn Viễn hỏi mấy lượt vẫn không có ai đáp, hai người đã tức giận lướt vào bên trong ...
Năm người còn lại cũng vội vàng tung người đi theo sát gót.
Nhưng khi mấy người vừa vượt qua hoa viên đã nghe tiếng chuông cảnh báo vang lên inh ỏi, tiếp đó là tiếng xé gió veo veo, từ bốn phía tên bay ra như vải trấu.
May mà bảy người này thân thủ đều bất phàm, ai nấy đều hươ chưởng lên gạt, tên bay tứ tán, không một ai bị trọng thương cả.
Vậy là bảy người đã bị phát hiện, nhưng đối phương không một ai lộ diện làm cho không khí càng đậm màu sắc khủng bố !
Lôi Chấn Viễn tánh nóng như lửa, không chịu được sự im lặng kéo dài, đề khí vào đan điền quát:
- Thiên Phật chưởng Lôi Chấn Viễn đến viếng, có gan thì ra mặt nói chuyện.
Từ trong bóng tối có tiếng cười lành lạnh phát ra, tiếng cười tuy không lớn nhưng nghe lạnh lùng tàn khốc khiến người nghe không khỏi ớn lạnh.
Lôi Chấn Viễn vận, đủ tám thành công lực nhằm phía phát ra tiếng cười đẩy ra một chưởng, kình phong ào ào, đá bay cát chạy.
Xảy nghe một tiếng nổ nho nhỏ làm phát ra một chùm ánh sáng xanh

lè như ma trơi. Ánh lửa tắt để lại một đám khói. Trong đám khói hiện ra một quái nhân tóc che kín mặt chỉ để lộ ra hai răng nanh dài nhọn hoắc.
Quái phân từ từ tiến lại gần Lôi Chấn Viễn, nhếch môi cười để lộ hai hàng răng trắng ởn trông ớn lạnh.
Lôi Chấn Viễn không nói lôi thôi, lập tức vận Thiên Phật chưởng một chiêu "Tây Phương tiếp dẫn" nhằm quái nhân phất tới.
Lạ một điều quái nhân không đỡ cũng chẳng thèm tránh né, chưởng phong của Lôi Chấn Viễn vừa tới hắn như chiếc bóng trôi ra xa.
Lôi Chấn Viễn tức mình quát lớn một tiếng, đánh ra liên hoàn ba chiêu vẫn không chạm được vào người đối phương. Nhưng bản thân lão cũng không hay biết mình đã thâm nhập khá sâu vào Kim phủ rồi !
Lôi Chân Viễn nổi trận lôi đình, điểm chân một cái thân hình như chiếc pháo thăng thiên vọt lên không trung, từ trên vận hết sức bình sinh giáng xuống một chưởng.
Quái nhân vẫn không tránh né, cứ đứng yên chờ chưởng phong của đối phương giáng xuống đầu, chỉ nghe vang lên một tiếng "bốp !" nho nhỏ, quái nhân nhào xuống đất biến mất, trên mặt đất còn vương lại một ít khói trắng.
Lôi Chấn Viễn đáp xuống đất phóng mắt nhìn quanh, không thấy quái nhân đâu, miệng lẩm bẩm:
- Không lẽ tiểu tử này biết độn thổ ? Rõ ràng đánh trúng hắn một chưởng sao giờ lại chẳng thấy đâu ?
Lão ngó quanh quất một hôi mới phát hiện chẳng nhưng địch nhân biến đâu mất mà cả Triển Bạch cùng những người khác cũng chẳng thấy đâu.
Lôi Chấn Viễn giờ mới tỉnh ngộ, thì ra đối phương đã dùng kế Điệu Hổ ly sơn, chia cắt bảy người riêng rẻ ra để dễ bề đối phó !
Nghĩ đến đây láo vội vàng quay lại để tìm sáu người kia, nhưng vừa quay lưng đã thấy có ba bóng người hiện ra chận đường.
Người đứng giữa đầu to như chiếc đấu nhưng thân lai cao không đây năm thước, vẻ mặt ngạo mạn cười lạnh, nói:
- Đến cả một hình nhân được tạo ra từ Hoán Hình Yên cũng không nhận ra mà dám ngông ngênh xông vào Tổng đàn Nam Kinh của Nam Hải môn ! Còn chưa quỳ xuống chịu trói ?
Lôi Chấn Viễn nộ khí xông thiên, nghiến răng quát:
- Ngươi mau báo danh tánh. Lôi mỗ khỏng giết kẻ vô danh !
Quái nhân lùn cười lạnh:
- Nói cho ngươi biết rồi có chết cũng không uổng phí ! Ta là lão đại

của Nam Hải Bát Yêu. Đại Đầu quỷ vương Thân Công Minh ! Mau nạp mạng !
Dứt lời bước tới hươ chưởng tấn công.
Lôi Chấn Viễn thấy đối phương xuất thủ không những nhanh nhẹn tuyệt luân mà chiêu thức biến hóa tinh kỳ, không giống với lộ số võ học Trung Nguyên, vừa vận Thiên Phật chưởng đối phó vừa dặn lòng phải cẩn thận !
Đại đầu quỷ vương vừa xuất chiêu vừa quát:
- Hai ngươi đứng nhìn cái gì đó ? Mau tới đây trợ giúp đại gia bắt lão thất phu này !
Hai tên kình trang đại hán lập tức quát lớn một tiếng song song áp tới.
Một mình Thân Công Minh, Lôi Chấn Viễn đã thấy khó bề thủ thắng, giờ thêm hai người trợ lực, thoắt cái lão đã luống cuống, đánh đông đỡ tây, cứ đà này chắc không bao lâu lão sẽ bị đối phương chế ngự !

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 48
Mỹ Nhân Ngộ Nạn

Lại nói về Triển Bạch cùng mấy người thấy Lôi Chấn Viên động thủ với địch nhân, vừa định tiến lên trên thủ, bỗng nghe tiếng xé gió, có một vật nhỏ màu trắng bắn tới, mỗi vật nhằm vào mặt một người.
Tưởng là ám khí của đối phương bắn tới, bọn Triển Bạch vội vung chưởng lên gạt.
Chưởng phong vừa chạm vào vật lạ lập tức phát ra tiếng nổ bốp bốp, lửa xanh bắn ra tung tóe khói bay mù mịt. Mọi người thất kinh sợ độc khí vội vàng bế hô hấp.
Nào ngờ trong đám khói xuất hiện sáu, bảy quái nhân mặt quỷ, nhìn mọi người nhe răng trắng rởn !
Bọn Triển Bạch định thần lại, mỗi người chọn một địch nhân hươ chưởng tấn công. Các quái nhân chẳng chống đỡ cũng chẳng tránh né, thân hình như u linh bay lửng lờ trong không gian, nhưng chưởng lực của bọn Triển Bạch không sao đánh trúng được chúng !
Triển Bạch nóng mặt, liên tiếp thi triển mấy sát chiêu nhưng đối phương vẫn cứ một mực thối lui. Lòng. còn đang thắc mắc bỗng trong một khóm hoa có tiếng cười lạnh phát ra !

Triển Bạch lập tức thi triển Thiên Hoán Phiên Phong bộ không thấy chàng cử động thân hình bỗng như làn khói nhạt lướt về phía khóm hoa.
Nhưng đàng sau khóm hoa chẳng thấy bóng dáng của đối phương ! Không lẽ trong giang hồ còn có bộ pháp nào nhanh hơn Thiên Hoán phiêu phong bộ ?
Bỗng một tia sáng lướt qua trong đầu, không lẽ đây là kế dụ dịch của đối phương.
Chàng quay lại chỗ xuất phát lúc nãy thi không còn thấy bóng dáng của mấy người kia nữa !
Quay lại thì nghe phía xa xa vọng lại tiếng người đang sát phạt nhau. Triển Bạch lo cho sự an nguy của vị hôn thê, nên vội vàng phi thân về phía có tiếng sát phạt.
Kim phủ ngày xưa hùng cứ cả một vùng, nay trở thành đại bản doanh của Nam Hải môn ở Trung Nguyên, thì sự canh gác càng nghiêm mật. Cứ ba, bốn bước lại có một trạm canh. Nhưng thân pháp của Triển Bạch quá nhanh, bọn canh gác chưa kịp thấy bóng người thì chàng đã vượt qua rồi !
Triển Bạch như một làn khói lướt đi thoắt cái đã vào sâu trong nội viện. Nhưng kỳ lạ thay lúc nãy chàng nghe có tiếng sát phạt ở hướng này, nhưng khi vào đến đây lại nghe yên ắng không một tiếng động ! Chỉ thấy hoa cỏ xen lẫn giữa những lầu các tiếp nối nhau. Triển Bạch không sao nhận định được chàng đang ở nơi nào trong Kim phủ, dù rằng chàng đã mấy lần đến đây !
Trước mặt chàng bỗng xuất hiện một thông đạo thẳng tắp, hai bên thông đạo trồng Mộc Tê hoa, cắt xén cẩn thận như hai bức tường thấp che kín hai bên. Ngay giữa thông đạo có một vật đen nằm lù lù chẳng biết vật gì.
Triển Bạch bước lên vài bước, chàng đã nhận ra đó là một người ! Triển Bạch lòng nóng như lửa đốt, đó là Lôi đại thúc, Nhữ lão tiêu đầu, Thái Bạch Song Dật hay chính là vị hôn thê của chàng ?
Chàng không kịp suy tính thiệt hơn vội bước tới cúi sát xuống xem đó là ai ?
Nhưng chàng vừa cúi xuống người nằm dưới đất hệt như một cỗ tử thi bỗng đột ngột xuất chưởng đánh thẳng vào mặt chàng. Chưởng phong mãnh liệt lại mang theo hàn khí lạnh buốt như băng giá.
Triển Bạch phần vì bất bị, hai nữa khoảng cách lại quá gần, hầu như không thế tránh né kịp.
May mà công lực của chàng đã đến mức ý động công sinh. Thiên Hoán Phiêu Phong bộ lại linh hoạt dị thường, chưởng phong chưa

kịp chạm vào giữa thân hình, chàng đã phóng lên cao ba thước tránh được chưởng của đối phương. Trong lúc tức giận, chàng vừa định giơ chưởng phản công, bỗng thấy đối phương lật ngửa người ra, miệng phun một ngụm máu tươi toàn thân co giật mấy cái mới chết hẳn.
Triển Bạch thu thế nhìn kỹ lại, thấy đối phương là một thiếu niên diện mạo khá tuấn tú, nhưng chỉ còn có một tay. Triển Bạch bỗng à lên một tiếng, thì ra đối phương là Tiểu Thanh Phù Mãnh Như Bình. Không biết Mãnh Như Bình bị ai đả thương ? Nhưng thấy y trước lúc chết còn vận hết tàn lực đánh ra một chưởng, hòng khiến đối phương lưỡng bại câu vong, cũng đủ thấy là kẻ thâm độc đến dường nào ?
Triển Bạch bỏ qua tử thi Mãnh Như Bình, theo thông đạo tiến vào ! Đi hết thông đạo thì đến một khoảng sân khá rộng. Khắp mặt sân tử thi nằm la liệt, cái nào cái nấy đều cụt tay cụt chân, máu me bê bết trông rất thảm khốc.
Trước khoảng sân có chiếc cổng lớn bên trên có tấm biển đề "Dĩ Tình viện". Bên trong là hai dãy lầu chạy dài về hai phía tả hữu, nhưng chỉ có tòa kiến trúc chính giữa có phát ra ánh đèn.
Qua tấm sa mỏng che cửa sổ, Triển Bạch nghe tiếng xé vải "Toẹt ! Toẹt !" cùng tiếng cười hăng hắc của nữ nhân. Chàng nhíu mày ngẫm nghĩ, ai lại có thể trong một khung cảnh mưa máu gió tanh như vậy lại cười đùa cho được ? Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, thân hình Triển Bạch nhanh như làn khói lướt đến bên cửa sổ, nhón gót nhìn vào.
Trước tấm gương lớn trong phòng, một thiếu nữ tuyệt sắc, mặt đỏ lự, đôi mắt vô thần, hai tay không ngừng xé y phục trên người, tấm thân lõa lồ của nàng lồ lộ dưới ánh nến !
Xé áo quần đến khi chẳng còn gì để có thể xé được nữa nàng bắt đầu ưỡn ẹo một vũ khúc chẳng theo một tiết tấu vũ đạo nào nhưng lại toát lên một hấp lực ghé gớm.
Đặc biệt là tiếng cười dâm đãng của nàng càng khiến Triển Bạch thất tán thần hồn.
Chàng định thần nhìn kỹ lại mới nhận ra thiếu nữ chính là Giang Nam đệ nhất mỹ nhân Kim Thái Phụng.
Trong phòng còn một người nữa, đứng quay lưng về phía cửa sổ say sưa ngắm nhìn vũ điệu lạc hồn của Kim Thái Phụng. Qua cách phục sức của gã, Triển Bạch cũng nhận ra, đó là Nam Hải Thiếu Quân.
Nhìn chán chê một lúc, Nam Hải Thiếu Quân giang tay ôm chầm lấy thân thể lõa lồ của Kim Thái Phụng, cất tiếng cười dâm đãng, nói:
- Mỹ nhân ! Đêm nay ta sẽ đưa nàng vân du tiên cảnh !

Triển Bạch nhìn thấy đôi mắt không chút thần sắc của Kim Thái Phụng biết nàng đã bị Nam Hải Thiếu Quân dùng Xuân Tình dược chế ngự.
Nghĩ lại lúc chàng thọ bệnh nằm trong Kim phủ, nàng đã ân cần chăm sóc, lại nghĩ đến ân đức nàng đã cứu chàng khỏi Thạch Cơ đại trận. Triển Bạch không nỡ làm ngơ trước cảnh nàng sắp bị Nam Hải Thiếu Quân làm nhục. Không cần biết đến hậu quả thế nào, Triển Bạch vận chưởng đánh vỡ một khoảng tường, thân hình cũng nhẹ nhàng lướt vào trong phòng.
Nam Hải Thiếu Quân những tưởng đã có thể đăng đài nhập thất, không ngờ lại có kẻ phá ngang, giật mình quay lại. Nhưng khi phát hiện ra Triển Bạch gã lập tức trấn tỉnh, cười nhẹ nói:
- Không ngờ lại là Triển huynh ! Thúy Thúy đã bị Triển huynh ăn mất nước đầu rồi không lẽ giờ lại còn muốn cướp công của bản Thái Tử nữa ?
Triển Bạch cười lạnh, nói:
- Thật không ngờ đường đường là Thần Long Thái Tử chẳng qua cũng chỉ là một dâm tặc, dùng thủ đoạn đê hèn để phá nhụy hái hoa !
Nam Hải Thiếu Quân đột ngột rút phắt chiếc ngân phiến, nhanh như chớp điểm tới Mi Tâm huyệt của Triển Bạch.
Triển Bạch chân bước Thiên Hoán Phiêu Phong bộ, thân hình chàng như u linh lùi lại ba bước thoát khỏi tầm khống chế của đối phương, đồng thời phản công một thế "Tiết Nguyên điểm nguyên" nhằm Mạch môn của đối phương chém tới.
Nam Hải Thiếu Quân hơi rúng động gã không thể ngờ được thân pháp, thủ pháp của Triển Bạch còn nhanh hơn gã !
Nhưng Nam Hải Thiếu Quân soái lãnh quần hùng vào Trung Nguyên để mưu nghiệp bá, đương nhiên phải có một thân tuyệt học. Ngay lúc chưởng của Triển Bạch sắp chạm vào cổ tay gã thì lập tức "soạt !" một tiếng, chiếc quạt bằng bạc xòe ra, một chiêu "Dã Độ hoành chu" chiếc quạt vẽ nên một luồng ánh sáng bạc quét thẳng vào ngực Triển Bạch ? Vừa tránh khỏi thế công lại vừa có thể phản công, chiêu thức của Nam Hải Thiếu Quân xứng đáng được xưng là nhất tuyệt !
Triển Bạch vận công lực vào tả chưởng nhằm đạo ngân quang đẩy ra ...
Bùng ! một tiếng, Triển Bạch hơi đảo người một chút nhưng vẫn đứng nguyên vị, Nam Hải Thiếu Quân bị chấn lui ba bước !
Nam Hải Thiếu Quân là người có tâm cơ, thấy công lực mình không bằng Triển Bạch, e đánh lâu lỡ bị bại dưới tay đối phương làm tổn thương danh tiếng mình, nên mượn lực phản chấn tung người qua

khoảng tường đổ phi thân ra ngoài, miệng quát lớn:
- Bản Thái Tử đi đây ! Nhưng ngươi cũng đừng hòng sống mà đi khỏi nơi đây !
Vừa quát vừa vung tay phóng ba đạo ngân quang vào mặt Triển Bạch.
Triển Bạch thối lui một bước vung chưởng gạt phăng ba mũi phi tiêu thì Nam giải Thiêu Quân đã mất dạng.
Triển Bạch vừa định phi thân đuổi theo thì bất thần, một thân thể nóng hừng hực đã ôm chặt lấy chàng.
Triển Bạch thất kinh quay lại thấy Kim Thái Phụng hai mắt khép hờ, đôi môi anh đào hơi nhếch lên, run rẩy phát ra những tiếng rên hừ hừ ...
Nhưng giờ đây nào phải là một thiên kim tiểu thư nhà quyền quý nữa, rõ ràng là dâm nữ ...
Triển Bạch vốn định đẩy nàng ra, nhưng Kim Thái Phụng sau khi uống phải xuân tình dược, bỗng trở nên mạnh mẽ dị thường, hai tay ôm ngang người Triển Bạch siết cứng như hai gọng kềm.
Triển Bạch đang lúc bối rối không biết làm sao thì nghe "rầm !" một tiếng, từ trên trần nhà một chiếc lồng sắt vừa vặn bốn bức tường của gian phòng chụp xuống !
Triển Bạch thất kinh biết Nam Hải Thiếu Quân ở bên ngoài phát động cơ quan định bắt sống chàng.
Triển Bạch không còn tị hiềm gì nữa, lập tức điểm vào Hôn thùy huyệt của Kim Thái Phụng, xong ôm nàng đặt lên giường. Chàng vừa định với tay ra sau lưng rút Vô tình bích kiếm, nhưng bên ngoài cửa sổ đã thấy một luồng khói trắng tràn vào phòng.
Làn khói tỏa đi rất nhanh, thoắt cái đã tràn ngập gian phòng. Triển Bạch trong lúc bất ngờ, hít phải một ít khói toàn thân mềm nhũn ngã người lên mình Kim Thái Phụng ...
Triển Bạch không bị hôn mê, có điều tay chân chàng hoàn toàn không cử động được. Bỗng nghe bên ngoài có tiếng nữ nhân lạnh như băng nói:
- Sư huynh ! Ngươi đang giở trò gì ở đây ?
Lại nghe giọng Nam Hải Thiếu Quân cười gượng gạo, đáp:
- Sư muội hà tất phải đa nghi như vậy ! Ta có giở trò gì đâu ? Có điều ta vừa bắt được một đại địch ...
- Hừ ! Ngươi tưởng là ta không biết ? Ngươi nhốt ái nữ Kim Cửu vào đây rồi giở thói bướm hoa chứ gì ?
Nam Hải Thiếu Quân không chối cũng không nhận, chỉ cười hềnh hệch mà thôi.

Lại nghe nữ nhân tiếp:
- Ngươi làm càn làm quấy ở Nam Hải thì được, nhưng đây là Trung Nguyên, đại sự còn chưa thành ngươi đã giở thói làm càn ! Hừ ! Còn chưa chịu giở lồng sắt lên ?
Nam Hải Thiếu Quân nài nỉ:
- Đối phương võ công cao cường, ta mới phải dùng đến Long Diên hương làm hắn hôn mê, nhưng bây giờ mở cửa ra lỡ.. - Không cần biện bạch nữa, mở ra !
Nam Hải Thiếu Quân còn đang ngần ngừ, thiếu nữ đã quát lớn:
- Ngươi không chịu mở chẳng lẽ ta không mở được sao ?
Dứt lời đã nghe lách cách mấy tiếng, lồng sắt từ từ nâng lên.
Trong phòng vẫn dày đặc khói trắng.
Thiếu nữ vung tay ném một vật gì vào trong phòng. Chỉ nghe nổ "Bốp !" một tiếng, ánh lửa xanh nháng lên một cái, khói trắng lập tức tan hết.
Thiếu nữ bước vào trước Nam Hải Thiếu Quân cũng theo sát gót, nhưng nhìn vào trong phòng, bất giác gã kinh ngạc đến ngẩn người.
Thì ra trong phòng trống rỗng, chẳng có Triển Bạch mà cả Kim Thái Phụng cũng biến mất.
Nam Hải Long Nữ cười lạnh nói:
- Sư huynh ! người mà ngươi bắt được đâu rồi ?
Nam Hải Thiếu Quân vốn là người giảo hoạt cái thế, giờ cũng ngớ người không sao đáp lời được.
Thì ra khi lồng sắt được kéo lên thì đã có một quỷ diện quái nhân cắp Triển Bạch và Kim Thái Phụng luồn qua khoảng tường đổ bí mật thoát ra ngoài. Triển Bạch tuy không cử động dược nhưng thần trí vẫn sáng suốt đương nhiên chàng đã nhận ra người cứu mình chính là Liễu Thúy Thúy. Nhưng quái lạ là tại sao nàng lại xuất hiện ở đây ? Nàng định đưa hai người tới đâu ? Nhưng chàng đã trúng độc Long Diên hương, chẳng những tay chân không cử động được mà cả miệng cũng không nói được, nên đành ngậm tăm mặc cho nàng mang đi dâu thì mang !
Liễu Thúy Thúy cắp hai người đi, không thèm lấy một mảnh vải che cho Kim Thái Phụng, cứ để lồ lộ như vậy phóng như bay. Thoắt cái đã đến một hoa viên rộng, nàng buông tay ném hai người sau một ngọn giả sơn.
Xong nhìn Triển Bạch cười lạnh, nói:
- Ta vốn không có ý cứu ngươi, nhưng vì muốn nhìn thấy rõ bộ mặt thật của nam nhân các ngươi nên mới đem ngươi ra đây ! Ta hỏi ngươi, ngươi với ta tuy không có tiếng phu thê nhưng thực tế đã là

phu thê, tại sao lại còn có Uyển Nhi giờ lại thêm Kim Thái Phụng ? Trong lòng của ngươi có bao nhiêu nữ nhân ?
Qua một khoảng thời gian độc tính của Long Diên hương đã giảm bớt phân nào, lúc này tuy Triển Bạch chưa cử động được nhưng miệng thì đã nói được. Chàng cười khổ nói:
- Thúy muội, không nên ghen bóng ghen gió, những điều chưa xác định được hà tất phải nói càn ?
Thúy Thúy cười lạnh:
- Hừ, lời nói một phía của ngươi không đáng tin, để ta cứu thị tỉnh lại để đối chất.
Nếu thị nói có quan hệ với ngươi thì, chừng đó sẽ tính sổ với ngươi sau.
Dứt lời lấy ra một dược hoàn nhét vào miệng Kim Thái Phụng Một lát sau Kim Thái Phụng rùng mình mấy cái tỉnh dậy, thấy trước mặt mình là một quỷ diện quái nhân trông mặt rất gớm ghiếc, trong khi mình lại không có một mảnh vải che thân. Nàng rú lên một tiếng quay sang ôm chầm Triển Bạch.
Thúy Thúy hừ lạnh nói:
- Thực tế đã chứng minh, ngươi còn gì để biện hộ nữa ?
Dứt lời rút "xoảng !" Vô Tình bích kiếm trên lưng Triển Bạch nhắm lưng Kim Thái Phụng đâm tới Triển Bạch quát lớn:
- Khoan đã !
Thúy Thúy cười lạnh:
- Sao ? Ngươi đau lòng lắm hả ? Hừ. ta nhất định phải giết chết ả ngay trước mặt ngươi !
Triển Bạch cười lạnh:
- Con quỷ Dạ Xoa kia ? Ngươi tưởng ngươi giết chết một thiếu nữ vô can rồi có thể khiến ta hồi tâm chuyển ý sao ? Ngươi lầm to rồi !
Thúy Thúy vốn định đâm một kiếm giết chết Kim Thái Phụng nhưng nghe Triển Bạch nói ba tiếng Quỷ Dạ Xoa lập tức dừng tay, hỏi lại:
- Ngươi nói ai là Quỷ Dạ Xoa ?
Triển Bạch cao giọng nói nghe như quát:
- Ta nói ngươi là Quỷ Dạ Xoa ! Trong khi sự tình còn chưa rõ trắng đen, chỉ vì ghen bóng ghen gió mà đang tâm giết người vô can !
Triển Bạch vừa nói đến đây, Thúy Thúy đã ném thanh kiếm xuống đất ôm mặt khóc ròng rồi phi thân đi mất.
Thì ra Quỷ Dạ Xoa đối với Thúy Thúy lại mang một ý nghĩa rất đặc biệt.
Số là sư phụ nàng, Hồng Phấn khô lâu Quỷ Diện Kiều Oa, ra đời đã gặp thảm cảnh. Sinh ra chưa đầy một tháng đã bị đem bỏ ở một

hoang sơn, may gặp Thiên Tiên ma nữ cứu sống, nuôi dưỡng nên người đồng thời truyền thụ cho võ công.
Khi lớn lên nhờ có được một nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn lại mang một thân võ công tuyệt thế, vì vậy xuất đạo không lâu đã có vô số thanh niên nam tử quỳ gối dưới chân cầu xin ban cho chút ái tình.
Sau đó Thiên Tiên Ma nữ vì nghe lời xúi giục của kẻ khác đã thi triển Thác Nữ Mê Hồn đại pháp khiến cho Chỉ Nhãn Lang Quân phải tẩu hỏa nhập ma. Việc này đã làm võ lâm Trung Nguyên công phẫn, dốc hết lực lượng bao vây sào huyệt hai sư đồ cuối cùng Thiên Tiên ma nữ thoát chết chạy ra tới hải đảo ẩn thân.
Một thời gian sau Thiên Tiên ma nữ sinh bệnh từ trần, hoang đảo chỉ còn lạt một mình Quỷ Diện Kiều Oa.
Lúc này Trung Nguyên đại loạn, võ lâm tranh hùng tranh bá không lúc nào yên, việc này khiến cho không ít những nhân vật tà ma ngoại đạo bỏ trốn ra tận hải đảo !
Quỷ Diện Kiều Oa sống một mình trên đảo thấy cũng đơn lẻ, nên bắt đầu thu dụng số người đào vong Quỷ Diện Kiều Oa tuy tuổi đã cao nhưng nhờ thuật trú xuân cao cường nên không chỉ giữ dược bề ngoài tuổi trẻ mà cả tâm hồn lúc nào cũng như một thiếu nữ đương xuân.
Trong số những kẻ đào vong có một thanh niên tên gọi Long Khiếu Thiên, hai người vừa gặp mặt đã say nhau như điếu đổ và tạo nên một mối tình oan nghiệt.
Qua mấy năm, Long Khiếu Thiên đột ngột bỏ mặc Quỷ Diện Kiều Oa trở về Trung Nguyên, đi biền biệt một năm mà chẳng có tin tức gì.
Quỷ Diện Kiều Oa bỏ hải đảo vào Trung Nguyên tìm kiếm mới hay Long Khiếu Thiên đã thành thân với người khác và sinh được một con trai.
Trong lúc máu ghen sôi trào Quỷ Diện Kiều Oa tìm đến nhà Long Khiếu Thiên không ngờ bị một bằng hữu của Long Khiếu Thiên dùng mê dược làm cho hôn mê bất tỉnh để gian dâm !
Long Khiếu Thiên nhân cơ hội này dùng nó để cắt đứt quan hệ với Quỷ Diện Kiều Oa.
Quỷ Diện Kiều Oa như muốn phát điên, nàng trở thành một ma nữ dâm đãng, giết chết tất cả các thanh niên có quan hệ xác thịt với nàng, đồng thời chế một mặt nạ hình quỷ luôn mang trên mặt. Cũng từ đó có danh hiệu Hồng Phấn khô lâu Quỷ Diện Kiều Oa.
Tội hành của Quỷ Diện Kiều Oa quá lớn, khiến cho võ lâm hắc bạch lưỡng đạo liên thủ vây công nơi Thái Sơn. Sau mấy ngày mấy đêm vây công khổ chiến, nàng bị đánh rơi xuống vực sâu, may mà không

chết. Sau khi tự trị nội thương nàng trở về hải đảo.
Phần Long Khiếu Thiên sau lần mưu đoạt được một bí kíp võ công, bị đối phương truy sát, buộc phải mang thê tử trốn trở ra hải đảo. Không biết hắn dùng cách chi mà thuyết phục được Quỷ Diện Kiều Oa dung nạp cả ba người !
Long Khiếu Thiên nhờ vào bí kíp tu luyện được một thân võ công tuyệt thế, tự xưng mình là Nam Hải Nhất Quân khai sáng ra Nam Hải môn.
Con trai của Long Khiếu Thiên lớn lên được phong là Nam Hải Thiếu Quân.
Sau lần trở ra hải đảo, Long Khiếu Thiên cùng Quỷ Diện Kiều Oa ân ái mặn nồng, không đầy một năm sau Quỷ Diện Kiều Oa sinh hạ được nữ nhân, chính là Nam Hải Long Nữ !
Kế đó một người trong giang hồ thất hiệp là Liễu Sùng Hậu vì không đồng tình với năm người kia hãm hại minh huynh Triển Vân Thiên nên bị bức phải đào vong ra hải đảo nương nhờ dưới bóng Nam Hải môn.
Ái nữ Liễu Sùng Hậu, Liễu Thúy Thúy được mười hai, mười ba tuổi dung mạo bất phàm, được Nam Hải Nhất Quân chỉ định làm tiểu tì phục thị Nam Hải Long Nữ. Liễu Sùng Hậu thân là một trong Giang Nam Thất hiệp, ái nữ mình cũng đáng gọi là Thiên kim tiểu thư nào chịu làm tì nữ cho người ? Nhưng lão ở trong thế chẳng đẳng đừng, đành bấm bụng ưng thuận.
Không ngờ Thúy Thúy lại được Quỷ Diện Kiều Oa yêu thích nên thu dụng làm đồ đệ cùng Nam Hải Long Nữ luyện tập võ công.
Phần Liễu Sùng Hậu tuy không tham gia sát hại minh huynh Triển Vân Thiên, nhưng nhờ vào thủy công cao cường. Lần lặn xuống vớt bảo vật, lão đã dùng một quyển sách giả tráo lấy võ học chân kinh. Vì vậy Càn khôn chưởng Vân Tống Long được phần võ học chân kinh nhưng An Lạc công tử ôm sách trong tay gần chục năm vẫn không tu luyện được một công phu nào.
Liễu Sùng Hậu gởi thân nơi hải đảo nhẫn nhục tu luyện võ học chân kinh chờ khi công thành sẽ trở lại Trung Nguyên vấn tội ngũ hiệp báo thù cho Triển Vân Thiên.
Nhưng không ngờ sau khi luyện xong võ công trong võ học chân kinh thì Liễu Sùng Hậu cũng thấu triệt đạo pháp, coi trần thế là tạm bợ, nên lòng phục hận cũng tiêu tan.
Liễu Sùng Hậu đem vật bất ly thân là chiếc Ngân phiến tặng cho Nam Hải Thiếu Quân, không hỏi đến việc giang hồ nữa. Những lúc nhàn rỗi lão đem việc xưa kể lại cho Thúy Thúy nghe, chính vì vậy

mà Thúy Thúy lại hiểu mối ân oán giữa thất hiệp rõ hơn Triển Bạch. Lại nói về sự tích của ba tiếng Quỷ Dạ Xoa đối với Thúy Thúy.
Long Khiếu Thiên vốn phường háo sắc, khi lưu lạc ra hải đảo gặp Quỷ Diện Kiều Oa sinh lòng say đắm.
Nhưng gần quỉ mấy năm lòng đã chán ngán, cộng thêm sự tỉnh mịch trên hoang đảo, thế là hắn không hẹn mà bỏ về Trung Nguyên. Về Trung Nguyên nhờ vào ngoại mạo tuấn tú, cộng thêm tâm cơ thâm trầm hắn đã cưới được Trung Nguyên Ngọc Nữ.
Lần thứ hai trở ra hải đảo, hắn hết lời ngon ngọt với Quỷ Diện Kiều Oa lại thề thốt sẽ tìm lại những ngày tháng mật ngọt xưa cũ với nàng.
Nhưng khi Quỷ Diện Kiều Oa sinh hạ Nam Hải Long Nữ, sắc diện phần nào phai lạt, lại thêm môn hạ có Đào Hoa Tứ Tiên đang lúc sắc xuân phơi phới.
Nam Hải Nhất Quân không tiếc lời mắng nhiếc, không chỉ Trung Nguyên Ngọc Nữ mà cả Quỷ Diện Kiều Oa là Quỷ Dạ Xoa.
Bởi vậy ba tiếng Quỷ Dạ Xoa đã ăn sâu vào tiềm thức của Thúy Thúy. Nó không chỉ biểu hiện sự bạc tình của người chồng mà còn bao hàm cả ý nghĩa người bị mắng lại chính là người vợ bị ruồng bỏ.
Vì vậy khi nghe Triển Bạch mắng mình là Quỷ Dạ Xoa, Thúy Thúy đau lòng khôn tả, định bỏ đi Nhưng ngay lúc đó có một cẩm y thiếu nữ bước ra.
Triển Bạch buộc miệng kêu lên:
- Uyển Nhi !
Cẩm y thiếu nữ đúng là Uyển Nhi, nhưng trên gương mặt nàng đã mất hẳn vẻ mỹ miều trong trong ngày nào, thay vào đó là nét sầu khổ, tiều tụy !
Uyển Nhỉ không thèm chú ý tới Triển Bạch, chỉ chắp tay sau lưng đi vòng quanh, mắt không rời Kim Thái Phụng !
Kim Thái Phụng thấy Uyển Nhi dùng ánh mắt lạ lùng nhìn mình, lòng thẹn đến chín người. Tuy hai người cũng là nữ nhân, nhưng nàng vốn là thiên kim chi thể thường ngày lụa là gấm vóc chẳng thiếu thứ chi, giơ lại trần như nhộng trước ánh mắt đối phương, thử hỏi nàng không ngượng sao được ?

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 49
Độc Chiến Tam Sát

Uyển Nhi đột ngột lạnh lùng lên tiếng:.
- Bạch ... à, Triển thiếu hiệp ! Ngươi vừa mới đính hôn với tỉ tỉ của ta giờ đã hò hẹn với nữ nhân ở đây rồi, ngươi làm như vậy thì còn gì là luân lý nữa ?
Câu nói của Uyển Nhi làm cả Kim Thái Phụng và Thúy Thúy đồng chấn động.
Thúy Thúy mới đi mấy bước đã quay phắt lại, gần như cùng lúc với Kim Thái Phụng, hai người tròn mắt nhìn Thiển Bạch buộc miệng kêu
- Ngươi.
Hai người chỉ thốt được một tiếng "ngươi" rồi im bặt.
Triển Bạch thấy thái độ bị thương của hai nàng cũng đau lòng nhưng nghĩ đi nghĩ lại mình đã không còn tư cách nói chuyện ái tình với hai nàng nữa, nên nhân đây "rút huệ kiếm cắt đứt tơ tình" luôn dể khỏi vướng bận về sau.
Nghĩ xong nghiêm mặt, nói:
- Uyển Nhi muội muội nói không sai, được Lôi đại thúc mối mai, ta đã cùng Mộ Dung Hồng làm lễ đính hôn ...
Triển Bạch nói đến đây đã thấy Thúy Thúy choáng váng, sắc mặt nhợt nhạt, làn thu ba sũng nước.
Nàng cắn chặt môi để khỏi khóc thành tiếng, lát sau mới cất tiếng bi ai nói:
- Ngươi ... Ngươi đúng là đồ phụ bạc ! Ngươi nói đi ! Giờ ta phải làm sao ?
Triển Bạch nhìn thấy Thúy Thúy thương tâm đến độ đó mới hay nàng đối với mình tình sâu như bể. Chàng thầm trách mình đã quyết định quá vội vàng. Tình hình này muốn "rút huệ kiếm cắt đứt tơ tình xem ra không dễ !
Trong lúc đó, từ phía xa xa truyền lại tiếng rú thảm khốc, khiến người nghe không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Kim Thái Phụng nghe tiếng rú, mặt xanh như chàm đổ, không còn tị hiềm gì nữa, nhào vào lòng Triển Bạch, kêu lên:
- Triển ... Triển thiếu hiệp ... xin hãy cứu giúp ! Phụ thân ta ...
Triển Bạch đương nhiên là chẳng quan tâm đến sự sống chết của Thanh Phù thần Kim Cửu, nhưng chàng phải quan tâm đến những người đã theo chàng đến đây. Lúc này độc tính của Long Diên Hương hoàn toàn tan biến hết, công lực đã phục hồi như cũ, chàng vội cởi áo ngoài ném cho Kim Thái Phụng, cúi người nhặt Vô Tình bích kiếm, nói:
- Ta đi trước đây !

Dứt lời phi thân ra khỏi ngọn giả sơn nhằm phía có tiếng rú phóng đi như điện xẹt.
Kim Thái Phụng vì lo cho sự an nguy của thân phụ nên khoác áo của Triển Bạch vào xong là phóng người chạy đị. Còn lại Thúy Thúy và Uyển Uyển, hai người nhìn nhau một lúc.
Thúy Thúy lên tiếng trước.
- Ngươi có gan không ?
- Sợ gì chứ !
Hai người kẻ trước người sau phi thân đi.
Triển Bạch, Kim Thái Phụng, Thúy Thúy, Uyển Nhi lần lượt chạy đến một khoảng sân rộng, đèn đuốc thắp sáng như ban ngày.
Khoảng sân được bao bọc bởi tường cao, nền lót gạch bông phẳng, dọc theo các bức tường treo bao cát, có giá để thập bát ban binh khí, xem ra thì đây là sân tập võ của Kim phủ.
Phía trong cùng của luyện võ trường có một đài cao, trên đài bày một chiếc án dài, sau án là mấy chục chiếc ghế, thấy có mặt Nam Hải Thiếu Quân, Nam Hải Long Nữ, cùng các thuộc hạ của Nam Hải môn.
Đối diện với khán đài trồng sẵn mấy chục cây cột, mỗi cây cột đều có một người bị trói vào đó, một số người đã bị hành hình, cụt tay cụt chân, máu me bê bết trông rất thảm.
Những người còn sống khiếp hãi đến không còn chút thần sắc.
Cạnh hàng cột trói phạm nhân có năm tên đại hán to lớn dềnh dàng lưng trần trùng trục tay cầm quỷ đầu đao, tên nào tên nấy mặt mũi như hung thần ác sát.
Trong một góc của luyện võ trường có hơn chục người đang động thủ, chỉ thấy ánh kiếm, chưởng phong ào ào chứng tỏ cuộc chiến đang đến hồi kịch liệt.
Triển Bạch nhìn lại thì thấy Lôi Chấn Viễn, Thái Bạch Song Dật, Nhữ Quốc Hùng cùng Mộ Dung Hồng đang đấu với môn hạ của Nam Hải môn.
Lôi Chấn Viễn cùng Thái Bạch Song Dật không dùng binh khí, chỉ bằng vào song chưởng dối địch, Nhữ Quốc Hùng sử dụng một thanh Tử Bối Ngư Lân đao, Mộ Dung Hồng dùng đoản kiếm. Năm người đối địch với gần chục người của Nam Hải môn mà vẫn ung dung tự tại. Thỉnh thoảng lại thấy một môn hạ của Nam Hải môn bị giết chết.
Nam Hải Thiếu Quân ngồi trên khán đài thấy môn hạ đấu không lại đối phương vội nhìn qua Lãnh Diễm Hồng, một trong Tam Sát hắng giọng một cái.
Lãnh Diễm Hồng chỉ chờ có thế, mụ quát lên một tiếng trợ Oai rồi vọt

người lên như chiếc pháo thăng thiên, giữa không trung đột ngột đổi hướng phóng thẳng xuống vòng chiến, thân hình còn ở trên không đã xuất chưởng nhằm Lôi Chấn Viễn đẩy Lôi Chấn Viễn một mình đấu với ba, bốn đấu thủ vẫn ung dung chiếm thế thượng phong, bỗng thấy chưởng phong như núi ập xuống vội dùng tả chưởng đẩy lui mấy tên kia, hữu chưởng một chiêu "Thiên Vương thác tháp" đánh ngược lên !
Hai luồng kình phong chạm nhau, phát một tiếng nổ long trời lỡ đất, mấy tên môn hạ vây đánh Lôi Chấn Viên bị dư kình đẩy lui tứ tán. Lôi Chấn Viễn vẫn đứng yên một chỗ !
Lãnh Diễm Hồng hơi ngạc nhiên, nói:
- Thử tiếp lão nương một chưởng nữa !
Dứt lời đề chưởng ngang ngực đẩy ra, lập tức có một đạo kình phong như núi áp tới ngực Lôi Chấn Viễn.
Lôi Chấn Viên là người cao ngạo, thấy đối phương khiêu khích như vậy không lẽ sợ không dám tiếp ?
Thế là lão vận đủ mười thành công lực vào hữu chưởng đẩy ra.
"Bùng !" một tiếng kinh thiên động địa, Lãnh Diễm Hồng hơi đảo người một chút rồi đứng yên, Lôi Chấn Viễn thối lui năm bước lớn.
Lãnh Diễm Hồng thấy Lôi Chấn Viễn liên tiếp đối hai chưởng với mụ mà vẫn chưa bị thương, nổi giận quát:
- Lão tiểu tử ! Nếu ngươi đỡ nổi chưởng thứ ba của lão nương thì từ nay lão nương sẽ không nhìn mặt mọi những nữa !
Dứt lời vận toàn lực vào song chưởng, từ từ đẩy ra.
Lôi Chấn Viễn tiếp đối phương hai chưởng khí huyết đã đảo ngược nhưng lão là người nóng nảy thà chết chứ không chịu khuất phục trước kẻ mạnh. Thấy chưởng phong của đối phương cuốn tới, lập tức vận hết toàn lực song chưởng đẩy ra !
Triển Bạch đứng trên đầu tường không ngờ Lôi đại thúc lại dám tiếp một chưởng thứ ba của đối phương bởi vậy chàng không chuẩn bị tiếp ứng. Giờ thấy lão chuẩn bị tiếp chưởng đối phương, bất giác buộc miệng kêu lên - Không xong rồi !
Nhưng chàng chưa kịp phi thân xuống thì hai đạo chưởng kình đã giao nhau phát ra một tiếng nổ làm rung chuyển cả đất trời. Trong đám cát bụi mù mịt, Lôi Chấn Viện lảo đảo thối lui hơn trượng nhưng vẫn còn đứng được.
Lãnh Diễm Hồng trừng mắt nhìn chờ Lôi Chấn Viễn ngồi xuống ...
Lôi Chấn Viễn cười lớn một tiếng, nói:
- Lão xú quái ! Ngươi ...
Ý Lôi Chấn Viễn định dùng vài lời nói móc đối phương, nhưng lão

vừa mở miệng máu tươi đã trào ra.
Lãnh Diễm Hồng cười cuồng ngạo, nói:
- Ngươi chờ xuống gặp Diêm Vương hãy nói tiếp.
Dứt lời giơ chỉ nhằm ngực Lôi Chấn Viễn điểm tới !
Triển Bạch thấy đối phương sử dụng Sưu Hồn chỉ, vội quát lớn:
- Lôi đại thúc ! Tránh ra ...
Nhưng Uyển Nhi nhanh hơn chàng thấy Lôi đại thúc bị nội thương nàng đã phi thân bay ra, thân hình còn đang ở trên không trung đã xuất chỉ nhằm Quan Nguyên huyệt của đối phương điểm tới !
Đây là điểm thông tuệ của Uyển Nhi, công phu Sưu hồn chỉ của nàng hỏa hầu kém hơn đối phương, bởi vậy nàng không đối chỉ trực tiếp mà chỉ điểm vào yếu huyệt đối phương buộc đôi phương phải tránh né để giải cứu Lôi đại thúc. Đây chính là kế Vây Ngụy cứu Triệu trong binh pháp.
Lãnh Diễm Hồng không còn cách nào khác, phải tung người tránh né, chỉ phong rạch xuống đất tạo nên một rãnh dài sâu hoắm !
Chỉ phong của Uyển Nhi cũng kích xuống đất tạo thành một hố sâu !
Chỉ lực của hai người quả kinh nhân.
Uyển Nghi chạy đến bên Lôi Chấn Viễn, hỏi:
- Đại thúc ! Thương thế của đại thúc thế nào ?
Lúc này Triển Bạch cũng đã phi thân xuống đứng chắn trước mặt Lôi Chấn Viễn, thấy có Uyển Nhi chăm sóc cho Lôi Chấn Viễn, chàng quay sang Lãnh Diễm Hồng, nghiêm mặt nói:
- Thi triển sát chiêu đối với một kẻ bị trọng thương là hành động tối vô sỉ ! Không ngờ môn hạ của Nam Hải môn lại toàn những kẻ vô sỉ như vậy ! Lại đây, nội tam chiêu thiếu gia sẽ lấy mạng người, chuẩn bị tự vệ !
Dứt lời giơ chưởng chuẩn bị tấn công ...
Lãnh Diễm Hồng thấy Triển Bạch xuất hiện, trên gương mặt nét cao ngạo đã biến mất thay vào đó là nỗi khiếp hãi !
Ngay lúc đó đã thấy bóng người chớp động. Cừu Như Hải và Phật Ấn pháp sư đã song song phi thân đến trước mặt Triển Bạch.
Cừu Như Hải vuốt râu cười lớn nói:
- Tiểu ca ! Trung Nguyên nhân sĩ chỉ một mình ngươi có thể khiến cho Hải Ngoại tam sát tâm phục khẩu phục. Nhưng đêm nay Tam Sát muốn liên thủ lãnh giáo mấy chiêu cái thế tuyệt học cửa tiểu ca. Những lời này nếu có nói với người khác có thể khiến thiên hạ cười Tam Sát ỷ đông hiếp ít. Nhưng với tiểu ca thì phải nói ngược lại ! Vả lại trên thế gian này không có người thứ hai đáng kể cho Tam Sát liên thủ thỉnh giáo tuyệt học !

Triển Bạch hào khí ngất trời cười lớn nói:
- Các hạ nói vậy, Triển Bạch. đành phải bái nhận cái vinh dự của tam vị dành cho Triển Bạch rồi ? Các vị tiến chiêu đi !
Lúc này những người đang động thủ nghe Cừu Như Hải và Triển Bạch đối đáp đã dừng tay lui ra chừa khoảng trống để Triển Bạch đấu với Hải Ngoại tam sát. Bởi ai cũng biết bốn người này động thủ sẽ làm kinh thiên liệt địa, hơn nữa đây sẽ là trận đấu không tiền khoán hậu, trăm năm hiếm gặp phải đứng ra ngoài để tận hưởng nhãn phúc.
Về phía Thúy Thúy, Uyển Nhi vì biết rõ thực lực của tam sát, nên thấy Triển Bạch chấp nhận lời khiêu chiến của Tam Sát không khỏi lo sợ.
Cả Lôi Chấn Viễn, Thái Bạch Song Dật mấy người vừa chứng kiến công lực của Lãnh Diễm Hồng, nay thấy ba người liên thủ đánh một mình Triển Bạch cũng không khỏi lo lắng cho chàng.
Người của Nam Hải môn thì mừng thầm vì ba vị đại hộ pháp của Nam Hải môn liên thủ không đến nỗi không thắng được Triển Bạch.
Còn Cừu Như Hải thấy Triển Bạch chấp nhận lời khiêu chiến của lão vội giơ ngón tay cái lên tán thưởng.
- Tiểu ca quả thật hào khí hơn người, có thể xưng tiểu ca là đệ nhất kỳ nhân của mọi thời đại mà không có gì quá đáng !
Triển Bạch ôm quyền thoái thác:
- Các hạ quá lới rồi !
Lãnh Diễm Hồng cũng cười lớn nói:
- Tiểu tử ngươi hà tất phải khách khí, nói cho ngươi biết tam sát xưa nay tự coi mình là thiên hạ vô địch, cả Nam Hải môn chủ Nam Hải Nhất Quân cũng không dám xưng là đối thủ của Tam Sát liên thủ nhau ...
Cừu Như Hải vội ra hiệu cho Lãnh Diễm Hồng không nên nói tiếp vì thấy Nam Hải Thiếu Quân với Nam Hải Long Nữ mặt đã lộ nét không vui.
Nhưng Lãnh Diễm Hồng mặc kệ tất cả, chậm rãi tiếp:
- Nay ngươi dám một mình độc chiếm ba người bọn ta, không phải là đệ nhất kỳ nhân không tiền khoáng hậu rồi đó sao ?
Phật Ấn pháp sư vội chen lời:
- Lão xú bà ăn nói bậy hạ ...
Cừu Như Hải thở dài nói:
- Lão trọc ! Ngày hôm nay chúng ta gặp được tuyệt đại kỳ nhân, phải nói cho thật lòng. Nhưng việc cũ không cần nhắc nữa. Hải Ngoại tam sát liên thủ là một thịnh hội ngàn năm có một, đêm nay dù thắng dù

bại cũng phải dùng một cái gì đó đặt cược mới được.
Triển Bạch thấy thái độ của Tam Sát chân thành nên cũng giảm bớt vài phần ý nghĩ thù nghịch, cười nhẹ hỏi lại:
- Các hạ muốn đặt cược thế nào ?
Cừu Như Hải trầm tư một lát rồi chậm rãi:
- Tam Sát nếu bị bại dưới tay tiểu ca sẽ lập tức rời khỏi Nam Hải môn, từ nay sẽ không màng đến giang hồ thị phi nữa ? Còn tiểu ca cũng vậy, nếu Tam Sát may mắn thắng được, tiểu ca phải rút lui khỏi giang hồ, không được xen vào giang hồ thị phi nữa !
Như vậy công bình chưa ?
Triển Bạch ngày thường rất chậm chạp ù lì, không biết tại sao đêm nay bỗng thông minh hơn ngày thường. Chàng nghe Cừu Như Hải đặt cược như vậy lập tức hiểu ra vấn đề:
- Tại hạ có một vấn đề cần nói rõ. Tam vị rút lui khỏi Nam Hải môn có thể đứng chân nơi Trung Nguyên, còn tại hạ nếu rút lui khỏi giang hồ thì hết đất đứng, như vậy là không công bằng !
Cữu Như Hải nghe nói biết thiếu niên này không phải tầm thường vội cười nói:
- Chủ yếu là không được xen vào chuyện giang hồ thôi, còn việc trú chân ở đâu thì không quan trọng. Bất kỳ là dừng chân ở Trung Nguyên hay hải đảo, cốt yếu là phải tránh mặt các nhân vật giang hồ, không được động thủ tranh hơn thua với người mà thôi.
Lúc này Nam Hải Long Nữ nhìn Nam Hải thiếu Quân một cái, Nam Hải Thiếu Quân lập tức đứng dậy bỏ đi. Nhưng lúc này mọi sự chú ý đều nhằm vào Triển Bạch và Tam Sát nên không ai lưu ý đến thái độ cũng như hành động của hai người này nữa !
Trong khi đó Triển Bạch lắc đầu, nói:
- Tại hạ còn có phụ cừu chưa báo nên không thể tham gia vào cuộc đánh cược này được.
Cừu Như Hải hỏi:
- Chẳng hay cừu nhân của tiểu ca là ai ?
Đôi mắt của Triển Bạch bỗng ngầu đỏ, chàng gằn từng tiếng:
- Thanh Phù Thần Kim Cửu ! Trích Tinh Thủ Mộ Dung Hàm ! Càn Khôn Chưởng Vân Tống Long ! Hỗn Nguyên Chỉ Tư Không Tấn ! Bá Vương Tiên Phàm Phi !
Cừu Như Hải cười lớn nói:
- Cừu nhân của tiểu ca toàn là hào môn cự bá ở Trung Nguyên ! Nhưng ngoài những người này ra có còn ai nữa không ?
- Hết rồi !
Lãnh Diễm Hồng cười lớn chen lời:

- Vậy thì ngươi yên tâm được rồi, Võ Lâm Trung Nguyên chẳng còn gì làm vướng bận ngươi nữa !
Triển Bạch ngạc nhiên:
- Không lẽ những người đó đã bị Nam Hải môn các ngươi tận sát rồi ?
Phật Ấn pháp sư hừ lạnh nói:
- Không lẽ bọn ta lại nói gạt ngươi sao ?
Cừu Như Hải khẳng định thêm:
- Người trong giang hồ nhất ngôn cửu đỉnh, Hải Ngoại Tam Sát không phải là kẻ vô danh, việc này tiểu ca có thể yên tâm !
Triển Bạch ôm quyền:
- Vậy ra tại hạ phải cảm tạ ba vị đã thay Triển Bạch này báo cừu !
Lãnh Diễm Hồng khoát tay:
- Ngươi không cần phải cảm tạ bọn ta, người ngươi cần cảm tạ chính là thiếu chủ của Nam Hải môn kìa !
Mụ vừa nói vừa chỉ tay về phía khán dài.
Triển Bạch nhìn lên, không thấy Nam Hải Thiếu Quân đâu, chỉ thấy Nam Hải Long Nữ đang nhìn chàng với ánh mắt rất lạ.
Triển Bạch khẽ rùng mình, chàng đã quá quen với ánh mắt kiểu này của nữ nhân.
Uyển Nhi, Phàm Tố Loan, Mộ Dung Hồng, Kim Thái Phụng rồi Thúy Thúy người nào mới gặp lần đầu cũng nhìn chàng với ánh mắt như vậy. Nhưng chàng vốn đã bị tình nghiệp làm khổ đã nhiều, nên giờ nhìn thấy ánh mắt của Nam Hải Long Nữ lại thấy sợ.
Triển Bạch quay đi tránh ánh mắt của Nam Hải Long Nữ, nhìn Cừu Như Hải nói:
- Triển Bạch giờ đã không còn gì vướng bận nữa. Tại hạ chấp nhận điều kiện đánh cược ! Các vị tiến chiêu đi !
Lãnh Diễm Hồng nói:
- Bọn ta ba người đánh một là đã chiếm phần lợi thế, ngươi rút binh khí ra rồi xuất chiêu trước đi.
Triển Bạch cười nhạt nói:
- Tam vị không dùng binh khí lẽ nào Triển Bạch lại dùng ? Triển Bạch tuổi nhỏ phải biết kính người trưởng thượng, mời tam vị xuất chiêu trước.
Lãnh Diễm Hồng cười lớn:
- Tiểu tử thật đáng mặt anh hùng hảo hán, nhưng không thể cứ nhường nhau mãi được ! Lão nương xuất thủ trước đây.
Dứt lời đã giở Sưu Hồn chỉ tấn công ?

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 50
Sinh Tử Nhất Chưởng

Triển Bạch cũng lập tức giờ Thiên Phật giáng ma chưởng ra nghênh địch !
Ngay lúc đó Cừu Như Hải và Phật Ấn pháp sư cũng giở tuyệt thế công phu ra vây công Triển Bạch.
Một trường ác đấu bắt đầu khai diễn, chưởng chỉ lướt qua, phong vân biến sắc, bụi cuốn mù trời, không còn nhìn rõ bốn người trong trường đấu nữa, chỉ thấy mấy bóng đen mờ ảo như u linh đan xen vào nhau trong bụi mù.
Thoắt cái Triển Bạch cùng Tam Sát đá trao đổi trên năm mươi hiệp. Thân pháp của bốn người càng lúc càng nhanh, chưởng kình càng lúc càng mãnh liệt, thỉnh thoảng lại nghe chưởng phong chạm nhau phát ra những tiếng nổ nghiêng trời lệch đất, chỉ phong rít gió, chưởng phong ầm ầm, vũ trụ tối đi như đến ngay tận thế.
Những người đứng quan chiến xung quanh bị chưởng kình đẩy dạt ra ngoài bốn, năm trượng, đèn đuốc trên tường bao quanh luyện võ trường chao đảo, một số tắt phụt đi càng làm đấu trường mang nặng sát khí.
Bốn người giao đấu trên hai trăm hiệp, đang đánh nhanh như gió lốc, bỗng chuyển sang di chuyển chậm chạp. Trên đầu người nào cũng xuất hiện một vầng khí trắng, lúc đầu còn nhạt sau đậm đặc, dần thành những cụm mây. Mỗi lần chỉ chưởng xuất ra công trúng mục tiêu đều tạo nên những hố sâu hoắm trên mặt đất cứng làm cho cát bụi tung lên mù mịt.
Lãnh Diễm Hồng tính tình nóng nảy bình sinh mụ rất ít khi gặp đối thủ, thường ngày từng cuồng ngạo tuyên bố, kẻ nào có thể đỡ nổi ba chiêu của mụ mà còn sống thì mụ sẽ tha mạng, nhưng từ trước đến giờ ít ai giao thủ với mụ mà còn sống sót.
Giờ Tam Sát hợp công, trên hai trăm chiêu vẫn chưa đả bại một thiếu niên khiến mụ đã không còn nhẫn nại được nữa. Miệng mụ không ngớt kêu lên những tiếng quái dị, vận hết sức hình sinh thì triển ba chiêu Sưu hồn chỉ hòng đả thương Triển Bạch.
Triển Bạch đánh lâu không đả thương được đối phương, tính kiêu ngạo của tuổi trẻ cũng nổi dậy, vừa khéo Lãnh Diễm Hồng liên hoàn

tấn công ba chỉ, chàng lập tức thi triển Thiên Hoán phiêu phong bộ thân hình bốc cao lên không trung, từ trên cao một chiêu "Phật Quang phổ chiếu nhằm dầu Lãnh Diễm Hồng giáng xuống.
Lãnh Diên Hồng xuất chiêu quá mạnh, nên thu thế không kịp, tránh né hơi chậm một chút bị chưởng phong quét trúng. Mụ lập tức cảm thấy tê dại nửa người, tiếp đó là cảm giác đau thấu cốt, không ngăn được rú lên một tiếng thê thảm, thối lui năm, sáu bước, lùi khỏi vòng chiến !
Cũng may mà chỉ bị chưởng phong quét trúng, nếu trúng phải chưởng chắc là mạng mụ đã tiêu rồi Phật Ấn pháp sư thấy Lãnh Diễm Hồng thọ thương, lập tức ngồi thụp xuống, miệng kêu lên hai tiếng "Ngoạp ! Ngoạp !" song chưởng nhằm hậu tâm Triển Bạch phóng tới.
Triển Bạch một chưởng đắc thủ, đẩy lui được Lãnh Diễm Hồng nhưng sau lưng đã nghe kình phong xé gió, biết có người ám kích, Thiên Phật giáng ma chưởng vận đủ mười thành công lực, đánh ngược về phía sau !
"Ầm !" một tiếng như sơn băng địa liệt, trong đám cát bụi mù mịt, nhân hình Phật Ấn pháp sư như quả bóng bật vào tường văng tuốt ra khỏi vòng chiến ...
Triển Bạch liên tiếp đả thương nhị sát, chiến thắng đã ở trong tầm tay, đặc biệt một chưởng vừa đả thương Lãnh Diễm Hồng, không cần dừng lại để đổi chân khí đã phản chưởng đả thương Phật Ấn pháp sư, thân pháp ảo diệu, chiêu thức tinh kỳ. Công lực hùng hậu, khiến những người bên ngoài bất phân là bạn hay địch đều lớn tiếng tán thưởng.
Nhưng mọi người vừa hô dứt đã nghe một tiếng nổ như sấm sét, các ngọn đuốc đốt lại chực tắt, chờ khi các ngọn đuốc cháy sảng trở lại, cát bụi tan bớt, nhìn lại thì thấy Triển Bạch mặt trắng như tờ giấy, bên khóe mép hiện hai vệt máu tươi.
Những người mong cho Triển Bạch thắng đồng buột miệng kêu lên kinh hãi.
Trong khi đó Cừu Như Hải mắt trợn ngược, râu tóc sửng cả lên. Lão tử từ giơ song chưởng lên, cười lớn nói:
- Tam Sát bị thương hết hai người, nhưng một chưởng này sẽ lấy mạng tiểu ca ngươi ...
Triển Bạch hai chưởng liên tiếp đả thương nhị sát nhưng đến chưởng thứ ba đã phải thọ nội thương dưới chưởng của Cừu Như Hải, nhưng chàng vẫn không chút khiếp sợ, ngẩn cao đầu nói:
- Chưa hẳn ? Hai ta công lực thế nào các hạ và tại hạ đều biết rất rõ,

một chưởng này chưa biết ai sẽ thắng ai sẽ bại !
Cừu Như Hải cười lớn:
- Đừng sính cường, người đã thọ thương đến thổ huyết ...
Triển Bạch cũng cười nhẹ nói:
- Nhưng khí huyết trong người các hạ cũng đã loạn kinh mạch.
Cừu Như Hải thấy Triển Bạch nói trúng bí mật của lão bất giác động sát cơ lạnh lùng nói:
- Lão phu vốn định đấu đến khi phân thắng bại thì thôi, nhưng nếu tiểu ca nói vậy chắc phải có một người ngã gục mới thôi !
Dứt lời song chưởng lão to như bánh xe từ từ đẩy ra, không thấy kình phong, chỉ thấy chưởng lão đi đến đâu lập tức nghe những tiếng nổ lốp bốp nho nhỏ đến đó.
Triển Bạch cũng vận đủ công lực vào song chưởng đẩy ra.
"Ầm" một tiếng kinh thiên động địa. Chờ khi cát bụi lắng xuống, miệng Triển Bạch lại ứa máu tươi nhưng chàng vẫn đứng vững.
Cừu Như Hải thân hình lảo đảo một chút rồi cũng há miệng, máu tươi tuôn ra thành vòi.
Triển Bạch cử song chưởng lên, nói:
- Tiếp một chưởng nữa !
Sắc diện Cừu Như Hải đang giận dữ bỗng trở nên hòa hoãn, lão giơ ngón tay cái lên khen:
- Tiểu ca giỏi lắm !
Triển Bạch vốn tính chỉ phục nhu bất phục cương, thấy Tam Sát đã thọ thương dưới chưởng của mình hết hai người, cứ đà này có đánh nữa cũng chỉ lưỡng bại câu vong mà thôi.
Nghĩ lại phụ cừu giờ đã có người thay mình giải quyết, trong giang hồ còn gì đáng để mà tránh giành nữa !
Nghĩ đen dây chàng bỏ tay xuống nói.
- Tại hạ chịu thua !
Dứt lời quay người bỏ đi ngay trước sự ngỡ ngàng của cả phía bạn lẫn phía địch.
Cố nén chân khí đang đảo lộn trong kinh mạch, chàng phi thân lên đầu tường, tung người biến mất trong đêm tối bỏ lại sau lưng tiếng kêu trở lại của Lôi Chấn Viễn cùng các thiếu nữ.
Chàng giở khinh công chạy thẳng ra Nam Kinh thành ngoại, vượt qua Nham Sơn Thập Nhị động. Không biết vô tình hay cố ý mà chàng trở về đúng nơi mà Thúy Thúy trợ giúp chàng luyện thành Thiên Phật tuyệt học.
Giữa tiếng thác ầm ầm quen thuộc, mắt chàng bất giác nhìn về phía tảng đá bằng phẳng, nơi mà Thúy Thúy trong suốt sáu mươi ngày

dùng Thuần Âm Độ Dương đại pháp để trị thương cho chàng.
Bước tới tảng dá, không kềm được nữa, chàng ngã người lên tảng đá bất tỉnh.
Không biết bao lâu sau chàng bỗng nghe nhột nhạt nơi mũi, hắt hơi liền mấy cái, choàng tỉnh dậy.
Mở mắt ra đã thấy vầng trăng đã khuất dưới ngọn núi, thì ra chàng đã bất tỉnh một đêm, giờ trời đã gần sáng rồi.
Nhìn lại thì thấy Thúy Thúy đang dùng một chiếc lông chim ngũ sắc ngoáy ngoáy vào mũi chàng.
Triển Bạch ngồi bật dậy:
- Ngươi ...
Thúy Thúy mở một nụ cười tươi như hoa xuân nói:
- Bạch ca ca, hai ta đúng là một đôi phu phụ thần tiên. Thế sự như phù vân, vinh hoa phú quý chẳng qua chỉ là một làn khói thoáng qua ân oán tình cừu cũng chỉ là giấc mộng nam kha. Bạch ca ca, chúng ta hãy bỏ mặc hết giang hồ thị phi, tìm một nơi vắng vẻ hưởng thú an nhàn. Giờ thì Bạch ca ca không được nói không nữa rồi đó !
Triển Bạch nghe Thúy Thúy nói rất có lý, nhưng tự trong tiềm thức chàng vẫn cảm thấy còn có một việc gì đó mà mình chưa làm song, chàng do dự một chút rồi nói:
- Ta ...
Nhưng Thúy Thúy đã ngắt lời chàng:
- Bạch ca ca giờ đã báo xong phụ cừu, lại không được xen vào chuyện giang hồ, vậy còn gì nữa mà không chịu cùng muội tiêu dao thế ngoại ...
Nàng dừng lại mỉm cười tinh quái:
- Hay là Bạch ca ca không đành lòng xa Mộ Dung tỉ muội cùng Kim Thái Phụng ?
Triển Bạch đỏ mặt, ấp úng nói:
- Ta ... ta với Mộ Dung Hồng đã có hôn nước ...
Thúy Thúy mỉm cười nói:
- Ba người đó còn có phụ thù bên người, nhất thời không thể thoát ra để cùng Bạch ca tiêu dao thế ngoại. Giả như họ có thể bỏ qua phụ thù không báo, thoát li gia đình mà theo Bạch ca thì muội cũng không phản đối. Muội đã nghĩ thông suốt rồi, nếu cần thiết muội vẫn có thể chung sống với họ. Bạch ca đừng coi thường muội. Thúy Thúy này không phải là kẻ chỉ biết sống vì mình.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 51
Nhất Chưởng Sát Tam Thốn Đinh

Triển Bạch nhìn Thúy Thúy dịu giọng:
- Đa tạ Thúy muội đã thay ta lo liệu chu toàn, nhưng ta ...
Vừa nói đến đây bỗng thấy Thúy Thúy quắc mắt quát:
- Kẻ nào cả gan rình rập ? Còn chưa chịu hiện thân chịu chết ?
Triển Bạch kinh ngạc ngẩn người, chàng không ngờ tai mắt Thúy Thúy lại tinh tường hơn cả chàng.
Thúy Thúy vừa dứt lời thì ở một bụi rậm gần đó đã có một bóng người như quỷ ảnh xuất hiện, cười lớn nói:
- Bản nhân đang nằm ngủ ở đây, hai ngươi đến quấy rầy làm ta tỉnh giấc còn chưa hỏi tội hai ngươi, ngược lại bị ngươi trách tội ! Hừ !
Dứt lời giũ áo định bỏ đi.
Thúy Thúy hừ lạnh một tiếng, không thấy nàng làm động tác gì, thân hình đã như một làn khói, thoắt cái đứng trước mặt đối phương.
Người này thoáng rùng mình, khinh công thân pháp của Thúy Thúy vượt xa sức tưởng tượng của gã, lại không biết Thúy Thúy định làm gì, vội giơ chưởng đặt trước ngực chuẩn bị đối địch.
Triển Bạch lúc này cũng phi thân lướt tới, chừng nhìn rõ mặt đối phương, bất giác buột miệng kêu lên:
- Thì ra là ngươi !
Người kia ngẩn mặt lên trời cười lớn:
- Ngươi không ngờ lại là ta phải chăng ? Không ngờ Vô tình kiếm khách lại có được một vị phu nhân khoan hồng đại lượng như vậy. Xem ra các hạ diễm phúc không nhỏ, thế nào cũng được tam thê tứ thiếp chứ không sai !
Triển Bạch nghe giọng điệu của đối phương đầy vẻ trêu chọc đỏ mặt ấp úng:
- Phàm Tố ... huynh, lâu ngày không gặp. Phàm huynh lại trêu ghẹo tại hạ rồi ...
Thì ra người này chính là Phàm Tố Loan, thiên kim tiểu thư của Kỳ Lân trang, đang trong trang phục của nam nhân. Triển Bạch thấy nàng cải dạng nam trang nên cũng theo đó mà gọi Phàm Tố huynh.
Không ngờ Thúy Thúy cười lạnh nói:
- Ngươi tưởng cứ ăn mặc như vậy là có thể che mắt được ta sao ? Hừ ta đã sớm nhận ra ngươi là nữ nhân rồi !
Nhãn quang của Thúy Thúy quả nhiên lợi hại, khiến Phàm Tố Loan

đỏ mặt không biết dùng lời lẽ gì để đối đáp nữa.
Lần trước khi gặp Uyển Nhi, hai người đã đánh nhau trời long đất lở, Triển Bạch sợ Thúy Thúy lại nổi máu ghen thì phiền, vội chen lời:
- Thúy muội bất tất phải nghi ngờ điều gỡ. Phàm cô nương trước nay quen cải dạng nam trang.
Thúy Thúy mặt đang nghiên lạnh bỗng bật cười khúc khích, nói:
- Bạch ca ca yên tâm đi, muội đã nói không ghen là không ghen. Muội dung nạp được Mộ Dung Hồng, Uyển Nhi và Kim Thái Phụng thì sao lại không dung nạp được thêm một Phàm tiểu thư chứ ?
Phàm Tố Loan không biết trong lòng nghĩ sao, nhưng ngoài mặt thì thẹn đỏ mặt, quát:
- Vô liêm sỉ !
Thúy Thúy bị mắng nổi giận bất thần ra tay tát Phàm Tố Loan đánh chát một tiếng ...
Phàm Tố Loan phần không phòng bị, phần Thúy Thúy xuất thủ quá nhanh. Không kịp tránh né, lãnh trọn một chưởng, trên má lập tức hằn rõ dấu năm ngón tay.
Phàm Tố Loan tính tình cương liệt nghĩ mình thân phận thiên kim không may gia đình gặp biến, giờ bị người coi khinh, lại nghĩ tủi cho mình sở học kém người, rút soạt chiếc ngân tiên quấn quanh thắt lưng ra, định đập vào đầu tự tử.
Triển Bạch thấy Phàm Tố Loan rút binh khí ra sợ nàng nóng nảy động thủ với Thúy Thúy rồi lại tự rước khổ vào thân. Bởi võ công của nàng kém xa Thúy Thúy.
Chừng thấy nàng lại đập cán roi vào đầu tự tử, Triển Bạch vội quát lên một tiếng "Phàm cô nương" rồi xuất thủ như điện cướp ngọn ngân tiên trong tay nàng.
Phàm Tố Loan khóc lớn một tiếng rồi đâm đầu bỏ chạy.
Triển Bạch gọi với theo:
- Phàm cô nương ! Phàm cô nương !
Nhưng Phàm Tố Loan đã đi mất dạng, Triển Bạch sợ nàng quẫn trí lại đi tìm đường chết nên vội phi thân đuổi theo.
Thúy Thúy kinh ngạc ngẩn người, nàng không ngờ chỉ một cái tát tai đã có thể khiến cho Phàm Tố Loan không muốn sống nữa !
Lại nói Triển Bạch đuổi theo Phàm Tố Loan, vốn khinh công đề tung thuật của chàng hiện giờ có thể nói nàng chưa chạy được mười bước thì chàng đã bắt kịp rồi.
Nhưng chàng vừa phi thân qua bụi rậm xảy thấy từ trên một cây đại thụ có vật gì đen ngòm lăn tròn xuống xông thẳng về phía chàng. Vật đen di động cực nhanh, chỉ thấy vật này cao không đầy ba thước,

vừa rớt xuống đất đã thi triển một thế "Lý Ngư đả đỉnh" đứng phắt trước mặt chàng.
Chờ khi vật kia dừng lại, Triển Bạch mới nhận ra đó là một người mình cao không đầy ba thước đầu to như chiếc đấu, mũi chảy lòng lòng, gã giơ tay quệt mũi một cái rồi nhe răng cười với Triển Bạch.
Thì ra đó là Tam Thốn Đinh, đệ tử của Giang Nam nhị kỳ mà chàng đã từng gặp ở Yến Tử Cơ.
Triển Bạch hừ lạnh một tiếng:
- Thì ra là ngươi ! Hai sư phụ của ngươi đâu ?
Triển Bạch ghét ác như cừu, từ khi biết được hành vi bại hoại của Giang Nam Nhị Kỳ đối với Thần Hầu, chàng dặn lòng phải thay Thần Hầu hỏi tội nhị kỳ.
Tam Thốn Đinh lắc lư chiếc đầu to dùng, nói:
- Một mình thiếu gia cũng đủ lấy mạng ngươi, còn hỏi đến nhị vị thái gia làm chi ?
Dứt lời đột ngột xuất thủ, một chiêu "Tiểu quỷ thôi ma", nhanh như điện nhằm vai trái Triển Bạch kích tới.
Triển Bạch thấy gã ra tay đột ngột như muốn ám toán người. Bất giác nổi giận, nghiêng vai trái, bước sang phải hữu chưởng giơ lên vỗ về phía hậu tâm gã một chưởng.
Nào ngờ thân pháp Tam Thốn Đinh cực kỳ linh hoạt, điểm chấn một cái thân hình vọt xéo lên ba thước, vẫn thế cũ "Tiểu Quỷ thôi ma" nhằm vai trái Triển Bạch ấn tới !
Triển Bạch không ngờ thân thủ của Tam Thốn Đinh lại vượt xa lần gặp ở Yến Tử Cơ. Thân pháp đã nhanh nhẹn mà chiêu thức cũng ảo diệu, chưởng phong vừa chạm vào người đã nghe hàn khí thấu cốt.
Triển Bạch không còn ý khinh địch nữa dùng bộ pháp "Thiên Hoán Phiêu Phong" tránh chiêu, thi triển một chiêu "Phong chấn lôi minh" của pho Lôi minh chưởng, nhằm đầu Tam Thốn Đinh kích tới.
Tam Thốn Đinh rít lên một tiếng chói tai, chiếc đầu to quá khổ tràn sang một bên rồi biến chưởng thành trảo chộp về phía cánh tay phải Triển Bạch.
Thoắt cái hai người đã trao đổi qua ba chiêu, Triển Bạch kinh hãi, không ngờ võ công của Tam Thốn Đinh lại tiến bộ nhanh như vậy.
Bên kia Tam Thốn Đinh kinh hãi cũng không kém Triển Bạch. Bởi sau lần gặp mặt ở Yến Tử Cơ, ba sư đồ trở về nơi ẩn náo ngày đêm khổ luyện kỳ công. Sau gần một năm khổ luyện ba sư đồ tự cho rằng võ công của ba người đã đủ để đối phó với Thần Hầu nên mới dám ló mặt ra giang hồ.
Không ngờ gặp được Triển Bạch ở đây, Tam Thốn Đinh nảy ra ý

định trả thù một chưởng bị đánh nơi Yến Tử Cơ dạo nọ. Nhưng võ công của đối phương lại cao cường vượt xa sức tưởng tượng của gã. Tam Thốn Đinh tuy hình thù quái dị nhưng tâm tính lại cao ngạo vô cùng, thấy qua ba chiêu vẫn không làm gì được đối phương. Lòng đã tức giận, chỉ nghe gã rít lên một tiếng dài, hai tay dang ra, tư thế như Yến Tử Xuyên vân, nhưng đều lại nhằm Triển Bạch lao tới.
Triển Bạch ngẩn người, nhìn chiêu thức của Tam Thôn Đinh tựa như người ta lao đầu vào đá để tự sát, võ lâm thiên hạ, chưa từng nghe nói có ai dùng chiêu thức này để công địch !
Nhưng Triển Bạch có biết đâu, đây là một đại sát chiêu trong pho Quỷ Mạt chưởng, tên gọi là Quỷ Đầu Đả Chung nhìn thì đơn giản chỉ dùng đầu lao tới, kỳ thực có thể dùng đầu cũng có thể dùng hai tay và cả hai chân, bởi vậy chiêu thức này biến hóa còn lợi hại hơn cả dùng song chưởng ?
Đặc biệt đầu của Tam Thốn Đinh đã luyện thành Thiết Chùy Quán Đỉnh, nên đầu của gã chẳng khác gì một quả Thiết Chùy, sức có thể khai sơn phá thạch.
Triển Bạch tuy không biết đây là chiêu thức gì nhưng cũng cử đơn chưởng thi triển một chiêu "Tấn Phong kích lôi", vẫn một chiêu trong Lôi âm chưởng, nhằm đầu Tam Thốn Đinh quét tới Không ngờ Tam Thốn Đinh giữa chừng biến chiêu, đầu ngẩn lên thân hình đột ngột vọt lên không tránh chưởng đồng thời song chưởng dựng lên như dao nhằm Thái Dương huyệt của Triển Bạch xắn xuống.
Diễn biến quá đột ngột lại vượt quá dự liệu của Triển Bạch. Chàng không kịp chống đỡ chỉ kịp rút cổ một cái, song chưởng đối phương đi lướt qua mặt nghe rát rát.
Triển Bạch rùng mình thầm kinh hãi cho sự biến hóa tinh kỳ của chiêu thức.
Nhưng đâu đã hết, song chưởng không trúng đích, Tam Thốn Đinh hơi rướn người trên không trung song cước đồng phi ra, hai thanh đoản kiếm xuyên qua mũi giày kích thẳng vào song mục Triển Bạch.
Triển Bạch thất kinh vội giở "Thiên Hoán phiêu phong" bộ ra, Tam Thốn Đinh chỉ thấy hoa mắt một cái, thân hình Triển Bạch đã biến đâu mất. Gã đáp xuống đất ngơ ngác nhìn, không biết Triển Bạch biến đi đàng nào.
Bỗng sau lưng gã có tiếng cười lạnh, Tam Thốn Đinh quay phắt lại thì thấy Triển Bạch đang chắp tay sau lưng, đứng cách gã chưa đầy một trượng.
Tam Thốn Đinh vừa sợ vừa giận, rít lên một tiếng lại cúi đầu lao tới !
Triển Bạch nghiến răng quát:

- Ngươi muốn chết !
Dứt lời giở Thiên Phật giáng ma chưởng ra, một chiêu "Phật ảnh trừ yêu" chỉ thấy lớp lớp chưởng ảnh cuốn theo cuồng phong tất cả đều nhằm đầu Tam Thốn Đinh kích tới.
Tam Thốn Đinh bỗng cảm thấy chưởng phong như bức tường sắt nhằm đỉnh đầu mình giáng xuống thì biết là tình hình bất diệu, vội vàng biến chiêu tránh thế công.
Nhưng không kịp nữa, chỉ nghe "bùng !" một tiếng, tiếp đó là một tiếng "bụp !" nghe dòn tan, thân hình của Tam Thốn Đinh văng ra xa ba trượng, chiếc đầu đã luyện thành Thiết Chùy quán đỉnh răn chắc như sắt thép đã bị chưởng phong đánh nát, máu hòa lẫn với óc văng tung tóe !
Ngay lúc đó có hai tiếng hú dài như ma kêu quỷ khóc, hai bóng đen như điện bay tới đỡ lấy thân hình Tam Thốn Đinh. Nhìn thấy Tam Thốn Đinh đã tắt thở, hai người bỏ gã xuống phi thân đến trước mặt Triển Bạch. Thân hình hai người như hai luồng diện xẹt tới nhưng khi còn cách chàng một trượng thì đứng phắt lại.
Triển Bạch khẽ rùng mình, khinh công thân pháp của hai người này quả là hiếm gặp trong võ lâm. Nhìn kỹ lại thì không phải ai xa lạ, chính là Giang Nam nhị kỳ.
Xích Phát Linh Hầu Thường Khứ Ác nghiến răng, nói:
- Tiểu tử ! Ngươi giết chết ái đồ của lão phu, lão phu phải phân thây ngươi làm muôn đoạn để trả thù cho ái đồ !
Quỷ Cốc Ẩn Tẩu Văn Chính Kỳ cười lạnh nói:
- Sư huynh ? Phân thây làm muôn đoạn thì dễ dàng cho tiểu tử này quá. Phải dùng thủ pháp âm Huyệt triệt lạch để cho hắn đau đớn trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau đó mới băm vằm hắn ra muôn mảnh !
Triển Bạch ngẩn mặt cười lớn:
- Hai lão tặc tàn độc, quả đúng là hạng khi sư diệt tổ Thường Khứ Ác trợn mắt:
- Tiểu tử ngươi nói bậy cái gì đó ? Người làm sao biết ân sư ta là ai mà nói càn như vậy ?
- Hừ ! Muốn cho người không biết tốt nhất là không nên làm ! Coi hai ngươi cũng sáng láng ra dáng người có đọc sách thánh hiền, không ngờ đạo lý đơn giản đó mà cũng không biết !
Trên gương mặt Nhị Kỳ nét kinh hãi, nét phẫn hận hòa lẫn với sát khí trông rất ghê rợn. Văn Chính Kỳ nói rít qua kẽ răng:
- Ngươi nói đi ! Sư phụ của ta là ai ? Nếu ngươi nói không ra thì đừng trách huynh đệ ta ác độc !

Triển Bạch nhếch môi cười, vẻ khinh thị nói:
- Thần Hầu Thiết Lăng ! Ta nói không sai chứ ?
Nhị Kỳ giảy nảy như chạm phải rắn độc, trên gương mặt hai người đầu tiên là kinh hãi đến cùng cực, sau đó là bừng bừng sát khí.
Văn Chính Kỳ quát lớn, giọng run run:
- Sư huynh ! Chúng ta liên thủ giết chết hắn rồi tính sau Nhị Kỳ thấy bí mật của hai người đã bị Triển Bạch biết, cảm thấy việc này quan hệ quá lớn, nếu để giang hồ biết được thì Nhị Kỳ không còn đất đứng nữa, bởi vì cả hai mới định giết người diệt khẩu.
Đại Kỳ Thường Khứ Ác nghe sư đệ nói, lão không đáp lời. Lập tức vận huyền công, các khớp xương trong người lão bắt đầu kêu lách cách nghe rất rùng rợn.
Nhị Kỳ cũng lập tức vận công hai tay nắm chặt rồi buông ra, xong lại nắm lại, dấu hiệu chứng tỏ lão đã vận công lực đến cực điểm.
Không khí xung quanh như cô đặc lại, sát khí bao trùm không gian, một trận mưa máu gió tanh sắp khai diễn.
Triển Bạch một mặt ngầm vận chân khí phòng bị, một mặt lên tiếng nói:
- Tại hạ có ước hẹn với người rằng từ nay không được xen vào chuyện thị phi trên giang hồ. Nếu nhị vị nhất định động thủ với tại hạ thi hãy lưu lại một tín vật gì chứng tỏ là nhị vị bức bách tại hạ động thủ, bằng không ...
Văn Chính Kỳ quát lớn:
- Không cần phải nhiều lời !
Thường Khứ Ác cười lạnh:
- Lần này tiểu tử ngươi chết chắc rồi, còn đòi lưu lại tín vật làm chi ?
Dứt lời giở tuyệt thế công phu Hắc sát thủ. Một chiêu Hắc Thủ Đoạt Hồn nhằm mặt Triển Bạch vỗ tới một chưởng.
Gần như đồng thời Văn Chính Kỳ giơ hai cánh tay gầy như que củi thi triển Âm Phong chưởng phối hợp với Thường Khứ Ác, chém xéo vào Kiên Tĩnh huyệt của Triển Bạch một chưởng.
Hai tay tuyệt thế cao thủ với công lực khổ luyện mấy chục năm trời đồng loạt xuất thủ hợp công khí thế kinh nhân ?
Triển Bạch cũng ngầm phục võ công của Nhị Kỳ đều liệt vào hàng võ công hiếm thấy trong võ lâm. Chàng cũng không chắc mình có thể cùng lúc trừ khử Nhị Kỳ nên dùng bộ pháp Thiên Hoán Phiêu phong thoát ra khỏi tầm khống chế của Nhị Kỳ.
Bộ pháp của Triển Bạch tuy thần kỳ, nhưng võ công của Nhị Kỳ lại cao thâm hơn Tam Thốn Đinh bội phần, bởi vậy hai người chỉ thoáng ngạc nhiên một chút rồi lập tức lấy lại thế hợp vây Triển Bạch, đồng

thời mỗi người lại tấn công một chưởng nữa ?
Chưởng Phong âm nhu nghe như gió xuân nhè nhẹ, thực tế lại dũng mãnh phi thường. Triển Bạch lần thứ hai tránh được thế công của đối phương. Chỉ nghe "Bùng !
Bùng !" hai tiếng, đất đá tung bay mù mịt, trên mặt đất xuất hiện hai hố sâu hoắm.
Nhị Kỳ liên tiếp hai chiêu không trúng mục tiêu, vừa kinh hãi vừa cuồng nộ, song song quát lớn một tiếng đồng thi triển sát chiêu. Chỉ thấy chưởng ảnh đầy trời.
Trong như chậm nhưng kỳ thực nhanh nhẹn tuyệt luân.
Bộ pháp của Triển Bạch tuy linh hoạt xuất thần nhưng cũng không thể tránh né được mãi dưới thế vây công của hai tuyệt thế cao thủ, chàng vừa định hoàn thủ.
Bỗng một làn hương nhè nhẹ thoáng qua, tiếp đó là "Bùng ! Bùng !" hai tiếng. Nhị Kỳ bị đẩy lui ba bước.
Nhị Kỳ chưa kịp nhìn rõ thì đã thấy hai luồng chưởng phong như núi áp tới, không gượng lại được phải thối lui ba bước mới đứng vững được.
Chừng nhìn lại thì cạnh Triển Bạch đã xuất hiện thêm một quỷ diện quái nhân.
Thường Khứ Ác nổi giận quát:
- Tiểu tử ngươi là ai mà dám gây sự với Giang Nam Nhị Kỳ ?
Quỷ Diện quái nhân Thúy Thúy cố ý sửa giọng nghe quái dị quát:
- Không càn nhiều lời ! Tiếp chiêu !
Dứt lời song thủ đồng loạt xuất chiêu chia ra tấn công Nhị Kỳ.
Giang Nam Nhị Kỳ cùng quát lớn giơ chưởng nghênh địch "Bình ! Bình !" Nhi Kỳ lại bị đẩy lui ba bước lớn.
Thúy Thúy cất giọng cười quái dị, nói:
- Công lực kém cỏi như vậy mà cũng dám lớn lối trước mặt bản nhân !
Nhị Kỳ tức giận không biết để đâu cho hết, vận toàn lực vào song chưởng động loạt tiến công.
Thúy Thúy. giơ ngọc thủ lên, chỉ thấy song phương như ngọc điệp xuyên phong đón đỡ song chưởng của Nhị Kỳ Bình ! Bình !
Lần này thì Nhị Kỳ bị đẩy lui năm, sáu bước.
Liên tiếp ba lần đối chưởng đều bị đối phương đẩy lui. Nhị Kỳ tự biết mình không phải là đối thủ của quỷ diện quái nhân, nên trong lòng đã bắt đầu khiếp sợ.
Thúy Thúy lại cười nói:
- Hai ngươi sợ rồi sao ? Đỡ thêm một chưởng nữa !

Dứt lời song chưởng từ từ giơ lên, đôi ngọc chưởng nhỏ nhắn của nàng phát ra hai đạo bạch quang chói mắt.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 52
Tái Ngộ Cùng Gia Bang

Sắc diện Giang Nam Nhị Kỳ thảm biến đồng thanh kêu lên:
- Thái Âm thần chưởng !
Dứt tời đã phi thân định đào tẩu, nhưng thân hình hai người vừa cất khỏi mặt đất đã thấy trên đầu có hai đạo chưởng kình như Thái Sơn ập xuống.
Cả đời Giang Nam Nhị Kỳ đã kinh qua vô số trận đấu nhưng đây là lần đầu tiên hai người biết sợ !
Triển Bạch đứng ở bên ngoài kêu lên:
- Thúy Thúy !
Thúy Thúy nghe Triển Bạch kêu lên, lập tức nhớ lại tính cách Triển Bạch, chàng rất ghét giết người vô cớ sợ mình giết chết Nhị Kỳ khiến Triển Bạch không vui, vội vàng thu thế.
Nhị Kỳ như được đại xá, phi thân đào tẩu.
Triển Bạch thấy Thúy Thúy tha mạng cho Nhị Kỳ, giậm chân nói:
- Tại sao ngươi lại tha cho chúng đi.
Thúy Thúy giở mặt nạ ra, tròn mắt nhìn Triển Bạch.
- Ủa, không phải Bạch ca ca không muốn tiểu muội giết người sao ?
Triển Bạch biết Thúy Thúy hiểu lầm, lắc đầu than:
- Hai người này mưu sát ân sư là hạng bại loại không còn chút nhân tính. Lẽ ra không nên để chúng sống sót.
Thúy Thuy cau mày:
- Có lúc thì Bạch ca không thích muội giết người. Có lúc thì lại thích muội tha người, muội biết phải làm sao đây ?
Triển Bạch đột ngột nổi nóng:
- Ai cần ngươi làm ? Chỉ cần ngươi đừng gây phiền hà cho ta là được rồi !
Hoa dung của Thúy Thúy thảm biến, nàng tức giận vì Triển Bạch vô lý gây sự với nàng, bèn giậm chân nói:
- Thôi được ! Ta sẽ không làm phiền ngươi nữa !
Dứt lời phi thân đi mất.
Triển Bạch phần vì giận Thúy Thúy làm Phàm Tố Loan giận đến tự sát giờ Phàm Tố Loan đã chạy mất ai biết nàng sẽ từ bỏ ý định tự sát hay chưa ? Phần thì giận Thúy Thúy tha chết cho kẻ đáng phải chết

ngàn lần cũng chưa hết tội. Bởi vậy thấy nàng giận dỗi bỏ chàng cũng không thèm ngăn cản. Chờ đến khi nàng đi mất dạng rồi lòng mới thấy mang mang như có một khoảng trống to lớn không gì lấp đầy nổi.
Bầu trời như tối sầm lại, cái khoảnh khắc tối đen trước khi trời rựng sáng. Một con chim đi ăn đêm cô đơn bay vụt qua đầu chàng, càng khiến Triển Bạch cảm thấy cô độc hơn.
Bỗng từ xa xa bóng người xao động, tiếp đó là những tiếng gọi chàng với những xưng hô không giống nhau "Bạch ca ca", "Hiền điệt !", "Tiểu ân công !" Triển Bạch quay lại thì thấy đi đầu là Lôi Chấn Viễn tiếp theo sau là Mộ Dung Hồng, Thái Bạch Song Dật cùng Nhữ Quốc Hùng.
Lúc này chàng bỗng thấy lòng ấm lại, chàng không đến nỗi cô độc, trên đời này còn có nhiều người quan tâm đến chàng.
Lôi Chấn Viễn nhìn thấy thần sắc chàng buôn bã, nghĩ là chàng buồn lòng vì trận đấu lúc đêm, vội lên tiếng an ủi:
- Hiền điệt chớ buồn ! Công lực của hiền đệ cao thâm hơn Hải Ngoại Tam Sát, chỉ vì hiền điệt sơ ý nên mới thất thế như vậy thôi. Hiền điệt còn trẻ tuổi nhất định sẽ còn cơ hội để chiến thắng Tam Sát.
Triển Bạch ôm quyền nói:
- Đa tạ Lôi đại thúc an ủi nhưng tiểu điệt đã nhận lời đánh cược với người, không thể không giữ lời hứa. Từ nay tiểu điệt sẽ rút lui khỏi giang hồ !
Lôi Chấn Viễn thở dài, nói một mình:
- Thật tính khí không khác Triển đại ca chút nào, một lời đã nói thì dù có chết cũng phải giữ lời.
Nhữ Quốc Hùng lên tiếng:
- Dù sao thì Triển hiền đệ cũng không được rút lui khỏi giang hồ. Bởi Nam Hải môn đã nuôi tham vọng độc bá Trung Nguyên, lại tận diệt những người không phục tùng chúng, thủ đoạn cực kỳ tàn bạo. Để hóa giải tai ách cho võ lâm Trung Nguyên, thử hỏi trong võ lâm hiện giờ có ai đủ tư cách ngoài Triển hiền đệ nữa ? Triển hiền đệ nếu rút lui khỏi giang hồ tức là đã trúng gian kế của Nam Hải môn rồi.
Đại Dật hoạt tử nhân cũng góp lời:
- Nhữ tổng tiêu đầu nói rất đúng. Hiện giờ ngoài tiểu ân công ra có còn ai đủ sức chống lại Nam Hải môn nữa ? Đây là vấn đề sinh tử của cả võ lâm Trung Nguyên, nó quan trọng hơn danh dự của một cá nhân, mong tiểu ân công nghĩ lại ...
Lôi Chấn Viễn khoát tay nói:
- Không thể nói như vậy được ! Người trong giang hồ lấy hiệp nghĩa

làm trọng nếu không biết thủ tín thì còn nói gì đến hiệp nghĩa nữa ?
Triển Bạch nghe Lôi Chấn Viễn nói lòng khâm phục vô biên, cả Thái Bạch song dật và Nhữ Quốc Hùng cũng không còn lời nào để nói nữa.
Lôi Chấn Viễn thấy không ai phản đối, nói thêm:
- Chúng ta phải trở về Mộ Dung sơn trang trước đã, những việc khác từ từ lo liệu.
Mộ Dung Hồng nghe nói trở về Mộ Dung sơn trang lòng mừng vô hạn, nhìn Triển Bạch tươi cười:
- Chúng ta đi !
Triển Bạch nhìn quanh không thấy Uyển Nhi, vội hỏi:
- Còn Uyển Nhi đâu ?
Mộ Dung Hồng đáp:
- Muội muội trở về sơn trang trước rồi.
Triển Bạch thở dài một tiếng.
Mộ Dung Hồng tưởng chàng buồn vì nội thương vội tỏ vẻ quan tâm hỏi:
- Bạch ca ca có sao không ?
Triển Bạch vội lắc đâu:
- Không có sao ! Không có sao ...
Với công lực của chàng hiện thời, chút nội thương lúc đêm có gì đáng kể. Có điều chàng đang đau lòng vì nghĩ tới Uyển Nhi, một thiếu nữ ngây thơ trong trắng đã thầm dâng trọn trái tim cho chàng, nhưng điều này chàng làm sao mà thổ lộ với Mộ Dung Hồng được ?
Đến xế chiều ngày hôm đó thì đoàn người đã đến Hưng Long trấn, nơi mà chàng bị Huyết chưởng Hỏa long Diêu Bính Côn đả thương. Nhớ lại chuyện cũ Triển Bạch đem việc ra kể lại cho mọi người nghe.
Lôi Chấn Viễn nghe xong nói:
- Người này chỉ dựa vào thứ hỏa khí bá đạo chứ võ công không có gì đáng kể, nhưng tính khí thì cực kỳ cao ngạo. Lôi đại thúc đã định tìm hắn tỉ thí một phen, không ngờ hắn lại chết dưới tay của Hải ngoại tam sát rồi.
Nhữ Quốc Hùng bỗng lên tiếng:
- Hưng Long trấn này vốn thuộc địa phận của Vân Mộng sơn trang, không biết tại sao hôm nay lại có nhiều đệ tử Cùng Gia bang xuất hiện ở đây như vậy ?
Mọi người nghe nói mới chú ý thấy trên các ngã đường trong trấn, khiếu hóa tử tay cầm gậy trúc, vai đeo túi đi thành từng nhóm năm ba người. Nhưng lại không xin tiền khách qua đường, chỉ cắm cúi bước đi.

Lôi Chấn Viễn nhìn thấy bọn khiếu hóa không ít người cầm gậy trúc xanh, túi đeo trên vai kết tua có tới bảy sợi, chứng tỏ bọn này cũng từ hạng Đường chủ trở lên, nhưng không hiểu vì lẽ gì lại tập trung ở đây đông như vậy.
Triển Bạch không nén nổi hiếu kỳ, hạ giọng nói:
- Cùng Gia bang thuộc quyền quản lý của Đoạn Phương công tử, nay lại tập trung ở đất của An Lạc công tử, chắc là có việc chứ chẳng không !
Lôi Chấn Viễn gật đầu nói:
- Hiền điệt nói không sai, hay là ta đi coi cho biết đi.
Dứt lời theo chân một toán khiếu hóa tử bước vào một con hẻm.
Mấy người còn lại tuy không thích đa sự, nhưng thấy Lôi Chấn Viễn đã bước vào nên đành phải vào theo.
Con hẻm khá dài, đi bốn năm chục trượng mà vẫn chưa hết.
Đoàn người đang đi bỗng thấy ba tên khiếu hóa trẻ tuổi hoành ngang Đả cẩu bổng, bước ra chặn đường.
Tên đi đầu quát:
- Đứng lại ! Các vị là người phú quí không nên đến chỗ kẻ cùng gia tụ tập !
Lôi Chấn Viễn cười lớn nói:
- Bọn ta là bằng hữu của kẻ cùng gia, đặc biệt đến đây để xem thịnh hội.
Lôi Chấn Viễn đầu tóc rối bù, râu mọc chơm chởm, tuy chiếc thanh bào mặc trên người còn khá sạch sẽ, nhưng xem ra không khác những đệ tử Cùng Gia bang là mấy.
Một tên lên tiếng:
- Đây là nơi bày Hướng Đường của Cùng Gia bang, chư vị không phải là bang chúng xin đừng tiến vào !
Lôi Chấn Viễn nổi giận quát:
- Lão phu là Lôi Chấn Viễn, cả trưởng bối của các ngươi là Phong Trần tam cái còn không dám thất lễ với lão phu. Các ngươi là hạng hậu sinh tiểu bối dám cả gan vô lễ.
Dứt lời xăm xăm xông vào.
Ba tên khiếu hóa tử đồng quát lớn một tiếng, hươ trúc trượng tấn công. Con hẻm chật hẹp, ba cây trúc trượng múa lên hầu như che lấp cả con hẻm, nếu Lôi Chấn Viễn không kịp thoái lui chắc chắn phải bị thương dưới trúc trượng chứ chẳng chơi.
Nhưng Lôi Chấn Viễn hoành hành giang hồ mấy mươi năm nào coi mấy thế trượng này ra gì. Lão giơ chưởng đẩy tới, đồng thời quát lớn:

- Lui ra !
Ba tên khiếu hóa không gượng lại được liên tiếp thoái lui năm, sáu bước, trúc trượng trong tay suýt nữa thì văng đi mất.
Một trong ba tên đưa tay lên miệng huýt một hồi sáo dài, lập tức từ hai phía của con hẻm xuất hiện hơn chục khiếu hóa tử bịt cả hai đường tiến thoái.
Đồng thời trên đỉnh nhà hai bên hẻm xuất hiện vô số khiếu hóa tử tay lăm lăm cung nỏ ...
Với thân thủ của mấy người này thì chẳng sợ gì cung nỏ, nhưng khổ nỗi trong hẻm không có đất trống, thân thủ khó bề thi triển, nên tình hình này cũng khá nguy cấp.
Triển Bạch vội kêu lớn:
- Tại hạ Triển Bạch xin yết kiến Đoạn Phương công tử !
Bỗng có một tên khiếu hóa bước ra, cười lạnh nói:
- Đã từng được thỉnh giáo ở Nham sơn Thập Nhị động. Có điều mong chư vị chịu phiền một chút !
Dứt lời lôi từ trong túi ra mấy sợi dây ném về phía mọi người.
Thì ra tên này đà từng tham gia khiếu hóa đại trận ở Nham sơn Thập Nhị động, nên vừa gặp đã nhận ra Triển Bạch.
Thấy mọi người vẫn đứng yên, tên khiếu hóa tử tiếp lời:
- Chư vị tự trói mình, chờ khi bang chủ có lệnh sẽ lập tức thả chư vị ra. Bằng không chịu thì cứ nếm thử loạn tiễn của Cùng Gia bằng hữu xem sao !
Lôi Chấn Viễn nổi giận nói:
- Cùng Gia bang xưa nay sở dĩ đứng được trên giang hồ là vì biết suy tôn đạo nghĩa. Nay các ngươi bày sẵn bẫy rập để gia hại giang hồ bằng hữu, e rằng Cùng Gia bang phải tiêu tán dưới tay các ngươi rồi.
Tên khiếu hóa giộng gậy trúc xuống đất, cười lạnh nói:
- Chết đến nơi mà còn muốn lên mặt dạy đời bây giờ ta đếm đến ba, nếu các ngươi còn chưa chịu tự trói mình thì đừng trách Cùng Gia bằng hữu vô tình.
Dứt lời giơ một ngón tay lên trời hô:
- Một !
Lôi Chấn Viễn vẫn đứng yên bất động.
Tên khiếu hóa giộng gậy trúc xuống đất hô:
- Hai !
Lôi Chấn Viễn vẫn tỉnh như không, trong khi đó những người còn lại đã căng thẳng đến đổ mồ hôi ướt cả lòng bàn tay. Bởi không ai tự tin trong một khoảng không gian chật hẹp như vậy mình có thể tránh

được loạn tiễn từ trên cao bắn xuống.
Nhưng tên khiếu hóa tử vừa giộng gậy xuống đất chưa kịp đếm "ba" thì đã nghe một tiếng quát lớn:
- Dừng tay !
Từ trong hẻm ba bóng người phi thân như bay chạy ra.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 53
Khiếu Hóa Đại Yến

Nhìn lại thì thấy ba lão khiếu hóa tuổi trạc lục tuần. Chính là ba vị trưởng lão của Cùng Gia bang, Phong Trần tam cái.
Phong Cái Chữ Lương nhìn thấy bang chúng tay cung tay đao diệu võ dương oai liền quát lớn:
- Các ngươi lui ra ! Với chút nghề vặt của các ngươi mà cũng đòi ngăn cản Lôi đại hiệp ?
Tất cả bang chúng nghe tưởng lão trách mắng thảy đều khom mình thi lễ, xong biến đi mất hết.
Phong cái hướng về Lôi Chấn Viễn thi lễ nói:
- Bọn thuộc hạ không biết nên có điều mạo phạm, mong Lôi đại hiệp lượng thứ !
Lôi Chấn Viễn nghiêm nghị nói:
- Bằng vào mối giao tình mười mấy năm giữa ta và ba vị bất tất phải khách sáo.
Nhưng không biết sao Cùng Gia bang các ngươi đi khắp thiên hạ giờ lại khai Hương Đường ở chốn tối tăm này ?
Trong Phong Trần tam cái thì Lung Cái vì bị điếc bẩm sinh nên lão cũng ít khi nói chuyện, còn Tửu cái thì suốt ngày chẳng lúc nào tỉnh, vì vậy mỗi khi có việc cần phải đối đáp với người ngoài đều do Phong cái đảm trách.
Phong Cái nghe hỏi, mỉm cười đáp:
- Nơi đây không tiện nói chuyện nhiều, mơi chư vị vào trong ta bàn việc sau.
Lôi Chấn Viễn cười lớn nói:
- Bọn ta đi đường từ sáng sớm đến giờ chưa có gì bỏ vào bụng. ngươi thử nghĩ coi Cùng Gia bang các ngươi xưa nay xin cơm thiên hạ ăn. bọn ta làm sao cỏ thể xin ăn của người ăn xin được.

Phong Cái trợn mắt nói:
- Ngươi nói cái gì vậy ? Người ăn xin bọn ta tuy nghèo nhưng chưa mất lòng hiếu khách, không lẽ không mời nổi mấy người các ngươi một bữa cơm ?
Tửu cái Phương Bật cũng nhướng đôi mắt say lờ đờ nói:
- Lôi Phong Tử ngươi mà còn thoái thác nữa thì từ nay không coi ngươi là bằng hữu nữa.
Nói xong Lôi chiếc hồ lô sơn đỏ to tướng đeo sau lưng ra, vỗ vỗ vào hồ hô tiếp:
- Đừng thấy lão khiếu hóa ta nghèo, trong hồ lô này còn hơn mười cân Qúi Châu mao đài đủ để cùng Lôi Phong Tử ngươi cạn ba chăm chén.
Lôi Chấn Viễn cười lớn:
- Cung kính không bằng tuân lệnh, ngày hôm nay đành làm phiền ba ngươi rồi.
Tiếp đó Tam cái đi trước dẫn đường, đi chừng hơn chục trượng nữa thì quẹo trái, đi mộl lúc nữa thì thấy trước mặt là đồng trống, nhìn không thấy điểm cuối. Ngay trước mặt là một tòa nhà lớn, kiểu kiến trúc trông như miếu vũ, nhưng lại không có tượng thần.
Vừa bước vào cổng, trong khoảng sân rộng đâu đâu cũng nhìn thấy khiếu hóa tử.
Thấy Tam cái dẫn khách đi vào thảy đều đứng dậy thi lễ trông rất cung kính.
Vượt qua khoảng sân rộng thì đến một đại sảnh đang có mười mấy vị lão khiếu hóa ngồi, chắc là những nhân vật có địa vị tươưng đối cao của Cùng Gia bang.
Trong cùng của đại sảnh, đối diện với cửa lớn treo một bức trướng họa một hình nhân, hình nhân là một lão khất cái áo quần rách vá chằng vá đụp gương mặt gầy gò nhưng rất oai nghiêm, tóc bạc cắt ngắn tua tủa như lông nhím. Phía trên bức họa đề:
"Khai phái tổ sư Trung châu Thần cái Đàng Triều Tông".
Phía dưới đề:
"Cùng Gia bang đệ nhị đại đệ tử Đan Thanh diệu thủ Tề Bách thực họa".
Quả nhiên không hổ danh là Đan Thanh diệu thủ, bức họa cao hơn trượng được vẽ sinh động tựa như người thật, cứ tưởng người trên trướng sắp bước ra ngoài vậy.
Trước bức họa bày hương án hoa quả, trong lư hương khói trầm chậm rãi vươn lên, không khí vô cùng thâm nghiêm.
Ngồi hai bên hương án, một bên là An Lạc công tử phong lưu xuất

chúng, bên kia là Đoạn Phương công tử trong lớp áo vải, vẻ mặt tuy phong trần nhưng cũng lồ lộ nét tuấn dật hơn người.
Không ngờ hai vị võ lâm đại công tử cũng có ngày ngồi chung lại với nhau thế này.
Triển Bạch ngạc nhiên nhưng chờ đến khi chàng nhìn thấy một cẩm y thiếu nữ ngồi sau lưng Đoạn Phương đang dùng ánh mặt lạ lùng nhìn mình thì chàng thật sự kinh ngạc.
Cẩm y thiếu nữ không ai khác chính là Uyển Nhi. Một cảm giác xót xa thoáng qua trong lòng, nhưng nghĩ lại nếu Uyển Nhi tác hợp được với Đoạn Phương thì sẽ làm giảm bớt tình nghiệp cho mình. Bởi vậy cảm giác xót xa lập tức biến mất ...
Đoạn Phương công tử cũng ngạc nhiên đến ngẩn người, chàng không thể ngờ được Triển Bạch lại xuất hiện ở đây.
An Lạc công lử thì khoáng đạt hơn, bởi chàng có chí lớn muốn tóm thâu thiên hạ xưng bá võ lâm. Trong mắt chàng Triển Bạch là nhân tài kiệt xuất. Từ lâu đã có ý định lôi kéo về dưới trướng của mình, nên vừa nhìn thấy Triển Bạch vội đứng dậy, cười lớn nói:
- Thật không ngờ lại được gặp Triển huynh ! Hạnh hội ?
Uyển Nhi cũng đứng dậy thi lễ với Lôi Chấn Viễn, sau đó đến bên Mộ Dung Hồng, tỉ muội hàn huyên.
Lôi Chấn Viễn cũng ngạc nhiên, không ngờ buổi tụ họp của Cùng Gia bang lại do hai công tử phú gia chủ trì, lại không ngờ Uyển Nhi có mặt ở đây.
Lão ngạc nhiên nhìn Uyển Nhi hỏi:
- Uyển Nhi ? Ngươi sao cũng có mặt ở đây ?
Uyển Nhi tươi cười:
- Điệt nữ bị lôi đến đây làm khách !
Vừa nói vừa liếc xéo Triển Bạch một cái.
Triển Bạch dù có khờ khạo đến mấy cũng hiểu được ý tứ sâu xa của câu nói ấy.
Chàng bỗng dưng thở phào một cái, thì ra Uyển Nhi không phải đến vì Đoạn Phương ...
Lôi Chấn Viễn chợt nhớ ra một việc, mấy năm trước có tin đồn đãi bang chủ Cùng Gia bang là Thanh Trúc Tẩu đột ngột truyền vị cho Đoạn Phương công tử mà không rõ nguyên do. Nay mới biết lời đồn đãi ấy xác thực.
Lôi Chấn Viễn nghĩ đến đây đưa mắt quan sát Đoạn Phương một lúc. Thấy chàng tâm thần bất định, hết nhìn bên này lại nhìn bên kia ra vẻ ngồi không yên chỗ. Lôi Chấn Viễn ngầm nhận xét, người này tuy tuấn mạo phi phàm nhưng không có cái khí phái của một người lãnh

tụ quần hào. Lão bất giác thở dài ...
Bỗng thấy Đoạn Phương cau mặt nói:
- Tại sao khách mời đến giờ này còn chưa tới đủ ?
Câu hỏi bâng quơ của Đoạn Phương khiến Tam cái thất sắc, Phong Cái ôm quyền đáp:
- Thỉnh thiệp đã được đưa tới nơi, khách cũng hồi âm báo là sẽ đến dự hội, nhưng giờ này còn chưa đến. Quả thực không hiểu vì sao ?
Lúc này Tửu Cải cũng tỉnh hẳn, nghiêm nghị nói:
- Hay là dã xảy ra chuyện gì rồi ?
An Lạc công tử cầm quyển sách không lúc nào rời tay, vỗ vào tay kia đánh bốp một tiếng nói:
- Hay là tin đã bị lộ ra ngoài nên bọn chúng đã hạ thủ trước.
Đoạn Phương công tử liếc An Lạc công từ một cái sắc lẻm, khiến An Lạc công tử im bặt.
Nhữ Quốc Hùng nhìn thấy cảnh này khẽ chạm vào tay Lôi Chấn Viễn một cái.
Lôi Chấn Viễn cũng đã phát hiện ra điều bất tiện, cao giọng nói:
- Nếu quí bang đang giải quyết việc riêng thì bọn ta cáo từ ?
Dứt lời quay lại nhìn mọi người tiếp:
- Chúng ta đi.
Dứt lời lão giũ tay áo đứng dậy.
Uyển Nhi cũng đứng lên nói:
- Uyển Nhi cũng đi với Lôi đại thúc.
An Lạc công tử thấy mọi người định bỏ đi, vội đứng dậy nói:
- Chư vị, xin lưu bộ ! Chờ lát nữa có việc cần thương lượng !
Phong Cái cũng lên tiếng lưu khách:
- Dù sao thì cũng mời chư vị lưu lại qua đêm nay, sáng mai rồi hẵn đi !
Nhưng tính tình Lôi Chấn Viễn hễ nói một thì không chịu nghe hai.
Bỗng Tửu Cái nhìn lão quái lớn:
- Ngươi muốn đi cũng được, nhưng phải ăn một vài con "khiếu hóa kê", uống một vài chung Mao đài tửu rồi mới đi được.
Lôi Chấn Viễn nghiêm mắt:
- Thịnh tình của tửu quỉ ngươi, Lôi mỗ tâm lãnh, ngày khác sẽ đến quấy rối ngươi sau.
Phong Cái trầm giọng quát:
- Lôi Phong Tử ngươi coi khinh ba lão khiếu hóa này đến như vậy sao ?
Lôi Chấn Viễn ngẩng cao đầu - Với ba lão quỉ các ngươi thì Lôi Chấn Viễn này có chết đến nơi cũng chẳng cau mày. Nhưng đàng này, hừ

!
Phong Cái cảm thấy vô cùng khó xử, biết bang chủ đã làm cho Lôi Chấn Viễn nổi nóng. Nhưng Đoạn Phương công tử đã là bang chủ, địa vị tam cái trong Cùng Gia bang dù cao cũng không thể trách tội bang chủ.
Đoạn Phương công tử bỗng lạnh lùng lên tiếng:
- Kẻ đến tự đến, muốn đi tự đi. Trung Nguyên võ lâm nghĩa đạo cao thủ như rừng, thêm một người không nhiều, bớt một người cũng không ít. Hà tất phải ép uổng ai !
Phong Trần tam cái đồng thất sắc.
Lôi Chấn Viễn cười lạnh nói:
- Xin hỏi các hạ, ai là kẻ có thể đại diện cho Trung Nguyên võ lâm nghĩa đạo ?
Hoạt Tử Nhân cũng tức khí cười lạnh nói:
- Xem ra chúng ta nên ở lại coi thử đại diện cho Trung Nguyên võ lâm nghĩa đạo là những nhân vật nào để được đại khai nhãn giới.
Đoạn Phương ái mộ Uyển Nhi từ lâu nhưng mỗi lần tìm cơ hội đến gần người ngọc đều bị Triển Bạch đến dứt ra. Lần này Đoạn Phương xếp đặt lôi kéo cho được Uyển Nhi đến để nàng được tận mắt chứng kiến oai phong của mình, sau đó sẻ thừa cơ cầu hôn với nàng để thỏa mãn ước vọng "anh hùng sự nghiệp, mỹ nhân quyến thuộc". Nào ngờ đại sự chưa thành, thì đám người này lại xuất hiện quấy rối. Lại thêm Uyển Nhi vừa nhìn thấy Triển Bạch đã vội đến bên chàng. Đoạn Phương đang lúc phấn kích bỗng như có người tưới một gáo nước lạnh lên đầu, thử hỏi làm sao chịu được ?
Dù sao thì An Lạc công tử tâm cơ cũng thâm trầm hơn Đoạn Phương, sợ việc giao kết minh hội còn chưa hoàn thành đã lại tạo thêm cường địch, nên vội vàng bước ra nói:
- Xin chư vị dằn lòng, đừng nên tranh giành hai tiếng nghĩa khí. Thật ra lần này huynh đệ cùng Đoạn Phương công tử có ước hội võ lâm quần hùng. Việc này quan hệ rất lớn. Có thể nói Trung Nguyên nhân sĩ có đứng chân được ở Trung Nguyên hay không hoàn toàn phụ thuộc vào cuộc hội này.
An Lạc công tử thấy mọi người đang chăm chú nghe mình nói, lòng thầm đắc ý tiếp:
- Nam Hải môn tiến quân xâm phạm Trung Nguyên, tận diệt những người bất phục, khiến Trung Nguyên sắp rơi vào cảnh mưa máu gió tanh chư vị Ở đây chắc cũng có bằng hữu thảm tử dưới tay chúng rồi chứ chẳng không ! Nay huynh đệ cùng Đoạn Phương huynh liên minh ước hội với võ lâm nhị công tử và thất đại môn phái, cả những

cao thủ độc hành độc bộ trên giang hồ, hầu nghị kế tiêu diệt Nam Hải môn trùng hưng uy danh của võ lâm Trung Nguyên.
An Lạc công tử nói đến đây, Đoạn Phương công tử ho khan một tiếng chen lời:
- Bản nhân lấy thân phận bang chủ Cùng Gia bang đứng ra chủ trì việc này ?
Lời nói cao ngạo lại thể hiện sự ấu trĩ đến tột cùng.
An Lạc công tử biến sắc, Phong Trần Tam Cái cũng cúi đầu che giấu vẻ ngượng ngùng.
Phải một lát sau An Lạc công tử mới gượng cười nói tiếp:
- Không sai ! Trước mặt thì Đoạn Phương huynh chủ trì việc này chờ khi cao thủ các nơi tề tựu đông đủ sẽ nghị kế sau ...
Đoạn Phương công tử làm mặt giận, nói:
- Sao ? Hai ta đã có thỏa thuận trước rồi kia mà ?
An Lạc công tử gượng cười nói.
- Huynh đệ nói là tạm thời như vậy, nhưng nếu những người đến đây có ai đó thanh vong cao hơn hai ta đương nhiên phải có quyết định khác đi rồi !
Lôi Chấn Viễn nghe hai đại công tử đối đáp nhau đã đoán được phần nào nội tình, thấy việc chưa đi đến đâu mà hai công tử đã tranh giành quyền vị, cười lớn nói:
- Xem ra đây là một thịnh hội ngàn năm một thưở, Lôi mỗ vô tình đi ngang đây kể cũng là một dịp may nhất định phải ở lại để được khai nhãn giới.
Nói xong quay lại nhìn những người cùng đi hỏi:
- Ý của chư vị thế nào ?
Mọi người cũng cảm thấy cuộc ước hội hôm nay có nhiều vấn đề cần lưu tâm nên không ai lên tiếng phản đối. Lôi Chấn Viễn cười lớn tiếp:
- Chỉ cần Tam Cái các ngươi. không đuổi khách thì Lôi mỗ sẽ ở lại quấy rầy quý bang.
Phong Cái vốn đã vô cùng hổ thẹn trước giang hồ bằng hữu vì những lời lẽ cuồng ngạo vô lễ của bang chủ, nay nghe Lôi Chấn Viễn nói vậy vội nói lấp đi:
- Không cần nói nhiều nữa, hôm nay sẽ cho Lôi Phong tử ngươi được thưởng thức khiếu hóa đại yến !
Nhữ Quốc Hùng cũng cười lớn nói:
- Lão phu đi khắp đại Nam Giang Bắc đến nay mới được dự khiếu hóa đại yến !
Thật là vạn hạnh !
Hoạt Tử Nhân cười nói:

- Nhữ lão đầu ! Người ta chỉ mời một mình Lôi Chấn Viễn, có mời ngươi đâu mà háo hức !
Phong Cái cười lớn nói:
- Ngươi đừng có nôn nóng ! Mời đương nhiên là phải mời hết ! Cả hai anh em "Tử" mà "Hoạt", "Hoạt" mà "Tử" các ngươi nữa !
Dứt lời cười ha hả đi dặn dò bang chúng chuẩn bị đại yến.
Cùng Gia bang đông người, làm việc gì cũng lẹ làng. Trong đại sảnh ở ngoài sân người đông như kiến, không đếm nổi có bao nhiêu bàn tiệc nữa !
Cùng Gia bang không bần cùng chút nào, trên bàn tiệc cũng đầy đủ sơn hào hải vị có khác gì hạng phú gia chung minh đỉnh thực ?
Bọn Lôi Chấn Viễn cùng Nhữ Quốc Hùng, Thái Bạch Song Dật đều là những người hành tẩu giang hồ lâu năm. Những việc quái lạ như vầy không còn lạ lẫm gì. Chỉ có Triển Bạch cùng tỉ muội Mộ Dung gia kiến thức giang hồ hạn hẹp, nay thấy Cùng Gia bang mời khách toàn những sơn hào hải vị, xứng đáng với hai tiếng "Đại Yến", thì không khỏi kinh ngạc đến ngẩn người !
Trên bàn bày ngoài tám dĩa tầm tô, đựng những món sơn hào hải vị ra còn có một mâm đồng lớn, trong mâm con một khối đất to lù lù chẳng biết là món gì và cách thức ăn ra sao !
Ngay trong lúc bàn tiệc được bày ra thì có vài nhân vật võ lâm đến. Đầu tiên là Tường Lân công tử cùng Kim Thái Phụng soái lãnh Kim phủ Song Thiết Vệ, cùng gần chục thuộc hạ phó hội.
Tiếp đến là Lăng Phong công tử cùng năm, sáu tên thuộc hạ, trong đó có một lão nhân tóc dài từng dùng Đàn chỉ thần công đả thương Tửu Cái ở Kim phủ dạo nọ là Mạc Ngoại Thần Quân Hách Liên Anh và Thiên Nhai Cuồng Sinh Triệu Cửu Châu, xem ra Sưu Hồn chỉ của Lãnh Diễm Hồng chưa đủ sức lấy mạng lão.
Tốp thứ ba là Phàm Tố Loan cải dạng nam trang dắt theo Kim thị Nhị Nghĩa, còn Phàm Thị Tam Kiệt thì không thấy đến.
Sau nữa là Pháp Hoa Nam Tông đệ tử Ngũ Âm Năng Thủ Tiêu Đồng cùng Thất Bộ Truy Hồn Ban Quế, Thiếu Lâm tục gia đệ tử Thần Quyền Đả Tỉnh Bộ Vân Phi, chủ tọa La Hán Đường của Thiếu Lâm tự Hổ Mục Tôn giả. Ngoài ra còn có Võ Đang Tam Đạo, Không Động Tứ Xú, Điểm Thương Song Kiếm và Thiên Sơn Nhất Hạc Chung Minh của Côn Luân.
Chỉ có Nga My là không có cao thủ đến dự hội.
Cao thủ các phương tụ tập về đây quả là cuộc hội này không nhỏ.
Rượu qua mấy tuần đã nghe đây đó các cao thủ ào ào nghị luận, một vài kẻ bốc đồng đã xắn tay áo đứng dậy hoa tay múa chân, như thể

muốn lập tức cùng Nam Hải môn phân cao hạ.
Triển Bạch không bị lôi cuốn vào không khí náo nhiệt của mọi người, chàng bình tâm nhận định. Võ công cỡ như Ma Vân thủ Hướng Xung Thiên, Huyết chưởng hỏa long Diêu Bính Côn, Độc Kiếm Linh Xà Du Hóa Nam còn phải chết dưới chưởng của Hải Ngoại tam sát, trong những cao thủ tập hợp về đây một số ít có thể cầm cự hay ít ra có thể tự vệ mà rút lui được, đa số còn lại muốn kháng cự lại Nam Hải môn cũng giống như lấy trứng chọi đá ... Bất Giác chàng thở dài.
Mộ Dung Hồng cùng Uyển Nhi ngồi ăn mà cứ nhìn mãi khối đất trong mâm lớn.
Mãi đến khi nhìn thấy các bàn khác bóc lớp đất để lộ thịt gà bên trong mới bắt chước làm theo.
Mộ Dung Hồng cùng Uyển Nhi giở bỏ lớp đất bên ngoài lập tức nghe hương thơm ngào ngạt, bên trong nguyên một con gà da gà lộ vàng ươm. Thử gắp một miếng bỏ vào miệng, vừa thơm vừa ngọt, hai người là thiên kim của Mộ Dung gia nhưng đây là lần đầu tiên ăn được một món thịt gà ngon như vậy !
Uyển Nhi dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ ngây thơ, vừa thử một miếng vội kêu lên:
- Úi chà, món gà này ngon quá ! Không biết cách thức làm thế nào ?
Phong Cái cười nói:
- Cô nương ăn thêm đi, món này gọi là Khiếu Hóa Kê, ngoài người của Cùng Gia bang ra, không một đầu bếp nào làm nổi đâu !
Tửu Cái thấy Uyển Nhi tỏ vẻ hoài nghi, ngửa cổ hớp một ngụm rượu nói:
- Cô nương đừng thấy món Khiếu Hóa kê này rồi tưởng là đơn giản ! Gia nhập Cùng Gia bang năm, mười năm không làm đại lễ bái sư thì chẳng ai dạy cho, món này cả đầu bếp của Hoàng Cung cũng không làm nổi !
Lại tợp một ngụm rượu nữa, cười lớn:
- Nhưng hôm nay lão khiếu hóa cao hứng tiết lộ cho cô nương cách làm, sau này làm cho trượng phu ăn ...
Lão lại xấn tay áo ra bộ như làm thật, tiếp:
- Người ta nói làm khiếu hoá thì không cần vốn, thực tế muốn ăn trộm gà cũng phải tốn một nắm gạo mới xong. Tay cầm nắm gạo, nhớ là phải nhìn trước ngó sau.
Không thấy chủ nhà mới ngồi xuống tiến lại gần con gà, đi xòe tay đưa ra cho gà đến ăn gạo. Phải nhớ kỹ là không được vải gạo xuống đất, trộm gà mà vải gạo xuống đất là đồ ăn trộm dại !
Lão nói tới đây mọi người cười rầm lên một tiếng.

Tửu Cái khoát tay:
- Đừng cười ! Đừng cười ! Để lão khiếu hóa truyền nghề cho nữ đệ tử !
Uyển Nhi cố nhịn cười để nghe lão nói tiếp:
- Chờ gà đến ăn thì dùng tay kia chộp lấy gà, xong nhét đầu vào cánh, bảo đảm gà sẽ không kêu ! Kẹp gà vào nách tìm đến chỗ vắng người, dùng đất sét đắp lên mình gà, càng dày càng tốt, hơi lâu chín một chút nhưng sẽ cho hương vị ngon hơn. Sau đó dùng củi đốt bên ngoài, độ chừng thời gian ăn tàn bữa cơm, sau đó giở bó lớp đất bên ngoài thì được món khiếu hóa như trên bàn đây !
Uyển Nhi tròn mắt:
- Không nhổ lông ?
Tửu Cái tỉnh bơ lắc đầu:
- Không nhổ lông !
- Cũng không rửa ?
- Làm gì có thời gian rửa ?
- Còn những thứ trong bụng gà ?
- Đương nhiên là đến lúc ăn có thể bỏ riêng ra.
Uyển Nhi kinh hãi kêu lên:
- Ối trời ! Bẩn chết đi được !
Tửu Cái cười hềnh hệch:
- Nếu sợ bẩn thì đâu đủ tư cách làm khiếu hóa nữa ?
Mọi người lại được dịp cười ầm lên.
Bổng Đoạn Phương công tử đứng lên cao giọng nói:
- Im lặng ! Mọi người im lặng.
Vừa nói vừa nhìn ra ngoài ra vẻ nghiêm giọng.
Lúc này trời đã tối hẳn, các bàn tiệc của bang chúng ngoài sân đã tàn, bang chúng không biết kéo đi đâu mất hết chỉ còn lại một số ít đảm nhiệm việc canh gác.
Đoạn Phương công tử sau một lúc nhìn ra ngoài, đã quay lại nhìn quần hùng giở giọng "minh chủ" nói:
- Ngày hôm nay bản bang chủ mời chư vị đến đây, các vị đã không quản ngại đường xa tề tựu đông đủ, bản bang chủ cảm thấy vinh hạnh muôn phần !
Bổng nghe Triển Bạch hừ lạnh một tiếng, chấm tay vào chung rượu, hướng ra cửa sổ bán một chỉ. Một đạo kình phong rít gió bay ra, chỉ nghe một tiếng hự nặng nề, tiếp theo là tiếng người ngã xuống đất đánh "bịch" một tiếng.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 54
Tỷ Thí Tuyệt Nghệ

Triển Bạch đột ngột xuất thủ dùng thủ pháp "Đàn Thủy thành hoàn" lấy nước làm đạn bắn ra đả thương người khiến quần hùng thảy đều thất sắc !
Phong Cái, Tửu Cái song song chống tay lên bàn một cái, thân hình như hai luồng điện xẹt ra ngoài cửa.
Bùng ! Bùng ! Hai tiếng làm rung rinh cả đại sảnh, tiếp theo là giọng Phong Cái giận dữ quát:
- Bằng hữu phương nào cả gan đến quấy rối hương đường của Cùng Gia bang ?
Bên ngoài vang lên tiếng cười làm chấn động màng nhĩ. Dứt tiếng cười một giọng nói như từ âm phủ vọng về vang lên:
- Võ lâm trung Nguyên quá nửa đã chịu xưng thần, không lẽ bọn ăn cơm thừa canh cặn các ngươi dám chống đối sao ?
Quần hào trong đại sảnh ùn ùn kéo ra ngoài Dưới ánh trăng trước mặt nhị cái có bốn lão nhân xếp thành hình chữ nhất.
Một người mình mặc trang phục theo kiểu Mông Cổ, mang đôi giày to quá khổ, tay cầm một chuỗi hạt đen nhánh.
Một người thân cao vai rộng, thần thái oai mãnh, râu ria bao quanh mặt, trán hói tới đỉnh đầu phản chiếu ánh trăng coi bóng lự, mình mặc trường bào rộng thùng thình.
Một người thân hình nhỏ thó, gầy như củi khô, người đã thấp, vai lại cao, lưng lại gù, đầu quá nhỏ tai lại quá to, mình mặc trường hào màu xám, trông lão chẳng khác gì con chuột khoác lên mình quần áo vậy ! Trên trán lão có một khối bướu to tướng, không biết bẩm sinh đã có hay do bất cẩn đụng đầu vào tường mà nên ?
Tiếp nữa là một người mũi ưng mắt ó, sắc diện cực kỳ âm trầm, đứng buông xuôi tay như một cỗ tử thi vậy.
Bốn người này hình dung cổ quái, nhưng mục quang ai nấy đều ngời ngời như điện. Xem ra nội ngoại công phu không phải yếu.
Tửu Cái và Phong Cái vừa vọt ra ngoài đã lãnh giáo chưởng lực của đối phương, mỗi người vừa tiếp một chưởng đã cảm thấy khí huyết đảo lộn trong kinh mạch. Nhưng vì có hậu viện phía sau nên Phong Cái không chút e dè, cười lớn nói:
- Bằng hữu đã vì Cùng Gia bang mà tới đây, Cùng gia bang xin cảm kích bất tận.

Xin bằng hữu báo danh hiệu để Cùng Gia bang được kính tạ lâu dài.
Lão nhân râu ria trề môi khinh thị, nói:
- Đến bốn huynh đệ ta mà ngươi cũng không nhận ra, chứng tỏ bọn ăn mày các ngươi toàn ếch ngồi đáy giếng ?
Tửu Cái cười nhạt nói:
- Ếch ngồi đáy giếng cũng được ! Ngồi dưới đáy bể cũng được. Có giỏi thì mau báo danh báo hiệu, chứ cứ úp úp mở mở như vậy khác nào thứ ăn trộm ngày sợ người ta biết mặt Lão nhân hình thù như tử thi đột ngột trừng mắt, hai đạo bích quang chiếu vào mặt Tửu Cái, cất giọng âm trầm nói:
- Đại danh của ta không lọt vào tai người sống, lúc ngươi nghe được danh hiệu ta cũng là lúc quỷ sự đến rước hồn ngươi !
Tửu Cái phá lên cười ha hả, bỗng im bặt khi nghe đối phương rít qua kẻ răng bón tiếng:
- Thông Lãnh Chi Ưng !
Lão nhân râu ria tiếp luôn:
- Âm Sơn Chi Lang !
Lão nhângầy khổ:
- Thái Thượng Chi Thử !
Lão nhân bịt mặt:
- Sa Mạc Chi Hồ !
Phong Cái cười lớn:
- Lớn lối cho lắm, tưởng gì chỉ là loài súc sinh mà thôi !
Thái Thượng Chi Thử đột ngột quát lớn:
- Lão ăn mày muốn chết !
Dứt lời song chưởng đẩy tới, một chưởng hướng ra ngoài một chưởng hướng vào trong, chưởng thế trông rất quái dị.
Phong Cái quát lớn một tiếng, song chưởng một chiêu "Khiếu hóa tứ phương" nhằm song chưởng đối phương đẩy tới.
Bùng ! Bùng ! Hai tiếng chấn động không gian, Phong Cái bị đẩy lui năm bước lớn.
Quần hào kinh hãi thất thần, công lực của Phong Cái được liệt vào hạng nhất trong Cùng Gia bang, không ngờ chỉ qua một chưởng đã bị đối phương đẩy lui đến năm bước lớn !
Thực ra bốn lão quái vừa xưng danh, các nhân vật trẻ tuổi thì ngỡ ngàng không biết, nhưng các nhân vật có tuổi đều kinh hãi ngầm. Bởi tên tuổi bốn người này từ hơn hai mươi năm nay không nghe nhắc tới nữa, nhưng trước đó thì từng nổi danh là Giang Hồ Tứ Ác.
Không ngờ cả bốn giờ lại là môn hạ của Nam Hải Môn ! Xem ra tai kiếp của võ lâm Trung Nguyên khó bề tránh nổi !

Thái Thượng Chi Thử một chưởng dễ dàng đẩy lui Phong Cái, bước ra nhìn quần hào, nói:
- Lúc nãy tên tiểu tử nào dùng ám khí ám toán lão phu mau ra đây chịu chết !
Thì ra cục bướu to tướng trên đầu lão là do Triển Bạch thi triển thủ pháp Đàn Thủy Thành Hoàn, lấy rượu làm ám khí tạo nên. Nhưng lão cứ ngỡ đối phương dùng ám khí gì nên mới quát hỏi như vậy.
Triển Bạch cười nhẹ bước ra, nói:
- Tại hạ Triển Bạch, có điều phải đính chính một chút. Lúc nãy tại hạ không dùng ám khí, chỉ thưởng cho các hạ một giọt nước mà thôi !
Thái Thượng Chi Thử nghe giọng điệu Triển Bạch đầy ý vị chế nhạo, lão điên tiết quát lên một tiếng, vẫn sử dụng chưởng pháp quái dị một âm một dương nhằm ngực Triển Bạch công tới !
Loại chưởng pháp này trông bề ngoài quái dị nhưng lại mang đủ một lực đạo kinh người, chỉ nghe chưởng phong xé gió ầm ầm như tiếng thiên binh vạn mã chuyển động.
Xem ra chưởng này còn mạnh hơn một chưởng vừa rồi mấy thành lực đạo.
Triển Bạch nhìn chưởng phong của đối phương dũng mãnh phi thường, xem ra không kém chướng lực của Hải Ngoại Tam Sát là mấy. Chàng muốn làm giảm bớt nhuệ khí của địch nên giở Thiên phật Giáng Ma chưởng vận đến bảy thành công lực nhằm chưởng phong của đối phương phất một chưởng.
Bùng !
Kình phong nổi dậy tứ bề đá bay cát chạy !
Triển Bạch đứng yên bất động, Thái Thượng Chi Thử bị đẩy lui năm bước !
Thái Thượng Chi Thử vốn không ngờ võ công Triển Bạch lại cao thâm như vậy, lão chỉ nghĩ đơn giản bị đối phương ám toán nhất định tìm đối phương báo thù. Không ngờ thù chưa báo được lại thêm mang nhục vào thân. Sau một thoáng ngẩn người, lão lại nổi trận lôi đình, gầm lên một tiếng giở môn công phu tà độc là Ma công ra. Chỉ nghe các khớp xương trong người lão kêu lách cách đột nhiên thân hình lão thấp xuống gần một thước !
Thân hình Thái Thượng Chi Thử vốn không cao nay lại lùn xuống khiến thân cao không đầy ba thước, tuy nhiên hai cánh tay thì lại dài ra có đến ba thước, cả canh tay biến thành một màu đen tuyền, lúc này trông lão không giống chuột nữa mà giống một con vượn hơn !
Lão đứng thế tấn, hai tay nắm hờ hơi đưa về phía trước, song mục sáng rực như hai đốm lửa nhìn chằm chằm vào Triển Bạch. Gương

mặt vốn âm trầm của lão giờ thêm bộ dạng này trông lão càng khủng khiếp hơn.
Mọi người lúc này không ai là không kinh hãi, Triển Bạch đối diện với tình hình này trong lòng cũng không khỏi lo thầm. Thường thì nội gia cao thủ, lúc vận công thân hình to lên, đã không biết lão vận thứ công phu gì thì làm sao biết lợi hại đến mức nào nào ? Vừa suy nghĩ chàng vừa vận Thiên Phật giáng ma chưởng tới mười thành ngưng thần giới bị.
Khoảng sân rộng tập trung mấy trăm người, nhưng lúc này không gian im ắng một con muỗi bay qua cũng nghe thấy. Mọi người nín thở chờ mục kích một trận đấu kinh thiên động địa ...
- Khoan đã !
Song phương đang gờm nhau sắp xuất thú thì lão nhân râu ria Âm Sơn Chi Lang bỗng quát lớn bước ra nhìn Thái Thượng Chi Thử liếc mắt làm hiệu, xong nhìn qưuần hào cười nhạt nói:
- Bốn huynh đệ ta chắc không còn lạ gì với các vị, nay Tứ Ác đại diện Nam Hải môn đến đây để khuyến dụ các vị gia nhập Nam Hải môn. Nếu các vị ưng thuận thì từ nay chúng ta là bằng hữu, bằng ngược lại sẽ là kẻ địch của ta. Vậy các vị Ở đây ai là kẻ đứng đầu xin ra mặt nói chuyện !
Những lời của Âm Sơn Chi Lang bề ngoài rất khách khí nhưng tàng ẩn thái độ uy hiếp rất rõ ràng.
Đoạn Phương công tử lúc đầu đã lớn tiếng giành quyền chủ trì đại cuộc, hơn nữa nơi đây là Hương Đường của Cùng Gia bang, đứng ở góc độ nào thì chàng cũng nên đứng ra gánh vác việc này. Bởi vậy dù thấy công lực của Tứ Ác cao thâm vô lượng, hành sự của Tứ Ác thì giang hồ vẫn còn lời đồn đãi có thể nói hiểm ác hậc nhất trong làng Hắc đạo, nhưng chàng cũng đành bấm bụng bước ra, nói:
- Tại hạ Đoạn Phương công tử là bang chủ đương nhiệm của Cùng Gia bang, các hạ có điều chi chỉ giáo xin được nghe cao luận !
Âm Sơn Chi Lang thấy người đại diện chẳng qua chỉ là một thiếu niên tuấn tú, cười nhạt hươ tay một vòng hỏi lại:
- Ngươi có thể đại diện cho toàn thể những người ở đây chăng ?
Lời nói hàm nghĩa khinh thị Đoạn Phương không đủ tài đức.
Đoạn Phương công tử đỏ mặt, quay đầu nhìn khắp quần hào một lượt. Thực lòng mà nói chàng không dám chắc mình có thể đại diện cho tất cả mọi người, đặc biệt là nhóm Triển Bạch tình cờ mà đến chứ không phải như những người đến theo thiếp mời của chàng.
Thông Lĩnh Chi Ưng người như tử thi từ đầu đến giờ đứng yên bất động, bất ngờ lên tiếng:

- Ngươi chớ có xem thường người ta nhỏ tuổi ! Nên biết đó là một trong võ lâm Tứ công tử danh chấn giang hồ, đương nhiên là có thể thay mặt cho người khác để nói chuyện rồi !
Nói xong Tứ Ác đồng phá lên cười ha hả.
Đoạn Phương công tử mặt đỏ như gấc chín, ấp úng mãi nói chẳng nên lời.
Ba công tử còn lại thấy Đoạn Phượng bị nhục khiến cho Tứ công tử cũng theo đó mà bị vạ lây. Hơn nữa Nam Hải môn giờ đã là kẻ thù bất cộng đới thiên của Tứ Đại hào gia, nên không ai bảo mà đồng bước lên mấy bước.
Lăng phong công tử lên tiếng trước:
- Các người có sở học gì thì cứ việc đem ra, hà tất uốn lưỡi đánh giặc miệng !
Âm Sơn Chi Lang nín cười làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi cũng là một trong võ lâm Tứ công tử à ?
Tường Lân nghiêm mặt đáp:
- Không sai, giờ thì Tứ Công tử đã đủ mặt. Các hạ có cao kiến gì cứ nói đi !
Âm Sơn Chi Lang gật đầu lia lịa, nói:
- Hay lắm ! Hay lắm ! Tứ công tử danh chấn giang hồ đã tề tựu ở đây quả không uổng công bọn huynh đệ ta đến đây đêm nay. Bây giờ bốn người bọn ta mời người biểu diễn một kỹ xảo, biểu diễn xong thì đến lượt Tứ công tử các ngươi, nếu các ngươi có thể làm được y như vậy thì Tứ Ác sẽ chịu thua lập tức bỏ đi. Nếu các ngươi không làm được thì các ngươi và cả các môn hạ đều thuộc quyền sai khiến của Tứ Ác, các ngươi có dám đánh cược không ?
An Lạc công tử cười nhẹ nói:
- Đánh cược như vậy thì Tứ Ác các ngươi phải chịu thiệt sao ?
Âm Sơn Chi Lang xem bề ngoài thô lỗ nhưng lại là người giảo hoạt nhất trong Tứ Ác, nghe An Lạc công tử nói ngược như vậy giả bộ ngơ ngác, nói:
- Điều kiện như vậy sẽ không làm thiệt cho bên nào cả !
Dứt lời phất tay một cái nhắm vào gốc cây cách đó hai trượng.
Chỉ nghe "rắc !" một tiếng, cây ngô đồng to tày ôm như bị một húa chém đứt ngọt, ngọn cây ngã xuống đất đánh "rầm !" một tiếng.
Công phu chưởng phong Thiết Mộc của Âm Sơn Chi Lang quả đã đại đến cánh giới đăng phong tạo cực.
Khoảng cách hai trượng chỉ khẽ phất tay một cái đã khiến cây ngô đồng to bằng một ôm gãy ngang, mà chỗ gãy lại bằng phẳng như dùng dao cắt dưa vậy ! Công lực của lão đáng được xưng là kinh thế

hãi tục !
Kỳ thực lão đã cố ý làm ra vẻ nhẹ nhàng để thị uy trước quần hào, thực tế lúc nói chuyện lão đà ngầm vận đủ công lực, với một chưởng vừa rồi lão đã vận toàn lực đánh ra chứ không nhẹ nhàng như biểu hiện bên ngoài.
Âm Sơn Chi Lang đã sớm nhận ra những người phó hội hôm nay không hiếm những võ lâm cao thủ. Bằng vào sức của Tứ Ác muốn thắng hết trên trăm võ lâm cao thủ này không phải dễ dàng. Bởi vậy lão mới ra tay ngăn cản Thái Thượng Chi Ưng, định dùng các tuyệt học mới luyện thành để trấn áp quần hùng.
Lão xuất thủ đánh gãy cây ngô đồng xong quay lại nhìn Tứ công tử cười lạnh nói:
- Chút tài mọn không đủ thỏa mãn nhã hứng của chư vị nhưng lão phu đã tự bêu xấu rồi. Giờ thì xin mời chư vị.
Nói xong lại cười lạnh luôn miệng ra vẻ dương dương tự đắc, bởi lão đã nhìn thấy Tứ công tử không ai có được công lực đó.
Võ lâm Tứ công tử nhìn nhau, việc xảy ra không có sự chuẩn bị trước, hơn nửa cả bốn người không ai tự tin mình có thể làm được như vậy thành thử bốn người đưa mắt nhìn nhau, trong nhất thời không ai đáp lời được Âm Sơn Chi Lang thúc bách:
- Nếu thứ vị khách sáo không chịu ra tay coi như lão phu may mắn thắng được trận đầu, vậy bắt đầu trận thứ hai.
Võ lâm Tứ công tử thì An Lạc công tử là người thâm trầm nhất. Tường Lân công tử hành sự thận trọng, một giọt nước cũng khó lọt. Đoạn Phương công tử người nông cạn, nhưng gan thì không lớn. Lăng phong công tử người lạnh lùng cao ngạo không chịu được sự khinh thị cua Âm Sơn Chi Lang, bước ra một bước lạnh lùng nói:
- Lăng Phong tuy bất tài, nhưng cũng thử "dĩ chưởng thiết mộc" công phu !
Âm Sơn Chi Lang cười ha hả ra vẻ coi thường, nói:
- Xin mời !
Lăng Phong công tử xuống tấn. vận hết sức bình sinh chuẩn bị xuất thủ.
Bỗng...
- Khoan đã !
Tiếng quát vừa dứt đã thấy Thiên Nhai cuồng sinh Triệu Cửu Châu phi thân vào, giơ tay ngăn Lăng Phong công tử lại, hướng về Âm Sơn Chi Lang nói:
- Công phu của các hạ thật cao cường nhưng chưa đủ để Mộ Dung công tử ra tay, trận đầu tiên tại hạ tiếp nhận.

Dứt lời không chờ Âm Sơn Chi Lang trả lời, thân hình quay vòng như cơn lốc "vù !" một chưởng nhằm vào cây Ngô Đồng to tày ôm cách xa hai trượng.
"Rắc !", "Phụp !" cây ngô đồng đứt ngọt, đầu cây rơi ra cắm xuống đất, không ngã !
Chưởng của Thiên Nhai Cuồng Sinh thiện về nhanh nhẹn, một chưởng không những cắt cây ngô đồng với mặt cắt phẳng như dao mà do xuất thủ quá nhanh nên cây ngô đồng đứt ra cắm xuống đất mà không đổ, rõ ràng thủ pháp của Thiên Nhai Cuồng Sinh cao cường hơn âm Sơn Chi Lang một bậc !
Âm Sơn Chi Lang có nằm mơ cũng không ngờ được Trung Nguyên nhân sĩ lại có người luyện được công phu Dĩ Thủ Thiết Mộc, mà lại cao siêu đến bực đó.
Lão trợn mắt hỏi:
- Ngươi là ai ?
Thiên Nhai Cuồng Sinh nhếch môi:
- Tại hạ Thiên Nhai Cuồng Sinh Triệu Cửu Châu !
Thiên Nhai Cuồng Sinh là một nhân vật có tiếng tăm rất lớn trên giang hồ chỉ có điều xuất đạo hơi trễ. Lúc Thiên Nhai cuồng sinh dương danh thì Giang Hồ Tứ Ác đã rời Trung Nguyên. Âm Sơn Chi Lang nghe báo danh chẳng biết đây là nhận vật nào.
Âm Sơn Chi Lang trừng mắt hỏi:
- Ngươi đại diện cho ai ?
Thiên Nhai cuồng sinh cười nhạo hỏi lại:
- Vậy ngươi đại diện cho ai ?
Thực ra thì địa vị của Tứ Ác cũng không thể mở miệng nói là đại diện cho Nam Hải môn. Lão bị hỏi đến cứng họng nổi giận giơ chưởng quát:
- Lão phu lấy cái mạng chó của ngươi !
Thiên Nhai cuồng sinh cười nhẹ:
- Triệu mỗ chẳng sợ gì ngươi nhưng những điều ngươi đã nói lúc nãy ngươi có giữ lời không ?
Âm Sơn Chi Lang tuy là người giảo hoạt nhưng trước mặt từng ấy người không thể nói mà không giữ lời. Bởi vậy nhất thời không biết phải đối đáp ra sao.
Thái Thượng Chi Thử bước lên nói:
- Để ta !
Thân hình lão đột ngột thấp xuống, xoay tròn như cơn lốc, cát đá bị kình phong cuốn theo tạo nên một cột bụi cao hai, ba chục trượng. Chỉ khi cột bụi lắng xuống thì Thái Thượng Chi Thử đã biến mất, tại

chỗ lão đứng xuất hiện một hố tròn như giếng sâu hoắm !
Quần hào ai ai cũng đều lè lưỡi lắc đầu, không biết đây là môn công phu gì.
Quân hào còn đang kinh hãi thì Thái Thượng Chi Thử đã từ dưới hố chui lên, nhìn Tứ công tử đắc ý nói:
- Các tiểu huynh đệ, giờ thì mời !
Lần này thì không chỉ Tứ công tử thấy khó mà cả những người có mặt cũng không ai dám tự thị mình có được khả năng đó ! Dĩ Thủ Thiết Mộc tuy khó khăn, nhưng các nội gia cao thủ, công lực đạt đến một hỏa hầu nhất định thì có thể miễn cưỡng thử được. Đàng này với đôi tay bằng xương bằng thịt mà đào một cái giếng ở chỗ đất núi rắn chắc này thật khó hơn lên trời.
Đôi mục quang như hai ngọn lửa của Thái Thượng Chi Thử quét nhìn quần hào, thấy ai ai cũng lộ vẻ khiếp hãi, bất giác cười lớn nót:
- Nếu không ai xuất thủ thì coi như trận thứ hai lão phu nhờ được chư vi nhường nhịn mà thắng được ...
Bỗng Thái Bạch Song Dật bước ra khỏi hàng ngũ, Hoạt Tử Nhân giơ tay nói:
- Khoan đã ! Huynh đệ bất tài nhưng cũng xin thử làm chuột đào hang xem sao !
Lời nói bề ngoài có vẻ như khiêm nhường nhưng kỳ thực lại ngầm mắng Thái Thượng Chi Thử là loài chuột. Dứt lời, không chờ đối phương phản ứng, hai huynh đệ đã đứng dựa lưng vào nhau, vẫn Hoạt Tử Nhân quát lớn:
- Bắt đầu !
Song Dật song song tung người lên không, bỗng hai thân hình ngã ra, tạo thành hình chữ nhất trên không, hai bàn chân đạp vào nhau một cái, mỗi người đều mượn lực một cái đạp đó hai thân hình quay đầu cắm xuống đất tựa như ngươi ta ở trên cao chúc xuống nước vậy.
Phập ! Phập ! Hai tiếng. Song Dật cắm đầu xuống đất, trên mặt đất lập tức nổi lên hai gò đất cao, gò đất di động tựa như hai con chuột khổng lồ đang đào hang dưới đất vậy !
Gò đất chạy một vòng chừng hai trượng đến khi hai bên đụng đậu nhau, cả hai mới phá đất vọt lên !
Đây là công phu gì ? Quả thật không thể tưởng tượng được, cứ như là tà thuật Điều đặc biệt là hai người lên mặt đất, người chẳng chút mồ hôi, cũng không lấm bụi đất, quần hào đồng loạt hô lớn tán thưởng.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 55
Giang Hồ Tứ Ác

Thái Thượng Chi Thử ngẩn người hỏi:
- Chiêu này của hai ngươi là thứ công phu gì ?
Hoạt Tử Nhân lạnh lùng nói:
- Cũng đều là chuột đào hang cả, nếu các hạ không phục thì có thể dùng cách thức của huynh đệ ta để thử lại cho mọi người chiêm ngưỡng ?
Thái Thượng Chi Thử bí lời.
Lão nhân mặc trang phục của người Mông Cổ là Sa Lạc Chi Hồ cười lạnh nói:
- Trận thứ hai coi như các ngươi đã thực hiện được, giờ coi lão phu biểu diễn !
Dứt lời hai ngón tay bóp một cái, sợi dây chuỗi đứt "bựt !" một cái chỉ thấy lão hươ tay một cái, xâu chuỗi lập tức đứng dậy như cây gậy !
Nội gia cao thủ luyện đến một mức độ nào đó có thể dễ dàng vận công lực vào sợi dây khiến nó cứng như một cây gậy, điều đó không khó làm. Nhưng đây lại là một xâu chuỗi với một trăm lẻ tám hạt, mà mỗi hạt châu lại tròn lẳng như viên bi, ở giữa chỉ có một sợi tơ mảnh như sợi tóc !
Bởi vậy chiêu này bề ngoài nhìn thì không có gì ghế gớm nhưng kỳ thực lại cao siêu hơn hẳn Âm Sơn Chi Lang và Thái Thượng Chi Thử !
Nhưng không chỉ có như vậy, Sa Mạc Chi Hồ để xâu chuỗi trong lòng bàn tay, đi một vòng, xong đưa xâu chuỗi ra cho quần hùng xem, miệng nói:
- Xem cho kỹ ?
Dứt lời bộ y phục trên người lão bỗng phình tròn ra như tang trống, miệng quát lớn:
- Bay lên !
Các hạt châu lần lượt bay lên không trung trước sự kinh hãi đến thất thần của quân hào.
Đến khi trên lòng bàn tay Sa Mạc Chi Hồ chỉ còn lại một sợi tơ nhỏ xíu, thì ...
"Soạt ! Soạt ! ... " Các hạt châu từng hạt từng hạt một rơi trở lại

xuyên qua sợi tơ trở về vị trí cũ !
Đây hoàn toàn không phải là võ học nữa, mà chỉ có trò ảo thuật mới làm được như vậy thôi !
Quần hào bất giác buột miệng tán thưởng !
Sa Mạc Chi Hồ đắc ý, quát lên một tiếng, các hạt châu lại lần lượt bay trở lên. Cứ như vậy lão làm đến ba lần.
Trong tiếng hô tán thưởng bỗng có tiếng hừ lạnh ra vẻ khinh thị, tiếng hừ tuy không lớn nhưng toàn trường ai ai cũng đều nghe thấy rất rõ ràng.
Sa Mạc Chi Hồ đang lúc hứng chí, nghe tiếng hừ như gáo nước tạt vào lò lửa nhiệt tình của lão. Lão thu xâu chuỗi trong tay lại, quát hỏi:
- Kẻ nào cười nhạo lão phu ?
Từ trong hàng người bước ra một thiếu niên tuấn dật, xem lại thì chính là Triển Bạch.
Sa Mạc Chi Hồ lúc nãy thấy Triển Bạch một chưởng đẩy lui Thái Thượng Chi Thử nên lần này chàng xuất hiện lão không khỏi đề khí phòng bị.
Nhưng Triển Bạch lại bình thản cười hỏi:
- Xin hỏi các hạ xâu chuỗi này có tất cả bao nhiêu hạt châu ?
Sa Mạc Chi Hồ ngạc nhiên, lão không ngờ thiếu niên này lại hỏi một câu chẳng ăn nhập gì tới cuộc tỉ thí.
cả, buột miệng đáp:
- Một trăm lẻ tám hạt ? Tiểu huynh đệ có điều chi chỉ giáo ?
Triển Bạch cười nhẹ:
- Chỉ sợ không phải !
- Cái gì mà không phải ? Chuỗi hạt này lão phu đeo đã hơn năm mươi năm nay không lẽ có bao nhiêu hạt còn không biết ?
Triển Bạch thản nhiên:
- Tại hạ cho rằng chuỗi hạt này không đủ một trăm lẻ tám hạt !
Sa Mạc Chi Hồ giật mình nhìn lại, quả nhiên xâu chuỗi bị thiếu mất hơn chục hạt ? Lão rúng động tâm thần, không ngờ trong tầm khống chế của nội lực bản thân lão mà có người bí mật đoạt mất hơn chục hạt châu, lão hoàn toàn không hay biết.
Những người có mặt đều là những nội gia cao thủ, nhìn thấy tình hình này lập tức xôn xao bàn tán.
Sa Mạc Chi Hồ lúc đầu thì thẹn, nhưng ngay sau đó nổi giận. Lão gầm lên một tiếng vung tay ném chuỗi hạt vào mặt Triển Bạch.
Triển Bạch vung chưởng định đánh văng hạt châu đi, nhưng không ngờ hạt châu không những không văng đi mà còn đảo một cái, tăng tốc kích tới !

Thủ pháp ám khí này quả nhiên cao cường, may mà thân pháp bộ pháp của Triển Bạch đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, thấy một chưởng không đánh văng được ám khí lập tức thi triển Thiên Hoán Phiêu Phong bộ tránh né.
Sa Mạc Chi Hồ không ngờ với một khoảng cách gần, đối phương lại không biết rõ bí mật của hạt châu lại có thể dễ dàng tránh né được "Truy mệnh thần châu" của lão.
vừa kinh hãi vừa tức giận, lão quát lớn:
- Tiểu huynh đệ thân pháp cao cường ! Thử thêm ba hạt Truy Mệnh thần châu cửa lão phu xem sao !
Dứt lời vung tay ném ra ba hạt châu thành hình chữ phẩm nhằm các yếu huyệt trên ngực Triển Bạch kích tới.
Lần đầu Triển Bạch chưa biết sự lợi hại của ám khí nên mới dùng chưởng lực chống đỡ. Giờ biết ra ám khí của đối phương có thể phá nội gia chân khí nên không dám dùng chưởng nứa, chỉ dùng bộ pháp để tránh.
Bỗng nghe có tiếng quát thanh tao:
- Giỏi cho tên rợ nhân vô sỉ, thấy Bạch ca ca không hoàn thủ rồi lấn tới ! Bản cô nương cho ngươi nếm mùi Truy Mệnh thần châu.
Trong tiếng quát dã nghe hai tiếng ám khí xé gió nhằm Sa Mạc Chi Hồ kích tới !
Sa Mạc Chi Hồ kinh hãi thất thần, không còn tâm trí đâu để điều khiển thần châu tấn công Triển Bạch, bởi lão biết rõ sự lợi hại của Truy Mệnh thần châu, vội vàng dùng chiêu thức Thiết Bản kiều. ngã người ngang mặt đất phi thân ra hơn trượng mới tránh được hai hạt thần châu công tới.
Quần hào thấy Sa Mạc Chi Hồ bị gậy ông đập lưng ông, phải dụng đến Thiết Bán kiều, một tư thế không lấy gì đẹp mắt mới tránh né được, bất giác cười lớn chế giễu.
Nhìn lại thì thấy người tấn công Sa Mạc Chi Hồ là Uyển Nhi. Nhưng nàng làm cách nào lấy được Truy mệnh Thần Châu ?
Thì ra lúc Sa Mạc Chi Hồ biểu diễn tuyệt kỹ, lần thứ nhất thành công, quần hào buột miệng tán thưởng làm lão dương dương tự đắc. Uyển Nhi trông thấy không thuận mắt đã dùng Sưu Hồn chỉ vận dụng khẩu quyết chứ "hấp" lén thu hơn chục hạt.
Cũng bởi lúc đó Sa Mạc Chi Hồ quá đắc ý trước lời tán thán của quần hào, nên không hay biết có kẻ đang âm thầm quấy rối. Quần hào cũng bị thủ pháp cao cường của Sa Mạc Chi Hồ thu hút sự chú ý nên cũng không một ai hay biết việc làm của Uyển Nhi.
Chỉ có Triển Bạch mục quang như điện, lại đứng cạnh Uyển Nhi nên

chàng nhìn thấy rõ ràng. Trong khi đó Sa Mạc Chi Hồ lại dương dương tự đắc không hay biết có kẻ phá ngang, chàng không nhịn được phải bật cười.
Lại nói Uyển Nhi dùng chính Truy Mệnh thần châu tấn công Sa Mạc Chi Hồ, khiến lão phải rất vất vả mới tránh được ám khí của chính mình. Thông Lĩnh Chi Ưng đứng cạnh đó thấy vậy, nổi giận quát:
- A đầu muốn chết !
Dứt lời vận Khô Cốt chưởng nhầm mát Uyển Nhi đánh tới.
Nên biết Khô Cốt chưởng của Thông Lĩnh Chi Ưng lợi hại phi phàm, luyện bộ chưởng pháp này phải thu thập Cửu Dương ma hỏa trong mấy mươi năm mới luyện thành. Người bị trúng chưởng này lập tức bị Ma Hỏa thiêu đốt nội phủ mà chết !
Chỉ thấy song chưởng đen tuyền của lão vung ra, một làn khí màu đỏ nhạt từ từ áp tới.
Uyển Nhi không biết lợi hại, thấy chưởng phong đối phương nhẹ nhàng, nàng cười nhẹ song chưởng thi triển một chiêu "Vi Phong phất liễu" nghênh dịch.
Nhưng song chưởng chưa chạm nhau, Uyển Nhi đã cảm thấy một luồng nhiệt khí bao trùm toàn thân, da thịt nghe nóng rát như chà xát ớt.
Biết tình hình bất diệu nhưng muốn tránh cũng không kịp nữa, thân hình lập tức mềm nhũn ngã ra phía sau.
Thông Lĩnh Chi Ưng cười quái dị, đơn chưởng đen tuyền lại nhằm mặt Uyển Nhi kích tới.
Bỗng ...
- Dừng tay !
Gần như đồng thời với tiếng quát, một đạo kình phong như núi nhằm đầu Thông Lĩnh Chi Ưng ập xuống.
Thông Lĩnh Chi Ưng thoáng rùng mình thu chưởng, thi triển bộ pháp quái đản là Cương Thi tẩu, không thấy vai cử động, chân cũng không co lại, toàn thân lão đột ngột tung lên bay ra xa hơn trượng.
Triển Bạch một chưởng đẩy lui Thông Lĩnh Chi Ưng, quay lại thấy Uyển Nhi mặt đỏ như lửa, chàng không còn kể gì đến tỵ hiềm nữa, vội cúi xuống đỡ nàng ngồi dậy.
Nhưng chàng vừa chạm vào người nàng bỗng giật mình vì thân hình Uyển Nhi nóng như than hồng, vội vàng điểm lên bảy đại huyệt nơi ngực và lưng của Uyển Nhi để bảo hộ tâm huyệt tránh bị ma hỏa công tâm.
Lôi Chân Viên thấy Uyển Nhi bị nội thương trầm trọng, gầm lên một tiếng, vận đủ mười thành công lực nhằm Thông Lĩnh Chi Ưng kích

tới.
Thông Lĩnh Chi Ưng cười lạnh một tiếng cũng vận đủ mười thành công lực vào đơn chưởng nghênh chiến.
Chưởng phong của Thông Lĩnh Chi Ưng đi đến đâu cây cỏ lập tức cháy khô đến đó, Lôi Chấn Viễn biết đối phương lợi hại nên không dám để chưởng đối phương chạm vào chưởng mình, vội tung người tránh né.
Nhưng dư kình của Khô Cốt chưởng cũng khiến Mộ Dung Hồng, Lăng Phong công tử liên tiếp thối lui.
Đoạn Phương nóng lòng lo cho an nguy của Uyển Nhi, cũng giở tuyệt học Hỗn Nguyên chỉ nhằm Tam Dương huyệt của Thông Linh Chi Ưng điểm tới.
Thông Linh Chi Ưng thấy quần hào không ai chống đỡ nổi khô cốt chưởng của lão, đắc ý cười lạnh liền liền, thấy chỉ của đối phương điểm tới cũng lại giở khô cốt chưởng ra ứng phó.
Bên kia Âm Sơn Chi Lang thấy nhiều người vây công Thông Lĩnh Chi Ưng nổi giận quát lớn một tiếng, vận chưởng nhằm vai Đoạn Phương chém tới.
Âm Sơn Chi Lang là người giảo hoạt, thấy Đoạn Phương xưng là Bang chủ Cùng Gia bang, lập tức nghĩ ra kế "Cầm tặc tiên cầm vương", nếu khống chế được Đoạn Phương thì coi như khống chế được tất cả bang chúng !
Nhưng lão vừa xuất chưởng thì Phong Trần Tam Cái đồng quát lớn một tiếng xông vào chắn lại.
Thái Thượng Chi Thứ cùng Sa Mạc Chi Hồ cũng nhảy vào vòng chiến, bên kia quần hào cũng ào ào xông vào. Thoắt cái song phương đã lăn xả vào trận hỗn chiến !
Triển Bạch một tay đỡ Uyển Nhi ngồi, một tay đặt vào Mệnh Môn huyệt giữa ngực Uyển Nhi, vận thân công truyền nội nguyên vào kinh mạch để dồn hỏa độc ra, bởi vậy chàng không để ý gì tới cuộc hỗn chiến trước mặt.
Bỗng bên tai chàng vang lên tiếng gọi:
- Triển ... thiếu hiệp !
Triển Bạch giật mình nhìn lại thì thấy Kim Thái Phụng không biết đã đến bên chàng từ lúc nào.
Kim Thái Phụng hỏi:
- Thương thế của Uyển Nhi cô nương ... thế nào ?
Vừa nói mặt nàng nhìn chăm chăm vào Uyển Nhi, Triển Bạch nhận ra một tia đố ky trong mặt nàng.
Triển Bạch chau mày, thở dài:

- Rất trầm trọng ...
Trong khi đó một tiếng rú thảm làm hai người giật mình nhìn ra.
Trong đấu trường đã có mấy người nằm trong vũng máu.
Giang Hồ Tứ Ác võ công cao cường hạ thủ tàn độc, bởi vậy quần hào tuy đông người mà vẫn không đấu lại Tứ Ác.
Bang chúng Cùng Gia bang tử thương thảm trọng nhất, Võ Đang tam đạo cùng đã bị thương hết hai người. Điểm thương song kiệt tử vong hết một, cả Hổ Mục Tôn Giả của Thiếu Lâm cũng trọng thương dưới chưởng của Thông Lĩnh Chi Ưng !
Nhìn thấy quần hào tử thương thảm trọng trong khi Tứ Ác vẫn như hung thần ác sát, cười lạnh liền liền, không ngừng hạ sát thủ. Triển Bạch tức giận khôn tả, nhưng nhìn lại thấy Uyển Nhi thái dương ướt mồ hôi, vẻ mặt đã bớt đỏ, thân nhiệt cũng giảm dần, nếu lúc này chàng buông tay sẽ khiến cho nàng bị độc hỏa công tâm không chết cũng thành tàn phế suốt đời Nhưng phía bền kia quân hào đang chịu kiếp nạn đang chờ chàng trợ thủ.
Triển Bạch đang do dự, cứu bên này thất bên kia, thì bỗng thấy Thái Thượng Chi Thử hươ song chưởng dài ngoằn liên tiếp tấn công Lôi Chấn Viễn ba sát chiêu.
Hai tên đệ tử Cùng Gia bang xông vào trợ lực bị Thái Thượng Chi Thử một chưởng bắn văng ra xa. Sau đó lão ma đầu cười lạnh nhằm Bách Hội huyệt Lôi Chấn Viễn ấn tới một chưởng.
Triển Bạch quay qua Kim Thái Phụng nói nhanh:
- Kim cô nương, phiền cô nương tiếp tục dùng nội nguyên bức hỏa độc của Uyển Nhi ra ngoài.
Dứt lời trao Uyển Nhi cho Kim Thái Phụng phi thân bay ra.
Trong khi đó Lôi Chấn Viễn sau khi vận hết sức bình sinh đối một chưởng với Thái Thượng Chi Thử, chưa kịp thở đã nghe chưởng phong nóng rực của Thông Lĩnh Chi Ưng kích tới.
Triển Bạch vừa kịp phi thân tới quát:
- Dừng tay !
Tiếng quát của Triển Bạch được phát ra từ mười thành công lực chẳng khác nào tiếng sét nổ ngang trời. Lá cậy bị chấn động rơi ào ào, tòa đại sảnh rung chuyển, tiếng ngói rơi loảng xoảng.
Không những Thông Lĩnh Chi Ưng dừng tay mà toàn trường bị uy lực của tiếng quát chấn động lùi lại.
Triển Bạch quét mục quang như điện nhìn toàn trường một lượt, cất giọng oai nghiêm nói:
- Bốn vị nếu còn hạ thủ tà ác như vầy nữa, Triển Bạch sẽ ra tay giáo huấn đó !

Tứ Ác nghe nói đồng phá lên cười cuồng ngạo, thật lâu sau Âm Sơn Chi Lang ngưng cười, giơ tay ra hiệu cho ba người kia đừng cười nữa, lạnh lùng lên tiếng:
- Các hạ chính là Vô Tình kiếm Triển thiếu hiệp ?
- Không sai !.
Tứ Ác đồng ngẩn người, bởi gần đây bốn người đã nghe nhắc đến một nhân vật trẻ tuổi tên Triển Bạch dám một mình đấu với Hải Ngoại Tam Sát không ngờ Âm Sơn Chi Lang lại nhìn người đoán đúng.
Âm Sơn Chi Lang chẳng nói chẳng rằng, vung chưởng nhằm vai Triển Bạch chém tới !
Triển Bạch khẽ nhếch môi cười nhạt, vận sáu thành công lực Thiên Phật giáng ma chưởng nhẹ nhàng phất ra.
Ầm ! một tiếng chấn động. Âm Sơn Chi Lang thối lui năm bước mới gượng đứng lại được.
Thông Lĩnh Chi Ưng rít lên một tiếng nghe rợn người, vận Khô Cốt chưởng lên mười thành công lực, song chưởng ngay ngực đẩy ra !
Chưởng phong đỏ sậm mang theo những tiếng nổ lốp bốp từ từ xông thẳng vào ngực Triển Bạch.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 56
Thiên Phật Trừ Yêu

Quần hào nhìn thấy chưởng phong của Thông Lĩnh Chi Ưng không khỏi buột miệng kêu lên kinh hãi.
Nhưng gặp phải chưởng lực càng hùng hậu càng làm kích thích hào khí của Triển Bạch, chàng vận đủ mười thành công lực, đơn chưởng nhằm đạo hồng quang ấn ra một chưởng ?
Bùng ! Ùm ... ùm ...
Sau tiếng nổ long trời lở đất, không khí như bị xé toạt ra tạo nên những tiếng rền kéo dài không dứt.
Cây cối ở hai bên bị dư kình cuốn phăng cả gốc bay lên không trung rồi rơi xuống "ầm ! ầm !" Tiếng ngói rơi xuống đất loảng xoảng ...
Tất cả tạo nên một khung cảnh náo loạn như ngày tận thế !
Thông Lĩnh Chi Ưng loạng choạng thối lui ba bước, gượng đứng lại được nhưng thân hình lão lắc lư như muốn bị cuốn theo sức gió.
Triển bạch thối lui một bước, sắc mặt hiện lên một màu đỏ hồng như

say rượu.
Thông Lĩnh Chi Ưng sau một hồi điều tức, cố nén khí huyết đang rạo rực trong kinh lạc, chờ khi không khí yên lặng trở lại, lạnh lùng nói:
- Tiểu huynh đệ ! Khô Cốt chưởng của lão phu thế nào ?
Lúc đầu chạm chưởng với Thông Lĩnh Chi Ưng, Triển Bạch có cảm thấy một luồng nhiệt khí nóng rát len vào nội phủ, nhưng chỉ hơi vận công một chút, luồng nhiệt khí đã bị đẩy ra ngoài, chàng ngầm vận chân khí chu chuyển một vòng thấy không có gì trở ngại, nghe đối phương hỏi cười nhẹ đáp:
- Cũng không có gì đặc sắc !
Trên gương mặt Thông Lĩnh Chi Ưng thoáng hiện một nét kỳ dị, lão không tin thiếu niên kia tiếp một chưởng của lão mà vẫn cảm thấy chẳng có gì đặc sắc. Lão nghe Hải Ngoại Tam Sát tâng bốc đối phương lên đến tận mây xanh lòng đã bất phục giờ có dịp lão nhất định chứng minh cho Tam Sát thấy công lực của lão phải cao hơn đối phương !
Thông Lĩnh Chi Ưng cười lạnh một tiếng, nói:
- Nếu vậy thì thử thêm một chưởng nữa xem sao !
Triển Bạch cười sang sảng nói:
- Đừng nói một chưởng, mười chưởng trăm chưởng tại hạ cũng chẳng ngại !
Thông Lĩnh Chi Ưng cảm thấy công lực bị giảm sút khá nhiều qua một chưởng vừa rồi, nhưng lão chắc chắn đối phương còn tiêu hao chân lực nhiều hơn lão, bởi đối phương chỉ từng đó tuổi đầu, công lực làm sao bì được với năm, sáu mươi năm công lực của lão. Nhưng lão đã lầm, lão suy đoán theo lẽ thường, trong khi đó Triển Bạch không phải người thường, Thiên Phật tuyệt học mà chàng tu luyện càng không phải là thứ võ công tầm thường.
Nhưng Thông Lĩnh Chi Ưng chưa kịp xuất thủ, Triển Bạch đã tiếp lời:
- Nhưng có một việc tại hạ cần nói trước !
Thông Lĩnh Chi Ưng cười lạnh:
- Ngươi sợ rồi ?
- Tức cười ! Triển Bạch này xưa nay không biết sợ là gì, nhưng tại hạ đã có ước thúc với người là không được xen vào việc giang hồ thị phi nên ...
Âm Sơn Chi Lang cười lớn nói:
- Về phần này ngươi yên tâm, Tứ Ác vừa đặt chân đến Trung Nguyên có thể coi không phải là người của giang hồ, vậy ngươi cứ giở hết bình sinh tuyệt học ra để hộ thân, không phải là xen vào chuyện của giang hồ. Như vậy được chưa ?

Triển Bạch nghe giọng điệu của đối phương có ý châm chọc, nhíu mày nói:
- Lời nói của các hạ có thể đại diện cho cả bốn người ?
Sa Mạc Chi Hồ gật đầu:
- Đương nhiên là được !
Triển Bạch cười nói:
- Vậy thì cả bốn vị tiến công đi !
Âm Sơn Chi Lang chừng như không tin tai mình:
- Tiểu huynh đệ vừa nói gì vậy ?
- Tại hạ muốn thỉnh giáo cao chiêu của Tứ Ác !
Thông Lĩnh Chi Ưng không còn nén nhịn được nữa quát lớn một tiếng, Khô Cốt chưởng vận hết sức bình sinh bất thần đánh một chưởng.
Chỉ thấy một luồng ánh sáng đỏ còn đậm hơn chưởng lúc nãy cuồn cuộn áp về phía Triển Bạch.
Triển Bạch cũng quát lên một. tiếng, thi triển một chiêu "Trảo Thanh yêu khí", hai luồng chưởng phong chạm nhau phát một tiếng nổ trời long đất lở, Thông Lĩnh Chi Ưng bị chấn động thối lui năm bước lớn, khí huyết đảo lộn trong kinh mạch.
Đến giờ Thông Lĩnh Chi Ưng mới biết lão đã lầm, Triển Bạch chẳng những không bị tổn hao chân lực qua một chưởng lúc nãy, thậm chí công lực càng lúc càng dồi dào hơn !
Triển Bạch một chưởng đẩy lui Thông Lĩnh Chi ưng thân hình lập tức cất lên, thi triển Lôi âm chưởng, một chiêu "Phong Chấn Lôi Minh" nhắm Thiên Linh huyệt của Âm Sơn Chi Lang giáng xuống.
Âm Sơn Chi Lang thấy chưởng lực của đối phương quá hùng hậu không dám đón đỡ, vội bước xéo ra hai bước, mới phản chưởng kích ngược lại nhằm bả vai Triển Bạch xắn tới.
Triển Bạch khẽ điểm chân một cái, thân hình chàng như cơn lốc bốc lên vừa tránh thế công của Âm Sơn Chi Lang vừa thi triển một chiêu "Phật Tổ Giáng Tọa" nhằm đầu Thái Thượng Chi Thử giáng xuống.
Thái Thượng Chi Thử rùng mình một cái, thân hình thấp xuống ba thước, song thủ đột ngột dài ra nhắm hai bên thái dương Triển Bạch vỗ tới.
Triển Bạch đang ở trên không trung liền co hai chân đạp vào khoảng không một cái, thân hình đang ở thế rơi xuống bỗng lại cất lên, phi cước đá vào hậu tâm Sa Mạc Chi Hồ nhanh như điện xẹt.
Sa Mạc Chi Hồ tung người tránh thế công đồng thời vung xâu chuỗi nhằm Hoàn Khiêu huyệt nơi đùi Triển Bạch kích tới.
Triển Bạch co chân lại từ từ đáp xuống đất. Chỉ trong một tích tắc,

chàng đã giao thủ với Tứ Ác mỗi người một chiêu, thân thủ linh hoạt dị thường, lại chiếm hết tiên cơ của Tứ Ác !
Giang Hồ Tứ Ác ai ai cũng là nhất thế ma đầu cuồng ngạo thành nết, hơn hai mươi năm nay ẩn thân nơi hải đảo tu luyện thần công. Không ngờ vừa về đến Trung Nguyên đã gặp Triển Bạch đánh cho tối mặt tối mày, khiến cho Tứ Ác vừa thẹn vừa giận.
Cả bốn đồng rít lên the thé, ai nấy giở hết bình sinh tuyệt học ra tấn công như vũ bão.
Triển Bạch lúc này hào khí ngất trời, bốn thế công liên hoàn của chàng đã dẫn dụ được Tứ Ác đồng xuất thủ. Giờ thấy thế công của Tứ Ác kích tới, lập tức giở Thiên Phật Giáng Ma chưởng ra cùng Tứ Ác hỗn chiến.
Song phương đều dùng thủ pháp nhanh, lúc này chỉ còn nhìn thấy năm đạo kình phong xoắn tít vào nhau thỉnh thoảng lại chạm nhau phát ra những tiếng nổ kinh hồn lạc phách.
Quần hào đứng vòng quanh quan chiến bị dư kình bức thối lui liền liền, nhưng mắt ai cũng mở lớn, trừng trừng nhìn vào trường đấu. Đối với không ít người, đây là cuộc ác đấu có một không hai trong đời hành hiệp của mình.
Thoắt cái song phương đã trao đổi gần đến trăm hiệp. Quần hào ai ai cũng lo sợ cho Triển Bạch một mình chống lại bốn tay tuyệt thế cao thủ, sợ cứ đấu kéo dài công lực chàng bị tiêu hao nhiều mà thọ hại.
Bỗng một loạt các tiếng nổ "Bùng ! Bùng ! Bùng !" Rung động cả vũ trụ, quần hào kinh hãi thất thần, chỉ thấy cát bụi tung mù mịt chứ không biết tình hình trong trường đấu ra sao.
Chờ khi cát bụi lắng xuống thấy Giang Hồ Tứ Ác phân ra đứng bốn góc. Triển Bạch đứng chính giữa, dáng sừng sững như thiên thần. Giang Hồ Tứ Ác mặt mày tên nào tên nấy đều lộ hết sự hung ác ra ngoài, áo quần ướt mồ hôi, hơi thở hổn hển, chứng tỏ qua gần trăm hiệp giao đấu cả bốn bị hao tổn rất nhiều chân lực.
Quần hào ở bên ngoài nín thở chờ đợi, bởi ai ai cũng biết, mặc dù cuộc chiến đã tạm dừng nhưng sắp tới lại là một trận ác đấu còn hung hiểm hơn lúc nãy bội phần.
Song phương đang im lặng để tập trung chân lực, đồng thời qua trăm hiệp đấu song phương đã hiểu rõ về nhau, sắp tới đây ai ai cũng đưa ra những sát chiêu để bức đối phương vào đường chết !
Trăng đã ngã về tây, đêm đã tàn, nhưng với trận đấu căng thẳng trước mặt, không một ai chú ý rằng trời sắp sáng !
Thông Lĩnh Chi Ưng luôn là người nóng nảy nhất trong Tứ Ác, lão quát lên một tiếng chấn động không gian đồng thời giơ đôi cánh tay

xương xẩu đen ngòm ra, hồng quang lập tức xuất hiện, từng lớp từng lớp cuồn cuộn nhằm phía Triển Bạch áp tới.
Thái Thượng Chi Thứ cũng giơ đôi cánh tay dài ngoằn đến quái dị tấn công hạ bàn Triển Bạch.
Âm Sơn Chi Lang dựng chưởng như đao nhằm ngực Triển Bạch ấn tới Sa Mạc Chi Hồ múa tít tràn hạt nhằm ba yếu huyệt Phụng vĩ, Thần đường, Cự cốt sau lưng Triển Bạch kích tới.
Bốn tay tuyệt thế cao thủ đồng thời tấn công, ba luồng chưởng phong di sơn phá thạch cộng thêm một chuỗi tràn hạt như linh xà, tất cả đều nhằm vào các yếu huyệt trên người Triển Bạch công kích.
Quần hào nhìn thấy Triển Bạch rơi vào tinh thế hiểm nghèo không ít người buột miệng kêu lên kinh hãi.
Bỗng nghe Triển Bạch hú lên một hơi dài, thân hình chàng xoay tít bốc lên cao, từ trên thi triển một chiêu "Phật Quang Phổ Chiếu", chỉ thấy chưởng ảnh như núi từ trên cao phân ra bốn hướng tấn công Tứ Ác.
Thân pháp linh hoạt, chiêu thức tinh kỳ, công lực thâm hậu, có thể nói lần đầu tiên trong đời quần hào mới được nhìn thấy !
Bùng ! Bùng ! Bùng ! Bùng !
Tứ Ác đua nhau thối lui, nhưng vẫn giữ thế bao vây, một mặt điều tức để tập trung chân lực, một mặt cố tìm một khe hở trong chiêu thức của Triển Bạch để tấn công.
Về phía Triển Bạch, độc chiến Giang Hồ Tứ Ác hao tổn công lực không kém gì độc chiến với Hải Ngoại Tam Sát. Bởi Hải Ngoại Tam Sát chỉ có một mình Cừu Như Hải là công lực thâm hậu, còn Lãnh Diễm Hồng và Phật Ấn Pháp Sư thì công lực yếu kém hơn. Trong khi đó Giang Hồ Tứ Ác công lực ngang nhau, tuy không thể sánh với Cừu Như Hải nhưng lại cao hơn Lãnh Diễm Hồng và Phật Ấn pháp sư. Lại nữa Tứ Ác mỗi người có một tuyệt thế công phu rất khó đối phó. Đặc biệt là Khô Cốt chưởng của Thông Lĩnh Chi Ưng hàm chứa hỏa độc, không cẩn thận một chút là có thể nguy hại đến tính mạng ; hai cánh tay đặc biệt dài của Thái Thượng Chi Thử cũng không đơn giản, lão đứng trước mặt nhưng lại có thể tấn công bên phải bên trái và cả sau lưng, chiêu thức lại biến hóa khôn lường.
Sa Mạc Chi Hồ thì có các hạt Truy Mệnh Thần Châu rắn chắc như đá, lại có thể phá nội gia chân khí, nên mỗi khi lão bắn ra Triển Bạch chỉ dùng thân pháp tránh né chứ không thể dùng chưởng lực để ngăn chặn.
Trong khi đó Âm Sơn Chi Lang thì giảo hoạt, xuất chiêu toàn ở những vị trí mà đối phương không ngờ tới, lại thêm chưởng lực của

lão bén nhọn chẳng khác gì đao kiếm, mỗi lần đối chưởng mặc dù Triển Bách có thể đẩy lui đối phương nhưng chưởng tâm lại đau rát như đánh vào đá !
Bởi vậy Triển Bạch đấu với Tứ Ác tình thế của chàng cực kỳ khó khăn. Ngược lại Tứ Ác cũng cảm thấy không dễ dàng hơn chàng chút nào.
Bỗng nghe Âm Sơn Chi Lang xí xô xí xào mấy câu tiếng Mông Cổ. Tứ Ác lập tức thay đổi đấu pháp, cả bốn vây tròn di chuyển xung quanh Triển Bạch.
Triển Bạch không hiểu đối phương nói gì, nhưng xem ra đối phương sắp thi triển quỷ kế gì đây, lập tức vận chân khí hộ thể ngưng thần giới bị, dĩ bất biến ứng vạn biến.
Tứ Ác di chuyển càng lúc càng nhanh, bỗng Âm Sơn Chi Lang hú lên một tiếng dài nghe như tiếng sói tru, dựng chưởng như đao liên tiếp chém về phía Triển Bạch.
Nhìn thấy chưởng phong uy mãnh biết đối phương là vận đến toàn lực. Triển Bạch không dám lơi là, dùng mục quang như điện nhìn chăm chăm vào vùng chưởng ảnh tìm đúng một khe hở, vận chín thành công lực, đánh ra một chưởng !
Âm Sơn Chi Lang tuy thế công rất mạnh nhưng do tính toán trước, không dám đối chưởng với Triển Bạch, thấy thế công của chàng đánh tới lão lập tức thu thế phi thân ra khỏi vòng chiến.
Triển Bạch một chưởng đánh vào khoản không, chưa kịp thu thế đã nghe kình phong rít lên ở sau lưng. Chàng bước lên một bước, thi triển một chiêu "Hồi Đầu vọng nguyệt", giữ nguyên chín thành công lực kích ngược lại.
Người vừa xuất thủ ám kích sau lưng Triển Bạch là Thái Thượng Chi Thử, nhưng khi thấy chiêu thức của Triển Bạch đánh tới, lão lập tức thu chưởng thối lui.
Liền ngay lúc đó Thông Lĩnh Chi Ưng thi triển khô cốt chưởng công tới, một luồng nhiệt khí ào ào kích tới. Triển Bạch dùng bộ pháp tránh qua một bên hoàn thủ ! Nhưng Thông Lĩnh Chi Ưng cũng triệt chiêu thối lui.
Tiếp đó là Sa Mạc Chi Hồ múa tràn hạt công tới ...
Tứ Ác luân phiên nhau thi triển sát thủ nhưng khi thấy thế hoàn thủ của Triển Bạch đánh tới thì lập tức triệt chiêu thối lui. Triển Bạch tuy người trung hậu chậm chạp, lại ít kinh nghiệm giang hồ, nhưng qua một vòng như vậy chàng lập tức nhận ra giảo kế của đối phương.
Nào ngờ chàng đang suy nghĩ thì Sa Mạc Chi Hồ trong lúc triệt chiêu thối lui bất thần vung tay ném ra ba hạt thần châu, đồng thời Tam Ác

cũng trở ngược toàn lực mỗi người công một chưởng.
Những người tinh ý vừa nhìn đã đoán ra dụng ý của Tứ Ác, chúng dùng lực của ba người phong bế đường rút lui của Triển Bạch, đồng thời nhờ ba hạt Truy Mệnh thần châu đả thương chàng.
Triển Bạch rúng động tâm thần phi chưởng như bay đối ba chưởng của đối phương, nhưng sức phản chấn khiến chàng không thể nào giở thân pháp để tránh né ám khí của đối phương.
Ba hạt thần châu xếp thành hình chữ phẩm, một nhằm mặt hai nhằm ngực chàng !
Triển Bạch nội công hùng hậu, ba chưởng đẩy lui Tam Ác, nhưng ba hạt Truy Mệnh Thần Châu cũng tới sát bên mình chàng. Quần hào kinh hãi kêu lên một tiếng.
Triển Bạch giở bộ pháp Thiên Hoán phiêu phong nhưng cũng chỉ tránh qua được hai hạt thần châu, một hạt bay sượt qua vai chàng xé rách thịt một đường dài, máu văng tung tóe.
Trong khi đó thì Âm Sơn Chi Lang lẳng lặng tung một chưởng nhằm lưng Triển Bạch ấn tới.
Triển Bạch vừa mới bị trúng ám khí, chưa kịp hoàn hồn, còn tinh thần đâu mà phát hiện thế công lén của đối phương.
Chỉ nghe "cạch !" một tiếng, chưởng của Âm Sơn Chi Lang đánh trúng thanh kiếm trên lưng Triển Bạch, tuy vậy cũng làm chàng chúi tới phía trước bốn, năm bước, hai mắt tối đen lại lảo đảo suýt ngã ...
Âm Sơn Chi Lang đắc ý cười lớn, lần thứ hai giơ chưởng lên ...
Tam Ác cũng đồng cười lạnh áp tới ! Xem tình thế Triển Bạch sắp thảm tử dưới tay Tứ Ác ...
Bỗng Triển Bạch ngẩng lên, quát một tiếng như sấm, vung chưởng như điện nhằm ngực Sa Mạc Chi Hồ ấn tới Sa Mạc Chi Hồ thấy Triển Bạch thọ thương nên cũng lơ là phòng thủ bỗng thấy một chưởng kình như núi ập tới, lão không kịp phản ứng thì ngực như bị một chiếc búa ngàn cân giáng trúng. Lão rú lên một tiếng thảm khốc, máu tươi bắn ra miệng thành vòi văng ra xa hơn trượng, rơi "phịch !" xuốtng đất.
Lúc này chưởng của Âm Sơn Chi Lang cũng vừa đánh tới, Triển Bạch biến chiêu như điện, thi triển Cầm Nả thủ pháp một chiêu "Hoành Vân đoạn phong", chộp trúng ngay Mạch môn của Âm Sơn Chi Lang.
Triển Bạch độc chiến Tứ Ác chàng vốn không có ý đả thương đối phương, chỉ muốn làm cho Tứ Ác biết khó mà rút lui. Nào ngờ Tứ Ác hiểm độc, dùng quỷ kế để hạ sát thủ. Lòng nhân từ của Triển Bạch biến mất, thay vào đó là sát cơ vạn trượng, chàng xuất thủ không

chút nhân nhượng.
Lúc này chỉ thấy đôi mắt Triển Bạch vằn lên những tia máu, tay nắm được Mạch môn của Âm Sơn Chi Lang, chỉ nghe chàng quát lên một tiếng, đoạn vung tay ...
Rắc ! một tiếng giòn tan, tiếp theo là tiếng rú thê thảm của Âm Sơn Chi Lang, lão dùng tay trái ôm lấy cánh tay phải loạng choạng thối lui ...
Triển Bạch ngưng mục nhìn Thông Lĩnh Chi Ưng và Thái Thượng Chi Thử, chân từ từ tiến lên ...
Thông Lĩnh Chi Ưng và Thái Thượng Chi Thử, hai đại ma đầu cuồng ngạo nhất thế, nhìn thấy Triển Bạch thọ thương vẫn thần đũng liên tiếp đả thương Nhị Ác, cả hai kinh hãi thất thần, giờ thấy Triển Bạch lại tiến tới trước mặt, cả hai không tự chủ được nữa, đồng thối lui hai bước !
Triển Bạch lạnh lùng nói:
- Ngày hôm nay các ngươi đừng hòng sống sót mà rời khỏi chốn này.
Dứt lời từ từ giơ chưởng lên ...

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 57
Long Nữ Lộ Tình Nồng

Bỗng có tiếng cười sang sảng, năm bóng người phi thân đáp xuống. Đi đâu là một bạch y thư sinh tay cầm ngân phiến, ngay cạnh bạch y thư sinh là một thiếu nữ trang phục ánh kim chói mắt, sau lưng hai người là ba lão nhân hai nam một nữ !
Năm người vừa xuất hiện, quần hào thảy đều kinh hãi thất sắt, bởi quần hào đã nhận ra năm người chính là các đầu dọc của Nam Hải môn. Nam Hải Thiếu Quân, Nam Hải Long Nữ và Hải Ngoại Tam Sát !
Nam Hải Thiếu Quân tay phe phẩy quạt, nụ cười như luôn luôn gắn trên miệng, nhẹ nhàng nói:
- Triển huynh lại muốn xen vào chuyện giang hồ chăng ?
Cừu Như Hải cũng cười nhẹ nói:
- Tiểu ca ! Lời giao ước giữa hai ta, chẳng lẽ đã bị tiểu ca quên mất rồi ?
Người trong võ lâm coi chữ tín còn quý hơn mạng sống, đặc biệt đối với Triển Bạch thì một lời nói ra nặng như Thái Sơn. Nay bị đối phương trách ngầm là chàng đã bội tín, bất giác đỏ mặt, lúng túng đáp:
- Tại hạ đã hứa tất phải giữ lời. Nhưng tứ vị đây có nói trước không phải là nhân vật trong giang hồ, hơn nữa song phương giao đấu cũng chẳng phải giải quyết việc tranh chấp trong giang hồ ...
Nam Hải Long Nữ tươi cười nhìn Triển Bạch, nói:
- Triển thiếu hiệp thật biết nói chơi ! Có ai nghe nói Giang Hồ Tứ Ác không phải là người trong giang hồ không ? Triển thiếu hiệp nói vậy e rằng tất cả các nhân sĩ võ lâm cũng đều mất mặt theo Triển thiếu hiệp ...
Triển Bạch nghe những lời khiêu khích của đối phương, nổi giận quát lớn:
- Im mồm ! Nếu bản nhân không niệm tình ngươi là phận nữ nhi thì ...
Nói đến đó bỗng chàng im bặt, bởi nếu nói thế nữa thì có khác nào mình tự tát vào mặt mình.
Lúc này Uyển Nhi đã tỉnh lại, nhìn thấy Triển Bạch máu chảy đầy mình vội chạy đến bên chàng nói:

- Bạch ca ca ... thương thế của ... ngươi thế nào ?
Uyển Nhi nhìn thấy Triển Bạch bị thương lòng đau như cắt, nàng mặc kệ những người xung quanh chạy đến thăm hỏi, nhưng khi mở miệng thì nàng sực nhớ Triển Bạch giờ đã là vị hôn phu của tỉ tỉ nàng, bởi vậy cách xưng hô có hơi lộn xộn, nhưng đôi mắt của nàng đã thể hiện một tình cảm vượt xa những điều ngôn từ có thể diễn tả được.
Triển Bạch cảm thấy lòng ấm áp lạ, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, chàng cũng không tiện bày tỏ thái độ, chỉ gượng cười nói:
- Uyển muội yên tâm, chút thương ngoài da không hề gì.
Uyển Nhi nhìn lại vai Triển Bạch lòng vừa mừng vừa kinh ngạc, bởi nàng phát hiện ra vết thương đã liền da, giờ chỉ còn là một vết sẹo hồng nhạt mà thôi.
Nàng mừng quá, ôm lấy cánh tay Triển Bạch nói:
- Vết thương của Bạch ca ca đã lành hẳn rồi !
Mộ Dung Hồng nhìn thấy thái độ của Uyển Nhi, nàng bỗng hiểu ra tất cả ?
Những việc cũ lần lượt lướt qua trong trí. Đầu tiên là Uyển Nhi cầu xin nàng ra tay ngăn cản đệ đệ định đuổi Triển Bạch ra khỏi phòng lúc chàng nằm dưỡng thương trong phủ. Rõ ràng Uyển Nhi vừa thấy mặt Triển Bạch đã nảy sinh tình cảm. Sau đó Uyển Nhi lén phụ thân bỏ nhà đi cũng là đi tìm chàng, chừng nghe tin mình đính hôn cùng chàng, Uyển Nhi lặng lẽ bỏ đi. Tất cả những cái đó cũng đủ cho thấy Uyển Nhi nặng tình với Triển Bạch còn hơn cả mình vậy mà bấy lâu nay mình vẫn dửng dưng không hay không biết ...
Trong khi Mộ Dung Hồng đang tự trách mình vô tình làm cho muội muội khổ đau thì bên kia Kim Thái Phụng lại tự trách mình sao quá yếu đuối. Bản thân nàng cũng xót xa khi thấy Triển Bạch thọ thương, nhưng nàng không đủ can đảm bày tỏ lòng mình trước đám đông.
Đoạn Phương công tử nhìn thấy Uyển Nhi công khai bày tỏ tình cảm với Triển Bạch như vậy, lòng đố kỵ ghen tức ùn ùn trỗi dậy, nhưng trước mặt bao nhiêu là các nhân vật võ lâm, chàng đành nén lòng chịu đựng.
Lăng Phong công tử trố mắt ngạc nhiên, Triển Bạch đã có hôn ước với tỉ tỉ không biết muội muội phát cuồng rồi hay sao mà lại có hành động như vậy ....
Nam Hải Long Nữ cười lạnh nói:
- Đồ mặt dày !
Uyển Nhi quay phắt lại nhìn Nam Hải Long nữ quát:
- Ngươi mắng ai đó ?

Nam Hải Long Nữ cũng không hiểu sao mình lại mở miệng mắng người như vậy.
Với thân phận của nàng lẽ ra không nên để mất phong độ như vậy. Nhưng bị Uyển Nhi hỏi ngược lại, cơn giận vô cớ đột ngột nổi lên, nàng quắc mắt nhìn Uyển Nhi, nạt:.
- Ta mắng hạng mặt dày không biết xấu hổ là gì !
Uyển Nhi thẹn quá hóa giận, xuất thủ một chiêu Sưu Hồn chỉ nhanh như điện điểm về phía Tâm Dư huyệt của Nam Hải Long Nữ.
Nam Hải Long Nữ giơ tay phất nhẹ một chưởng, Uyển Nhi bị đẩy lui bảy tám bước lớn. Nam Hải Long Nữ cười lạnh nói:
- A đầu kia chắc hết muốn sống rồi !
Dứt lời giơ tay lên định xuất thủ.
Triển Bạch bước ra chặn trước mặt Nam Hải Long Nữ quát:
- Khoan đã !
Nam Hải Long Nữ vẫn không buông tay xuống, mỹ mục quan nhìn Triển Bạch hỏi:
- Ngươi lại muốn xen vào ?
Triển Bạch trầm giọng nói:
- Ngươi không cần lấy điều đó ra để uy hiếp ta ! Nhưng không được hạ thủ đối với kẻ thọ thương, không lẽ quy củ giang hồ ngươi cũng không hiểu ?
Nam Hải Long Nữ đỏ mặt không đáp.
Nam Hải Thiếu Quân phe phẩy quạt bước lên, nói:
- Các hạ không còn tư cách để xen vào việc giang hồ, giờ thì các hạ lui ra đi !
Triển Bạch ngỡ đối phương định gia hại Uyển Nhi, việc khác thì chàng có thể bỏ mặc không xen vào nhưng nếu đối phương muốn sát hại Uyển Nhi thì nói sao chàng cũng phải cản ngăn.
Triển Bạch hỏi lại:
- Các hạ nói vậy nghĩa là sao ?
Nam Hải Thiếu Quân không thèm nhìn Triển Bạch, quay sang quần hùng, cao giọng nói:
- Bản môn vào Trung Nguyên lần này vốn có ý thống nhất thiên hạ võ lâm để tránh tình trạng các môn các phái tranh giành lẫn nhau. May nhờ Trung Nguyên nhân sĩ không khinh nên có nhiều môn phái đã đồng ý gia nhập bản môn để cùng mưu nghiệp cả. Nay việc sắp hoàn thành thì có kẻ dã tâm quá lớn, hầu mưu sự phá hoại nghĩa cử của bản môn. Nay bản môn định ngày Trùng Dương sẽ mở Anh Hùng đại hội ở Thiếu Lâm tự. Phàm tất cả các môn phái trên giang hồ kể cả các anh hùng hảo hán cô hành độc bộ đều có quyền đến dự hội. Nếu

Trung Nguyên nhân sĩ võ công cao cường hơn võ công của bản phái, bản phái sẽ rút khỏi Trung Nguyên.
Dừng một lát quét mặt nhìn khắp quần hào một lượt rồi mỉm cười tiếp:
- Nếu võ công của bản phái thắng được các nhân sĩ ở Trung Nguyên thì võ lâm Trung Nguyên sẽ do Nam Hải môn độc tôn, kẻ nào bất phục bất tuân bản phái sẽ tiêu diệt tận gốc Quần hào nghe nói thảy đều kinh hãi, xem ra thế lực của Nam Hải môn đã đủ để xưng bá ở võ lâm Trung Nguyên nếu không thì sao lại dám công khai khiêu chiến như vậy ?
Đặc biệt là Thần Quyền Đả Tinh Vô Chấn Phi, một tục gia đệ tử của Thiếu Lâm và người chủ trì La Hán đường Hổ Mục Tôn Giả còn kinh hãi hơn người khác gấp bội.
Nghe giọng điệu của Nam Hải Thiếu Quân thì Thiếu Lâm tự như là địa bàn của Nam Hải môn vậy ? Nếu không thì tại sao hắn lại dám ngang nhiên chủ trì Anh Hùng đại hội ngay tại Thiếu Lâm tự ?
Không chú ý đến thái độ của quần hào, Nam Hải Thần Quân quay sang Triển Bạch, nói:
- Duy nhất chỉ có Triển huynh là không được tham gia Anh Hùng đại hội !
Dứt lời buông một tràng cười đắc ý quay lại nhìn bọn thuộc hạ ra lệnh:
- Chúng ta đi ?
Dứt lời quay mình phi thân đi mất.
Thông Lĩnh Chi Ưng cùng Thái Thượng Chi Thử đỡ hai người bị thương là Sa Mạc Chi Hồ và Âm Sơn Chi Lang theo sau Hải Ngoại Tam Sát phi thân bỏ đi.
Nam Hải Long Nữ trước khi bỏ đi còn chú mục nhìn Triển Bạch một cái, trong ánh mặt nàng lẫn lộn những tia hận và yêu khiến Triển Bạch không khỏi rùng mình cúi đầu tránh ánh mắt của đối phương.
Chờ Nam Hải Long Nữ bỏ đi một lúc lâu sau, quần hào mới hoàn hồn, tụm năm tụm ba lại bàn tán xôn xao ...
Đề tài tất nhiên là tin Nam Hải Thiếu Quân vừa mang đến.
Nhữ Quốc Hùng nhìn thấy Lôi Chấn Viễn nhăn đôi mày rậm, không nhịn được lên tiếng:
- Xem ra Nam Hải môn đã chuẩn bị xong lực lượng mới dám cả gan khiêu chiến với vò lâm Trung Nguyên !
Hoạt Tử Nhân thở dài nói:
- Từ nay võ lâm Trung Nguyên không có ngày yên !
Lôi Chấn Viền chép miệng:

- Việc này rất đáng lo, không phải sợ thế lực của Nam Hải môn lớn mạnh, sợ là võ lâm Trung Nguyên các môn các phái đều chỉ lo cho riêng mình, rất khó tập hợp lại để kháng cự với đại địch ...
Tửu cái ngửa cổ uống một hơi dài, xong chùi mép nói:
- Lôi phong tử nói có lý ! Vậy thì tất cả những người ở đây trích huyết ăn thề, đồng lòng hợp tác đối phó Nam Hải môn !
Lôi Chấn Viễn cười buồn lắc đầu lão đã nhận thấy tất cả những người ở đây không ai đủ sức đối phó với Nam Hải môn. Còn võ lâm Tứ công tử thì ai ai cùng có dã tâm lãnh đạo quần hùng, tiếc là không ai có đủ tài. Có điều lão không thể nói huỵch toẹt những điều đó ra được.
Phong Cái nghiến răng nói:
- Võ lâm Trung Nguyên dù sao cũng quyết một phen sống mái với Nam Hải môn, quyết không thể quỳ gối xưng thần.
Tử Hoạt Nhân nói:
- Tráng khí của lão khiếu hóa đáng khen, nhưng sao ngươi không thử nghĩ, hiện thời những nhân vật anh hùng cái thế ở đây, ngoài Triển huynh đệ ra có ai là đối thủ của Tam Sát, Tứ Ác ? Huống chi còn chưa biết Nam Hải môn còn bao nhiêu cao thủ chưa ra mặt ?
Lôi Chấn Viễn vẻ mặt càng ngưng trọng nhưng lão vẫn không lên tiếng.
Bỗng An Lạc công tử bước qua nói:
- Võ công của Triển huynh tiến bộ nhanh chóng đến mọi người không kịp nhìn ra.
Chỉ cần Triển huynh chịu ra mặt đối phó với Tam Sát, Tứ Ác các cao thủ tầm tầm khác những người còn lại có thể đối phó được !
Triển Bạch ôm quyền, nói:
- Vân huynh quá khen, nhưng tại hạ đã có lời ước hẹn với người không xen vào việc thị phi của giang hồ nữa, vậy tốt nhất là không nên tính tới tại hạ nữa.
Tường Lân công tử cũng góp lời:
- Triển huynh không nhất thiết phải vì một câu nói suông mà ép mình như vậy, hơn nữa Triển huynh còn phải tìm Tam Sát rửa hận.
Triển Bạch vẻ không vui đáp:
- Kim huynh nói vậy không biết là khen hay là mắng tại hạ ? Triển Bạch này tuy chỉ là hạng mạt học hậu tiến, nhưng đại trượng phu "nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy" chính miệng tại hạ đã hứa với người, lẽ nào lại nuốt lời ?
Thấy Triển Bạch nổi giận, Tường Lân công tử vội chống chế:
- Xin Triển huynh đừng hiểu lầm. Tường Lân chỉ vì đại cục mà thôi.

Hoạt Tử Nhân bỗng vỗ đùi một cái nói:
- Có cách rồi !
Dứt lời lão đưa tay lên mặt xoa một cái, lột chiếc mặt nạ da người xuống, để lộ ra một gương mặt thanh thoát, râu ngắn hơi điểm bạc.
Quần hào kinh ngạc, không ngờ Hoạt tử nhân và Tử Hoạt nhân lại đeo mặt nạ da người.
Hoạt Tử Nhân lột mặt nạ xuống xong nói:
- Tiểu ân công mang chiếc mặt nạ này thì sẽ không có ai nhận ra nữa. Đến ngày Trùng Dương Nam Hải môn sẽ kinh hoàng một phen.
Triển Bạch lắc đầu:
- Dù cho người khác không nhận ra, Triển Bạch này cũng không thể tự dối lòng mình được.
Lời nói của chàng chắc như đinh đóng vào cột, không còn cách gì để miễn cưỡng nữa.
Lôi Chấn Viễn thở dài:
- Quả là giống y Triển đại ca ...
Bỗng nghe Phàm Tố Loan lạnh lùng nói:
- Không biết quyền biến, cổ hủ đến vô lý !
Triển Bạch rúng động tâm thần, những lời này làm tổn thương chàng không ít.
Trong đại lao của Mộ Dung sơn trang, hai người đã kết giao. Dù thế nào đi nữa, đối với chàng, Phàm Tố Loan cũng là một tri kỷ. Nhưng chàng hành động theo lương tâm mình, không hổ với đời, không hổ với mình.
Giờ nàng lại trách cứ như vậy khiến chàng rất đau lòng.
Phàm Tố Loan vẫn dưới dạng nam trang, phán xong một câu mở to mắt nhìn chàng chờ phản ứng.
Triển Bạch thở dài một lúc rồi hỏi lại:
- Triển Bạch làm như vậy có gì là không đúng ?
- Hừ ! Võ lâm hiện thời võ công của ngươi cao nhất, chỉ một mình ngươi có năng lực chống đối Nam Hải môn để cứu võ lâm Trung Nguyên khỏi tai kiếp, đây là một nghĩa cử lớn lao, thử hỏi còn gì lớn hơn ? Vậy mà ngươi chỉ vì một lời nói suông mà thoái thác, không phải là ngươi cổ hủ thì còn là gì nữa ?
Những lời hợp với nghĩa khí lại rất nghiêm khắc khiến Triển Bạch thẹn đỏ mặt, cúi dầu nhìn xuống.
Những điều Phàm Tố Loan vừa nói làm cho Triển Bạch cảm thấy tiến thoái lưỡng nan. Cứu võ lâm Trung Nguyên khỏi tai kiếp đúng là một nghĩa cử không tiền khoán hậu, mình đã tự cho mình là nhân vật hiệp nghĩa, thì làm sao thấy việc nghĩa mà không làm. Nhưng đại

trượng phu lẽ nào lại phạm tội bội tín ?
Quần hào đổ dồn mắt nhìn Triển Bạch, không ai mở lời. Tất cả đều chờ đợi quyết định của chàng. Bởi tất cả đều ý thức được rằng, ngoài chàng ra không còn ai khác có thể chống nổi với Nam Hải môn. Vận mệnh của võ lâm Trung Nguyên đang trông chờ vào cái gật đầu hay lắc đầu của chàng.
Triển Bạch cúi đầu trầm tư một lúc bỗng ngẩng lên, ánh mắt như điện quét nhìn quần hào một lượt nói:
- Triển Bạch mạt học hậu tiến, nhờ được chư vị võ lâm tiền bối coi trọng, lòng cảm kích vô ngần. Hơn nữa, vì việc đại nghĩa, Triển Bạch này dù có phải nhảy vào lửa cũng không thể từ nan.
Triển Bạch dừng lại. Quần hào nín thở chờ nghe chàng nói tiếp:
- Nhưng Triển Bạch đã hứa với người không được xen vào việc giang hồ thị phi, chư vị Ở đây đều là những người hiệp nghĩa chắc cũng hiểu được chữ tín đối với người trong giang hồ quan trọng như thế nào:
Trong tình cảnh này nếu Triển Bạch bỏ mặc, không hỏi tới thì như Phàm ... Phàm huynh trách. Triển Bạch là người bất nghĩa. Bất nghĩa hay bội tín đều là những tội mà Triển Bạch không gánh nổi, mong chư vị lượng thứ cho.
Quần hào càng nghe càng không hiểu Triển Bạch quyết định như thế nào, đành im lặng chờ nghe chàng nói tiếp.
Triển Bạch quay nhìn Lôi Chấn Viễn nói:
- Triển Bạch nghĩ ra một kế lưỡng toàn. Nhưng phải được sự đồng ý của Lôi đại thúc mới được.
Quần hào lại đổ đồn sự chú ý về phía Lôi Chấn Viễn.
Lôi Chấn Viễn không thê không tử, không thân không thích, cả đời lão chỉ còn lại một nghĩa điệt Triển Bạch. Từ khi thấy chàng võ công thăng tiến đủ để xuất danh trước giang hồ, lão rất lấy làm an ủi, nay thấy chàng một mực giữ đạo nghĩa giang hồ, lão cảm động đến rơi nước mắt.
Lão lấy tay áo thấm nước mắt nói:
- Hài tử cứ nói ! Đại thúc không tiếc với ngươi bất kỳ thứ gì.
Được Lôi đại thúc khuyến khích, Triển Bạch càng thêm tự tin, chàng ngẩng cao đầu nói:
- Lúc nãy Vân huynh có nói võ công của tại hạ tiến bộ rất nhanh, đó là nhờ vào quyển kỳ thư Tỏa Cốt tỏa hồn Thiên Phật quyển của Lôi đại thúc tặng cho.
Triển Bạch vừa dứt lời, quần hào đồng hô lên một tiếng chấn động không gian, tiếp đó mọi người lao nhao:

- Lấy ra xem thử !
- Kỳ thư hiện ở đâu ?
- Lấy ra cho quần hào đại khai nhãn giới !
Lôi Chấn Viễn trợn tròn mắt kinh ngạc, lão không hiểu Triển Bạch đem việc này công bố trước quần hào để làm gì ?
Việc làm này của Triển Bạch quả nhiên là thất sách.
Không Động tứ xú động lòng tham trước tiên, đại xú lập lức vươn trảo nhắm Triển Bạch xông tới.
Triển Bạch cũng không thể ngờ được là các nhân vật tự cho mình là hiệp nghĩa can trường lại tham lam vô sỉ đến thế.
Triển Bạch sau khi thoáng ngẩn người, liền giở Cầm Nã thủ pháp, một chiêu "Hoành tuyết bế phong" nhằm mạch môn đại xú chộp tới.
Đại xú như gặp phải độc xà song thủ rút lại phi thân thoái lui.
Dù thoái lui khá nhanh nhưng "Khúc trì" huyệt của lão cũng bị chỉ phong quét trúng, đau đớn đến nỗi lão kêu la luôn miệng.
Triển Bạch cao giọng nói:
- Chư vị nên đứng yên nghe tại hạ nói cho hết đã !
Những người có dã tâm nhớ lại cảnh Triển Bạch độc chiến tứ Ác, nếu ra tay giành giật chắc là không xong, đành nén lòng chờ thời cơ.
Triển Bạch chậm rãi tiếp:
- Vì thủ tín Triển Bạch không thể đi tham gia anh hùng đại hội, nhưng cũng không thể làm ngơ trước hành vi bao ngược của Nam Hải môn. Vậy Triển Bạch sẽ đem võ công trong Tỏa cốt tỏa hồn Thiên Phật quyển truyền thụ cho chư vị, chư vị có thể theo đó rèn luyện để đối kháng với Nam Hải môn mà không cần Triển Bạch ra tay.
Quần hào lại một phen kinh ngạc đến ngẩn người. Thiên hạ làm gì có người rộng lượng đến như vậy ?
Lại nghe Triển Bạch tiếp:
- Quyển kỳ thư này do Lôi đại thúc tặng, nên trước khi công bố nó trước quần hào cần được Lôi đại thúc đồng ý.
Xong quay sang Lôi Chấn Viễn, - Ân của đại thúc với tiểu điệt sánh bằng trời biển, nay vì cứu võ lâm Trung Nguyên khỏi tai kiếp. chắc Lôi đại thúc không nỡ trách tội tiểu điệt ?
Lôi Chấn Viễn giơ tay lau nước mắt, ôm Triển Bạch nói:
- Hiền điệt ! Ngươi làm cho ta cảm thấy tự hào, tự hào cho bản thân ta và cho cả người nghĩa huynh quá cố của ta. Điều hiền điệt nói ta đồng ý một nửa, ngươi có thể dùng miệng truyền thụ khẩu quyết cho quần hùng, chứ không thể công bố nó trước mặt mọi người. Bởi vì những hình ảnh trong sách rất ác hại đối với những võ lâm đồng đạo mà định lực còn chưa cao. Hơn nữa, từ nay đến ngày Trùng Dương

thời gian không còn nhiều, chỉ nên truyền thụ những khẩu quyết chính yếu thôi để mọi người còn có thời gian luyện.
Những lời khẳng khái của Lôi Chấn Viễn khiến nhiều người cảm kích, nhưng lại làm thất vọng không ít những kẻ có dã tâm.
Triển Bạch quay nhìn quần hào nói:
- Cứ chiếu theo đề nghị của Lôi đại thúc mà làm. Chỉ cần các vị lãnh hội được Triển Bạch này cũng không giấu giếm, nhưng vì ma lực của quyển kỳ thư này rất lớn, không thể để chư vị xem được.
Lôi Chấn Viễn tiếp luôn:
- Nếu ai tin tưởng được thì xin lưu lại để chờ nghe khẩu quyết, xin địa chủ vui lòng sắp xếp nơi chốn để Triển hiền điệt chuẩn bị truyền khẩu quyết.
Nơi đây vốn là địa bàn của Vân Mộng sơn trang, lại có sẵn nhân lực của Cùng Gia bang, nên An Lạc và Đoạn Phương nhị công tử sắp xếp nơi chốn để luyện công và cả nơi ăn chốn nghỉ cho quần hào.
Triển Bạch một lòng vì đại nghĩa, nhưng chàng không hay biết mình vừa gieo mầm cho một trận phong ba khủng khiếp cho võ lâm Trung Nguyên và cho chính bản thân chàng.
Cao thủ của các môn phái phải tức tốc trở về bản phái để xin chỉ thị của các chưởng môn, hẹn ngày trở lại để cùng mọi người luyện tập thần công.
Tiếp đó mọi người ai làm việc nấy ...

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 58
Đất Dậy Phong Ba

Chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi tin tức về việc Triển Bạch đang giấu giữ Tỏa cốt tỏa hồn Thiên Phật Quyển truyền khắp giang hồ. Chỗ nào cũng nghe người ta bàn tán xôn xao.
Ngoài ra việc Nam Hải môn công khai khiêu chiến với võ lâm Trung Nguyên cũng là một dề tài để cho mọi người nghị luận.
Triển Bạch vì lòng đại nghĩa đã làm cho chàng trở thành một cái đích cho cả võ lâm Trung Nguyên nhắm tới. Ai ai cũng ngấm ngầm bày mưu tính kế để giết hại chàng hầu cướp đoạt kỳ thư.
Ngày hôm Triển Bạch tuyên bố sự có mặt của quyển kỳ thư, mọi người ai có việc đi thì di, ai ở lại đều được Cùng Gia bang chúng sắp

xếp chỗ nghỉ ngơi sớm để ngày hôm sau bắt đầu luyện công.
Triển Bạch và Lôi chấn Viễn được xếp chung một phòng, Thái Bạch song dật cùng Nhữ Quốc Hùng một phòng, Mộ Dung tỉ muội chung một phòng.
Triển Bạch và Lôi Chấn Viễn vừa vào phòng chưa kịp thay đồ nghỉ ngơi đã nghe có tiếng gõ cửa.
Lôi Chấn Viễn quay ra nói:
- Cửa không khóa vào đi ?
Người bước vào là Mộ Dung Hồng.
Hôm nay nàng mặc trang phục bằng đoạn đen, tóc xõa dài sau lưng, tất cả làm tôn thêm làn da trắng như tuyết của nàng.
Thấy Mộ Dung Hồng xuất hiện, Lôi Chấn Viễn ngờ là hai người có chuyện gì muốn nói riêng với nhau, nên lão ho khan một tiếng rồi nói:
- Hai ngươi ở trong này đàm luận, đại thúc có việc phải ra ngoài một lát.
Triển Bạch người chậm chạp không hiểu, nhưng Mộ Dung Hồng đã đỏ mặt nói:
- Đại thúc không cần phải đi ra, điệt nữ có việc muốn cùng nhị vị thương lượng.
Lôi Chấn Viễn ngạc nhiên hỏi:
- Có chuyện gì mà ra vẻ nghiêm trọng vậy ?
Mộ Dung Hồng liếc nhìn Triển Bạch một cái nói:
- Việc Bạch ca ca để lộ quyển kỳ thư, điệt nữ không dám nói là chàng làm sai, nhưng cũng cảm thấy việc này đã làm kinh động đến nhiều người.
Lôi Chấn Viễn thở dài nói:
- Biết rằng vậy, nhưng ở trong tình thế của Triển hiền điệt còn cách nào, giải quyết nào hay hơn ?
Mộ Dung Hồng tiếp lời:
- Điệt nữ đã nghe được có người mật đàm bày cách cướp đoạt sách, việc đã đến nước này chúng ta phải cẩn thận đối phó.
Triển Bạch nhíu mày:
- Người của môn phái nào ?
Mộ Dung Hồng lắc đầu:
- Muội chỉ nghe từ trong mật thất vọng ra tiếng thì thầm bàn tán. Qua những lời đó muội đoán được có người đang bày mưu đoạt sách, không nhìn thấy người.
Triển Bạch trầm giọng hói:
- Ai đảm nhiệm việc cảnh vệ ? Người của Cùng Gia bang ?
Lôi Chấn Viễn đứng phắt dậy, nói như quát:

- Ta đi hỏi Tam cái xem kẻ nào cả gan mưu phản ?
Bỗng cửa bật mở, Uyển Nhi bước vào giơ tay ngăn Lôi Chấn Viễn lại nói:
- Đại thúc không cần đi nữa, Những kẻ có dã tâm không riêng gì người của Cùng Gia bang, chúng ta nên cẩn thận đề phòng thì hơn.
Uyển Nhi qua hơn nửa ngày điều tức nội thương xem ra đã bình phục hẳn.
Triển Bạch hỏi:
- Uyển muội đã phát hiện thêm điều gì chăng ?
Uyển Nhi đáp:
- Hiện thời ở bên ngoài quần hào tụm năm tụm ba thì thầm bàn tán, hễ thấy muội đến gần là im bặt. Rõ ràng là họ đang bàn tán cách thức để đoạt lấy kỳ thư rồi chứ còn gì nữa ?
Lôi Chấn Viễn nổi nóng nói:
- Thật là một lũ không biết phải trái. Tên nào cả gan tới đây Lôi mỗ sẽ cho chúng biết tay.
Dứt lời quay sang Mộ Dung Hồng:
- Thôi được rồi, hai ngươi về phòng nghỉ ngơi đi.
Chờ Mộ Dung Hồng cùng Uyển Nhi đi ra, Lôi Chấn Viễn khóa trái cửa lại nói:
- Hai ta cũng nghỉ ngơi một lát.
Dứt lời để nguyên qưuần áo lên giường nằm xuống. Triển Bạch cũng không nói nhiều, quạt tắt đèn rồi cũng nằm xuống. Chỉ một thoáng sau đã nghe Lôi Chấn Viễn ngáy vang trời.
Triển Bạch nhắm mắt lại nhưng không sao ngủ được. Trong lòng chàng các ý nghĩ cứ tranh nhau hiện lên.
Việc chàng loan tin dùng võ công trong Tỏa cốt tỏa hồn Thiên Phật Quyển đề truyền thụ cho quần hào quả là một việc làm bất trí. Giờ đã khiến cho không biết bao nhiêu người nổi lòng tham, bản thân chàng từ nay sẽ không có ngày yên.
Ý nghĩ của chàng đột ngột xoay sang Uyển Nhi, chàng với Mộ Dung Hồng đã có hôn ước, đương nhiên không thể vượt quá giới hạn đối với Uyển Nhi. Nhưng nàng đối với chàng tình sâu tự hải, làm thế nào để ổn thỏa cả đôi đường ?
Bỗng bên ngoài cửa sổ có ánh lục quang lóe lên, tựa như đom đóm vậy. Tiếp đó là một làn khói mỏng từ từ tràn vào. Triển Bạch vừa ngửi thấy mùi hương đầu đã cảm thấy choáng váng. Biết ngay tình hình bất diệu, chàng vội bế hô hấp, vận công đẩy chất độc ra ngoài. May mà nội công chàng cao thâm, lại phát giác sớm nếu không đã trúng phải độc kế của kẻ địch rồi.

Kẻ dụng độc quả là hiểm ác hơn người. Chất độc này gọi là Đoạn hồn hương, người trúng phải hương độc này, nội công dù cao siêu đến đâu cũng lập tức hôn mê bất tỉnh.
Đến trước khi trời sáng nếu không có thuộc giải độc môn thì sẽ chết.
Triển Bạch vận công bế độc ra ngoài xong, quay lại định kêu Lôi Chấn Viễn dậy không ngờ chỉ trong một thoáng đó mà lão đã biến đi lúc nào không hay.
Ngoài cửa sổ có tiếng hự nặng nề chừng như có ai đó bị trọng thương. Tiếp theo là tiếng cười sang sảng của Lôi Chấn Viễn nói:
- Ngươi che đầu bịt mặt rồi tưởng người ta không nhận ra ngươi sao ? Hừ ! Cùng Gia bang có thứ môn đệ bại hoại như vậy thật uổng cho danh dự của Cùng Gia bang !
Triển Bạch tự thẹn thầm, hơn lúc nào hết, Triển Bạch cảm nhận được sự thua kém về kinh nghiệm giang hồ của mình.
Triển Bạch nhẹ nhàng đẩy cửa phi thân lên mái nhà, quả nhiên Triển Bạch không lầm. Ngoài mấy tên đang bao vây Lôi Chấn Viễn ở dưới sân, còn có bốn năm tên nữa đang nấp trên mái nhà. Nhưng vì khinh công của Triển Bạch quá cao siêu, đạp lên mái nhà mà không gây ra một tiếng động nhỏ, hai vì những người nấp trên này đang chú mục nhìn mấy người bao vây Lôi Chấn Viễn bên dưới. Nên Triển Bạch đến cách chúng không đầy năm thước mà không một ai hay biết.
Bóng tối rất dày nhưng với mục lực như điện Triển Bạch vẫn nhận ra một người là Đoạn Phương công tử, ba người còn lại đều là bang chúng Cùng Gia bang, cả bốn đều mặc trang phục dạ hành, vải đen che mặt.
Triển Bạch bỗng cười lạnh khiến cả bốn thất kinh quay phắt lại, bốn tên chẳng nói chẳng rằng hươ chưởng tấn công.
Chưởng phong rít gió vèo vèo chứng tỏ công lực không tầm thường. Triển Bạch hươ chưởng nghênh chiến. Nào ngờ cả bốn xuất thủ chỉ là hư chiêu, thấy Triển Chiêu hươ chưởng lập tức triệt chiêu, chia ra bốn hướng chạy đi.
Triển Bạch quát lớn một tiếng:
- Chạy đi đâu ?
Dứt lời phi thân đuổi theo tên mà chàng nghĩ là Đoạn Phương công tử Còn thấy bước nữa bắt kịp đối phương, bỗng người kia trở tay ném ra một vật.
Chí nghe nổ "bốp" một tiếng lửa xanh bắn ra tung tóe. Tiếp đó nghe hô lên một tiếng, vô số quả cầu lửa bay tới tấp vào người Triển Bạch.
Triển Bạch hiển lộng thần oai, múa chưởng đánh văng các quả cầu lửa thì tặc nhân đã mất dạng. Nhìn lại thì thấy Lôi Chấn Viễn, Thái

Bạch song dật, Nhữ Quốc Hùng, tỉ muội Mộ Dung gia chạy ra. Tiếp đó Phong Trần tam cái cũng phi thân chạy tới.
Triển Bạch vừa phi thân đáp xuống đã nghe Lôi Chấn Viễn cười ha hả nói:
- Xú khiếu hóa tử ! Việc này ngươi giải thích với lão phu thế nào đây ?
Phong Cái vẻ mặt nghiêm trọng nói:.
- Việc này không cần Lôi phong tử ngươi nhắc nhở lão khiếu hóa này củng phải tra cho rõ ràng kẻo làm mất mặt Cùng Gia bang.
Lôi Chấn Viễn đưa một ống đồng dài ra trước mặt Phong Cái nói:
- Không ngờ Cùng Gia bang các ngươi cũng rành nghề không kém bọn đạo tặc.
Phong Cái đưa tay tiếp lấy ống đồng, một dụng cụ của bọn đạo tặc dùng phóng ác độc, nghiến răng ken két Tửu Cái mặt lạnh như băng. quay ra nhìn bọn bang chúng đảm nhiệm việc canh gác, quát hỏi:
- Tên nào đảm trách trực đêm nay ?
Một trung niên khiếu hóa tử mặt xám ngoét bước ra cúi gập người trước mặt Tửu Cái.
- Đệ tử Thao Thượng Phi Bạch Lượng. Lãnh ban trực này !
Tửu Cái giơ tay giáng một chưởng lên mặt Bạch Lượng, mắng:
- Tại sao ngươi lại phóng hỏa khí ám toán Triển thiếu hiệp ?
Bạch Lượng cố nuốt máu cùng mấy cái răng gãy trong miệng run giọng nói:
- Đệ tử chỉ chấp hành thượng lệnh, xin tam trưởng lão minh xét !
Phong Cái giơ tay thộp ngực áo Bạch Lượng quát như sấm:
- Ngươi làm theo lệnh của ai ?
Bạch Lượng hầu như không đứng nổi nữa, run run nói:
- Của bang chủ !
Phong Cái như chạm phải rắn độc, buông tay ra lùi lại. Lão quay nhìn Nhị cát rồi cả ba cúi đầu, không ai lên tiếng.
Cả một khoảng sân lớp trong tối lớp ngoài sáng tập trung không biết bao nhiêu người, nhưng ai nấy đều nín thở, có thể nghe thấy tiếng muỗi vo ve.
Cùng Gia bang bang quy thâm nghiêm, nhưng không có điều lệ nào trừng trị tội hành của bang chủ, Phong Trần Tam Cái là trưởng lão, thân phận rất cao, nhưng bang chủ phạm tội ba người cùng cảm thấy thúc thủ vô sách.
Bạch Lượng nhân lúc không ai chú ý, len lén thối lui, bỗng gã giật nảy người khi nghe Tửu Cái quát:
- Đứng lại !

Phong Cái lạnh lùng hỏi:
- Ngươi nhận lệnh từ bang chủ hay từ ai khác ?
Bạch Lượng chưa kịp đáp lời đã nghe một tràng cười ha hả, tiếp đó là một bóng người phi thân đáp xuống, chính là Đoạn Phương công tử !
Triển Bạch thấy Đoạn Phương xuất hiện chàng nhếch môi cười lạnh mấy tiếng.
Đoạn Phương không để ý đến thái độ của mọi người, quay nhìn Phong Cái, cười nhạt nói:
- Việc này phải tra hỏi cho rõ ràng !
Xong quay sang Bạch Lượng nghiêm giọng hỏi:
- Ngươi nói đi, có phải bản bang chủ đích thân truyền lệnh cho ngươi không.
Bạch Lượng run rẩy nói:
- Tọa tiền thị vệ của bang chủ Thân Hành thái bảo Đổng Thanh truyền khẩu dụ, còn có tín vật lục ngọc Trượng lệnh làm tin.
Đoạn Phương công tử nghiến răng quát:
- Truyền Đổng Thanh !
Tiếng hô " truyền Đổng Thanh" lần lượt vang lên khắp nơi nhưng không ai biết Đổng Thanh ở dâu.
Chờ một lúc lâu không thấy Đổng Thanh đâu, Đoạn Phương nghiêm giọng quát:
- Thỉnh Lục Ngọc trượng lệnh !
Một thị vệ khác của bang chủ là Phi Thoa Thái Bảo Hàn Ngọc dạ lớn một tiếng phóng đi. Lát sau quay lại vẻ tức giận bẩm báo:
- Khởi bẩm bang chủ, Lục Ngọc trượng lệnh không có ở Hương đường !
Phong Trần Tam Cái đồng thất sắc, Đoạn Phương công tử tỏ vẻ cực kỳ kích động, quát hỏi:
- Kẻ nào canh giữ Hương đường ?
Phi Thoa Thái Bảo cúi bẩm:
- Bẩm bang chủ, là Đả Hổ và Kim Thương nhị thái bảo !
Đoạn Phương gầm lên:
- Truyền cho chúng đến đây !
Hàn Ngọc cúi đầu:
- Cả hai đều không thấy ở Hương Đường !
Không chỉ Phong Trần Tam Cái và Đoạn Phương công tử, mà tất cả bang chúng nghe nói đều thất sắc.
Nên biết Thần Hành, Đả Hổ, Phi Thoa, Kim Thương Tứ Thái Bảo là Tứ Đại Thị Vệ của bang chủ, nay ba người không biết đi đâu, cả Lục

Ngọc trượng lệnh cũng biến mất. Sự cố này là cực kỳ nghiêm trọng đối với Cùng Gia bang, có thể nói Cùng Gia bang có tồn tại được hay không hoàn toàn phụ thuộc vào việc có tìm lại được Lục Ngọc Trượng lệnh hay không.
Tất cả những người được phái đi tìm Tam Thái Bảo đều trở về không. Đoạn Phương công tử mới phán đoán rằng ba người âm mưu cướp kỳ thư không thành, việc bại lộ nên đã đào vong !
Lời phán đoán của Đoạn Phương công tử rất hợp tình, không ai có thể phản bác lại. Chỉ có Triển Bạch là biết rõ, chàng đã nhìn ra trong những người phục kích trên mái nhà có mặt Đoạn Phương công tử, nhưng vì chàng không bắt được người tại trận nên không có chứng cứ để phản bác lại.
Đoạn Phương công tử hạ lệnh giam Phi Thoa Thái Bảo cùng Bạch Lượng lại chờ phân xử, đồng thời nói mấy câu tạ lỗi với Triển Bạch cùng quần hào.
Triển Bạch bỗng lớn tiếng nói:
- Chư vị khoan đi đã !
Quần hào chuẩn bị trở về phòng nghe Triển Bạch có lời muốn nói nên dừng cả lại.
Triển Bạch cao giọng nói:
- Vì muốn cứu cho võ lâm khỏi tai kiếp mà Triển Bạch đã mạo muội tiết lộ Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật Quyển, không ngờ đã làm không ít võ lâm đồng đạo động lòng tham, sau này chắc sẽ còn những tranh giành vô ích nữa. Vậy nay tại hạ sẽ hủy bỏ kỳ thư trước mặt chư vị để khỏi làm đổ máu vô ích !
Dứt lời lấy võ lâm đệ nhất kỳ thư ra, đánh một chưởng làm kỳ thư nát ra như cám, hành động của Triển Bạch khiến quần hào kinh ngạc đến thẫn thờ. Cả Lôi Chấn Viễn cũng thở dài tiếc rẻ.
Triển Bạch vung tay một cái, những mảnh vụn của quyển kỳ thư bay lả tả rơi xuống đất.
Triển Bạch đến trước mặt Lôi Chấn Viễn nói:
- Mong đại thúc lượng thứ cho hành động của tiểu điệt ?
Lôi Chấn Viễn thở dài:
- Nói gì thì cũng hủy nó đi rồi, chỉ tiếc rằng không giữ được tâm huyết cả đời của một vị võ lâm kỳ nhân. Chỉ Nhãn Lang Quân tiền bối dưới cửu tuyền chắc cũng lượng thứ cho chúng ta.
Quần hào sau một hồi kinh ngạc thẩn thờ, bắt đầu bàn tán xôn xao, không ít người nghi ngờ:
- Một quyển sách quý giá như vậy ai lại đang tâm hủy bỏ ?
- Hay đó chỉ là một quyển sách giả ?

Đoạn Phương công tử đứng lặng người, chàng không ngờ Triển Bạch lại đành lòng hủy bỏ quyển kỳ thư mà các nhân vật trong võ lâm không ai là không mơ tưởng đến, cả lúc tỉnh lẫn trong giấc ngủ. Tất cả những kế hoạch của chàng giờ đã thành may khói, nỗi thất vọng trong lòng chàng còn lớn hơn tất cả những người khác gộp lại.
Bỗng Đoạn Phương công tử buột miệng hỏi:
- Triển huynh ! Quyển kỳ thư này có phó bản không ?
Triển Bạch đoán trước thể nào cũng có những người nghi ngờ chuyện này, liền cười lạnh đáp:
- Phó bản thì có, nhưng nó ở trong bụng của tại hạ, chắc Tư Không huynh không có ý mổ bụng tại hạ để lấy đó chứ ?
Đoạn phương công tử đỏ mặt, gượng cười:
- Triển huynh lại nói chơi rồi ! Bản bang chủ chỉ cảm thấy tiếc cho quyển kỳ thư đã bị phá hủy nên mới hỏi như vậy thôi ! Triển huynh đừng hiểu lầm.
Bỗng nhiên Triển Bạch bước tới mấy bước, rồi lùi lại mấy bước, thân hình phiêu diêu như quỷ ảnh, đột ngột giơ chưởng cách không đánh ra một chưởng, kình phong nổi dậy xé gió ào ào, khí thế kinh nhân. Những người đứng gần đó bị chưởng phong bức ào ào lùi lại, thảy đều la lên kinh hãi, không ai hiểu được Triển Bạch định làm gì !

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 59
Tỷ Muội Tương Nhượng

Triển Bạch dừng tay lại cười nhẹ nói:
- Đây là một chiêu trong Thiên Phật Giáng Ma chưởng tên gọi là "Phật Tổ Giáng Tọa", quý bang chủ thấy để luyện thành chiêu này phải mất bao lâu ?
Triển Bạch ngầm nói:
"Ngươi đừng tham tâm vọng tưởng muốn luyện thành Thiên Phật tuyệt học không dễ như ngươi tưởng đâu !" Quần hào còn đang ngẩn người Triển Bạch lại phối hợp Thiên Phật Giáng Ma chưởng và Lôi âm chưởng thi triển ba chiêu "Phật Quang phổ chiếú, "Phật chưởng trừ yêu" và "Phong chấn lôi minh" Chỉ thấy chưởng ảnh như sơn, kình phong ào ào như giao long nộ hải, cát bụi tung lên mù trời cao đến mấy chục trượng ! Đây đâu phải là võ công nữa ? Cơ hồ

như bình địa đột ngột nổi phong ba, sấm sét rền rền khí thế kinh nhân.
Chờ cát bụi lắng xuống Triển Bạch chậm rãi nói:
- Võ công cao cường không phải ở trên trời rơi xuống, phải kinh qua luyện tập, chúng ta bắt đầu từ nội công căn bản.
Dứt lời chàng ngồi xuống xếp bằng, nhắm mắt tựa như lão tăng nhập định, miệng đọc đều đều:
- Khí gồm thanh khí, trục khí, thanh trục hỗn độn, thanh khí tại thượng, trục khí tại hạ.
Quần hào thấy Triển Bạch bắt đầu truyền thụ khẩu quyết nên ai nấy vội ngồi xuống tỉnh tâm lắng nghe.
Triển Bạch từ từ dọc tiếp:
- Thanh giả Vi thiên, Trục giả vi địa. Thiên Địa giao hòa. Nhân Thần hợp nhất ...
Những người có mặt ở đây đều là những nội gia cao thủ, nghe Triển Bạch đọc khẩu quyết luyện công, khẩu quyết thể hiện một thứ võ học tham ảo khác xa với thứ võ học mà mình từng được luyện trước đây, nên ai ai cũng say sưa lắng nghe.
Đọc xong khẩu quyết chàng lại hướng dẫn mọi người phương thức tọa công, sau đó chàng đi về phòng nghỉ ngơi, để mọi người tự luyện tập.
Tối đêm đó Triển Bạch đang ngồi điều tức trong phòng, còn Lôi Chấn Viễn thì ở bên ngoài hướng dẫn Thái Bạch Song Dật, Nhữ Quốc Hùng luyện công. Bỗng Triển Bạch nghe bên ngoài có tiếng áo quần động gió.
Nghĩ có kẻ còn chưa bỏ tham vọng đoạt sách. Chàng lập tức phi thân ra ngoài.
Vừa thoát ra khỏi cửa sổ chàng còn kịp thấy hai bóng đen nhỏ nhắn vượt tường nhắm đồng trống chạy đi.
Triển sạch động lòng hiếu kỳ phi thân đuổi theo. Dưới ánh sao thưa chàng đã nhận ra hai bóng người là hai nữ nhân.
Đến một vạt rừng thưa hai bóng đen dừng lại. Triển Bạch vòng qua một bên, vào rừng xong lợi dụng bóng cây áp sát hai người bỗng chàng giật mình khi phát hiện ra hai người là Mộ Dung Hồng và Uyển Nhi. Không biết hai tỉ muội Mộ Dung gia làm gì mà đang đêm len lén chạy ra đây ? Thế là chàng ẩn thân chờ xem hai người ra đây vì việc gì.
Đầu tiên Uyển Nhi lên tiếng:
- Tỉ tỉ, có chuyện gì mà tỉ tỉ gọi muội ra đây ?
Mộ Dung Hồng dịu dàng nói:

- Muội muội, lấy thật lòng trả lời tỉ tỉ có phải muội muội rất mến mộ Bạch ca ca ?
Uyển Nhi không ngờ Mộ Dung Hồng lại nói huỵch toẹt tâm sự của nàng ra như vậy, bất giác đỏ mặt nói:
- Tỉ tỉ đừng đoán bừa ! Muội ... muội ...
Dù biết rằng tỉ tỉ đã là vị hôn thê của Bạch ca ca nhưng nàng cũng không đủ can đảm phủ nhận tình cảm của mình đối với Bạch ca ca.
Mộ Dung Hồng mỉm cười nắm tay Uyển Nhi, dịu dàng nói:
- Muội muội không cần phải giấu tỉ tỉ. Mấy ngày gần đây tỉ tỉ mới phát hiện ra điều mà lẽ ra ti tỉ phải nhận ra lừ lâu mới phải, muội muội ái mộ Bạch ca ca còn sớm hơn cả tỉ tỉ, từ ngày Bạch ca ca được mẫu thân đem về phủ dưỡng thương. Nhưng nếu ta phát hiện ra điều này sớm thì đâu đến nỗi để muội muội phải khổ sở bấy lâu nay.
Nghe đến đây Uyển Nhi gục mặt vào vai Mộ Dung Hồng òa khóc Mộ Dung Hồng ôm vai Uyển Nhi vỗ về:
- Muội muội đừng đau lòng, nghe tỉ tỉ nói hết đã !
Uyển Nhi càng khóc lớn hơn, nói qua làn nước mắt:
- Tỉ tỉ đừng nói nữa ! Muội muội đã đối xử không nên không phải với tỉ tỉ.
Mộ Dung Hồng thấy Uyển Nhi khóc thảm, không cầm lòng được cũng rơi lệ.
Triển Bạch ở gần đó lòng đau như cắt, thầm mắng mình tạo chi nhiều điều oan nghiệt !
Hai chị em ôm nhau khóc một lúc Mộ Dung Hồng lấy khăn lau mắt cho Uyển Nhi rồi lau mắt mình, nói:
- Tỉ muội ta cùng đệ đệ tuy là cùng phụ mẫu sinh ra, nhưng đệ đệ từ nhỏ tính khí đã không hòa hợp được với hai tỉ muội chúng ta. Nay phụ thân đã bị sát hại, gia đạo đã không còn được như xưa, từ nay tỉ muội ta phải tương thân tương ái, sống dựa vào nhau, muội muội có đồng ý không ?
Uyển Nhi nén tiếng nức nở gật đầu.
Mộ Dung Hồng vuốt tóc Uyển Nhi nói:
- Nếu muội muội đã đồng ý như vậy thì để tỉ muội ta không xa rời nhau, chúng ta cùng gả cho Bạch ca ca ...
Mấy lời của Mộ Dung Hồng không chỉ khiến Uyển Nhi kinh hãi, mà cả Triển Bạch cũng giật mình.
Uyển Nhi ngẩn đầu lên nhìn Mộ Dung Hồng, thấy đôi mắt hiền từ của tỉ tỉ nhìn mình, gương mặt phảng phất một nụ cười, lòng nàng bỗng như được một làn gió xuân sưởi ấm. Nàng kêu lên một tiếng "tỉ tỉ" rồi vùi đầu vào lòng Mộ Dung Hồng.

Uyển Nhi ngại ngùng không dám lên tiếng ưng thuận lời đề nghị của tỉ tỉ, nhưng qua vẻ kích động và cử chỉ của nàng Mộ Dung Hồng cũng đã nhận ra nàng rất vui vì lời đề nghị này.
Mộ Dung Hồng nhìn thấy cử chỉ ngượng ngùng của Uyển Nhi, bất giác bật cười nói:
- Đây là việc trọng đại của người con gái, nếu muội muội không đồng ý thì tỉ tỉ không dám ép ! Sao ? Ngươi có đồng ý không ?
Uyển Nhi một mực vùi đầu vào lòng tỉ tỉ không dám ngẩn lên, cũng không đáp lời chỉ kêu "tỉ tỉ" mà thôi.
Mộ Dung Hồng thấy Uyển Nhi thẹn như vậy càng ghẹo tới:
- A, thì ra ngươi không muốn. Để ta đi gặp Bạch ca ca nói cho chàng hay răng ngươi không đồng ý gả cho chàng !
Uyển Nhi giậm chân, giọng hờn giỗi:
- Ti tỉ này ! Ghẹo người ta hoài !.
Mộ Dung Hồng bỗng đẩy Uyển Nhi ra. Uyển Nhi lấy làm lạ ngẩn lên, bất giác lạnh người ...
Trước mặt hai nàng không xa, hai bóng người tựa như hai bóng ma không biết xuất hiện tự lúc nào đang giương đôi mắt chớp chớp ánh sáng xanh nhìn chằm chằm hai người.
Nhìn kỹ một chút thì cả hai người đều trạc tuổi sáu mươi, một người tóc đỏ hoạch, da đen ngời ngời, chỉ có hai bên má hiện lên hai khoảng tròn trắng đó ! Người kia gầy đét, mình mặc trường bào dày cộp tựa như đồ đông. Bên ngoài còn khoác chiếc áo trùm đầu rộng thùng thình, mặt đỏ gay như người say rượu.
Mộ Dung Hồng và Uyển Nhi không biết hai người này nhưng Triển Bạch vừa nhìn đã nhận ra chính là Giang Nam nhị kỳ.
Triển Bạch đã sớm phát hiện ra sự có mặt của nhị kỳ nhưng vì chàng còn thẹn vì những điều tỉ muội Mộ Dung gia vừa bàn luận, hai nữa chàng cũng muốn xem thử Giang Nam Nhị Kỳ định làm gì hai thiếu nữ này cho biết ! Đương nhiên chàng đã vận công chuẩn bị, nếu Nhị Kỳ không kể đến thân phận mà ra tay đánh lén chành cũng kịp thời ra tay trợ thủ.
Trong lúc Mộ Dung Hồng và Uyển Nhi đang kinh hãi nhìn thì Nhị Kỳ đồng cười lạnh, Xích Phát linh hầu Thường Khứ Ác lên tiếng nói:
- Hai tỉ muội bàn nhau cùng lấy một trượng phu, quả là thiên hạ hiếm thấy !
Uyển Nhi nghe giọng châm chọc nổi giận trừng mắt, quát:
- Ai biểu ngươi xen vào việc của ta ?
Quỷ Cốc Ẩn Tẩu Văn Chí Kỳ hừ lạnh một tiếng nói:
- Không cần nhiều lời với hai ngươi nữa, người mà hai ngươi gọi là

Bạch ca này Bạch ca nọ đó có phải là tên tiểu tử Triển Bạch không ?
Uyển Nhi cũng không chịu kém. hừ lạnh nói:
- Ăn nói khách sáo một chút ! Ngươi kêu ai bằng tiểu tử ?
Văn Chính Kỳ nổi nóng:
- Lão phu chỉ hỏi ngươi phải hay la không ?
Vừa quát lão vừa xuất thủ như điện nhằm đầu vai Uyển Nhi chộp tới một trảo nhanh nhẹn dị thường Uyển Nhi chân bước bộ pháp Lăng Không Nhiếp ảnh tránh khỏi một trảo của đối phương, nổi giận quát:
- Phải thì sao ? Không ngờ cô nương kính ngươi lớn tuổi ngươi lại vô sỉ xuất thủ đánh lén ! Giờ ngươi nếm thử một chỉ của bản cô nương xem sao !
Dứt lời giở Sưu Hồn chỉ nhằm Kỳ Môn huyệt trước ngực Văn Chính Kỳ điểm tới.
Văn Chính Kỳ một trảo chộp vào khoảng không đã ngạc nhiên, nay thấy đối phương xuất chỉ, chỉ phong rít gió vèo vèo, lão càng kinh ngạc hơn, không ngờ một tiểu cô nương lại có võ công cao cường đến mức đó !
Văn Chính Kỳ không dám đón chỉ, phi thân bay ra ngoài đồng thời phất hai chưởng phản công Hai chưởng của Văn Chính Kỳ một trước một sau, nhưng chưởng sau dường như lại đến trước, chiêu thức hư hư thực thực rất quái dị. Chỉ có chưởng kình thì lạnh lẽo âm trầm tựa như gió ở dưới âm phủ thổi về. Uyển Nhi thấy, chiêu thức của đối phương quái dị nên không dám đón đỡ dùng bộ pháp tránh né.
Mộ Dung Dung Hồng thấy hai lão quái vừa xuất hiện đã hỏi thăm Triển Bạch biết tình hình không hay, vội ngăn Uyển Nhi lại, trầm tĩnh hỏi:
- Nhị vị tìm Triển thiếu hiệp chẳng hay có việc gì ?
Văn Chính Kỳ cười lành lạnh - Vậy ra người mà hai ngươi gọi là Bạch ca ca chính là Triển Bạch rồi.
Thường Khứ Ác cười lớn nói:
- Thật không ngờ Triển Bạch lại có phúc lớn như vậy ! Cùng lúc được hai thê tử như hoa như ngọc.. Uyển Nhi lên tiếng:
- Tỉ tỉ, không cần giữ lễ với chúng ! Hai lão quái vật này quyết không phải là người tốt !
Văn Chính Kỳ nói như rít qua kẽ răng:
- Dám cả gan mắng lão phu ! Ngươi sống như vậy thấy cũng đủ rồi !
Dứt lời giơ tay lên định tấn công.
Thường Khứ Ác giơ tay ngăn lại:
- Khoan đã ! Hai tiểu quỷ này là vị hôn thê của Triển Bạch, chỉ cần bắt chúng làm con tin lo gì Triển Bạch không giao kỳ thư ra.

Uyển Nhi mắng lớn:
- Đừng nằm mơ ! Với thân thể của hai lão quái vật các ngươi muốn đoạt kỳ thư thì còn kém xa lắm !
Mộ Dung Hồng dù sao cũng thâm trầm hơn Uyển Nhi, nàng trấn tĩnh nói:
- Đáng tiếc là nhị vị đến trễ một bước, đêm hôm qua Triển thiếu hiệp đã hủy bỏ nó trước mặt qưuần hào rồi ?
Thường Khứ Ác trợn mắt:
- Có thật không ?
Mộ Dung Hồng điềm tĩnh đáp:
- Việc này mọi người đều biết, lão tiền bối không tin có thể tìm người khác mà hỏi ?
Văn Chính Kỳ cười lớn nói:
- Ngươi tưởng cứ nói như vậy rồi gạt được lão phu sao ?
Thường Khứ Ác tiếp lời:
- Cứ bắt sống cả hai rồi tìm Triển Bạch nói chuyện sau.
Triển Bạch nổi giận mắng:
- Không ngờ võ lâm Trung Nguyên lại có đồ vô sỉ như hai ngươi !
Thường Khứ Ác trầm giọng nói:
- Hai ngươi còn chờ lão phu động thủ sao ?
Uyển Nhi hừ lạnh:
- Lớn lối không sợ bị gãy lưỡi !
Văn Chính Kỳ nổi nóng quát:
- Nội mười chiêu lão phu sẽ bắt sống hai ngươi.
Uyển Nhi cũng không vừa đáp lại:
- Nội ba chiêu bản cô nương sẽ đánh chết hai lão quỷ các ngươi !
Giang Nam Nhị Kỳ bị miệng lưỡi sắc bén của Uyển Nhi làm cho giận đến bốc khói.
Triển Bạch ẩn thân sau gốc cây nghe Uyển nhi đôi đáp mà mở từng khúc ruột.
Văn Chính Kỳ gầm lên một tiếng, giở Âm Phong chưởng một chiêu "Trực đả thiên chung" đánh thẳng vào ngực Uyển Nhi. Giao thủ với một thiếu nữ mà đánh vào một bộ vị như vậy thủ pháp có hơi hạ lưu một chút.
Uyển Nhi đỏ mặt, vừa thẹn vừa giận nhưng thấy chưởng phong của đối phương rất âm trầm nên không dám đón đỡ chỉ dùng thân pháp thoát ra khỏi vùng chưởng ảnh của đối phương.
Văn Chính Kỳ kinh hãi thầm, vì thân pháp của đối phương quá nhanh nhẹn, nhưng đồng thời điều đó cũng làm kích thích tính kiêu ngạo của lão. Chỉ thấy chưởng ảnh đầy trời, chưởng phong lớp lớp, Văn

Chính Kỳ trong lúc tức giận đã xuất thủ liên hoàn công ra bảy chưởng, chưởng nào chưởng nấy nhanh như điện xẹt.
Uyển Nhi bị mất tiên cơ đành phải liên tiếp thoái lui hơn hai trượng.
Chừng nàng lấy lại được thế, lập tức quát lớn một tiếng giở Sưu Hồn chỉ phản công.
Văn Chính Kỳ thấy chỉ phong của đối phương lợi hại không dám đón đỡ chỉ thoái lui tránh né.
Uyển Nhi được thể tấn công liên tiếp bảy chiêu, bức Văn Chính Kỳ thoái lui hơn trượng.
Song phương trao đổi hơn mười hiệp văn bất phân thắng bại.
Thường Khứ Ác cười lạnh nhìn Mộ Dung Hồng nói:
- Ta với ngươi ở không làm gì cũng ra múa may cho đỡ buồn.
Mộ Dung Hồng nhếch môi cười nhẹ, nói:
- Lúc nãy các ngươi nói nội mười chiêu sẽ bắt sống được hai ta mà. Sao bây giờ gần hai mươi chiêu vẫn chưa làm gì được muội muội ta ?
Thường Khứ Ác trâng tráo đáp:
- Mười chiêu, hai mươi chiêu hay ba mươi chiêu thì có gì khác nhau, miễn sao bắt được hai ngươi để đổi lấy kỳ thư là được rồi.
Dứt lời giở Hắc sát thủ ra. nhằm bụng dưới Mộ Dung Hồng chộp tới
Mộ Dung Hồng không ngờ Thường Khứ Ác lại mặt dày đến như vậy, lập tức giở Lăng Không nhiếp ảnh bộ pháp ra tránh né, đồng thời dùng gia học Trích Tinh thủ pháp phản công.
Võ công Mộ Dung Hồng không cao bằng Uyển Nhi, bởi vậy chỉ qua bảy, tám hiệp nàng hoàn toàn ở thế hạ phong.
Trong khi đó Uyển Nhi với Văn Chính Kỳ vẫn đấu bình thủ, song phương qua lại đã hơn ba mươi hiệp.
Thường Khứ Ác đắc thế, xuất thủ một chiêu "Giá thiên cái nhật" chưởng xòe ra như cái quạt đập xuống đầu Mộ Dung Hồng.
Mộ Dung Hồng quát lớn một tiếng xuất chiêu "Hỏa trung thủ lật" nhằm "Tam dương" huyệt đối phương kích tới.
Ầm ! Một tiếng chấn động, kèm theo một tiếng rú thảm.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 60
Tranh Đoạt Kỳ Thư

Hai bóng người đang kịch chiến bỗng phân ra, Thường Khứ Ác ôm cổ tay, vừa thoái lui miệng vừa kêu rên không dứt.
Mộ Dung Hồng thở hổn hển, mặt trắng nhợt, nhưng nét mặt lại lộ vẻ hân hoan.
Cạnh nàng xuất hiện một thiếu niên anh tuấn, thái độ ung dung nhìn Thường Khứ Ác, trên khóe mép hiện một nụ cười nhạt. Thiếu niên không ai khác chính là Triển Bạch, chàng vừa kịp ra tay trợ lực một chưởng đánh Thường Khứ Ác thoái lui ngoài hai trượng.
Uyển Nhi thấy Triển Bạch xuất hiện cũng tấn công một chỉ rồi phi thân đến bên chàng, miệng reo lên:
- Bạch ca ca ...
Tâm tình của nàng đè nén bấy lâu nay giờ được dịp dâng trào, nhưng chỉ kêu được mấy tiếng "Bạch ca ca" bất giác thẹn đến đỏ mát, cúi đầu nhìn xuống đất.
Triển Bạch cảm thấy mặt mình cũng nóng ran, chàng dịu dàng bảo Uyển Nhi:
- Uyển muội đứng sang bên này, để ca ca đối phó với hai lão tặc.
Uyển Nhi đến bên Mộ Dung Hồng.
Triển Bạch nhìn nhị kỳ nghiêm giọng:
- Hai ngươi cũng là nhân vật có danh vọng trên giang hồ, tại sao lại không biết giữ thanh danh, lại ra tay hiểm ác với hai thiếu nữ như vậy ?
Văn Chính Kỳ đưa mắt nhìn Thường Khứ Ác đang xếp bằng vận công trị thương, lòng đã có ý ngán. Lão biết một mình lão không phải là đối thủ của Triển Bạch, nhưng miệng vẫn nói cứng:
- Không cần nhiều lời, nếu ngươi chịu giao Tỏa cốt tỏa hồn Thiên Phật quyển ra thì lão phu sẽ không vấn tội đả thương sư huynh ta, đồng thời cũng bỏ qua tội giết chết ái đồ của ta. Bằng không thì ba ngươi đừng hòng sống qua đêm nay.
Triển Bạch nghiêm giọng:
- Việc các hạ có thể bỏ qua cừu hận, Triển Bạch này cảm kích vô ngần. Nhưng muốn lấy kỳ thư, nhị vị đã đến trễ mất rồi.
Văn Chính Kỳ lạnh lùng:
- Nói vậy tức là tiểu tử ngươi không chịu giao sách ra ?
- Tại hạ thực lòng, tin hay không là quyền của các hạ.
Thường Khứ Ác hành công xong, đứng dậy nhìn Triển Bạch giọng hằn học:
- Chút kế mọn của ngươi gạt được ai, chứ không gạt được nhị kỳ. Muốn sống thì giao ra !

Văn Chính Kỳ thấy sư huynh đã trị xong nội thương, lòng tự tin tăng thêm một chút, vận công bước tới:
- Ngươi nhất định chờ động thủ rồi mới đưa ?
Triển Bạch cười lạnh:
- Đừng nói quyển kỳ thư đã bị hủy rồi, nếu còn ở đây Triển Bạch cũng không giao cho hạng khi sư diệt tổ như hai ngươi.
Lời nói này động chạm đến tích cũ của hai người. Nhị kỳ đồng thanh quát:
- Tiểu tử muốn chết !
Cả hai đồng giở tuyệt học ra, một người giở Hắc Sát thủ, một người giở Âm Phong chưởng, hai đạo chưởng kình một cương một nhu nhằm Triển Bạch cuốn tới.
Triển Bạch lướt người thoát khỏi hai đạo chưởng phong, lạnh lùng nói:
- Nếu muốn động thủ, Triển Bạch này cũng không ngán hai ngươi. Nhưng Triển Bạch có hứa với người không chen vào chuyện giang hồ nên không tiện động thủ với hai ngươi mà thôi.
Văn Chính Kỳ quát:
- Ngươi không giao kỳ thư ra thì đừng hòng viện cớ này cớ nọ để thoái thác.
Dứt lời, lại song song múa chưởng tấn công.
Triển Bạch lại dùng bộ pháp tránh né. Nhị kỳ được thể liên tiếp tấn công mỗi người năm, sáu chiêu, chiêu nào chiêu nấy đều là sát chiêu chí mạng.
Thân pháp của Triển Bạch dù cao siêu nhưng đã đến nước chàng phải hoàn thủ để tự vệ, nếu không ...
Bỗng từ đàng xa vọng lại tiếng cười lớn, tiếng quát tháo pha tạp lẫn những tiếng rú thảm khiến người nghe không khỏi mọc ốc rùng mình.
Mọi người đều kinh hãi nhìn về phía phát ra tiếng động, cả nhị kỳ cũng dừng tay.
Từ những tiếng hỗn tạp này có thể nhận ra một tai họa lớn sắp giáng xuống đầu con người.
Bỗng từ xa có một bóng người hớt hãi chạy tới, vừa nhìn thấy Triển Bạch đã gọi lớn:
- Bạch ... Triển thiếu hiệp, mọi người đi tìm thiếu hiệp từ nãy đến giờ. Có nhiều người đến tìm Triển thiếu hiệp ...
Nhìn lại thì thấy chính là Kim Thái Phụng, vẻ mặt nàng còn đọng nét kinh hoàng.
Biết là có việc chẳng lành, Triển Bạch hỏi nhanh:
- Kim cô nương bình tĩnh. Những ai đến tìm tại hạ ?

Kim Thái Phụng thở hổn hển:
- Cửu đại môn phái ngoài ra còn có ... nhiều người lắm.
Triển Bạch nhíu mày:
- Làm gì mà nhiều người đến tìm ta như vậy ?
- Tất cả bọn họ hẹn nhau để đến tìm Triển thiếu hiệp, Lôi đại thúc nói thiếu hiệp không có mặt ở đây, họ không tin xông vào lục soát. Cùng Gia bang đệ tử ra tay ngăn cản, đã có không ít người bị tử thương ...
Triển Bạch không chờ Kim Thái Phụng nói xong, đã phi thân lướt đi.
Giang Nam nhị kỳ sợ Triển Bạch thừa cơ trốn mất nên vội vàng phi thân đuổi theo.
Ba thiếu nữ cũng lục tục theo Triển Bạch nhẹ như chiếc lá đáp xuống quảng trường, phóng mắt nhìn ra thấy mấy trăm người đang hỗn chiến. Đao ảnh, kiếm ảnh và chưởng ảnh rợp trời, thỉnh thoảng lại có người trúng chưởng trúng kiếm mạng vong.
Dưới đất nằm ngổn ngang tử thi đầy máu, trông rất thảm liệt.
Triển Bạch đề khí quát lớn:
- Dừng tay ?
Tiếng quát của chàng chẳng khác sấm sét giữa trời, những người đang động thủ đều giật mình lui khỏi vòng chiến.
Tiếp đó mới thấy Giang Nam nhị kỳ, Mộ Dung Hồng, Uyển Nhi và Kim Thái Phụng phi thân đáp xuống hiện trường.
Triển Bạch cố nén kích động, quét mắt nhìn quanh một lượt trầm giọng hỏi:
- Cao nhân phương nào đến tìm tại hạ ? Tại sao lại lạm sát những người vô can như vậy ? Không lẽ đó lại là nghĩa cử của hiệp nghĩa đạo sao ?
Trong đám đông vang lên một câu niệm Phật hiệu vang vang như tiếng chuông đồng. Tiếp đó một lão tăng thân hình cao lớn, tăng bào màu xám, sắc diện nhuận hồng được điểm xuyến bằng đôi mày bạc trắng bước ra khỏi đám dông hỏi:
- Tiểu thí chủ là Triển Bạch ?
Triển Bạch gật đầu đáp:
- Chính tại hạ !
Lão lăng niệm một câu Phật hiệu nói:
- Lão nạp là Trí Hải đương kim phương trượng của Thiếu Lâm. Nay lão nạp đại diện cho danh dự của cửu đại môn phái muốn lấy lại một vật từ tay tiểu thí chủ, không biết tiểu thí chủ có chịu nể tình không ?
Trong lúc Trí Hải đang nói thì chưởng môn nhân của tám phái:
Nga Mi, Không Động, Võ Đang, Côn Luân, Điểm Thương, Hoa Sơn, Trường Bạch, Pháp Hoa kẻ trước người sau bước ra đứng sau lưng

Trí Hải, ai nấy đều chiếu song mục nhìn Triển Bạch thị Oai.
Triển Bạch thấy lời của Trí Hải hàm chứa ý cưỡng đoạt, lại thấy chưởng môn nhân của bát đại môn phái đều đứng ra để gây áp lực, bất mãn nghĩ thầm:
"Chưởng môn nhân cửu đại môn phải chỉ như thế này thôi sao ? Chẳng trách trong vòng trăm năm trở lại đây danh tiếng của Cửu đại môn phái bị chôn vùi ..." Nghĩ xong Triển Bạch lạnh lùng đáp:
- Có yêu cầu gì xin đại sư cứ nói thẳng ra đi, chỉ cần nó không đi ngược lại chính nghĩa võ lâm thì Triển Bạch chẳng dám từ nan.. Lời của Triển Bạch chính trực, không nhu nhược mà cũng không thất lễ với bậc võ lâm trưởng thượng, khiến không ít người ngầm khâm phục.
Nhưng lời của chàng lại hàm chứa ý vị mỉa mai Thiếu Lâm phương trượng.
Trí Hải là nhân vật lão luyện giang hồ, đương nhiên là nghe ra ẩn ý trong câu nói của Triển Bạch, lão trầm mặt, nói:
- Lão nạp đương nhiên là không yêu cầu điều gì quá khắt khe, chỉ mong tiểu thí chủ đem Tỏa cốt tỏa hồn thiên phật quyển trả lại cho lão nạp. Được như vậy thì Cửu đại môn phái sẽ quay lưng đi ngay không gây bất cứ phiền toái nào cho thí chủ.
Lại lấy danh nghĩa của Cửu đại môn phái ra uy hiếp !
Triển Bạch cười nhạt, đáp:
- Giả như quyển kỳ thư ấy còn ở đây thì bằng vào danh vọng của đại sư cùng chương môn nhân của Bát đại môn phái, tại hạ nhất định hai tay dâng cho đại sư. Tiếc thay mới đêm qua tại hạ đã hủy nó trước mặt của quần hào rồi. Hại chư vị phải mất công đi !
Trí Hải đại sư trầm mặt nói:
- Lão nạp cũng không ngại nói thực cho thí chủ biết, quyển kỳ thư này do phương trượng đời trước của bản tự Khổ Thủy sư tổ cùng với chưởng giáo Võ Đang đương thời là Thiết Tâm đạo trưởng có ân cứu mạng với Chỉ Nhãn lang quân, nên được người trao tặng. Sau đó Thiết Tâm đạo trưởng đã đồng ý giao kỳ thư cho bản tự cất giữ. Kỳ thư này vốn được cất giữ trong Tàng Kinh các, nay nghe lời đồn đãi nó lại ở trong tay thí chủ, lão nạp kiểm tra lại thì thấy trong Tàng kinh các không còn quyển sách này bởi vậy hôm nay mới cất công đến đây yêu cầu thi chủ trao lại cho bản tự cất giữ !
Trí Hải nói thôi một hồi tựa như bảo vật trấn sơn của Thiếu Lâm tự vừa bị mất cắp không bằng !
Quần hào nghe kể về sự tích của quyển kỳ thư danh chấn võ lâm này, đồng lắng nghe đến xuất thần Lại nghe Trí Hải tiếp:

- Lão nạp nghe đâu thí chủ là hậu nhân của Tích Lịch kiếm Triển đại hiệp. Nghĩ năm xưa Triển đại hiệp anh minh lỗi lạc, chắc không đến nỗi là người thâm nhập Tàng kinh các của bản tự để lấy cắp kinh. Nhưng nay kinh này lại ở trong tay thí chủ, mọng, thí chủ từ bi độ lượng trao trả lại. Thiếu Lâm tự đời đời không quên đại ân dại đức của thí chủ !
Triển Bạch nghe Trí Hải nhắc tới tiên phụ chàng lại còn có ý nghi ngờ tiên phụ là người ăn cắp bảo vật của Thiếu Lâm tự, bất giác nổi giận, chàng quyết định đem sự thật về sự tích quyển kỳ thư này kể hết cho quần hào nghe.
Chàng cười lạnh đáp:
- Theo chỗ Triển Bạch biết thì chân tướng sự việc không giống như những điều đại sư vừa nói.
Trí Hải mục quang như điện nhìn Triển Bạch trầm giọng:
- Việc này vốn là một bí mật của bản tự, nếu không phải vì tình thế bất đắc dĩ lão nạp cũng không công bố trước nhiều người, thí chủ nói vậy là có ý nghi ngờ lão nạp nói dối sao ?
Triển Bạch điềm tĩnh đáp:
- Đại sư thân làm phương trượng của Thiếu Lâm là Bắc đẩu của võ lâm Trung Nguyên đương nhiên không thể nói dối trước mặt quần hào, có điều sự thật lại có chỗ không giống với những điều đại sư vừa nói.
Trí Hải. lạnh lùng nói như ra lệnh:
- Thí chủ giải thích cho rõ ràng việc này đi !
- Việc Chỉ Nhãn Lang Quân tiền bối luyện công bị Thiên Tiên Ma Nữ dùng Thác Nữ Mê Hồn đại pháp làm cho tẩu hỏa nhập ma, kế đó được Phương Trượng đời trước của quý vị là Khổ Thủy đại sư cùng chưởng giáo đương thời của Võ Đang là Thiết Tam đạo nhân cứu mạng là có thực. Nhưng sau khi thoát chết Chỉ Nhãn Lang Quân đã dùng tâm huyết nửa đời mình làm ra quyển bí lục Tỏa cốt tỏa hồn thiên phật quyển thì lại không phải tặng nó cho Khổ Thủy và Thiết Tâm nhị vị tiền bối ...
Triển Bạch nói lới đây Trí Hải đại sư bỗng biến sắc mặt nhưng Triển Bạch không để ý đến phản ứng của Trí Hải, tiếp lời:
- Chỉ Nhãn Lang Quân tạm đem quyển kỳ thư cất giấu trong một bí động ở La Phù sơn, trước lúc chết lại cố ý để lộ ra ngoài khiến cho giang hồ đồng đạo chém giết nhau vô số hầu tranh đoạt kỳ thư, thảm họa ấy đến nay còn chưa dứt hẳn !
Trí Hải nổi nóng bước tới một bước nói:
- Thí chủ nói vậy thì Thiếu Lâm tự cũng tham gia tranh đoạt mới

giành được quyển kỳ thư chứ gì ?
Dứt lời giơ chưởng lên, hàm chỉ cần Triển Bạch nói "phải" một tiếng là xuất thủ tấn công.
Triển Bạch cười nhẹ nói:
- Đại sư chớ nóng nảy như vậy Triển Bạch còn chưa nói hết mà. Lúc ấy số cao thủ đến La Phù sơn tìm bảo vật đông vô số, có hay không có đệ tử của quý tự tham gia thì tại hạ không dám nói, chỉ biết sau đó hai đệ tử của Pháp Hoa Nam Tông tìm được ...
Nghe tới đây chưởng môn nhân của Pháp Hoa Nam Tông bước ra, chen lời:
- Nói vậy quyển sách này thuộc về bản môn ! Ha ha ha ...
Triển Bạch nhếch môi cười, đáp:
- Nhưng hai cao thủ của quý môn lại không giữ được bí lục đó, qua những trận đấu tranh đoạt, cuối cùng lại về tay một cao thủ của Không Động là Ngũ Trảo linh hồ !
Triển Bạch vừa dứt lời lại nghe tiếng cười lạnh, một lão đạo gầy nhom bước ra, chính là chưởng môn nhân Không Động phái, Bài Cốt Tiên Vương Chi Đạo.
Vương Chi Đạo cười lạnh xong nói:
- Không ngờ chủ nhân thật sự của quyển sách lại chính là Không Động phái, xin thí chủ giao cho bần đạo !
Trí Hải sợ Triển Bạch nói một hồi thành ra Thiếu Lâm tự không còn được chủ quyền đối với kỳ thư lại còn gây thù kết oán với Bát đại môn phái, vội đứng ra, hỏi:
- Theo chỗ lão nạp được biết võ công của Ngũ Trảo Linh Hồ không cao làm sao mà giữ được bảo vật ?
Bài Cốt Tiên cười lạnh cướp lời:
- Trí Hải đại sư không phải là người sống trong thời gian đó thì làm sao biết được Ngũ Trảo Linh Hồ võ công không cao cường ?
Triển Bạch cười nhẹ nói:
- Nhị vi bất tất phải tranh giành với nhau một câu nói, còn việc Ngũ Trảo Linh Hồ sau khi đoạt được kỳ thư rồi có giữ được hay không, hay bị ai khác đoạt lại thì tại hạ thực tình không biết !
Trí Hải bị Bài Cốt Tiên hỏi ngược một câu đang lúng túng không biết trả lời ra sao, nghe Triển Bạch nói xong vội lớn tiếng để khỏa lấp việc nọ:
- Thí chủ kể một câu chuyện có đầu không đuôi như vậy khiến lão nạp đành phải nghi ngờ thí chủ đã tự dựng cốt truyện để hòng gây chia rẽ các đại môn phái. Thật uổng cho Triển Vân Thiên cả đời hiệp nghĩa lại có một hậu nhân ...

Triển Bạch thấy máu nóng dồn lên mặt, quát lớn:
- Câm miệng ! Các hạ thân phận đứng đầu Cửu đại môn phái không ngờ lại có thể buông lời nhục mạ người vô cớ như vậy. Nếu tại hạ không có lời hứa với người thì ...
Hừ ! Tại hạ không nói nhiều nữa, các vị đi hết đi ?
Trí Hải là phương trượng của Thiếu Lâm tự, thân phận cao quý biết chừng nào, làm sao chịu được những lời lẽ của Triển Bạch ? Song mục lão bắn ra những tia hàn quang rợn người, miệng quát lớn:
- Tiểu tử muốn chết !
Dứt lời giơ chưởng định tấn công Bỗng có tiếng quát lớn:
- Dừng tay !.
Lôi Chấn Viễn bước ra giơ tay ngăn Trí Hải lại, nhìn thẳng vào mặt Trí Hải nói:.
- Phương trượng có nhận ra ta là ai không ?
Trí Hải ngơ ngác một lúc rồi lắc đầu:
- Lão nạp chưa được hân hạnh tiếp xúc với thí chủ lần nào.
Lôi Chấn Viễn cười lạnh:
- Không lẽ người tiền nhiệm trước lúc trao chức phương trượng cho đại sư không có nhắc tới cái tên Lôi Chấn Viễn này !
Câu nói hàm súc của Lôi Chấn Viễn khiến Trí Hải ngẫn người:
- Không lẽ việc chấp chưởng chức Phương Trượng của bản tự lại có liên quan đến thí chủ sao ?
Lôi Chấn Viễn mỉm cười:
- Đại sư nói vậy buộc Lôi mỗ phải tự nói ra rồi, chỉ sợ điều này ít nhiều làm ảnh hưởng đến thanh danh mấy trăm năm nay của quý tự !
Trí Hài nổi giận quát:
- Nếu thí chủ còn không chịu giải thích rõ ràng việc này thì mấy ngàn tăng chúng của Thiếu Lâm tự sẽ không để yên cho thí chủ đó !
- Việc này Lôi mỗ thấy tốt hơn hết nên tìm một nơi vắng vẻ nói thì tiện hơn ...
Trí Hải quát lớn ngắt lời:
- Không cần ! Thí chủ cứ nói ra trước mặt quần hào để mọi người biết ?

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 61
Cuộc Tranh Giành Vô Nghĩa

Lôi Chấn Viễn cười lớn nói:
- Được, Lôi mỗ cứ sự thực nói ra, nếu danh dự của Thiếu Lâm tự tổn hại thì lão hòa thượng ngươi chịu trách nhiệm.
Dừng một lát Lôi Chấn Viễn bắt đầu kể:
- Sau khi Ngũ Trảo linh hồ lấy được kỳ thư, lập tức tìm một nơi vắng vẻ để luyện cái thế thần công hòng xưng bá võ lâm. Nhưng quyển kỳ thư này vô cùng đặc biệt, những kẻ nhìn thấy nó định lực yếu kém một chút là lập tức bị những dâm ảnh trong đó chế ngự thần trí, chẳng những luyện công không thành mà còn bị tẩu hỏa nhập ma. Trải qua hơn chục năm, những người bị hại bởi quyển kỳ thư này không sao kể xiết.
Phần thì các võ lâm đồng đạo chém giết nhau để tranh giành kỳ thư, người may mắn đoạt được thì cũng chết vì tẩu hỏa nhập ma, khiến cho giang hồ phải một phen đại loạn. Lúc đó Khổ Thủy đại sư vì muốn giang hồ tránh khỏi sát kiếp nên đã cùng Thiết Tâm đạo trưởng của Võ Đang liên thủ đánh cướp quyển kỳ thư đem về cất giữ nơi Tàng Kinh các. Đồng thời đặt ra một điều luật, cấm tăng chúng Thiếu Lâm không được xem quyển kỳ thư này và phương trượng các đời sau mỗi khi tiếp nhận trọng trách đều phải phát thệ trước tổ sư rằng không được luyện võ công trong kỳ thư này.
Đây vốn là một điều cực kỳ bí mật của Thiếu Lâm tự, và lai lịch của quyển kỳ thư qua rất nhiều đời, nên tăng chúng của Thiếu Lâm chẳng còn ai hay biết đến sự tồn tại của nó nữa, chỉ có Phương trượng đương nhiệm mới biết đến nó mà thôi. Không ngờ Lôi Chấn Viễn lại có thể nói ra vanh vách như vậy.
Trí Hải hòa thượng vừa kinh hãi vừa tức giận:
- Cuồng đồ to gan ! Ngươi làm sao biết được chuyện này ?
Lôi Chấn Viễn trầm mặt quát:
- Lão trọc vô lễ ? Lão phu hỏi ngươi, ba vị sư đệ của Chánh Tâm đại sư, người tiền nhiệm của ngươi tại sao lại chết ?
Trí Hải ngẩn người một lúc rồi quát:
- Không lẽ việc tam vị sư thúc của ta tử nạn lại có liên quan đến quyển sách này ?
Lôi Chấn Viễn cười lớn nói:
- Xem ra Chánh Tâm đã không nói rõ cho ngươi hay, giờ lão đã chết rồi, việc này chỉ còn một mình lão phu biết mà thôi !
Trí Hải hòa thượng đỏ mặt quát:
- Ngươi mau giải thích cho rõ, nếu không đừng trách lão nạp không nể tình !

Lôi Chấn Viễn cười lạnh:
- Ba vị sư thúc của ngươi vì quá đam mê võ học đã lén xem Tỏa Cốt Tỏa Hồn thiên phật quyển, bị Chánh Tâm phát hiện. Ba người trong lúc thân trí mê loạn đã trở mặt đánh lại phương trượng, may mà lúc đó ta có mặt ở đó, đã trợ lực với Chánh Tâm đại sư chế ngự ba tên phản đồ !
Lần này thì Trí Hải không còn mở lời được nữa, cả những người có mặt ở đó cũng tròn mắt chăm chú nhìn Lôi Chấn Viễn kể về một đoạn mật án của Thiếu Lâm tự.
Lôi Chấn Viễn trầm ngâm tiếp:
- Cũng qua lần đó Chánh Tâm đại sư vô tình nhìn thấy một trang trong Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật quyển, cảm thấy quyển sách này không thể để chung với các kinh văn khác trong Tàng Kinh các, thứ nữa là để tạ ân lão phu trợ giúp. Lão đã đem quyển kỳ thư đó cùng ba viên Long Hổ tục mệnh đan tặng cho lão phu ...
Đến lúc này thì tất cả nhiệt tình của Trí Hải đã như bị tạt một gáo nước lạnh vào khiến nó tan biến hết. Thiếu Lâm tự đã bị Nam Hải môn chiếm cứ, trong các đệ tử Thiếu Lâm đương thời, không một ai đủ sức đương cự lại với cao thủ của Nam Hải môn.
Thất thập nhị thần công của Thiếu Lâm đã không còn tác dụng nữa, lão mới thống lĩnh tăng chúng đi đoạt lại quyển kỳ thư để hòng dùng võ học cao thâm trong đó cứu vãn thanh danh của Thiếu Lâm. Không ngờ Lôi Chấn Viễn lại chứng minh chủ quyền của kỳ thư không còn thuộc về Thiếu Lâm nữa ! Nhưng sự tồn vong của Thiếu Lâm lại phụ thuộc vào việc có giành lại được bí kíp hay không, cơ nghiệp của Thiếu Lâm mấy trăm năm nay không lẽ bị hủy về tay lão ? Tôi trạng này lão làm sao gánh nổi ?
Nghĩ xong lão đánh liều nạt:
- Ngươi nói miệng không như vậy, lão nạp làm sao tin được, ngươi có bằng chứng gì để chứng minh tính xác thực của những việc ngươi vừa kể không ?
Lôi Chấn Viễn ngẩn người:
- Lão hòa thượng ngươi muốn bằng chứng gì ?
- Chỉ cần có Tỏa cốt tỏa hồn Thiên phật Quyển cùng ba viên Long Hổ tục mệnh đan làm chứng là đủ, bằng không ngươi dùng hí ngôn làm tổn hại danh dự Thiếu Lâm, đừng nói tăng chúng Thiếu Lâm không tha ngươi mà cả Bát đại môn phái cũng không tha cho ngươi đâu !
Nhưng cả hai thứ mà Trí Hải yêu cầu đều đã không còn. Ba viên Long Hổ tục mệnh đan, hai Lôi Chấn Viễn đã dùng tri nội thương cho mình, một thì tặng cho Triển Bạch lúc chàng dưỡng thương ở Mộ

Dung sơn trang, còn quyển kỳ thư thì Triển Bạch vừa xé bỏ hôm qua. Nhưng Lôi Chấn Viễn biết rõ, dù các vật chứng còn thì Trì Hải cũng sẽ không chịu bỏ qua. Việc Lôi Chấn Viễn vào Thiếu Lâm tự hỏi thăm tin tức về Triển Vân Thiên rồi tình cờ cứu được Chánh Tâm, việc này ngoài hai người ra, không có người thứ ba hay biết, nên dù có tín vật Trí Hải vẫn có cớ để bắt bẻ.
Nghĩ đến đây Lôi Chân Viễn cười lớn nói:
- Lôi Chấn Viễn này tuy chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng tính ngay thẳng xưa nay giang hồ bằng hữu đều biết. Nay ta chỉ nói bấy nhiêu đó thôi, tin hay không cũng mặc kệ lão trọc ngươi !
Trí Hải chưa kịp đáp lời thì Không Động chưởng môn nhân Bài Cốt Tiên Vương Chi Đạo đã bước lên nói:
- Trí Hải đạo huynh, chúng ta bất tất phải nhiều lời với chúng, cứ buộc chúng giao Kỳ thư là được rồi !
Bài Cốt Tiên Vương Chi Đạo tuy tu đạo nhưng lại là phường háo sắc, không có đêm nào là thiếu nữ nhân, đến nỗi phải gầy nhom đưa hết xương sườn ra ngoài chính vì vậy mà mới có cái nhã hiệu Bài Cốt Tiên !
Lôi Chấn Viễn vốn rất ghét hạng ngụy quân tử, miệng nói chính nghĩa mà lòng thì tà độc hơn cả phường hắc đạo. Nên vừa thấy Bài Cốt Tiên xuất hiện đã trề môi nói:
- Hạng như ngươi chưa xứng để nói câu đó với lão phu !
Bài Cốt Tiên nghĩ mình cũng là tôn sư một phái lại bị đối phương khinh khi như vậy bất giác nộ khí xông thiên quát:
- Lôi phong tử chớ cuồng ngạo ! Ngươi thử tiếp bản tòa một chưởng coi sao ?
Dứt lời vận hết sức bình sinh nhằm ngực Lôi Chấn Viễn đẩy tới một chưởng ! Lập tức đất dậy cuồng phong, xem ra chưởng lực của Bài Cốt Tiên không phải tầm thường !
Lôi Chấn Viễn cười lạnh nói:
- Dù mười chưởng, trăm chưởng lão phu cũng không ngại ?
Dứt lời, hữu chưởng giơ lên nhằm đạo chưởng kình của đối phương đẩy tới.
Ầm một tiếng chấn động không gian cát đá tung bay mù mịt. Bài Cốt Tiên thối lui ba bước. Lôi Chấn Viễn đứng yên bất động.
Bài Cốt Tiên gầm lên một tiếng như con mãnh thú bị thương, giở hết bình sinh tuyệt học ra tấn công, liên hoàn ba chưởng. Chỉ thấy chưởng ảnh như vũ bảo vây chặt Lôi Chấn Viễn.
Lôi Chấn Viễn hừ lạnh một tiếng quát:
- Ngươi muốn chết !

Dứt lời vận Thiên Phật chưởng cứ nhằm chưởng đối phương đánh tới.
Chỉ nghe "Bùng ! Bùng ! Bùng ! ba tiếng chấn động, hai bóng người đột ngột tách ra. Râu tóc Lôi Chấn Viễn tung bay bời bời. Nhưng thân hình vẫn nguyên vị. Bài Cốt Tiên lảo đảo lùi lại, sắc mặt nhợt nhạt, há miệng phun ra mấy ngụm máu tươi, vừa định xông lên lần nữa nhưng lão không gượng lại được ngã quỵ xuống, hôn mê bất tĩnh.
Các đệ tử phái Không Động lật đật chạy tới đỡ Bài Cốt Tiên ra phía sau cứu chữa.
Trí Hải hòa thượng lướt tới chỉ mặt Lơi Chấn Viễn, quát:
- Lôi Chấn Viễn ! Ngươi ra tay tàn độc không coi Cửu đại môn một phái vào đâu !
Ngày hôm nay Cửuu đại phái quyết sống chết với ngươi !
Trí Hải hòa thượng vừa dứt lời thì chưởng môn của Pháp Hoa Nam Tông là Đàn Tranh Khách Trương Cương, chưởng môn của Pháp Hoa Bắc Tông là Tì Bà Thủ Phạm Đan song song quát lớn một tiếng xông vào mỗi người giở tuyệt học của mình là Đàn Tranh chỉ và Tì Bà Thủ phân tả hữu tấn công Lôi Chấn Viễn.
Lôi Chấn Viễn nổi nóng quát lớn:
- Đường đường là tôn sư của cửu đại môn phái, không ngờ chỉ là hạng ỷ đông hiếp ít !
Dứt lời không thèm tránh né, tả hữu chưởng nhằm ngực đối phương đẩy ra.
"Bùng ! Bùng !" hai tiếng, Trương Cường và Phạm Đan đồng thối lui một bước.
Lời nói mai mỉa của Lôi Chấn Viễn đã làm kích nộ những người đứng đầu cửu đại môn phái, tất cả đều bước lên bao vây Lôi Chấn Viễn, song mục người nào cũng tràn ngập sát quang:
Lôi Chấn Viễn đẩy lui hai đối thủ, cười cuồng ngạo nới:
- Lôi mỗ sắp đến ngày về với đất lại được lãnh giáo tuyệt học của chưởng môn nhân cửu đại phái, thật còn vinh hạnh nào hơn !
Lôi Chấn Viễn đang lúc nóng giận, lão quên mất tính chất nghiêm trọng của tình hình trước mắt. Vừa dứt lời đã huy động song chưởng nhằm các chưởng môn nhân của Thất đại phái, liên hoàn tấn công bảy chưởng.
Chưởng môn nhân của Thất đại phái đồng thanh quát lớn một tiếng, giơ chưởng phản công. Chỉ thấy bóng người chớp động chưởng ảnh đầy trời, vây Lôi Chấn Viễn vào giữa !
Lôi Chấn Viễn múa chưởng như bay, một mình cự chiến với bảy, tám

tay cao thủ, đều là tôn sư của cửu đại môn phái, nhưng vẫn có công có thủ, đánh đông đỡ tây, không tỏ ra nao núng chút nào.
Nhưng những người bên ngoài đều nhận ra, sở dĩ Lôi Chấn Viễn có thể cầm cự được là nhờ công lực lão cao thâm hơn đối phương một bậc.
Nhưng cứ đà này kéo dài thì lão chắc phải sớm kiệt lực mà chết !
Bỗng có một bóng người nhanh như điện chớp phi thân xuyên vào vòng chiến.
Lúc này tám chưởng môn nhân của Bát đại phái đang ra sức vây công. Chưởng ảnh rợp trời, kình phong vây kín như bưng, dù một giọt nước cũng khó lọt qua, nhưng bóng người tựa như ảo ảnh, có hình mà không có chất, thoắt cái đã lọt vào vòng chiến.
Cũng không thấy người này làm động tác gì, chỉ thấy tám chưởng môn nhân như chạm phải rắn độc ùn ùn thối lui.
Bóng người dừng lại thì thấy một người đứng cạnh Lôi Chấn Viễn, chính là Triển Bạch !
Quần hào đồng ngẩn người, cũng có không ít người ngầm khen ngợi.
Lôi Chấn Viễn một mình độc chiến Bát đại cao thủ đã là việc kinh nhân, nhưng dù sao lão cũng là nhân vật thành danh trong giang hồ từ hơn hai mươi năm trước. Hơn nữa cũng chỉ gắng gượng chi trì trong chốc lát mà thôi.
Trong khi đó Triển Bạch mới chỉ là một thiếu niên vừa quá hai mươi tuổi đầu đã có thể một chiêu đẩy lui tám vị tôn sư của bát đại phái !
Thật ngoài sức tưởng tượng của mọi người !
Kỳ thực những người ngạc nhiên trước thần dũng của Triển Bạch chỉ là những người vừa mới đến để òng cướp đoạt kỳ thư, còn những người đã từng mục kích chàng độc chiến.
Hải Ngoại tam sát hay Giang Hồ Tứ Ác rồi thì chẳng có gì lấy làm kinh ngạc nữa !
Triển Bạch thi triển một chiêu "Phật quang phổ chiếu" đẩy lui tám đại cao thủ xong nghiêm nghị quét nhìn một vòng, trầm giọng nói:
- Từ bao đời nay, Cửu đại môn phái là Thái Dương, là Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên, không ngờ lại bị chư vị phá hỏng hết thanh danh !
Trí Hải hòa thượng vừa tiếp một chưởng của Triển Bạch, cảm thấy chưởng lực mạnh mẽ dị thường, lòng ít nhiều đã khiếp uy, nhưng nghe chàng mở miệng giáo huấn các chưởng môn nhân Cửu đại phái không nhịn được quát hỏi:
- Ngươi nói vậy nghĩa là sao ?

Triển Bạch chậm rãi lên tiếng:
- Tại hạ lúc nãy đã nói rõ, Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật quyển do tại hạ hủy bỏ rồi, tại sao chư vi lại còn xuất thủ tranh giành vô ý nghĩa với Lôi đại thúc làm chi nữa ?
Trí Hải hòa thượng chưa kịp đáp lời thì đã có hai bóng người phi thân vào đấu trường, một người lạnh lùng lên tiếng:
- Các ngươi lôi thôi dài dòng quá ! Tiểu tử ! Mau giao quyển kỳ thư cho lão phu !
Mọi người nhìn lại thì chính là Giang Nam nhị kỳ, hai lão ma đầu hành sự quái đản, lại hiểm độc hơn người. Quần hào ai nấy đều kinh hãi ngầm.. Trí Hải hòa thượng sau một thoáng ngỡ ngàng, lạnh lùng lên tiếng:
- Quyển kỳ thư này vốn là vật của bản tự bị mất đi, chỉ mong nhị vị không nên xen vào chuyện này !
Thường Khứ Ác cười lạnh nói:
- Vật để ở trong nhà các ngươi mà các ngươi còn giữ không nổi thì có tư cách gì để tranh giành kỳ thư nữa ?
Văn Chính Kỳ chẳng nói chẳng rằng cứ đơn chưởng nhằm ngực Trí Hải quét tới một chưởng.
Trí Hải hòa thượng cảm thấy một đạo hàn phong lạnh lẽo áp tới, không dám giơ chưởng đón tiếp, vội thi triển thân pháp tránh né, đạo hàn phong sượt người lão lướt qua, khiến lão không khỏi rùng mình ớn lạnh.
Nhưng hai đệ tử của Thiếu Lâm tự đứng sau lưng Trí Hải hòa thượng chậm chân không tránh kịp, bị chưởng phong quét trúng, cả hai lập tức rú lên một tiếng hãi hùng, quỵ xuống sắc mặt xám ngoét, tay chân co giật liên hồi, chắc là khó lòng sống nổi !
Văn Chính Kỳ lạnh lùng nói:
- Kẻ nào còn không phục thì coi đó làm gương ?
Trí Hải hòa thượng thấy hai đệ tử chết thảm, giận dữ quát lên một tiếng, giơ chưởng phản công.
Không đợi Văn Chính Kỳ ra tay, Thường Khứ Ác cũng quát lên một tiếng thi triển một chiêu "Quỷ Vương Đoạn Lộ" từ góc xéo đẩy ra một chưởng hóa giải chưởng phong của Trí Hải hòa thượng. Luồng chưởng phong như giao long nộ hải của Trí Hải hòa thượng bỗng biến mất tăm như đá ném xuống hồ !
Trí Hải hòa thượng kinh ngạc đến ngẩn người, không ngờ công lực của hai lão ma đầu lại đặc dị đến như vậy !
Ngay lúc đó thì...
Soạt ! Soạt ! Soạt:

Gần chục bóng người phi thân đáp xuống hiện trường, đi đầu là một đôi nam nữ, nam mặc nho phục màu trắng tay phe phẩy ngân phiến, nữ vận kim phục ánh vàng rỡ, chính là Nam Hải Thiếu Quân và Nam Hải Long Nữ. Bên phải hai người là Hải Ngoại Tam Sát. Bên trái là Giang Hồ Tứ Ác. Chín người xếp thành hai hàng ngang từ từ bước lên.
Còn cách vòng chiến giữa sân mấy bước Nam Hải Thiếu Quân dùng cán quạt chỉ Giang Nam Nhị Kỳ, nói:
- Hai ngươi tránh ra một bên !
Giang Nam Nhị Kỳ vốn là hai đại ma đầu, tự cao tự đại, kiêu ngạo thành tính, làm sao chịu được thái độ khinh thường của đối phương như vậy.
Văn Chính Kỳ trợn mắt hỏi:
- Ngươi nói với lão gia của ngươi đó hả ?
Nam Hái Thiếu Quân giọng lạnh như băng, nói:
- Tội vô lễ, không thể dung tha !
Thường Khứ Ác ngày thường tốt nhịn hơn Văn Chính Kỳ cũng không chịu được thái độ ngạo mạn của đối phương, lão chẳng nói chẳng rằng giở Hắc Sát thủ một chiêu."Hắc Thủ đoạn hồn" nhằm ngực Nam Hải Thiếu Quân chộp tới.
Lãnh Diễm Hồng, một trong Tam Sát, sau khi nghe câu nói "không thể dung tha" của Nam Hải Thiếu Quân đã bước lên một bước, vừa khéo một trảo của Thường Khứ Ác chộp tới, mụ quát lớn một tiếng:
- Con khỉ đột muốn chết !
Đồng thời giơ tay điểm ra một chỉ.
"Suỵt !" một tiếng. Thường Khứ Ác rú lên một tiếng thảm khốc, tung người bay ra ngoài hơn một trượng, chưởng tâm lão bê bết máu tươi !
Thường Khứ Ác vội lấy ra một hoàn thuốc bỏ vào miệng rồi ngồi xuống xếp bằng vận công điều tức.
Bỗng nghe "Bùng !" một tiếng chấn động không gian một bóng người loạng choạng thối lui về phía Thường Khứ Ác, cuối cùng bóng người không gượng lại được ngã nhào lên mình Thường Khứ Ác luôn !
Nhìn kỹ lại thì chính là Văn Chính Kỳ, lão há miệng phun ra mấy ngụm máu tươi.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 62
Cuộc Chiến Không Tiền Khoáng Hậu

Thì ra Văn Chính Kỳ thấy Lãnh Diễm Hồng một chỉ đả thương Thường Khứ Ác, nên ngấm ngầm vận công rồi bất thần xuất chưởng ám kích, định một chưởng giết chết đối phương để phục thù cho sư huynh Nào ngờ kẻ cắp gặp bà già, trong khi đó thì Phật ấn pháp sư đã nhanh tay hơn xuất chưởng công trước. Văn Chính Kỳ bất bị, lãnh trọn một chưởng vào hậu tâm mới đến nỗi thọ thương thảm trạng như vậy.
Trong khi đó thì các cao thủ của Nam Hải môn đã tiến lên bao vây Triển Bạch vào giữa.
Nam Hải Long Nữ giơ tay chỉ chưởng môn nhân của Cửu đại môn phái, lạnh lùng ra lệnh:
- Các ngươi cũng tránh ra ?
Võ công của Nam Hải môn, Cửu đại môn phái đã lãnh giáo qua, nên không ai bảo ai, các chưởng môn nhân tự động lùi ra mấy bước.
Nam Hải Thiếu Quân tay phe phẩy quạt, từ tốn nói:
- Xin các hạ đem Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật Quyển giao cho tại hạ !
Triển Bạch cười nhẹ:
- Các hạ lấy tư cách gì đòi tại hạ giao kỳ thư ?
Nam Hải Long Nữ giương đôi mắt mỹ miều ướt rượt nhìn Triển Bạch, cất giọng trong trẻo nói:
- Không lẽ Triển thiếu hiệp không biết quyển sách ấy thuộc quyền sở hữu của bản môn ?
Mấy lời vừa thốt ra không chỉ Triển Bạch mà tất cả những người có mặt đều kinh ngạc ngẩn người !
Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật Quyển lại thuộc sở hữu của Nam Hải môn, một môn phái ở xa tận ngoài hải đảo !
Triển Bạch cười nhẹ nói:
- Cô nương thật biết nói chơi. Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật Quyển làm sao mà thuộc quyền sở hữu của quý môn được ?
Nam Hải Long Nữ mỉm cười.
- Triển thiếu hiệp chắc đã xem qua những hình nhân vẽ ở trong sách ?

Triển Bạch đỏ mặt gật đầu. Nam Hải Long Nữ cười tiếp:
- Triển thiếu hiệp biết những hình nhân đó là ai không ?
- Thiên Tiên Ma Nữ !
Nam Hải Long Nữ gật đầu vẻ tán thưởng, nhưng nàng lại hỏi tiếp:
- Triển thiếu hiệp biết Thiên Tiên Ma Nữ là ai không ?
Triển Bạch ngớ người đáp:
- Thiên Tiên Ma Nữ là Thiên Tiên Ma Nữ, sao lại hỏi Thiên Tiên Ma Nữ là ai ?
Nam Hải Long Nữ tủm tỉm cười nói:
- Thiên Tiên Ma Nữ la sư tổ của ta ? Tỏa Cốt Tỏa Hồn Thiên Phật Quyển vẽ đầy những di tượng của sư tổ ta, làm sao có thể để lọt vào tay người ngoài được ?
Triển Bạch cười lạnh nói:
- Tại hạ chưa từng nghe nói Thiên Tiên Ma Nữ lại là sư tổ của các ngươi bao giờ !
Người của Nam Hải môn đồng biến sắc, không ít người bước tới định xuất thủ.
Nam Hải Long Nữ giơ tay ngăn lại, nghiêm mặt, nói:
- Sư phụ của ta là Quỷ Diện Kiều Oa. Quỷ Diện Kiều Oa lại là sư đồ của Thiên Tiên Ma Nữ, vậy Thiên Tiên Ma Nữ không là sư tổ của ta thì là gì ? Ta khuyên Triển thiếu hiệp nên ngoan ngoãn giao sách ra, bằng không thì đừng trách ta vô tình.
Triển Bạch vốn chỉ phục nhu không phục cương, nghe Nam Hải Long Nữ giở giọng uy hiếp, cười lạnh đáp:
- Tại hạ nhắc lại, tất cả các vị đều đến muộn rồi !
Nam Hải Thiếu Quân cười nhẹ nói:
- Nam Hải môn làm việc không bao giờ là muộn cả !
Triển Bạch nghiêm giọng:
- Tại hạ đã xé hủy sách ngay trước mặt quần hào, đành phụ lòng mong mỏi của các hạ vậy !
Nam Hải Thiếu Quân giơ cán quạt chỉ một vòng nói:
- Lời của các hạ thử hỏi tất cả những người ở đây xem, có ai tin được không ?
Triển Bạch quét mắt một vòng nét mặt của quần hào quả thực tỏ vẻ không tin.
Triển Bạch cười nhạt nói:
- Chư vị tin hay không cũng vậy thôi, sự thực không thể thay đổi được !
Nam Hải Thiếu Quân sắc mặt lộ sát khí, trầm giọng nói:
- Triển huynh nói vậy là buộc Nam Hải môn phái động thủ rồi !

Nam Hải Thiếu Quân dứt lời thì Tam Sát, Tứ Ác đồng bước lên vây Triển Bạch vào giữa !
Triển Bạch liếc nhìn Tam Sát nói:
- Vì có lời ước thúc trước với chư vị, nên Triển Bạch không muốn động thủ !
Lãnh Diễm Jồng cười lạnh:
- Ngươi cứ việc động thủ, Tam Sát chúng ta lấy lại lời ước thúc là xong !
Nhữ Quốc Hùng thấy đây là thời cơ tốt để Triển Bạch hủy bỏ lời giao ước với Tam Sát nên lên tiếng:
- Triển hiền đệ không cần khách sáo, cứ tiếp nhận lời khiêu chiến !
Triển Bạch nhìn Tam Sát nói:
- Đa tạ quý môn đã có lòng chiêu cố, không biết có phải cũng là ba vị động thủ ?
Cừu Như Hải giơ ngón cái tán thưởng:
- Tiểu ca không hổ là đệ nhất anh hùng ?
Nam Hải Hải Thiếu Quân trầm giọng ra lệnh:
- Quyển sách này bản môn thề phải lấy về, bản nhân thay mặt giáo chủ hạ lệnh Tam Sát, Tứ Ác đồng tham chiến !
Quần hào bất phân là bạn hay là địch đều rùng mình ớn lạnh, ai ai cũng lo thay cho Triển Bạch.
Nào ngờ Triển Bạch cười lớn nói:
- Triển Bạch được lãnh giáo cao chiêu của bảy đại cao thủ của quý môn, thật là vạn hạnh !
Cừu Như Hải lại giơ ngón tay cái lên cao nói:
- Giỏi ! Giỏi lắm ! Lão phu tôn tiểu ca là thiên hạ đệ nhất nhân !
Nam Hải Thiếu Quân tỏ vẻ bực mình quát:
- Cừu công công không được khen người để làm nhụt chí mình. Mau tiến công đi, ngày hôm nay nhất định phải lấy mạng tên tiểu tử này ?
Nam Hải Long Nữ thấy ca ca nhất quyết phải giết cho được Triển Bạch, nàng không tiện lên tiếng cãi lại chỉ nói thêm:
- Chỉ cần lấy được sách là được !
Không biết Tam Sát, Tứ Ác có hiểu được ý tứ câu nói của Nam Hải Long Nữ hay không mà thấy bảy người ai nấy đều sát khí đằng đằng chỉ chực hạ sát thủ.
Cừu Như Hải luôn là người trầm tĩnh, lão chậm rãi lên tiếng:
- Trận chiến ngày hôm nay là một trận không tiền tuyệt hậu, tiểu ca cẩn thận giữ mình.
Dừng một lát, song mục lão bỗng sáng rực lên:
- Thôi tiểu ca tiến công đi !

Triển Bạch chưa kịp đáp lời, Uyển Nhi đã quát lớn:
- Khoan đã ! Tiểu muội nguyện giúp Bạch ca ca một tay !
Triển Bạch cảm kích thầm Uyển Nhi, nhưng chàng chưa kịp mở lời can ngăn thì Mộ Dung Hồng cũng đã phi thân đứng cạnh chàng nói:
- Nam Hải môn đã mặt dày ỷ đông hiếp ít thì Hồng muội cũng nguyện đồng sinh, đồng tử với Bạch ca ca.
Triển Bạch vô cùng cảm kích, giơ tay ngăn hai người, nói:
- Uyển muội, Hồng muội không cần phải ra tay, để một mình ta đối phó được rồi !
Kim Thái Phụng nhìn thấy tỉ muội Mộ Dung Hồng có thế bày tỏ lòng mình trước mặt mọi người thì thầm trách mình sao lại không đủ can đam để biểu lộ.
Phàm Tố Loan cũng mấy lần định bước ra nhưng cuối cùng lại thôi. Nàng nghĩ thầm:
"Ở đây các thiếu nữ để mắt tới Triển Bạch quá nhiều, tốt nhất là không nên xen vào ... " Thái Bạch Song Dật cùng Nhữ Quốc Hùng cùng đứng ra, ai nấy đều đòi giúp Triển Bạch một tay.
Phật Ấn pháp sư cười lạnh nói:
- Đông người một chút cũng không sao, có đông người tiểu tử ngươi đi xuống âm phủ cũng không đến nỗi tịch mịch.
Triển Bạch biết rõ, võ công của những người thân thiết với chàng đem so sánh với Tam Sát, Tứ Ác không khác nào lấy trứng chọi đá. Đông người không những chết uổng mạng mà đôi khi còn vướng chân vướng tay khiến chàng khó lòng thi triển tuyệt học.
Nghĩ xong, chàng nhìn Phật Ấn pháp sư cười lạnh nói:
- Không cần phải đấu khẩu nữa, Triển Bạch này nhất định một mình lãnh giáo tuyệt học của bảy vị, coi Tam Sát, Tứ Ác có tài cán gì mà cuồng ngạo đến như vậy !
Dứt lời chàng quay nhìn những người thân thiết, cao giọng nói:
- Hảo ý của các vị Triển Bạch xin tâm lãnh, nhưng xin các vị lui ra để một mình Triển Bạch đối phó với họ !
Lôi Chấn Viễn khẽ thở dài, lão biết trước Triển Bạch sẽ phản ứng như vậy nên nãy giờ lão vẫn đứng yên không tiến lên đòi giúp sức chàng.
Những người khác cũng đành lắc đầu lùi lại.
Cừu Như Hải lại lớn tiếng khen:
- Hảo hán ! Đáng mặt anh hùng !
Triển Bạch bày thế thủ, xong trầm giọng:
- Các vị tiến chiêu đi !
Lãnh Diễm Hồng tuy tuổi đã cao nhưng tính tình nóng nảy, thấy hai

bên cứ đôi co mãi, không chịu được nữa, quát một tiếng giở Sưu Hồn chỉ nhằm Tam Dương huyệt trước ngực Triển Bạch điểm tới.
Triển Bạch bước xéo một bước giơ chưởng chém vào Quan Nguyên huyệt nơi tay phải của mụ. Một thế vừa thủ vừa công nhanh như điện xẹt.
Lãnh Diễm Hồng không ngờ thân thủ của Triển Bạch lại vào một tiến cảnh mới.
Thế công của mụ chưa hết tay thì thế phản công của chàng đã đánh tới, mụ hoảng kinh triệt chiêu thối lui.
Lại nghe tiếng chưởng phong vù vù Thái Thượng Chi Thử nhằm hậu tâm chàng kích tới một chưởng.
Triển Bạch nhanh như chớp quay phắt lại, không cần nhìn đã phản chưởng, một chiêu chém xẹt xuống khuỷu tay Thái Thượng Chi Thử.
Thái Thượng Chi Thử kêu lên một tiếng kinh hãi phi thân thối lui.
Bên trái, Phật ân pháp sư đã "Ngoạp ! Ngoạp !" hai tiếng song chưởng như gió đánh tới. Bên phải Thông Linh Chi Ưng vận mười thành công lực Khô Cốt chưởng đánh tới ...
Triển Bạch dụng thế "Xảo đả liên hoàn" bên trái dùng chưởng bên phải dùng cước, bức Phật Ấn pháp sư và Thông Lĩnh Chi Ưng song song thối lui.
Trước mặt, sau lưng Sa Mạc Chi Hồ và Âm Sơn Chi Lang cũng thi triển sát chiêu hai mặt giáp công.
Ngay lúc đó Cừu Như Hải cũng giở tuyệt học Đại Thủ ấn, bàn tay lão đột ngột to lên như bánh xe, từ trên cao nhằm Thiên Linh Cái Triển Bạch giáng xuống một chưởng.
Triển Bạch phải trái trước sau đều lâm địch, mà thế công nào cũng hàm chứa một áp lực kinh nhân, khiến chàng muốn phi thân tránh né cũng không xong.
Bảy tay tuyệt thế cao thủ của Nam Hải môn mỗi người xuất một chiêu cũng đủ nhiếp hồn tất cả những cao thủ có mặt ở hiện trường.
Triển Bạch xoay mình như cơn lốc nhanh như cắt đối hai chưởng đẩy lui hai kẻ địch trước mặt và sau lưng, sau đó giở Lôi âm chưởng một chiêu "Tấn phong kích lôi" đối chưởng với Cừu Như Hải.
"Bùng !" một tiếng chấn động. không gian. Cừu Như Hải hơi lảo đảo người, thối lui hai bước.
Cừu Như Hải gượng đứng lại cười vang như sấm, tán thưởng:
- Chưởng lực cực kỳ hùng hậu ? Võ công của tiểu ca lại tiến vào một cảnh giới mới rồi !
Dứt lời lại múa chưởng xông lên.
Triển Bạch lập tức giở Vô Sắc Vô Tướng thân pháp, chân bước

Thiên Hoán Thiên Phong bộ pháp, thân hình chàng như chiếc lá dật dờ trong bão táp thoắt ở bên Đông thoắt lại ở bên Tây. Mới dùng Thiên Phật Giáng Ma chưởng đón một chiêu "Đại thủ ấn" của Cừu Như Hải ở phía này, lại dùng Lôi âm chưởng đẩy lui Âm Sơn Chi Lang. Thân pháp, bộ pháp, chiêu thức của chàng thi triển nhanh như điện xẹt, mắt trần không thể nào nhìn kịp. Chỉ thấy bóng người thấp thoáng chưởng phong ào ào, thỉnh thoảng một vài tiếng quát, tiếng chưởng phong chạm nhau "ầm ! ầm !" Bảy tay tuyệt thế cao thủ của Nam Hải môn ! Hải Ngoại Tam Sát. Giang Hồ Tứ Ác, bất kỳ một người nào trong bảy người cũng đủ sức một tay làm kinh động cả giang hồ, nay bảy người hợp thủ tấn công một mình Triển Bạch. Lại nuôi chí phải sát hại bằng được chàng, nên giở hết bình sinh tuyệt học ra, có thể nói mỗi một chiêu đều hàm chứa sát khí kinh người, chỉ cần sơ suất một mảy may là mất mạng như chơi !

Quần hào ai nấy cũng đều kinh hãi thất thần, dán mắt nhìn vào trường đấu Nam Hải Thiếu Quân mất hẳn phong thái ung dung thường ngày, tay nắm chặt cán quạt, mắt chăm chú nhìn trường đấu, hai bên thái dương rịn mồ hôi, chứng tỏ gã cũng căng thẳng tột độ. Nam Hải Long Nữ thì thần sắc thay dồi thất thường, lại mâu thuẫn nhau. Lúc thì như vui lúc như buồn, có lúc song mục nàng tràn ngập tia mắt ấm áp yêu thương. Lúc thì lại lạnh lùng căm hận. Nhìn vẻ mặt nàng cũng đủ thấy diễn biến nội tâm nàng khá phức tạp !

Lôi Chấn Viễn mắt mở lớn trừng trừng, hai tay nắm chặt quai hàm bạnh ra, chừng như lão đã chuẩn bị sẵn, chỉ cần thấy Triển Bạch thất thế là lập tức xuất thủ trợ lực.

Mộ Dung Hồng, Uyển Nhi sắc mặt nhợt nhạt tròn mắt theo dõi trường đấu.

Kim Thái Phụng, Phàm Tố Loan nhìn bề ngoài thì bình tĩnh như không, nhưng thấy hai tay nắm chặt, hơi thở dồn dập cũng đủ nhận ra hai nàng lo lắng cũng không kém gì tỉ muội nhà Mộ Dung !

Hải Ngoại Tam Sát có Cừu Như Hải tâm trường tương đối khoán đạt, mấy lần động thủ với Triển Bạch khiến lão kính phục chàng thiếu niên tuổi trẻ mà võ công cái thế. Nhưng xưa nay lão tự cho mình võ công cao thâm, thiên hạ vô dịch. Cả chủ nhân của lão là Nam Hải Nhất Quân võ công còn không qua được lão, nay cả Tam Sát liên thủ với Tứ Ác, bảy người tấn công một gã thiếu niên mà vẫn không chiếm được thượng phong lòng hiếu thắng của người học võ bị tổn thương trầm trọng, khiến cho sự kính phục của lão đối với Triển Bạch bị lấn át hết. Chỉ thấy công phu Đại Thủ ấn của lão vận đến mười hai thành công lực, chuyên nhằm những chỗ yếu hại của Triển

Bạch công tới.
Triển Bạch sau khi được uống thần dược Tử Đàn Hoa, dược dụng của nó tích tụ trong nội phủ, nay được chưởng lực hùng hậu của Cừu Như Hải chấn động giúp cho lưu chuyển trong kỳ kinh bát mạch, nội lực cùng theo đó mà thăng tiến không có điểm dừng. Bởi vậy cứ mỗi lần đối chưởng với Triển Bạch. Cừu Như Hải đều cảm thấy nội lực của Triển Bạch mạnh mẽ hơn chưởng trước mà không hiểu nguyên do.
Lôi Chấn Viễn cùng bọn Mộ Dung Hồng, Uyển Nhi dần dần tĩnh tâm trở lại, bởi Triển Bạch một đấu với bảy nhưng vẫn đấu bình thủ, thậm chí có lúc chàng còn chiếm được thượng phong.
Các cao thủ của Cửu đại môn phái được một dịp đại khai nhãn giới, họ có nằm mơ cũng không sao ngờ được võ lâm Trung Nguyên lại có được một kỳ tài như vậy. Một đấu một với bất cứ ai trong bảy cao thủ này cũng đã là một kỳ tích, nhưng chàng một đấu với bảy, chuyện cứ như trong mơ ! Nam Hải Thiếu Quân bắt đầu hoang mang. Gã cứ nghĩ Triển Bạch có thể độc đấu Tam Sát. Lực chiến Tứ Ác, nhưng dù võ công chàng cao siêu đến đâu cũng không thể là đối thù của Tam Sát, Tứ Ác hợp lại.
Nhưng gã đã lầm, thực tế đã cho thấy điều ngược lại. Triển Bạch càng đấu càng mạnh, trong khi đó Tam Sát, Tứ Ác lại để mất thế thượng phong !
Từ hoang mang gã chuyển sang lo sợ, sợ bá nghiệp ở Trung Nguyên vừa gầy dựng, sắp đến lúc thành công sẽ bị hủy hoại dưới tay Triển Bạch.
Nhưng cũng từ đây sát khí trên gương mặt tuấn tú của gã càng lúc càng đậm, cuộc chiến này quá sức quan trọng đối với gã. Không ! Tam Sát, Tứ Ác không thể bại !
Đột nhiên Nam Hải Thiếu Quân cất giọng ngâm:
- Vạn Lục Thiên Thanh Nhất Điểm Hồng !
Quần hào đang quan sát đấu trường bỗng ngẩn người, không hiểu tại sao Nam Hải Thiếu Quân lại còn ngâm thơ trong một hoàn cảnh này !
Nhưng liền theo đó đã nghe Thái Thượng Chi Thử rít lên một tiếng chói tai, tung người lên cao vẽ thành một hình vòng cung từ trên cao giơ song chưởng xông xuống đầu Triển Bạch.
Triển Bạch hơi ngẩn người, không hiểu sao Thái Thượng Chi Thử lại có lối đánh mạo hiểm như muốn cùng chàng đồng quy ư tận như vậy !
Nhưng khổ nỗi dưới áp lực của sáu tay cao thủ còn lại chàng không

thể dùng bộ pháp để tránh né, đành phải vận công vào chưởng nhắm đầu Thái Thượng Chi Thử đẩy ngược lên.
Ầm ! Một tiếng mặt đất rung chuyển, Thái Thượng Chi Thử lộn mấy vòng trên không trung, văng ra xa hơn hai trượng.
Triển Bạch chưa kịp thở hơi nào thì Âm Sơn Chi Lang cũng học theo cách của Thái Thượng Chi Thử, quát lớn một tiếng, từ trên cao giáng xuống.
Cứ tuần tự như vậy hết Tứ Ác rồi tới phiên Tam Sát dùng chiến thuật xa luân chiến, bảy tay đại cao thủ lần lượt đấu chưởng lực với Triển Bạch Lúc này thì quần hào đã hiểu ra câu thơ của Nam Hải Thiếu Quân là một thứ mật ngữ, ra lệnh cho Tam Sát, Tứ Ác thay đổi chiến thuật, với chiến thuật này Tam sát, Tứ Ác đã chiếm được thượng phong, bảy người luân phiên cùng Triển Bạch đấu nội lực, trong khi Triển Bạch không kịp điều tức để lấy lại sức thì bảy người có dư thời gian để kịp phục hồi nguyên khí.
Qua ba vòng đấu, Triển Bạch liên tiếp đối hai mươi mốt chưởng với các tay tuyệt thế cao thủ, công lực bắt dầu giảm sút. Cho dù chàng đã luyện thành kim cang bất hoại sợ cũng không thể duy trì trận chiến theo lối này được lâu hơn !
Uyển Nhi cao giọng mắng lớn:
- Đúng là loài vô sỉ ? Nam Hải môn các ngươi là một lũ vô sỉ !
Mộ Dung Hồng trông thấy tình thế của Triển Bạch vô cùng nguy cấp, cũng đau lòng rơi lệ ...
Nam Hải Thiếu Quân cực kỳ đắc ý cười ha hả nói:
- Trên chiến trường kẻ thắng là anh hùng, không có lối đánh nào là quang minh cũng không có lối đánh nào là vô sỉ cả !
Mộ Dung Hồng nghiến răng nói:
- Uyển muội ? Chúng ta xông vào đi !
Uyển Nhi gật đầu bước tới một bước ...
Nam Hải Long Nữ đã phi thân chắn trước mặt hai người, mặt lạnh như tiền nói:.
- Các ngươi muốn sống thì đứng yên một chỗ, kẻ nào bước thêm một bước nữa là chết !
Uyển Nhi cười lạnh quát:
- Chưa chắc !
Dứt lời giở Sưu Hồn chỉ nhằm ngực Nam Hải Long Nữ điểm tới.
Nam Hải Long Nữ cười lạnh, quát:
- A đầu muốn chết !
Dứt lời lật chưởng đẩy ra một cái.

Bùng !
Thân hình Uyển Nhi như cánh diều đứt dây văng ra xa hơn trượng.

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi
Hồi 63
Võ Thần Ra Oai

Trong khi đó Triển Bạch phía bên kia thấy Uyển Nhi bị Nam Hải Long Nữ đánh trọng thương, vừa định phi thân giải cứu đã thấy Thái Thượng Chi Thử xông đến. Triển Bạch vung chưởng đẩy Thái Thượng Chi Thử văng ra hơn trượng, nhưng chàng cũng lảo đảo một cái.
Âm Sơn Chi Lang không bỏ lỡ cơ hội, vận hết sức bình sinh xông tới Triển Bạch nổi nóng quát lớn một tiếng vận mười thành công lực vào đơn chưởng đẩy ra.
Ầm ! Một tiếng kèm theo tiếng rú thảm, thân hình cao lớn của Âm Sơn Chi Lang bị văng bổng lên không rồi rơi bịch xuống đất. Lão vừa nhổm dậy lập tức há miệng phun ra mấy ngụm máu tươi.
Triển Bạch cũng bị đẩy lui một bước.
Phật Ấn pháp sư không để Triển Bạch kịp lấy lại bình tĩnh, lão ngồi thụp xuống, miệng kêu hai tiếng "Ngoạp ! Ngoạp !" rồi bất thần xông lên giơ song chưởng nhằm ngực Triển Bạch đẩy tới.
Triển Bạch không có thời gian để giải cứu cho Uyển Nhi, chàng điên tiết vận hết sức bình sinh quất ra một chưởng !
Ùm ! Ùm ! Hai tiếng đá bay cát chạy, thân hình tròn như quả bóng của Phật ấn pháp sư văng bổng lên không trung, trên không trung lão há miệng phun mấy ngụm máu tươi, rơi bịch xuống đất, không đứng dậy nổi !
Trong khi đó Triển Bạch cũng lảo đảo thối lui ba bước.
Lúc này Lôi Chấn Viễn đang dùng nội lực trị nội thương cho Uyển Nhi.
Nhữ Quốc Hùng, Thái Bạch Song Dật Mộ Dung Hồng thấy Triển Bạch lảo đảo thối lui ba bước vội xông lên trợ chiến nhưng cả bốn người đều bị Nam Hải Long Nữ đẩy lùi.
Lại nghe tiếng chưởng phong chạm nhau "Ầm ! Ầm !" nghe như băng sơn phá thạch, Cừu Như Hải bị chưởng lực Triển Bạch đẩy lui hơn trượng, miệng búng máu tươi.

Triển Bạch cũng lảo đảo lui năm, sáu bước, gắng gượng đè nén khí huyết đảo lộn trong huyết mạch.
Nam Hải Thiếu Quân chỉ thị cho Tam Sát, Tứ Ác liên tục tấn công không để cho Triển Bạch kịp lấy lại sức, cứ mỗi lần có người bị Triển Bạch đánh trọng thương lui ra thì gã lấy một dược hoàn đỏ rực nhét vào miệng. Xong ngồi xuống vận công, lát sau lại đứng dậy, xông lên ...
Lại qua thêm một vòng đấu, tức Triển Bạch thêm bảy lần đối chưởng với địch thủ, bảy lần dùng chưởng lực đẩy lui đối thủ. Thái Thượng Chi Thử và Âm Sơn Chi Lang sau khi được uống linh dược và điều tức lại một lần nữa xông lên toàn lực tấn công.
Triển Bạch đẩy lui được Thái Thượng Chi Thử và Âm Sơn Chi Lang, thì đã cảm thấy song chưởng đau rát, hai cánh tay muốn tê dại, khí huyết trong nội phủ càng rạo rực chỉ chực trào lên khỏi cuống họng.
Thái Thượng Chi Thử và Âm Sơn Chi Lang ngực đẫm máu tươi, không còn đủ sức ngồi dậy nữa. Nam Hải Thiếu Quân đến đỡ hai người dậy, lấy hai dược hoàn nhét vào miệng hai người xong, vỗ vào Thiên Linh cái mỗi người một cái để hai người nuốt hoàn thuốc xuống bụng.
Trong lúc này thì Triển Bạch lại đẩy lui Phật Ấn pháp sư và Thông Linh Chi Ưng thì Sa Mạc Chi Hồ và Lãnh Diễm Hồng đã lập tức bù vào khoảng trống.
Chỉ thấy chỉ phong của Lãnh Diễm Hồng rít gió veo veo, chưởng phong của Sa Mạc Chi Hồ cuốn gió vù vù. Cừu Như Hải cùng hai người vừa xông lên là Thái Thượng Chi Thử và Âm Sơn Chi Lang chia ba góc không để cho Triển Bạch có đường rút lui.
Triển Bạch lúc này mồ hôi ướt đẫm áo quần, tóc lòa xòa xuống bị mồ hôi làm dính bệt vào mặt vào trán. Chàng không còn cách lựa chọn nào khác là phải cắn răng đối chưởng với kẻ địch.
Chỉ thấy thân hình Triển Bạch hơi rùn xuống, một chiêu "Phật tổ tham thiền" với hết sức bình sinh chia hai hướng phản công.
Một tiếng nổ long trời lở đất và một tiếng rít gió nghe rùng rợn, hai tiếng rú thảm và một tiếng hự nặng nề. Lãnh Diễm Hồng và Sa Mạc Chi Hồ bị chưởng lực Triển Bạch đẩy văng lên không trung, máu tươi từ miệng hai người bắn ra rải tứ tung xuống mặt đất.
Triển Bạch ôm tay loạng choạng lùi lại một bên chưởng của chàng máu tươi chảy ròng ròng.
Nam Hải Thiếu Quân đỡ Lãnh Diễm Hồng và Sa Mạc Chi Hồ dậy, nhét vào miệng mỗi người hai dược hoàn, nhưng Lãnh Diễm Hồng sau khi nuốt xong dược hoàn lập tức đứng dậy loạng choạng tiến tới,

còn Sa Mạc Chi Hồ sau khi Nam Hải Thiếu Quân buông tay lão cũng đổ vật xuống đất, xem ra nội nguyên lão đã hoàn toàn cạn kiệt rồi !
Nam Hải Thiếu Quân thất sắc nhìn lại thấy Triển Bạch giữa vòng vây của sáu cao thủ vẫn tung hoành ngang dọc, không có dấu hiệu chứng tỏ chàng sắp gục ngã.
Nam Hải Thiếu Quân nghiến răng quát:
- Sơn Cùng Thủy Tận Thời Vô Lộ !
Không cần suy đoán cũng biết gã lại ra lệnh thay đổi chiến thuật Triển Bạch hơi thở ồ ồ, hữu chưởng bị Sưu Hồn chỉ của Lãnh Diễm Hồng đả thương giờ sưng vù lên, thực lực của chàng coi như chỉ còn một nửa.
Sau câu mật ngữ của Nam Hải Thiếu Quân, Tam Sát, Tam Ác bất kể mạng sống, bất kể nội thương thảm trọng cứ giở toàn lực vào chưởng nhằm Triển Bạch đẩy tới.
Triển Bạch cùng vận toàn lực vào chưởng, cứ thấy chưởng đối phương tới lập tức vung chưởng đối kháng.
Tiếng chưởng phong chạm nhau ầm ầm liên miên bất tuyệt.
Triển Bạch liên tiếp hai chưởng đẩy lui Âm Sơn Chi Lang và Thông Lĩnh Chi Ưng thì không chịu nổi nữa, há miệng phun ra hai ngụm máu tươi.
Lãnh Diễm Hồng chớp ngay thời cơ, rít lên một tiếng nghe chát tai, tả thủ dùng chưởng, hữu thủ dùng chỉ song song thi triển hai sát chiêu tấn công !
Triển Bạch không dám đỡ chỉ đối phương, nghiêng người để chỉ phong đi sượt qua tai, đồng thời giơ tả chưởng đỡ một chưởng của đối phương.
“Ầm !” một tiếng, Lãnh Diễm Hồng bị đẩy lui năm bước.
Triển Bạch lảo đảo người. Bỗng ...
"Ngoạp ! Ngoạp !" hai tiếng, hai luồng kình phong ùn ùn nhằm lưng Triển Bạch kích tới. Triển Bạch mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, chàng đã sớm phát biện Phật Ấn pháp sư ám kích phía sau, nhanh như chớp quay lại, tả chưởng đẩy mạnh ra.
Bùng !
Thân hình Phật Ấn pháp sư như quả bóng bay vọt lên không, nhưng Triển Bạch cùng bị thối lui ba bước, trước mặt chàng tối sầm lại, há miệng phun ra một ngụm máu tươi Cừu Như Hải cười lớn nói:
- Tiểu ca, tiếp thêm một chưởng của lão phu !
Dứt lời đã vận Đại thủ ấn đủ mười thành công lực nhằm đầu Triển Bạch giáng xuống.
Triển Bạch nghiến chặt răng. vận hết sức bình sinh vào chiêu "Phật

tổ giáng tọa" đón đỡ.
Bùng !
Mặt đất chao đảo, cây cối nghiêng ngã. Cừu Như Hải thối lui năm bước, râu tóc chừng như dựng đứng cả lên, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.
Triển Bạch lảo đảo người một chút, rồi cũng phun ra một ngụm máu tươi hữu chưởng vốn đã bị thương, nhưng chàng quên mất, dùng hữu chưởng đối chưởng với Cừu Như Hải, khiến vết thương đau thấu cốt, chàng đành nghiến răng nhịn đau mồ hôi hai bên thái dương chảy xuống ròng ròng !
Thông Lĩnh Chi Ưng, Âm Sơn Chi Lang nhìn thấy lợi thế, một người vận Khô cốt chưởng, một người vận Không Thủ thiết mộc công đến mười hai thành công lực, chia hai lộ tấn công !
Triển Bạch còn choáng váng vì một chưởng vừa rồi, chưa kịp trấn tĩnh đã nghe hai đạo kình phong áp tới vội nghiến răng thi triển một chiêu "Thanh Trừ yêu khí".
Thông Lĩnh Chi Ưng trúng chưởng văng ra xa, nhưng Âm Sơn Chi Lang lại đắc thủ.
"Sực !" một tiếng nghe rợn người, bả vai trái Triển Bạch bị chưởng của Âm Sơn Chi Lang cắm phập vào, máu tươi tuôn ra như suối !
Triển Bạch loạng choạng thối lui ba bước lại phun ra một ngụm máu tươi.
Âm Sơn Chi Lang đắc thế cười lạnh một tiếng, quát:
- Nằm xuống !
Dứt lời "Không Thủ Thiết Mộc công" lần thứ hai công tới.
Quần hào có không ít người buột miệng kêu lên.
Chính ngay trong lúc nguy cơ như ngàn cân treo sợi tóc ấy, Triển Bạch đột ngột quắc mắt nhìn Âm Sơn Chi Lang một cái, co tay đưa khuỷu chỏ húc thẳng vào ngực Âm Sơn Chi Lang.
Âm Sơn Chi Lang dù có nằm mơ cũng khó tưởng tượng nổi Triển Bạch đang lúc trọng thương lại có thể phản công một thế hiểm độc như vậy, muốn tránh cũng không còn kịp nữa.
Chỉ nghe "rắc !" một tiếng, Âm Sơn Chi Lang rú lên một tiếng, ngã ngửa ra bất động.
Nam Hải Thiếu Quân chạy lại thì Tâm Mạch của lão đã đoạn mất rồi !
Nam Hải Thiếu Quân nổi giận quát lớn:
- Liễu ám Hoa Minh Hựu Nhất Thôn !
Triển Bạch cảm thấy toàn thân rã rời, bàn tay phải trúng Sưu Hồn chỉ đau rát, bả vai trái trúng "Không Thủ Thiết Mộc công" của Âm Sơn Chi Lang chắc đã gãy, xương tay trái cơ hồ tê liệt, toàn thân đau buốt

dưới mỗi cử động của chàng.
Bỗng nghe Nam Hải Thiếu Quân lại đọc một câu mật ngữ chàng chưa kịp có phản ứng gì thì đã nghe "Ngoạp ! Ngoạp !" hai tiếng, hai luồng kình phong áp tới.
Song thủ Triển Bạch giờ đều bị thương không thể dùng chưởng để đối phó với Hàm Mô công của Phật Ấn pháp sư. Chàng nghiến răng phi thân lên cao, hai đạo kình phong sượt dưới chân chàng lướt qua. Triển Bạch biết lúc này chàng không ra tay tàn độc thì không còn cơ hội nữa.
Thân hình chàng cất cao tránh được thế công của Phật Ấn pháp sư, không chậm trễ, chàng phi cước nhằm đầu lão phóng tới một cước.
"Bụp !" Một tiếng rùng rợn, máu hòa lẫn với óc văng tung tóe, Phật Ấn pháp sư rơi bịch xuống đất chết tốt.
Bảy tay cao thủ giờ chỉ còn bốn. Song sát, song Ác. Nhưng sau cái chết của Phật ấn pháp sư thì bốn người càng hung hãn hơn.
Triển Bạch thì toàn thân đầy thương tích, chàng hạ xong một đối thủ, đáp xuống lảo đảo mấy cái nhưng vẫn không ngã xuống. Một bàn tay và một cánh tay không còn dùng được, chỉ còn một khuỷu tay và song cước gắng gượng giữ thế cân bằng dưới lớp lớp thế công như mưa bấc của Song Sát, Song Ác.
Triển Bạch thọ thương thảm trọng không phải mọi người không nhìn thấy, nhưng những người như Lôi Chấn Viễn, Mộ Dung Hồng, Uyển Nhi ... không thể ra tay trợ lực.
Vì hễ cứ xông vào đều bị Nam Hải Long Nữ và Nam Hải Thiếu Quân một chưởng đả thương rồi thoái lui. Còn quần hào phần vì thấy trường đấu quá thảm liệt, không dám nhúng tay vào, phần vì một ý nghĩ nào đó khiến mọi người cứ lẳng lặng đứng nhìn.
Lại thấy Uyển Nhi chực xông vào trường đấu. Nam Hải Long Nữ quát một tiếng hươ chưởng tấn công.
Uyển Nhi không kịp tránh né cử chưởng đón đỡ.
Bùng ! Thân hình nhỏ nhắn của Uyển Nhi lảo đảo, thoái lui năm bước lớn, may mà nội phủ chưa bị chấn thương.
Uyển Nhi nổi giận quát:
- Bản cô nương liều chết với ngươi !
Dứt lời vận toàn lực của Sưu Hồn chỉ, phi thân xông lên nhằm yếu huyệt của Nam Hải Long Nữ, điểm tới Chỉ phong xé gió veo veo, chỉ lực của Uyển Nhi không thể xem thường.
Nhưng Nam Hải Long nữ là đồ đệ đích truyền của Quỉ Diện Kiều Oa, một nữ ma đầu từng làm náo động võ lâm Trung Nguyên mấy mươi năm về trước. Võ công của nàng một chín một mười với Thúy Thúy,

cao thâm hơn Uyển Nhi gấp bội.
Thấy chỉ phong của Uyển Nhi điểm tới, Nam Hải Long Nữ nhếch môi cười lạnh nói:
- A đầu muốn chết ?
Không biết nàng dùng bộ pháp gì chỉ thấy hai vai nàng hơi đảo một cái đã dễ dàng tránh được thế công của Uyển Nhi. Đồng thời nhanh như cắt vỗ một chưởng nhằm đầu vai phải Uyển Nhi. Vừa tránh thế vừa phản công, nhanh đến không thể tưởng tượng được.
Uyển Nhi thất kinh chân bước Nhiếp Không hoán ảnh bộ pháp tránh về bên trái.
Nào ngờ đó chỉ là hư chiêu, Nam Hải Long Nữ chờ Uyển Nhi bước sang trái là lập tức ra tay như điện nhằm ngực Uyển Nhi đẩy tới một đường.
Uyển Nhi hết đường tránh né, đành giơ chưởng đón đỡ Bùng !
Uyển Nhi bị đẩy lui hơn mười bước, nàng tuyệt vọng nhìn Triển Bạch đang nguy cấp mà không có cách gì trợ giúp.
Lúc này bốn cao thủ vây Triển Bạch tấn công càng lúc càng rát hơn. Sưu Hồn chỉ của Lãnh Diễm Hồng xé gió veo veo, đều nhằm các yếu huyệt trên người Triển Bạch công tới.
Khô Cốt chưởng của Thông Lĩnh Chi Ưng nóng hừng hực như thiêu như đốt không ngừng áp tới.
Song thủ dài ngoằn của Thái Thượng Chi Thử chờn vờn quanh các yếu huyệt Triển Bạch, chỉ chờ sơ hở là ra một đòn chí mạng.
Nhưng Đại Thủ ấn của Cừu Như Hải là lợi hại hơn cả. Chỉ thấy đơn chưởng của lão to như bánh xe, mỗi một chiêu một thức đều hàm chứa một sức nặng ngàn cân.
Thân trí của Trần Bạch không còn sáng suốt như lúc đầu nữa, bắt đầu có dấu hiệu hôn mê, gương mặt anh tuấn của chàng trắng nhợt, áo quần đầy vết máu, máu của đối phương và cả máu của bản thân chàng.
Triển Bạch vừa tránh được một chỉ của Lãnh Diễm Hồng, một chưởng đánh văng Thái Thượng Chi Thử, một cước đẩy lui Thông Lĩnh Chi Ưng, đã "Bùng !" một tiếng, đối một chưởng với Cừu Như Hải.
Cừu Như Hải thoái lui năm bước, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất.
Triển Bạch lảo đảo người không đè nén được khí huyết đảo ngược trong huyết mạch, chàng lại phun ra máu tươi.. Cừu Như Hải gượng đứng lại, trừng mắt chờ thấy Triển Bạch ngã xuống. Nhưng chàng vẫn đứng vững.
Cừu Như Hải cất giọng khàn khàn khen:

- Tiểu ca phải được xưng là Võ thần mới xứng đáng.
Triển Bạch gượng cười:
- Lão tiền bối quá khen !
Cừu Như Hải lau máu ướt đẫm bộ râu bạc, nói:
- Lão phu bình sinh chưa biết phục bất cứ ai, càng không có chuyện thừa lời khen ngợi địch nhân. Nhưng ngay hôm nay lão phu xin nói thực lòng, với tuổi tác của tiểu ca mà đã luyện được công lực dường này, xứng đáng được tôn làm Võ thần.
Triển Bạch lắc đầu cười khổ:
- Lão tiền bối càng nói Triển Bạch càng thấy hổ thẹn.
Cừu Như Hải tiếp:
- Sách có câu tài trí hơn mười người gọi là "anh", hơn trăm người gọi là "hùng", ngàn vạn người không sánh kịp được gọi là "thánh", "thánh" không sánh kịp gọi là "thần". Nói không phải tự khen mình. Tam Sát, Tứ Ác ai cũng có thể vỗ ngực tự xưng là kẻ đứng trên vạn người, nay bảy người hợp lực mà không hơn được tiểu ca, vậy tiểu ca không là "thần" thì là gì ?
Mấy lời nói của Cừu Như Hải làm địch ý giữa hai bên giảm đi phần nào. Cả các nhân vật cuồng ngạo như Lãnh Diễm Hồng, Thông Lĩnh Chi Ưng và Thái Thượng Chi Thử cũng im lặng, sắc diện lộ nét khâm phục.
Nam Hải Long Nữ ngưng mục nhìn Triển Bạch, trong song mục của nàng người ta nhìn thấy phát ra những tia sáng kỳ dị ...
Nam Hải Thiếu Quân nhìn thấy tình hình bất lợi vội vạch áo lấy ra một tín vật hình con rồng nhỏ, sắc kim lóng lánh cao giọng nói:
- Kim Long lệnh ở đây ! Bản thái tử hạ lệnh cho Song Sát, Song Ác lập tức giết chết Triển Bạch ! Kẻ nào chống lệnh giết chết không tha !
Cừu Như Hải biến sắc, quay nhìn Kim Long lệnh trong tay Nam Hải Thiếu Quân một lúc lâu rồi thở dài, quay nhìn Triển Bạch nói:
- Tiểu ca chuẩn bị tiếp chiêu, xem ra đêm nay chúng ta không phân sống chết thì không thể dừng tay.
Dứt lời cử song chưởng ngang ngực, hai bàn tay lão vừa to ra vừa đỏ lên như hai chiếc quạt nhuộm chu sa, các đường gân xanh chạy dài trên hai cánh tay lão như những con rắn, trông hung ác vô kể.
Bỗng nghe Uyển Nhi quát lớn một tiếng:
- Khoan đã !

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 64
Anh Hùng Mạt Lộ

Cừu Như Hải đưa mắt nhìn Uyển Nhi, sắc diện lạnh lùng không một chút biểu cảm.
Uyển Nhi giơ tay chỉ một vòng quần hào đang tụ thủ bàng quan, cao giọng nói:
- Các ngươi đường đường là tôn sư của cửu đại môn phác đường đường là võ lâm tứ công tử. Đường đường là những nghĩa sĩ Cùng Gia bang. Các ngươi còn mặt mũi nào đứng nhìn Triển thiếu hiệp một thân một mình liều mạng vì tất cả các ngươi.
Những người đứng bên ngoài ai nấy đều lộ vẻ thẹn, một vài người có chút tâm huyết đã dượm xông vào trợ lực Triển Bạch.
Uyển Nhi quay nhìn Triển Bạch cơ hồ không đứng vững được nữa, trong khi bốn đại cao thủ giơ chưởng chỉ chờ tấn công. Uyển Nhi cao giọng nói:
- Các ngươi là đồ tham sinh húy tử. Nhưng nếu Triển thiếu hiệp chết thì các ngươi cũng đừng hòng sống sót !
Lần này thì câu nói của nàng đã phát huy tác dụng. Quần hào đã nhận thức được tầm quan trọng của cuộc chiến đêm nay. Nó không đơn thuần là cuộc chiến tranh giành bí lục nữa, mà là sự đối đầu giữa võ lâm Trung Nguyên với Nam Hải môn. Trung Nguyên nhân sĩ có còn đứng chân được ở Trung Nguyên hay không hoàn toàn phụ thuộc vào sự thành bại của trận chiến này.
Không ai bảo ai, quần hào ào ào bước lên phía trước.
Nam Hải Thiếu Quân không ngờ Uyển Nhi lại có thể kích động được các cao thủ Trung Nguyên vốn đã khiếp hãi trước oai dũng của các cao thủ Nam Hải môn. Gã đề khí vào đan điền quát như sấm:
- Đứng im ! Kẻ nào bước thêm bước nữa đừng trách bản thái tử vô tình !
Quần hào láo liêng mắt nhìn nhau, không ai dám tiến lên.
Uyển Nhi quát lớn:
- Đồ hèn nhát ! Các ngươi đi hết đi ! Bản cô nương liều mạng với chúng.
Uyển Nhi điên tiết không còn kể gì đến võ công mình thấp kém hơn đối phương nhiều lần, phi thân xông lên, tả thủ ngột chưởng nhằm ngực Nam Hải Long Nữ đẩy tới, hữu thủ vận Sưu Hồn chỉ nhằm ngực Nam Hải Thiếu Quân điểm tới.

Nam Hải Long Nữ quát lớn:
- A đầu chán sống rồi !
Dứt lời "soạt" một tiếng, tay áo bỗng biến thành thiết bài nhằm ngang lưng Uyển Nhi quét tới.
Quần hào bị kích động, quát tháo ào ào xông lên.
Nam Hải Thiếu Quân thấy tình thế bất lợi một tay lo chống đỡ, một tay giơ cao Kim Long lệnh quát lớn:
- Cừu công công nghe lệnh ! tiểu tử Triển Bạch giao cho ngươi, nếu Triển Bạch sống qua đêm nay thì ngươi cũng đừng hòng sống !
Dứt lời thu Kim Long lệnh, hợp thủ với Nam Hải Long Nữ kháng cự với các cao thủ Trung Nguyên.
Song phương võ công chênh lệch quá lớn, các cao thủ Trung Nguyên không ai kháng cự nổi đến chiêu thứ hai, chỉ một chiêu không chết cũng bị trọng thương. Bởi vậy chỉ một loáng sau, cao thủ Trung Nguyên không ai dám xông lên nữa.
Phía bên kia Cừu Như Hải bị Kim Long lệnh ép buộc, vận hết công lực vào Đại Thủ ấn, tấn công ba chưởng.
Triển Bạch cũng không tránh né, đón đỡ hết ba chưởng của đối phương.
Song phương sau khi đối ba chưởng, trừng mắt nhìn nhau sắc mặt cả hai đều như hóa đá, chờ đợi đối phương ngã xuống ....
Quần hào ai cũng nhìn ra Cừu Như Hải và Triển Bạch sau một đêm giao đấu, cả hai đều đã bị nội thương cực kỳ trầm trọng, cả hai đã dồn tất cả tinh lực vào ba chưởng vừa rồi, với ba chưởng này đã có thể phân thắng phụ tồn vong !
Nhưng song phương đứng như tượng gỗ trừng mắt nhìn nhau vậy ai đã chiếm được thượng phong ? Không ai biết ! Mọi người đang chờ một người ngã xuống.
Hai đầu vai Triển Bạch run run Cừu Như Hải cũng lắc lư thân hình.
"Phịch !" một tiếng.
Mọi người đồng ồ lên một tiếng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, lại có tiếng xuýt xoa ...
Thì ra kẻ ngã vật xuống chính là Cừu Như Hải.
Triển Bạch rùng mình một cái, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.
Chàng giương đôi mắt đờ đẫn nhìn Cừu Như Hải, hay tử thi của lão, miệng lẩm bẩm:
- Chỉ mong là ta không giết chết lão ...
Từ khóe mắt của chàng hai hàng lệ chảy đài xuống ... chàng. quay đầu bước đi.
Tình nhân, vị hôn thê, ân nhân tri kỷ, địch nhân ... chàng không nhìn

ai cả, cứ nhằm khoáng trống trước mặt loạng choạng bước đi.
Ai cũng nhận ra trường ác đấu phi lý vừa qua đã khiến cho chàng thiếu niên trung hậu này thương tâm vô hạn. Mọi người đứng im như tượng nhìn theo từng bước chân lê trên mặt đất của chàng, quên cả nói. quên cả hành động.
Bỗng một tiếng rú lên, nửa như tiếng khóc nửa như tiếng hú của con mãnh thú bi thương, khiến người nghe không khỏi rùng mình.
Quân hào quay đầu nhìn lại thì thấy Lãnh Diễm Hồng đổ vật người trên mình Cừu Như Hải, đôi vai gầy gò của mụ rung lên từng cơn theo tiếng nấc nghẹn ngào.
Tiếng thiếu phụ khóc chồng dù ở cái tuổi thất thập cổ lai hi nghe cũng ai oán đến não lòng.
Hơn bốn mươi năm về trước, mụ hãy còn là một thiếu nữ xuân thì, võ công cái thế. Bỗng đâu gặp được thiếu niên mỹ mạo võ công còn cao thâm hơn nàng. Và điều tự nhiên đã đến hai người ái mộ nhau, cùng thề non hẹn hiển. Chàng thiếu niên thân mang phụ cừu, cừu sâu tựa bể đã bỏ cái tên cúng cơm cửa mình tự xưng là Cừu Như Hải. Nàng đã giúp chàng rửa sạch hận cừu, sau đó hai người sát cánh bên nhau ngao du bốn bể.
Hai người võ công cái thế lại trong độ tuổi thiếu niên đắc ý, khó tránh khỏi gây cừu chuốc oán với võ lâm đồng đạo. Thế là càng ngày hai người càng có nhiều cừu nhân mà bằng hữu thì không có mấy ai.
Bị địch nhân ngày đêm theo đuổi hai người không thể trú thân ở Trung Nguyên đành phải lưu vong ra hải đảo, cùng với một bằng hữu chí giao là Phật Ấn pháp sư.
Ra đến hải đảo ba người mới gởi thân vào Nam Hải môn sống đời an lạc đến khi đầu bạc.. Nhưng đến lúc này thì Nam Hải Nhất Quân lại nổi lên dã tâm muốn xưng bá Trung Nguyên. Hải Ngoại Tam Sát một vì muốn trả ân người đã cưu mang mình mấy chục năm trời. Hơn nữa vì an nhàn tĩnh tu mấy chục năm trời cũng cảm thấy cô tịch, Tam Sát muốn nhân dịp này vào Trung Nguyên đem tài học cái thế của mình chinh phục quần nhân.
Những điều thời niên thiếu không làm được đến già được dịp thực hiện thì ai ai cũng ham muốn. Nhưng nay điều đó chưa kịp thực hiện xong thì ...
Mụ rống lên một tiếng kinh hồn rồi phi thân nhằm lưng Triển Bạch lao tới ...
Đêm đã tàn, ngày mới sắp bắt đầu những đám mây xám đang tắm mình trong ánh sáng nhàn nhạt. Triển Bạch không hay không biết sát tinh đang đến gần, vẫn nặng nề lê bước.

Uyển Nhi thấy tình lang sắp nguy hại dưới Sưu Hồn Chỉ của Lãnh Diễm Hồng, quát lớn một tiếng giơ chỉ điểm tới.
Lãnh Diễm Hồng chẳng những không thu thế chống đỡ mà còn gia tăng kình lực nhằm hậu tâm Triển Bạch điểm tới.
Mọi người thấy Lãnh Diễm Hồng bất kể sống chết như vậy ai nấy cũng kinh hãi thất thần. Nhưng những người muốn giải cứu cho mụ cũng như muốn giải cứu cho Triển Bạch không ai xuất thủ kịp nữa !
Suỵt ! Suỵt !
Hai tiếng vang lên khe khẽ, Triển Bạch trúng chỉ ngã nhào tới phía trước, Lãnh Diễm Hồng cũng trúng một chỉ chí mạng rơi bịch xuống đất. Cả hai đồng bất động.
Uyển Nhi ra tay hầu giải cứu cho tình lang, nàng giết chết được địch nhân nhưng vẫn không cứu được mạng tình lang, nàng sụp xuống bên thi thể chàng, khóc không lên tiếng, chỉ thấy bờ vai nhỏ nhắn của nàng rung lên liên hồi ...
Mộ Dung Hồng cũng kêu lên một tiếng "Bạch ca ca" rồi phi thân đến phủ phục bên thi thể Triển Bạch, lớn tiếng khóc thê thiết. Tiếng khóc nghe đoạn trường cứ cao lên, vang xa mãi.
Giang Nam đệ nhất mỹ nhân Kim Thái Phụng vốn là thiên kim tiểu thư của Kim phủ, thân phận cao quý không cho phép nàng bộc lộ tình cảm trước mặt mọi người, nhưng thần tượng mà nàng tôn thờ vừa biến mất, nàng không còn kìm chế được nữa, quỳ xuống bên cạnh Triển Bạch cũng lớn tiếng khóc bi ai.
Mộ Dung Hồng gạt nước mắt nhìn lên, thấy hoa dung Kim Thái Phụng sũng lệ, trong lòng nàng trỗi dậy một mối thương cảm, không hề cảm thấy một chút ghen tuông nào hết.
Phàm Tố Loan vẫn trong trang phục nam nhân, nàng thẫn thờ bước đến bên Triển Bạch, quỳ xuống bên đầu chàng, lấy ra một mảnh khăn, nhẹ nhàng lau vệt máu và vệt mồ hôi bê bết trên gương mặt tuấn tú đã trắng bệch của chàng. Mắt nàng ráo hoảnh, nước mắt nàng chảy ngược vào trong lòng !
Thái Bạch Song Dật cũng đồng thanh kêu lên một tiếng "Tiểu ân công !" rồi quỳ xuống ôm mặt khóc ròng, tiếng khóc của nam nhân ở tuổi quá ngũ tuần nghe mà thê thiết lạ.
Quần hào không ít người kín đáo lấy tay áo lau nước mắt.
Lôi Chấn Viễn ngược lại không khóc, lão đứng như tượng miệng lẩm bẩm:
- Hiền điệt, ngươi chết một cách oanh oanh, liệt liệt, không hổ danh là hậu nhân của Triển Vân Thiên ...
Lão chầm chậm bước đến bên thi thể Triển Bạch, quần hào cũng cất

bước áp lại gần thi thể chàng.
Bỗng có tiếng quát vang như sấm:
- Tránh ra !
Quần hào kinh hãi quay lại thì thấy Nam Hải Thiếu Quân mặt đằng đằng sát khí.
Sau lưng gã Thái Thượng Chi Thử và Thông Lĩnh Chi Ưng giương đôi mắt âm trầm như quỷ lạnh lùng nhìn quần hào. Bên cạnh gã, Nam Hải Long Nữ mỹ mục sũng lệ, chốc chốc lại lấy khăn thấm thấm.
Nàng khóc cho ai ? Khóc cho ai chắc chỉ trong lòng nàng biết rõ.
Quần hào kinh hãi tránh ra, võ công của bốn người thuộc Nam Hải môn quần hào đã quá rõ, Triển Bạch chết rồi, không còn ai là đối thủ của chúng nữa.
Chỉ có bốn thiếu nữ si tình là không biết sợ, vẫn phủ phục bên thi thể Triển Bạch.
Nam Hải Thiếu Quân giơ tay đẩy một chưởng, cả bốn thiếu nữ đồng bị đẩy văng ra.
Uyển Nhi nghiến răng quát:
- Bản cô nương liều mạng với ngươi !
Dứt lời giở hết sức bình sinh nhằm ngực Nam Hải Thiếu Quân điểm một chỉ.
Nam Hải Thiếu Quân nghiến răng quát:
- A đầu muốn chết !
Dứt lời vận mười hai thành công lực đánh ra một chưởng !
Uyển Nhi như cánh diều đứt dây văng bổng lên không trung rồi rơi bịch xuống đất, bất động.
Thái Bạch Song Dật quát lớn xông lên tấn công Nam Hải thiếu Quân, nhưng Song Ác đã song song tiến lên đón đỡ.
Lôi Chấn Viễn phi thân đến bên Uyển Nhi, sờ Mạch môn nàng thấy mạch đã đoạn. Lão gầm lên một tiếng như con hổ bị thương múa chưởng điên cuồng tấn công Nam Hải Thiếu Quân.
Nam Hải Thiếu Quân nghiến chặt răng, quai hàm bạnh ra trông rất hung ác, gã vung chưởng nhằm giữa người Lôi Chấn Viễn đẩy tới.
Bùng !
Lôi Chấn Viễn loạng choạng thối lui bốn, năm bước.
Vù ! Vù ! Vù l Nam Hải Thiếu Quân liên tiếp tấn công ba chưởng.
Lôi Chấn Viễn không đương cự lại đối phương bị bức lui ra xa hơn bốn trượng.
Trong khi đó Song Ác đã đẩy lùi Thái Bạch Song Dật ra xa. Sắc mặt của Song Dật nhợt nhạt, chứng tỏ cả hai đã bị nội thương khá nặng.

Nam Hải Thiếu Quân quay nhìn Song Ác hạ lệnh:
- Lục soát người tên tiểu tử lấy kỳ thư !
Song Ác vừa tiến tới bên thi hài Triển Bạch đã thấy Mộ Dung Hồng phi thân tới quát lớn:
- Lui ra ! Kẻ nào động đến chàng, bản cô nương sẽ thí mạng với chúng !
Song Ác hơi ngẩn người một chút, Nam Hải Long Nữ đã bước lên, cất giọng lạnh như băng nói:
- Ngươi là gì của hắn ?
Mộ Dung Hồng ngẩn cao đầu, đáp:
- Ta là vị hôn thê của chàng !
Nam Hải Long Nữ biến sắc quát:
- Ngươi tránh ra !
Dứt lời hươ chưởng tấn công !
Mộ Dung Hồng cũng không chịu thua kém, cử song chưởng đón đỡ Bùng ! Mộ Dung Hồng loạng choạng thối lui bảy, tám bước.
Nam Hải Long Nữ không đuổi theo, nàng giơ tay gạt mớ tóc lòa xòa trước trán, xong run run giơ tay sờ vào ngực áo Triển Bạch !
Đây là lần đầu tiên trong đời nàng chạm tay vào người khác giới, mà đó lại là người nàng trộm nhớ thầm thương. Bởi vậy dù giờ đây chàng chỉ còn là cái xác không hồn, nàng cũng không khỏi hồi hộp. Đôi tay nàng run rẩy sờ khắp người Triển Bạch ...
Bổng nàng giật mình khi nghe có người hỏi:
- Sư muội ! Bí lục không có trong người hắn ?
Nam Hải Long Nữ giật nảy người rụt tay lạt, nhìn lên thấy đôi mắt sắc lạnh của Nam Hải Thiếu Quân nhìn mình. Bất giác nàng đỏ mặt lắc đầu, xong nàng quay người đi ra xa.
Nam Hải Thiếu Quân nhíu mày:
- Ta không tin !
Dứt lới gã cúi xuống định lục soát nữa.
Kim Thái Phụng bước lên, cất tiếng ngăn lại:
- Chàng đã chết rồi ! Xin ngươi để cho chàng được yên !
Nam Hải Thiếu Quân ngẩng lên nhận ra Kim Thái Phụng lòng gã bỗng nghe một chút xao động.
Nhưng hấp lực của bí kíp võ công lớn hơn mỹ nhân Nam Hải Thiếu Quân là kẻ háo sắc, nhưng cũng là kẻ gian hùng, không để cho sắc tướng làm mờ thần trí.
Gã cười hềnh hệch nói:
- Kim cô nương, bản thái tử để lở một cơ hội, đến giờ này vẫn còn ân hận, nhưng ta đang có việc bên mình, chớ khi khác ta sẽ bù lại cho

nàng.
Vừa nói gã vừa giơ tay bẹo má Kim Thái Phụng một cái.
Kim Thái Phụng không ngờ Nam Hải Thiếu Quân lại có lời nói và hành động sàm sở đến như vậy ! Nàng thân phận cao quý, nào chịu để người coi khinh. Lửa giận bốc cao nàng bất thần ra tay tát Nam Hải Thiếu Quân một cái.
Bốp !
Nam Hải Thiếu Quân không phòng bị, lãnh trọn cái tát như trời giáng, dấu năm ngón tay hằn rõ trên má.
Nam Hải Thiếu Quân vừa đau vừa nhục. Nộ khí xung thiên, gã quát lên một tiếng giơ chưởng nhanh như chớp nhằm Thiên Linh cái Kim Thái Phụng giáng xuống. Chiêu thức vừa nhanh vừa ác, xem ra gã không kềm được nộ hỏa định một chiêu khiến cho Ngọc phải mất hương phải tan !

Thiên Phật Quyển

Đánh máy: Trúc Nhi

Hồi 65
Hữu Tình Nhân Thành Quyến Thuộc

Kim Thái Phụng không thèm tránh né, mỹ mục khép lại, nàng khẩn thầm:
"Bạch ca ca, tiểu muội nguyện đi theo hầu hạ người !" Bỗng ...
"Bùng !" một tiếng, dư kình đẩy nàng thối lui ra ngoài mấy bước.
Kim Thái Phụng kinh ngạc mở mắt nhìn ra, thấy Nam Hải Thiếu Quân bị đẩy lui ra xa hơn trượng, song mục còn đọng nét kinh hoàng.
Ngay cạnh nàng xuất hiện một đạo nhân cốt cách như tiên và một thiếu nữ tuyệt sắc.
Đạo nhân tuổi trạc lục tuần, mặt như cổ nguyệt, râu năm chòm lốm đốm sợi đen sợi bạc, dáng người gầy gò, mình mặc đạo bào màu xám, chân đi vân hài, nhìn dáng tiên phong đạo cốt cũng biết lão là thế ngoại cao nhân.
Thiếu nữ, có lẽ nên gọi là thiếu phụ thì đúng hơn, mình mặc váy áo hình chuông, bụng no tròn xem ra nàng đang mang thai ! Sắc diện nàng hơi xanh xao, tóc vấn cao để lộ bờ vai trắng nõn nà. Mặt không chút son phấn nhưng cũng lồ lộ nét mỹ miều thuần phác. Đôi mắt nàng long lanh lệ nhìn chằm chằm vào di hài Triển Bạch.

Kim Thái Phụng chợt nhận ra đó chính là Liễu Thúy Thúy ! Điều nàng ngạc nhiên là không lẽ Thúy Thúy đã mang thai ?
Lão dạo nhân cất giọng như chuông ngân nói:
- Thái tử mau trở về đảo, có nhiều việc đang chờ thái tử !
Nam Hải Thiếu Quân mặt đầy sắc giận, nói:
- Liễu thúc thúc ngăn cản ta hành sự giờ lại còn muốn ta trở về hải đảo sao ?
Lão đạo nhân hơi nhíu mày, nói:
- Việc này nói ra dài dòng, bần đạo chỉ báo cho thái tử biết, giáo chủ ngồi thuyền định vào Trung Nguyên nhưng không may bị bão lớn lật thuyền. Từ giáo chủ trở xuống gần hai trăm người không một ai thoát nạn.
Nam Hải Thiếu Quân kinh hãi thất thần, tròn mắt nói:
- Sao lại có chuyện như vậy được ?
Lão đạo nhân chậm rãi tiếp:
- Còn nữa ! Bọn hải tặc thừa cơ lực lượng trên đảo mỏng đã tấn công chiếm cứ, thái tử nên chuẩn bị đối phó ...
Không chờ lão đạo nhân dứt lời Nam Hải Thiếu Quân đã quay người hạ lệnh:
- Đi !
Dứt lời gã phi thân đi trước.
Nam Hải Long Nữ cùng Song Ác cũng nối gót đi theo.
Lúc này Lôi Chấn Viễn bước lên hai bước nói:
- Nếu lão phu không lầm, thì đạo trưởng chính là Ngân Phiến Tử Liễu Sùng Hậu ?
Lão đạo nhân cười vang như sấm. đáp:
- Lôi huynh nhãn lực như thần ! Hai mươi năm xa cách Lôi huynh vừa nhìn đã nhận ra tiểu đệ ! Lâu nay các cố nhân vẫn khỏe ?
Lôi Chấn Viễn thở dài, chỉ các tử thi nằm ngang dọc dưới đất nói:
- Liễu hiền đệ ! Ngươi cũng thấy rồi đó, người chết dầy đất. Còn Giang Nam thất hiệp năm xưa giờ cũng chỉ còn một mình ngươi mà thôi.
Trong lúc này, Liễu Thúy Thúy đến bên thi thể Triển Bạch, hai hàng lệ chảy ròng ròng xuống má. Nàng không la khóc, cũng không quỳ xuống bên chàng, chỉ đứng đó chết lặng như một pho tượng gỗ !
Quần hào sau khi biết lão đạo nhân là một trong Giang Nam thất hiệp năm xưa, thảy đều lộ vẻ kính vì Liễu Sùng Hậu nhìn thấy ái nữ thương tâm như vậy, cũng không khỏi đau lòng, lão tuy học đạo có ít nhiều thành tựu, nhưng lão là người thường nào phải là Thái Thượng ? Ái nữ duy nhất của lão thương tâm như vậy lão làm sao

làm ngơ cho đành !
Liễu Sùng Hậu nhìn ái nữ dịu dàng hỏi:
- Đây có phải là người mà ngươi định kết nghĩa trăm năm ?
Thúy Thúy gật gật đầu, thần thái vẫn như người gỗ.
Lôi Chấn Viễn thấy sống mũi cay xè, lão cố gắng giữ giọng bình tĩnh nói:
- Đây là hậu nhân của Triển đại ca !
Liễu Sùng Hậu không biểu hiện một nét bi thương nào trên gương mặt, lão lạnh lùng quan sát tử thi Triển Bạch một lát rồi gật đầu, nói:
- Tiểu tử này cốt cách phi phàm !
Xong lão quay sang Thúy Thúy:
- Giờ hắn đã chết rồi, không lẽ ngươi cứ nhất định làm góa phụ ?
Thúy Thúy không đáp, nàng chỉ gật đầu khẳng định quyết tâm của mình !
Liễu Sùng Hậu thở dài:.
- Hài tử ! Ngươi còn quá trẻ, đời góa phụ không phải dễ dàng gì, theo thiển ý của ta ...
Thúy Thúy cau mày ngắt lời lão:
- Phụ thân ! Thân này con đã gởi trọn cho chàng thì dù chàng đã ra người thiên cổ con cũng không thay đổi ý định đâu, hơn nữa ... con còn mang giọt máu của chàng trong người !
Mộ Dung Hồng, Kim Thái Phụng, Phàm Tố Loan nghe nói đồng thất sắc.
Liễu Sùng Hậu thấy Thúy Thúy nói năng không chút cố kỵ, thì không khỏi hỗ ngươi, lão ho khan mấy tiếng rồi nói lảng đi:
- Nghe nói còn mấy vị cô nương cũng chung tình với hắn, không biết có ở đây không ?
Mộ Dung Hồng tiến tới trước Liễu Sùng Hậu, thi lễ nói:
- Điệt nữ là Vệ Song Nhân của chàng !
Liễu Sùng Hậu nghe nói Triển Bạch đã có thê tử không khỏi ngẩn người.
Lôi Chấn Viễn bổ sung thêm:
- Đây là Mộ Dung Hồng, đại tiểu thư của lão tam Trích Tinh Thủ !
Liễu Sùng Hậu giơ tay đỡ dậy nói:
- Hiền điệt nữ đứng dậy !
Xong lão quay sang Lôi Chấn Viễn hỏi:
- Hai người đã nên nghĩa phu thê rồi ?
Lôi Chấn Viễn lắc đầu:
- Chưa làm lễ bái đường nhưng đã có hôn ước, chính ta làm mai nhân !

Mộ Dung Hồng tiếp lờl ?
- Muội muội của điệt nữ cũng khứng chịu phối hôn cùng chàng, chính điệt nữ làm mai nhân !
Liễu Sùng Hậu ngẩn người:
- Có chuyện đó nữa ? Muội muội ngươi ở đâu ?
Mộ Dung Hồng rơi lệ:
- Uyển muội đã sớm đi theo Bạch ca ca rồi !
Vừa nói vừa giơ tay chỉ Uyển Nhi.
Liễu Sùng Hậu đến bên di hài của Uyển Nhi lật mí mắt lên xem xét một lúc, xong giơ tay nắm Mạch môn nàng nghe một lúc rồi nói:
- Người này chưa chết, chỉ bị nội thương quá nặng lại bì uất khí công tâm nên tắt thở mà thôi.
Lôi Chấn Viễn mừng rỡ kêu lên:
- Liễu hiền đệ cứu được ?
Liễu Sùng Hậu vạch miệng Uyển Nhi, lấy một bình ngọc cổ hạc ra, đổ một thứ nước gì vào miệng nàng. Xong đặt chưởng lên Thiên Linh cái nàng một lúc. Uyển Nhi bỗng cựa mình một cái.
Liễu Sùng Hậu nhìn Mộ Dung Hồng:
- Đỡ muội muội ngươi ngồi dậy, dùng nội công phù trợ cho huyết mạch lưu thông trở lại !
Mộ Dung Hồng y lời làm theo.
Lôi Chấn Viễn tròn mắt nhìn Liêu Sùng Hậu nói:
- Không biết trong bình chứa tiên dược gì mà hiệu dụng như thần ?
- Đây là Thiên Niên linh chi dược. Loại tiên dịch này có công hiệu cải tử hoàn sinh.
- Vậy hiền đệ coi có cứu dược Triển hiền điệt không ?.
Liễu Sùng Hậu đi đến bên Triển Bạch, vạch mí mắt chàng ra xem xét một lúc, ngẩng lên lắc đầu:
- Nội thương quá nặng, khí huyết lại ngưng trệ lâu, không cứu được !
Thúy Thúy, Kim Thái Phụng, Phàm Tố Loan, Mộ Dung Hồng và cả Uyển Nhi vừa tỉnh lại nghe Liễu Sùng Hậu nói vậy đồng khóc rống lên.
Liễu Sùng Hậu nhíu mày chỉ Kim Thái Phụng và Phàm Tố Loan hỏi:
- Nhị vị cô nương này là ai ? Không lẽ cũng chung tình với Triển tiểu tử ?
Lôi Chấn Viễn gạt nước mắt chỉ hai người nói:
- Cũng không phải ai xa lạ. Đây là Kim Thái Phụng, thiên kim tiểu thư của lão nhị Thanh Phù Thần, còn đây là Phàm Tố Loan. Thiên kim của lão Tứ Bá Vương Tiên.
Kinh Thái Phụng cùng Phàm Tố Loan đồng thi lễ:

- Điệt nữ bái kiến thế thúc.
Liễu Sùng Hậu mắt lộ kỳ quang. hết nhìn người này đến nhìn người kia, xong giơ tay đỡ dậy, nói:
- Nhị vị điệt nữ miễn lễ.
Xong lão quay sang Lôi Chấn Viễn:
- Các minh huynh của đệ có được các tiểu thư như thiên tiên, thật đáng quý ! Còn các công tử thì thế nào ? Có ở đây không ?
Võ lâm Tứ công tử bước tới trước mặt Liễu Sùng Hậu. Lôi Chấn Viễn giới thiệu từng người.
Liễu Sùng Hậu nhìn thấy võ lâm Tứ công tử ai nấy đều phong mạo đường đường, gật đầu khen luôn miệng.
- Các hiền điệt ai nấy đều là Long Phụng trong nhân gian, các hiền điệt nữ mỹ mạo chẳng kém thiên tiên, tại sao lại không phối lương duyên với nhau ? Bao nhiêu là thiếu nữ đều nhắm một mình Triển tiểu tử, không lẽ đây lại là thiên duyên ?
Lôi Chấn Viễn cười gượng lắc đầu:
- Ngu huynh không hiểu biết chút nào về tâm tình của nữ nhi. Thôi thì hiền điệt hỏi chúng coi sao ?
Võ lâm Tứ công tử ai nấy đều lộ sắc thẹn.
Uyển Nhi nhỏ tuổi nhất trong đám, lại được Lôi Chấn Viễn nuông chìu đã quen nay thấy Lôi Chấn Viễn nói vậy, nàng liền đáp lời:
- Việc này có gì mà khó hiểu ! Tình cảm tự nhiên nó tới, không ai ép buộc được, nữ nhân phải có hay không có tình cảm đối với một nam nhân.
Lôi Chấn Viễn gãi đầu, nhìn Liễu Sùng Hậu:
- Đó là câu trả lời xác đáng nhất đó !
Liễu Sùng Hậu khẽ lắc đầu chỉ năm thiếu nữ hỏi:
- Vậy các ngươi nhất định phải lấy Triển tiểu tử ?
Thúy Thúy, Mộ Dung Hồng, Uyển Nhi, Kim Thái Phụng đồng gật đầu, chỉ có Phàm Tố Loan là im lặng.
Liễu Sùng Hậu gật đầu khen:
- Xem ra chỉ có một mình Phàm điệt nữ là anh minh hơn cả. Ai đời bao nhiêu thục nữ lại đồng tình đi lấy một phu quân đã chết !
Phàm Tố Loan đỏ mặt đính chính:
- Lục thúc thúc hiểu sai ý điệt nữ rồi ! Điệt nữ tuy không muốn lấy chàng nhưng cũng nguyện làm một bằng hữu !
Liễu Sùng Hậu không nhịn được cười nói:
- Nếu không có biến cố ở Động Đình hồ thì tất cả các ngươi ở đây không chỉ là bằng hữu mà còn là thân thích của nhau nữa !
Phàm Tố Loan thấy Liễu Sùng Hậu vẫn chưa hiểu hết ý mình vội nói

thêm:
- Ý của điệt nữ muốn cùng chàng làm một bằng hữu chi giao ngày đêm không rời nhau ...
Tiếng nói của nàng càng về sau càng nhỏ, đầu cúi thấp hai má ửng hồng.
Liễu Sùng Hậu ngẩn người:
- Hai người nam nữ nếu không phải là phu thê thì sao lại có thể cận kề ngày đêm được ?
Phàm Tố Loan vẫn cúi đầu:
- Điệt nữ muốn cùng chàng kết thành bằng hữu như vậy !
Liễu Sùng Hậu nhìn nàng, mặt như ngọc, hai mắt hữu thần, trông rất có phong thái của nam nhân, lão tự gật đầu chừng như đã hiểu được ẩn ý của Phàm Tố Loan.
Giữa hai người nam nữ, ngoài tình phu thê còn cần phải có một tình bằng hữu, có như vậy mới có thể suốt đời tương kính như tân !
Tình như vậy mới bền vững suốt đời được ! Đồng thời thể hiện một thứ tình cao siêu hơn tình nhục dục, không tư hữu, không đố kỵ, lão thầm phục sự thông tuệ của nàng.
Liễu Sùng Hậu gật đầu nói:
- Khá khen cho cao kiến của hiền điệt nữ. Nhưng có một điều hiền điệt nữ quên là Triển tiểu tử đã chết, sợ rằng tình bằng hữu của hiền điệt nữ không thể có được !
Phàm Tố Loan không chút do dự đáp:
- Điệt nữ nguyện dựng một thảo lư lên mộ chàng để bầu bạn với chàng đến hết đời !
Liễu Sùng Hậu ngẩn người, lời nói thốt ra từ cửa miệng của một thiếu nữ xuân sắc ! Lão xúc động tận đáy lòng, đồng thời lão cũng thầm phục Triển Bạch. Chàng phải là một người như thế nào mới có được những hồng nhan tri kỷ như vậy !
Bỗng trong đầu lão lóe lên một tia sáng. Lão quay nhìn bọn người kia nói:
- Như vậy việc hậu sự của Triển tiểu tử sẽ do Phàm điệt nữ lo liệu, các người ai về nhà nấy được rồi !
Thúy Thúy là người đầu tiên kháng nghị:
- Phụ thân nói vậy sao công bằng, hài nhi mang trong người dòng máu của chàng, hài nhi mới là người đứng ra lo hậu sự cho chàng ?
Mộ Dung Hồng bước lên nói:
- Tỉ muội của ta có hôn ước với chàng, việc hậu sự của chàng phải do tỉ muội ta lo liệu !
Liễu Sùng Hậu kinh ngạc, không ngờ trên đời này lại có một nam

nhân chết rồi vẫn còn nhiều nữ nhân chung tình với mình như vậy.
Lão hỏi lại:
- Sau khi an táng rồi thì sao ?
Uyển Nhi giành đáp:
- Tỉ muội điệt nữ sẽ ở bên mộ chàng đến hết đời !
Liễu Sùng Hậu trố mắt:
- Ba nữ nhân ở giữ mộ phần ? Sao lại có chuyện như vậy được ?
Nào ngờ Thúy Thúy lên tiếng:
- Cả hài nhi nữa.
Kim Thái Phụng cũng lên tiếng:
- Cả điệt nữ nữa !
Lần này thì không riêng Liễu Sùng Hậu, tất cả những người có mặt đều ngạc nhiên, ai đời năm mỹ nữ đang trong độ xuân thì lại thủ tiết giữ mộ phần cho một nam nhân !
Liễu Sùng Hậu mắt hiện kỳ quang, lão nhìn khắp năm thiếu nữ một lượt, xong chậm rãi nói:
- Việc này bần đạo không biết nói sao, thôi thì gọi Triển tiểu tử dậy giải quyết !
Kêu người chết sống dậy để giải quyết công việc ? Quần hào tự hỏi không biết lão đạo này đang định làm trò huyền hoặc gì đây.
Liễu Sùng Hậu bước đến bên Triển Bạch, lấy tay bóp miệng chàng cho há ra, đổ một ít Thiên Niên linh chi dịch vào miệng chàng xong đặt chưởng lên đỉnh đầu chàng vận công truyền vào.
Liễu Sùng Hậu sau khi xuất gia tu đạo, mấy mươi năm ở ngoài hải đảo tu luyện võ học trong Võ học chân kinh, không những nội ngoại công đã đạt đến cảnh giới siêu thần nhập hóa, mà y thuật cũng có thể sánh với Hoa Đà, Biển Thước. Lại nhờ có Thiên Niên linh chi dịch bổ trợ với Tử Đàn Hoa có sẵn trong nội phủ của Triển Bạch. Bởi vậy việc cứu sống chàng dễ như trở bàn tay.
Phàm nội gia cao thủ đều có thủ pháp Thôi Cung hoạt huyệt dùng để trị nội thương. Nhưng cách này thì dùng nội công truyền vào Mệnh môn huyệt sau đó dẫn di khắp kỳ kinh bát mạch.
Nhưng cách trị liệu thương của Liễu Sùng Hậu thì đặc biệt hơn. Đầu tiên vận công truyền vào Hoa Cái huyệt đến Thiên Linh, Tử phủ thẳng tiến đến Nê Hoài, Phản Hồn, khí huyết dù có ngưng trệ lâu cũng có thể hoạt động lại bình thường !
Nói vậy nhưng người cứu chữa cần phải có một nội lực thông tạo hóa mới có thể cứu sống người đã chết. Lúc này thấy chân khí ngưng tụ trên đầu Liễu Sùng Hậu thành ba vầng màu trắng sữa, mỗi lúc một đậm đặc hơn, đồng thời thu nhỏ lại thành ba vòng khí xoay

vầng trên đỉnh đầu.
Quần hào đồng hô lên một tiếng kinh ngạc ...
Triển Bạch mở mắt ra ...
Lôi Chấn Viễn vỗ tay kêu lớn:
- Liễu hiền đệ, y thuật thông thần !
Liễu Sùng Hậu buông tay ra, cười lớn nói:.
- May mà mấy ngày trước đây tiểu đệ lây được Linh chi tiên dịch nếu không dù thần tiên cũng đành bó tay !
Lôi Chấn Viễn bỗng sáng mắt lên hỏi:
- Nói vậy lúc đầu hiền đệ đã có cách cứu sống Triển hiền điệt rồi ?
Liêu Sùng Hậu nghiêm nghị nhìn Triển Bạch, nói:
- Lôi huynh đoán không sai ! Tiểu đệ thấy tình nghiệp của Triển hiền điệt quá nặng nên cố ý nói như vậy để hy vọng giải trừ bớt. Không ngờ Triển hiền điệt sinh nhằm Đào Hoa Vận, kiếp này không có cách nào thoát được tình nghiệp !
Lúc này năm thiếu nữ đã vây quanh Triển Bạch. người thì dùng khăn ướt lau các vết máu trên người chàng. người thì băng bó lại ngoại thương, người thì giúp chàng cử động tay chân ...
Triển Bạch ngơ ngẩn xuất thần, tưởng mình nằm mơ lên tiên, được năm tiên nữ cung phụng hầu hạ.
Một thoáng sau thần trí chàng tỉnh táo dần, nhìn thấy năm mỹ nữ xúm xít bên mình, lại thấy quần hào đang chăm chăm nhìn mình bất giác đỏ mặt.
Năm thiếu nữ tranh nhau hỏi:
- Bạch ca ca, trên mình còn chỗ nào đau không ?
- Nội phủ Bạch ca ca thế nào ...
Triển Bạch đứng lên nói:
- Ta đã khỏe hẳn rồi !
Năm thiếu nữ sợ chàng ngã nên đi theo đỡ bên mình.
Triển Bạch nhìn thấy một đạo nhân tiên phong đạo cốt đứng cạnh Lôi Chấn Viễn, chàng vừa định lên tiếng thì Lôi Chấn Viễn cười lớn nói:
- Vị này là nghĩa đệ của phụ thân ngươi, lão lục trong Giang Nam Thất Hiệp năm xưa. Ngân Phiếu Tử Liễu Sùng Hậu ?
Triển Bạch bước tới khấu đầu nói:
- Tiểu điệt Triển Bạch khấu kiến lục thúc !
Liễu Sùng Hậu vội đỡ chàng dậy, nói:
- Triển hiền điệt đứng dậy ! Hiền điệt vừa mới lành bệnh không nên đa lễ !
Miệng nói vậy nhưng lòng đã có hảo cảm thấy yêu mến Triển Bạch vô ngần.

Cũng đồng thời là con của cố nhân, nhưng võ lâm Tứ công tử lần đầu gặp trưởng bối chỉ ôm quyền nghiêng người thi lễ, trong khi Triển Bạch lại hành đại lễ. Tuy lão không xem nặng tiểu tiết, nhưng cử chỉ bên ngoài thực hiện tấm lòng mỗi người.
Võ Lâm tứ công tử tâm tính cuồng ngạo, không đủ cung kính đối với người trưởng thượng. Triển Bạch thì trung hậu thuần phác, đối với bậc trưởng thượng tất cung tất kính.
Giờ thì lão hiểu được phần nào nguyên do năm thiếu nữ lại chung tình với chàng như vậy.
Triển Bạch đứng lên nói:
- Tiên phụ ngộ hại, lục thúc là người duy nhất ngấm ngầm trợ thủ, tiểu điệt khấu tạ !.
Dứt lời lại quỳ xuống dập đầu ba lượt.
Liễu Sùng Hậu đỡ Triển Bạch dậy.
Triển Bạch giờ mới quay nhìn chung quanh không thấy người của Nam Hải Môn đâu, vội hỏi:
- Thì ra lục thúc đã ra tay đánh đuổi bọn người Nam Hải môn ?
Liễu Sùng Hậu đem việc Nam Hải Nhất Quân bị đắm thuyền kể lại, rồi nói thêm:
- Từ nay võ lâm Trung Nguyên sẽ được thái bình, Nam Hải Thiếu Quân lần này trở về đảo tự lo thân còn không xong, chắc không còn nuôi dã tâm xâm lấn Trung Nguyên nữa ! Vậy hiền điệt định liệu lẽ nào ?
Triển Bạch trải qua sát kiếp đã chán ngán hồng trần tranh danh đoạt lợi nhìn thấy Liễu Sùng Hậu ung dung tự tại, sớm cố ý theo lão học đạo. Nghe hỏi lập tức đáp:
- Tiểu điệt giờ không còn vướng bận nữa xin theo lục thúc tu đạo !
Liễu Sùng Hậu cười lớn chỉ năm thiếu nữ nói:
- Hiền điệt nói không còn vướng bận, nhưng ta thấy hiền đệ không thể chạy thoát khỏi tay năm thiếu nữ này đâu !
Triển Bạch quay nhìn năm thiếu nữ, năm cặp mắt chan chứa ái tình nhìn chàng, lại thấy Thúy Thúy đang mang thai, bản thân chàng lại có hôn ước với Mộ Dung Hồng, những người còn lại thì hoặc lộ liễu hoặc tàng ẩn đều thể hiện một lòng chung tình với mình. Suy đi tính lại chàng cảm thấy không có cách gì thoát thân được, nhưng trước mặt bao nhiêu võ lâm tiền bối, bao nhiêu là quần hào, chàng không biết nói sao cho phải.
May nhờ Liễu Sùng Hậu tinh ý muốn giúp chàng một lối thoát, lão cười lên nói:
- Việc này ta thấy hiền điệt nên tịnh dưỡng ít ngày rồi sẽ quyết định

sau, hiện giờ năm hiền điệt nữ lo tìm một chỗ yên tịnh cho Triển hiền điệt tịnh dưỡng được rồi !
Uyển Nhi và Mộ Dung Hồng đồng thanh hô lớn:
- Tuân lệnh !
Dứt lời hai nàng bắt tay công kênh Triển Bạch chạy đi, Kim Thái Phụng, Thúy Thúy, Phàm Tố Loan vội chạy theo sau ...
Quần hào lo liệu hậu sự xong thì ai lo về nơi ấy.
Liễu Sùng Hậu, Lôi Chấn Viễn, Thái Bạch Song Dật trở về sửa sang lại Tử Nhân Cư, bốn người sớm tối học đạo tu tiên.
Mấy năm tiếp theo giang hồ sóng yên gió lặng, nơi cạnh Động Đình Hồ có một gian nhà đơn sơ, chủ nhà là một thiếu niên anh tuấn, điều đặc biệt là chàng có thê thiếp tới năm người, ai nấy đều đẹp chẳng kém thiên tiên. Vào những đêm trăng thiếu niên lấy thuyền chở năm người đẹp ngao du uống rượu thưởng trăng. Trong tay năm mỹ phụ đều có một đứa bé đẹp như tranh vẽ, đúng là thần tiên quyến thuộc !

Hết

Nguồn: Nhạn Môn Quan
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA